ROATA TIMPULUI
CARTEA A NOUA

ROBERT JORDAN

INIMA IERNII

Seria Roata Timpului *este cea mai așteptată ecranizare de fantasy, acum în producția Amazon Studio*

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a noua

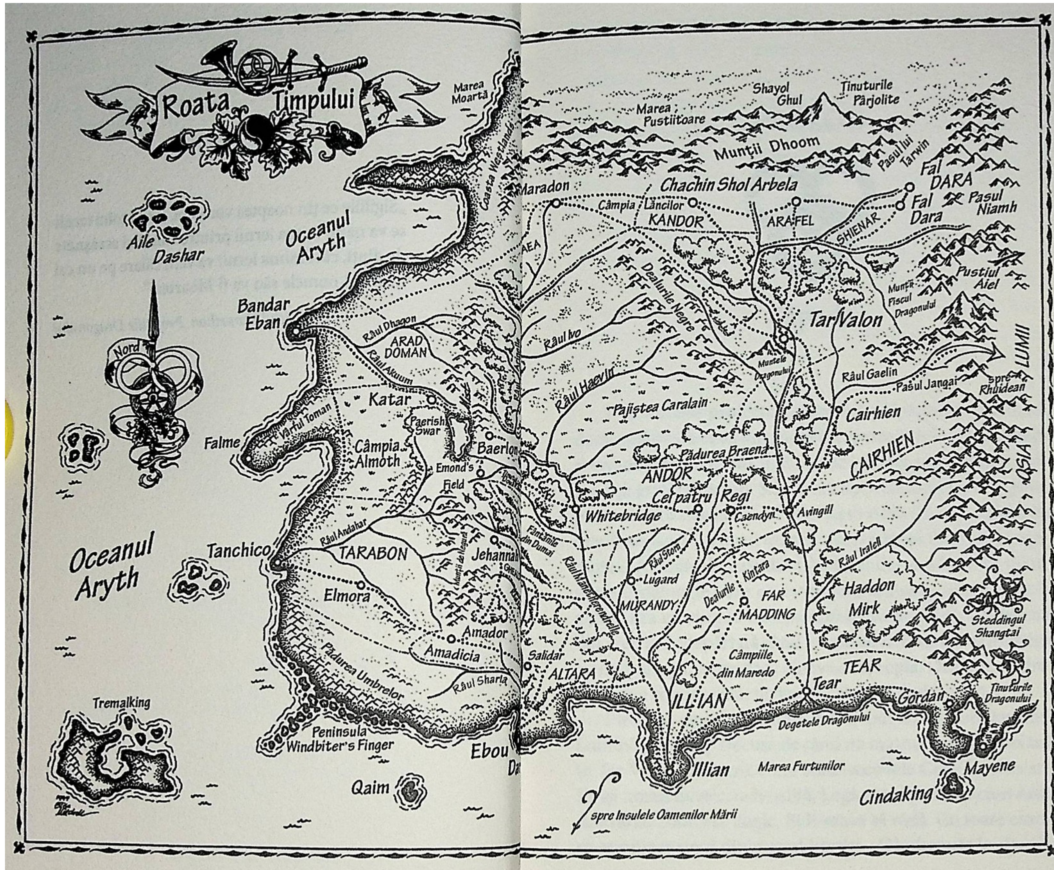
INIMA IERNII

Întotdeauna pentru Harriet.
Întotdeauna.

„Sigiliile ce țin noaptea vor slăbi, iar în toiul iernii se va naște inima iernii printre vaiete și scrâșnete de dinți, căci inima iernii va veni călare pe un cal negru și numele său va fi Moartea.”

Din *Ciclul Karaethon. Profețiile Dragonului*

Roata Timpului
Marea Moartă
Marea Pustiitoare
Shayol Ghul
Ţinuturile Pârjolite
Munţii Dhoom
Pasul lui Tarwin
Fal DARA
Pasul Niamh
Fal Dara
Maradon
Chachin Shol Arbela
Câmpia Lăncilor
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Pustiul Aiel
Munţii Fiscul Dragonului
Aile Dashar
Oceanul Aryth
Bandar Eban
Nord
Râul Dhagon
ARAD DOMAN
Râul Akuum
Dealurile Negre
Râul Ivo
Tar Valon
Muntele Dragonului
Râul Gaelin
Pasul Jangai
spre Rhuidean
Râul Haevin
Pajiştea Caralain
Cairhien
Katar
Vârful Toman
Falme
Paerish Swar
Câmpia Almoth
Baerlon
Emond's Field
Pădurea Braena
ANDOR
CAIRHIEN
Cerpatru
Regi
Whitebridge
Râul Andahar
TARABON
Tanchico
Oceanul Aryth
Jehannah
Fântânile din Dumai
Lugard
MURANDY
Dealurile Kintara
FAR MADDING
Râul Iralell
Haddon Mirk
Steddingul Shangtai
Elmora
Amador
Amadicia
Salidar
ALTARA
Câmpiile din Maredo
TEAR
Tear
Ţinuturile Dragonului
Pădurea Umbrelor
Râul Sharla
Tremalking
Peninsula Windbiter's Finger
Ebou Da
ILLIAN
Illian
Degetele Dragonului
Marea Furtunilor
Mayene
Cindaking
Qaim
spre Insulele Oamenilor Mării

PROLOG
Zăpada

Trei felinare proiectau o lumină pâlpâitoare, mai mult decât suficientă ca să lumineze încăperea mică, având pereții și tavanul văruiți în alb, însă Seaine își ținea ochii ațintiți asupra ușii grele din lemn. Știa că era lipsit de logică și caraghios pentru o Conducătoare a frăției Ajah Albă. Firul de *saidar* pe care îl împletise în jurul tocului ușii îi aducea frânturi de zgomote înfundate de pași din labirintul de coridoare de afară, sunete înăbușite care se estompau aproape imediat ce le auzea. Era un simplu truc pe care îl învățase de la o prietenă din vremea îndepărtată când fusese novice, care o va avertiza cu mult timp înainte dacă cineva se apropia. Oricum, puține persoane coborau atât de jos, la cel de-al doilea subsol.

Firul ei captase chițăitul îndepărtat al șobolanilor. Lumină! Cât timp trecuse de când nu mai existaseră șobolani în Tar Valon, în Turn? Oare erau Iscoadele Celui întunecat? Ea își umezi buzele, neliniștită. Logica nu își avea niciun rost. Adevărat. Totul era ilogic. Ei îi venea să râdă. Cu mare efort, ea se retrase tiptil din pragul isteriei. „Gândește-te la altceva în afară de șobolani. La altceva în afară de...” Un chițăit înăbușit se auzi în încăperea din spatele ei, care se transformă într-un scâncet înăbușit. Ea încercă să nu audă zgomotul. „Concentrează-te!”

Într-un fel, ea și însoțitoarele ei fuseseră conduse în acea încăpere deoarece conducătoarele frățiilor Ajah păreau să se întâlnească în taină. Ea însăși o zărise pe Ferane Neheran șușotind într-un colț izolat al bibliotecii cu Jesse Bilal, care ocupa o poziție înaltă printre Surorile Brune, dacă nu cea mai înaltă. Ea credea că se afla în siguranță în ceea ce o privea pe Suana Dragand, din Ajah Galbenă. Așa credea. Dar de ce se retrăseseră Ferane și Suana într-un loc izolat din perimetrul Turnului, amândouă purtând mantii simple? Conducătoarele diferitelor frății Ajah își vorbeau în continuare deschis, deși pe un ton rece. Și celelalte văzuseră lucruri asemănătoare; nu dădură nume din frățiile Ajah de care aparțineau, firește, însă două dintre ele pomeniseră de Ferane. O enigmă îngrijorătoare.

Turnul semăna cu o mlaștină clocotitoare zilele astea pentru că frățiile Ajah se dușmăneau. Totuși, conducătoarele se întâlneau pe la colțuri. Nimeni din afara unei frății Ajah nu știa sigur cine o conducea, dar ele se cunoșteau, pare-se. Ce puneau la cale? Ce? Păcat că nu o putea întreba direct pe Ferane, însă, chiar dacă aceasta ar fi acceptat întrebări de la altcineva, Seaine n-ar fi îndrăznit. Nu în acel moment.

Oricât de mult s-ar fi concentrat, Seaine nu reușea să își fixeze întrebarea în minte. Știa că se zgâia la ușă și își făcea griji în privința enigmelor pe care nu reușea să le rezolve, deoarece evita să privească peste umăr. Spre sursa acelor scâncete și gemete înăbușite.

Ca și când ar fi crezut că sunetele o constrângeau, ea își întoarse încet capul spre însoțitoarele ei. Respirația ei deveni din ce în ce mai rapidă cu fiecare mișcare a capului. Zăpada deasă cădea peste Tar Valon, de undeva de sus de tot, însă în încăpere părea să fie inexplicabil de cald. Ea se forța *să vadă*!

Cu șalul cu ciucuri bruni odihnindu-i-se pe coate, Saerin stătea ferm în picioare, depărtate, pipăind mânerul pumnalului altaran curbat, ascuns în spate, la cingătoare. Furia mocnită îi întuneca tenul măsliniu suficient cât să îi scoată în evidență cicatricea de pe falcă, ce semăna cu o linie palidă. La prima vedere, Pevara părea mai calmă, deși cu o mână își prinsese strâns fustele cu broderii roșii, iar în cealaltă ținea cilindrul alb și neted al Sceptrului Legămintelor ca pe un baston lung de o jumătate de metru pe care era pregătită să îl folosească. Poate că era pregătită; Pevara era mult mai vânjoasă decât sugera trupul ei durduliu și suficient de determinată încât să o facă pe Saerin să pară o lașă.

De partea cealaltă a Jilțului Remușcării, micuța Yukiri se cuprindea strâns cu brațele, iar ciucurii lungi și gri-argintii tremurau de fiecare dată când ea se înfiora. Lingându-și buzele, Yukiri îi aruncă o privire îngrijorată femeii care stătea lângă ea. Doesine, semănând mai mult cu un băiețandru chipeș decât cu o Soră Galbenă care avea o reputație considerabilă, nu reacționa în niciun fel la ce făceau ele. Ea era cea care manevra firele care se întindeau și pătrundeau în Jilț și se zgâia la *ter'angreal,* concentrându-se atât de tare la ceea ce făcea, încât broboane de sudoare îi apărură pe fruntea palidă. Toate erau Conducătoare, inclusiv femeia înaltă care se zvârcolea în Jilț.

Talene era leoarcă de sudoare, iar părul auriu i se încâlcise. Veșmintele din pânză i se udaseră până când se lipiră de ea. Restul veșmintelor ei formau un maldăr dezordonat strâns într-un colț. Pleoapele închise îi tremurau, iar ea scotea întruna gemete și scâncete sugrumate, rugăminți pe jumătate rostite. Deși simțea cum i se făcea greață, Seaine nu își putea lua ochii de la ea. Talene îi era prietenă. Îi fusese prietenă.

În ciuda denumirii sale, *ter'angrealul* nu semăna deloc cu un jilț; nu era decât un bloc dreptunghiular ce părea realizat din marmură cenușie. De fapt, nimeni nu știa din ce era făcut, însă materialul se dovedea dur ca oțelul peste tot, în afară de partea de sus, care era înclinată. Impunătoarea Soră Verde se cufundă puțin în el, iar obiectul a părut să se muleze cumva după trupul ei, indiferent cât de mult se zvârcolea ea. Firele Doesinei curgeau în singurul orificiu din Jilț, o gaură dreptunghiulară de mărimea unei palme, aflată pe lateral, înconjurată de niște crestături neregulate. Persoanele nelegiuite prinse în Tar Valon erau aduse aici jos, pentru a sta pe Jilțul Remușcării și a suferi consecințele faptelor lor, alese cu grijă. Când erau eliberate, acestea fugeau de pe insulă. În Tar Valon se comiteau puține ticăloșii. Curioasă, Seaine se întrebă dacă aceeași întrebuințare o avusese Jilțul și în Vârsta Legendelor.

— Ce… vede ea? rosti în șoaptă întrebarea, fără să vrea.

Talene nu doar că vedea, dar pentru ea totul avea să pară real. Slavă Luminii că nu avea niciun Străjer, un lucru aproape de neconceput pentru o Soră Verde. Ea susținuse că o Conducătoare nu avea nevoie de unul. În minte îi răsăreau diferite motive în acel moment.

— Afurisita e biciuită de afurisiții de troloci, rosti răgușit Doesine, iar în glasul ei se simți accentul ei cairhienin, ceva ce se întâmpla rareori, doar atunci când era stresată. Când vor termina… continuă ea văzând cum ceaunul trolocilor fierbe deasupra focului și cum un Myrddraal o veghează. Trebuie să știe că va fi unul sau altul. Arză-m-ar focu' dacă n-o să cedeze de data asta…

Doesine își șterse iritată sudoarea de pe frunte, trase neregulat aer în piept, apoi zise:

— Nu mă deranjați! A trecut mult timp de când n-am mai făcut asta.

— Ai încercat de trei ori, bombăni Yukiri. Probabil că brațul cel

mai puternic se frânge din cauza propriei vinovății după două încercări! Și dacă este nevinovată? Lumină, este precum ai fura oile de sub ochii păstorului!

Chiar dacă tremura, ea reușea să-și păstreze alura regală. Însă se exprima întotdeauna ca o femeie de la țară, cum fusese întotdeauna. Ea le privi cu dușmănie pe celelalte:

— Legea interzice întrebuințarea Jilțului pe inițiate. Vom fi toate destituite! Și, dacă a fi alungate din Divan nu este suficient, probabil că vom fi exilate. Și bătute cu nuiaua înainte să plecăm, doar ca să pună sare pe rană! Arză-m-ar focu', dacă ne înșelăm, putem fi toate ferecate!

Seaine se cutremură. Vor scăpa de ultima pedeapsă, dacă bănuielile lor se vor dovedi a fi fost corecte. Nu, nu bănuieli, ci certitudini. Trebuiau să fie corecte! Dar și dacă erau, Yukiri avea dreptate în ceea ce privea restul. Legea Turnului permitea arareori necesitatea, sau un presupus bine suprem. Însă, dacă aveau dreptate, merita să plătească prețul. „Rogu-te, Lumină, fă să avem dreptate!”, rostea în minte.

— Ești oarbă și surdă? izbucni Pevara, amenințând-o pe Yukiri cu Sceptrul Legămintelor. A refuzat să jure din nou pe Sceptru că nu va rosti cuvinte neadevărate. Trebuie să fie din proasta mândrie a frăției Ajah Galbenă. Am făcut deja multe. Când i-am pus scut, ea a încercat să mă *înjunghie*! Asta înseamnă nevinovăție? Oare? N-avea de unde să știe că nu doream doar să vorbim cu ea până când ni se uscau gurile! Ce motiv ar fi avut să se aștepte la altceva?

— Vă mulțumesc amândurora pentru că ați spus deja lucruri știute, spuse Saerin pe un ton sec. Acum e prea târziu ca să renunțăm, Yukiri, așa că nu putem decât să continuăm. Dacă aș fi în locul tău, Pevara, eu n-aș țipa la niciuna dintre cele patru femei din tot Turnul în care știu că pot avea încredere.

Yukiri se roși la față și își aranja șalul, iar Pevara păru puțin rușinată. Doar puțin. Or fi fost toate Conducătoare, dar cu siguranță Saerin preluase controlul. Saerin nu știa sigur ce simțea. În urmă cu câteva ore, ea și Pevara fuseseră două vechi prietene care plecaseră singure într-o căutare periculoasă și care luau hotărârile împreună, fiind pe picior de egalitate; acum, ele aveau aliate. Ea ar trebui să fie mulțumită pentru că avea mai multe tovarășe. Totuși, acestea nu făceau parte din Divan și nu puteau invoca drepturile Conducătoarelor în această situație.

Ierarhiile Turnului preluaseră controlul, făcând deosebiri subtile și mai puțin subtile referitoare la locul fiecăreia față de celelalte. Adevărul fie spus, deși Saerin fusese novice și Aleasă o perioadă de două ori mai lungă decât cele mai multe dintre ele, patruzeci de ani în funcția de Conducătoare, un interval de timp mai mare decât al oricăreia din Divan, cântărea foarte mult. Seaine ar fi fost norocoasă dacă Saerin i-ar fi cerut părerea, chiar sfatul, înainte să ia vreo hotărâre. O nebunie, dar această cunoaștere era ca un ghimpe în coastă.

— Trolocii o târăsc spre ceaun, zise brusc Doesine, cu o voce răgușită.

Un mic scâncet ieși printre dinții încleștați ai Talenei; ea se zvârcoli atât de tare, încât părea că vibrează.

— Nu... Nu știu dacă voi putea... voi putea... flăcările... continua Doesine.

— Trezește-o! porunci Saerin, fără măcar să le privească pe celelalte ca să vadă reacția lor. Nu te mai bosumfla, Yukiri, și pregătește-te!

Sora Cenușie îi aruncă o privire mândră și furioasă, însă, când Doesine lăsă firele să dispară, iar Talene își deschise încet ochii albaștri, strălucirea *saidarului* o înconjură pe Yukiri, iar ea îi puse scut femeii de pe Jilț fără să rostească un cuvânt. Saerin deținea controlul și toate știau acest lucru. Dar asta era tot. Părea un ghimpe foarte ascuțit.

Abia dacă fu nevoie de scut. Cu o expresie îngrozită pe față, Talene tremura și gâfâia ca și când ar fi alergat zece kilometri în cea mai mare viteză. Ea stătea în continuare pe suprafața moale, dar, deoarece Doesine nu controla puterea, aceasta nu se mai mula pe trupul ei. Talene se holba spre tavan cu ochii bulbucați, apoi și-i închise strâns, iar apoi îi deschise din nou. Indiferent ce amintiri avea în spatele pleoapelor, ea nu voia să le înfrunte.

Făcând doi pași mari spre Jilț, Pevara îndreptă Sceptrul spre femeia amețită.

— Leapădă-te de toate jurămintele care te leagă și ia cele Trei Legăminte, Talene! rosti ea cu o voce aspră.

Talene se feri de Sceptru ca de un șarpe veninos, apoi se smuci în partea cealaltă când Saerin se aplecă deasupra ei:

— Data viitoare, Talene, te așteaptă ceaunul. Sau „gesturile tandre” ale unui Myrddraal.

Expresia de pe fața lui Saerin era îndârjită, însă tonul ei o făcea să pară blajină:

— Nu te vei mai trezi înainte de final. Și, dacă nici acum nu va funcționa, va fi și data următoare, apoi o alta și tot așa, chiar dacă va trebui să stăm aici până la vară.

Doesine deschise gura ca să protesteze, apoi se răzgândi și făcu o grimasă. Dintre toate, doar ea știa să folosească Jilțul, însă în acel grup, ea era la fel de inferioară ca Seaine.

Talene continua să se holbeze la Saerin. Lacrimile îi umpleau ochii mari și începu să plângă în hohote, scuturându-se și simțindu-se neajutorată. Ea își întinse mâna și începu să pipăie pe nevăzute până când Pevara îi puse Sceptrul Legămintelor în mână. Îmbrățișând Izvorul, Pevara conduse un fir al Spiritului în Sceptru. Talene strânse atât de tare sceptrul gros cât încheietura unei mâini, încât vârfurile degetelor i se albiră. Rămase așa, plângând în hohote.

Saerin își îndreptă spatele:

— Mă tem că a venit vremea s-o adormim din nou, Doesine.

Talenei îi curgeau lacrimile și mai abitir, însă ea reuși să bolborosească printre suspine:

— Mă... lepăd... de toate jurămintele... care mă leagă.

După ce rosti ultimul cuvânt, ea începu să urle.

Seaine tresări, apoi înghiți cu noduri. Ea, una, cunoștea durerea simțită atunci când era îndepărtat un singur jurământ. Făcuse presupuneri referitoare la agonia simțită la îndepărtarea mai multor jurăminte odată, dar acum era în fața realității. Talene țipă până când rămase fără suflu, apoi trase aer în piept doar ca să urle din nou atât de tare, încât Seaine se așteptă ca pe ușă să dea buzna alte surori din Turn. Sora Verde înaltă se zbătea, dând din mâini și din picioare, apoi se curbă brusc, până când atinse suprafața cenușie doar cu călcâiele și cu capul. Fiecare mușchi îi era încordat, tot trupul fiindu-i cuprins de spasme violente.

La fel de brusc precum începuseră spasmele, Talene se moleși și se prăbuși. Rămase așa, plângând ca un copil rătăcit. Sceptrul Legămintelor îi căzu din mâna moale și se rostogoli pe suprafața cenușie și înclinată. Yukiri îngână ceva ce aducea a rugăciune aprinsă. Doesine șoptea întruna „Lumină!” cu o voce tremurândă. „Lumină! Lumină!”

Pevara ridică de jos Sceptrul și strânse degetele Talenei în

jurul lui. Prietena Seainei era neîndurătoare, dar nu și în această privință.

— Și-acum, jură cele Trei Legăminte! îi porunci ea.

O clipă, Talene păru că refuză, apoi repetă încet legămintele pe care le făceau toate Aes Sedai și care le țineau unite. Să nu rostească niciun cuvânt care nu este adevărat. Să nu facă niciodată o armă pentru un om ca să-l omoare pe un altul. Să nu folosească niciodată ca armă Puterea Supremă, decât ca să-și apere viața, sau pe cea a Străjerului său, sau a unei alte surori. La sfârșit, ea începu să plângă în tăcere, tresărind, fără să scoată un sunet. Poate că legămintele începeau să prindă rădăcini înlăuntrul ei, pentru că ele erau inconfortabile la început. Poate.

Apoi Pevara rosti celălalt legământ pe care îl cereau de la ea. Talene tresări, după care îngână neajutorată cuvintele.

— Vă jur supunere absolută la toate cinci!

Apoi ea rămase cu privirea pierdută în depărtare, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Răspunde-mi sincer, îi spuse Saerin. Faci parte din frăția Ajah Neagră?

— Da.

Cuvintele ieșiră scârțâit din gura Talenei, de parcă gâtul i-ar fi fost ruginit.

Acest simplu cuvânt o făcu pe Seaine să încremenească, deși se așteptase la asta. La urma urmei, ea hotărâse să vâneze frăția Ajah Neagră și credea în misiunea ei, deși multe surori nu erau optimiste. Pusese mâna pe o altă soră, o Conducătoare, ajutase ca Talene să fie purtată de-a lungul coridoarelor pustii ale subsolului, înfășurată în fire de Aer, încălcase câteva zeci de legi ale Turnului, comisese nelegiuiri grave, toate doar ca să audă un răspuns de care fusese sigură înaintea ca întrebarea să fie pusă. Acum, aflase. Ajah Neagră exista într-adevăr. Se uita la o Soră Neagră, o Iscoadă a Celui Întunecat, care purta șalul. Această convingere căpătă o ușoară tentă de confruntare. Datorită fălcilor, din care strângea cu putere, dinții nu îi clănțăneau. Se chinuia să se adune, să gândească logic. Însă coșmarurile erau vii și bântuiau Turnul.

Cineva oftă zgomotos, iar Seaine își dădu seama că nu era singura care credea că lumea ei se întorsese cu susul în jos. Yukiri se îmbărbătă, apoi își fixă ochii asupra Talenei ca și când

ar fi fost hotărâtă să țină scutul doar cu puterea voinței, dacă era nevoie. Doesine își lingea buzele și își netezea nesigură fustele de un auriu-închis. Doar Saerin și Pevara păreau a fi stăpâne pe ele.

— Așadar, zise Saerin pe un ton blajin (poate „slab” era un cuvânt mai potrivit). Așadar, Ajah Neagră, pe un tonul devenit vioi, după ce inspiră adânc. Nu mai este nevoie de scut, Yukiri. Talene, nu vei încerca să fugi sau să te opui în vreun fel. Nici măcar nu te vei atinge de Izvor fără permisiunea vreuneia dintre noi. Deși presupun că altcineva se va ocupa mai departe de tine, după ce te vom preda. Yukiri?

Scutul din jurul Talenei se risipi, însă strălucirea o învăluia în continuare pe Yukiri, ca și când nu ar fi avut încredere în efectul Sceptrului asupra unei surori Negre.

Pevara se încruntă.

— Saerin, înainte să o dăm pe mâna Elaidei, vreau să aflăm cât mai multe lucruri. Nume, locuri, orice. Tot ce știe!

Iscoadele Celui Întunecat uciseseră familia Paverei, iar Seaine era convinsă că ar alege exilul doar ca să o poată vâna personal pe fiecare Soră Neagră, până la ultima.

Șezând în continuare ghemuită în Jilț, Talene scoase un sunet care semăna pe jumătate cu un râset amarnic, iar pe jumătate cu un scâncet.

— Când veți face asta, vom fi ca și moarte toate. Moarte! Elaida face parte din Ajah Neagră!

— Este imposibil! izbucni Seaine. Însăși Elaida mi-a dat porunca.

— Trebuie să fie, zise în șoaptă Doesine. Talene a luat din nou legămintele; doar ce-a numit-o!

Yukiri încuviință vehement din cap.

— Folosiți-vă mințile, mârâi Pevara, clătinând dezgustată din cap. Știți la fel de bine ca mine că, dacă ajungi să crezi într-o minciună, o poți spune drept adevăr.

— Și acesta *este* adevărul, zise Saerin pe un ton ferm. Ce dovadă ai, Talene? Ai văzut-o pe Elaida la… întrunirile voastre?

Ea apucă atât de strâns mânerul pumnalului, încât degetele i se albiră. Saerin fusese nevoită să lupte mai mult decât cele mai multe dintre ele pentru a obține șalul, pentru dreptul de a rămâne în Turn. Pentru ea, Turnul însemna mai mult decât un cămin și era mai important decât propria viață. Dacă Talene

dădea răspunsul greșit, era posibil ca Elaida să nu mai rămână în viață ca să fie judecată.

— Ele n-au întruniri, bombăni posomorâtă Talene. În afară de Consiliul Suprem, bănuiesc. Dar ea trebuie să fie. Ele știu fiecare raport pe care îl primește, chiar și dintre cele secrete, fiecare cuvânt care i se șoptește. Ele știu fiecare decizie pe care o ia ea înainte ca aceasta să fie anunțată. Cu câteva zile înainte, uneori chiar cu câteva săptămâni. Cum s-ar putea una ca asta dacă nu le-ar spune ea?

Se ridică anevoie în șezut și încercă să fixeze pe rând cu o privire insistentă pe fiecare dintre ele. Însă acest lucru nu făcu decât să lase impresia că ochii îi erau neliniștiți. Continuă să vorbească:

— Trebuie să fugim, trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem. Vă voi ajuta, vă voi spune tot ce știu! Dar dacă nu vom fugi, ele ne vor omorî.

„Era ciudat, gândi Seaine, cât de repede își numise Talene fostele acolite «ele» și cum încerca să se identifice cu restul. Nu. Ea încerca să evite adevărata problemă, iar această evitare era necugetată. Oare Elaida o trimisese, într-adevăr, să sape în Ajah Neagră? De fapt, ea nu pomenise niciodată acest nume. Oare s-o fi referit la altceva? Elaida dojenea pe oricine doar pomenea de Ajah Neagră. Aproape oricare dintre surori ar fi făcut același lucru, și totuși…

— Elaida s-a dovedit a fi o nesăbuită, zise Saerin, și nu o dată am regretat că i-am ținut partea, dar nu-mi vine să cred că este Neagră, nu fără alte dovezi.

Strângând din buze, Pevara încuviință vehement din cap. Făcând parte din Ajah Roșie, și ea cerea alte dovezi.

— Așa o fi, Saerin, zise Yukiri, dar nu o mai putem ține mult pe Talene, căci Verzile vor începe să întrebe despre ea. Ca să nu mai pomenim de… Negre. Ar fi bine să hotărâm repede ce vom face, altminteri, vom fi nevoite să înfruntăm furtuna.

Talene îi oferi lui Saerin un zâmbet slab, menit, probabil, să pară mieros. Acesta dispăru sub privirea încruntată a Conducătoarei Brune.

— Nu putem să îndrăznim să-i spunem ceva Elaidei până când nu le vom nimici pe Negre dintr-o lovitură, zise Saerin, în cele din urmă. Nu te împotrivi, Pevara, pentru că așa este logic.

Pevara își aruncă mâinile în aer și se bosumflă, dar închise

gura.

— Dacă Talene are dreptate, continuă Saerin, Ajah Neagră știe despre Seaine, sau va afla în curând; prin urmare, trebuie să ne asigurăm cât vom putea de bine că va fi în siguranță. Nu va fi ușor, căci suntem doar cinci. Nu ne putem încrede în *nimeni* până când nu vom fi sigure pe acele persoane! Bine măcar că o avem pe Talene; cine știe ce vom afla după ce o stoarcem de informații?

Talene încercă să lase impresia că dorea să fie stoarsă de informații, dar niciuna nu-i acorda nicio atenție. Lui Seaine i se uscase gâtul.

— S-ar putea să nu fim singure, zise Pevara cu strângere de inimă. Seaine, povestește-le despre micul tău complot cu Zerah și prietenele ei!

— Complot? zise Saerin. Cine-i Zerah? Seaine? Seaine! Seaine tresări.

— Poftim? Oh! Pevara și cu mine am descoperit un mic cuib de rebele aici, în Turn, începu ea în șoaptă. Zece surori trimise să răspândească zvonuri.

Saerin se va asigura că ea va fi în siguranță, nu-i așa? Fără nicio șovăire. Ea însăși era Conducătoare; era Aes Sedai de aproape o sută cincizeci de ani. Ce drept avea Saerin sau oricine altcineva să...?

— Pevara și cu mine încercăm să-i punem capăt. Am obligat-o deja pe una dintre ele, Zerah Dacan, să ia legământul în plus pe care l-a luat și Talene și i-am spus să o aducă pe Bernaile Gelbarn în apartamentul meu în această după-amiază fără să-i dea de bănuit.

Lumină, oricare dintre surorile din afara acelei încăperi putea fi Neagră. Oricare dintre surori.

— Apoi le vom folosi pe cele două ca să aducem o alta, până când toate vor fi obligate să jure supunere. Firește, vom adresa aceeași întrebare pe care i-am adresat-o și lui Zerah, identică cu cea pe care i-am adresat-o Talenei.

Poate că Ajah Neagră îi aflase deja numele și știa că fusese trimisă să le vâneze. Cum putea Saerin să-i ofere siguranță?

— Cele care dau răspunsul greșit pot fi interogate, iar cele care dau răspunsul corect pot fi iertate cât de cât pentru trădarea lor vânându-le pe surorile Negre sub îndrumarea noastră.

Lumină, cum?
După ce termină de vorbit, celelalte discutară chestiunea pe-ndelete, ceea ce nu putea însemna decât că Saerin nu știa ce hotărâre să ia. Yukiri insistă ca Zerah și complicele ei să fie date de îndată pe mâna legii – dacă acest lucru putea fi făcut fără a da în vileag situația lor cu Talene. Pevara sugeră, deși cu jumătate de gură, să se folosească de rebele; zvonurile pe care le răspândiseră aveau ca subiect povești imorale despre Ajah Roșie și Dragonii falși. Doesine sugeră să le răpească pe toate surorile din Turn și să le oblige să ia acel legământ suplimentar, însă celelalte trei nu o prea băgară în seamă.
Seaine nu luă parte la discuție. Reacția ei la situația neplăcută în care se aflau era singura posibilă, își zicea ea. Se îndreptă clătinându-se spre cel mai apropiat colț și vomită zgomotos.

Elayne încercă să nu scrâșnească din dinți. Afară, viscolul mătura orașul Caemlyn, întunecând cerul amiezii suficient de mult încât lămpile de pe pereții placați cu lemn ai salonului să fie aprinse. Rafalele puternice de vânt zdrăngăneau obloanele fixate la ferestrele înalte și arcuite. Fulgerele luminau prin geamuri, iar tunetele bubuiau deasupra lor. În încăpere nu era tocmai rece, dar… Îndreptându-și degetele în fața buștenilor care trosneau în șemineul imens din marmură, ea simțea totuși cum frigul pătrundea prin covoarele întinse pe pardoseala din piatră și prin papucii din cea mai groasă catifea. Gulerul și manșetele din blană de vulpe ale rochiei ei în nuanțe de roșu cu alb erau frumoase, însă nu era convinsă că îi țineau mai mult cald decât perlele de pe mâneci. Faptul că refuza să se lase învinsă de frig nu însemna că nu îl simțea.
Unde *era* Nynaeve? Și Vandene? Gândurile îi erau la fel de agitate ca vremea. „Ar trebui să fie aici deja! Lumină! Mi-aș dori să pot învăța să rezist fără somn, ca ele să se poată bucura de acest moment dulce!” Nu, nu era corect. Revendicarea ei oficială pentru Tronul Leului era veche de doar câteva zile, iar pentru ea orice altceva trebuia să fie pe planul doi pentru moment. Nynaeve și Vandene considerau că aveau alte priorități și alte responsabilități. Nynaeve era extrem de ocupată să facă planuri cu Reanne și cu restul membrelor „Cercului de Croșetat” cum să le scoată pe femeile Clanului de pe tărâmurile

stăpânite de Seanchani, înainte ca acestea să fie descoperite și încătușate. Femeile Clanului se pricepeau de minune să stea ascunse, însă Seanchanii nu aveau să le considere simple sălbatice, așa cum le văzuseră mereu Aes Sedai. Se părea că Vandene era încă zguduită de uciderea surorii ei pentru că abia se atingea de mâncare și nu era în stare să dea vreun sfat. Partea referitoare la mâncat era adevărată, însă descoperirea ucigașului o mistuia. Dar dacă, în timp ce hoinărea îndurerată pe coridoare la ore ciudate, ar fi vânat în taină Iscoadele Celui Întunecat care se aflau printre ele. În urmă cu trei zile, acest gând ar fi făcut-o pe Elayne să se cutremure; acum, era una dintre multele primejdii. Mai cunoscută decât majoritatea, adevărat, dar numai decât majoritatea.

Ele îndeplineau sarcini importante, aprobate și încurajate de Egwene, însă ea tot își dorea ca ele să se grăbească, oricât de egoistă ar putea părea. Vandene dădea multe sfaturi bune, avea o experiență îndelungată și multă cunoaștere, iar întâlnirile pe care Nynaeve le avusese de-a lungul anilor cu Sfatul Satului și cu Cercul Femeilor din Emond's Field o făcuseră să-și formeze viziunea pentru politica practică, oricând de mult ar fi negat ea. „Arză-m-ar focu', am o mulțime de probleme aici, în Palat, și am nevoie de ele!" Dacă obținea ce își dorea, Nynaeve al'Meara urma să fie sfetnica Aes Sedai a următoarei Regine a Andorului. Ea avea nevoie de tot ajutorul pe care îl găsea și în care putea avea încredere.

Încercând să se calmeze, se întoarse de la văpaia din vatră. Treisprezece jilțuri cu spătar înalt, sculptate simplu de o mână pricepută, formau un semicerc în fața șemineului. În mod paradoxal, locul de onoare, unde stătea Regina atunci când primea oaspeți, era cel mai îndepărtat de căldura focului. Cum stătea așa, simți cum spatele i se încălzi imediat și cum fața i se răci. Afară, zăpada cădea, tunetele bubuiau și fulgerele sclipeau. La fel era și în capul ei. Calm. O domnitoare trebuia să fie calmă ca orice Aes Sedai.

— Trebuie să fie mercenari, zise ea, nereușind să-și ascundă regretul din voce.

Oștenii de pe moșiile ei vor începe să sosească într-o lună – odată ce vor afla că ea era în viață –, însă va veni primăvara până când aceștia se vor strânge într-un număr mare. Oamenii pe care îi recruta Birgitte urmau să aibă nevoie de o jumătate

de an pentru a fi capabili să călărească și să mânuiască sabia în același timp.

— Și Vânători ai Cornului, dacă vreunul dintre ei va accepta și va jura.

Erau suficienți blocați în Caemlyn din cauza vremii. Majoritatea oamenilor ziceau că erau prea mulți dintre aceștia care petreceau, se încăierau, necăjeau femeile doar pentru că le ignorau avansurile. Măcar ea avea să îi pună la treabă, oprind necazurile pe care le iscau. Își dorea să nu se mai creadă că încerca în continuare să se convingă de acest lucru.

— Scump, dar cuferele vor fi de-ajuns.

O vreme, acestea urmau să fie de-ajuns. Ar fi fost bine ca ea să înceapă să strângă în curând veniturile de pe moșiile ei.

Dyelin scoase un mormăit iritat. Singura bijuterie pe care o purta era o broșă mare și rotundă din argint ce simboliza Bufnița și Stejarul lui Taravin, prinsă de gulerul înalt al rochiei ei de culoare verde-închis. O dovadă de mândrie a Casei ei, poate un pic prea multă. Prima Înscăunată a Casei Taravin era o femeie mândră. Deși avea fire albe în părul auriu și riduri fine îi împânzeau colțurile ochilor, trăsăturile feței îi erau aspre, iar privirea, calmă și ageră. Avea mintea ascuțită ca un brici, sau, poate, ca o sabie. Era o femeie slobodă la gură, sau cel puțin așa părea, care nu își ascundea părerile:

— Mercenarii sunt pricepuți, zise ea cu dispreț, dar sunt greu de stăpânit, Elayne. Când ai nevoie de o atingere ca de pană, este posibil ca ei să folosească ciocanul, iar când ai nevoie de un ciocan, ei sunt în altă parte, la furat. Sunt loiali aurului și doar acesta îi ține. Te vor trăda pentru mai mult aur. Sunt convinsă că, de data aceasta, Domnița Birgitte va fi de acord cu mine.

Cu brațele încrucișate la piept și tocurile cizmelor înfipte în pământ, Birgitte făcu o grimasă, cum făcea mereu atunci când cineva i se adresa cu acest titlu nou. Elayne îi oferise o moșie de îndată ce ajunseseră în Caemlyn, pentru a putea fi înregistrată. Când era singură, Birgitte mormăia întruna din această cauză, dar *și* din cauza celeilalte schimbări din viața ei. Pantalonii ei albastru-deschis aveau croiul obișnuit, largi și strânși la glezne, dar haina scurtă și roșie avea un guler înalt de culoare albă, iar manșetele din aceeași nuanță erau prevăzute cu fire de aur. Ea era Domnița Birgitte Trahelion și Căpitanul-General al Gărzii

Reginei, și n-avea decât să bombăne și să se vaiete cât voia, atât timp păstra discreția.

— Sunt, mârâi ea fără tragere de inimă și îi aruncă lui Dyelin o privire deloc piezișă.

Legătura cu Străjerul ei îi transmitea Elaynei ceea ce simțise toată dimineața: frustrare, iritare, determinare. Totuși, o parte din acestea puteau fi o reflexie a ei. De când se crease legătura, ele se oglindeau reciproc în moduri surprinzătoare, atât emoțional, cât și în alt mod. În mai mult de o săptămână ea ajunsese să înjure la fel de mult ca și cealaltă femeie!

Reticența Birgittei de a accepta al doilea cel mai bun argument era evident aproape la fel de pronunțată ca reticența ei de a conveni.

— Nici afurisiții de Vânători nu sunt mai buni, Elayne, bombăni ea. Au făcut Legământul Vânătorului doar ca să caute aventura, și un loc în istorie, dacă se poate. Nu ca să se liniștească și să respecte legea. Jumătate din ei sunt aroganți, uitându-se de sus la toți ceilalți; restul nu își asumă riscuri, ci așteaptă să profite de ocazii. Doar să audă un zvon șoptit despre Cornul lui Valere și vei avea noroc dacă doar doi din trei nu vor dispărea peste noapte.

Dyelin schiță un zâmbet, ca și când ar fi câștigat o luptă. Cele două se deosebeau mai ceva ca uleiul și apa; fiecare se descurca suficient de bine cu aproape oricine, dar, dintr-un motiv sau altul, cele două se puteau contrazice și în ceea ce privea culoarea cărbunelui. Puteau și o făceau.

— În afară de Vânători și mercenari, aproape toți sunt străini. Acest lucru nu va fi nici pe placul aristocrației, nici al plebei. Nu va fi deloc pe placul lor. Ultimul lucru pe care ți l-ai dori este să stârnești o rebeliune.

Fulgerul străluci, luminând cu putere ferestrele, și un tunet asurzitor îi acoperi cuvintele.

În o mie de ani, șapte Regine ale Andorului fuseseră detronate de rebeliuni, iar cele două care supraviețuiseră probabil își doreau să nu fi fost în acea poziție.

Elayne își înăbuși un oftat. Pe una dintre măsuțele sculptate care mărgineau pereții se afla o tavă din argint cu împletituri pe care se aflau niște cupe și o carafă înaltă cu vin aromat fierbinte. Acum era vin aromat călduț. Ea conduse o clipă Focul și un fir subțire de abur se ridică din carafă. Reîncălzirea dădu

aromelor un gust ușor amărui, dar merita, căci mâinile îi erau încălzite de cupa din argint. Abia își înfrână dorința de a încălzi aerul din încăpere cu Puterea și eliberă Izvorul; oricum, căldura nu ar fi persistat decât dacă ar fi menținut firele. Reușise să-și înfrâneze reticența de a renunța de fiecare dată când îmbrățișa *saidarul* – cel puțin, într-o oarecare măsură – totuși, în ultima vreme, dorința de a-l folosi mai mult creștea de fiecare dată. Fiecare soră trebuia să înfrunte această dorință periculoasă. Un gest le făcu pe celelalte să-și toarne vin.

— Cunoașteți situația, le spuse ea. Numai un nesăbuit nu ar vedea-o ca fiind periculoasă, iar voi nu sunteți nesăbuite.

Gărzile erau ca un proiectil, o mână de oameni acceptabili și o adunătură de brațe puternice; bătăuși potriviți să arunce bețivii afară din taverne sau să fie ei înșiși aruncați. Și cum Saldaeanii plecaseră, iar Aielii erau pe picior de plecare, nelegiuirile erau în floare ca buruienile primăvara. Ea crezuse că neaua le va pune capăt, dar fiecare zi aducea furturi, incendii și alte lucruri mai grave. Cu fiecare zi, situația devenea din ce în ce mai dificilă.

— În ritmul acesta, răzmerițele vor izbucni în câteva săptămâni. Poate și mai curând. Dacă nu voi reuși să păstrez ordinea în Caemlyn, oamenii se *vor* întoarce împotriva mea – dacă nu reușea să păstreze ordinea în capitală, atunci putea la fel de bine să dea veste în lume că nu era potrivită pentru a conduce. Nu-mi place această situație, dar trebuie să luăm măsuri și asta vom face, continuă ea, în timp ce amândouă își deschiseră gurile, gata să aducă alte argumente, însă ea nu le oferi ocazia. Elayne reluă pe un ton ferm: Vom lua măsuri!

Coada împletită și aurie a Birgittei, lungă până la talie, se legănă când ea clătină din cap, însă o acceptare tăcută se infiltră prin legătură. Hotărât lucru, ea avea o perspectivă ciudată în ceea ce privea relația dintre Aes Sedai și Străjerul ei, dar învățase să își dea seama atunci când Elayne nu voia să fie presată. Realiza într-o oarecare măsură că existau domeniul și titlul, faptul că se afla la comanda Gărzilor, precum și alte câteva chestiuni mărunte.

Dyelin își îndoi puțin gâtul, poate și genunchii; se poate să fi făcut o plecăciune, însă fața îi era împietrită. Era bine de știut că mulți dintre aceia care nu o voiau pe Elayne Trakand pe Tronul

Leului o voiau pe Dyelin Taravin. Femeia nu fusese decât de ajutor, deși era încă prea devreme, iar, uneori, o voce supărătoare îi șoptea la ureche Elaynei. Oare Dyelin aștepta ca ea să facă o treabă de mântuială după care ea să intervină și să „salveze” Andorul? Cineva suficient de prudent, suficient de șiret ar fi putut încerca această tactică, ba chiar ar fi reușit.

Elayne își ridică o mână ca să-și ferece tâmpla, dar ajunse să își netezească părul. Atât de multe bănuieli, atât de puțină încredere... Jocul Caselor infectase Andorul de când plecase ea spre Tar Valon. Ea era mai recunoscătoare pentru lunile petrecute în mijlocul Aes Sedai decât pentru faptul că învățase să folosească Puterea. *Daes Dae’mar* însemna totul pentru majoritatea surorilor. Fără cele două, poate că ea nu ar fi supraviețuit atât de mult după reîntoarcerea ei. Thom, cel trimis de Lumină, se afla în siguranță. El, Mat și ceilalți scăpaseră din calea Seanchanilor și se aflau în drum spre Caemlyn. De când plecase din Ebou Dar, ea se rugase în fiecare zi pentru siguranța lor, însă în acel moment nu mai avea timp decât pentru o scurtă rugăciune. Luând loc în jilțul din mijlocul semicercului, cel al Reginei, ea încercă să arate ca o regină. Stătea cu spatele drept, iar mâna liberă i se odihnea pe brațul sculptat al scaunului. „Nu este de-ajuns să arăți ca o regină, îi spusese adeseori mama ei. O minte sclipitoare, o înțelegere fină a lucrurilor și o inimă curajoasă sunt în zadar dacă poporul nu te va vedea ca pe o regină.” Birgitte o privea cu atenție: era aproape bănuitoare. Uneori, legătura era cu siguranță un lucru incomod! Dyelin își duse cupa cu vin la buze.

Elayne inspiră adânc. Învârtise această problemă pe toate părțile, dar nu vedea decât o singură soluție:

— Birgitte, până în primăvară, vreau ca Gărzile să fie o oaste în stare să o egaleze pe oricare dintre cele trimise de cele *zece* Case pe câmpul de bătălie.

Cel mai probabil, era un lucru imposibil de realizat. Doar încercând acel lucru ar fi însemnat să îi păstreze pe mercenarii care se înrolaseră deja și să găsească alții; oameni care ar fi trădat la cea mai mică tentație. Lumină, ce treabă întortocheată!

Dyelin se înecă, iar ochii îi ieșiră din orbite; din gură îi țâșni vin negru. Tușind în continuare, ea își scoase batista cu margini de dantelă din mânecă și își tampona bărbia.

Un val de panică străbătu legătura dinspre Birgitte.

— Oh, arză-m-ar focu’, Elayne, doar nu vrei să spui…! Eu sunt arcaș, nu general! Asta am fost dintotdeauna, n-ai priceput încă? Făceam ceea ce trebuia să fac, în funcție de circumstanțe! Oricum, nu mai sunt ea; sunt eu și…!

Vocea i se înmuie când își dădu seama că poate spusese prea mult. Nu era pentru prima oară. Ea se înroși la față când Dyelin o privi cu interes.

Ele inventaseră povestea cum că Birgitte ar fi fost din Kando, unde sătence purtau straiele pe care le purta ea, însă era evident că Dyelin bănuia că era o minciună. De fiecare dată când Birgitte își dădea drumul la gură, era cât pe ce să-și dea în vileag secretul. Elayne îi aruncă o privire prin care îi promitea o discuție între patru ochi mai târziu.

Ea nu și-ar fi imaginat că obrajii Birgittei puteau să devină mai roșii de-atât. Chinul înăbușea orice sentimente percepute prin legătură, continuând să se resimtă până când Elayne realiză cum se îmbujorează și ea. Afișă repede o expresie severă, nădăjduind ca roșeața din obrajii ei să fie percepută altfel decât o dorință arzătoare de a se agita în jilț din cauza umilinței pricinuite de *Birgitte.* Acel efect de oglindire putea fi ceva mai *mult* decât o simplă inconveniență!

Dyelin își irosi doar o clipă cu Birgitte. Vârându-și batista la locul ei, puse cu grijă cupa cu vin pe tavă, apoi își puse mâinile în șolduri. Pe fața ei se citea furia acum.

— Gărzile au fost întotdeauna *nucleul* armatei din Andor, Elayne, dar asta… Ferească Lumina, asta e nebunie curată! I-ai putea întoarce pe toți împotriva ta, de la râul Erinin și până la Munții de Negură!

Elayne se concentra ca să rămână calmă. Dacă se înșela, Andorul urma să devină un alt Cairhien, un alt tărâm îmbibat cu sânge și plin de haos. Iar ea murea – firește, un preț ce nu avea să fie suficient de mare ca să acopere pagubele. Nici nu îi trecea prin minte să nu încerce; ar fi dus la aceleași consecințe pentru Andor ca eșecul. Era liniștită, stăpână pe ea, calmă. O regină nu putea arăta că îi era frică, nici măcar atunci când acel lucru se întâmpla. Mama ei o îndrumase mereu să își explice deciziile cât de rar se putea; cu cât dădeai explicații mai des, cu atât erau necesare mai multe explicații, până când nu mai aveai timp pentru altceva. Gareth Bryne o sfătuise să dea explicații dacă

putea; poporul înțelegea mai bine dacă afla ce și cum. În acea zi, ea avea să urmeze sfatul lui Gareth Bryne. Fuseseră câștigate multe victorii sub îndrumarea lui.

— Am trei pretendente la tron declarate.

Și poate una nedeclarată. Ea se forță să o privească în ochi pe Dyelin. Nu cu furie – doar o privire care întâlnește o altă privire. Poate că Dyelin o considerase furie, căci strângea din dinți și se înroșise la față. Dacă era așa, atunci așa să fie.

— De una singură, Arymilla este neînsemnată, dar Nasin a unit Casa Caeren cu a ei și, indiferent dacă ea este sau nu nebună, sprijinul lui înseamnă că trebuie luată în seamă. Naean și Elenia sunt în temniță, dar soldații lor, nu. Oamenii lui Naean pot ezita și discuta până își vor găsi o conducătoare, însă Jarid este conducător al Casei Sarand și își va asuma riscuri pentru a hrăni ambiția soției lui. Casa Baryn și Casa Anshar cochetează cu amândouă; ce *pot* face este să nădăjduiesc că unul va alege Casa Sarand, iar celălalt Casa Arawn. Cele nouăsprezece Case din Andor sunt suficient de puternice ca să fie urmate de Casele mai mici. Șase sunt împotriva mea, iar eu am două.

Erau șase până în acel moment, facă Lumina ca ea să aibă două! Nu pomeni de cele trei Case mari care se declaraseră pentru Dyelin; bine măcar că Egwene le legase de Murandy pentru moment.

Ea făcu un semn spre un jilț de lângă ea, iar Dyelin se așeză, aranjându-și cu grijă fustele. Norii întunecați de pe fața femeii mai în vârstă se risipiră. Aceasta o privea cu atenție pe Elayne, fără să lase să se citească pe fața ei vreo nelămurire sau concluzie.

— Știu toate acestea la fel de bine ca tine, Elayne, dar Luan și Ellorien se vor alia cu tine. La fel și Abelle. Sunt sigură, spuse cu o voce precaută, care însă se înflăcără pe măsură ce continuă să vorbească. Atunci, și alte Case vor înțelege. Atâta vreme cât nu vei băga spaima în ele și se vor *răzgândi.* Lumină, Elayne, aici nu este vorba despre o Succesiune. Un Trakand succedă unui Trakand, nu unei alte Case. Arareori s-a întâmplat ca o Succesiune să se transforme într-o luptă deschisă! Dacă vei transforma Gărzile într-o oaste, vei risca totul.

Elayne își lăsă capul pe spate, însă râsul său nu era deloc amuzat. Se potrivea perfect cu bubuitul tunetelor.

— Am riscat totul în ziua în care m-am întors acasă, Dyelin.

Spui că Norwelyn și Traemane vor veni la mine, la fel și Pendar? Prea bine; atunci voi avea cinci Case contra șase. Nu cred că celelalte Case vor „înțelege”, cum spui tu. Dacă vreuna dintre ele va face o mișcare înainte să fie limpede precum cristalul că eu am Coroana Trandafirului, atunci vor fi împotriva mea, și nu alături de mine.

Cu puțin noroc, acei lorzi și domnițe se vor rușina să se asocieze cu acoliții lui Gaebril, însă ei nu îi plăcea să depindă de noroc. Ea nu era Mat Cauthon. Lumină, majoritatea oamenilor erau convinși că Rand o ucisese pe mama ei și puțini credeau că „Seniorul Gaebril” fusese unul dintre Rătăciți. Repararea stricăciunilor pe care Rahvin le făcuse în Andor putea să dureze toată viața ei chiar dacă reușea să trăiască atât cât trăiau Femeile Clanului! Unele Case aveau să se dea la o parte, ca să nu sprijine atrocitățile pe care Gaebril le săvârșise în numele Morgasei, iar altele, din cauză că Rand își exprimase intenția de a-i „oferi” ei tronul. Ea îl iubea cu toată ființa pe bărbat, dar să-l *arză* focul pentru că dăduse glas acestei *intenții!* Chiar dacă asta o ținea în frâu pe Dyelin. Cel mai răutăcios arendaș din Andor avea să își ia coasa doar ca să înlăture o marionetă de pe Tronul Leului!

— Vreau să evit pe cât se poate ca andoranii să se omoare între ei, Dyelin, dar, cu sau fără Succesiune, Jarid este pregătit de luptă, chiar dacă Elenia este întemnițată. Naean este pregătit de luptă. Cel mai bine era să le aducă pe ambele femei la Caemlyn cât mai repede cu putință; existau șanse mari ca acestea să trimită mesaje sau porunci din Aringill. *Arymilla* este pregătită, fiind susținută de oamenii lui Nasin. Pentru ei, treaba asta *este o* Succesiune, iar singura cale să îi oprim din luptă este să fim într-atât de puternici, încât ei să nu îndrăznească. Dacă Birgitte va reuși să facă o oaste din Gărzi până la primăvară, cu atât mai bine, căci dacă nu voi avea o oaste până atunci, *voi* avea nevoie de una. Și dacă asta nu e de ajuns, atunci nu uitați de Seanchani. Nu se vor mulțumi cu Tanchico și Ebou Dar; vor să stăpânească peste tot. Nu-i voi lăsa să pună mâna pe Andor, Dyelin, așa cum n-o voi lăsa nici pe Arymilla.

Tunetele bubuiau pe cer.

Întorcându-se puțin ca să se uite la Birgitte, Dyelin își umezi buzele. Degetele ei îndreptau necontenit fustele. Puține lucruri o înspăimântau, printre care și poveștile despre Seanchani. Ea

zise în șoaptă, ca pentru ea:

— Nădăjduisem să evit un război civil.

Acest lucru putea însemna aproape nimic sau foarte mult! Dacă tatona puțin terenul, poate afla varianta corectă.

— Gawyn, zise Birgitte dintr-odată.

Fața i se lumină, la fel și trăirile care le transmitea prin legătură. Ușurarea era cea mai puternică dintre toate. Continuă:

— Când va veni, va prelua el comanda. El va fi întâiul Prinț Săbier.

— Fi-ți-ar laptele mă-tii! izbucni Elayne, iar trăsnetul lumină ferestrele pentru a-i accentua furia.

De ce-și găsise femeia să schimbe subiectul *acum?* Dyelin tresări, iar Elayne se înroși din nou la față. După gura căscată a femeii mai în vârstă, ea își dădu seama exact cât de vulgară fusese înjurătura ei. Foarte stânjenitoare pentru că avea legătură cu faptul că Dyelin fusese prietena mamei ei. Fără să gândească, ea luă o gură sănătoasă de vin și fu cât pe ce să verse din cauza gustului amar. Înlătură repede imaginile cu Lini care o amenința să o pedepsească pentru vorbele urâte și își reaminti că era o femeie în toată firea, care trebuia să câștige un tron. Se îndoia că mama ei se trezise de atâtea ori în situații atât de stânjenitoare.

— Da, va fi, Birgitte, continuă ea, pe un ton mai calm. Atunci când va veni.

Trei mesageri erau pe drum spre Tar Valon. Chiar dacă niciunul nu avea să reușească să treacă de Elaida, Gawyn urma să afle, în cele din urmă, că ea revendicase tronul și ar fi venit.

Avea nevoie disperată de el. Nu se imagina în postura de general, iar Birgitte se temea atât de mult că nu se va ridica la nivelul legendelor care circulau despre ea, încât, uneori părea că îi era frică să încerce. Să înfrunte o oaste, da; să conducă o oaste, nici pomeneală!

Birgitte era perfect conștientă de învălmășeala din mintea ei. În acel moment, deși fața îi era împietrită, trăirile interioare îi erau pline de furie față de ea însăși și de stânjeneală, prima devenind din ce în ce mai intensă cu fiecare clipă care trecea. Simțind un val de iritare, Elayne deschise gura ca să continue discuția pe care o deschisese Dyelin despre războiul civil, înainte să cugete la furia Birgittei.

Însă, înainte să apuce să rostească un cuvânt, marile uși roșii

se deschiseră. Speranța că le va vedea pe Nynaeve sau pe Vandene fu spulberată de intrarea a două femei din neamul Oamenilor Mării, care erau desculțe, în ciuda vremii de afară.

Un nor de parfum de mosc pluti în fața lor, iar odată cu ele apăru o procesiune în care se evidențiau pantaloni și bluze din mătase și brocart, cu nuanțe stridente, pumnale bătute în nestemate și coliere din aur și fildeș. Precum și alte bijuterii. Părul lung și negru, cu fire albe pe la tâmple, aproape că ascundea cei zece cercei mici și groși din urechile Renailei din Calon, însă aroganța din ochii ei negri era la fel de evidentă ca lanțul din aur cu medalioane care lega unul dintre cerceii din ureche de cel din nas. Expresia de pe fața ei era hotărâtă și, în ciuda mersului ei legănat și grațios, părea gata să treacă prin perete. Cu aproape o palmă mai scundă decât tovarășa ei și mai neagră la piele decât cărbunele, Zaida din Parede purta mai multe medalioane din aur, care îi atârnau pe obrazul stâng. Afișa un aer mai degrabă poruncitor decât arogant, o certitudine că va fi ascultată. Deși cârlionții negri îi erau amestecați cu fire cărunte, era superbă, una dintre acele femei care deveneau din ce în ce mai frumoase pe măsură ce îmbătrâneau.

Dyelin tresări când le văzu și își duse o mână spre nas, dar reuși să se stăpânească. Era o reacție caracteristică oamenilor care nu erau obișnuiți cu Atha’an Miere. Elayne făcu o grimasă, dar nu din cauza cerceilor din nasurile lor. Ba chiar se gândi la o altă înjurătură, una mai... îngrozitoare. Exceptându-i pe Rătăciți, acestea erau ultimele două persoane pe care ar fi vrut să le vadă în acel moment. Reene trebuia să aibă grijă ca acest lucru să nu se întâmple!

— Iertați-mă, zise ea, ridicându-se încet, dar sunt foarte ocupată în acest moment. Chestiuni de stat, înțelegeți, altminteri, v-aș fi întâmpinat cum meritați.

Oamenii Mării erau obsedați de formalități și bune maniere, cel puțin așa cum le înțelegeau ei. Cel mai probabil, trecuseră pe lângă Prima Slujnică fără să-i spună că voiau să o vadă pe Elayne. S-ar fi simțit imediat ofensate dacă ea le-ar fi întâmpinat stând jos înainte ca să fie încoronată. Ea nu își permitea să le jignească, arză-le-ar focu’ pe amândouă! Birgitte își făcu apariția lângă ea, făcând o plecăciune formală ca să-i ia cupa de vin. Cu Străjerul, se simțea precaută, dar era întotdeauna însuflețită în preajma Oamenilor Mării; ba chiar își dădea drumul la gură.

— Vă voi primi mai târziu, termină Elayne, cu voia Luminii.

Și ele se pricepeau la răspunsuri ceremonioase, iar acest lucru vădea curtoazie *și* oferea o cale de scăpare.

Renaile nu se opri până când nu se propti în fața Elaynei, mult prea aproape de ea. Făcând un gest scurt cu mâna plină de tatuaje, ea îi dădu permisiunea să ia loc. Permisiunea!

— Mă eviți, spuse cu o voce prea groasă pentru o femeie și la fel de rece ca neaua care cădea pe acoperiș. Nu uita că sunt Călăuza Vânturilor pentru Nesta din Reas Două Luni, Stăpâna Corăbiilor a neamului Atha'an Miere. Încă nu ți-ai îndeplinit partea ta de înțelegere privind Turnul Alb.

Oamenii Mării știau despre scindarea din Turn – deja știa toată lumea și sora ei –, însă Elayne nu considerase că trebuia să își îngreuneze și mai mult situația anunțând public de care parte era. Încă nu. Renaile termină pe un ton poruncitor:

— Te *vei* ocupa de mine *acum.*

Gata cu politețurile și bunele maniere.

— Cred că pe mine mă evită, nu pe tine, Călăuza Vânturilor.

Spre deosebire de Renaile, Zaida părea că abia dacă făcea conversație. În loc să se repeadă la ea, Zaida se plimba agale prin încăpere. Se opri să atingă o vază înaltă și verde din porțelan gros, se ridică pe vârfuri ca să privească printr-un caleidoscop cu patru tuburi, care stătea cocoțat pe un piedestal înalt. Când se uită la Elayne și la Renaile, o strălucire amuzată îi apăru în ochii negri.

— La urma urmei, înțelegerea a fost pecetluită cu Nesta din Reas, care a vorbit în numele Corăbiilor.

Pe lângă faptul că era Stăpâna Valurilor din Clanul Catelar, Zaida era o ambasadoare a Stăpânei Corăbiilor. Pentru Rand, nu Andor, însă funcția ei îi permitea să vorbească și să pecetluiască înțelegeri în numele Nestei. Schimbând un tub auriu cu un altul, ea se duse pe vârfuri ca să privească din nou prin ocular.

— Ai făgăduit neamului Atha'an Miere douăzeci de îndrumătoare, Elayne. Până acum, n-ai oferit decât una.

Intrarea lor fu atât de neașteptată și de dramatică, încât Elayne fu surprinsă când o văzu pe Merilille întorcându-se după ce închise ușa. Mai scundă decât Zaida, Sora Cenușie era elegantă în rochia ei albastru-închis din lână, ornată cu blană argintie, pe al cărei corset erau cusute mici pietre ale Lunii, deși cele două săptămâni de când le învăța pe Călăuzele Vânturilor

aduseseră schimbări. Majoritatea erau femei puternice, însetate de cunoaștere, pregătite să o stoarcă pe Merilille ca pe un strugure în presă, cerând și ultima picătură de suc. Odinioară, Elayne o considerase atât de stăpână pe ea, încât nimic nu o mira, dar acum Merilille făcea mereu ochii mari, își ținea tot timpul buzele ușor întredeschise, de parcă tocmai fusese speriată de moarte și se aștepta să fie din nou în orice clipă. Împreunându-și mâinile în față, aștepta lângă ușă și părea mulțumită că nu se afla în centrul atenției.

Dregându-și glasul zgomotos, Dyelin se ridică în picioare și le privi încruntată pe Zaida și pe Renaile.

— Aveți grijă cum vorbiți! mârâi ea. Acum sunteți în Andor, nu pe una dintre corăbiile voastre, iar Elayne Trakand va fi Regina Andorului! *Înțelegerea* va fi îndeplinită la momentul potrivit. În acest moment, ne confruntăm cu probleme mai importante.

— Pe Lumină, nu există chestiuni mai importante! tună Renaile drept răspuns, privind-o încruntată. Spui că înțelegerea va fi îndeplinită? Așadar, oferiți garanție. Aflați că vom găsi loc în velatură ca să vă atârnăm de glezne dacă…

Zaida pocni din degete. Asta fu tot, însă pe Renaile o străbătu un fior. Apucând cutiuța aurie cu arome care atârna de unul dintre colierele ei, și-o duse la nas și inspiră adânc. O fi fost ea Călăuza Vânturilor pentru Stăpâna Corăbiilor și o femeie care deținea autoritate și putere printre Atha’an Miere, însă pentru Zaida, ea era… o simplă Călăuză a Vânturilor. Lucru care o făcea extrem de mândră. Elayne era convinsă că trebuia să existe o cale prin care să le țină departe de ea, însă nu o descoperise încă. Oh, da; de bine, de rău, *Daes Dae’mar* îi era în sânge acum.

Ea merse ușor în jurul Renailei, care era tăcută și furioasă, ca în jurul unei coloane. Acoperi o parte din încăpere, însă nu se apropie de Zaida. Dacă cineva din acea încăpere avea dreptul să nu se comporte oficial, ea era aceea. Nu își putea permite să îi ofere vreun avantaj Zaidei, altminteri, Călăuza Vânturilor avea să-i ofere scalpul peruchierilor. Când ajunse în fața șemineului, ea își îndreptă din nou degetele în fața focului.

— Nesta din Reas a avut încredere că ne vom îndeplini partea de înțelegere, altminteri, nu ar fi căzut niciodată la învoială, zise ea pe un ton calm. Ați pus din nou mâna pe Globul Vânturilor, dar este nevoie de timp pentru a strânge nouăsprezece surori

care să vi se alăture. Știu că vă faceți griji în privința corăbiilor care se aflau în Ebou Dar când au venit Seanchanii. Pune-o pe Renaile să deschidă o poartă spre Tear. Sunt sute de corăbii Atha'an Miere acolo. Toate rapoartele primite spuneau acest lucru. Veți putea afla ce știu ei și vă veți putea alătura semenilor voștri. Vor avea nevoie de voi ca să lupte împotriva Seanchanilor. Iar ea va scăpa de ele. Le vom trimite pe celelalte surori de îndată ce se va putea.

Merilille nu se clinti de lângă ușă, însă fața ei căpătă o tentă verzuie din cauza panicii, la gândul că ar putea rămâne singură printre Oamenii Mării.

Zaida renunță să mai privească prin caleidoscop și se uită pieziș la Elayne. Un zâmbet îi apăru pe buzele cărnoase.

— Eu trebuie să rămân aici, cel puțin până când voi vorbi cu Rand al'Thor. Dacă va mai veni aici.

Zâmbetul îi dispăru pentru o clipă de pe buze, înainte să îi apară din nou; îi va da bătăi de cap lui Rand.

— Le voi păstra și pe Renaile, și pe însoțitoarele ei, deocamdată. O mână de Călăuze ale Vânturilor în plus sau în minus nu va face nicio diferență împotriva acestor Seanchani, dar aici, cu voia Luminii, ar putea învăța tot ceea ce este folositor.

Renaile pufni suficient de tare încât să fie auzită. Zaida se încruntă o clipă și începu să se joace cu acel caleidoscop care se afla la același nivel cu creștetul ei:

— În palatul vostru există cinci Aes Sedai, cu tine cu tot, îngână ea gânditoare. Poate că unele dintre voi ne-ați putea învăța.

Era ca și când tocmai îi venise această idee. Dacă era adevărat, atunci Elayne le putea ridica pe ambele femei din neamul Oamenilor Mării cu o mână!

— Oh, da, ar fi minunat! izbucni Merilille, făcând un pas în față.

Apoi ea îi aruncă o privire Renailei și tăcu. Roșeața îi înlocui paloarea cairhienină. Împreunându-și încă o dată mâinile în față, ea adoptă o atitudine supusă, care îi venea ca o mănușă. Birgitte clătină din cap, mirată. Dyelin se holba de parcă n-o mai văzuse până atunci pe Aes Sedai.

— Am putea face ceva în această privință, cu voia Luminii, zise Elayne cu precauție.

Abia se abținu să nu-și frece tâmplele. Își dorea să poată da vina pe tunetele care nu se mai opreau pentru durerea de cap pe care o simțea. Nynaeve ar fi izbucnit auzind această sugestie, iar Vandene ar fi ignorat o astfel de poruncă, însă Careane și Sareitha puteau fi de acord.

— Dar doar câteva ore pe zi, înțelegeți? Atunci când vor avea timp.

Evită să se uite la Merilille. Până și Careane, și Sareitha se puteau răzvrăti dacă urmau să fie stoarse de informații.

Zaida își duse degetele de la mâna dreaptă la buze.

— Pe Lumină, suntem de acord.

Elayne clipi. Acest lucru era de rău augur; cel puțin din punctul de vedere al Stăpânei Valurilor, se părea că tocmai pecetluiseră o altă înțelegere. Din puțina experiență pe care ea o avea cu Atha'an Miere, aveai noroc dacă puteai scăpa cu o schimbare. Ei bine, de astă dată, situația va fi diferită. De pildă, ce aveau de câștigat Surorile din asta? Trebuiau să existe două părți într-o înțelegere. Zaida zâmbi ca și când ar fi știut ce gândea Elayne și se amuza. Când se deschise din nou una din uși, fu o ușurare, o scuză pentru ea ca să scape de femeile din neamul Oamenilor Mării.

Reene Harfor se strecură în încăpere respectuoasă, dar deloc slugarnică, și făcu o plecăciune scurtă, potrivită pentru Prima Înscăunată a unei Case puternice, aliată a Reginei. Totuși, orice Primă Înscăunată care avea cât de cât valoare știa că trebuia să-i arate respect Primei Slujnice. Părul cărunt îi era strâns într-un coc, ca o coroană în creștetul capului, iar peste rochia în nuanțe de roșu și alb purta o tunică stacojie, cu capul Leului Alb al Andorului odihnindu-i-se pe pieptul generos. Reene nu avea niciun cuvânt de spus referitor la cine urma să stea pe tron, însă îmbrăcase o ținută formală în ziua în care sosise Elayne, ca și când Regina fusese deja înscăunată. Fața ei rotundă se înăspri o clipă când le zări pe femeile Atha'an Miere care o ocoliră, însă acela fu singurul semn de atenție pe care li-l acordă. Pentru moment. Vor învăța pe pielea lor ce însemna să te pui rău cu Prima Slujnică.

— În sfârșit, a sosit Mazrim Taim, doamna mea, spuse Reene, reușind să facă ultimele cuvinte să sune ca „regina mea”. Să-i spun să aștepte?

„Era și timpul!” bombăni Elayne în gând. Îl chemase pe bărbat

în urmă cu două zile!

— Da, jupâneasă Harfor. Oferă-i vin. Cel de-al treilea dintre cele mai bune, cred. Anunță-l că îl voi primi de îndată ce…

Taim intră cu pași hotărâți în încăpere de parcă palatul ar fi fost al lui. Ea nu fu nevoită să îl prezinte. Dragoni albaștri cu auriu se încolăceau pe mânecile hainei lui negre, de la coate până la manșete, imitându-i pe cei de pe brațele lui Rand. Deși ea bănuia că el nu ar fi apreciat acea observație. Era înalt, aproape ca Rand, avea nasul coroiat și ochi negri și amenințători; un bărbat cu fizic puternic, care pășea cu grația letală a unui Străjer, dar care părea urmat de umbre, ca și când jumătate din lămpile din încăpere se stinseseră – nu erau umbre adevărate, ci o senzație de violență iminentă care părea suficient de reală ca să absoarbă lumina.

Alți doi bărbați în haine negre îl urmau îndeaproape: un individ chel, cu o barbă lungă și căruntă și ochi albaștri, pătrunzători, și un tânăr, subțire ca un șarpe, cu părul negru, care avea aroganța pe care mulți tineri o adoptau adeseori, înainte să se învețe minte. Amândoi purtau Sabia argintie și Dragonul roșu pe gulerele înalte. Însă niciunul dintre cei trei nu avea sabia la șold; nu aveau nevoie de ele. Salonul păru brusc mai mic și mai aglomerat.

Elayne îmbrățișă *saidarul* din instinct și iniție legarea. Merilille se strecură cu ușurință în cerc; în mod surprinzător, la fel făcu și Renaile. O privire rapidă spre Călăuza Vânturilor îi diminuă mirarea. Cu fața întunecată, Renaile strângea cu atâta putere mânerul pumnalului de la cingătoare, încât Elayne simți durerea în încheieturile degetelor. Ea stătuse în Caemlyn suficient de mult timp ca să știe ce era un Asha'man.

Firește că bărbații știau că cineva îmbrățișase *saidarul,* deși nu vedeau strălucirea care le învăluia pe cele trei femei. Bărbatul chel se încordă, iar tânărul subțirel își strânse pumnii. În ochii lor se citea furia. Cu siguranță că și ei îmbrățișaseră *saidinul.* Elayne începu să regrete că acționase din reflex, însă nu avea de gând să elibereze Izvorul. Nu în acel moment. Taim radia pericol așa cum focul dogorește. Ea trase forță prin legare până când senzația copleșitoare de viață se transformă în niște furnicături puternice de avertisment. Până și acestea i se păreau… voioase. Fiind străbătută de atâta Putere, ea ar fi putut pârjoli întregul palat, însă se întreba dacă era suficientă pentru

a-i înfrunta pe Taim și pe ceilalți doi bărbați. Ea își dorea foarte mult să fi avut unul dintre cei trei *angreali* pe care îi găsiseră în Ebou Dar, care acum se aflau în siguranță sub cheie, împreună cu celelalte lucruri din ascunzătoare până când va avea timp să le studieze din nou.

Taim clătină disprețuitor din cap, în timp ce un zâmbet slab îi apăru pe buze.

— Folosiți-vă ochii, spuse cu o voce joasă, dar aspră și batjocoritoare. Sunt două Aes Sedai aici. Vă temeți de două Aes Sedai? Și-apoi, nu vreți s-o speriați pe viitoarea Regină a Andorului.

Tovarășii lui se relaxară vizibil, apoi începură să imite postura lui dominatoare.

Reene nu știa nimic nici despre *saidar,* nici despre *saidin;* ea îi mustrase pe bărbați, încruntându-se, de îndată ce aceștia intraseră. Asha’man sau nu, ea se aștepta ca oamenii să se comporte cuviincios. Bombăni ceva aproape imperceptibil. Totuși, nu indescifrabil în totalitate. Se auziră cuvintele „șobolani vicleni”.

Prima Slujnică se înroși la față când își dădu seama că toți cei din încăpere o auziseră, iar Elayne avu ocazia să o vadă pe Reene Harfor fâstâcindu-se. Adică femeia se îndreptă și spuse, cu o grație și demnitate pe care le-ar fi invidiat orice domnitoare:

— Iartă-mă, doamna mea Elayne, dar mi s-a spus că șobolanii au invadat cămările. Un lucru foarte neobișnuit în această perioadă a anului. Și sunt foarte mulți. Mă scuzați, trebuie să mă asigur că porunca mea a fost îndeplinită și s-au pus curse pentru șobolani și momeli cu otravă.

— Rămâi! îi spuse Elayne pe un ton rece, dar calm. Ne vom ocupa în curând și de paraziți.

Două Aes Sedai. El nu își dăduse seama că și Renaile putea conduce Puterea *și pusese accentul* pe două. Trei femei constituiau, oare, un avantaj? Sau era nevoie de mai multe? Era limpede că Asha’manii știau că aveau *unele* avantaje în fața femeilor atunci când acestea erau mai puține și nu formau un cerc de treisprezece. Dăduseră buzna peste ea fără ca măcar să-i ceară permisiunea, nu?

— Îi vei conduce afară pe acești domni când voi termina cu ei.

Însoțitorii lui Taim se încruntară când fură numiți „domni”,

însă bărbatul abia dacă schiță un zâmbet. Avea o minte suficient de ageră, încât să știe că ea se gândise la el atunci când pomenise de „paraziți”. Lumină! Poate că Rand avusese cândva nevoie de bărbat, dar de ce îl mai păstra, și de ce într-o poziție atât de autoritară? Ei bine, autoritatea lui nu avea nicio valoare acolo.

Fără să se grăbească, ea se așeză din nou în jilțul ei și își netezi o clipă fustele. Bărbații erau nevoiți să vină în fața ei, ca niște supuși, sau să-i vorbească dintr-o parte, iar ea să refuze să se uite la ei. Pentru o clipă, ei îi trecu prin gând să dea mai departe controlul asupra micului cerc. Cu siguranță că Asha’manii urmau să își concentreze atenția asupra ei. Totuși, Renaile era în continuare tulburată, furia și teama clocotind înlăuntrul ei; ar fi putut da greș de îndată ce legarea era a ei. Merilille simțea o oarecare teamă, pe care o ținea sub control, amestecată cu un sentiment puternic de… stupiditate care se citea în ochii ei holbați și pe buzele întredeschise; numai Lumina știa ce ar fi putut face cu legarea.

Dyelin pluti spre partea laterală a jilțului Elaynei, ca și când ar fi vrut să o protejeze de Asha’mani. Indiferent ce simțea înlăuntrul ei, Prima Înscăunată a Casei Taravin afișa o expresie severă, neînfricată. Celelalte femei nu pierduseră vremea și se pregătiră cum putură mai bine. Zaida stătea nemișcată lângă caleidoscop, străduindu-se să pară neînsemnată și inofensivă, însă își ținea mâinile la spate, iar pumnalul ei nu se mai afla la cingătoare. Birgitte trândăvea lângă șemineu, sprijinindu-se pe mâna stângă, părând relaxată, însă teaca pumnalului de la curea era goală, și, din felul în care își ținea cealaltă mână pe lângă corp, părea pregătită pentru a-l azvârli pe sub mână. Legătura transmitea… concentrare. Săgeata era în arc, întinsă pe lângă obraz, gata de lansare.

Elayne nu se osteni să privească dincolo de Dyelin, spre cei trei bărbați.

— Mai întâi, întârzii să dai ascultare chemării mele, jupâne Taim, apoi apari din senin.

Lumină, el îmbrățișa în continuare *saidinul?* Atunci când un bărbat conducea Puterea, existau și alte metode de a interveni, pe lângă cea de a-i pune scut, însă era o pricepere greu de stăpânit, riscantă, iar ea nu o cunoștea decât în teorie.

El veni în fața ei, la câțiva pași depărtare, însă nu părea a fi

slugarnic. Mazrim Taim știa cine era și care îi era valoarea, deși se credea mai presus de orice. Fulgerul care lumină ferestrele aruncă umbre ciudate pe fața lui. Mulți ar fi fost cuprinși de frică la vederea lui, chiar și fără haina lui elegantă sau numele său infam. Ei nu îi era teamă, însă. Nu *va* îngădui să-i fie teamă!

Taim își freca bărbia îngândurat.

— Am înțeles că ai dat jos flamurile Dragonului peste tot în Caemlyn, jupâneasă Elayne.

În vocea lui groasă se simțea *amuzamentul,* dar nu se citea și în ochii lui! Dyelin îi șuieră furioasă ceva Elaynei auzind comentariul, însă el o ignoră.

— Am auzit că saldaeanii s-au retras în tabăra Legiunii Dragonului și, în scurt timp, ultimii Aieli își vor ridica taberele în afara orașului. Ce va zice el când va afla? Nu încăpea nicio îndoială la cine se referea. Și asta după ce ți-a trimis un dar. Din sud. Ți-l voi da mai târziu.

— Voi face ca Andorul să se alieze cu Dragonul Renăscut la timpul cuvenit, îi spuse ea pe un ton rece, însă Andorul *nu* este un ținut cucerit, nici pentru *el,* nici pentru altcineva.

Ea se chinuia să-și țină mâinile relaxate pe brațele jilțului. Lumină, a-i convinge pe Aieli și pe saldaeani să plece fusese cea mai mare realizare a ei de până atunci, și chiar dacă nelegiuirile erau în floare, fusese un lucru necesar!

— Oricum, jupâne Taim, nu ești în măsură să mă iei la rost. Dacă Rand va obiecta, mă voi ocupa eu de *el*!

Taim își ridică o sprânceană, iar zâmbetul acela ciudat de pe buzele lui persistă.

„Arză-m-ar focu'! își zise ea indignată. Ar fi trebuit să mă folosesc de numele lui Rand!" Era limpede că bărbatul credea că știa *exact* cum va face ea față mâniei afurisitului de Dragon Renăscut! Partea cea mai rea era că, dacă l-ar fi putut ademeni pe Rand în așternuturi, ar face-o. Nu pentru asta, nu ca să se *ocupe* de el, ci pentru că asta își dorea. Ce fel de dar îi trimisese?

Furia îi înăspri vocea. Era enervată de tonul lui Taim, de Rand, pentru că era departe de atâta vreme. De ea, pentru că se îmbujora și se gândea la daruri. Daruri!

— Ai înconjurat cu ziduri șase kilometri din Andor.

Lumină, era mai mult decât jumătate din Orașul Interior! „Câți dintre acești indivizi putea include?" Acest gând îi făcea pielea

de găină.

— Cu a cui permisiune, jupâne Taim? Nu-mi spune că a Dragonului Renăscut. Nu are dreptul să permită *nimic* în Andor.

Dyelin se foi lângă ea. Nu avea niciun drept, dar poseda suficientă forță ca s-o facă. Elayne era atentă la Taim.

— N-ai permis Gărzilor Reginei să intre în... *așezământul* vostru. Nu că acestea n-ar fi încercat înainte ca ea să se întoarcă acasă. Legea din Andor stăpânește peste *tot* Andorul, jupâne Taim. Dreptatea este aceeași atât pentru lorzi, cât și pentru fermieri... sau Asha'mani. Nu pretind că aș putea intra cu forța. El începu să zâmbească din nou, sau pe-aproape. Nu mă voi umili. Dar dacă Gărzile Reginei nu vor avea voie să pătrundă înăuntru, îți făgăduiesc că nici măcar un cartof nu va trece prin porțile voastre. Știu că poți Călători. Lasă-ți Asha'manii să-și petreacă zilele Călătorind ca să facă rost de merinde.

Zâmbetul schițat dispăru, lăsând locul unei grimase slabe; el își mișcă ușor picioarele.

Totuși, enervarea dură doar o clipă.

— Merindele constituie o problemă minoră, zise el cu blândețe, întinzându-și mâinile. După cum spuneai, oamenii mei pot Călători oriunde le poruncesc. Mă îndoiesc de faptul că m-ai putea opri să cumpăr merinde de oriunde aș dori, chiar și la cincisprezece kilometri depărtare de Caemlyn. Nu m-ar deranja dacă ai face-o. Totuși, sunt dispus să permit vizite ori de câte ori vei cere. Vizite supravegheate, cu escorte tot timpul. Instruirea este dură în Turnul Negru. Aproape în fiecare zi mor bărbați. Nu-mi doresc să se întâmple accidente.

El se enervă când aprecie cât de departe de Caemlyn o purtase gândul. Dar lucrurile erau doar enervante.

Oare observațiile lui referitoare la Călătoria oriunde poruncea el și „accidente" erau niște amenințări ascunse? Sigur nu. O cuprinse un val de furie când își dădu seama că era sigură că el nu o va amenința din cauza lui Rand. Ea *nu* se va ascunde în spatele lui Rand al'Thor. Vizite *supravegheate?* Atunci când *cerea* ea? Ar trebui să-l ardă pe bărbat și să-l transforme în cenușă acolo unde stătea!

Brusc, ea conștientiză ce trecea prin legătura ei cu Birgitte: furie, o reflexie a ei, care se alătură celei a Birgittei, care se reflecta de la Birgitte la ea și sărea de la ea la Birgitte, hrănindu-se de una singură, devenind din ce în ce mai intensă. Cuțitul

Birgittei tremura, dornic să străpungă aerul. Dar ea? Era plină de furie! Încă puțin și urma să elibereze *saidarul.* Sau avea să se dezlănțuie cu el.

Cu mare efort, ea își înăbuși furia, mimând a fi calmă. Era o prefăcătorie primară, mocnită. Înghiți, chinuindu-se să își păstreze tonul liniștit.

— Gărzile vor face vizite în fiecare zi, jupâne Taim.

Cum avea să facă acest lucru pe o asemenea vreme, habar nu avea.

— Poate voi veni eu însămi, însoțită de câteva surori, continuă ea.

Dacă gândul de a avea Aes Sedai în Turnul Negru îl deranja pe Taim, atunci el nu o arăta. *Lumină,* ea încerca să impună autoritatea Andorului, nu să-l ațâțe pe bărbat. Făcu repede un exercițiu de novice – apele râului cuprinse între maluri încercând să se calmeze. Funcționă puțin. Acum, nu-i mai venea să azvârle toate cupele cu vin în el.

— Voi accepta cerința ta pentru escorte, dar nu veți ascunde nimic. Nu voi îngădui să ascundeți nelegiuiri prin secretele voastre. Ne-am înțeles?

Plecăciunea lui Taim fu batjocoritoare – batjocoritoare! –, însă în vocea lui se simți o ușoară încordare.

— Te-am înțeles perfect. Dar înțelege-mă și pe mine, rogu-te! Oamenii mei nu sunt niște fermieri care-și pleacă frunțile atunci când treci pe lângă ei. Forțează-i mâna prea mult unui Asha’man, și vei vedea cât de puternică este legea ta.

Elayne își deschise gura ca să-i spună exact cât de puternică era legea în Andor.

— E timpul, Elayne Trakand, se auzi o voce de femeie din prag.

— Sânge și cenușă! bombăni Dyelin. Toată *lumea* intră cum vrea aici?

Elayne recunoscu vocea. Se așteptase la această chemare, fără să știe când urma să vină. Însă știa că trebuia să-i dea ascultare imediat. Se ridică în picioare, dorindu-și să mai aibă puțin timp la dispoziție ca să lămurească lucrurile cu Taim. El se încruntă la femeia care tocmai intrase, și la Elayne, neștiind ce să înțeleagă din toate acelea. Prea bine. N-avea decât să fiarbă în suc propriu până când ea găsea timp să îl lămurească în privința drepturilor speciale pe care Asha’manii le aveau în

Andor.

Nadere stătea lângă ușă. De aceeași înălțime ca și cei doi bărbați, era o femeie voinică, la fel de robustă ca orice Aiel pe care îl văzuse Elayne. Ochii ei verzi îi iscodi o clipă pe cei doi, înainte să îi considere neimportanți. Asha'manii nu le impresionau pe Înțelepte. Puține lucruri le impresionau. Potrivindu-și șalul negru pe umeri într-un zăngănit de brățări, ea veni în fața Elaynei, rămânând cu spatele la Taim. În ciuda frigului, ea purta doar șalul peste bluza albă și subțire, deși, ciudat, avea o mantie grea din lână pe un braț.

— Trebuie să vii acum! îi spuse ea Elaynei. Fără întârziere!

Sprâncenele lui Taim păreau să i se urce pe frunte; fără îndoială că nu era obișnuit să fie ignorat complet.

— Lumină din ceruri! îngână Dyelin, masându-și fruntea. Nu știu despre ce este vorba, Nadere, dar va trebui să aștepte până când...

Elayne își puse o mână pe brațul ei.

— *Nu* știi, Dyelin, *și nu poate* aștepta. Le voi spune tuturor să plece și te voi însoți, Nadere.

Înțeleapta dădu dezaprobator din cap.

— Un prunc care așteaptă să se nască nu are timp până vor pleca toți, zise ea, scuturându-și mantia groasă. Am adus asta ca să te protejeze de frig. Poate-ar trebui să plec și să-i spun Aviendhei că modestia ți-e mai mare decât dorința pentru o soră.

Dyelin suspină când înțelese. Legătura cu Străjerul tremură din cauza indignării Birgittei.

Nu exista decât o singură alegere. De fapt, nu avea de ales. Lăsând să se risipească legătura cu celelalte două femei, ea eliberă și *saidarul.* Totuși, Renaile și Merilille rămaseră învăluite de strălucire.

— Mă ajuți cu nasturii, Dyelin?

Elayne era mândră de cât de calmă îi era vocea. Se așteptase la asta. „Dar *nu în fața atâtor* martori!", gândi ea. Întorcându-se cu spatele la Taim – măcar nu va fi nevoită să îl vadă cum o privește! —, ea începu cu nasturii mici de pe mâneci.

— Dacă te rog, Dyelin? Dyelin?

După o clipă, Dyelin se mișcă de parcă ar fi fost somnambulă și începu să desfacă nasturii de pe spatele Elaynei, bombănind cu o voce șocată. Unul dintre Asha'manii de lângă ușă chicoti.

— Întoarceți-vă! tună Taim, și se auzi zgomot de cizme lângă uși.

Elayne nu știa dacă și el se întorsese cu spatele – era sigură că îi simțea privirea ațintită asupra ei –, apoi, brusc, Birgitte era acolo, și Merilille, și Reene, și Zaida, ba chiar și Renaile. Stăteau înghesuite umăr lângă umăr, încruntate, formând un zid între ea și bărbați. Nu era un zid prea potrivit. Niciuna nu era la fel de înaltă ca ea, iar Zaida și Merilille îi ajungeau până la umăr.

„Concentrează-te, își zise ea. Sunt calmă. Sunt liniștită. Sunt... Mă dezbrac într-o încăpere plină de oameni, asta fac!” Se dezbrăcă cât putu de repede, lăsând să-i cadă veșmintele grămadă pe jos, apoi își azvârli pantofii și ciorapii peste ele. I se făcu pielea de găină din cauza aerului rece; dacă ignora frigul, însemna că nu tremura. Ea se gândi că fierbințeala pe care o simțea în obraji ar putea avea legătură cu asta.

— E o nebunie! bombăni Dyelin, ridicând hainele de jos. Nebunie curată!

— Ce înseamnă asta? o întrebă în șoaptă Birgitte. Vrei să te însoțesc?

— Trebuie să merg singură, îi răspunse Elayne, tot în șoaptă. Nu te împotrivi!

Nu că Birgitte ar fi trădat vreun semn, deși legătura transmitea multe. Scoțându-și cerceii din aur din ureche, ea i-i dădu Birgittei, apoi șovăi înainte să îi dea și inelul cu Marele Șarpe. Înțeleptele îi spuseseră că ea trebuia să vină așa cum venea un copil pe lume. Îi dăduseră multe instrucțiuni, printre care să nu spună nimănui ce avea să urmeze. Și *ea* și-ar fi dorit să fi știut. Un copil venea pe lume fără să știe ce urma să se întâmple. Bombănelile Birgittei începeau să semene cu cele ale lui Dyelin.

Nadere păși în față cu mantia și i-o întinse; Elayne o luă repede și și-o înfășură în jurul trupului. Încă era convinsă că simțea privirea lui Taim. Ținând mantia din lână strâns pe lângă trup, instinctul îi spunea să iasă repede din încăpere, însă ea preferă să își îndrepte spatele și să se întoarcă încet. Nu avea de gând să fugă de acolo, învăluită în rușine.

Bărbații care veniseră cu Taim stăteau drepți, cu fața spre ușă, iar Taim privea în foc, cu brațele încrucișate la piept. Senzația că o privise fusese doar în imaginația ei. În afară de Nadere, celelalte femei o priveau ba din curiozitate, ba din

consternare, ba din uluire. Nadere părea doar nerăbdătoare.

Elayne încercă să vorbească pe un ton cât se poate de maiestuos.

— Jupâneasă Harfor, le vei oferi jupânului Taim și oamenilor săi vin, înainte să plece. Ei bine, măcar vocea nu îi tremura. Dyelin, rogu-te, ține-le companie Stăpânei Valurilor și Călăuzei Vânturilor și caută să le alini temerile. Birgitte, mă aștept să aflu în seara aceasta planul tău de recrutare.

Femeile cărora li se adresă clipiră mirate și încuviințară din cap, fără să scoată un cuvânt.

Apoi ea ieși din încăpere, urmată de Nadere, dorindu-și să se fi descurcat mai bine. Ultimul lucru pe care îl auzi înainte ca ușa să se închidă în urma ei fu vocea Zaidei.

— Ciudate obiceiuri mai aveți voi, cei de pe uscat.

Ajunsă pe coridor, ea încercă să pășească mai repede, deși nu îi era prea ușor, deoarece trebuia să țină și de mantie, ca să nu se deschidă. Dalele roșii și albe erau *mult* mai reci decât covoarele din salon. Câțiva servitori, îmbrăcați cu livrele groase din lână, se zgâiră la ea când trecu pe lângă ei, apoi plecară în grabă să-și vadă de ale lor. Flăcările lămpilor pâlpâiau; era mereu curent pe coridoare. Din când în când, aerul sufla suficient cât să facă o tapiserie să se unduiască leneșă.

— A fost intenționat, nu-i așa? îi spuse ea Naderei, deși nu era tocmai o întrebare. Ori de câte ori m-ați chemat, v-ați asigurat că vor fi suficienți oameni de față. V-ați asigurat că a o accepta pe Aviendha este suficient de important pentru mine. Trebuia să fie mai important decât *orice* altceva, li se spusese. Ce-ați făcut cu *ea?*

Uneori, Aviendha nu părea să dea semne de rușine, umblând adeseori dezbrăcată și indiferentă prin apartamentul ei, fără să observe măcar atunci când intrau servitorii. Ar fi fost o nimica toată să o facă pe *ea* să se dezbrace sub privirile mulțimii.

— Asta îți va spune ea, dacă va dori, zise Nadere pe un ton satisfăcut. Ai o minte ascuțită ca să înțelegi; mulți n-o fac. Din pieptul ei generos ieși un mormăit, care putea fi un râset. Bărbații aceia care s-au întors cu spatele și femeile acelea care te păzeau… Aș fi pus capăt la tot dacă bărbatul cu haina brodată nu ar fi aruncat priviri peste umăr ca să-ți admire coapsele. Și dacă roșeața din obrajii tăi nu ar fi trădat faptul că tu știai.

Elayne călcă în gol și se împletici. Mantia i se desfăcu, lăsând să scape și puțina căldură care se acumulase, înainte să reușească să și-o strângă din nou pe lângă corp.

— Pervers împuțit! mârâi ea. Voi…! Voi…!

Arză-o-ar focu', ce *putea* face? Să-i spună lui Rand? Să-l lase pe *el* să se ocupe de Taim? Niciodată!

Nadere o privea nedumerită.

— Multor bărbați le place să admire posteriorul femeilor, încetează să te gândești la bărbați și începe să te gândești la femeia pe care o vrei drept soră.

Îmbujorându-se din nou, Elayne se concentră asupra Aviendhei. Însă nu reuși să se calmeze. I se spuseseră anumite lucruri la care să se gândească înainte de ceremonie, iar unele o neliniștea.

Nadere pășea în același ritm cu Elayne, iar aceasta avea mare grijă să nu i se zărească picioarele prin crăpătura mantiei – erau mulți servitori peste tot –, prin urmare, trecu ceva timp până când ajunseră în încăperea unde erau adunate Înțeleptele. Erau mai mult de douăsprezece, îmbrăcate cu fuste bufante, bluze albe și șaluri negre, împodobite cu coliere și brățări din aur și argint, nestemate și fildeș, cu părul lung dat pe spate și prins cu eșarfe înnodate. Toate piesele de mobilier și covoarele fuseseră scoase din încăpere, rămânând doar pardoseala albă. În șemineu nu ardea focul. Aici, în inima Palatului, unde nu existau ferestre, abia dacă se auzea bubuitul tunetelor.

Elayne își aținti privirea asupra Aviendhei, care stătea în capătul celălalt al încăperii. Goală. Aceasta îi zâmbi timid Elaynei. Timidă! Aviendha! Azvârlindu-și mantia de pe ea, Elayne îi zâmbi la rândul ei. Timid, realiză ea. Aviendha râse încet și, după o clipă, râse și Elayne. Lumină, cât de *frig* era! Iar pardoseala era și mai rece!

Pe majoritatea Înțeleptelor din încăpere nu le cunoștea, însă un chip îi atrase atenția: părul încărunțit înainte de vreme al lui Amys, combinat cu trăsături care trădau vârsta nu prea înaintată, care îi ofereau imaginea unei Aes Sedai. Trebuie să fi Călătorit din Cairhien. Egwene le învățase pe Vestitoarele în vise, ca să le răsplătească pentru că acestea o învățaseră despre *Tel'aran'rhiod.* Și ca să plătească o datorie, susținea ea, deși nu pomenise niciodată care era datoria.

— Speram să fie și Melaine aici, zise Elayne.

O plăcea pe soția lui Bael, căci era o femeie caldă și mărinimoasă. Nu precum celelalte două femei din încăpere pe care le recunoscu, osoasa Tamela, cu fața ei pătrățoasă, și Viendre, un vultur frumos, cu ochi albaștri. Amândouă aveau mai multă Putere decât ea, mai multă decât oricare altă soră, în afară de Nynaeve. Acest lucru n-ar fi trebuit să conteze pentru Aieli, însă ea nu găsea un alt motiv pentru care ele rânjeau mereu și o priveau de sus ori de câte ori o vedeau.

Ea se așteptă ca Amys să preia controlul – pare-se că mereu făcea asta –, însă în față păși o femeie scundă, numită Monaelle, care avea părul blond, presărat cu șuvițe roșii. Nu era cu adevărat scundă, dar era sigura femeie din încăpere mai mică decât Elayne. Era și cea mai slabă în Putere – abia dacă avea suficientă pentru a merge în Tar Valon ca să-și câștige șalul. Poate că acest aspect chiar nu conta pentru Aieli.

— Dacă Melaine ar fi aici, zise Monaelle, pe un ton vioi, dar neprietenos, pruncii pe care îi poartă în pântec ar face parte din legătura dintre tine și Aviendha, dacă firele i-ar atinge. Dacă ar supraviețui, adică; nenăscuții nu sunt suficient de puternici pentru asta. Întrebarea este: voi două sunteți? Ea gesticulă cu ambele mâini, arătând locuri de pe pardoseală nu departe de ea. Veniți aici amândouă, în mijlocul încăperii.

Pentru prima oară, Elayne își dădu seama că va fi folosit și *saidarul.* Ea crezuse că urma să fie o simplă ceremonie, unde aveau să fie schimbate făgăduințe, sau chiar făcute legăminte. Ce *urma* să se întâmple? Nu avea importanță, doar că... Ea își târșâi picioarele când se apropie de Monaelle.

— Străjerul meu... Legătura noastră... Va fi... afectată... de asta?

Aviendha, care venea spre ea, se încruntase când o văzuse pe Elayne șovăind, dar când auzi întrebarea, îi aruncă o privire mirată Monaellei. Era limpede că nu se gândise la asta.

Înțeleapta scundă clătină din cap.

— Nimeni din exteriorul acestei încăperi nu poate fi atins de fire. Ea ar putea simți ceva din ceea ce împărtășiți voi două, datorită legăturii cu tine, dar doar foarte puțin.

Aviendha răsuflă ușurată, la fel și Elayne.

— Și-acum, continuă Monaelle, există niște proceduri care trebuie urmate. Veniți! Nu suntem niște căpetenii de clanuri care-și fac promisiuni la un pahar de *oosquai.*

Râzând și făcând glume pe seama căpeteniilor de clanuri și a băuturii puternice a Aielilor, celelalte femei formară un cerc în jurul Aviendhei și al Elaynei. Monaelle se așeză grațios pe jos, turcește, la doi pași de femeile dezbrăcate. Râsetele încetară când vocea ei deveni formală.

— Ne-am adunat aici pentru că două femei doresc să devină surori-dintâi. Vom vedea dacă sunt suficient de puternice, iar dacă este așa, le vom ajuta. Mamele lor sunt aici?

Elayne tresări, dar în clipa următoare, Viendre veni în spatele ei.

— O reprezint pe mama Elaynei Trakand, care nu poate fi prezentă.

Punându-și mâinile pe umerii Elaynei, Viendre o împinse în față și o apăsă până când aceasta îngenunche pe dalele reci în fața Aviendhei, apoi îngenunche în spatele ei.

— Îmi ofer fiica pentru testare.

Tamela apăru în spatele Aviendhei și o apăsă în jos până când genunchii acesteia aproape că îi atinseră pe cei ai Elaynei, apoi îngenunche în spatele ei.

— O reprezint pe mama Aviendhei, care nu poate fi prezentă. Îmi ofer fiica pentru testare.

Altă dată, Elayne ar fi chicotit. Niciuna dintre femei nu părea să fie cu mai mult de șase ani mai mare față de Aviendha sau ea. Altă dată. Nu acum. Fețele Înțeleptelor care stăteau în picioare erau serioase. Ele le cercetau din priviri pe ea și pe Aviendha de parcă le-ar fi cântărit, nesigure că acestea s-ar fi ridicat la nivelul așteptărilor.

— Cine va îndura durerile facerii pentru ele? întrebă Monaelle, iar Amys făcu un pas în față.

Ea fu însoțită de alte două femei, o roșcată pe care o chema Shyanda, pe care Elayne o văzuse cu Melaine, și o femeie căruntă pe care nu o cunoștea. Ele o ajutară pe Amys să se dezbrace până la piele. Mândră de goliciunea ei, Amys se întoarse cu fața spre Monaelle și își lovi cu palma abdomenul plat.

— Am purtat copii în pântec. I-am alăptat, zise ea, cuprinzându-și cu palmele sânii care nu arătau că ar fi făcut acest lucru. Mă ofer eu.

Când Monaelle acceptă demnă din cap, Amys se puse în genunchi, la doi pași în lateralul Elaynei și al Aviendhei, și se

lăsă pe călcâie. Shyanda și Înțeleapta căruntă îngenunchează de o parte și de cealaltă a ei și, dintr-odată, strălucirea Puterii le învălui pe toate, în afară de Elayne, Aviendha și Amys.

Elayne inspiră adânc și o văzu pe Aviendha făcând la fel. Din când în când, se auzea zdrăngănitul brățărilor Înțeleptelor – singurul sunet care se distingea în încăpere, în afară de respirația și bubuitul slab și îndepărtat al tunetului. Fu un șoc când Monaelle începu să vorbească.

— Amândouă veți face ceea ce vi se va spune. Dacă veți șovăi sau vă veți îndoi, înseamnă că dedicarea voastră nu este suficient de puternică. Vă voi alunga și totul va lua sfârșit, pentru totdeauna. Vă voi pune întrebări, iar voi veți răspunde sincer. Dacă veți refuza să răspundeți, veți fi alungate. Dacă vreuna dintre noi va crede că mințiți, veți fi alungate. Puteți pleca oricând veți dori, firește. Dar totul va lua sfârșit, pentru totdeauna. Nu va exista o a doua șansă. Și-acum, ce știți cel mai bine despre femeia pe care vreți s-o aveți ca soră-dintâi?

Elayne mai că se aștepta la această întrebare. Era unul dintre lucrurile la care i se spusese să se gândească. Deși îi fusese greu să aleagă o singură virtute, ea avea răspunsul pregătit. Când începu să vorbească, firele de *saidar* începură să se împletească brusc între ea și Aviendha, dar din gura ei nu ieși niciun sunet. Nici din cea a Aviendhei. Fără să gândească, o parte a minții ei îndepărtă firele; chiar și atunci, încercarea de a învăța făcea parte din ea, precum culoarea ochilor ei. Firele se risipiră atunci când își închise gura.

— Aviendha este atât de încrezătoare, atât de mândră! Nu-i pasă ce crede lumea că ar trebui să facă sau cum să fie; este cine vrea *ea* să fie, își auzi vocea Elayne, în vreme ce cuvintele Aviendhei răsunară în același timp.

— Chiar și atunci când Elaynei îi este teamă de i se usucă gura, rămâne de neclintit. Este curajoasă așa cum n-am întâlnit pe nimeni.

Elayne se uită la prietena ei. Aviendha credea că era *curajoasă*? Lumină, nu era chiar lașă, dar *curajoasă*? În mod ciudat, Aviendha se holba la *ea* cu neîncredere.

— Curajul este o fântână adâncă în cazul unora, îi șopti Viendre la ureche Elaynei, și mai puțin adâncă în cazul altora. Adânci sau mai puțin adânci, fântânile seacă, în cele din urmă, cu toate că se vor umple din nou mai târziu. Vei înfrunta ceea ce

nu poți înfrunta. Șira spinării o să ți se înmoaie, iar mult lăudatul tău curaj te va părăsi. Va veni și ziua aceea.

Ea vorbea de parcă își dorea să fie acolo ca să vadă. Elayne încuviință scurt din cap. Știa cum era să i se înmoaie șira spinării; se lupta cu asta în fiecare zi, pare-se.

Tamela îi vorbea Aviendhei pe un ton aproape la fel de satisfăcut ca al Viendrei.

— *Ji'e'toh* vă leagă ca niște benzi din oțel. Pentru *ji,* te vei face așa cum se așteaptă de la tine, până la ultimul fir de păr. Pentru *toh,* te vei smeri și te vei târî pe burtă, dacă va fi nevoie. Pentru că îți pasă până în *măduva oaselor* ce cred *ceilalți* despre tine.

Elaynei mai că i se tăie răsuflarea. Erau cuvinte dure, nedrepte. Știa câte ceva despre *ji'e'toh,* iar Aviendha nu era așa. Cu toate acestea, Aviendha dădea din cap, așa cum făcuse și ea. O acceptare nerăbdătoare a ceea ce ea știa deja.

— Însușiri frumoase pe care să le iubești la o soră-dintâi, zise Monaelle, lăsându-și șalul să-i alunece până la coate! Dar ce găsești cel mai rău la ea?

Elayne se foi pe genunchii reci și își linse buzele înainte să vorbească. Se temuse de asta. Nu era doar avertismentul Monaellei. Aviendha îi spusese că trebuiau să grăiască adevărul. *Trebuiau,* altminteri, ce valoare avea legătura de soră? Din nou, firele le blocară cuvintele până când ele terminară.

— Aviendha... se auzi brusc vocea Elaynei, care șovăi... crede că violența este întotdeauna răspunsul. Uneori, ea nu gândește mai departe de pumnalul de la cingătoare. Câteodată se comportă ca un băiețandru care nu vrea să se maturizeze.

— Elayne știe că... începu Aviendha, apoi înghiți în sec și continuă grăbită... este frumoasă și ce putere îi conferă aceasta asupra bărbaților! Uneori, își lasă la vedere jumătate din piept și zâmbește ca să-i înduplece pe bărbați să facă ce vrea ea.

Elayne suspină. Aviendha gândea *asta* despre ea? O făcea să pară o *flușturatică*! Aviendha se încruntă la ea și își deschise gura pe jumătate, însă Tamela îi apăsă din nou umerii și începu să vorbească.

— Crezi că bărbați nu se zgâiesc aprobator când îți privesc fața? În vocea Înțeleptei se simțea o oarecare tensiune; oricine i-ar fi descris chipul ca fiind aspru. Oare nu se uită la sânii tăi în cortul cu aburi? Nu-ți admiră șoldurile? Ești frumoasă, iar tu știi asta. Dacă negi, te negi pe tine! Te-ai bucurat de privirile

bărbaților și le-ai zâmbit. Nu îi vei zâmbi niciodată unui bărbat ca să dai vorbelor tale mai multă greutate sau nu îi vei atinge brațul ca să-i distragi atenția de la slăbiciunea vorbelor tale? Ba o vei face și nu vei fi mai netrebnică din cauza asta.

Sângele inundă obrajii Aviendhei, însă Elayne trebuia să plece urechea la Viendre. Și să-și alunge propria-i roșeață.

— Ai porniri violente. Dacă negi, te negi pe tine. Niciodată nu te-ai înfuriat și ai lovit? N-ai vărsat niciodată sânge? Nu ți-ai *dorit* niciodată s-o faci, fără să te gândești la altă posibilitate? Fără să stai pe gânduri? Cât timp vei respira, va fi o parte din tine.

Elayne se gândi la Taim și la alte întâmplări și își simțea fața ca un cuptor încins.

De astă dată, nu veni doar un răspuns.

— Brațele îți vor slăbi, îi zicea Tamela Aviendhei. Picioarele tale își vor pierde iuțeala. Un tânăr va putea să-ți smulgă cuțitul din mână. Cum îți vor fi de folos atunci priceperea și ferocitatea? Inima și mintea sunt adevăratele arme. Dar ai învățat să folosești sulița într-o singură zi, pe când erai Fecioară? Dacă nu-ți vei ascuți mintea și inima acum, vei îmbătrâni și copiii te vor deruta. Căpeteniile clanurilor te vor pune într-un colț ca să joci jocul cu sfoara, iar când vei vorbi, vor auzi doar vântul. Ia aminte cât mai poți.

— Frumusețea este trecătoare, îi spuse în continuare Viendre Elaynei. Odată cu trecerea anilor, sânii ți se vor lăsa, pielea ți se va fleșcăi, pielea ți se va înăspri. Bărbații care zâmbeau atunci când îți vedeau chipul îți vor vorbi ca unui alt bărbat. Poate că soțul tău te va vedea cu aceiași ochi cu care te-a văzut prima oară, dar nici un alt bărbat nu va mai visa la tine. Tu nu vei mai fi aceeași persoană? Trupul nu e decât un veșmânt. Pielea ți se va veșteji, dar inima și mintea sunt parte din ființa ta și nu ți se vor schimba decât ca să devină mai puternice.

Elayne scutură din cap. Nu a negare. Nu chiar. Totuși, nu se gândise la îmbătrânire. Mai ales nu de când mersese în Turn. Trecerea anilor era îndurătoare chiar și cu cele mai în vârstă Aes Sedai. Dar dacă va trăi cât trăiau Femeile Clanului? Asta ar însemna să renunțe a mai fi Aes Sedai, firește, dar dacă trăia atât de mult? Trecea mult timp până când Femeile Clanului făceau riduri, dar tot ajungeau acolo. Ce gândea Aviendha? Aceasta stătea în genunchi, părând… îmbufnată.

— Care este cel mai copilăresc lucru pe care îl știi despre femeia cu care vrei să fii soră-dintâi? întrebă Monaelle.

Întrebarea aceasta era mai ușoară, nu atât de complicată. Elayne zâmbea în timp ce vorbea. Aviendha rânji la rândul ei, iar îmbufnarea îi dispăru. Din nou, firele le opriră cuvintele și le eliberară împreună, iar vocile lor erau pline de râsete.

— Aviendha nu mă lasă s-o învăț să înoate. Am încercat. Nu se teme de nimic, decât să intre într-o apă mai adâncă decât aceea din cadă.

— Elayne înfulecă dulciurile cu ambele mâini, ca un copil care a scăpat de sub supravegherea mamei. Dacă va continua așa, o să se îngrașe ca un porc înainte să îmbătrânească.

Elayne tresări. „Înfulecă”? *„Înfulecă”?* Nu lua decât o îmbucătură, când și când. Doar când și când. *Să se îngrașe?* De ce se uita urât la *ea* Aviendha? A refuza să intre în apă doar până la genunchi *era* o copilărie.

Monaelle tuși încet, acoperindu-și gura cu o mână, însă Elayne credea că își ascundea un zâmbet. Unele dintre Înțeleptele care stăteau în picioare râdeau de-a dreptul. Și neghiobia Aviendhei? Sau… *înfulecatul* ei?

Monaelle își reluă aerul demn, își potrivi fustele care stăteau răsfirate pe pardoseală, însă în vocea ei se simțea în continuare un dram de voioșie.

— Care este cel mai puternic sentiment de gelozie față de femeia pe care o vrei ca soră-dintâi?

Poate că Elayne s-ar fi eschivat să răspundă, în ciuda cerinței de a spune adevărul. Adevărul ieșise la iveală de îndată ce i se spusese să se gândească la acest lucru, însă ea găsise ceva mai neimportant, mai puțin stânjenitor pentru amândouă, care ar fi trecut de verificare. Poate. Dar mai era și afirmația cum că ea le zâmbea bărbaților și își expunea pieptul. Poate că le zâmbea, dar Aviendha defila *goală* prin fața servitorilor roșii la față și nici nu părea să îi *vadă*! Așadar, *înfuleca* dulciuri? Ea rostea adevărul crunt în timp ce firele îi luau cuvintele, iar Aviendha își mișca posomorâtă buzele în tăcere până când, în cele din urmă, cuvintele lor fură eliberate.

— Aviendha a stat în brațele bărbatului pe care îl iubesc. Eu n-am făcut-o niciodată; s-ar putea să n-o fac niciodată și să vărs lacrimi din cauza aceasta!

— Elayne se bucură de dragostea lui Rand al’Th… a lui *Rand.*

Inima mi-e praf, așteptând ca el să mă iubească, dar nu știu dacă o va face vreodată.

Elayne privi fața indescifrabilă a Aviendhei. Era geloasă pe ea din cauza lui *Rand?* Când bărbatul o evita pe Elayne Trakand de parcă aceasta ar fi avut râie? Ea nu avu timp de alte gânduri.

— Lovește-o cât poți de tare cu palma! îi spuse Tamela Aviendhei, luându-și mâinile de pe umerii Aviendhei.

Viendre îi strânse ușor pe ai Elaynei.

— Nu te apăra!

Nu li se spusese nimic despre asta! Cu siguranță Aviendha n-ar...

Clipind, Elayne se ridică de pe dalele reci. Își pipăi cu grijă obrazul și se strâmbă de durere. Avea să simtă toată ziua acea palmă. Femeia nu trebuia să o lovească *atât* de tare.

Toată lumea așteptă până când ea se lăsă din nou în genunchi, apoi Viendre se aplecă mai în față.

— Lovește-o cât poți de tare cu palma.

Ei bine, *ea* n-avea de gând s-o lovească pe Aviendha peste urechi. N-avea de gând să... Lovitura ei puternică o făcu pe Aviendha să cadă și să se târască pe burtă, pe dale, până aproape de Monaelle. Pe Elayne o ustura palma aproape la fel de tare ca obrazul.

Aviendha se culese de pe jos, clătinând din cap, apoi se ridică anevoie în genunchi. Apoi Tamela îi zise:

— Lovește-o cu mâna cealaltă.

De astă dată, Elayne pluti până la genunchii lui Amys pe dalele înghețate. Urechile îi țiuiau, iar *ambii* obraji îi ardeau. Când reuși să se ridice în genunchi în fața Aviendhei și când Viendre îi spuse să lovească, ea își puse toată forța în acea palmă, atât de mult încât fu cât pe ce să se prăbușească peste Aviendha când cealaltă femeie căzu.

— Puteți pleca acum, îi zise Monaelle.

Elayne îi aruncă o privire Înțeleptei. Aviendha, care dădea să revină în genunchi, încremeni ca o piatră.

— Dacă doriți, continuă Monaelle. De obicei, bărbații o fac în acest moment. Sau mai devreme. La fel și multe dintre femei. Dar dacă încă vă iubiți suficient de mult ca să mergeți mai departe, atunci îmbrățișați-vă.

Elayne se aruncă în brațele Aviendhei, care făcu la fel cu atâta forță, încât aceasta fu cât pe ce să cadă pe spate. Stăteau

agățate una de cealaltă. Elayne simți cum lacrimile îi curgeau din ochi și își dădu seama că și Aviendha plângea.

— Îmi pare rău, îi zise Elayne în șoaptă. Iartă-mă.

— Iartă-mă, îi șopti la rândul ei Aviendha. Iartă-mă.

Monaelle stătea deasupra lor, acum.

— Veți mai fi supărate una pe cealaltă, vă veți spune cuvinte aspre, dar vă veți aminti mereu că v-ați lovit deja. Și nu din motive mai bune decât cele din care vi s-a spus s-o faceți. Renunțați la aceste lovituri în favoarea a ceea ce doriți să oferiți. Aveți *toh* una față de cealaltă, un *toh* pe care nu îl puteți răsplăti și nici nu încercați, căci fiecare femeie îi este datoare surorii ei dintâi. Vă veți naște din nou.

Senzația *saidarului* din încăpere era diferită, însă Elayne nu avu ocazia să își dea seama cum de se gândise la el. Lumina scădea de parcă lămpile s-ar stinge. Forța îmbrățișării Aviendhei scădea. Sunetele se pierdeau. Ultimul lucru pe care îl auzi fu vocea Monaellei.

— Vă veți naște din nou.

Totul se estompa. Ea se estompa. Înceta să mai existe.

Un soi de conștientizare. Nu se gândea la ea. Nu se gândea deloc, dar conștientiza sunetul, foșnetul lichid care se auzea din toate direcțiile, șoaptele și vuietele înăbușite și o bufnitură ritmată. Aceasta le acoperea pe toate. *Buf-buf. Buf-buf.* Ea nu cunoștea mulțumirea, dar era mulțumită. *Buf-buf.*

Timpul. Ea nu cunoștea timpul, cu toate astea, Vârstele treceau. Înlăuntrul ei auzea un sunet care *era* ea. *Buf-buf.* Același sunet, același ritm. *Buf-buf.* Și dintr-un alt loc, mai apropiat. *Buf-buf.* Un altul. *Buf-buf.* Aceeași vibrație, aceeași cadență ca a ei. Nu o alta. Erau la fel; erau una. *Buf-buf.*

Veșnicia curgea către acel puls, tot timpul care existase vreodată. Ea o atinse pe cealaltă, care era ea însăși. Putea simți. *Buf-buf.* Se mișcau, ea și cealaltă, care era ea însăși, frecându-se una de cealaltă, brațele lor încolăcindu-se, rostogolindu-se și îndepărtându-se, dar revenind mereu una la cealaltă. *Buf-buf.* Uneori, exista lumină în întuneric; abia vizibilă, dar strălucitoare pentru cineva care nu cunoscuse decât întunericul. *Buf-buf.* Deschise ochii și privi în ochii celeilalte care era ea însăși, apoi îi închise pe ai ei, mulțumită. *Buf-buf.*

Modificare neașteptată, șocantă, pentru cineva care nu cunoscuse niciodată schimbarea. Presiune. *Buf-buf-buf-buf.* Acel

ritm liniștitor devenea mai rapid. Presiune convulsivă. Din nou. Din nou. Din ce în ce mai puternică. *Buf-buf-buf-buf! Buf-buf-buf-buf!*

Brusc, cealaltă care era ea însăși… dispăru. Era singură. Nu cunoștea frica, dar îi era. Și era singură. *Buf-buf-buf-buf!* Presiune! Mai mare decât înainte! O strângea, o zdrobea. Dacă ar fi știut cum să țipe, dacă ar fi știut ce era acela un țipăt, ar fi țipat.

Apoi lumină orbitoare, plină de modele schimbătoare. Ea avea greutate; până atunci nu o simțise niciodată. Percepea o durere acută peste mijloc. Ceva îi gâdila talpa piciorului. Ceva îi gâdila spatele. La început, ea nu își dădu seama că acel sunet de jale ieșea din ea. Lovi fără putere din picior, își flutură brațele care nu știau cum să se miște. Era ridicată și întinsă pe ceva moale, dar mai tare decât orice simțise ea vreodată, în afară de amintirile celeilalte care era ea însăși, cealaltă care dispăruse. *Buf-buf. Buf-buf.* Sunetul. Același sunet, același ritm. Singurătatea domnea, nerecunoscută, dar exista și mulțumire.

Memoria începea să-i revină, încet. Ea își înălță capul de pe un piept și privi în ochii lui Amys. Da, Amys. Cu pielea lucind de sudoare și ochii obosiți, dar zâmbind. Iar ea era Elayne; da, Elayne Trakand. Dar acum, mai simțea și altceva. Nu era legătura cu Străjerul, însă ceva asemănător. Mai slabă, dar minunată. Ea își întoarse capul încet și gâtul care i se legăna nesigur, și se uită la cealaltă care era ea însăși, care își odihnea capul pe celălalt sân al lui Amys. Să se uite la Aviendha, cu părul încâlcit și cu fața și trupul lucindu-i de sudoare. Zâmbind fericită. Râzând și plângând, ele se agățară una de cealaltă de parcă n-ar fi vrut să-și mai dea niciodată drumul.

— Aceasta este fiica mea Aviendha, zise Amys, iar aceasta este fiica mea Elayne, născute în aceeași zi, la aceeași oră. Fie ca ele să se protejeze mereu una pe cealaltă, să se sprijine una pe cealaltă, să se iubească una pe cealaltă! Râse încet, epuizată, drăgăstoasă. Și-acum, ne aduce cineva niște veșminte, înainte că fiicele mele noi și cu mine să murim înghețate?

În acel moment, lui Elayne nu îi păsa dacă murea înghețată. Se agăța de Aviendha, râzând și plângând. Își găsise sora. Lumină, își găsise sora!

Toveine Gazal fu trezită de zgomote înăbușite de agitație; alte femei se mișcau de colo colo, unele vorbind în șoaptă. Stând întinsă pe patul îngust și tare, oftă cu regret. Mâinile ei care o strângeau de gât pe Elaida nu era altceva decât un vis plăcut. Mica încăpere cu pereți din pânză era realitatea. Dormise prost și se simțea slăbită, epuizată. Plus că se odihnise prea mult; nu putea să aibă timp de micul dejun. Ea dădu pătura deoparte fără tragere de inimă. Încăperea fusese un soi de mic depozit, cu pereți groși și grinzi grele și joase, fără un dram de căldură. Din gură îi ieșeau aburi, iar frigul îi pătrunse prin veșmânt înainte ca picioarele ei să atingă scândurile aspre ale podelei. Chiar dacă s-ar fi gândit să stea în pat în locul acela, primise porunci. Din cauza legăturii afurisite cu Logain, neascultarea era imposibilă, indiferent cât de des și-ar fi dorit-o.

Mereu încercase să se gândească la el ca fiind Ablar, sau, în cel mai rău caz, Jupânul Ablar, însă în minte îi răsuna mereu doar Logain. Numele pe care el îl făcuse infam. Logain, Dragonul fals care zdrobise oștirile Ghealdanului lui de baștină. Logain, care își croise drum printre cei câțiva altarani și murandiani, care avuseseră suficient curaj ca să încerce să-l oprească până când el amenința Lugardul. Logain, care fusese îmblânzit și care, cumva, putea conduce din nou, cel care îndrăznise să își fixeze blestematul de fir *saidin* pe Toveine Gazal. Păcat pentru el că nu îi poruncise să nu mai gândească! Ea îl *simțea* pe bărbat suflându-i în ceafă. Era mereu acolo.

Pentru o clipă, ea își închise ochii strâns. Lumină! Ferma jupânesei Doweel semăna cu Puțul Osândei, ani nesfârșiți de exil și pedeapsă fără scăpare, în afară de inimaginabila posibilitate ca să devină o renegată vânată. La nici o jumătate de săptămână după ce fusese capturată, ea știa mai bine. *Acesta* era Puțul Osândei. Și nu exista scăpare. Scutură furioasă din cap și își șterse cu degetele umezeala lucioasă de pe obraji. Nu! Va reuși să se elibereze cumva, fie doar cât s-o strângă de gât pe Elaida. Cumva.

În afară de pat, mai existau doar trei piese de mobilier. Totuși, îi rămânea puțin spațiu ca să se miște. Ea sparse pojghița de gheață din urciorul cu dungi galbene aflat pe masă cu pumnalul de la brâu, umplu vasul alb și ciobit și conduse Puterea astfel

încât să încălzească apa până când începură să iasă aburi din ea. Pentru asta, avea *voie* să conducă. Pentru asta și doar atât. Se spălă și își frecă dinții cu sare și sodă, apoi scoase un rând curat de haine și ciorapi din cufărul mic din lemn de lângă piciorul patului. Inelul și-l lăsă în cufăr, ascuns sub celelalte lucruri, într-un săculeț din catifea. O altă poruncă. Toate lucrurile ei erau acolo, mai puțin cutia cu uneltele de scris. Din fericire, aceasta se pierduse când ea fusese capturată. Rochiile îi atârnau într-un cuier, ultima piesă de mobilier din încăpere. Alegând una fără să se uite, se îmbrăcă mecanic, apoi își trecu pieptenul și peria prin păr.

Peria cu spatele din fildeș încetini când ea se privi atent în oglinda ciobită și scorojită a ligheanului pentru spălat. Respirând cu greu, puse peria jos, lângă pieptăn. Rochia pe care o alesese era groasă, din lână fină, țesută, de un roșu uni și atât de închis, încât părea să fie negru. Negru, ca haina unui Asha'man. Reflexia ei distorsionată se uita la ea, cu buzele crispate. Schimbarea ar fi fost un soi de renunțare. Ea își smulse cu hotărâre din cuier mantia cenușie cu margini din blană de jder.

Când dădu la o parte trapa din pânză, mai bine de douăzeci de surori ocupau deja coridorul lung prevăzut cu încăperi din pânză. Pe ici, pe colo, câteva vorbeau în șoaptă, însă restul își evitau privirile, chiar și atunci când aparțineau aceleiași Ajah. Frica își făcea simțită prezența, însă rușinea era cea care se citea pe majoritatea chipurilor. Akoure, o Cenușie voinică, se holba la mâna pe care purta de obicei inelul. Desandre, o Galbenă grațioasă, își ascundea mâna la subsuoară.

Conversațiile șoptite încetară când Toveine își făcu apariția. Câteva femei o priviră cu dușmănie fără să se ascundă. Inclusiv Jenare și Lemai, din Ajah ei! Desandre își reveni suficient cât să se întoarcă cu spatele. În decurs de două zile, cincizeci și una de Aes Sedai căzuseră în mâinile monștrilor cu haine negre, iar cincizeci dintre ele o blamau pe Toveine Gazal, ca și când Elaida a'Roihan nu ar fi avut nicio vină pentru acel dezastru. Dacă Logain n-ar fi intervenit, ele s-ar fi răzbunat încă din prima noapte petrecută acolo. Ea nu îl iubea pentru că pusese capăt acestei situații și pentru că o obligase pe Carniele să tămăduiască rănile lăsate de curele și vânătăile lăsate de pumni și picioare. Ea ar fi preferat ca ele să o omoare în bătaie decât să-i fie datoare lui.

Punându-și mantia pe umeri, străbătu mândră coridorul și ieși în lumina palidă a dimineții care se potrivea cu dispoziția ei proastă. În urma ei, cineva strigă câteva cuvinte usturătoare înainte să fie estompate de ușa care se închise. Mâinile îi tremurau când își puse gluga pe cap și își cuibări fața în blana închisă la culoare. Nimeni nu scăpa dacă o jignea pe Toveine Gazal. Până și jupâneasa Doweel, care o făcuse să se supună de-a lungul anilor, află acest lucru atunci când exilul ei luă sfârșit. Le va veni ea de hac. Le va veni tuturor de hac!

Dormitorul pe care îl împărțea cu celelalte se afla la marginea un sat întins, deși ciudat. Un sat de Asha'mani. În alte părți, așa i se spusese, pământul fusese marcat pentru a fi ridicate structuri care aveau să depășească în înălțime Turnul Alb, dar acum, locul său era unde trăiau cei mai mulți dintre ei. Cinci clădiri mari și pătrățoase din piatră, care mărgineau străzile la fel de late ca și cele din Tar Valon, puteau găzdui fiecare o sută de oșteni Asha'man. Nu erau toate pline, Slavă Luminii, însă schelele acoperite cu zăpadă așteptau sosirea muncitorilor care să termine de zidit pereții groși ai altor două clădiri și să pună acoperișurile din stuf. Aproape douăsprezece construcții mai mici din piatră fuseseră ridicate pentru a găzdui fiecare câte zece Consacrați, iar una dintre acestea se afla încă în construcție. Răspândite în jurul lor se aflau aproape două sute de case care puteau fi văzute în orice alt sat, unde locuiau câțiva dintre bărbații căsătoriți și familiile altora care mai aveau puțin până își terminau pregătirea.

Nu o înspăimântau bărbații care puteau conduce Puterea. E adevărat că odată se lăsase copleșită de panică o clipă, dar asta nu avea importanță. Totuși, cinci sute de bărbați care puteau conduce erau ca o bucată de os blocată între doi dinți pe care nu reușea s-o scoată de-acolo. Cinci *sute*! Iar unii dintre ei puteau Călători. O bucată ascuțită de os. Mai mult, ea parcursese mai mult de un kilometru pe jos prin pădure până la zid. Ce simboliza *acesta,* asta o înspăimânta!

Zidul nu era terminat și niciunde acesta nu era mai înalt de trei sau cinci metri. Turnurile sau bastioanele erau abia începute. Pe alocuri, ea s-ar fi putut cățăra pe mormanele de pietre negre, doar că primise poruncă să nu încerce să evadeze. Zidul se întindea pe o distanță de *treisprezece* kilometri, iar ea îl crezu pe Logain când acesta îi spusese că fusese început cu mai

puțin de trei luni în urmă. Bărbatul o ținea prea strâns ca să se obosească cu minciuna. El zicea că zidul era o risipă de timp și de efort, și poate chiar era, însă o făcea să clănțăne de frică. Doar trei luni. Construit cu ajutorul Puterii. Jumătatea bărbătească a Puterii. Când se gândea la zidul negru, ea vedea o forță imbatabilă care nu putea fi oprită, o avalanșă de bolovani negri care se prăvăleau ca să îngroape Turnul Alb. Imposibil, firește. Imposibil, dar atunci când nu visa că o sugrumă pe Elaida, asta visa.

În timpul nopții căzuse zăpada și o pătură groasă și albă acoperea acoperișurile, însă ea nu era nevoită să străbată străzile largi. Noroiul întărit fusese îndepărtat înainte de răsăritul soarelui de un grup de bărbați aflați în pregătire. Aceștia foloseau Puterea în toate, de la a umple lăzile cu lemne și până la a-și curăța veșmintele! Bărbați îmbrăcați în negru se grăbeau de colo colo pe străzi, iar alții se strângeau în rânduri în fața cazărmilor lor, în vreme ce alții strigau prezența. Femei înfofolite împotriva frigului treceau pe lângă ei în drum spre cămările intendentului, cărând liniștite coșuri sau în drum spre cea mai apropiată fântână, cărând găleți de apă, deși Toveine nu reușea să priceapă cum de acestea rămăseseră acolo, știind ce erau soții lor. Încă și mai ciudat, copiii alergau pe străzi, în preajma grupurilor de bărbați care puteau conduce, jucându-se cu păpuși sau câini. Era un dram de normalitate care scotea în evidență tot ceea ce era malefic.

În fața ei, un grup de călăreți venea la trap din partea cealaltă a străzii. În scurtul timp de când se afla acolo – o veșnicie –, nu văzuse pe nimeni călărind în sat, în afară de muncitorii cu căruțele lor. Nu văzuse nici vizitatori, cum păreau să fie aceia. Cinci bărbați în negru escortau doisprezece bărbați ale căror haine aveau mantiile roșii ale Gărzii Reginei. În fața lor se aflau două femei cu părul auriu; una purta o mantie în nuanțe de roșu și alb, prevăzută pe margini cu blană neagră, și cealaltă… Toveine își arcui sprâncenele. Cealaltă purta pantaloni kandorieni verzi și o haină care părea a fi croită pentru Căpitanul-General al Gărzilor. Haina ei avea până și trese aurii pe umeri, care indicau rangul! Poate se înșela în privința bărbaților. Acest lucru urma să îl afle în scurt timp, când avea să le întâlnească pe adevăratele gărzi. Oricum, era ciudat de devreme pentru vizite.

De fiecare dată când acel grup ciudat ajungea în dreptul unei formațiuni, bărbatul din față striga: „Asha'mani, drepți!", iar călcâiele cizmelor loveau cu putere în pământ, în timp ce ceilalți luau poziția unor coloane din piatră.

Trăgându-și gluga mai bine ca să-și ascundă fața, Toveine se furișă pe marginea străzii late până când ajunse aproape de colțul uneia dintre cazărmile mici din piatră. Un bărbat cu barba bifurcată și o mică insignă de argint în formă de sabie pe gulerul înalt ieși din clădire și îi aruncă o privire curioasă fără să încetinească pasul.

Ceea ce făcuse o lovise ca o găleată cu apă rece și fu cât pe ce să plângă. Niciunul dintre acei străini n-ar fi reușit să zărească atunci fața unei Aes Sedai. Dacă vreuna dintre acele femei reușea să conducă, deși era puțin probabil, nu se apropia suficient de mult astfel încât acestea să-și dea seama că și Toveine putea. Ea se perpelea încercând să găsească metode să nu i se supună lui Logain, apoi făcea tot ceea ce era nevoie să-i îndeplinească poruncile fără să stea măcar pe gânduri!

În semn de sfidare, se opri locului și se întoarse ca să se uite la vizitatori. Își duse fără să vrea mâinile la glugă înainte să și le lase pe lângă corp. Era un gest jalnic și ridicol. Îl știa pe Asha'manul care îndruma grupul, cel puțin din vedere: un bărbat mătăhălos, de vârstă mijlocie, cu păr negru și unsuros, un zâmbet mieros și ochi amenințători. Nu și pe ceilalți, însă. Ce spera ea să câștige din asta? Cum putea să încredințeze un mesaj vreunuia dintre ei? Chiar dacă escorta ar fi dispărut, cum s-ar fi putut apropia suficient de mult încât să transmită un mesaj, când îi era interzis vreunui străin să descopere prezența femeilor Aes Sedai?

Bărbatul cu ochi amenințători părea plictisit de sarcina pe care o avea de îndeplinit în acea dimineață, abia ostenindu-se să-și ascundă căscatul cu mâna înmănușată.

— ...când vom termina aici, zicea el când trecură pe lângă Toveine, vă voi arăta Orașul Breslelor. E un pic mai mare decât acesta. Avem tot soiul de meșteșugari, de la zidari și tâmplari și până la fierari și croitori. Ne putem face tot ce avem nevoie, Domniță Elayne.

— În afară de napi, zise cu voce tare una din femei, iar cealaltă râse.

Toveine își întoarse capul brusc. Îi urmări cu privirea pe

călăreții care înaintau pe stradă, însoțiți de porunci strigate și de lovituri de cizme. Domnița Elayne? Elayne Trakand? Cea mai tânără din cele două se putea potrivi descrierii pe care Toveine o primise. Elaida nu spusese de ce era atât de disperată să pună mâinile pe o Aleasă fugară, chiar și una care putea deveni regină, însă nu lăsa nicio soră să plece din Turn fără să nu-i dea poruncă ce să facă dacă ar fi întâlnit-o pe fată. „Fii cu mare băgare de seamă, Elayne Trakand, gândi Toveine. N-aș vrea ca Elaida să aibă satisfacția să pună mâna pe tine.”

Voia să cugete la asta, dacă exista vreo cale de a se folosi de prezența fetei aici, însă deveni brusc conștientă de senzațiile din străfundul minții. O oarecare mulțumire și un scop. Logain terminase de mâncat micul dejun. Avea să iasă afară în curând. Îi spusese să fie acolo atunci când urma să iasă.

Picioarele ei o luară la fugă înainte ca ea să gândească. Iar rezultatul fu acela că se împiedică de poale și căzu, lovindu-se atât de tare, încât rămase fără suflare. O cuprinseră mânia și furia, însă se ridică anevoie în picioare și, fără a mai zăbovi ca să se scuture de praf, își ridică poalele deasupra genunchilor și o luă din nou la fugă. Mantia îi flutura în vânt. Strigătele răgușite ale bărbaților o însoțeau pe stradă, iar copiii râdeau și o arătau cu degetul în timp ce fugea.

Dintr-odată, se trezi înconjurată de o haită de câini, care mârâiau și încercau să o muște de călcâie. Sărea, se rotea și lovea cu piciorul, însă animalele continuau să o hărțuiască. Îi venea să țipe din cauza frustrării și a furiei. Câinii erau mereu o pacoste, iar ea nu putea conduce nici cât să ridice o pană ca să-i alunge. Un câine cu blană sură o apucă de poalele care îi atârnau și începu să o tragă într-o parte. O cuprinse din nou panica. Dacă avea să cadă din nou, câinii ar fi sfârtecat-o.

O femeie în veșminte maro din lână începu să țipe și să își legene coșul greu spre câinele care trăgea de poalele Toveinei, făcându-l pe acesta să se ferească. Găleata unei femei durdulii nimeri una dintre potăi în coaste, care o luă la fugă schelălăind. Toveine rămase cu gura căscată, iar din cauza unei clipe de neatenție, fu nevoită să-și tragă piciorul stâng din colții unui alt câine, cu prețul unei bucăți din ciorap și din piele. Era înconjurată de femei care încercau să alunge animalele cu tot ce le venea la mână.

— Pleacă, Aes Sedai! îi spuse o femeie slabă și căruntă,

încercând să lovească cu o nuia un câine pătat. N-or să te mai necăjească. Mie, una, mi-ar plăcea o pisică, dar pisicile nu-l suportă pe soțul meu. Pleacă!

Toveine nu mai așteptă ca să le mulțumească salvatoarelor ei. O luă la fugă, cugetând mânioasă. Femeile știau. Dacă știa una, știau toate. Însă nu transmiteau mesaje și nu ajutau la evadare. Nu atunci când erau dispuse să rămână ele însele. Nu și dacă înțelegeau pe cine ajutau. Aceasta era situația.

Când se apropie de casa lui Logain, una dintre cele câteva care mărgineau o stradă îngustă, ea încetini pasul și dădu drumul în grabă poalelor. Opt sau nouă bărbați în haine negre așteptau afară – băieți, vârstnici și de alte vârste –, însă Logain nu își făcuse apariția încă. Ea îi simțea prezența. Era concentrat. Poate citea. Ea parcurse restul drumului cu pași demni. Era calmă ca o Aes Sedai, indiferent de situație. Mai că reuși să uite că fugise disperată de câini.

Casa o surprindea de fiecare dată când o vedea. Celelalte de pe stradă erau la fel sau de două ori mai mari. Era o casă obișnuită din lemn, cu două etaje, deși ușa, obloanele și cadranele ferestrelor roșii îi confereau un aspect ciudat. Draperiile simple ascundeau interiorul, însă geamurile erau de o calitate atât de proastă, încât ea se îndoia că ar fi putut zări ceva limpede, chiar dacă draperiile ar fi fost trase. Nu era o casă potrivită nici pentru un negustor de succes, darămite pentru unul dintre cei mai cunoscuți dintre bărbații în viață.

Pentru o clipă, se gândi ce o reținea pe Gabrelle. Cealaltă soră legată de Logain primise aceeași poruncă și, până atunci, ajunsese întotdeauna prima. Gabrelle era nerăbdătoare și îl studia pe Asha’man de parcă ar fi vrut să scrie o carte despre el. Poate chiar scria; Brunele scriau despre orice. Și-o scoase din minte pe cealaltă soră. Deși dacă Gabrelle avea să întârzie, ea trebuia să descopere cum reușea să facă acel lucru. Pentru moment, avea și ea un obiect de studiu.

Bărbații din fața ușii roșii o priviră, dar nu spuseră nimic. Nici măcar unul altuia. Cu toate acestea, ea nu simți ostilitate. Aceștia așteptau. Niciunul nu purta mantie, iar aburii care le ieșeau din gură aduceau a pene albe în fața lor. Cu toții erau Consacrați, purtând insigna cu sabia argintie pe gulere.

Era la fel în fiecare dimineață în care dădea *raportul* astfel, deși nu erau întotdeauna aceiași bărbați. Pe unii îi cunoștea, cel puțin după nume, iar, uneori, alții spicuiau informații. Evin Vinchova, tinerelul chipeș care fusese acolo atunci când Logain o capturase, se rezema de colțul casei și se juca cu o bucată de frânghie. Donalo Sandomere, dacă acesta era numele lui adevărat, cu fața lui ridată de fermier și cu barba aranjată și unsă, încerca o atitudine apatică despre care credea că ar fi a unui nobil. Tarabonerul Androl Genhald, un individ de modă veche, stătea încruntat, cufundat în gânduri, cu mâinile la spate; purta un inel cu sigiliu din aur, însă ea îl considera mai mult un ucenic care își răsese mustața și renunțase la văl. Mezar Kurin, un domani cu tâmplele încărunțite, se juca cu granatul din urechea stângă; ar fi putut fi nobil de rang inferior. Ea strângea în minte o colecție frumoasă de nume și chipuri. Mai devreme sau mai târziu, aceștia urmau să fie vânați și fiecare informație care putea ajuta la identificarea lor avea să fie de folos.

Ușa roșie se deschise, iar bărbații luară poziția de drepți, însă nu Logain fu acela care ieși.

Toveine clipi mirată, apoi privi fix în ochii verzi și întunecați ai Gabrellei, fără să depună vreun efort în a-și ascunde dezgustul. Legătura aceea blestemată cu Logain îi arătase limpede ce făcuse el cu o seară în urmă – ea se temuse că nu va mai putea adormi *niciodată*! —, dar nici în cele mai negre coșmaruri ale ei nu ar fi bănuit-o pe Gabrelle! Unii bărbați păreau la fel de mirați ca ea. Alții încercau să-și ascundă zâmbetele. Kurin rânjea fățiș și își mângâia mustața subțire cu degetul mare.

Toveine o apucă de braț pe femeia mai înaltă, trăgând-o deoparte.

— Om fi captive, Gabrelle, îi șopti ea cu asprime, dar asta nu înseamnă că trebuie să cedăm. Mai ales în fața poftelor scârboase ale lui Ablar!

Cealaltă femeie nu părea deloc rușinată! Îi veni un gând. Firește.

— Ți-a...? Ți-a *poruncit*?

Gabrelle se eliberă, pe buze apărându-i ceva ce semăna cu un rânjet.

— Toveine, am avut nevoie de două zile ca să mă hotărăsc dacă trebuie „să cedez” în fața poftelor lui, cum zici tu. Mă simt norocoasă că am avut nevoie doar de patru ca să-l conving să

mă lase. Poate voi, Roșiile, nu știți, dar bărbaților le place să stea la taclale și să bârfească. Nu trebuie decât să asculți sau să te prefaci, și un bărbat îți va povesti toată viața lui. O încruntare îngândurată îi încreți fruntea, iar rânjetul îi dispăru de pe buze. Mă întreb dacă este la fel și pentru femeile obișnuite.

— Dacă este la fel ce? vru să știe Toveine.

Gabrelle îl *spiona*? Sau doar încerca să obțină mai multe informații pentru cartea ei? Dar *acest* lucru era incredibil, chiar și pentru o Brună!

— Despre ce vorbești?

Expresia îngândurată nu dispăru nicio clipă de pe fața celeilalte femei.

— M-am simțit… neajutorată. Oh, a fost blând, iar eu nu m-am gândit niciodată cu adevărat cât de puternice sunt brațele unui bărbat și cât de firavă sunt eu, acum că nu pot conduce. El a preluat… frâiele, bănuiesc, dar nu este chiar așa. Este doar… mai puternic, iar eu știam asta. Mi s-a părut… ciudat de înviorător.

Toveine se cutremură. Gabrelle probabil că-și pierduse mințile! Ea încercă să-i spună asta când Logain își făcu apariția, închizând ușa în urma lui. Era înalt, mai înalt decât ceilalți bărbați de acolo. Avea părul negru, care îi ajungea până la umeri și îi încadra fața arogantă. Pe gulerul înalt avea atât sabia argintie, cât și acel șarpe caraghios cu picioare. El îi zâmbi Gabrellei când ceilalți se strânseră în jurul lui. Stricata îi zâmbi la rândul ei. Toveine se cutremură din nou. Înviorător. Femeia *era* nebună!

Ca în diminețile anterioare, bărbații începură să dea raportul. De cele mai multe ori, Toveine nu reușea să înțeleagă despre ce vorbeau, dar asculta.

— Am mai găsit alți doi care par interesați de noul fel de Tămăduire pe care această Nynaeve l-a folosit pe tine, Logain, zise Genhald, încruntându-se, însă când cineva abia dacă poate desăvârși Tămăduirea pe care o știm deja, celălalt vrea să știe mai multe decât îi pot spune.

— Tot ce-i poți spune este ceea ce știu eu, răspunse Logain. Jupâneasa al’Meara nu mi-a spus prea multe despre ceea ce făcea, iar eu n-am reușit să aflu decât frânturi, ciulind urechea la ce povesteau celelalte surori. Continuați să plantați sământa, nădăjduind că va crește ceva. Doar asta puteți face.

Câțiva bărbați încuviințară din cap odată cu Genhald.

Toveine înregistră aceste cuvinte. Nynaeve al'Meara. Auzise adeseori acest nume după ce se întorsese în Turn. O altă Aleasă fugară pe care Elaida și-o dorea. Era din același sat cu al'Thor. Și avea, cumva, legătură cu Logain. Asta ar putea duce undeva, la un moment dat. Dar un *nou* fel de Tămăduire? Folosit de o *Aleasă*? Era aproape imposibil, deși ea mai văzuse săvârșindu-se lucruri imposibile. Așadar, memoră și acest lucru. Observă că și Gabrelle asculta cu atenție. Dar o și urmărea, cu coada ochiului.

— Avem o problemă cu unii dintre bărbații din Ținutul celor Două Râuri, Logain, zise Vinchova. Roșeața îi apăru în obrajii netezi din cauza furiei. Bărbați, zic, dar nu sunt decât niște băiețandri, căci au cel mult paisprezece ani! Nu vor să vorbească. El părea să fie cu un an sau doi mai mare datorită obrajilor rași. A fost o nelegiuire să-i aducem aici.

Logain clătină din cap; de mânie sau regret, era greu de spus.

— Am auzit că Turnul Alb acceptă fete de doisprezece ani. Ai grijă de bărbații din Ținutul celor Două Râuri când poți. Nu-i cocoloși, căci, altminteri, ceilalți se vor întoarce împotriva lor. Ai doar grijă să nu facă ceva necugetat. Seniorul Dragon s-ar putea să nu fie prea încântat dacă vom ucide prea mulți din ținutul lui.

— Nu pare să-i prea pese din câte văd eu, bombăni un individ spilcuit.

Accentul lui murandian era puternic, deși mustața-i răsucită arăta suficient de limpede de unde era. Rotea o monedă din argint pe degete și părea la fel de concentrat asupra ei ca asupra lui Logain.

— Am auzit că însuși Seniorul Dragon i-a poruncit lui M'Hael să culeagă orice parte bărbătească din Ținutul celor Două Râuri care poate conduce, fie și cocoși. Având în vedere numărul pe care l-a strâns, mă mir că n-a adus și puii de găină, și mieii.

Vorbele lui glumețe fură întâmpinate de chicoteli, însă tonul aspru al lui Logain le tăie ca o sabie.

— Cred că poruncile mele sunt clare, indiferent de ce a poruncit Seniorul Dragon.

De astă dată, toți încuviințară din cap, iar câțiva bărbați răspunseră în șoaptă: „Da, Logain" și „Cum spui, Logain".

Toveine își șterse repede rânjetul de pe buze. Bădărani neștiutori. Turnul accepta fete sub cincisprezece ani doar dacă acestea începuseră deja să conducă. Însă celălalt subiect era

interesant. Din nou Ținutul celor Două Râuri. Toată lumea spunea că al'Thor își întorsese spatele locului de baștină, însă ea nu era atât de convinsă. De ce o privea Gabrelle?

— Aseară, zise Sandomere după o clipă, am aflat că Mishraile ia lecții în particular de la M'Hael.

El își mângâia satisfăcut barba ascuțită, de parcă ar fi descoperit o nestemată de mare preț.

Poate așa era, dar Toveine nu își dădea seama ce fel de nestemată. Logain încuviință încet din cap. Ceilalți se priveau tăcuți, cu fețele ca de piatră. Ea îi privea, înăbușindu-și frustrarea. Prea des se întâmpla asta; chestiuni pe care nu le comentau sau de care nu se temeau pentru că nu găseau motive s-o facă, iar ea nu înțelegea. Toveine avea mereu senzația că *existau* nestemate ascunse acolo, pe care ea nu le putea atinge.

Un cairhienin robust, care abia dacă îi ajungea până la piept lui Logain, deschise gura, însă ea nu mai află dacă el, indiferent cine o fi fost, voise să vorbească despre Mishraile.

— Logain!

Welyn Kajima venea în goană pe stradă, iar clopoțeii din vârful cozilor lui negre și împletite dăngăneau. Era un alt Consacrat, un bărbat de vârstă mijlocie, care zâmbea prea mult. Și el fusese acolo când Logain o capturase. Kajima crease o legase pe Jenare. Abia mai respira când își făcu loc printre ceilalți bărbați. Nu mai zâmbea.

— Logain, zise el, gâfâind, M'Hael s-a întors din Cairhien și a afișat noi dezertori pe panoul de la palat. N-ai să crezi când ai să le auzi numele!

El recită lista pe nerăsuflate printre exclamațiile celorlalți. Din acea cauză, la urechile Toveinei ajungeau doar frânturi.

— Consacrații au dezertat și înainte, bombăni cairhieneanul după ce termină Kajima, dar *niciodată* un Asha'man desăvârșit. Și-acum, șapte deodată?

— Dacă nu-mi dați crezare… începu Kajima, îndreptându-și spatele afectat.

Fusese copist în Arafel.

— Îți dăm crezare, zise Genhald cu blândețe. Dar Gedwyn și Torval sunt oamenii lui M'Hael. La fel și Rochaid, și Kisman. De ce ar dezerta? Le-a oferit tot ce și-ar dori un rege.

Kajima clătină din cap iritat, făcând să-i sune clopoțeii.

— Știți că pe listă nu apar și motivele, ci doar numele.

— Călătorie sprâncenată! mârâi Kurin. Poate ar fi, dacă nu am fi nevoiți să-i vânăm acum.

— Pe ceilalți nu-i înțeleg, interveni Sandomere. Am fost la Fântânile din Dumai. L-am văzut pe Seniorul Dragon alegând, după aceea. Dashiva era cu capul în nori, ca de obicei. Dar Flinn, Hopwil, Narishma? Nu găseai bărbați mai mulțumiți. Erau ca niște mielușei lăsați liberi în hambarul cu orz.

Un bărbat voinic, cu fire albe în păr, se răsti:

— Ei bine, eu n-am fost la Fântâni, dar am luptat în sud, împotriva Seanchanilor. Avea accent andoran. Poate că mielușeilor nu le-a plăcut la fel de mult curtea măcelarului ca hambarul cu orz.

Logain asculta fără să ia parte la discuție, cu brațele încrucișate pe piept. Fața lui era impenetrabilă, ca o mască.

— Te îngrijorează curtea măcelarului, Canler? întrebă el. Andoranul făcu o grimasă, apoi dădu din umeri.

— Cred că toți vom ajunge acolo, mai devreme sau mai târziu, Logain. Nu cred că avem de ales, dar nu văd de ce-aș zâmbi.

— Atâta timp cât vei fi acolo, în acea zi, zise încet Logain.

Deși el se adresă bărbatului pe care îl chema Canler, câțiva dintre ceilalți încuviințară din cap.

Privind peste capetele celorlalți bărbați, Logain le examină pe Toveine și pe Gabrelle. Toveine încerca să nu lase să se vadă că trăgea cu urechea ca să le memoreze numele.

— Mergeți înăuntru! le spuse el. Beți niște ceai ca să vă încălziți. Mă voi întoarce cât voi putea de repede. Nu vă atingeți de hârtiile mele.

Făcu un gest ca să-și strângă oamenii. Îi conduse în direcția din care venise Kajima.

Toveine scrâșni frustrată din dinți. Măcar nu trebuia să îl urmeze până pe terenurile de antrenament, să treacă pe lângă așa-numitul Copac al Trădătorilor, unde capetele atârnau ca niște fructe putrede de ramurile golașe, și să îi privească pe bărbați cum învățau să distrugă cu ajutorul Puterii. Nădăjduise să aibă toată ziua pentru ea, să se plimbe liberă și să vadă ce putea afla. Îi mai auzise pe bărbați vorbind de „palatul” lui Taim, iar în ziua aceea, ea sperase să îl descopere și, poate, să-l zărească pe bărbatul al cărui nume era la fel de întunecat ca acela al lui Logain. În schimb, o urmă supusă pe cealaltă femeie,

care intră pe ușa roșie. N-avea rost să se împotrivească.

După ce intră, își plimbă privirea prin salon, în vreme ce Gabrelle își atârnă mantia într-un cui. În ciuda exteriorului, ea se așteptase la ceva mai grandios pentru Logain. Un foc mic ardea într-un șemineu din piatră neșlefuită. O masă lungă și îngustă și câteva scaune cu spătar tip scară erau așezate pe pardoseala neacoperită din lemn. O masă de scris, puțin mai elaborată decât celelalte piese de mobilier, îi atrase atenția. Pe suprafața ei erau așezate stive de cutii de scrisori cu capac și dosare din piele, pline cu coli lungi de hârtie. Simțea mâncărime în vârful degetelor, însă știa că, chiar dacă se așeza la masa de scris, nu putea să pună nici măcar un deget pe nimic în afară de peniță și sticluța cu cerneală.

Oftând, o urmă pe Gabrelle în bucătărie, unde o sobă din fier emana prea multă căldură. Vesela murdară rămasă de la micul dejun era depozitată pe un dulăpior, sub fereastră. Gabrelle umplu un ibric și îl puse pe sobă, apoi luă un ceainic verde, smălțuit, și un recipient din lemn dintr-un alt dulap. Toveine își puse mantia pe spătarul unui scaun și se așeză la masa pătrată. Nu voia să bea ceai decât dacă era însoțit de micul dejun pe care îl ratase, însă știa că tot avea să-l bea.

Bruna prostuță trăncănea întruna în timp ce își îndeplinea sarcinile domestice ca o soție de fermier mulțumită.

— Am aflat deja o mulțime de lucruri. Logain este singurul Asha’man desăvârșit care locuiește în acest sat. Toți ceilalți locuiesc în „palatul” lui Taim. Aceștia au servitori, dar Logain a angajat-o pe soția unui bărbat aflat în pregătire ca să-i gătească și să facă curățenie. Va sosi în curând și cum crede că el a pus soarele pe cer, am face bine să terminăm de vorbit lucrurile importante până atunci. El ți-a găsit cutia cu uneltele de scris.

Toveine avu senzația că o mână rece ca gheața o apucă de gât. Încercă să ascundă reacția, însă Gabrelle se uita fix la ea.

— I-a dat foc, Toveine. După ce-a citit conținutul. Părea să creadă că ne-a făcut o favoare.

Mâna eliberă strânsoarea, iar Toveine putu să respire din nou.

— Porunca Elaidei se afla printre hârtiile mele.

Ea își drese glasul ca să scape de răgușeală. Porunca Elaidei era să îi domolească pe toți bărbații de acolo, iar apoi să îi spânzure pe loc, fără a fi judecați în Tar Valon, așa cum cerea legea Turnului.

— Ea a pus condiții dure, iar bărbații aceștia ar fi reacționat dur dacă ar fi știut. În ciuda căldurii de la sobă, ea tremura. Acea foaie de hârtie ar fi putut duce la ferecarea și spânzurarea lor. De ce ne-ar face el favoruri?

— Nu știu de ce, Toveine. Nu este ticălos. Nu mai mult decât majoritatea bărbaților. Ar putea fi așa. Gabrelle puse pe masă o farfurie cu chifle cu crustă și una cu brânză albă. Sau s-ar putea ca această legătură să fie mai asemănătoare cu acea cu Străjerul decât știm noi. Poate că n-a vrut ca noi două să fim executate.

Deși îi chiorăiau mațele, Toveine luă o chiflă ca și când n-ar fi vrut decât să ia o îmbucătură.

— Presupun că „dur” are sensul de „blând”, continuă Gabrelle, punând o linguriță de ceai în ceainic. Te-am văzut tresărind. Firește, și-au dat toată osteneala ca să ne aducă aici. Au cincizeci și una de surori în mijlocul lor și, în ciuda legăturii, ei trebuie să se teamă că vom găsi o cale prin care să le ocolim poruncile, că vom găsi o cale de scăpare pe care nu au anticipat-o. Răspunsul evident este că, dacă vom muri, Turnul se va înfuria. Dar dacă suntem vii și captive, până și Elaida va acționa cu băgare de seamă. Ea râse, amuzată. Fața ta, Toveine… Crezi că mi-am irosit tot timpul imaginându-mi cum îmi trec degetele prin părul lui Logain?

Toveine închise gura și puse jos chifla de care nu se atinsese. Oricum, era rece și părea tare. Era întotdeauna o greșeală să presupui că Brunele erau vai de capul lor, într-atât de cufundate în cărțile și studiile lor, încât să nu mai observe nimic.

— Ce-ai mai văzut?

Ținând în continuare lingurița în mână, Gabrelle se așeză la masă în fața ei și se aplecă spre ea.

— Zidul lor o fi rezistent când va fi terminat, dar locul acesta e plin de fisuri. Există facțiunea lui Mazrim Taim și facțiunea lui Logain, deși mă îndoiesc că ei se consideră astfel. Cincizeci și unu de surori ar trebui să poată face ceva cu asta, chiar în ciuda legăturii. A doua întrebare este: ce *facem* cu asta?

— A doua întrebare? repetă Toveine.

Cealaltă femeie așteptă, apoi reluă:

— Dacă vom reuși să pătrundem prin aceste fisuri, zise ea într-un final, vom răspândi în toată lumea zece, sau cincizeci, sau o sută de bande, fiecare mai periculoasă decât orice oaste

care a existat vreodată. Ar putea dura o viață întreagă să le prindem pe toate și ar dezbina lumea într-o nouă Frângere. Toate cele legate de Tarmon Gai'don stau să izbucnească. Cu condiția ca acest individ al'Thor să fie cu adevărat Dragonul Renăscut.

Gabrelle deschise gura, dar Toveine îi făcu semn cu mâna să tacă. Continuă:

— E foarte posibil ca el să fi fost Dragonul Renăscut, dar avea o importanță minoră, aici și acum. Dar dacă n-o vom face… Să înăbușim rebeliunea, să le strângem în Turn pe acele surori și să le chemăm înapoi pe toate care s-au retras și nu știu dacă toate împreună vom reuși să distrugem acest loc. Cred că jumătate din surorile din Turn vor muri încercând, oricum. Care este prima întrebare?

Gabrelle se lăsă pe spătarul scaunului, osteneala citindu-i-se brusc pe față.

— Da, nu este o decizie ușoară. Și aduc mai mulți bărbați în fiecare zi. Cred că au adus cincisprezece sau douăzeci de când suntem noi aici.

— Eu n-aș glumi cu asta, Gabrelle! Care este prima întrebare?

Privirea Brunei se înăspri. Se holbă la ea o clipă.

— În curând, șocul va trece, zise ea într-un final. Ce se va întâmpla atunci? Autoritatea cu care te-a înzestrat Elaida a luat sfârșit; expediția a luat sfârșit. Prima întrebare este: „Suntem unite noi, cele cincizeci și unu de surori, sau ne rezumăm la a fi Brune, și Roșii, și Galbene, și Verzi, și Cenușii?” Și biata Ayako, care cred că regretă că Albele au insistat să fie inclusă o soră. Lemai și Desandre au cea mai mare autoritate dintre noi. Gabrelle se aprinse și îndoi lingurița. Singura șansă ca noi să rămânem unite este ca tu și cu mine să ne supunem public Desandrei. Trebuie! Acest lucru va da tonul. Asta nădăjduiesc. Dacă vom reuși să mai aducem câteva, va fi un început.

Toveine inspiră adânc și se prefăcu că privește în gol, ca și când ar fi căzut pe gânduri. A se supune unei surori de rang mai mare decât ea nu era chiar un chin. Frățiile Ajah aveau întotdeauna secrete și, uneori, complotau una împotriva alteia, însă neînțelegerile fățișe din Turn o îngrozeau. Și-apoi, ea învățase cum să fie umilă în fața jupânesei Doweel. Ea se minuna cum de femeii îi plăcea sărăcia și să muncească într-o fermă pentru o stăpână chiar mai severă decât ea.

— Mă voi obișnui, zise ea, în cele din urmă. Va trebui să avem un plan de bătaie pe care să-l prezentăm Desandrei și lui Lemai, dacă vrem să le convingem.

Ea avea deja unul în minte, pe jumătate conturat. Nu-l spusese nimănui.

— Oh, fierbe apa, Gabrelle!

Zâmbind brusc, femeia neroadă se ridică în picioare și se apropie în grabă de sobă. Dacă stăteai să te gândești mai bine, Brunele erau întotdeauna mai pricepute decât oamenii în a citi cărți. Înainte ca Logain și Taim și restul să fie distruși, acestea urmau să o ajute pe Toveine Gazal ca să o detroneze pe Elaida!

Marele oraș Cairhien devenise o masă agitată cuprinsă între ziduri uriașe, îngrămădit pe malurile râului Alguenya. Cerul era senin, lipsit de nori, însă sufla un vânt rece, iar soarele strălucea peste acoperișurile acoperite cu zăpadă. Țurțurii de gheață străluceau și nu dădeau semne că s-ar topi. Râul Alguenya nu era înghețat, însă bucăți mici și neregulate de gheață purtate din amonte erau învârtite de curenți, lovindu-se din când în când de carenele corăbiilor care își așteptau rândul să ancoreze în docuri. Negoțul era mai lent pe timp de iarnă și de război și în vremea Dragonului Renăscut, însă nu înceta niciodată cu adevărat. Nu câtă vreme existau popoare. În ciuda frigului, căruțele simple și cu coviltir, împreună cu oamenii, inundau străzile care se aflau la baza dealurilor terasate ale orașului. „Orașul”, așa i se spunea aici.

În fața Palatului Soarelui cu turn pătrat, oamenii se înghesuiau în jurul rampei de intrare lungi și priveau în sus. Negustori înveșmântați în lână fină și nobili în straie de catifea stăteau cot la cot cu muncitori cu fețele posomorâte și refugiați murdari. Nimănui nu-i păsa cine era vecinul său, până și pungașii uitând să-și facă treaba. Bărbați și femei plecau, adeseori clătinând din cap, însă alții le luau locul, ridicând, uneori, un copil ca să vadă mai bine aripa distrusă a Palatului, unde muncitorii înlăturau molozul de la etajul al treilea. În tot orașul, sunetele ciocanelor și ale topoarelor meșteșugarilor umpleau aerul, alături de strigătele vânzătorilor, lamentările cumpărătorilor și murmurele negustorilor. Mulțimea din fața Palatului Soarelui tăcea.

La o milă de Palat, Rand stătea la fereastra măreței Academii

din Cairhien și privea prin panourile din sticlă înghețate spre curtea pavată a grajdurilor de jos. Existaseră școli numite „academii” atât pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim, cât și înaintea lui. Centre de învățare unde predau erudiți din toate colțurile lumii cunoscute. Vanitatea nu făcea diferența; i-ar fi putut spune „Hambarul”, atâta vreme cât făcea ceea ce voia el. Îngrijorări mai mari îi umpleau gândurile. Oare făcuse o greșeală că revenise în Cairhien atât de devreme? Fusese obligat să fugă prea repede; prin urmare, avea să se afle în cantoanele potrivite că el, într-adevăr, fugise. Prea repede ca să pregătească totul. Existau întrebări pe care el trebuia să le pună, sarcini care nu putea fi amânate. Iar Min își dorea mai multe cărți ale Jupânului Fel. El o auzea bombănind în timp ce scotocea prin rafturile unde acestea fuseseră puse după moartea lui Fel. Datorită dorinței de a deține cât mai multe cărți și manuscrise, librăria Academiei se mărea, ocupând încăperile care ar fi putut rămâne libere în fostul palat al Seniorului Barthanes. Alanna îi stăruia bosumflată în minte; ea va afla că el era în Oraș. Fiind atât de aproape, putea să vină direct la el, însă el avea să știe dacă ea urma să încerce. Din fericire Lews Therin tăcea pentru moment. În ultima vreme, bărbatul părea a fi mai nebun ca niciodată.

Șterse cu mâneca hainei un loc de pe panoul din sticlă. Cineva nu s-ar fi așteptat ca veșmântul făcut din lână aspră de un cenușiu-închis, suficient de bun pentru un bărbat cu puțini bani și fără aere, să îl poarte Dragonul Renăscut. Capul auriu de Dragon de pe dosul palmei avea o strălucire metalică; nu prezenta niciun pericol. Când se aplecă în față ca să privească afară, atinse cu cizma tolba din piele de sub fereastră.

În curtea grajdului, dalele fuseseră curățate de zăpadă și o căruță mare cu coviltir era înconjurată de găleți așezate ca niște ciuperci într-un luminiș. Șase bărbați în haine groase, cu fulare și băști păreau să se ocupe de încărcătura ciudată a căruței cu coviltir – niște dispozitive mecanice înghesuite în jurul unui cilindru gros din metal care ocupa mai mult de jumătate din podeaua căruței. Și mai ciudat, axul căruței lipsea. Unul dintre bărbați muta așchiile din lemn de foc dintr-o roabă într-o cutie din metal prinsă sub un capăt al cilindrului gros. Prin ușa deschisă a cutiei se zărea strălucirea roșie a focului dinăuntru, iar fumul ieșea printr-un horn înalt și îngust. Un alt individ bărbos, fără bască și cu chelie, dansa în jurul căruței,

gesticulând și dând porunci care nu păreau să-i facă pe ceilalți să se miște mai repede. Din guri le ieșeau aburi albi. Înăuntru era destul de cald; Academia avea cuptoare mari în pivniță și un sistem extins de guri de aerisire. Rănile pe jumătate vindecate din partea laterală, care, de fapt, nu se vindecau niciodată, erau fierbinți.

El nu înțelegea blestemele lui Min – era sigur că erau blesteme –, însă tonul ei lăsa să se înțeleagă că nu vor pleca decât dacă el avea să o tragă cu forța. Existau una sau două întrebări pe care le putea pune, totuși.

— Ce spun oamenii? Despre Palat?

— Ceea ce te-ai putea aștepta, răspunse răbdător Seniorul Dobraine în spatele lui, așa cum răspunsese la toate întrebările.

Deși se vedea lipsa de cunoaștere, tonul lui rămase același. Continuă:

— Unii spun că Rătăciții te-au atacat, sau Aes Sedai. Cei care cred că i-ai jurat credință Supremei Înscăunate îi favorizează pe Rătăciți. Oricum, există multe discuții dacă ai murit sau ai fost răpit sau ai fugit. Mulți cred că ești în viață, oriunde ai fi, sau spun că asta cred. Unii, destul de mulți mă tem, cred…

Vocea lui tărăgănă.

— Că am înnebunit, termină Rand fraza în locul lui, pe același ton, pentru că nu exista motiv de îngrijorare sau de supărare. Că am distrus chiar eu o parte din palat?

El n-avea de gând să vorbească despre morți. Erau mai puțini decât în alte dăți, în alte locuri, dar suficienți, iar o parte din numele lor îi reveneau în minte de fiecare dată când închidea ochii. Unul dintre bărbații de jos coborî din căruță, însă individul chel îl apucă de braț și îl trase înapoi sus, obligându-l să-i arate ce făcuse. Un bărbat din partea cealaltă sări pe pavaj și, nefiind atent, alunecă. Bărbatul fără bască îl abandonă pe primul și ocoli în fugă căruța ca să-l oblige pe celălalt să urce din nou în căruță. Lumină, ce făceau acolo? Rand aruncă o privire peste umăr.

— Nu sunt departe de adevăr.

Dobraine Taborwin, un bărbat scund, cu partea din față a capului rasă și pudrată și cu restul părului încărunțit aproape complet, privi înapoi cu ochi negri și indiferenți. Nu era un bărbat chipeș, dar era statornic. Câteva dungi albastre și albe verticale pe partea din față a hainei lui din catifea de culoare

închisă porneau de la gât și ajungeau aproape până la genunchi. Inelul lui cu sigiliu avea un rubin sculptat. Încă o piatră pe guler, care nu era mai mare, dar era extravagantă pentru un cairhienin. Era Primul Înscăunat al Casei lui, dusese mai multe lupte decât cei mai mulți dintre ei și nu îl mai înspăimânta nimic. Dovedise acest lucru la Fântânile din Dumai.

Pe de altă parte, femeia îndesată și căruntă care aștepta răbdătoare lângă el părea la fel de neînfricată. Făcând un contrast puternic cu eleganța nobiliară a lui Dobraine, veșmintele maro de lână ale lui Idrien Tarsin erau suficient de simple pentru a fi potrivite pentru o vânzătoare. Cu toate acestea, ea avea un aer autoritar și demn. Idrien era conducătoarea Academiei, un titlu pe care și-l însușise singură pentru că majoritatea eruditilor și a mecanicilor își spuneau „maestru” în diferite instanțe. Ea conducea școala cu o mână fermă și credea în lucrurile practice, în metodele noi de pavare a drumurilor sau de creare a vopselelor, în îmbunătățirile aduse turnătoriilor și morilor. Ea credea, de asemenea, în Dragonul Renăscut. Fie că acest lucru era sau nu practic, se dovedea a fi pragmatic, iar el trebuia să se mulțumească cu asta.

El se întoarse din nou spre fereastră și curăță iar murdăria de pe sticlă. Poate era pentru încălzirea apei – unele dintre acele găleți păreau să conțină apă; în Shienar, se foloseau boilere mari pentru a încălzi apa pentru baie, dar de ce se aflau într-o căruță?

— A plecat cineva pe neașteptate de când am ieșit eu? Sau a venit pe neașteptate?

El nu se aștepta s-o fi făcut cineva – nu cineva important pentru el. Dintre porumbeii negustorilor și iscoadele Turnului Alb, nu trebuia să uite nici de Mazrim Taim – Lews Therin mârâia fără cuvinte la auzul acestui nume. Cu acești porumbei, împreună cu aceste iscoade și șușoteli, în câteva zile, întreaga lume avea să afle că el dispăruse din Cairhien. Toată lumea care conta; aici și acum. Cairhien nu mai era câmpul unde se putea purta bătălia. Răspunsul lui Dobraine îl surprinse.

— Nimeni, în afară de… Ailil Riatin și o reprezentantă de rang înalt a Oamenilor Mării au fost date dispărute după… atac.

Făcu o pauză scurtă, dar tot pauză era. Poate că nici el nu era sigur ce se întâmplase. Totuși, se va ține de cuvânt. Dovedise și acest lucru la Fântânile din Dumai. Continuă:

— Deși nu li s-au găsit trupurile, se prea poate să fi fost ucise. Stăpâna Valurilor din neamul Oamenilor Mării refuză să accepte această posibilitate. A declanșat o furtună cerând ca femeia ei să fie găsită. Adevărul fie spus, se prea poate ca Ailil să fi fugit undeva la țară. Sau s-o fi dus la fratele ei, în ciuda jurămintelor pe care ți le-a făcut. Cei trei Asha’mani ai tăi se află tot în Palatul Soarelui. Prezențele lui Flinn, Narishma și a lui Hopwil îi agită pe oameni. Acum mai mult ca înainte.

Conducătoarea scoase un sunet gutural, iar când se foi, pantofii ei făcură un zgomot pe pardoseala din lemn. Cu siguranță cei trei o agitau și pe ea.

Rand îi înlătură din gând pe Asha’mani. Dacă nu se aflau într-un loc apropiat de Palat, niciunul dintre ei nu era suficient de puternic ca să fi simțit că el deschisese o poartă aici. Cei trei nu participaseră la atacul împotriva lui, însă un uneltitor înțelept ar fi putut lua în considerare posibilitatea unui eșec. Ar fi plănuit cum să țină pe cineva aproape de el în caz că ar fi supraviețuit. „Nu vom supraviețui, îi șopti Lews Therin. Niciunul dintre noi nu va supraviețui.”

„Du-te la somn, gândi Rand, iritat. Știa că nu va supraviețui. Dar își dorea acest lucru. Un râs batjocoritor îi răsună în cap, însă sunetul se estompă, apoi dispăru. Bărbatul chel îi lăsa acum pe ceilalți să coboare din căruță și își freca satisfăcut palmele. Mai mult, bărbatul părea că ținea o cuvântare!

— Ailil și Shalon sunt în viață și n-au fugit, zise cu voce tare Rand.

El le lăsase legate și cu căluș în gură, îngrămădite sub un pat, unde urmau să fie descoperite de servitori după câteva ore, deși scutul pe care îl împletise în jurul Călăuzei Vânturilor din neamul Oamenilor Mării avea să se risipească până atunci. Atunci, cele două femei se puteau elibera.

— Vorbește cu Cadsuane. Le va primi în palatul Domniței Arilyn.

— Cadsuane Sedai vine și pleacă din Palatul Soarelui de parcă ar fi al ei, zise Dobraine pe un ton chibzuit. Cum ar fi putut să le scoată fără să fie văzute? Și de ce? Ailil este sora lui Toram, dar s-a ales praful de pretenția lui la Tronul Soarelui, dacă a fost vreodată altceva. Acum, ea este lipsită de importanță chiar și ca dușman. Cât despre a ține captivă o reprezentată de rang înalt din Atha’an Miere… Pentru ce?

Vocea lui Rad era blândă și nepăsătoare.

— De ce Domnița Caraline și Înaltul Senior Darlin sunt „oaspeții” ei, Dobraine? De ce fac Aes Sedai ceva? Le vei găsi unde ți-am spus. Dacă ea te va pofti înăuntru ca să arunci o privire.

„De ce“ nu era o întrebare stupidă, doar că el nu cunoștea răspunsul. Firește, Caraline Damodred și Ailil Riatin reprezentau ultimele două Case care dețineau Tronul Soarelui. Iar Darlin Sisnera îi conducea pe nobilii din Tear care voiau să-l alunge din prețioasa lor fortăreață, din Stânca din Tear.

Rand se încruntă. Fusese convins că Cadsuane se concentra pe el, deși se prefăcea că nu era așa. Dar dacă nu se prefăcea? Era o ușurare dacă era așa. Firește că era. O Aes Sedai care credea că se putea amesteca în treburile lui reprezenta ultimul lucru pe care și-l dorea. Ultimul lucru. Poate Cadsuane își vâra nasul în altă parte. Min îl văzuse pe Sisnera purtând o coroană ciudată; Rand se gândise mult la această viziune a ei. El nu voia să se reflecteze la alte lucruri pe care le văzuse ea, legate de el și de Sora Verde. Oare Cadsuane credea că putea hotărî cine va domni atât în Tear, cât și în Cairhien?

Pur și simplu? Lui îi venea să râdă. Dar așa se comportau Aes Sedai. Și Shalon, Călăuza Vânturilor? Dacă punea mâna pe ea, Cadsuane ar fi avut un avantaj în fața Harinei, Stăpâna Valurilor, însă el bănuia că ea fusese prea ocupată cu Ailil ca să încerce să ascundă cine o răpise pe aristocrată. Cadsuane trebuia trezită la realitate. Fusese deja hotărât cine urma să domnească în Tear și în Cairhien. El avea să îi aducă la cunoștință acest lucru. Mai târziu. Acest aspect nu ocupa primul loc pe lista lui de priorități.

— Dobraine, înainte să plec, trebuie să-ți dau…

Cuvintele îi înghețară pe buze.

În curtea grajdului, bărbatul fără bască trăsese de o pârghie a căruței și un capăt al unei grinzi lungi și orizontale se ridică brusc, apoi coborî, împingând o grindă mai scurtă printr-o gaură făcută în podeaua căruței. Vibrând de parcă ar fi vrut să se desfacă și scoțând fum pe horn, căruța porni în timp ce grinda se ridica și cobora, încet la început, apoi din ce în ce mai repede. Căruța se mișca fără cai!

El nu își dădu seama că vorbise cu voce tare până când conducătoarea îi răspunse.

— Oh, aia! Este căruța cu aburi a lui Mervin Poel, cum îi zice

el, Seniore Dragon. În vocea ei piţigăiată şi uimitor de tânără se simţea dezaprobarea. Pretinde că poate trage o sută de căruţe cu drăcovenia asta. Doar dacă o poate face să înainteze mai mult de cincizeci de paşi fără să se dezmembreze sau să înţepenească. A reuşit să facă asta o dată, asta ştiu sigur.

Într-adevăr, căruţa cu aburi se opinti zgâlţâindu-se la nici douăzeci de paşi de locul unde se aflase la început. Se zgâlţâia, într-adevăr; şi părea să o facă din ce în ce mai tare cu fiecare mişcare. Majoritatea bărbaţilor începură să roiască din nou în jurul ei, iar unul dintre ei răsucea ceva frenetic cu mâna învelită într-o cârpă. Dintr-odată, aburul ţâşni în sus printr-o ţeavă, iar zdruncinatul încetini, apoi se opri.

Rand clătină din cap. Îşi amintea că îl văzuse pe acest individ, Mervin, cu un dispozitiv care tremura pe o masă şi nu făcea nimic. Iar minunăţia aceasta se născuse din acel lucru! El crezuse că era destinat să producă muzică. Mervin trebuia să fie acela care se agita de colo colo şi îi ameninţa cu pumnii pe ceilalţi. Ce alte lucruri ciudate, ce alte minunăţii mai construiau oamenii aici, la Academie?

Când se întrebă, în timp ce îi privea pe bărbaţii din curte lucrând la căruţă, Idrien pufni zgomotos. Când ea începu să vorbească, respectul faţă de Seniorul Dragon se simţea doar puţin în glasul ei. Lăsă repede locul dispreţului:

— Nu-i suficient de rău că trebuie să le fac loc filosofilor, istoricilor şi matematicienilor şi altor asemenea, dar ai spus să accept pe oricine doreşte să construiască ceva nou şi să le îngădui să rămână dacă fac progrese. Bănuiesc că sperai la arme, dar acum m-am pricopsit cu visători şi pierde-vară, cu oricine are o carte sau un manuscris vechi sau şase, care toate datează de la Unirea celor Zece Naţiuni, dacă nu din Vârsta Legendelor, sau aşa susţin ei. Toţi încearcă să descifreze desenele şi schiţele sau descrierile unor lucruri pe care nu le-au văzut niciodată şi pe care poate că nimeni nu le-a observat vreodată. *Eu* însămi am văzut manuscrise vechi care vorbesc despre oameni cu ochi în burtă şi animale mari de trei metri şi colţi lungi cât un om şi oraşe unde…

— Dar ce construiesc, conducătoare Tarsin? vru să ştie Rand.

Mişcările bărbaţilor care lucrau la drăcovenia din curte erau hotărâte, iar aceştia nu se comportau ca şi când ar fi întrezărit eşecul. Iar maşinăria se mişcase.

De astă dată, ea pufni mai zgomotos.

— O tâmpenie, Seniore Dragon, asta construiesc! Kin Tovere și-a construit ocheanul. Poți vedea luna prin el la fel de limpede cum îți poți vedea mâna. Poți descoperi și ceea ce susține el a fi alte lumi. Dar la ce bun? Acum, el vrea să construiască unul și mai mare. Maryl Harke construiește zmeie uriașe pe care le numește „planoare”, iar când va veni primăvara, iar o să se arunce de pe stânci. Îți ajunge inima în gât când o vezi plutind de pe deal, în jos, cu chestiile alea; pun rămășag că-și va rupe nu doar un braț data viitoare când una din drăcovenii se va împotmoli. Jander Parentakis crede că poate pune în mișcare vasele de pe râu cu roata de moară, sau ceva asemănător, dar când și-a dus oamenii pe ambarcațiune ca să întoarcă manivelele, n-a mai fost loc pentru marfă și orice corabie cu vele îl poate întrece. Ryn Anhara prinde fulgerul în niște borcane mari – cred că nici el nu știe de ce –, iar Niko Tokama se prostește la fel de mult cu...

Rand se întoarse atât de repede, încât ea făcu un pas în spate. Chiar și Dobraine își schimbă poziția, o mișcare de spadasin. Nu, nu mai puteau fi siguri pe el deloc.

— Prinde fulgerul? întrebă el încet.

Când înțelese – lucru care i se citea pe fața-i serioasă –, ea începu să își agite mâinile.

— Nu, nu! Nu... așa! „Nu ca tine”, fu cât pe ce să spună. E o chestie cu fire, și roți, și vase mari din lut, și Lumina mai știe ce. El îi spune fulger, iar eu am văzut odată un șobolan sărind dintr-un astfel de vas, pe firele de metal care ies din el. Cu siguranță părea a fi lovit de fulger. Un ton plin de speranță se simți în vocea ei. Pot să-l fac să înceteze, dacă dorești.

El încercă să-și imagineze pe cineva călărind un zmeu, însă imaginea era ridicolă. A prinde fulgerul era peste puterea lui de înțelegere. Și totuși...

— Lasă-i să-și continue treaba ca înainte, dragă Conducătoare. Cine știe? Poate că una din invențiile astea se va dovedi a fi importantă. Dacă vreuna va da roade, oferă-i inventatorului o răsplată.

Pe fața aspră și arsă de soare a lui Dobraine se citea îndoiala, deși abia reușea să și-o ascundă. Idrien își plecă capul consimțind bosumflată, ba chiar făcu o reverență. Însă era limpede că ea gândea că le cerea să facă porcii să zboare dacă

puteau.

Rand nu era convins. Dar cine știe? Poate unuia dintre porci avea să îi crească aripi. Căruța *se mișcase.* Își dorea atât de mult să lase ceva în urmă, care să ajute lumea să supraviețuiască noii Frângeri, ceva ce Profețiile ziceau că va aduce. Problema era că el habar nu avea ce-ar putea fi, în afară de școli. Cine știe ce putea face o minunăție? Lumină, își dorea să construiască *ceva* care să dureze.

„Am crezut că pot construi, îi șopti în cap Lews Therin. M-am înșelat. Noi nu suntem constructori. Nici tu, nici eu, nici celălalt. Suntem distrugători. Distrugători.”

Rand se cutremură și-și trecu mâinile prin păr. Celălalt? Uneori, vocea părea mai lucidă atunci când era cea mai nebună. Cei doi îl priveau, Dobraine aproape reușind să-și ascundă nesiguranța, Idrien nefăcând niciun efort în acest sens. Îndreptându-și spatele ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, el scoase două scrisori subțiri din interiorul hainei. Ambele purtau pe exterior însemnul Dragonului, pe o bucată lungă de ceară roșie. Catarama curelei pe care nu o purta în acel moment servi pe post de sigiliu.

— Cea de deasupra te numește intendentul meu în Cairhien, zise el, dându-i scrisorile lui Dobraine. O a treia scrisoare stătea cuibărită la pieptul lui; era pentru Gregorin den Lushenos și îl numea intendent în Illian. Astfel, nimeni nu se va îndoi de autoritatea ta cât timp voi fi eu plecat.

Dobraine putea face față unei astfel de probleme cu soldații lui, dar era mai bine să se asigure că nimeni nu avea să îl ignore sau să se îndoiască de el. Poate că nu urma să întâmpine nicio problemă dacă toată lumea credea că Dragonul Renăscut îi pedepsea pe răzvrătiți.

— Voi lăsa porunci referitor la ceea ce vreau să se facă, dar în afară de acestea, poți să-ți folosești propria judecată. Când Doamna Elayne va revendica Tronul Soarelui, acordă-i tot sprijinul tău.

Elayne. Oh, Lumină! Elayne și Aviendha. Măcar ele se aflau în siguranță. Vocea lui Min părea mai veselă; trebuie să fi găsit cărțile Jupânului Fel. El o va lăsa să îl urmeze până la moarte, căci nu era suficient de puternic ca s-o oprească. „Ilyena, gemu Lews Therin. Iartă-mă, Ilyena!” Când vorbi, vocea lui Rand era la fel de rece ca inima iernii:

— Vei ști când să-l duci pe celălalt. Dacă să-l duci. Descoase-l dacă e nevoie și hotărăște în funcție de spusele lui. Dacă vei hotărî că nu vrei sau dacă el refuză, voi alege eu pe altcineva. Nu tu.

Or fi fost cuvintele lui tăioase, dar expresia lui Dobraine abia dacă se schimbă. El își arcui puțin sprâncenele când citi numele de pe cel de-al doilea plic. Atâta tot. Apoi făcu o plecăciune grațioasă. De obicei, cairhieninii erau grațioși.

— Ți se va împlini voia. Iertare, dar vorbești de parcă vei lipsi mai multă vreme.

Rand ridică din umeri. Avea tot atâta încredere în Înaltul Senior cât avea în oricine altcineva. Aproape tot atâta încredere.

— Cine poate ști? Trăim vremuri incerte. Conducătoarea Tarsin să nu ducă lipsă de bani, să te îngrijești de asta, și de cei care încep școala în Caemlyn. Și de școala din Tear, până când lucrurile se vor schimba acolo.

— Cum spui, repetă Dobraine, vârând plicurile în haină.

Acum, fața lui nu trăda nicio emoție. Dobraine era un jucător experimentat al Jocului Caselor.

În ceea ce o privea pe Conducătoare, aceasta reuși să pară mulțumită și nemulțumită în același timp și își netezea inutil rochia așa cum făceau femeile atunci când erau nevoite să tacă din gură. N-avea decât să se plângă de visători și filosofi, căci era invidioasă pe prosperitatea Academiei. Nu avea să verse nici măcar o lacrimă dacă celelalte școli dispăreau, iar erudiții lor erau nevoiți să vină la Academie. Chiar și filosofii. Ce părere ar fi avut despre o anume poruncă din scrisoarea pe care o primise Dobraine?

— Am găsit tot ce am nevoie, zise Min, ieșind de printre rafturi și clătinându-se puțin sub greutatea a trei traiste din pânză pline.

Haina maro simplă și pantalonii păreau să fie aceleași veșminte pe care le purtase și în ziua în care el o văzuse prima oară în Baerlon. Dintr-un motiv sau altul, ea se încăpățânase să le poarte până când toți cei care o cunoșteau ar fi crezut că el îi cerea să poarte rochii. Însă acum avea un zâmbet încântat și ușor machiavelic.

— Sper să găsim caii de povară acolo unde i-am lăsat, altminteri, Seniorul meu Dragon o să fie înșeuat.

Idrien suspină, scandalizată de felul în care i se vorbea, însă

Dobraine doar schiță un zâmbet. O mai văzuse pe Min în preajma lui Rand.

Apoi Rand scăpă de ei cât putu de repede după ce auziseră și văzuseră atât cât voise el – îi concedie cu un avertisment, acela că el nu fusese niciodată acolo. Dobraine încuviință din cap ca și când nu s-ar fi așteptat la altceva. Idrien părea îngândurată când plecă. Dacă i-ar fi scăpat ceva într-un loc unde se afla vreun servitor sau vreun erudit, vestea s-ar fi răspândit în tot Orașul în două zile. Oricum, n-avea prea mult timp la dispoziție. Poate că nu se afla suficient de aproape nimeni care și-ar fi putut da seama ca să simtă că el deschisese o poartă acolo, dar oricine căuta indicii trebuie să-și fi dat seama deja că în oraș se afla un *ta'veren.* Planul lui era să nu fie descoperit încă.

Când ușa se închise în urma lor, el o privi o clipă cu atenție pe Min, apoi luă una dintre traiste și și-o puse pe umăr.

— Doar una? zise ea. Punându-le pe celelalte pe jos, ea își puse mâinile în șolduri și se încruntă. Uneori, te comporți ca un necioplit. Traistele astea cântăresc un chintal fiecare.

Ea părea mai mult amuzată decât supărată.

— Ar fi trebuit să alegi cărți mai mici, îi spuse el, trăgându-și pe mâini mănușile de călărie ca să ascundă Dragonul. Sau mai ușoare.

Când se întoarse spre fereastră ca să ia tolba din piele, îl cuprinse un val de amețeală. Genunchii i se muiară și se împletici. Prin minte îi trecu un chip strălucitor pe care nu reuși să-l recunoască. Făcând un efort, se redresă și își îndreptă picioarele. Senzația de amețeală dispăru. Lews Therin gâfâia răgușit în umbră. Oare chipul fusese al lui?

— Dacă tu crezi că mă vei face să le car pe toate până acolo, mai gândește-te, bombăni Min. Până și grăjdarii se prefac mai bine. Ai putea încerca să cazi.

— Nu și de data asta.

El era pregătit pentru ceea ce se întâmpla atunci când conducea Puterea; o putea controla într-o oarecare măsură. De obicei. De cele mai multe ori. Această amețeală fără *saidin* era nouă. Poate că se întorsese prea repede. Și poate că porcii *chiar* zburau. Așeză cureaua tolbei pe umărul celălalt, rămas liber. Bărbații din curtea grajdului își vedeau în continuare de treaba lor. Construiau.

— Min…

Ea se încruntă pe loc. Se opri o clipă din a-și mai trage mănușile roșii pe mâini și începu să bată din picior. Era un semn periculos la orice femeie, în special la una care avea cuțite.

— Am hotărât deja, afurisit de Rand Dragon Renăscut al'Thor! *Nu* mă vei lăsa în urmă!

— Nu mi-a trecut prin minte acest gând, minți el.

Era prea slab; nu reușea să rostească acele cuvinte care să o facă să rămână. „Prea slab, gândi el cu amărăciune, iar ea ar putea muri din cauza asta, arză-m-ar Lumina pentru totdeauna!"

„Te va arde", îi făgădui cu blândețe Lews Therin.

— Mă gândeam doar că ar trebui să știi ce-am făcut până acum și ce urmează să facem, continuă Rand. N-am fost prea deschis, presupun.

Venindu-și în fire, el îmbrățișă *saidinul.* Încăperea părea să se învârtească, iar el stăpânea avalanșa de foc, gheață și mizerie cu o greață care îi clocotea în măruntaie. Totuși, reuși să se țină drept, fără să se clatine. Abia reuși. Reuși să împletească firele doar cât să deschidă o poartă ce dădea într-un luminiș înzăpezit, unde doi cai înșeuați erau priponiți de o ramură joasă a unui stejar.

El se bucură când văzu că animalele erau încă acolo. Luminișul era destul de departe de cel mai apropiat drum, dar mai existau rătăcitori care lăsaseră în urma lor familii și ferme, negoțuri și meșteșuguri, deoarece Dragonul Renăscut rupsese toate legăturile. Așa spuneau Profețiile. Pe de altă parte, mulți dintre acești bărbați și femei, cu dureri de picioare și pe jumătate înghețați, începeau să se sature a mai umbla fără a căuta ceva. Chiar și acei cai ar fi dispărut cu siguranță, fiind luați de primul om care i-ar fi găsit nesupravegheați. Deși el avea suficient aur ca să cumpere alții, nu credea că Min ar fi fost încântată să meargă pe jos ore întregi până în satul unde își lăsaseră caii de povară.

Pătrunzând în grabă în luminiș, prefăcându-se că trecerea de la pardoseală la zăpada care îi ajungea până la genunchi îl făcu să se împleticească, el așteptă până când ea își înșfacă traistele cu cărți și trecu clătinându-se prin poartă, în urma lui, înainte să elibereze Puterea. Se aflau la opt sute de kilometri de Cairhien, mai aproape de Tar Valon decât de alt loc important. Alanna îi dispăru din minte când se închise poarta.

— Deschis? zise Min, părând bănuitoare. În privința motivelor lui, nădăjduia el, sau în privința a altceva în afară de adevăr. Senzația de amețeală și greață începu să dispară încet. Ai fost la fel de deschis ca o midie, Rand, dar nu sunt oarbă. Mai întâi, am Călătorit în Rhuidean, unde ai pus atâtea întrebări despre locul acela, Shara, încât oricine ar fi crezut că vrei să mergi acolo.

Încruntându-se ușor, ea clătină din cap în timp ce prindea una dintre traiste de șaua juganului ei cafeniu. Icni din cauza efortului, dar nu avea de gând să lase traista cealaltă cu cărți în zăpadă. Continuă să vorbească:

— Nu mi-am închipuit niciodată că Pustiul Aiel arată astfel. Orașul acela este mai mare decât Tar Valon, deși pe jumătate distrus. Și toate acele fântâni, și lacul. Nici măcar n-am reușit să zăresc celălalt mal. Credeam că nu există apă în Pustiu. Și era la fel de frig ca aici; credeam că în Pustiu este cald!

— Vara, te coci ziua și îngheți de frig noaptea. El se simțea suficient de întremat încât să poată prinde traistele de șaua cenușiului său. Aproape suficient de întremat. El reuși și-așa. Dacă știi deja tot, de ce mai pui întrebări?

— Ce-ai făcut și în Tear aseară. Te-ai asigurat că toată lumea află că ești acolo. În Tear, ai întrebat despre Chachin. Este evident. Încerci să derutezi pe oricine ar încerca să afle unde ești și unde vei merge mai departe. După ce prinse a doua traistă cu cărți de șa, ca să o echilibreze pe prima, ea desfăcu frâiele și sări în șa. Așadar, sunt oarbă?

— Ai ochi de vultur. El nădăjduia ca urmăritorii lui să vadă la fel de limpede. Sau cine îi îndruma. Nu se putea ca aceștia să rătăcească Lumina știe pe unde. Cred că va trebui să-i pun pe mai multe piste false.

— De ce ți-ai irosi timpul? Știu că ai un plan și că are legătură cu ceva ce se află în tolba aceea din piele – să fie un *sa'angreal?* – și știu că este important. Ce te miri așa? Abia dacă ai scăpat din ochi tolba aia. De ce nu-ți duci planul la bun sfârșit, iar *apoi* să-i pui pe mai multe piste false? Pe cel adevărat, firește. Ai spus că îi vei ataca atunci când se vor aștepta mai puțin. Nu prea poți face asta decât dacă te vor urma unde vei dori.

— Îmi doresc să nu fi început niciodată să citești cărțile lui Herid Fel, bombăni el cu amărăciune, urcând în șaua cenușiului. Ameți doar puțin. Descâlcești prea mult ițele. Aș putea ține vreun secret față de tine acum?

— N-ai putut niciodată, tontule, zise ea râzând, apoi devenind serioasă: Ce *pui* la cale? În afară de a-i ucide pe Dashiva și pe restul, adică. Am dreptul să știu dacă voi călători împreună cu tine.

De parcă nu ea insistase să călătorească împreună cu el.

— Vreau să purific partea masculină a Izvorului, zise el pe un ton serios.

Un anunț important. Un plan măreț. Mai mult decât măreț. Grandios, ar spune unii. După reacția lui Min, era ca și când el ar fi spus că intenționa să facă o plimbare după-amiaza. Ea doar îl privi, ținându-și mâinile pe măciulia șeii. El continuă:

— Nu știu cât timp îmi va lua, dar odată ce voi începe, cred că oricine se va afla la o distanță de o mie cinci sute de kilometri de mine și poate conduce va ști că se întâmplă ceva. Mă îndoiesc că mă voi putea opri, dacă Dashiva și ceilalți sau Rătăciții vor apărea brusc ca să vadă ce se întâmplă. În privința Rătăciților, nu pot face nimic, dar cu puțin noroc, i-aș putea elimina pe ceilalți.

Faptul că era *ta'veren* urma să îi ofere, poate, avantajul de care avea nevoie cu atâta disperare.

— Dacă te bazezi pe noroc, Corlan Dashiva sau Rătăciții, oricare ar fi, te vor mânca la micul dejun, zise ea, întorcându-și calul ca să iasă din luminiș. Poate voi găsi eu o cale mai bună. Vino! Ne așteaptă căldura focului la han. Nădăjduiesc că vom mânca o mâncare caldă înainte să plecăm.

Rand o urmărea cu privirea, nevenindu-i a crede. Ai fi zis că cinci Asha'mani renegați, ca să nu mai pomenim de Rătăciți, ar fi dat mai puține bătăi de cap decât un dinte stricat. Dând pinteni armăsarului cenușiu care înaintă împroșcând zăpada, el o ajunse din urmă și își continuară drumul în tăcere. Încă mai ținea câteva secrete față de ea, această boală care începuse să-l afecteze când conducea fiind una dintre ele. Acesta era adevăratul motiv pentru care trebuia să se ocupe mai întâi de Dashiva și de ceilalți. Îi dădea timp să treacă peste boală. Dacă acest lucru era posibil. Dacă nu, atunci el nu era sigur că cei doi *ter'angreali* din spatele șeii urmau să îi fie de vreun folos.

CAPITOLUL 1
Lăsându-l pe Profet

Roata Timpului se învârte, Vârstele vin și trec, lăsând în urmă amintiri care se transformă în legende, apoi în mituri, și sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiași Vârste, într-o Vârstă, numită de unii Cea De-a Treia, o Vârstă ce va să vie, o Epocă de mult uitată, o adiere se ridică peste Oceanul Aryth. Adierea nu era începutul. Roata Timpului n-are nici începuturi, nici sfârșituri. Dar era *un* început.

Vântul sufla de la răsărit peste valurile gri-verzui și reci ale oceanului, înspre Tarabon, unde corăbiile deja descărcate sau care își așteptau rândul să intre în portul Tanchico stăteau ancorate pe mai mulți kilometri, de-a lungul coastei joase. Mai multe ambarcațiuni, mari și mici, umpleau portul uriaș, iar bărcile aduceau oamenii și mărfurile la mal, căci nu era un loc gol de acostare în niciunul dintre docurile orașului. Locuitorii din Tanchico fuseseră temători când orașul căzuse în mâinile noilor stăpâni, care aveau obiceiuri bizare, creaturi ciudate și femei ținute în lesă, care puteau conduce Puterea. Fuseseră din nou temători când sosise acea flotă, având dimensiuni năucitoare, din care începuseră să se reverse nu doar soldați, ci și negustori cu ochi ageri, meșteșugari cu uneltele breslelor din care făceau parte, ba chiar familii cu căruțe pline cu unelte agricole și plante necunoscute. Exista însă un nou Rege și un nou Panarh care să dea legi, iar dacă cei doi juraseră credință vreunei Împărătese de departe și dacă nobilii Seanchani ocupau multe dintre palate și cereau mai multă supunere decât orice senior sau doamnă din Tarabon, viața se schimbase foarte puțin pentru majoritatea oamenilor, și în mai bine. Cei de Sânge Seanchan nu se prea amestecau cu plebea, iar aceasta putea trece cu vederea obiceiurile ciudate. Anarhia care dezbinase țara era doar o amintire acum, la fel și foametea. Rebelii, bandiții și cei jurați

Dragonului care prădaseră ținutul erau morți sau captivi sau alungați spre nord, către Câmpiile Almoth – cei care nu se predaseră. Negoțul începu din nou să se pună pe roate. Gloatele de refugiați flămânzi care împânziseră străzile orașului se întorseseră în satele lor, la ferme. În oraș nu rămâneau mai mult decât nou-veniții pe care îi putea primi cu ușurință. În ciuda zăpezii, soldații și negustorii, meșteșugarii și fermierii se răspândiseră cu miile și zecile de mii în interiorul ținutului, însă vântul rece mătura un Tanchico unde domnea pacea și care, după vremurile tulburi pe care le trăise, părea în mare parte mulțumit cu destinul său.

La răsărit, vântul sufla pe distanțe lungi, în rafale, apoi domolindu-se, scindându-se, dar fără a se opri niciodată. Sufla la răsărit, apoi spre miazăzi, măturând pădurile și câmpiile acoperite cu zăpadă, peste ramurile golașe și iarba veștejită, trecând, în cele din urmă, peste ceea ce fusese odinioară granița dintre Tarabon și Amadicia. Acea graniță rămăsese, deși doar cu numele, căci indicatoarele pentru vămi fuseseră demontate, iar vameșii dispăruseră. Vântul sufla la răsărit și la miazăzi, spre întinderile dinspre miazăzi ale Munților de Negură, trecând în vârtejuri peste zidurile înalte ale orașului Amador. Cuceritul Amador. Steagul din vârful masivei Fortărețe a Luminii flutura în bătaia vântului, iar șoimul auriu de pe el părea să zboare cu adevărat, cu fulgerele prinse în ghearele lui. Puțini băștinași ieșeau din case, doar de nevoie, iar cei câțiva înaintau cu pași grăbiți pe străzile înghețate, cu mantiile strânse pe lângă trup și cu privirea în pământ. Își țineau privirea în pământ nu doar ca să calce cu grijă pe dalele alunecoase, ci și ca să evite să se uite la Seanchanii care treceau uneori pe lângă ei călare pe niște fiare ce semănau cu niște pisici cu solzi, de mărimea unui cal, sau la Tarabonerii în zale care supravegheau grupurile care fuseseră odinioară Copiii Luminii și care erau acum încătușați și trudeau ca niște animale, trăgând vagoane cu deșeuri ca să le scoată din oraș. Aflați de o lună și jumătate sub stăpânirea Seanchanilor, oamenii din capitala Amadiciei simțeau vântul rece ca un bici, iar cei care nu își blestemau soarta cugetau la păcatele care îi aduseseră în acea situație.

La răsărit, vântul vuia peste un ținut pustiit, unde satele arse și fermele distruse găzduiau puțini oameni. Pătura de zăpadă acoperea lemnele carbonizate și hambarele abandonate,

îmblânzind priveliștea, deși înghețul se alătura foametei ca mod de a muri. Sabia, toporul și sulița fuseseră deja acolo și rămaseră ca să ucidă din nou. La răsărit, vuietul vântului deveni un bocet peste orașul Abila, care nu era împrejmuit. În vârful turnurilor de veghe ale orașului nu flutura niciun steag, căci Profetul Seniorului Dragon era acolo, iar el nu avea nevoie ca steagurile să-i salveze numele. În Abila, oamenii tremurau mai tare la auzul numelui Profetului decât din cauza frigului. Și în alte părți, oamenilor le era frică la auzul acestui nume.

Ieșind cu pași hotărâți din casa negustorului cu statură înaltă unde locuia Masema, Perrin lăsă vântul să-i fluture mantia îmblănită în timp ce el își punea mănușile. Soarele amiezii nu oferea deloc căldură, iar aerul era mușcător. Nu făcu nicio grimasă, căci era prea furios ca să simtă frigul. Făcu un efort să nu pună mâna pe toporul de la șold. Masema – nu-i va spune omului Profet, cel puțin nu în sinea lui! — era cel mai probabil un neghiob și, foarte sigur, nebun. Un neghiob puternic, mult mai puternic decât majoritatea regilor, dar și înnebunit de putere.

Gărzile lui Masema umpleau strada de la un capăt la celălalt și se întindeau după colțurile următoarelor străzi – indivizi osoși în veșminte de mătase furate, ucenici fără barbă în haine rupte, negustori odinioară rotofei în zdrențe din lână fină. Respirația lor se transforma în aburi albi, iar unii, fără mantii, tremurau, însă fiecare dintre ei ținea strâns în mână o suliță sau o arbaletă cu săgeata pregătită. Totuși, niciunul nu afișa un aer ostil. Știau că el pretindea că îl cunoștea pe Profet și îl priveau cu gurile căscate de parcă s-ar fi așteptat ca el să sară în aer și să-și ia zborul. Sau măcar să facă tumbe. El filtră mirosul de fum de lemn ars care ieșea din hornurile orașului. Mulți dintre ei puțeau a sudoare și a trupuri nespălate, a nerăbdare și a teamă. Și a febră ciudată pe care el nu o recunoscuse înainte, o reflexie a nebuniei lui Masema. Ostili sau nu, aceștia îl vor ucide pe el și pe oricine la porunca lui Masema. Vor măcelări națiuni la porunca lui Masema. Mirosindu-i, el simți un ger mai mușcător decât orice vânt de iarnă. Era mai bucuros decât oricând că refuzase ca Faile să îl însoțească.

Bărbații pe care îi lăsase lângă cai aruncau zarurile lângă animale sau priveau la asta stând pe un petic de dale curățat în mare parte de zloată. El nu avea niciun pic de încredere în

Masema, și nici ei. Aruncau zarurile cu gândul mai mult la casă și la gărzi decât la joc. Cei trei Străjeri săriră în picioare când el își făcu apariția, îndreptându-și privirile spre însoțitoarele care apărură în urma lui. Aceștia știau ce simțiseră Aes Sedai. Neald fu mai lent, aplecându-se să ridice de jos zarurile și monedele. Asha'manul era un filfizon care își mângâia întruna mustața răsucită. Mergea țanțoș și le zâmbea femeilor, dar acum stătea în vârful picioarelor, vigilent ca o pisică.

— O clipă am crezut că va trebui să ne luptăm ca să ieșim de acolo, șopti Elyas lângă umărul lui Perrin.

Totuși, ochii lui aurii erau liniștiți. Era un bătrân deșirat care purta o pălărie cu boruri largi, cu părul lung și cărunt, care îi ajungea până la talie, și cu o barbă la fel de lungă, ce-i stătea răsfirată pe piept. La șold purta un cuțit cu lamă lungă, nu sabie. Însă fusese Străjer. Într-un fel, era în continuare.

— Este singurul lucru care a mers bine, îi spuse Perrin, luând frâiele lui Vrednic din mâinile lui Neald.

Asha'manul își arcui o sprânceană întrebător, însă Perrin clătină din cap, nefiind curios de întrebare, iar Neald, strâmbând din buze, îi întinse lui Elyas frâiele juganului său cenușiu înainte să sară în șaua armăsarului său bălțat.

Perrin nu avea timp pentru murandianii supărați. Rand îl trimisese ca să-l aducă înapoi pe Masema, iar Masema venea. Cum se întâmpla mai mereu atunci când se gândea la Rand, culorile i se roteau în cap, și cum se întâmpla mereu, el le ignora. Masema era o problemă mult prea serioasă pentru Perrin ca el să-și irosească timpul bătându-și capul cu culorile. Afurisitul ăla de bărbat considera că era o blasfemie dacă cineva, în afară de Rand, folosea Puterea Supremă. Se părea că Rand nu era cu adevărat muritor. Lumina, era în carne și oase! Prin urmare, nu avea să existe nicio Călătorie, niciun salt rapid în Cairhien printr-o poartă deschisă de unul dintre Asha'mani, indiferent cât de mult încercase Perrin să îl convingă pe Masema. Erau nevoiți să străbată călare cei două mii și mai bine de kilometri, deși doar Lumina știa de ce. Și să păstreze secretul despre identitatea lor și cea a lui Masema. Acestea fuseseră poruncile lui Rand.

— Nu văd decât o singură cale, băiete, zise Elyas de parcă ar fi gândit cu voce tare. O șansă slabă. Oricum, am fi putut avea șanse mai bune dacă l-am fi lovit în cap pe individ și-am fi luptat

pe față.
— Știu, mârâi Perrin.
El se gândise la asta nu o dată în timpul discuțiilor îndelungate. Ar fi fost posibil, căci atât Asha'manii, cât și Aes Sedai și Înțeleptele conduceau Puterea. Însă el văzuse bătălii purtate cu ajutorul Puterii Supreme, oamenii făcuți ferfeniță cât ai clipi, pământul pârjolit de focuri. Abila s-ar fi transformat într-un abator înainte ca ei să termine. Nu avea să fie nevoit să privească vreodată o asemenea imagine, dacă urma să se procedeze cum voia el.
— Ce crezi că va înțelege din asta Profetul ăsta? întrebă Elyas.
Perrin trebui să lase uitării Fântânile din Dumai și Abila să se transforme în câmpul de bătălie de acolo ca să se poată gândi la ce spunea Elyas. Oh, cum avea să înfăptuiască imposibilul!
— Nu-mi pasă ce va înțelege.
Bărbatul le aducea necazuri. Asta era sigur.
El își mângâie iritat barba. Trebuia să și-o tundă. Să pună pe cineva să i-o tundă, mai degrabă. Dacă ar fi pus mâna pe foarfecă, Faile i-ar fi luat-o și i-ar fi dat-o lui Lamgwin. În continuare i se părea de necrezut că trântorul ăla mătăhălos, cu obrazul brăzdat de cicatrice și nodurile degetelor înțepenite, ar putea fi înzestrat cu talentele unui valet. Lumină! Un valet. Își găsise echilibrul alături de Faile și de obiceiurile ei ciudate saldaeane, însă cu cât se simțea mai echilibrat, cu atât mai mult reușea ea să facă astfel încât lucrurile să fie pe placul ei. Firește că femeile mereu procedau astfel, însă, uneori, lui i se părea că scăpase de dracu' și dăduse de mă-sa. Poate trebuia să încerce acele strigăte poruncitoare pe care ea părea să le agreeze atât de mult. Un bărbat ar fi trebuit să poată să-și taie barba cu foarfecă dacă asta voia. Însă el se îndoia că avea să procedeze astfel. Îi era suficient de greu să strige la ea atunci când ea începea să strige prima. Oricum, era o prostie să se gândească la asta în acel moment.
El îi privea cu atenție pe ceilalți care se duceau la caii lor așa cum ar fi privit cu atenție niște unelte de care ar fi avut nevoie pentru o treabă grea. Se temea că Masema avea să transforme această călătorie într-una la fel de grea ca orice treabă pe care o acceptase, iar uneltele lui erau cam șubrede.
Seonid și Masuri se opriră în dreptul lui, cu glugile trase bine pe cap și cu fețele în umbră. Un tremurat tăios ca briciul se

împletea cu mirosul lor. Teama era ținută sub control. Masema le-ar fi ucis pe loc dacă ar fi fost după el. Gărzile o puteau face încă, dacă vreunul ar fi recunoscut fața unei Aes Sedai. Printre atâția, trebuia să fie cineva care putea s-o facă. Masuri era mai înaltă, aproape cu o palmă, dar Perrin tot putea privi peste creștetele lor. Ignorându-l pe Elyas, surorile se priviră pe sub glugi, apoi Masuri vorbi încet:

— Înțelegi acum de ce trebuie ucis? Bărbatul este... turbat.

Ei bine, Bruna arareori vorbea pe ocolite. Din fericire, niciuna dintre gărzi nu se afla suficient de aproape ca să o audă.

— Puteai alege un loc mai bun ca să spui asta, zise el.

El nu voia să audă din nou argumentele, nici acum, nici mai târziu, dar în special nu acum. Și se părea că nici nu era nevoit.

Edarra și Carelle stăteau impunătoare în spatele surorilor Aes Sedai, cu șalurile negre înfășurate în jurul capetelor. Abia dacă le ofereau protecție împotriva vântului. Pe de altă parte, zăpada le deranja mai mult pe Înțelepte, doar prin simplul fapt că exista. Fețele lor arse de soare ar fi putut fi sculptate, căci nu se putea citi mai nimic pe ele, însă mirosul lor era înțepător. Ochii albaștri ai Edarrei, de obicei atât de calmi, încât păreau ciudați pe fața ei tânără, erau la fel de aspri. Firește, calmul ei ascundea oțelul. Oțelul tăios.

— Nu este locul potrivit pentru a vorbi, le spuse cu blândețe Carelle surorilor Aes Sedai, vârându-și sub șal o șuviță rebelă de păr roșu.

La fel de înaltă ca mulți bărbați, ea era întotdeauna blajină pentru o Înțeleaptă. Ceea ce însemna că nu te mușca de nas fără să te avertizeze mai întâi.

— Duceți-vă la caii voștri.

Femeile mai scunde făcură o reverență scurtă în fața ei și se grăbiră spre caii lor, de parcă nici n-ar fi fost Aes Sedai. Pentru Înțelepte, nici nu erau. Perrin credea că nu se va obișnui niciodată cu asta. Chiar dacă Masuri și Seonid păreau s-o fi făcut.

Oftând, el îl încălecă pe Vrednic în vreme ce Înțeleptele le urmau pe ucenicele lor Aes Sedai. Armăsarul zburdă câțiva pași după atâta odihnă, însă Perrin reuși să îl stăpânească punând presiune cu genunchii și ținând bine de hățuri. Femeile Aiel încălecară stângace în ciuda atâtor încercări din ultimele săptămâni, ridicându-și poalele grele până la genunchi și

lăsându-și la vedere ciorapii de lână care le acopereau picioarele. Acestea erau de acord cu cele două surori în privința lui Masema. La fel și celelalte Înțelepte din tabără. Era o provocare pentru oricine să ducă acea tocană clocotitoare până în Cairhien fără să se opărească.

Grady și Aram încălecaseră deja, iar el nu reușea să le simtă mirosul din cauza celorlalte. Nici nu era nevoie. Crezuse întotdeauna că Grady semăna cu un fermier în ciuda hainei lui negre și a sabiei argintii de pe gulerul acesteia, însă nu și acum. Stând nemișcat ca o statuie în șa, Asha'manul îndesat privea gărzile cu ochii întunecați ai unui bărbat care încerca să se hotărască cine va fi prima lui victimă. Și a doua, și a treia, și de câte victime era nevoie. Aram, cu mantia verde de Pribeag fluturându-i în bătaia vântului, mânuia hățurile și ridica deasupra umerilor lui mânerul sabiei. Pe fața lui se citea o încântare care îl făcea pe Perrin să se întristeze. În Masema, Aram văzuse un bărbat care își dăduse viața, inima și sufletul pentru Dragonul Renăscut. După părerea lui Aram, Dragonul Renăscut îi ajungea din urmă pe Perrin și pe Faile.

— Nu i-ai făcut niciun bine băiatului, îi spusese Elyas lui Perrin. L-ai ajutat să renunțe la tot ceea ce credea, iar acum nu trebuie decât să se încreadă în tine și în sabia aia. Nu este deajuns, nu pentru un bărbat.

Elyas îl cunoscuse pe Aram când acesta era încă Pribeag, înainte să ia sabia în mână.

O tocană care-ar putea avea otravă în ea, pentru unii.

Deși gărzile îl priveau mirate pe Perrin, acestea nu se dădură la o parte ca să-i facă loc pentru a trece decât după ce strigă cineva de la fereastra casei. Apoi acestea se dădură la o parte doar atât cât călăreții să poată trece în șir indian. Nu era ușor să ajungi la Profet fără permisiunea lui. Și fără permisiunea lui era imposibil să îl părăsești.

Îndepărtându-se de Masema și de gărzile lui, Perrin înaintă cât putu de repede pe străzile aglomerate. Nu cu mult timp în urmă, Abila fusese un oraș mare și înfloritor, cu piețe pietruite și clădiri înalte de patru etaje, cu acoperișuri din ardezie. Era în continuare mare, dar grămezile de moloz marcau locurile unde fuseseră casele și hanurile înainte de a fi distruse. Niciun han nu mai rămăsese în picioare în Abila și nicio casă unde nu se preamărise gloria Seniorului Dragon Renăscut suficient de

repede. Dezaprobarea lui Masema nu era niciodată subtilă.

În acel furnicar de oameni erau câțiva care păreau să locuiască în oraș – oameni posaci, în zdrențe, care se furișau adeseori temători pe marginea străzii. Nu existau copii, nici câini; foametea părea să fie o problemă. Peste tot, grupuri de bărbați înarmați își croiau drum prin zloata care le ajungea până la glezne și care fusese zăpadă noaptea precedentă. Douăzeci ici, cincizeci colo, doborând oamenii prea lenți care le stăteau în cale, făcând și căruțele trase de boi să-i ocolească. Erau întotdeauna cu sutele la vedere. Trebuie să fi fost mii în oraș. Armata lui Masema o fi fost ea o adunătură, însă până în acel moment, numărul lor compensase celelalte lipsuri. Slavă Luminii că bărbatul fusese de acord să aducă cu el doar o sută. Fusese nevoie de o oră de lămuriri, însă el fusese de acord. În cele din urmă, dorința lui Masema de a ajunge repede la Rand, chiar dacă nu avea să Călătorească, prevalase. Puțini dintre adepții lui aveau cai și cu cât veneau mai mulți pe jos, cu atât mai încet aveau să înainteze. Cel puțin el va ajunge în tabăra lui Perrin până la căderea nopții.

Perrin nu văzu pe nimeni călare în afară de compania lui, iar aceasta atrăgea privirile împietrite și agitate ale bărbaților înarmați. Oameni bine îmbrăcați veneau destul de des la Profet – nobili și negustori care nădăjduiau că supunerea în persoană le va aduce mai multe binecuvântări și mai puține sancțiuni, dar, de obicei, aceștia plecau pe jos. Totuși, nimeni nu le ținea calea, doar că erau nevoiți să ocolească grupurile de adepți ai lui Masema. Dacă plecau călare, era din voia lui Masema. Chiar și așa, Perrin nu era nevoit să spună nimănui să stea aproape. În Abila domnea un sentiment de așteptare și nimeni cu puțină minte nu își dorea să se afle prin apropiere atunci când așteptarea lua sfârșit.

Fu o ușurare când Balwer își mână juganul cu botul ca un ciocan de pe o stradă lăturalnică, ce se afla la mică distanță de podul din lemn care ducea afară din oraș. Aproape la fel de mare fu ușurarea pe care o simțise atunci când traversaseră podul și trecuseră de ultimele gărzi. Bărbatul scund, cu fața ciupită de vărsat, noduros, cu haina lui simplă maro, își putea purta singur de grijă, în ciuda înfățișării sale, însă Faile avea de gând să înființeze o gospodărie demnă de o aristocrată și ar fi fost mai mult decât nemulțumită dacă Perrin ar fi îngăduit ca

secretarul ei să pățească ceva. Secretarul ei și al lui Perrin. Perrin nu știa ce simțea în legătură cu ideea de a avea un secretar, însă individul avea și alte talente în afară de un scris frumos de mână. Lucru pe care el în demonstră de îndată ce ieșiră din oraș și se treziră înconjurați de dealurile joase și împădurite. Majoritatea ramurilor erau golașe, iar cele pe care se mai aflau frunze și ace aruncau un verde aprins pe fundalul alb. Erau singuri pe drum, însă zăpada înghețată în făgașe le încetinea ritmul.

— Iartă-mă, Seniore Perrin, șopti Balwer, aplecându-se în șa ca să privească dincolo de Elyas, dar am auzit ceva acolo care te-ar putea interesa.

El tuși discret în mănușă, apoi își apucă repede mantia și și-o strânse pe lângă trup.

Elyas și Aram nu aveau nevoie ca Perrin să le facă semn să rămână în spate cu ceilalți. Toată lumea era obișnuită cu dorința de intimitate a bărbatului îndesat. Perrin nu înțelegea de ce acesta se prefăcea că nimeni nu știa că el obținea informații în fiecare oraș și sat prin care treceau. El trebuia să știe că Perrin discuta cu Faile și cu Elyas ceea ce ajungea la urechile lui. Oricum, bărbatul era foarte priceput la a obține informații.

Balwer își înclină capul într-o parte ca să se uite la Perrin în timp ce călăreau alături.

— Am două vești. Una cred că este importantă, iar cealaltă, urgentă.

Urgentă sau nu, până și vocea individului era seacă, asemenea frunzelor veștejite care foșneau.

— Cât de urgentă?

Perrin puse rămășag în sinea lui cu privire la persoana despre care era prima veste.

— Foarte urgentă, aș spune eu, Seniore. Regele Ailron s-a luptat cu Seanchanii lângă orașul Jeramel, cam la o sută cincizeci de kilometri depărtare de aici, spre apus. Asta s-a întâmplat cam cu zece zile în urmă. Balwer își țuguie o clipă buzele, iritat. Nu-i plăcea imprecizia. Deși informațiile sigure sunt rare, nu mă îndoiesc că soldații amadicieni sunt morți, captivi sau s-au împrăștiat care încotro. M-aș mira dacă mai mult de o sută de soldați au rămas laolaltă pe undeva, iar aceștia se vor apuca de tâlhării cât de repede. Ailron a fost capturat, împreună cu toți curtenii lui. Amadicia nu mai are

nobilime, nu cât să aibă vreo importanță.

În gândul lui, Perrin consideră că pierduse rămășagul. De obicei, Balwer începea cu vești despre Mantiile Albe.

— Păcat pentru Amadicia. Pentru oamenii capturați.

După spusele lui Balwer, Seanchanii se purtau aspru cu cei capturați, care întorceau armele împotriva lor. Așadar, Amadicia nu mai avea oaste și nici nobilime care să strângă sau să conducă o alta. Nimic nu îi putea opri pe Seanchani să se răspândească cât de departe doreau, deși păreau să o facă foarte repede chiar și atunci când cineva se punea în calea lor. Era mai bine s-o ia înspre răsărit de îndată ce Masema ajungea în tabăra lui, apoi să se miște cât puteau de repede, atâta timp cât aveau să reziste oamenii și caii.

El rosti acest gând cu voce tare, iar Balwer încuviință din cap, cu un zâmbet aprobator. Bărbatul aprecia atunci când Perrin recunoștea valoarea informațiilor pe care i le aducea.

— Încă ceva, Seniore, continuă el. Și Mantiile Albe au luat parte la luptă, dar se pare că Valda a reușit să le scoată pe majoritatea de pe câmpul de bătălie la sfârșit. El are norocul Celui Întunecat. Nimeni nu pare să știe încotro au plecat. Sau, mai degrabă, fiecare spune o altă direcție. Dacă-mi îngădui, eu înclin spre răsărit. Departe de Seanchani.

Și înspre Abila, firește.

Înseamnă că nu pierduse rămășagul. Deși bărbatul nu începuse cu asta. Era remiză, poate. În depărtare, un șoim zbura sus, pe cerul fără nori, luând-o înspre miazănoapte. Acesta va ajunge în tabără cu mult timp înaintea lui. Perrin își aminti vremurile în care și el avusese la fel de puține griji ca șoimul acela. În comparație cu prezentul, cel puțin. Trecuse mult timp de atunci.

— Cred că Mantiile Albe sunt mai preocupate să îi evite pe Seanchani decât să ne dea nouă bătăi de cap, Balwer. Oricum, nu mă pot deplasa mai repede nici din calea lor, nici din calea Seanchanilor. Aceasta este cea de-a doua veste?

— Nu, Seniore. Doar un aspect interesant. Balwer părea să îi urască pe Copiii Luminii, îndeosebi pe Valda – ceva legat de un tratament aspru primit cândva, în trecutul lui, bănuia Perrin –, dar, ca orice altceva legat de bărbat, era o ură seacă, rece. Lipsită de pasiune. Cea de-a doua veste este că Seanchanii au mai dus o bătălie, în sudul Altarei. Posibil împotriva Aes Sedai,

deși unii au pomenit de bărbați care conduc Puterea.

Întorcându-se pe jumătate în șa, Balwer se uită la Grady și Neald, în hainele lor negre. Grady vorbea cu Elyas, iar Neald cu Aram, însă ambii Asha'mani păreau să stea cu privirea pe pădure, așa cum făceau și Străjerii care se aflau în spatele coloanei. Și surorile Aes Sedai, și Înțeleptele vorbeau în șoaptă.

— Este limpede că Seanchanii au pierdut în fața celor cu care s-au luptat, Seniore, și au fost trimiși înapoi în Ebou Dar ca să-și lingă rănile.

— Asta-i o veste bună, zise Perrin pe un ton hotărât.

Imaginea Fântânilor din Dumai îi apăru din nou în minte, mai vie ca înainte. Pentru o clipă, el stătea din nou spate în spate cu Loial, luptând cu disperare, convins că fiecare respirație a lui avea să fie ultima. Pentru prima oară în ziua aceea, îl străbătu un fior. Cel puțin Rand știa despre Seanchani și nu trebuia să își facă griji în privința asta.

Își dădu seama că Balwer îl fixa cu privirea. Îl studia ca o pasăre care analiza o insectă ciudată. Îl văzuse înfiorându-se. Bărbatului îndesat îi plăcea să știe tot, însă existau secrete pe care nu le afla nimeni niciodată.

Perrin își îndreptă din nou ochii spre șoim, care aproape că devenise invizibil chiar și pentru el. Acesta îl făcu să se gândească la Faile, soția lui feroce ca un șoim. Frumoasa lui soție. El îi alungă din minte pe Seanchani, Mantiile Albe, bătălia, chiar și pe Masema. Cel puțin pentru moment.

— Hai să grăbim pasul puțin! le strigă el celorlalți.

Poate că șoimul o va vedea pe Faile înaintea lui, dar, spre deosebire de pasăre, el o va vedea pe iubirea vieții lui. Azi, el nu va striga la ea indiferent ce avea să facă aceasta.

CAPITOLUL 2
Prizonieră

În scurt timp, șoimul se făcu nevăzut, iar drumul rămase pustiu, însă oricât de grăbit ar fi fost Perrin, făgașele înghețate, gata să rupă picioarele cailor și să frângă grumazul călăreților, nu le îngăduia să înainteze mai repede. Vântul aducea înghețul și promitea zăpadă pentru ziua următoare.

Era deja mijlocul după-amiezii când el ieși de pe drum și o luă printre copacii, prin zăpada care, pe alocuri, ajungea până la genunchii cailor, apoi străbătu ultimul kilometru până la tabăra din pădure, unde îi lăsase pe bărbații din Ținutul celor Două Râuri, pe Aieli, pe mayeneri și pe ghealdanini. Și pe Faile. Acolo, nimic nu era cum se așteptase.

Ca întotdeauna, existau, de fapt, patru grupuri așezate la o oarecare distanță una de cealaltă printre copaci, însă, în jurul corturilor dungate ale lui Berelain, printre ceaune răsturnate și bucăți de echipamente azvârlite în zăpadă, se distingeau focuri de tabără fumegânde ale Gărzilor Înaripate ce păreau abandonate. Aceleași semne de grabă se vedeau peste tot pe pământul bătătorit unde fuseseră instalați soldații lui Alliandre, înainte ca acesta să plece în dimineața aceea. Singurul semn de viață în acele locuri erau îngrijitorii de cai, potcovarii și căruțașii, înfofoliți în haine groase din lână și îngrămădiți în jurul pripoanelor și a căruțelor cu roți înalte pentru provizii. Se holbau cu toții spre ceea ce îi atrăsese și lui privirea.

La cinci sute de pași de dealul stâncos, cu vârful plat, unde Înțeleptele își instalaseră corturile joase, stăteau strânși mayenerii în hainele lor cenușii. În total, era nouă sute și mai bine. Caii băteau din picioare nerăbdători, iar mantiile roșii și flamurile lungi, de aceeași culoare și prinse de sulițele lor, fluturau în vântul rece. Mai aproape de deal și în lateralul

acestuia, lângă cel mai apropiat mal al unui pârâu înghețat, ghealdaninii formau un zid de sulițe la fel de mare. Acestea erau prevăzute cu flamuri verzi. Hainele verzi și armurile soldaților călare păreau jerpelite pe lângă coifurile roșii și platoșele mayenerilor, însă ofițerii lor străluceau în armurile din argint și în hainele și mantiile lor stacojii. Frâiele și pânzele lor de șa erau prevăzute cu ciucuri în aceeași nuanță. Un spectacol impresionant pentru o paradă, însă bărbații nu făceau uz de aceasta. Gărzile Înaripate stăteau cu fața spre ghealdanini, iar ghealdaninii, cu fața spre deal. Coama dealului era mărginită de bărbații din Ținutul celor Două Râuri, cu arcurile lungi în mâini. Nimeni nu trăsese încă, însă toți bărbații aveau o săgeată pregătită. Era o nebunie.

Dându-i pinteni Vrednicului, care o luă la galop atât cât putea, Perrin își croi drum prin zăpadă, urmat de ceilalți, până când ajunse în fața formațiunii ghealdaniene. Berelain era acolo, purtând o mantie îmblănită de culoare roșie, împreună cu Gallenne, căpitanul cu un singur ochi al Gărzilor ei Înaripate, și Annoura, sfătuitoarea Aes Sedai, toți părând să se certe cu Primul Căpitan al Alliandrei, un individ scund și necruțător numit Gerard Arganda, care scutura cu atâta înverșunare din cap, încât îi tremurau penele albe și stufoase de pe coiful lucios. Prima din Mayene părea gata să atace, supărarea străpungea calmul Aes Sedai al Annourei, iar Gallenne își pipăia coiful cu pene roșii, care atârna de șaua lui, de parcă ar fi fost nehotărât dacă să și-l pună sau nu pe cap. La vederea lui Perrin, ei încetară gâlceava și își întoarseră caii spre el. Berelain stătea dreaptă în șa, însă părul negru de pe spate îi flutura în vânt, iar iapa ei albă, cu glezne subțiri, tremura de frig și clăbucii după un galop sănătos îi înghețau pe flancuri.

Cu atâția oameni în jurul lui, lui Perrin îi era aproape imposibil să discearnă mirosurile individuale, însă nu avea nevoie de nas ca să-și dea seama că necazurile erau pe punctul de a izbucni. Înainte ca el să ceară să i se spună ce făceau, Berelain începu să vorbească, cu o expresie formală întipărită pe fața ei de porțelan, făcându-l să clipească la început:

— Seniore Perrin, soția ta și cu mine vânam împreună cu Regina Alliandre când am fost atacate de Aieli. Eu am reușit să scap. Nimeni din grupul nostru nu s-a întors încă, deși se prea poate ca Aielii să-i fi capturat. Am trimis un grup de lăncieri în

recunoaștere. Ne aflam cam la 15 kilometri spre sud-est; prin urmare, ar trebui să se întoarcă cu vești până la căderea nopții.

— Faile a fost capturată? întrebă Perrin tulburat.

Încă înainte să treacă granița din Ghealdan în Amadicia, ei aflaseră că Aielii ardeau și jefuiau, însă aceștia întotdeauna fuseseră altundeva, probabil în satul următor sau mai departe. Niciodată nu se aflau suficient de aproape încât să își facă griji sau să se asigure că nu erau altceva decât zvonuri. Chiar și atunci când primise ordin de la afurisitul de Rand al'Thor să ducă planul la bun sfârșit! Iată prețul plătit.

— De ce mai sunteți aici? zise el cu voce tare. De ce n-ați plecat cu toții în căutarea ei? El își dădu seama că țipa. Îi venea să urle, să se năpustească cu sălbăticie asupra lor. Arză-v-ar focul pe toți! Ce mai așteptați?

Răspunsul ei calm, de parcă ar fi dat raportul despre cât furaj mai rămăsese pentru cai, îl înfurie și mai tare. Cu atât mai mult cu cât ea avea dreptate:

— Am fost prinși într-o ambuscadă de două sau trei sute de Aieli, Seniore Perrin, dar știi la fel de bine ca mine, din câte am auzit, că ar exista douăsprezece sau mai multe de astfel de bande care cutreieră ținutul. Dacă îi vom urmări în număr mare, s-ar putea să ne trezim într-o bătălie împotriva Aielilor care să ne coste foarte mult, fără ca măcar să știm dacă ei sunt aceia care o țin captivă pe soția ta. Sau dacă mai este în viață. Asta trebuie să aflăm mai întâi, Seniore Perrin, altminteri, totul va fi în zadar.

Dacă ea mai era în viață. El se cutremură; brusc, simți frigul înlăuntrul lui. În oase. În inimă. Trebuia să fie în viață. Trebuia. Oh, Lumină, ar fi trebuit să o lase să îl însoțească în Abila! Fața Annourei, cu buze pline, era o mască a compătimirii, încadrată de cozi tarabonere subțiri. Dintr-odată, simți durerea din palme, atât de tare strângea frâiele. El se forță să slăbească strânsoarea și își mișcă degetele în mănuși.

— Are dreptate, zise încet Elyas, aducându-și juganul mai aproape. Adună-te. Dacă le dai târcoale Aielilor, este ca și când ți-ai căuta moartea. Poate vei conduce o mulțime de oameni spre un sfârșit tragic. Moartea nu va fi de folos dacă soția ta va rămâne prizonieră. El încerca să vorbească pe un ton mai calm, însă Perrin simțea mirosul încordării din vocea lui. O vom găsi oricum, băiete. Poate că o femeie ca ea a reușit să scape din

ghearele lor. Poate încearcă să facă cale-ntoarsă până aici, pe jos. În rochie, acest lucru ia ceva timp. Iscoadele Primei vor găsi urmele. Trecându-și degetele prin barba lungă, Elyas scoase un chicot ironic. Dacă n-oi găsi eu mai multe decât mayenerii, să-mi zici cum vrei. Ți-o vom aduce înapoi.

Perrin nu se lăsă păcălit.

— Da, zise el pe un ton aspru. Nimeni nu putea scăpa de Aieli pe jos. Plecați! Repede!

Nu se lăsă păcălit. Bărbatul se aștepta să găsească trupul Failei. Trebuia să fie în viață, iar asta însemna că era captivă, dar mai bine prizonieră decât...

Nu puteau vorbi între ei așa cum o făceau cu lupii, însă Elyas șovăi ca și când i-ar fi înțeles gândurile lui Perrin. Acesta nu încerca însă să le nege. Juganul lui o luă la pas înspre sud-est, atât de repede cât îi îngăduia zăpada, și, după ce-i aruncă o privire lui Perrin, Aram îl urmă, cu fața întunecată. Pribeagul de odinioară nu îl plăcea pe Elyas, însă aproape că o venera pe Faile, fie doar pentru că era soția lui Perrin.

„Nu servea la nimic să epuizeze animalele”, își zise Perrin, privindu-le încruntat spinările care se îndepărtau. El voia ca ele să fugă. Voia să fugă alături de ele. Crăpături fine păreau să se răspândească înlăuntrul lui, ca o pânză de păianjen. Dacă se vor întoarce cu vești proaste, el va fi distrus. Spre surprinderea lui, cei trei Străjeri își mânară caii la trap printre copaci, împroșcând zăpada, după Elyas și Aram, cu mantiile simple din lână fluturând în vânt, și își potriviră pasul când îi ajunseră pe aceștia din urmă.

Reuși să le salute recunoscător din cap pe Masuri și pe Seonid, incluzându-le și pe Edarra, și pe Carelle. Indiferent cine făcuse această sugestie, nu încăpea îndoială cine acordase permisiunea. Era o măsură de control hotărâtă de Înțelepte ca niciuna dintre surori să nu încerce să preia conducerea. Cu siguranță își doreau asta, însă își țineau mâinile înmănușate pe măciuliile șeilor și niciuna nu trăda nici urmă de nerăbdare.

Nu toată lumea îi urmărea cu privirea pe cei care plecau. Annoura oscila între a-l privi cu compătimire pe Perrin și a le supraveghea cu coada ochiului pe Înțelepte. Spre deosebire de celelalte două surori, ea nu făcuse nicio promisiune, dar era aproape la fel de precaută cu femeile Aiel ca ele. Gallenne își ținea singurul ochi ațintit asupra lui Berelain, așteptând un

semn ca să-și scoată sabia al cărei mâner îl strângea. În același timp, ea era atentă la Perrin, care avea o expresie calmă și indescifrabilă întipărită pe față. Grady și Neald își țineau capetele apropiate, aruncând priviri încruntate în direcția lui. Balwer stătea nemișcat, ca o vrabie cocoțată pe o șa, încercând să treacă nevăzut, dar ciulind urechile.

Arganda își mână murgul înalt pe lângă cel negru cu pieptul lat al lui Gallenne, ignorând privirea scandalizată a mayenerului. Primul Căpitan bombăni furios în spatele gratiilor lucioase ale coifului său, dar Perrin nu auzi nimic. Era cu gândul la Faile. Oh, Lumină, Faile! Își simțea pieptul prins ca într-o menghină. Panica aproape că pusese stăpânire pe el și se agăța de marginea abisului cu unghiile.

Cuprins de disperare, încercă să-i caute înnebunit cu mintea pe lupi. Elyas trebuie să fi încercat deja asta, pentru că nu s-ar fi lăsat pradă panicii la aflarea veștii. Trebuia să încerce și el.

Tot căutând, îi găsi: haita lui „Trei Degete”, „Apă Rece”, „Amurg”, „Cornul Primăverii” și alții. În rugămintea lui de a-l ajuta se simțea durerea, care în loc să se estompeze înlăuntrul lui, se intensifica. Lupii auziseră de Tăuraș și compătimeau pierderea lui, însă se țineau departe de cei cu două picioare, care speriau vânatul și însemnau moartea pentru un lup prins singur. Erau atâtea haite cu două picioare prin împrejurimi, pe jos și călărind animale cu patru picioare și copite tari, încât nu își puteau da seama dacă cea pe care o căuta el se afla printre ei. Pentru ei, „două picioare” erau „două picioare”, o apă și-un pământ, în afara celor care puteau conduce și a celor câțiva care puteau vorbi cu ei. „Jelește, îi spuseră ei, și mergi mai departe, căci o vei revedea din nou în visele lupilor.”

Imaginile pe care mintea lui le transforma rând pe rând în cuvinte se estompară până când doar una mai zăbovi. „Jelește și-o vei revedea din nou în visele lupilor.” Apoi dispăru și această imagine.

— Mă asculți? întrebă cu asprime în glas Arganda.

Acesta nu era un nobil delicat și, în ciuda veșmintelor lui din mătase și a ornamentelor aurii de pe platoșa lui argintie, arăta așa cum era, un soldat cărunt care aruncase prima sa suliță în copilărie și care, probabil, avea zeci de cicatrice. Ochii lui negri erau aproape la fel de turbați ca ai oamenilor lui Masema. Mirosea a furie și frică.

— Sălbaticii aceia au luat-o și pe Regina Alliandre!

— O vom găsi pe Regina voastră când o vom găsi și pe soția mea, răspunse Perrin, cu o voce la fel de rece și de tăioasă ca lama toporului său. Ea trebuie să fie în viață. Ce-ar fi să-mi spui ce se întâmplă, căci se pare că sunteți pregătiți de atac. Îi înfruntați pe-ai mei, că tot veni vorba?

El avea și alte îndatoriri. Această constatare era amară ca pelinul. Nimic nu mai conta în afară de Faile. Nimic! Însă cei din Ținutul celor Două Râuri *erau* oamenii lui.

Arganda își aduse calul mai aproape și îl apucă de mânecă pe Perrin, strângându-i-o în pumnul înmănușat.

— Ia aminte la mine! Prima Doamnă Berelain zice că Aielii au luat-o pe Regina Alliandre și că există Aieli care se ascund printre arcașii tăi. Oamenii mei ar fi mai mult decât bucuroși să le pună câteva întrebări.

Pentru o clipă, el își întoarse privirea dușmănoasă spre Edarra și Carelle. Poate credea că acestea erau Aieli, fără ca arcașii să le țină calea.

— Primul Căpitan este… agitat, șopti Berelain, punându-și mâna pe brațul lui Perrin. I-am explicat că niciunul dintre Aielii de aici n-a fost implicat. Sunt sigură că îl voi putea convinge…

Perrin îi scutură mâna de sub brațul lui și se eliberă din strânsoarea ghealdaninului.

— Alliandre mi-a jurat credință mie, Arganda. Tu i-ai jurat credință ei, iar asta mă face seniorul tău. Am spus că o voi găsi pe Alliandre atunci când o voi găsi pe Faile.

Tăișul unui topor. Ea *trăia.*

— Nu vei pune întrebări nimănui, nu te vei *atinge* de nimeni decât dacă îți voi spune eu. Ceea ce vei face va fi să îți duci oamenii înapoi în tabără *acum* și să fii gata de drum atunci când îți voi porunci eu. Dacă nu vei fi pregătit atunci când voi da chemarea, vei fi lăsat în urmă.

Arganda se holbă la el, gâfâind. Privirea lui rătăci din nou, de astă dată spre Grady și Neald, apoi și-o aținti brusc asupra lui Perrin.

— Cum poruncești, Seniore, zise el pe un ton oficial.

Întorcându-și murgul, el le porunci ofițerilor lui și o luă la galop, înainte ca aceștia să apuce să dea ordine la rândul lor. Ghealdaninii începură să se desprindă în șiruri, călărind în urma Primului Căpitan spre tabăra lor, deși nimeni nu putea ști dacă

Arganda avea de gând să rămână acolo. Și dacă nu era mai rău dacă o făcea.

— Te-ai descurcat foarte bine, Perrin, zise Berelain. E o situație dificilă și un moment dureros pentru tine.

Acum, nu mai vorbea pe un ton oficial. Era doar o femeie miloasă, cu un zâmbet compătimitor. Oh, Berelain avea o mie de fețe.

Ea își întinse o mână protejată de mănușa roșie, iar el îl făcu pe Vrednic să dea în spate înainte ca ea să apuce să îl atingă.

— Încetează, arză-te-ar focu'! mârâi el. Soția mea a fost luată captivă! N-am timp pentru jocurile tale copilărești!

Ea se smuci de parcă el ar fi lovit-o. În obraji îi apăru roșeața, iar ea se schimbă din nou, devenind suplă și mlădioasă în șa.

— Nu sunt copilărești, Perrin, murmură ea, cu o voce cristalină și amuzată. Două femei care rivalizează pentru tine, iar tu ești trofeul? Credeam că vei fi măgulit. Așteaptă-mă, Seniore Căpitan Gallenne! Bănuiesc că și noi trebuie să fim pregătiți să pornim la drum la comandă.

Bărbatul cu un ochi călări înapoi spre Gărzile înaripate, trecând pe lângă ea, la galop mic atât cât îi permitea zăpada. Stătea aplecat spre ea de parcă ar fi ascultat instrucțiuni. Annoura rămase pe loc, strângând hățurile iepei ei cafenii. Gura ei era o linie dreaptă sub nasul ca un cioc.

— Uneori, ești un mare prost, Perrin Aybara. De fapt, destul de des.

El nu știa la ce se referea și nici nu îi păsa. Uneori, ea părea resemnată văzând-o pe Berelain alergând după un bărbat însurat, alteori, acest lucru o amuza, ba chiar intervenea, făcând în așa fel încât Berelain să rămână singură cu el. În acel moment, atât Prima, cât și Aes Sedai îl dezgustau. Dând pinteni Vrednicului, el se îndepărtă la trap de ea fără a spune ceva.

Bărbații de pe coama dealului se dădură la o parte suficient cât să îl lase să treacă, vorbind în șoaptă unul cu celălalt și privindu-i pe lăncierii de jos cum se îndreaptă călare spre taberele lor, apoi se dădură din nou la o parte ca să le permită să treacă Înțeleptelor, Aes Sedai și Asha'mani. Nu rupseră rândurile pentru a se strânge la loc în jurul lui, așa cum se așteptase el, lucru pentru care le era recunoscător. Toți cei de pe coama dealului miroseau a precauție. Cei mai mulți dintre ei.

Zăpada de pe coama dealului fusese bătătorită până când se

iviseră petice de pământ. Excepție făceau câteva grămezi de pământ înghețate și altele acoperite cu o pojghiță de gheață. Cele patru Înțelepte care rămăseseră acolo, după ce el plecase spre Abila, stăteau în fața unuia dintre corturile joase ale Aielilor – niște femei înalte și calme, cu șalurile negre din lână înfășurate în jurul umerilor, care le priveau pe cele două surori descălecând împreună cu Carelle și Edarra, și care nu păreau să bage de seamă ce se petrecea în jurul lor. Supușii *gai'shain* care le slujeau pe post de servitori își vedeau de treburile lor obișnuite în tăcere, smeriți și cu fețele ascunse de glugile robelor lor. Un individ bătea un covor atârnat peste o frânghie legată de doi copaci! Singurele semne care trădau faptul că Aielii se aflaseră pe punctul de a începe o luptă erau Gaul și Fecioarele. Aceștia stăteau pe vine, cu *soufele* înfășurate în jurul capetelor și cu vălurile negre care ascundeau totul în afară de ochi, cu sulițele scurte și cu scuturile din piele de taur în mâini. Când Perrin coborî din șa, ei se ridicară în picioare.

Dannil Lewin se apropie în fugă, mestecându-și îngrijorat mustața groasă care făcea ca nasul lui să pară și mai mare decât era. Într-o mână ținea arcul și tocmai vâra o săgeată la locul ei, în tolba de la șold.

— N-am mai știut ce să fac, Perrin, îi zise el cu o voce răgușită.

Dannil fusese la Fântânile din Dumai și îi înfruntase pe Troloci acasă, însă situația aceasta îl depășea.

— Până când am aflat ce s-a întâmplat, ghealdaninii ăia o luaseră deja încoace, așa că i-am trimis pe Jondyn Barran și pe alți câțiva, Hu Marwin și Get Ayliah, și le-am spus cairhieninilor și servitorilor tăi să formeze un cerc din căruțe și să rămână înăuntru – am fost nevoit aproape să-i leg pe oamenii aceia care o urmează mereu de colo colo pe Doamna Faile; voiau să meargă după ea, dar niciunul nu știe să deosebească o urmă de frunza unui stejar. Apoi i-am adus pe restul aici. Am crezut că ghealdanienii ăia or să ne atace, până când Prima a ajuns aici cu oamenii ei. Cred că sunt nebuni de cred că Aielii noștri i-ar fi putut face vreun rău Doamnei Faile.

Chiar și atunci când i se adresau cu „Perrin” pe Faile aproape întotdeauna o preaslăveau oamenii din Ținutul celor Două Râuri.

— Ai procedat bine, Dannil, zise Perrin, aruncându-i hățurile Vrednicului.

Hu și Get erau pădureni pricepuți, iar Jondyn Barran putea lua urma vântului de ieri. Gaul și Fecioarele începeau să plece, în șir indian. Încă aveau vălurile pe față.

— Unu din trei oameni să rămână aici, îi spuse el în grabă lui Dannil; doar pentru că îl înfruntase pe Arganda, nu avea motive să creadă că bărbatul se răzgândise. Și trimite-i pe restul să strângă lucrurile. Vreau să pornim la drum de îndată ce voi primi veste.

Fără să aștepte un răspuns, el se postă în fața lui Gaul și îl opri pe bărbatul mai înalt, punându-i mâna pe piept. Dintr-un anume motiv, ochii verzi ai lui Gaul priviră cu asprime pe deasupra vălului. Sulin și restul Fecioarelor înșiruite în urma lui se ridicară pe vârful degetelor de la picioare.

— Găsește-mi-o, Gaul! îi zise Perrin. Vă rog, găsiți-i pe cei care mi-au luat-o. Dacă cineva poate lua urma unui Aiel, voi sunteți aceiea.

Asprimea din ochii lui Gaul dispăru la fel de brusc cum apăruse, iar Fecioarele se relaxară și ele. Atât cât se putea relaxa un Aiel. Era foarte ciudat, căci nu le trecea prin gând că el i-ar fi putut învinui în vreun fel.

— Cu toții ne trezim din visare într-o bună zi, zise Gaul cu blândețe, dar dacă ea mai visează încă, o vom găsi. Dacă au luat-o Aielii, trebuie să plecăm. Se vor mișca repede. Chiar și prin… asta.

El pronunță aceste cuvinte extrem de dezgustat, lovind cu piciorul o brazdă de zăpadă.

Perrin încuviință din cap și se dădu repede la o parte, lăsându-i pe Aieli să pornească la trap. Se îndoia că vor putea menține ritmul, însă era sigur că vor reuși să păstreze același ritm mai mult timp decât oricine altcineva. Când Fecioarele trecură pe lângă el, fiecare dintre ele își apăsă repede buzele cu degetele prin văl, apoi îi atinse lui umărul. Sulin, care se afla chiar în urma lui Gaul, îl salută scurt din cap, însă niciunul nu rosti un cuvânt. Faile ar fi știut ce însemna sărutul lor cu degetul.

Mai era ceva ciudat legat de plecarea lor, realiză el, în timp ce Fecioarele treceau pe lângă el. Îl lăsau pe Gaul în frunte. În mod normal, oricare dintre ele ar fi înfipt o suliță în el înainte să îngăduie acest lucru. De ce…? Poate… Chiad și Bain trebuie să fi fost cu Faile. Lui Gaul puțin îi păsa de Bain, însă Chiad era cu

totul altă poveste. Cu siguranță că Fecioarele nu îi dăduseră speranțe lui Gaul că Chiad avea să renunțe la suliță ca să se mărite cu el – dimpotrivă! —, și totuși poate acesta era motivul.

Perrin bombăni dezgustat în sinea lui. Chiad și Bain, și mai cine? Deși teama pentru Faile îl orbise, ar fi trebuit să întrebe măcar asta. Dacă voia să o aducă înapoi, trebuia să-și sugrume frica și *să vadă.* Dar era ca și când ar fi încercat să sugrume un copac.

Coama dealului era un furnicar. Cineva îl condusese deja de acolo pe Vrednic, iar bărbații din Ținutul celor Două Râuri părăseau cercul din jurul coamei dealului, grăbindu-se spre taberele lor în șiruri dezordonate și strigându-și unul altuia ce ar fi făcut dacă ar fi atacat lăncierii. Din când în când, cineva întreba cu voce tare despre Faile – dacă știa cineva că Doamna se afla în siguranță, mergeau în căutarea ei –, însă alții răspundeau repede șușotind și aruncând privi îngrijorate spre Perrin. În mijlocul acelei agitații, *gai'shainii* își vedeau în continuare liniștiți de treburile lor. Dacă nu li s-ar fi poruncit altfel, ei ar fi făcut la fel și dacă s-ar fi dat lupte grele în jurul lor, fără să ridice un deget ca să ajute sau să stânjenească. Înțeleptele intraseră toate într-unul dintre corturi, împreună cu Seonid și Masuri, iar clapele cortului nu numai că erau coborâte, dar erau legate. Nu voiau să fie deranjate. Discutau despre Masema, fără îndoială. Poate că discutau cum să îl ucidă pe bărbat fără ca el sau Rand să afle că ele erau vinovatele.

Iritat, el lovi cu pumnul în palmă. Uitase de-a binelea de Masema până în acel moment. Bărbatul trebuia să vină în urma lui până la căderea nopții, cu garda lui de onoare de o sută de oameni. Cu puțin noroc, iscoadele mayenere se vor fi întors până atunci, iar Elyas și ceilalți, la scurt timp după ele.

— Seniore Perrin? spuse Grady în spatele lui, iar el se întoarse.

Cei doi Asha'mani stăteau în fața cailor lor, jucându-se nesiguri cu frâiele lor. Grady trase aer în piept și continuă, Neald dând aprobator din cap.

— Noi doi am putea acoperi o suprafață mai mare, Călătorind. Și dacă vom da de urma celor care au răpit-o, ei bine, mă îndoiesc că doar câteva sute de Aieli ar putea împiedica doi Asha'mani s-o recupereze.

Perrin își deschise gura ca să le spună să pornească la drum

de îndată, apoi o închise la loc. Grady fusese fermier, adevărat, dar niciodată vânător sau pădurean. Neald credea că orice loc ce nu era împrejmuit de un zid din piatră era un sat. Or fi făcând ei deosebirea dintre o urmă și o frunză de stejar, dar dacă descopereau, într-adevăr, o urmă, era foarte posibil ca niciunul din ei să nu poată spune în ce direcție ducea aceasta. El îi putea însoți. Nu era la fel de priceput ca Jondyn, dar... Putea pleca și să îl lase pe Dannil să se ocupe de Arganda. Și de Masema. Ca să nu mai pomenim de complotul Înțeleptelor.

— Mergeți și pregătiți-vă, le zise el repede.

Unde era Balwer? Nu îl vedea nicăieri. Era puțin probabil ca *el* să se fi dus în căutarea Failei.

— S-ar putea să fie nevoie de voi aici, se răzgândi el.

Grady clipi mirat, iar Neald rămase cu gura căscată.

Perrin nu le lăsă timp să îl contrazică. El se îndreptă cu pași mari spre cortul jos cu clapetele legate. Legătorile nu puteau fi desfăcute din exterior. Atunci când Înțeleptele nu voiau să fie deranjate, nu erau deranjate, nici de către căpeteniile clanurilor, nici de către altcineva. Nici măcar de bărbatul din ținuturile umede care se pricopsise cu titlul de Senior al Ținutului celor Două Râuri. El își luă cuțitul de la brâu și se îndoi ca să taie legăturile, dar, înainte să apuce să vâre lama în crăpătura îngustă dintre clapete, acestea se mișcară brusc de parcă cineva le desfăcea din interior. Perrin se îndreptă și așteptă.

Clapetele cortului se deschiseră și Nevarin se strecură afară. Șalul îi era legat în jurul taliei și, în afară de aburii care îi ieșeau din gură, ea nu trăda niciun semn că afară era ger. Ea își îndreptă ochii verzi spre cuțitul din mâna lui și își puse mâinile în șolduri, cu un zornăit de brățări. Era aproape piele și os, avea părul lung, de culoarea nisipului, prins la spate cu o eșarfă neagră și era cu o palmă și ceva mai înaltă decât Nynaeve, căci la aceasta îl purta gândul atunci când o vedea. Ea bloca intrarea în cort.

— Ești nechibzuit, Perrin Aybara.

Deși vocea ei părea calmă, el avu impresia că ei îi trecea prin gând să îl tragă de urechi. Semăna foarte mult cu Nynaeve. Deși era de înțeles, având în vedere situația.

— Ce vrei? a întrebat ea.

— Cum...? El tăcu ca să poată înghiți. Cum se vor comporta cu ea?

— Nu știu, Perrin Aybara.

Pe fața ei nu se citea compătimirea, nu se citea nicio expresie. Aielii le puteau da lecții surorilor Aes Sedai în această privință. Ea continuă:

— Este împotriva obiceiurilor să ia captivi oameni din ținuturile umede, în afară de ucigașii de copaci, cu toate că și asta s-a schimbat. La fel și să ucidă fără să fie nevoie. Însă mulți au refuzat să accepte adevărurile dezvăluite de *Car'a'carn.* Unii au fost stăpâniți de întunecime și și-au aruncat sulițele, deși poate și le-au luat din nou. Alții au plecat ca să trăiască așa cum cred că ar trebui să trăim. Nu pot spune ce obiceiuri au păstrat sau la care au renunțat cei care și-au părăsit clanul și septul.

La sfârșit, singura emoție pe care o afișă fu un ușor dezgust față de cei care își părăsiseră clanul sau septul.

— Lumină, femeie, trebuie să ai cât de cât habar! Cu siguranță ai o bănuială...

— Nu-ți pierde rațiunea, îl întrerupse ea pe un ton tăios. Bărbații și-o pierd adeseori în astfel de situații, dar noi avem nevoie de tine. Nu cred că vei da bine în ochii celorlalți din ținuturile umede dacă vom fi nevoite să te legăm până te vei calma. Du-te în cortul tău. Dacă nu-ți poți controla gândurile, bea până îți vei pierde mintea. Și nu ne mai deranja când ne sfătuim.

Ea intră în cort, iar clapetele se închiseră brusc în urma ei, începând să se miște în timp ce erau legate la loc.

Perrin privi insistent clapetele închise, trecându-și degetul mare peste lama cuțitului, apoi și-l vârî în toc. Ele puteau face întocmai cum îl amenințase Nevarin dacă el ar fi dat buzna înăuntru. Puteau să nu îi spună nimic din ceea ce voia el să afle. Perrin nu credea că ea va ține secrete într-un moment ca acela. Oricum, nu în legătură cu Faile.

Pe coama dealului începea să se aștearnă liniștea, după ce majoritatea bărbaților din Ținutul celor Două Râuri se retrăseseră. Cei care mai rămaseră, încă atenți la tabăra ghealdanină de jos, băteau din picioare din cauza frigului, dar niciunul nu vorbea. Slujitorii *gai'shain* mișunau de colo colo fără a scoate un sunet. Copacii ascundeau o parte din taberele ghealdanină și mayeneră, însă Perrin vedea cum căruțele erau încărcate în ambele tabere. El hotărî să lase câțiva oameni de strajă. Arganda ar fi putut să încerce să îl domolească. Un

bărbat care mirosea astfel putea fi… *irațional,* își termină el gândul pe un ton sec.

Cum nu mai avea ce face pe deal, se îndreptă spre cortul lui, străbătând pe jos distanța de jumătate de kilometru. Cortul pe care îl împărțea cu Faile. Ba se împleticea, ba mergea, înaintând cu greu în locurile unde zăpada îi ajungea până la genunchi. El își strânse mantia pe lângă trup nu doar ca să nu mai fluture în vânt, ci și ca să îi țină de cald. Nu simțea deloc căldură.

Tabăra celor din Ținutul celor Două Râuri era ca un furnicar când ajunse el acolo. Căruțele erau aranjate tot în cerc, iar bărbații și femeile de pe domeniile lui Dobraine din Cairhien le încărcau, în vreme ce alții pregăteau caii pentru a fi înșeuați. În zăpada înaltă, roțile căruțelor s-ar fi rotit în gol ca în noroi, prin urmare, fuseseră scoase, prinse de flancurile căruțelor și înlocuite cu tălpici late din lemn. Înfofoliți ca să se apere de ger, majoritatea păreau să aibă de două ori circumferința pe care o aveau în realitate. Cairhieninii abia dacă se opreau ca să-i arunce o privire, însă orice om din Ținuturile celor Două Râuri care îl vedea se oprea în loc și se holba la el până când altcineva îl înghiontea, făcându-l să se întoarcă la treaba lui. Perrin se bucura că nimeni nu dădea glas compătimirii care se citea în acele priviri. Îi era teamă că va ceda și va începe să plângă dacă cineva ar fi făcut-o.

Se părea că nici aici nu avea nimic de îndeplinit. Cortul lui mare – al lui și al Failei – fusese deja strâns și pus într-o căruță, împreună cu lucrurile din el. Basel Gill înainta de-a lungul căruțelor, ținând în mână o listă lungă. Bărbatul voinic își luase rolul de *shambayan,* ocupându-se de gospodăria Failei și al lui Perrin, ca o veveriță într-un porumbar. Totuși, fiind mai obișnuit cu orașele decât să călătorească în afara zidurilor acestora, el suferea din cauza frigului și purta nu numai o mantie, ci și un fular gros în jurul gâtului, o pălărie din fetru cu boruri largi și mănuși groase din lână. Dintr-un anume motiv, Gill tresări când îl văzu și bombăni ceva legat de căruțe înainte să se îndepărteze cât putu de repede. Ciudat.

Atunci, lui Perrin îi trecu un gând prin minte și, găsindu-l pe Dannil, îi porunci ca bărbații de pe deal să stea în repaus după fiecare oră și să se asigure că fiecare va primi o porție de mâncare caldă.

— Ai grijă mai întâi de oameni și de cai, zise o voce subțire,

dar puternică. Apoi trebuie să ai grijă și de tine. Găsești supă caldă în ceaun și niște pâine. Am pus deoparte și niște șuncă afumată. Cu stomacul plin, vei aduce mai puțin cu moartea pe două picioare.

— Mulțumesc, Lini, zise el. Moarte pe două picioare? Lumină, se simțea mai mult ca un mort decât ca un ucigaș. Voi mânca în curând.

Șefa servitoarelor Failei era o femeie cu o înfățișare aparent fragilă, cu pielea ca pergamentul și cu părul alb strâns în coc în creștetul capului, însă ea își ținea spatele drept, iar ochii ei negri erau limpezi și ageri. Însă acum, fruntea îi era încrețită de îngrijorare și își strângea mantia în pumni prea tare, încordându-se. Cu siguranță își făcea griji în privința Failei, dar…

— Maighdin era cu ea, zise el, fără să aibă nevoie de încuviințarea ei.

Din câte se părea, Maighdin o însoțea mereu pe Faile. O comoară, o numea Faile. Iar Lini părea să o vadă ca pe o fiică, deși, uneori, Maighdin nu părea să se bucure de această legătură la fel de mult ca Lini.

— Le voi aduce înapoi, făgădui el. Pe toate. Vocea îi era aproape răgușită când rosti aceste cuvinte. Continuă-ți treaba, zise el pe un ton aspru, grăbit. Voi mânca imediat. Trebuie să mă îngrijesc de… de…

El se îndepărtă cu pași mari, fără a-și mai termina propoziția.

Nu trebuia să se îngrijească de nimic. Nu îi venea nimic în minte în afară de Faile. Nici nu își dădu seama încotro se îndrepta până când pașii îl duseră în afara cercului format din căruțe.

La o sută de pași dincolo de locul unde erau priponiți caii, o creastă joasă și pietroasă își ițea vârful negru din zăpadă. De acolo, el putea vedea urmele pe care le lăsaseră Elyas și ceilalți. De acolo, avea să îi observe când urmau să se întoarcă.

Nasul îi semnală cu mult înainte să ajungă pe stânca îngustă că nu era singur; îi spuse cine se afla acolo. Celălalt bărbat nu asculta, deoarece Perrin urcase până în vârf înainte ca acesta să sară în picioare în locul unde stătuse pe vine. Tallanvor apucă cu mâinile înmănușate mânerul sabiei lungi și îl privi nesigur pe Perrin. Era un bărbat înalt care primise multe lovituri grele de la viață și care, de obicei, era foarte sigur pe el. Poate se aștepta la o muștruluială pentru că nu fusese acolo atunci când fusese

răpită Faile, cu toate că ea nu voise ca soldatul să fie străjerul ei – respinsese orice străjer, în afară de Bain și Chiad, cel puțin, care pare-se că nu intrau la socoteală. Sau poate credea că Perrin îl va trimite de acolo înapoi la căruțe ca să poată fi singur. Perrin se strădui să semene mai puțin cu – cum îi spusese Lini? — moartea pe două picioare? Tallanvor era îndrăgostit de Maighdin și avea să se căsătorească cu ea în curând, dacă bănuiala Failei se va adeveri. Bărbatul avea tot dreptul să stea de strajă.

Ei stătură acolo, pe stâncă, până când se lăsă amurgul, dar nimic nu se mișca în pădurea înzăpezită pe care o supravegheau. Întunericul se așternu fără mișcare și fără Masema, însă Perrin nici măcar nu se gândea la el. Luna în creștere își arunca strălucirea albă pe zăpadă, oferind, pare-se, tot atâta lumină ca luna plină. Asta până când norii plutitori începură să o ascundă, iar umbrele aruncate de lună deveneau din ce în ce mai dese. Fulgii de zăpadă începură să cadă cu un freamăt ușor. Zăpada îngropa urmele. Cei doi bărbați stăteau tăcuți în frig, privind cum ningea, așteptând nădăjduiți.

CAPITOLUL 3
Obiceiuri

Încă din prima oră după ce fusese capturată, în timp ce își croia drum anevoie prin pădurile înzăpezite, Faile își făcu griji că va îngheța de frig. Vântul se întețea și se domolea, se întețea și se domolea. Mătura pădurea nestingherit și, oricât de scurte erau rafalele de vânt, acestea aduceau gheața. Perrin abia dacă pătrundea în gândurile ei, decât atunci când nădăjduia că el aflase cumva despre înțelegerile secrete ale lui Masema. Și ale clanului Shaido, firește. Ușuratica aceea de Berelain era singura care îi putea spune; ea spera că Berelain scăpase de ambuscadă și îi povestise totul lui Perrin. Apoi căzuse într-o groapă și își frânsese gâtul. Însă, acum, avea probleme mai urgente decât soțul ei.

Numise această vreme brumărel, chiar dacă oamenii mureau înghețați într-o toamnă saldaeană, iar ea, dintre toate veșmintele, își păstrase doar ciorapii negri din lână. Acum, unul îi ținea coatele strâns la spate, iar celălalt îi fusese legat în jurul gâtului ca o lesă. Cuvintele curajoase nu prea țineau de cald trupului golaș. Îi era prea frig ca să asude și în curând simți că o dor picioarele încercând să țină pasul cu răpitorii ei. Bărbații care purtau văl și Fecioarele – procesiunea Shaido – încetineau atunci când zăpada le ajungea până la genunchi, apoi grăbeau pasul când se afundau în zăpadă doar până la glezne, fără a părea că obosesc. Nici caii nu ar fi putut înainta mai repede pe așa o distanță. Tremurând, ea se chinuia la capătul celălalt al lesei, străduindu-se să strângă din dinți pentru a-i opri din clănțănit ca să inspire printre ei.

Erau mai puțini Shaido decât apreciase ea în timpul atacului – nu mai mult de o sută cincizeci, gândi ea, și aproape toți dintre

ei își țineau pregătite sulițele sau arcurile. Existau șanse mici ca să-i poată lua prin surprindere cineva. Mereu cu ochii-n patru, ei înaintau ca niște fantome în tăcere, în afară de scrâșnetul slab al zăpezii sub cizmele lor moi, care le ajungeau până la genunchi. Însă nuanțele de verde, cenușiu și maroniu ale veșmintelor lor ieșeau în evidență pe fundalul alb al peisajului. Verdele fusese adăugat *cadin'sorului* în timp ce traversaseră Osia Lumii – cel puțin așa îi spuseseră Bain și Chiad –, ca să se poată camufla în peisajul de aceeași culoare. De ce nu adăugaseră și alb, pentru iarnă? Așa cum stăteau lucrurile, ei puteau fi zăriți de la distanță. Ea încerca să observe totul, să țină minte orice i-ar fi putut fi de folos mai târziu, atunci când va veni vremea să evadeze. Nădăjduia că și ceilalți prizonieri făceau la fel. Cu siguranță că Perrin o va căuta, dar nu lua în considerare gândul că va fi salvată. Dacă aștepta să fie salvată, putea aștepta o veșnicie. Și-apoi, trebuiau să evadeze cât puteau de repede, înainte ca răpitorii lor să se alăture celorlalți Shaido. Încă nu știa cum, dar trebuia să existe o cale. Singurul dram de noroc era că cei mai mulți Shaido se aflau la câteva zile depărtare. În partea aceea a Amadiciei domnea haosul, însă nu ar fi putut exista mii de Shaido prin apropiere fără ca ea să nu fi aflat.

Mai devreme, ea încercase o dată să arunce o privire în urmă spre femeile care fuseseră capturate împreună cu ea, însă nu reuși decât să se împiedice și să cadă într-un troian de zăpadă. Pe jumătate îngropată în pudra albă, suspină din cauza șocului provocat de senzația de frig, apoi suspină din nou când matahala de Shaido care îi ținea lesa o puse din nou în picioare. La fel de voinic ca Perrin și mai înalt cu un cap, Rolan o ridică de păr, o făcu să se pună din nou în mișcare dându-i o palmă peste fund, apoi apucă legăturile lungi care o obligară să grăbească pasul. Palma pe care i-o dăduse ar fi pus în mișcare un ponei. În ciuda goliciunii ei, ochii albaștri ai lui Roland nu trădau niciun semn că ar fi privit-o așa cum un bărbat privește o femeie. O parte din ea era foarte recunoscătoare pentru asta. Cealaltă parte era ușor… mirată. Cu siguranță că ea nu își dorea ca el să o privească cu dorință sau măcar cu interes, însă acele priviri terne erau aproape jignitoare. După acel episod, ea avu grijă să nu mai cadă, deși, pe măsură ce se scurgeau orele fără a lua o pauză de odihnă, îi era din ce în ce mai greu să stea în picioare.

La început, își făcu griji care părți ale corpului îi vor îngheța prima dată, însă când dimineața lăsă locul după-amiezii, fără nicio pauză de odihnă, ea începu să se concentreze asupra picioarelor. Rolan și cei din fața lui lăsau un soi de cărare pentru ea, deși rămâneau în spatele lor suficiente bucăți de gheață cu marginile tăioase și, prin urmare, ea lăsa în urmă pete de sânge care înghețau. Cel mai rău era frigul. Ea văzuse degerături. Cât timp avea să mai treacă până când degetele de la picioare urmau să i se înnegrească? Împleticindu-se, ea își scutura fiecare picior înainte să pășească și își mișca întruna mâinile. Degetele de la mâini și de la picioare erau cele mai afectate, dar și pielea goală era expusă riscului. Nu putea decât să spere că fața și restul trupului nu îi vor fi afectate. Fiecare mișcare o durea, tăieturile de la picioare o ardeau, însă orice senzație era mai bună decât niciuna. Atunci când senzațiile aveau să dispară, ea mai avea foarte puțin timp la dispoziție. Își scutura picioarele și pășea, își scutura picioarele și pășea. Acest lucru îi umplea gândurile. Continua să calce pe picioarele-i tremurânde, încercând să facă în așa fel să nu-i înghețe mâinile și picioarele. Ea continua să pășească.

Dintr-odată, ea se lovi de Rolan și ricoșă din pieptul lui lat, gâfâind. Pe jumătate amețită, poate mai mult de jumătate, ea nu își dăduse seama că el se oprise. La fel făcuseră și cei din față, câțiva aruncând o privire în spate, iar restul privind cu vigilență în față, cu armele pregătite de parcă s-ar fi așteptat la un atac. Atât reuși ea să vadă înainte ca Rolan să o apuce din nou de păr și să se aplece ca să-i ridice un picior. Lumină, bărbatul chiar o trata ca pe un ponei!

Dându-i drumul la păr și la picior, el își încolăci un braț în jurul picioarelor ei și, în clipa următoare, o săltă pe umăr, cu capul în jos, lângă arcul din corn de pe spatele lui. Lui Faile, vederea i se încețoșă. O cuprindea indignarea de fiecare dată când el o mișca din când în când pentru a găsi o poziție mai bună în care să o poată căra, însă ea și-o înăbușea la fel de repede cum apărea. Nu era nici locul, nici momentul potrivit. Nu mai era cu picioarele în zăpadă; asta era tot ce conta. Și astfel, ea se putea odihni. Totuși, el ar fi putut-o avertiza.

Făcând un efort, ea își arcui gâtul astfel încât să le poată vedea pe însoțitoarele ei și se simți ușurată când descoperi că acestea erau tot acolo. Erau goale, adevărat, însă ea era

convinsă că doar un cadavru ar fi fost lăsat în urmă. Celelalte care mergeau pe jos aveau lese din ciorapi sau din fâșii de material rupte din veșmintele lepădate, iar multe dintre ele aveau în continuare mâinile legate la spate. Alliandre nu mai încerca să se aplece ca să se protejeze. Alte îngrijorări luară locul modestiei în ceea ce o privea pe Regina din Ghealdan. Gâfâind și tremurând, ea ar fi căzut dacă un Shaido îndesat care îi cerceta picioarele nu ar fi sprijinit-o de coatele împreunate. Pentru un Aiel, îndesat însemna că bărbatul ar fi trecut neobservat în majoritatea locurilor, exceptând umerii care erau aproape la fel de lați ca ai lui Rolan. Părul negru care se revărsa pe spatele Alliandrei era suflat de vânt. Era palidă la față. În spatele ei, Maighdin părea să se afle în aceeași stare proastă – abia respira, părul roșu-auriu îi era răvășit și ochii albaștri priveau fix. Cu toate acestea, ea reuși să stea dreaptă de una singură când o Fecioară zveltă îi ridică piciorul. Cumva, servitoarea Failei reușea să semene mai mult cu o regină decât ciufulita Alliandre.

În comparație cu ele, Bain și Chiad nu păreau a fi într-o stare mai proastă decât un Shaido, deși lui Chiad începuse să i se îngălbenească obrazul și să i se umfle în urma loviturii pe care o încasase când fuseseră răpite, iar sângele negru care mânjea părul scurt al lui Bain, de culoarea focului, i se întindea pe obraz și părea să fi înghețat. Era semn rău; putea lăsa o cicatrice. Însă cele două Fecioare nu gâfâiau și își ridicară singure picioarele pentru a fi examinate. Erau singurele dintre prizoniere care nu erau legate – cu excepția obiceiurilor mai puternice decât lanțurile. Își acceptaseră soarta cu calm, să slujească un an și o zi ca *gai'shain.* Bain și Chiad îi puteau fi de ajutor când avea să evadeze. Chiar dacă Faile nu era sigură cât de mult le constrângeau obiceiurile, ele nu o vor împiedica.

Ultimele prizoniere, Lacile și Arrela, încercau să ia exemplul Fecioarelor, însă fără a reuși. Un bărbat Aiel înalt o vârâse pe micuța Lacile sub braț ca să se uite la picioarele ei, iar umilința îi aduse roșeața în obrajii ei palizi. Arrela era înaltă, însă cele două Fecioare care o supravegheau erau mai înalte și decât Faile și se ocupau de femeia tairenă cu o lejeritate impersonală. O încruntare apăru pe fața ei întunecată când le văzu privirile iscoditoare și când le observă comunicând repede prin semne cu mâinile. Faile nădăjduia că femeia nu va crea necazuri; nu în

acel moment. Toată lumea din *Cha Faile* încerca să fie precum un Aiel, să trăiască așa cum credea că o făceau Aielii, însă Arrela își dorea să *fie* o Fecioară și îi displăcea faptul că Sulin și celelalte nu voiau să o învețe limbajul semnelor. Ea s-ar fi simțit și mai prost dacă ar fi știut că Bain și Chiad o învățaseră pe Faile puțin din acest limbaj. Doar puțin, căci acum ea nu reușea să le înțeleagă pe Fecioare decât după ce repetau. Arrela nu înțelegea nimic. Ele credeau că femeia din ținuturile umede avea picioarele slabe, că era prea răsfățată și prea firavă.

Însă se dovedi că Faile nu trebuia să își facă griji pentru Arrela. Tairena se încordă când una dintre Fecioare o săltă pe umăr – prefăcându-se că se împleticește, femeia îngreunată își folosi mâna liberă ca să-i transmită un mesaj celeilalte femei care râse pe sub văl – apoi, după ce le aruncă o privire lui Bain și lui Chiad, atârnând umilă pe umărul bărbatului Aiel, Arrela se lăsă moale cu un aer îmbufnat. Lacile scoase un țipăt când bărbatul masiv care o ținea o săltă brusc pe umăr, în aceeași poziție, însă tăcu apoi, deși era roșie ca racul la față. Erau avantaje clare datorită rivalității lor cu Aielii.

Alliandre și Maighdin însă, ultimele femei la care Faile s-ar fi așteptat să creeze necazuri, erau cu totul o altă poveste. Când acestea își dădură seama ce se petrecea, cele două se împotriviră cu înverșunare. Nu fu o luptă în toată regula, căci cele două femei erau dezbrăcate, istovite și aveau coatele legate strâns la spate, însă acestea se zvârcoleau, țipau și loveau cu picioarele pe oricine se apropia de ele, iar Maighdin își înfipse dinții în mâna unui bărbat Aiel neatent, rămânând agățată de el ca un câine de vânătoare.

— Încetați, idioatelor! strigă la ele Faile. Alliandre! Maighdin! Lăsați-i să vă care! Dați-mi ascultare!

Atât servitoarea, cât și vasala ei o ignorau complet. Maighdin mârâia ca un leu, cu dinții înfipți în continuare în mâna Aielului. Alliandre fu imobilizată, însă continua să țipe și să dea din picioare. Faile își deschise gura ca să le dea o nouă poruncă.

— *Gai'shain* o să tacă, mârâi Rolan, trăgându-i o palmă zdravănă.

Ea scrâșni din dinți și bombăni, lucru care îi aduse o *altă* palmă! Bărbatul își ținea cuțitele vârâte în spate, la brâu. Dacă punea mâna pe unul...! Nu. Putea îndura ceea ce trebuia să îndure. Ea intenționa să scape, nu să facă gesturi inutile.

Maighdin se împotrivi puțin mai mult decât Alliandre, până când doi bărbați voinici reușiră să îi descleșteze fălcile din mâna bărbatului Shaido. Fu nevoie de doi bărbați. Spre mirarea Failei, în loc să-i lege mâinile lui Maighdin, individul mușcat își scutură sângele de pe mână și râse! Însă acest lucru nu însemna că era iertată. Într-o clipită, servitoarea Failei se trezi cu fața în zăpadă, lângă Regină. Ele avură răgaz doar câteva clipe ca să suspine și să se zvârcolească în zăpada rece. Două Shaido, una fiind Fecioară, își făcură apariția de printre copaci, răzând cioturile de pe niște nuiele lungi cu cuțitele de la brâu. Ele își poziționară picioarele de o parte și de cealaltă a omoplaților fiecărei femei și își proptiră pumnul pe coatele lor îndoite ca să le împiedice să dea din mâini. În scurt timp, pe șoldurile albe începură să își facă apariția urme roșii.

La început, ambele femei continuară să se împotrivească, zvârcolindu-se, în ciuda felului în care erau imobilizate. Agitația lor era încă și mai inutilă decât atunci când stătuseră în picioare. Nu reușeau să își miște trupurile mai sus de talie: își zgâlțâiau capetele și își fluturau mâinile în aer. Alliandre țipa întruna că nu îi puteau face una ca asta, lucru de înțeles venind de la o regină, deși nesăbuit având în vedere împrejurările. Firește că puteau și chiar o făceau. În mod surprinzător, și Maighdin țipa, invocând același lucru. Oricine ar fi crezut-o mai degrabă de viță nobilă decât servitoarea unei doamne. Faile știa sigur că Lini îi luase locul lui Maighdin fără atâtea istericale. Oricum, femeilor nu le era de ajutor să nege. Chelfăneala continuă cât timp ambele au dat din picioare și au urlat fără cuvinte. Când fură azvârlite pe umăr ca și celelalte prizoniere, acestea atârnau plângând, incapabile să se mai împotrivească.

Faile nu simțea nici urmă de compătimire. Neghioabele meritau fiecare lovitură de nuia, după părerea ei. Lăsând deoparte degerăturile și tăieturile de pe picioare, cu cât rămâneau mai mult timp afară fără haine, cu atât mai multe șanse existau ca unele dintre ele să nu supraviețuiască pentru a putea scăpa. Shaido păreau să le ducă la un adăpost, iar din cauza Alliandrei și a lui Maighdin întârziau să ajungă la el. Poate că era doar o întârziere de un sfert de ceas, însă minutele puteau face diferența între a fi viu sau mort. Pe lângă asta, poate că până și Aielii aveau să lase puțin garda jos odată ce vor ajunge la adăpost și la căldura focului. Mai mult, ele se

puteau odihni în timp ce erau cărate pe umeri. Se puteau pregăti să își încerce norocul la momentul potrivit.

Cu prizonierele în cârcă, Shaido se puseră din nou în mișcare, într-un ritm susținut. În orice caz, aceștia păreau să se deplaseze prin pădure mai repede decât înainte. Învelișul din piele tare al arcului o lovea pe Faile în coaste atunci când se legăna, iar ea începea să amețească. Pașii mari ai lui Rolan o făceau să simtă un junghi în stomac. Ea încercă să își găsească o altă poziție ca să nu mai fie împunsă sau lovită atât de tare.

— Stai nemișcată sau vei cădea, bombăni Rolan, mângâind-o pe șold așa cum ar mângâia un cal ca să îl liniștească.

Ridicându-și capul, Faile îi aruncă o privire încruntată Alliandrei. Nu prea avea ce vedea din Regina din Ghealdan, decât acele urme roșii încrucișate care porneau de la șolduri și îi ajungeau aproape de spatele genunchilor. Dacă se gândea mai bine, scăpase ieftin cu o mică întârziere și câteva lovituri de nuia pentru că îl mușcase pe bădăranul acela care o purta ca pe un sac de grâne. Gâtul ar fi fost un loc mai potrivit decât mâna.

Gânduri îndrăznețe și deloc utile. Nesăbuite. Chiar dacă era cărată în spate, ea știa că trebuia să înfrunte frigul. Într-un fel, ea își dădu seama că a fi cărată era mai rău. Atunci când umblase, ea se chinuise măcar să stea dreaptă și să rămână pe picioare ca să nu adoarmă, însă când începu să se întunece, acel legănat de pe umărul lui Rolan o adormea. Nu. Frigul era cel care îi amorțea mintea. Făcea ca sângele să-i curgă încet prin vene. Trebuia să lupte, altminteri avea să moară.

Ea își mișca ritmat mâinile și brațele legate, își încorda picioarele, apoi și le relaxa, și le încorda, apoi și le relaxa, forțându-și mușchii să pompeze sângele. Se gândea la Perrin, la ce va face el cu Masema și la cum îl va putea ea convinge dacă el va șovăi. Ea derulă în minte cearta pe care o vor avea atunci când el va afla că ea îi folosise pe *Cha Faile* ca iscoade, se gândi cum va face față mâniei lui și cum îl va domoli. A canaliza mânia unui soț în direcția în care o doreai era o artă, iar ea o învățase de la o expertă, mama ei. Va fi o ceartă minunată. Și o împăcare la fel de minunată.

Gândindu-se la împăcarea dintre ei, ea uită să își mai miște mușchii. Încercă să se concentreze la ceartă, la uneltiri, însă frigul îi amorțea gândurile. Începea să piardă șirul, fiind nevoită să scuture din cap și s-o ia de la capăt. Mârâiturile lui Rolan care

o avertizau să stea nemișcată îi erau de folos – o voce asupra căreia să se concentreze, care să o țină trează. Până și palmele pe care le primea peste fese o ajutau, oricât de mult detesta să recunoască acest lucru, căci fiecare era un șoc ce o ținea trează. După o vreme, începu să se foiască mai mult, apoi să se zvârcolească până când fu pe punctul de a cădea, acceptând palmele nemiloase. Orice, numai să rămână trează. Nu putea spune cât timp trecuse, însă încetă treptat să se mai răsucească și să se zvârcolească, iar Rolan nici nu mai mârâi, nici nu o mai pălmui. Lumină, își dorea ca bărbatul să dea în ea ca într-un tambur!

„Lumină, de ce mi-aș dori una ca asta?”, gândi ea posomorâtă și realiză, într-un colț al minții, că pierduse bătălia.

Noaptea părea mai neagră decât ar fi trebuit să fie. Nici măcar nu mai putea desluși strălucirea lunii pe zăpadă. Însă simțea cum aluneca din ce în ce mai repede spre un întuneric mai adânc. Gemând în tăcere, fu cuprinsă de amorțeală.

Începu să viseze. Ședea pe genunchii lui Perrin, care o strângea atât de tare în brațe, încât abia se putea mișca, în fața unui foc care ardea într-un șemineu uriaș din piatră. Barba lui cârlionțată îi zgârie obrajii când o mușcă de urechi dureros de tare. Dintr-odată, o rafală puternică de vânt mătură încăperea, stingând focul ca pe o lumânare. Iar Perrin se transformă în fum, care dispăru în bătaia vântului. Rămasă singură în întunericul înspăimântător, se împotrivi vântului care o roti de colo colo ca într-o vâltoare până când ameți. Era singură și se rotea la nesfârșit în întunericul înghețat, știind că nu avea să îl mai vadă vreodată.

Fugea într-un ținut înghețat, poticnindu-se dintr-un nămete într-altul, căzând, ridicându-se anevoie în picioare și continuând să alerge cuprinsă de panică, inhalând aerul atât de rece, încât acesta îi tăia grumazul ca niște cioburi de sticlă. În jurul ei, sloiurile de gheață străluceau pe ramurile golașe și un vânt rece mătura pădurea desfrunzită. Perrin era foarte supărat, iar ea trebuia să scape din calea lui. Ea nu își mai amintea din ce motiv se certaseră, dar reușise cumva să îl înfurie cumplit pe lupul ei frumos, într-atât încât acestuia îi venea să arunce cu lucruri. Doar că Perrin nu arunca cu lucruri. El avea s-o întoarcă pe genunchii lui, așa cum făcuse cândva, cu mult timp în urmă. Totuși, de ce fugea de asta? În cele din urmă, aveau să se

împace, iar ea urma să îl facă să plătească pentru că o umilise. Oricum, ea îl făcuse să sângereze puțin o dată sau de două ori cu un bol sau o carafă bine țintită, fără să vrea cu adevărat, și știa că el nu avea să îi facă niciun rău. Dar mai știa că trebuia să fugă, că nu trebuia să se oprească, altminteri va muri.

„Dacă el mă va prinde, își zise ea nepăsătoare, măcar o parte din mine va simți căldură.” Ea începu să râdă la acest gând până când ținutul mort și alb începu să se rotească în jurul ei și știu că în curând va muri.

Focul uriaș se înălța amenințător deasupra ei, o grămadă falnică de buturugi groase cuprinse de flăcări. Ea era dezbrăcată. Îi era frig, atât de frig. Oricât de mult se apropia de foc, își simțea oasele înghețate și carnea gata să se desprindă pe neașteptate. Ea se apropie mai mult, și mai mult. Dogoarea flăcărilor se intensifică până când ea tresări, însă frigul mușcător îi rămase sub piele. Mai aproape. Oh, Lumină, îi era cald, prea cald! Iar în interior îi era frig. Mai aproape. Ea începu să țipe când simți arsura, durerea sfâșietoare, însă în interior era tot de gheață. Mai aproape. Mai aproape. Avea să moară. Ea țipă, dar îi răspunseră doar tăcerea și frigul.

Era ziuă, însă norii de plumb umpleau cerul. Zăpada cădea ca o perdea, fulgi ușori ca penele rotindu-se în vânt, printre copaci. Nu era un frig înțepător, dar te atingea cu limba-i de gheață. Mormane de zăpadă se strângeau pe ramuri până când ajungeau suficient de înalte încât să cedeze sub propria lor greutate și din cauza vântului, căzând ca o ploaie grea pe pământul de dedesubt. Foamea îi rodea stomacul ca niște dinți tociți. Un bărbat înalt și osos, a cărui față era ascunsă de o glugă albă din lână, îi îndesa ceva în gură, buza unei căni mari din lut. Ochii lui erau de un verde uimitor, ca de smarald, și înconjurați de încrețituri. Acesta stătea în genunchi pe o pătură mare din lână maro lângă ea, iar o altă pătură, cu dungi cenușii, îi acoperea goliciunea. Gustul de ceai îndulcit din abundență cu miere îi explodă în gură, iar ea apucă fără vlagă cu ambele mâini încheieturile vânjoase ale bărbatului de teamă ca acesta să nu-i ia cana de la gură. Cu toate că dinții i se loveau de cană, ea bău cu poftă licoarea dulce și fierbinte.

— Nu te grăbi; să nu verși vreo picătură, îi zise cu blândețe bărbatul cu ochi verzi. Acea voce blândă părea ciudată pentru o față atât de fioroasă, apoi vocea lui deveni serioasă. Ți-au pătat

onoarea. Dar ești din ținuturile umede, așa că poate nu va conta în cazul tău.

Încetul cu încetul, ea își dădu seama că nu mai visa. Gândurile îi reveneau ca niște umbre subțiri care s-ar fi topit dacă ea ar fi încercat să și le rețină. Bruta în robă albă era *gai'shain.* Lesa și legăturile ei dispăruseră. El își eliberă încheietura din strânsoarea ei slabă, însă doar cât să toarne un lichid închis la culoare dintr-o ploscă din piele ce-i atârna de umăr. Aburii se ridicau din cană și mirosea a ceai.

Tremurând atât de tare, încât fu cât pe ce să cadă pe spate, ea își strânse pătura groasă cu dungi în jurul trupului. Simți o durere cumplită în tălpile picioarelor. Dacă ar fi încercat să stea în picioare, n-ar fi putut. Nu că și-ar fi dorit acest lucru. Atâta vreme cât stătea ghemuită, pătura îi acoperea tot corpul în afară de picioare; dacă s-ar fi ridicat, picioarele i-ar fi rămas dezgolite, poate mai mult. Ea se gândea la căldură, nu la decență, deși nu prea avea parte nici de una, nici de alta. Foamea o păli și mai zdravăn și nu se mai putea opri din tremurat. Era înghețată pe dinăuntru, iar fierbințeala ceaiului era deja o amintire. Își simțea mușchii ca o budincă înghețată de o săptămână. Își dorea să se zgâiască la cana care era umplută, râvnind la conținutul ei, însă se forță să le caute din priviri pe tovarășele ei.

Acestea erau toate acolo, în șir lângă ea, Maighdin și Alliandre și restul, stând în genunchi pe pături, tremurând sub pături pătate de zăpadă. În fața fiecăreia stătea îngenuncheat un *gai'shain,* cu o ploscă plină cu apă și o cană sau cupă. Până și Bain și Chiad beau ca niște femei pe jumătate moarte de sete. Cineva ștersese sângele de pe fața lui Bain, dar, spre deosebire de ultima oară când le văzuse Faile, cele două Fecioare erau la fel de istovite și de nesigure pe ele ca restul. Începând cu Alliandre și terminând cu Lacile, însoțitoarele ei arătau – ce expresie folosea Perrin? — de parcă ar fi fost târâte printr-o scorbură. Dar toate erau încă în viață; acesta era cel mai important lucru. Doar cei vii puteau evada.

Rolan și ceilalți *algai'd'siswai* care se ocupaseră de ele stăteau strânși laolaltă la capătul celălalt al șirului îngenuncheat. Erau cinci bărbați și trei femei, iar zăpada așternută le ajungea aproape până la genunchi Fecioarelor. Cu vălurile negre atârnându-le pe piept, ei le priveau nepăsători pe

prizoniere și *pe gai'shain.* Ea îi privi încruntată o clipă, încercând să prindă un gând care îi scăpa. Da, firește. Unde erau ceilalți? Evadarea ar fi mai ușoară dacă ceilalți plecaseră undeva dintr-un motiv anume. Mai era ceva, o întrebare neclară pe care nu reușea să o formuleze.

Dintr-odată, ea zări ceea ce se afla dincolo de cei opt Aieli, iar întrebarea și răspunsul veniră în același timp. De unde apăruse *gai'shainul?* Mai încolo, la vreo sută de pași sau mai bine, trecea o procesiune de oameni și animale de povară, căruțe cu coviltir și căruțe simple, ascunsă de copacii răzleți și de perdeaua de zăpadă. Nu era o procesiune, ci un potop de Aieli în mișcare. În loc de o sută cincizeci de Shaido, ea avea dinaintea ochilor un clan întreg. Părea imposibil că atât de mulți oameni puteau trece la o zi sau două distanță de Abila fără să nu atragă atenția, chiar dacă în țară domnea haosul, însă dovada se afla chiar dinaintea ochilor ei. Simțea o apăsare înăuntrul ei. Poate că îi va fi greu să evadeze, deși nu credea acest lucru.

— Cum mi-au pătat onoarea? întrebă ea sacadat, apoi își închise gura strâns ca să nu îi clănțăne dinții.

Și-o deschise din nou când *gai'shain* îi duse din nou cana la buze. Ea luă dintr-o înghițitură prețiosul lichid cald, înecându-se, și se forță să înghită mai încet. Mierea, atât de groasă, încât i-ar fi provocat greață altă dată, îi mai potoli nițel foamea.

— Voi cei din ținuturile umede nu știți nimic, zise cu dispreț bărbatul plin de cicatrice. *Gai'shain* nu poartă niciun veșmânt până când nu primesc robele care li se cuvin. Însă le-a fost teamă că vei muri înghețată și n-au avut cu ce te înfășura în afară de hainele lor. Ai fost umilită, văzută ca slabă, dacă cei din ținuturile umede știu ce înseamnă umilirea. Rolan și mulți dintre ceilalți sunt *Mera'din,* cu toate astea, Efalin și restul ar trebui să știe mai bine. Efalin nu ar fi trebuit să îngăduie una ca asta.

Umilită? Mânioasă, mai degrabă. Nevrând să își întoarcă capul de la cana binecuvântată, ea își roti ochii spre uriașul mătăhălos care o cărase ca pe un sac de grâne *și* o pălmuise fără milă. Ea păru să își amintească vag că agrease acele palme, dar era imposibil. Firește că era imposibil! Rolan nu arăta ca un bărbat care mai că alergase toată ziua și noaptea, cărând pe cineva. Respirația lui era ușoară, iar din gură îi ieșeau aburi albi. *Mera'din?* Ea se gândi că acest cuvânt ar însemna „Cei fără frați" în Limba Străveche, ceea ce nu îi spunea nimic, însă în

vocea *gai'shainului* se simțea un ușor dispreț. Va trebui să le întrebe pe Bain și pe Chiad și să spere că nu era unul dintre acele lucruri despre care Aielii nu vorbeau cu cei din ținuturile umede, nici măcar cu aceia care erau prieteni apropiați. Orice informație îi putea fi de folos ca să evadeze.

Așadar, își înveliseră prizonierele ca să le apere de frig? Ei bine, nimeni nu risca să înghețe, în afară de Rolan și ceilalți. Totuși, ea îi datora o mică favoare. Foarte mică, având în vedere situația. Poate că ea avea să îi taie doar urechile. Dacă va avea ocazia, cu atâtea mii de Shaido în jurul ei. Mii? Shaido erau cu sutele de mii, iar zece mii dintre aceștia erau *algai'd'siswai.* Furioasă pe ea însăși, lupta cu disperarea. Va evada; vor evada toate și va lua urechile bărbatului cu ea!

— *Voi* avea grijă ca Rolan să primească ceea ce merită, bombăni ea când *gai'shainul* luă cana ca s-o umple din nou.

El miji ochii și o privi bănuitor, iar ea se grăbi să adauge:

— După cum spuneai, sunt din ținuturile umede. Mulți dintre noi suntem. Noi nu urmăm *ji'e'toh.* După obiceiurile voastre, noi n-ar trebui să fim făcute deloc *gai'shain,* nu-i așa?

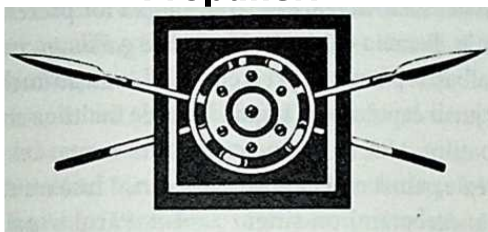
Expresia de pe fața plină de cicatrice a bărbatului nu se schimbă. Abia dacă clipi. Instinctul îi spunea că era prea devreme, căci ea nu cunoștea încă perimetrul, însă gândurile înghețate de frig nu o lăsau să tacă din gură:

— Dacă Shaido vor hotărî să încalce și alte obiceiuri? Ar putea hotărî să nu te elibereze atunci când va veni vremea ta.

— Shaido încalcă multe obiceiuri, îi spuse el pe un ton pașnic, eu, însă, nu. Mai am de purtat veșmântul alb încă o jumătate de an. Până atunci, voi sluji așa cum cere obiceiul. Dacă poți vorbi atât de mult, înseamnă că ai băut destul ceai?

Faile îi smulse cu stângăcie cana din mână. El își arcui sprâncenele, iar ea își trase pătura pe ea cu o mână cât putu de repede, roșindu-se în obraji. *El* cu siguranță știa că privea o femeie. Lumină, ea făcea gafe de parcă ar fi fost oarbă! Trebuia să gândească, să se concentreze. Mintea era singura armă pe care o avea. Și, în acel moment, îi era ca o bucată de brânză înghețată. Sorbind cu nesaț din ceaiul fierbinte, ea începu să se gândească cum ar putea profita de faptul că era înconjurată de mii de Shaido. Însă nu găsi nicio soluție. Nimic.

CAPITOLUL 4
Propuneri

— Ce avem noi aici? se auzi o voce aspră de femeie.

Faile își ridică privirea și se zgâi. Ceaiul fierbinte dispăru din gândurile ei pentru moment.

Două femei Aiel, cu o femeie *gai'shain* mai scundă între ele, își făcură apariția prin zăpada troienită, afundându-se până la jumătatea gambelor în covorul alb care acoperea pământul, dar reușind totuși să înainteze cu pași hotărâți. Cel puțin femeile mai înalte reușeau; femeia *gai'shain* se împleticea și se poticnea încercând să țină pasul cu ele, iar una din celelalte își ținea o mână pe umărul ei ca să se asigure că o făcea. Toate trei meritau o privire fixă. Femeia în alb își ținea smerită capul plecat atât cât putea și mâinile împreunate în mânecile largi, așa cum trebuia să facă un *gai'shain,* însă roba ei avea luciul mătăsii, ca să vezi! *Gai'shainii* nu aveau voie să poarte podoabe, cu toate acestea, o curea lată și elaborată, cu smaralde bătute în aur îi încingea mijlocul și un colier asortat abia se zărea din interiorul glugii, care îi acoperea aproape tot gâtul. Foarte puțini, în afară de cei de sânge albastru, își permiteau așa ceva. Oricât de ciudată era femeia *gai'shain,* Faile le privi cu atenție pe celelalte. Ceva îi spunea că erau Înțelepte. Aveau un aer prea autoritar ca să nu fie așa; aceste femei erau obișnuite să dea porunci și să fie ascultate. Însă, în afară de asta, simpla lor prezență atrăgea atenția. Femeia care o împingea pe *gai'shain,* un vultur cu ochi albaștri pătrunzători și cu un șal cenușiu-închis înfășurat în jurul capului, era înaltă, la fel de înaltă ca majoritatea bărbaților Aiel, în vreme ce cealaltă era cu cel puțin o jumătate de palmă mai înaltă decât Perrin! Însă nu era voluminoasă, exceptând un singur aspect. Părul ei galben, de nuanța nisipului, i se revărsa până la talie, fiind prins la spate cu o eșarfă lată și închisă la culoare, iar șalul maro îi

acoperea umerii și era deschis doar atât cât să se vadă un piept incredibil de generos, care îi ieșea pe jumătate din bluza albă. Cum de nu îngheța umblând atât de despuiată pe o vreme ca aceea? Trebuie să fi simțit toate acele coliere grele de fildeș și aur ca pe niște fâșii de gheață!

Când se opriră dinaintea prizonierelor îngenuncheate, femeia cu față de vultur se încruntă dezaprobator spre cei din Shaido care le capturaseră și făcu un gest scurt cu mâna liberă, concediindu-i. Dintr-un anume motiv, ea continua să o țină strâns de umăr pe femeia *gai'shain.* Cele trei Fecioare se întoarseră imediat, îndreptându-se în grabă spre coloana de Shaido care trecea pe acolo. La fel făcu și unul dintre bărbați, însă Rolan și restul se priviră nepăsători, înainte să îi urmeze. Poate că acea privire însemna ceva, sau nu însemna nimic. Brusc, Faile știu cum se simțea cineva prins într-o vâltoare, agățându-se cu disperare de orice fir.

— Ce avem noi aici sunt mai multe *gai'shain* pentru Sevanna, zise femeia incredibil de înaltă pe un ton amuzat. Avea o față aspră pe care unii ar numi-o frumoasă, dar, pe lângă cealaltă Înțeleaptă, părea a fi blajină. Sevanna nu se va mulțumi până când întreaga lume nu va deveni *gai'shain,* Therava. Nu că aș avea ceva împotrivă, termină ea, râzând.

Înțeleapta cu ochi de vultur nu râse. Fața îi era împietrită. Vocea îi era împietrită.

— Sevanna are deja prea mulți *gai'shain,* Someryn. Noi avem prea mulți *gai'shain.* Ne țin în loc atunci când ar trebui să gonim.

Ea își plimbă privirea aspră peste șirul de prizoniere îngenuncheate.

Faile tresări când privirea aceea o atinse și își ascunse repede fața după cană. Nu o mai văzuse niciodată pe Therava până atunci, însă, după privirea aceea, știa ce fel de femeie era: nerăbdătoare să nimicească orice provocare și dispusă să vadă o provocare în orice privire nevinovată. Pentru un nobil de la Curte sau pentru cineva întâlnit pe stradă, ar fi fost suficient de rău, însă evadarea ar fi putut deveni mult mai dificilă dacă acest vultur ar fi avut un interes personal. Totuși, ea o urmărea pe femeie cu coada ochiului. Era ca și când ar fi privit un șarpe veninos, ai cărui solzi luceau în lumina soarelui și care stătea la o jumătate de metru de fața ei.

„Umilă, gândi ea. Stau îngenuncheată și umilă aici, fără să mă gândesc la nimic altceva decât să-mi beau ceaiul. Nu e nevoie să te uiți la mine de două ori, vrăjitoare cu ochi reci.” Ea spera ca toate celelalte să vadă ce făcea.

Alliandre nu o văzu. Ea încercă să se ridice pe picioarele-i umflate, se clătină, apoi căzu din nou în genunchi, gemând. Chiar și așa, în genunchi, rămăsese dreaptă în zăpada care cădea, cu capul sus, înfășurată în pătura cu dungi roșii de parcă aceasta ar fi fost un șal din mătase fină peste o rochie splendidă. Cumva, picioarele goale și părul suflat de vânt stricau această imagine, dar totuși ea era aroganța întruchipată pe un piedestal.

— Eu sunt Alliandre Maritha Kigarin, Regina din Ghealdan, anunță ea cu voce tare, cu atitudinea unei regine care se adresa unor vagabonzi. Ar fi înțelept să te porți frumos cu mine și cu însoțitoarele mele și să-i pedepsești pe cei care s-au purtat cu atâta cruzime față de noi. Ai putea primi o răscumpărare frumoasă pentru noi, mai generoasă decât îți poți închipui, și iertare pentru nelegiuirile voastre. Suzerana mea și cu mine vom avea nevoie de un adăpost potrivit până când se vor face aranjamentele, la fel și servitoarea ei. Celelalte n-au nevoie de prea mult, atâta vreme cât n-o să pățească nimic. Nu voi plăti nicio lețcaie dacă vreuna dintre servitoarele suzeranei va fi tratată prost.

Faile ar fi scos un geamăt – femeia aia idioată credea că acești oameni erau niște simpli bandiți? Doar că nu avu timp.

— Este adevărat, Galina? Este o regină din ținuturile umede?

O altă femeie își făcu apariția călare în spatele prizonierelor, juganul ei înalt și negru pășind încet prin zăpadă. Faile își zise că trebuie să fi fost Aiel, dar nu era sigură. Îi era greu să-și dea seama în ceea ce o privea pe femeia de pe cal, dar aceasta părea să fie la fel de înaltă ca Faile. Puține femei erau, în afară de cele din neamul Aiel, dar cu siguranță nu cu acei ochi verzi de pe fața-i arsă de soare. Și totuși… La o primă vedere, fusta largă și neagră semăna cu cea a unei femei Aiel, dar era despicată ca să poată călări și părea să fie din mătase, la fel și bluza ei crem. Pe sub tiv i se iveau cizmele roșii din scărițe. Eșarfa lată și împăturită cu care îi era strâns la spate părul lung și auriu era din mătase roșie cusută cu fire de aur, iar pe el se afla un inel, gros cât degetul mare, din aur, bătut în smaralde.

Spre deosebire de podoabele din aur și din fildeș sculptat ale Înțeleptelor, șiragurile ei din perle mari și colierele bătute în smaralde, safire și rubine acopereau tot atât din pieptul ei cât al lui Someryn. Brățările care îi urcau aproape până la coate erau diferite de cele purtate de cele două Înțelepte și, deși femeile Aiel nu purtau cercei, pe fiecare deget străluceau nestemate. În locul șalului negru, o mantie de un roșu intens, tivită cu broderie aurie și căptușită cu blană albă, flutura în vântul puternic. Cu toate acestea, ea ședea în șa la fel de stângace ca un Aiel călare.

— Și suzerana unei regine? rosti ea într-un mod straniu. Asta înseamnă că Regina i-a jurat credință? Este o femeie cu adevărat puternică, atunci. Răspunde-mi, Galina!

Femeia *gai'shain* înveșmântată în mătase își coborî umerii și îi oferi femeii călare un zâmbet smerit.

— E o femeie cu adevărat puternică dacă o regină i-a jurat credință, Sevanna, răspunse ea cu entuziasm. N-am mai pomenit una ca asta. Totuși, cred că este cine pretinde a fi. Am văzut-o o dată pe Alliandre, cu mult timp în urmă, iar fata pe care mi-o amintesc s-ar fi putut transforma în această femeie. Și a fost încoronată Regină a Ghealdanului. Habar n-am ce caută în Amadicia. Mantiile Albe sau Ailron ar înhăța-o într-o clipită dacă…

— Ajunge, Lina! zise Therava pe un ton ferm. Ea o strânse vizibil de umăr pe Galina. Știi că nu-mi place când trăncănești.

Femeia *gai'shain* tresări de parcă ar fi fost lovită și își închise gura. Crispându-se, ea își ridică privirea la Therava și îi zâmbi, mai smerit decât îi zâmbise Sevannei. Aurul străluci pe unul dintre degetele ei când își frânse mâinile. În ochi i se citea teama. Erau ochi negri, categoric nu era Aiel. Therava părea să ignore lingușelile femeii; o dresase ca pe un câine care îi asculta poruncile. Toată atenția ei era la Sevanna. Someryn o privi pieziș pe femeia *gai'shain,* mișcându-și buzele disprețuitor, apoi își acoperi pieptul cu șalul și se uită și ea la Sevanna. Deși Aielii nu lăsau să li se citească nimic pe fețe, era totuși limpede că femeia n-o plăcea pe Sevanna și era precaută în preajma ei.

Faile o privea și ea pe femeia călare, peste buza cănii, într-un fel, era ca și când s-ar fi uitat la Logain sau la Mazrim Taim. Și Sevanna își făcuse un renume din vărsarea de sânge și foc. Vor trece ani până când Cairhien își va reveni în urma distrugerilor

pe care ea le provocase acolo și care se simțeau și în Andor și Tear, și mai departe. Perrin dădea vina pe un bărbat numit Couladin, însă Faile auzise suficient de multe lucruri despre această femeie ca să bănuiască cine se afla în spatele acestor distrugeri. Nimeni nu tăgăduia că măcelul de la Fântânile din Dumai fusese cauzat de Sevanna. Perrin fusese cât pe ce să-și piardă viața acolo. Pentru asta, ea avea o răfuială personală cu Sevanna. Poate va fi dispusă să nu-i taie urechile lui Rolan dacă va putea pune punct acestei răfuieli.

Femeia îmbrăcată extravagant își mână încet calul de-a lungul șirului de prizoniere îngenuncheate, iar ochii ei verzi erau aproape la fel de reci ca ai Theravei. Zgomotul zăpezii care scrâșnea sub copitele juganului negru păru dintr-odată mai puternic.

— Care dintre voi este servitoarea? Era o întrebare ciudată.

Maighdin șovăi și strânse din dinți înainte să-și ridice o mână de sub pătură. Sevanna încuviință din cap, îngândurată.

— Și… suzerana?

Faile se gândi să se abțină, dar Sevanna va afla, într-un fel sau altul, ce voia să știe. Ea își ridică o mână, fără tragere de inimă. Tremura, și nu doar din cauza frigului. Therava o privea cu acei ochi nemiloși și cu mare băgare de seamă. Pe Sevanna și pe cele pe care le observase.

Faile nu înțelegea de ce nimeni nu vedea acea privire sfredelitoare, totuși Sevanna păru să o facă doar atunci când își mâna calul prin spatele șirului de prizoniere.

— Nu pot umbla pe picioarele alea, zise ea după o clipă. Nu văd de ce ar trebui să călătorească alături de copii. Tămăduiește-le, Galina!

Faile tresări și fu cât pe ce să scape din mâini cana de lut. I-o întinse *gai'shainului,* încercând să lase să se înțeleagă că asta făcuse de la început. Oricum, era goală. Calm, individul cu cicatrice începu să o umple din nou din plosca de apă. Să le tămăduiască. Cu siguranță nu se referea la…

— Prea bine, zise Therava, dându-i femeii *gai'shain* un brânci care o făcu să se împleticească. Fă-o repede, micuță Lina. Știu că nu vrei să mă dezamăgești.

Galina reuși să-și țină echilibrul cât să nu cadă, doar ca să înainteze împleticindu-se spre prizoniere. Pe alocuri, se afunda până la genunchi, târându-și roba pe zăpadă, însă era hotărâtă

să își atingă ținta. Pe fața ei rotundă se observa un amestec de teamă și repulsie și... nerăbdare. Oare era posibil? Una peste alta, era o combinație dezgustătoare.

Sevanna își încheie circuitul, revenind în locul în care Faile o putea vedea limpede, și trase de hățuri în fața Înțeleptelor. Femeia își ținea ferecate buzele-i pline. Mantia îi flutura în bătaia vântului tăios, dar ea nu părea să bage de seamă nici vântul, nici zăpada care i se așternea pe creștetul capului.

— Tocmai am primit vești, Therava. Vocea ei era calmă, deși ochii îi scânteiau ca niște fulgere. În noaptea asta vom împărți tabăra cu Jonine.

— A cincea gintă, răspunse Therava pe un ton hotărât. Și în cazul ei, era ca și când vântul și zăpada nu ar fi existat. Cinci, în vreme ce șaptezeci și opt sunt împrăștiate în toate colțurile lumii. E bine că n-ai uitat că ai făgăduit să reunești clanul Shaido, Sevanna. Noi nu vom aștepta o veșnicie.

Întorcându-și calul, îl lovi în coaste cu călcâiele, încercând să înainteze la galop spre marea de oameni și căruțe, deși niciun cal nu ar fi putut face asta din cauza troienelor. Calul negru reuși să înainteze mai iute decât ar fi mers la pas, dar nu mai mult. Cu fețele inexpresive ca niște măști, Therava și Someryn priveau cum calul și călăreața sa dispăreau în perdeaua albă care cădea.

O discuție importantă, cel puțin pentru Faile. Își dădea seama când atmosfera era încordată ca o strună și recunoștea ura reciprocă. Era o vulnerabilitate de care se putea folosi, dacă își va da seama cum anume. Se părea că Shaido nu erau cu toții acolo, deși păreau să fie mai mult decât suficienți, după șirul nesfârșit pe care îl vedea trecând. Galina ajunse la ea în acel moment și totul îi dispăru din minte.

Cu o oarecare stăpânire de sine, Galina afișă o expresie liniștită și îi cuprinse capul Failei cu ambele mâini, fără să rostească un cuvânt. Poate că Faile suspinase; nu era convinsă. Pământul păru să-i fugă de sub picioare când ea se ridică pe jumătate cu o smucitură. Ceasurile se scurgeau sau bătăile inimii încetineau. Femeia înveșmântată în alb se dădu în spate, iar Faile căzu pe burtă pe pătura maro, gâfâind pe lâna aspră. Picioarele nu o mai dureau, dar Tămăduirea aducea cu ea foamea, iar Faile nu mai mâncase nimic de la micul dejun luat cu o zi înainte. Ar fi fost în stare să înfulece *farfurii* pline cu orice

ar fi semănat a mâncare. Nu se mai simțea istovită, însă își simțea mușchii moi. Împingându-se în brațele care păreau să cedeze sub propria-i greutate, își strânse din nou cu mâini nesigure pătura cu dungi gri în jurul trupului. Era uluită de ce văzuse pe mâna Galinei cu câteva clipe înainte ca aceasta să o atingă ca de Tămăduire. Recunoscătoare, îl lăsă pe bărbatul cu cicatrice să îi ducă la buze cana din care ieșeau aburi. Nu era sigură că o va putea ține singură.

Galina nu irosea timpul. Amețită, Alliandre tocmai încerca să se ridice de pe burtă, pătura ei cu dungi alunecând neobservată pe pământ. Urmele de nuia dispăruseră. Maighdin zăcea în continuare întinsă între cele două pături, membrele răsfirate îi ieșeau de sub ele și se mișcau în timp ce ea încerca să se adune cu greu. Chiad, cu mâna Galinei pe cap, sări în picioare, cu brațele deschise, răsuflând zgomotos. Umflătura galbenă de pe obrazul ei dispăru chiar în timp ce Faile privea. Fecioara căzu ca secerată când Galina trecu la Bain, deși începu să se miște aproape imediat.

Faile se ocupa de ceaiul ei și de gândurile furioase. Aurul de pe degetul Galinei era un inel cu Marele Șarpe. L-ar fi considerat un dar ciudat din partea celui care îi oferise femeii celelalte podoabe dacă n-ar fi fost Tămăduirea. Galina era Aes Sedai. Trebuie să fi fost. Dar ce făcea o Aes Sedai acolo, în veșminte de *gai'shain?* Ca să nu mai pomenim că părea să fie dispusă să lingă încheietura Sevannei și să sărute picioarele Theravei! O Aes Sedai!

Stând deasupra unei Arrele vlăguite, ultima la rând, Galina gâfâia încet din cauza Tămăduirii – fuseseră atât de multe, una după alta – și o privea pe Therava de parcă ar fi nădăjduit la un cuvânt de laudă. Fără măcar să îi arunce o privire, cele două Înțelepte o luară spre râul de Shaido, ținându-și capetele apropiate și vorbind. După o clipă, Aes Sedai se încruntă și își ridică roba, fugind după ele cât putu de repede. Însă nu o dată privi în urma ei. Faile avea presimțirea că femeia privise în urma ei chiar și după ce zăpada care cădea puse o perdea între ele.

Mai mulți *gai'shain* veneau din direcția cealaltă. Vreo doisprezece bărbați și femei, și doar unul era Aiel, un roșcovan și deșirat, care avea o cicatrice palidă ce îi pornea de la linia părului și până la falcă. Faile recunoscu cairhienini scunzi și palizi și alții despre care credea că erau amadiciani sau altarani,

mai înalți și mai tuciurii, și chiar o domani cu pielea bronzată. Femeia domani și una dintre celelalte femei purtau în jurul taliei cingători late din lanțuri aurii și coliere din zale plate în jurul gâtului. La fel purta și unul dintre bărbați! Oricum, podoabele de pe *gai'shain* nu păreau importante, ci mai degrabă ciudate, mai ales pe lângă mâncarea și veșmintele pe care le aduceau.

Unii dintre nou-veniți cărau coșuri cu pâini și brânză galbenă și carne de vită uscată, iar *gai'shainii* care se aflau deja acolo cu ploștile lor cu apă ofereau de băut, astfel încât mâncarea să alunece mai bine pe gât. Faile nu era singura care își umplea gura cu o grabă necuviincioasă în timp ce se îmbrăca cu stângăcie și părând mai preocupată de viteză decât de modestie. Roba albă cu glugă și veșmintele groase de dedesubt păreau grozav de călduroase, căci frigul nu pătrundea prin ele, la fel și ciorapii grei din lână și cizmele moi Aieli, care se încheiau cu șireturi până la genunchi – până și cizmele fuseseră albite! —, însă nu îi umpleau golul pe care îl simțea în stomac. Carnea era tare ca o piele de cizmă, brânza aproape tare ca piatra, nici pâinea nu era mai moale, însă aveau un gust dumnezeiesc! Saliva la fiecare mușcătură.

Mestecând brânza din gură, își înnodă ultimul șiret al cizmei și se ridică în picioare, netezindu-și roba. Când își întinse mâna să mai ia niște pâine, una dintre femeile care purtau aur, durdulie, simplă și istovită, scoase un lanț auriu din sacul din pânză care îi atârna pe umăr. Înghițind repede, Faile făcu un pas în spate.

— Aș prefera să nu îl port, mulțumesc.

Avea presentimentul că se înșelase atunci când considerase acele podoabe ca fiind lipsite de importanță.

— Nu contează ce preferi tu, răspunse femeia durdulie pe un ton plictisit. Avea accent amadician, cultivat. Acum îi slujești doamnei Sevanna. Vei purta ce ți se va da și vei face ce ți se va spune, altminteri, vei fi pedepsită până când vei înțelege unde greșești.

La câțiva pași mai încolo, Maighdin încerca să se ferească de femeia domani, împotrivindu-se să i se pună zgarda. Alliandre se îndepărta de bărbatul care purta lanțuri de aur, ținându-și mâinile ridicate și afișând o expresie dezgustată. El îi întinse una dintre curele. Din fericire, amândouă se uitau la Faile. Poate că biciuirea din pădure le priise.

Oftând din greu, Faile le făcu un semn din cap, apoi o lăsă pe

femeia *gai'shain* durdulie să îi prindă cureaua lată în jurul taliei. Urmându-i exemplul, celelalte două femei își lăsară brațele pe lângă corp. Alliandre părea să fi suferit prea multe lovituri și stătea nemișcată, cu privirea pierdută, în timp ce i se puneau cureaua și zgarda. Maighdin se străduia din răsputeri să o sfredelească cu privirea pe femeia domani cea zveltă. Faile încercă să schițeze un zâmbet încurajator, însă îi venea greu. Pentru ea, pocnetul scos de închizătoarea zgărzii semăna cu cel făcut de ușa unei închisori care se închidea. Cureaua și zgarda puteau fi îndepărtate la fel de ușor cum fuseseră puse, dar *gai'shainii* care îi slujeau „Doamnei Sevanna" cu siguranță erau supravegheați îndeaproape. Era un dezastru după altul. De-acum încolo, lucrurile trebuiau să se îndrepte. Trebuia.

În scurt timp, Faile se trezi călcând prin zăpadă pe picioarele-i nesigure, alături de Alliandre, cea cu privirea pierdută, și Maighdin, cea cu privirea încruntată, înconjurate de *gai'shaini* care mânau turmele de animale, cărau coșuri mari și acoperite în spate, trăgeau roabe pline ochi, ale căror roți erau prinse pe șine din lemn. Și telegile, și căruțele cu coviltir aveau tălpi din lemn sau șine late, iar roțile erau legate pe încărcătura acoperită cu zăpadă. Poate că zăpada era un lucru neobișnuit pentru Shaido, însă aceștia învățaseră ceva călătorind prin ea. Nici Faile, nici celelalte nu cărau poveri, deși femeia amadiciană durdulie le asigurase că vor căra sau vor trage încărcături în ziua următoare și în celelalte. Cu toate acestea, mulți Shaido înaintau în coloană, ca un oraș mare aflat în mișcare, dacă nu chiar o națiune. Copiii până la doisprezece sau treisprezece ani stăteau cocoțați pe telegi sau căruțele cu coviltir, însă ceilalți mergeau pe jos. Toți bărbații purtau *cadin'sor,* însă majoritatea femeilor purtau fuste, bluze și șaluri, asemenea Înțeleptelor, iar cei mai mulți dintre bărbați aveau asupra lor o singură suliță sau nicio armă, părând mai blânzi decât ceilalți. „Blânzi" însemnând că erau pietre mai puțin dure decât granitul.

Când femeia amadiciană plecă, fără să își spună numele sau altceva în afară că trebuia să se supună, altminteri va fi pedepsită, Faile își dădu seama că le pierduse din vedere pe Bain și pe celelalte, care se aflau undeva, ascunse de zăpada care cădea. Cum nimeni nu încerca să o oblige să stea într-un anume loc, ea se muta cu un aer obosit de colo colo, în interiorul coloanei, însoțită de Alliandre și de Maighdin. Faptul că

își ținea mâinile împreunate în mâneci îi îngreuna mersul, mai ales prin zăpadă, dar măcar îi erau calde. Mai calde decât dacă și le-ar fi ținut afară. Din cauza vântului, ele își țineau glugile pe cap. În ciuda curelelor aurii speciale, nici *gai'shainii,* nici Shaido nu se uitară de două ori la ele. Totuși, în ciuda faptului că străbătuse coloana de zeci de ori sau mai mult, căutarea se dovedi a fi zadarnică. Peste tot erau oameni în robe albe și oricare dintre acele glugi adânci le-ar fi putut ascunde pe tovarășele ei.

— Va trebui să le găsim în seara asta, zise Maighdin, în cele din urmă.

Ea reușea să pășească prin zăpada adâncă, chiar dacă o făcea într-un mod lipsit de grație. Ochii ei albaștri aveau o căutătură pătrunzătoare în scobitura glugii. Apucă cu o mână lanțul de aur lat din jurul grumazului ei de parcă ar fi vrut să și-l smulgă.

— După cum văd, noi facem zece pași când ceilalți fac doar unul. Douăzeci de pași în loc de unu. Nu ne va servi la nimic dacă vom ajunge în tabără în seara asta prea istovite ca să ne mai mișcăm.

În partea cealaltă a Failei, Alliandre se trezi din amorțeală suficient cât să își arcuiască o sprânceană auzind hotărârea din vocea lui Maighdin. Faile nu spuse nimic, doar îi aruncă o privire servitoarei ei, însă fu de-ajuns ca Maighdin să se înroșească și să se bâlbâie. Ce o apucase pe femeie? Deși nu era ceea ce se aștepta de la o servitoare, totuși ea nu putea da vina pe spiritul lui Maighdin, care dorea să evadeze. Păcat că femeia nu putea conduce mai mult. Odinioară, Faile își făcuse mari speranțe, asta până când află că Maighdin era înzestrată cu atât de puțin har, încât acesta era inutil.

— Trebuie să fie în seara aceasta, Maighdin, conveni ea.

Sau de câte seri va fi nevoie. Ea nu pomeni de asta. Faile îi privi în grabă pe oamenii din jurul lor ca să se asigure că nu le auzise cineva. Shaido, în *cadin'sor* sau nu, pășeau hotărâți prin zăpada care cădea, înaintând spre o țintă nevăzută. *Gai'shainii* – ceilalți *gai'shaini* – se deplasau mânați de un scop diferit. „Spune-te sau vei fi pedepsit!"

— În felul în care ne ignoră, continuă ea, ai putea cădea pe marginea drumului, atâta vreme cât nu faci asta sub nasul vreunui Shaido. Dacă vreuna din voi va găsi o portiță de salvare,

să nu stea pe gânduri. Robele astea vă vor ajuta să vă ascundeți în zăpadă și, odată ce veți da de un sat, aurul pe care ni l-au oferit cu atâta mărinimie vă va duce înapoi la soțul meu. El le va lua urma.

„Nu prea repede, gândi ea. Cel puțin nu prea aproape. Shaido aveau o armată aici. O armată mică, poate, în comparație cu altele, dar mai mare decât a lui Perrin.”

Fața Alliandrei se înăspri, citindu-se pe ea determinarea.

— N-am să plec niciodată fără tine, zise ea cu blândețe. Cu blândețe, dar pe un ton ferm. N-am să iau în derâdere niciun jurământ de loialitate, Doamna mea. Voi evada împreună cu tine sau deloc!

— Vorbește în numele amândurora, zise Maighdin. Oi fi eu o simplă servitoare – rosti cuvântul cu dispreț –, dar n-am să las pe nimeni în urmă cu acești... bandiți!

Tonul ei nu era doar ferm; nu accepta nicio împotrivire. După toate astea, Lini trebuia să poarte o discuție foarte lungă cu ea, înainte să-și poată menține poziția!

Faile își deschise gura ca să se împotrivească – nu, să le poruncească; Alliandre îi jurase credință, iar Maighdin era servitoarea ei, oricât de răzvrătită devenise de când era captivă! Ele îi *vor* asculta poruncile! Însă cuvintele i se stinseră pe buze.

Formele întunecate care se apropiau străpungând valul de Shaido și perdeaua de zăpadă se materializară într-un grup de femei Aiel ale căror fețe erau încadrate de șaluri. Therava se afla în fruntea lor. La un cuvânt șoptit al ei, celelalte rămaseră în urma ei, în vreme ce Therava se alătură Failei și însoțitoarelor ei. Adică pășea alături de ele. Ochii ei pătrunzători păreau să stingă până și curajul lui Maighdin, deși nu le aruncase decât o privire. Din punctul ei de vedere, ele nu meritau nici măcar o privire.

— Vă gândiți la evadare, începu ea. Niciuna nu zise nimic, dar Înțeleapta adăugă pe un ton disprețuitor: Nu încercați să negați!

— Vom încerca să slujim așa cum trebuie, Înțeleapto, zise Faile cu băgare de seamă.

Ea își ținea capul plecat în glugă și avu grijă să nu privească în ochii femeii mai înalte.

— Știi ceva despre obiceiurile noastre. Therava părea surprinsă, dar mirarea ei dispăru repede. Prea bine. Dar mă iei de proastă dacă gândești că eu cred că veți sluji cu smerenie.

Pentru niște locuitori din ținuturile umede, văd curaj în toate trei. Unii nu încearcă niciodată să scape, pentru că doar cei morți reușesc. Cei vii sunt întotdeauna aduși înapoi. Întotdeauna.

— Voi ține minte cuvintele tale, Înțeleapto, zise Faile pe un ton umil. Toate vom ține minte.

„Întotdeauna? Ei bine, trebuia să existe prima oară."

— Oh, *foarte* bine, șopti Therava. Poate veți reuși să convingeți o persoană oarbă cum este Sevanna. Totuși, luați aminte, *gai'shain,* cei din ținuturile umede nu seamănă cu ceilalți care poartă robe albe. În loc să fiți eliberate după un an și o zi, veți sluji până când veți fi prea gârbovite și prea slăbite ca să mai puteți munci. Eu sunt singura voastră nădejde ca să scăpați de această soartă.

Faile se poticni în zăpadă, iar dacă Alliandre și Maighdin n-ar fi prins-o de brațele pe care și le flutura în aer, ar fi căzut. Pierzându-și răbdarea, Therava le făcu semn să se pună în mișcare. Faile simți că i se face rău. *Therava* le va ajuta să evadeze? Chiad și Bain susțineau că Aielii nu știau nimic despre Jocul Caselor și îi dojeneau pe cei din ținuturile umede pentru că îl jucau, însă Faile recunoștea acum curenții care se roteau în jurul ei. Curenți care aveau să le tragă pe toate la fund dacă ea făcea un pas greșit.

— Nu pricep, Înțeleapto.

Își dorea ca vocea ei să nu pară dintr-odată atât de răgușită.

Totuși, poate tocmai acea răgușeală o convinse pe Therava. Oamenii ca ea credeau că teama era o motivație mai presus de oricare alta. Oricum, ea zâmbi. Nu era un zâmbet cald, ci doar o strâmbătură a buzelor subțiri, și singura emoție pe care o trăda era satisfacția.

— Toate trei veți fi cu ochii în patru și cu urechile ciulite cât timp o veți sluji pe Sevanna. În fiecare zi, o Înțeleaptă vă va pune întrebări, iar voi veți repeta fiecare cuvânt rostit de Sevanna și veți spune cu cine a vorbit. Faceți-mi pe plac, și voi avea grijă să fiți lăsate în urmă.

Faile nu voia să ia parte la așa ceva, însă refuzul era exclus. Dacă refuza, niciuna dintre ele nu avea să supraviețuiască peste noapte. Era convinsă de asta. Therava nu își va asuma niciun risc. Poate că nu vor supraviețui nici măcar până la căderea nopții; zăpada aceea va acoperi repede trei trupuri

înveșmântate în alb, iar ea se îndoia că cineva din apropiere s-ar fi împotrivit dacă Therava ar fi hotărât să taie câțiva grumaji pe ici, pe colo. Oricum, toți erau atenți la drumul pe care îl aveau de străbătut prin zăpadă. Poate că nici nu vor băga de seamă.

— Dacă ea va afla... Faile înghiți cu noduri.

Femeia le cerea să pășească pe nisipuri mișcătoare. Nu, le poruncea s-o facă. Oare Aielii omorau iscoadele? Ei nu îi trecuse niciodată prin minte să le întrebe pe Chiad și pe Bain despre asta.

— Ne vei proteja, Înțeleapto?

Femeia cu fața aspră o apucă pe Faile de bărbie cu niște degete de oțel, oprind-o în loc și ridicând-o în vârful picioarelor. Ochii Theravei o țintuiau. Faile simți că i se usucă gura. Privirea aceea fixă făgăduia durere.

— Dacă ea va afla, *gai'shain*, eu însămi te voi pregăti pentru gătit. Așa că ai grijă să nu afle. În seara aceasta, vei sluji în cortul ei. Tu și alte câteva sute, prin urmare, nu vei avea prea multe sarcini care să-ți distragă atenția de la ceea ce este important.

După ce le privi o clipă cu atenție pe cele trei femei, Therava dădu din cap mulțumită. Vedea trei femei blânde din ținuturile umede, prea slăbite ca să facă altceva decât să se supună. Fără a mai rosti un cuvânt, îi dădu drumul Failei și se întoarse, iar, în câteva clipe, ea și celelalte Înțelepte fură înghițite de zăpadă.

O vreme, cele trei femei înaintară în tăcere, împleticindu-se. Faile nu mai spuse că una dintre ele trebuia să evadeze singură, nici nu mai dădu ordine. Era sigură că dacă ar face-o, celelalte se vor răzvrăti din nou. Pe lângă toate astea, dacă se vor supune, vor lăsa impresia că Therava le făcuse să se răzgândească, pentru că se temeau de ea. Faile le cunoștea suficient de bine pe celelalte două femei ca să știe că acestea mai degrabă ar muri decât să recunoască faptul că femeia le înspăimânta. Pe ea, Therava o înspăimânta sigur. „Și mai degrabă mi-aș înghiți limba decât să recunosc cu voce tare", gândi ea cu amărăciune.

— Mă întreb la ce s-a referit când a spus... „gătit" zise, în cele din urmă, Alliandre. Am auzit că, uneori, Inchizitorii Mantiilor Albe îi pun pe proțap pe prizonieri.

Înfiorându-se, Maighdin se cuprinse cu brațele, iar Alliandre își scoase o mână din mâneci doar atât cât să o bată ușor pe umăr

pe cealaltă femeie:

— Nu-ți face griji! Dacă Sevanna are o sută de servitori, s-ar putea să nu ne putem apropia niciodată suficient de mult ca să auzim ceva. Putem alege ce să le spunem, astfel încât să nu ni se ia urma.

Maighdin râse cu amărăciune de sub gluga ei albă.

— Crezi că încă putem face mici alegeri? Nu putem face niciuna. Trebuie să înveți cum este să n-ai de ales. Femeia nu ne-a ales pentru că avem *curaj.* Ea aproape că scuipă cuvântul. Pun rămășag că toți *ceilalți* servitori ai Sevannei au primit același avertisment din partea Theravei. Dacă vom rata un cuvânt pe care ar trebui să îl auzim, poți fi sigură că ea va afla.

— S-ar putea să ai dreptate, conveni Alliandre după o clipă. Dar să nu-mi mai vorbești astfel niciodată, Maighdin. Ne aflăm într-o situație grea, deși este puțin spus, dar *nu uita* cine sunt eu.

— Până când vom scăpa, răspunse Maighdin, ești servitoarea Sevannei. Dacă nu te vei considera o servitoare în tot acest timp, atunci mai bine ai urca pe proțapul acela. Și lasă-ne și nouă loc, căci ne vor pune și pe noi acolo.

Gluga îi ascundea fața Alliandrei, însă ea își încorda spatele la fiecare cuvânt. Era isteață și știa cum să facă ce trebuia să facă, dar avea temperamentul unei regine atunci când nu și-l stăpânea.

Faile vorbi înainte ca aceasta să apuce să izbucnească.

— Până vom reuși să scăpăm, *toate* suntem servitoare, zise ea pe un ton ferm. Lumină, ultimul lucru de care avea nevoie era ca să se certe cele două femei. Dar vei cere iertare, Maighdin. Acum!

Cu capul întors, servitoarea ei bombăni ceva ce ar fi putut aduce cu o scuză. Cel puțin asta voia să pară.

— Cât despre tine, Alliandre, mă aștept să fii o servitoare *bună,* continuă Faile.

Alliandre scoase un sunet, protestând cu jumătate de gură, însă Faile o ignoră și concluzionă:

— Dacă vrem să avem vreo șansă de scăpare, trebuie să facem ce ni se spune, să muncim din greu și să atragem cât mai puțin atenția asupra noastră – de parcă n-ar fi atras deja toată atenția din lume. Și îi vom spune Theravei de fiecare dată când Sevanna strănută. Nu știu ce va face Sevanna atunci când va

afla, dar cred că toate avem o idee despre ce va face Therava dacă o vom nemulțumi.

Aceste cuvinte fură de ajuns ca să le facă să tacă. Toate aveau o idee despre ce va face Therava și era posibil ca moartea să nu fie cea mai rea pedeapsă.

Până la amiază, ninsoarea abundentă lăsă locul doar câtorva fulgi răzleți. Norii negri ascundeau în continuare soarele, însă Faile hotărî că trebuia să fie aproape de miezul zilei, căci primeau mâncare. Nimeni nu se opri în loc, însă sute de *gai'shaini* își croiau drum prin coloană, cărând coșuri și traiste pline cu pâine și cu carne de vită uscată și ploști care de astă dată conțineau apă, suficient de rece încât să simtă cum o dor dinții. În mod ciudat, ea nu era atât de flămândă pe cât ar fi crezut, după atâtea ore de mers pe jos prin zăpadă. Știa că și Perrin fusese Tămăduit cândva și rămăsese flămând ca un lup vreme de două zile. Poate că era așa pentru că rănile ei fuseseră mai puțin grave decât ale lui. Ea observă că nici Alliandre și nici Maighdin nu mâncară mai mult decât ea.

Tămăduirea o duse cu gândul la Galina, la aceleași întrebări care o frământau și care se rezumau la un simplu „de ce”? De ce o Aes Sedai – *trebuia* să fie Aes Sedai – le-ar linguși pe Sevanna și pe Therava? Pe oricine? Poate că o Aes Sedai le-ar ajuta să scape. Sau poate nu. Le-ar putea trăda dacă asta i-ar sluji propriului interes. Aes Sedai făceau ce făceau și nu aveai de ales decât să accepți acest lucru, asta dacă nu cumva erai Rand al'Thor. Însă el era și *ta'veren,* și Dragonul Renăscut pe deasupra; ea era o femeie care avea foarte puține opțiuni în acel moment, al cărei cap se afla în mare primejdie. Ca să nu mai pomenească de capetele celor care se aflau în grija ei. Orice fel de ajutor era bine-venit, de la oricine. Vântul aprig se domoli în timp ce ea o analiza pe Galina din toate unghiurile posibile și începu să cadă din nou zăpada, mai deasă, până când ea nu mai vedea la zece pași în față. Nu era sigură dacă putea avea sau nu încredere în femeie.

Dintr-odată, ea își dădu seama că o femeie în robă albă o privea, aproape ascunsă de zăpadă. Însă zăpada nu era atât de deasă încât să ascundă cureaua lată, bătută în nestemate. Faile le atinse brațele însoțitoarelor ei și arătă cu capul spre Galina.

Când Galina văzu că fusese zărită, se apropie și păși alături de ele, postându-se între Faile și Alliandre. Deși nu pășea cu

grație în zăpadă, părea să fie mai obișnuită cu mersul prin zăpadă decât ele. În acel moment, ea nu avea deloc un aer lingușitor. Expresia de pe fața ei rotundă, ascunsă în glugă, era aspră, cu ochii ageri. Ea își întorcea întruna capul, aruncând priviri prudente în jurul ei ca să se asigure că nu mai era cineva prin preajmă. Semăna cu o pisică domestică ce se prefăcea că era leopard.

— Știți cine sunt eu? le întrebă ea, cu o voce care nu ar fi putut fi auzită de la zece pași depărtare. Ce sunt eu?

— Pari să fii Aes Sedai, răspunse Faile, cu băgare de seamă. Pe de altă parte, locul acesta pare să fie foarte ciudat pentru o Aes Sedai.

Nici Alliandre și nici Maighdin nu trădară nici cel mai mic semn de mirare. Era limpede că văzuseră deja inelul cu Marele Șarpe cu care Galina se juca agitată.

Roșeața apăru în obrajii Galenei, iar ea încercă s-o pună pe seama furiei.

— Ceea ce fac eu aici este de mare importanță pentru Turn, copilă, zise ea pe un ton rece. Expresia de pe față lăsa să se înțeleagă că motivele ei erau peste puterea lor de înțelegere. Ochii îi erau ca niște săgeți care încercau să străpungă perdeaua de zăpadă. Nu pot da greș. Atâta trebuie să știți.

— Trebuie să știm dacă putem avea încredere în tine, zise Alliandre pe un ton calm. Trebuia să te fi pregătit în Turn, altminteri n-ai ști să Tămăduiești, dar femeile câștigă inelul fără să câștige șalul, prin urmare, eu nu cred că ești Aes Sedai.

Se părea că Faile nu era singura care își pusese întrebări în privința femeii.

Galina strânse din buzele-i cărnoase și își strânse pumnul spre Alliandre, ca să o amenințe sau să-i arate inelul. Sau amândouă.

— Crezi că te vor trata diferit doar pentru că porți coroană? Pentru că obișnuiai să porți una? Acum era furioasă, nu mai încăpea nicio îndoială. Uită să mai fie atentă la posibili ascultători, iar vocea îi deveni tăioasă. Scuipatul îi țâșnea din gură cu forța unei tirade. Îi veți aduce Sevannei vin și o veți spăla pe spate, întocmai cum fac și ceilalți. Servitorii ei sunt toți de viță nobilă, sau negustori bogați, sau bărbați și femei care știu cum să îi slujească pe nobili. În fiecare zi, pune să fie biciuiți cinci dintre ei, ca să îi încurajeze pe restul, prin urmare, toți îi spun minciuni în speranța că îi vor intra în grații. Prima oară

când veți încerca să fugiți, vă vor răsuci tălpile până când nu veți mai putea umbla și vă vor lega răsucite ca pe un puzzle făurit de un fierar ca să trageți o teleagă până când nu veți mai putea. A doua oară va fi mai rău, iar a treia oară și mai rău. Este un individ aici care cândva a fost o Mantie Albă. A încercat să fugă de nouă ori. Deși este un bărbat puternic, ultima oară când l-au adus înapoi, implora și plângea înainte ca ei să apuce să îl biciuiască drept pedeapsă.

Alliandre nu primi prea bine toată acea vorbărie. Pufnea indignată, iar Maighdin mârâi:

— Asta ai pățit și tu? Fie că ești Aes Sedai, fie Aleasă, ești o rușine pentru Turn!

— Să taci când vorbesc superiorii tăi, sălbatico! izbucni Galina.

Lumină, dacă vor continua așa, vor ajunge să țipe una la alta.

— Dacă intenționezi să ne ajuți să evadăm, atunci spune-o, îi strigă Faile femeii Aes Sedai înveșmântată în mătase. În acea privință, nu se îndoia de femeie. Dacă nu, atunci spune ce vrei de la noi.

În fața lor, umbra unei căruțe cu coviltir se zărea prin perdeaua de zăpadă. Stătea înclinată în locul unde una dintre tălpile din lemn se desprinsese. Îndrumați de un Shaido cu brațe și umeri ca ai unui fierar, *gai'shainii* puneau o pârghie ca să poată ridica căruța suficient de mult încât talpa din lemn să poată fi pusă la loc. Faile și celelalte tăcură din gură când trecură pe acolo.

— Ea este, într-adevăr, suzerana ta, Alliandre? întrebă Galina când se îndepărtară suficient de mult de locul unde bărbații stăteau strânși în jurul căruței cu coviltir. Expresia de pe fața ei era furioasă, iar tonul ei era tăios. Cine este ea de i-ai jurat credință?

— Mă poți întreba pe mine, zise Faile pe un ton rece. „Arză-le-ar focu' pe Aes Sedai, cu secretele lor cu tot! Uneori, ea credea că o Aes Sedai nu îți va spune că cerul este albastru decât dacă vedea un avantaj în asta", gândi ea. Sunt Doamna Faile t'Aybara, *atâta* trebuie să știi. Vrei să ne ajuți?

Galina căzu într-un genunchi și o privi atât de intens pe Faile, încât aceasta se întrebă dacă nu făcuse o greșeală. O clipă mai târziu, știu că greșise.

Ridicându-se din nou în picioare, femeia Aes Sedai zâmbi

neplăcut. Nu mai părea furioasă. De fapt, părea la fel de mulțumită cum fusese Therava. Poate chiar mai mult.

— T'Aybara? repetă ea pe un ton meditativ. Ești saldaeană. Există un tânăr, Perrin Aybara. Este soțul tău? Da, văd că am atins o coardă sensibilă. Cu siguranță asta ar explica jurământul Alliandrei. Sevanna are planuri mărețe cu un bărbat al cărui nume are legătură cu soțul tău. Rand al'Thor. Dacă ar ști că a pus mâna pe tine... Oh, nu te teme, nu va afla niciodată de la mine. Privirea i se înăspri și, dintr-odată, păru a fi un leopard în carne și oase. Un leopard flămând. Nu și dacă veți face toate cum vă voi spune. Ba chiar am să vă ajut să evadați.

— Ce vrei de la noi? întrebă Faile, mai insistent decât voia.

Lumină, se înfuriase pe Alliandre că atrăsese atenția asupra lor când își rostise numele, iar acum și ea făcuse același lucru. Sau mai rău. „Iar eu care credeam că îmi ascund identitatea, ținând secret numele tatălui meu”, gândi ea cu amărăciune.

— Nimic prea dificil, răspunse Galina. Ați remarcat-o pe Therava, nu? Firește că da. Toată lumea o observă pe Therava. Ține ceva în cortul ei, un sceptru alb și neted, lung cam de o jumătate de metru. Se află într-un cufăr roșu, cu benzi de alamă, care nu este niciodată încuiat. Aduceți-mi-l și vă voi lua cu mine atunci când voi pleca.

— Pare a fi o nimica toată, zise Alliandre, bănuitoare. Dacă e așa, de ce nu îl iei chiar tu?

— Pentru că vă am pe voi ca să mi-l aduceți! Dându-și seama că țipase, Galina se făcu mică, iar gluga i se legănă când începu să privească iscoditor șirul învăluit în zăpadă, în căutarea posibililor ascultători. Deși nimeni nu părea să arunce nici măcar o privire în direcția lor, vocea ei ajunse o șoaptă șuierată când continuă: Dacă n-o veți face, o să vă las aici până la adânci bătrâneți. Iar Sevanna va afla de Perrin Aybara.

— Ar putea dura o vreme, zise Faile, disperată. Nu vom fi libere ca să ne furișăm în cortul Theravei oricând vom avea chef.

Lumină, ultimul lucru pe care și-l dorea era să se apropie de cortul Theravei. Dar Galina spusese că le va ajuta. Oricât de șireată era, o Aes Sedai nu putea minți.

— Aveți tot timpul de care aveți nevoie, răspunse Galina. Tot restul vieții, doamnă Faile t'Aybara, dacă nu veți fi cu băgare de seamă. Să nu mă dezamăgiți.

Ea îi aruncă Failei o ultimă privire aspră, apoi se întoarse și își croi drum prin zăpadă, ținându-și brațele astfel încât ar fi încercat să-și ascundă cureaua bătută în nestemate în spatele mânecilor largi.

Faile înainta cu greu, tăcută. Niciuna dintre însoțitoarele ei nu avea nimic de zis. Nu părea să mai fi rămas ceva de zis. Alliandre părea cufundată în gânduri, își ținea mâinile în mâneci și privea drept în față, de parcă ar fi zărit ceva dincolo de viscol. Maighdin își strângea din nou în pumn zgarda aurie. Erau prinse în trei menghine, nu una, și oricare dintre ele le-ar fi putut ucide. Dintr-odată, salvarea păru foarte atrăgătoare. Totuși, Faile intenționa să scape cumva din această capcană. Luându-și mâna de la zgardă, ea se lupta cu viscolul, încercând să scornească un plan.

CAPITOLUL 5
Flamuri

El alerga peste câmpia acoperită cu zăpadă, cu nasul în vânt, adulmecând acel miros prețios. Fulgii de zăpadă care cădeau nu se mai topeau când îi atingeau blana rece, însă gerul nu îl putea opri în loc. Pernițele labelor îi amorțiseră, însă picioarele nerăbdătoare se mișcau încontinuu, ducându-l mai departe, mai iute și mai iute, până când ținutul deveni nedeslușit dinaintea lui. Trebuia să o găsească.

Dintr-odată, un lup mare, cenușiu, cu urechile zdrențuite și cu trupul plin de cicatrice de la atâtea încăierări, coborî din cer și începu să gonească soarele alături de el. Un alt lup mare și cenușiu, dar nu mai mare decât el. Va sfâșia cu colții grumajii celor care o luaseră. Le va zdrobi oasele cu labele!

Jumătatea ta nu este aici, îi transmise Hopper; ești prea înverșunat și de prea mult timp afară din trupul tău. Trebuie să te întorci, Tăuraș, altminteri vei muri.

„Trebuie să o găsesc." Până și gândurile păreau să îi gâfâie. Nu se gândea la el ca fiind Perrin Aybara. Era Tăuraș. Cândva, găsise șoimul aici; va putea să-l găsească din nou. Trebuia să o găsească. Pe lângă această nevoie, moartea era o nimica toată.

Într-o sclipire cenușie, celălalt lup se năpusti asupra lui și, deși Tăuraș era mai mare, se simțea istovit și se prăbuși la pământ. Ridicându-se anevoie din zăpadă, mârâi și se năpusti la grumazul lui Hopper. Nimic nu era mai important decât șoimul.

Lupul plin de cicatrice își luă zborul în aer ca o pasăre, iar Tăuraș căzu cu labele în sus. Hopper ateriză pe zăpada din spatele lui.

Ascultă-mă, pui!, îi transmise Hopper cu furie prin puterea

gândului. Mintea ți-e sucită de teamă! Ea nu este aici, iar tu vei muri dacă vei mai zăbovi. Găsește-o în lumea celor treji. Numai acolo o vei putea găsi. Întoarce-te, găsește-o!

Perrin își deschise brusc ochii. Era rupt de oboseală și simțea un gol în stomac, însă foamea era doar o umbră pe lângă senzația de gol din piept. Se simțea gol pe dinăuntru și distanțat chiar de el însuși, de parcă ar fi fost o altă persoană care îl privea pe Perrin Aybara cum suferă. Deasupra lui, tavanul cortului cu dungi albastre și aurii se ondula în bătaia vântului. Interiorul cortului era cufundat în semiîntuneric, însă lumina soarelui făcea ca pânza să strălucească blând. Ziua precedentă nu fusese un coșmar mai mare decât cel avut cu Hopper. Lumină, încercase să îl omoare pe Hopper. În visele lupilor, moartea era… definitivă. Era cald, dar el tremura. Stătea întins pe o saltea din pene, într-un pat mare ai cărui stâlpi aveau gravuri bogate și erau poleiți. Pe lângă mirosul de cărbune care ardea în mangaluri, el simți un parfum de mosc și mirosul femeii care îl purta. Nu mai era nimeni acolo.

Fără să își ridice capul de pe pernă, el zise:

— Au găsit-o, Berelain?

Își simțea capul prea greu ca să și-l ridice.

Unul dintre scaunele ei de campanie scârțâi ușor când ea se foi. El mai fusese acolo adeseori, cu Faile, ca să discute despre planuri. Cortul era suficient de mare încât să găzduiască o familie, iar piesele de mobilier elaborate ale lui Berelain nu ar fi părut extravagante pentru un palat, cu sculpturi atât de complicate și de poleite, deși totul – mesele, scaunele, chiar și patul – era prins în cuie din lemn. Puteau fi demontate pentru a fi depozitate în căruțe, însă cuiele din lemn nu le făceau mai robuste.

Pe lângă parfum, Berelain mirosea a mirare că el știa că ea se afla acolo. Cu toate acestea, vocea ei era calmă:

— Nu. Iscoadele tale nu s-au întors încă, iar ale mele… Când am văzut că nu s-au întors până la căderea nopții, am trimis o companie întreagă. I-au găsit pe oamenii mei morți într-o ambuscadă, uciși înainte să apuce să străbată mai mult de nouă sau zece kilometri. I-am poruncit Seniorului Gallenne să păzească bine taberele. Și Arganda are o gardă călare puternică, dar a trimis și patrule. În ciuda sfatului meu, bărbatul e un idiot. Crede că nimeni nu o poate găsi pe Alliandre în afară

de el. Este convins că nimeni nu își dă cu adevărat osteneala. Cu siguranță, nu Aielii.

Perrin strânse în pumni păturile din lână moale cu care era acoperit. Gaul nu va fi luat prin surprindere, nici Jondyn, nici măcar de către Aieli. Aceștia vânau încă, iar asta însemna că Faile era în viață. S-ar fi întors de mult dacă i-ar fi găsit trupul. El trebuia să creadă asta. Ridică puțin una dintre păturile albastre. Era dezbrăcat sub ele.

— Există o explicație pentru asta?

Deși vocea ei nu se schimbă, în mirosul ei se simțea precauția.

— Tu și oștenii tăi ați fi murit înghețați dacă nu aș fi plecat în căutarea voastră atunci când Nurelle s-a întors cu vești despre iscoadele mele. Nimeni nu a avut curajul să te deranjeze; se pare că ai mârâit ca un lup la toți cei care au încercat. Când te-am găsit, erai atât de amorțit, încât nu auzeai pe nimeni care îți vorbea, iar celălalt bărbat era gata să cadă în nas. Femeia ta Lini s-a îngrijit de el – nu avea nevoie decât de supă caldă și de pături –, dar eu am pus să fii adus aici. Dacă n-ar fi fost Annoura, ți-ai fi pierdut cel puțin câteva degete de la picioare. I-a… i-a fost teamă că ai putea muri chiar dacă te-a Tămăduit. Ai dormit ca un om deja mort. Ea a zis că erai precum cineva care și-a pierdut deja sufletul și îți era frig, indiferent câte pături erau puse pe tine. Și eu am simțit asta când te-am atins.

Prea multe explicații și niciuna suficientă. Îl cuprinse furia, o furie îndepărtată, însă el o alungă. Faile era întotdeauna geloasă atunci când el ridica tonul la Berelain. N-avea de gând să țipe la femeie.

— Grady sau Neald ar fi putut face tot ce era nevoie, zise el pe un ton monoton. Până și Seonid, și Masuri erau mai aproape.

— Sfătuitoarea mea mi-a venit prima în minte. Nu m-am gândit la ceilalți decât atunci când eram aproape să ajungem aici. Oricum, are importanță cine te-a Tămăduit?

Atât de verosimil. Dacă el ar fi întrebat de ce însăși Prima din Mayene îl veghea într-un cort cufundat în semiîntuneric în locul slujitoarelor ei sau a unor oșteni, sau chiar a Annourei, ea i-ar fi dat un alt răspuns verosimil. El nu voia să-l audă.

— Unde-mi sunt hainele? întrebă el, proptindu-se în coate.

Vocea lui era în continuare lipsită de emoții.

O singură lumânare de pe măsuța de lângă scaunul lui

Berelain oferea singura lumină adevărată din cort, însă aceasta era mai mult decât suficientă pentru ochii lui, oricât de obosiți i-ar fi fost. Era îmbrăcată destul de modest, într-o rochie de călărie verde-închis, cu guler înalt, în a cărui dantelă scrobită i se cuibărea gâtul. Atunci când Berelain se îmbrăca modest era ca și când un linx și-ar fi pus pe el o blană de oaie. Fața frumoasă și nedemnă de încredere îi era ascunsă parțial în umbră. Făcea ceea ce făgăduia, asemenea unei Aes Sedai, din motive proprii, iar dacă nu îți făgăduia nimic, te putea înjunghia în spate.

— Aici, pe cufăr, zise ea, făcând un gest grațios cu mâna ascunsă în dantelă albă. Le-am pus pe Rosene și pe Nana să le curețe, dar ai nevoie de odihnă și de hrană mai mult decât de haine. Și, înainte să mâncăm și să trecem la treabă, vreau să știi că nimeni nu speră mai mult ca mine ca Faile să fie în viață.

Expresia ei era atât de deschisă și de sinceră, încât el ar fi crezut-o dacă ea ar fi fost altcineva. Ea reușea chiar să miroasă a onestitate!

— Am nevoie de haine, acum.

El se răsuci ca să se așeze în șezut pe marginea patului, trăgându-și păturile peste picioare. Hainele pe care le purtase stăteau împăturite cu grijă pe un cufăr de călătorie care era sculptat și poleit cu totul. Mantia căptușită cu blană era așezată pe un capăt al cufărului, iar toporul lui stătea rezemat lângă cizme, pe covoarele cu motive florare, viu colorate, care serveau pe post de dușumea. Lumină, cât era de obosit! Nu știa cât timp fusese în visul lupilor, căci acolo erai treaz doar cu trupul. Mațele începură să îi chiorăie tare.

— Și de hrană.

Berelain scoase un sunet gutural exasperat și se ridică în picioare, netezindu-și poalele și ridicându-și bărbia dezaprobator.

— Annoura nu va fi mulțumită de tine când se va întoarce de la Înțelepte, zise ea pe un ton ferm. Nu le poți ignora, pur și simplu, pe Aes Sedai. Nu ești Rand al'Thor, așa cum ele îți vor dovedi mai devreme sau mai târziu.

Ea ieși din cort, lăsând să intre un curent de aer rece. În nemulțumirea ei, nici măcar nu se obosi să își pună mantia. Prin crăpătura clapetelor, el văzu că încă mai ningea. Nu la fel de tare ca noaptea trecută, însă fulgii albi cădeau în mod constant.

Până și lui Jondyn avea să îi fie greu să găsească o urmă după noaptea trecută. Încercă să nu se mai gândească la asta.

Patru mangaluri încălzeau aerul din cort, însă frigul îi pătrunse în picioare de îndată ce atinseră covoarele. Se grăbi să-și ia hainele. De fapt, se duse clătinându-se spre ele, dar fără a pierde vremea. Era atât de obosit, încât ar fi fost în stare să se întindă pe covoare și să adoarmă din nou. Se simțea la fel de slăbit ca un miel nou-născut. Poate că și visul lupilor avea legătură cu starea lui – căci năvălise acolo, abandonându-și trupul –, însă cel mai probabil Tămăduirea intensificase lucrurile. El rămăsese fără vlagă după ce nu mai mâncase nimic din ziua precedentă, de la micul dejun, și după ce își petrecuse noaptea stând în zăpadă. Abia reuși să își tragă nădragii pe el, deoarece mâinile îi tremurau. Jondyn o va găsi. Sau Gaul. O vor găsi în viață. Nimic altceva nu mai conta. Se simțea amorțit.

El nu se așteptase ca Berelain să se întoarcă, dar un curent de aer rece pătrunse înăuntru, purtând cu el parfumul ei în timp ce el își trăgea pe el pantalonii. Îi simțea privirea pe spate ca mângâierea unor degete, însă se forță să se îmbrace mai departe de parcă ar fi fost singur. Nu avea de gând să-i dea satisfacția de a-l vedea grăbindu-se, doar pentru că ea îl privea. El nu se uită la ea.

— Rosene îți aduce mâncare caldă, zise ea. Mă tem că nu avem decât tocăniță de oaie, dar i-am spus să pună cât pentru trei bărbați. Ea șovăi, iar el îi auzi pantofii scoțând un foșnet pe covor. Ea oftă încet. Perrin, știu că suferi. Există lucruri pe care poate ai vrea să le mărturisești, dar nu le poți spune altcuiva. Nu te văd plângând pe umărul lui Lini, așa că ți-l ofer pe al meu. Putem face pace până când va fi găsită Faile.

— Pace? repetă el, aplecându-se cu grijă ca să-și tragă o cizmă, ca să nu cadă în nas. Ciorapii de lână și tălpile din piele groasă ale cizmelor îi vor încălzi în curând picioarele. De ce-am avea nevoie să facem pace?

Ea tăcu cât timp el își trase cealaltă cizmă, îndoind-o sub genunchi, și nu vorbi până când el nu își legă șireturile cămășii și și-o îndesă în pantaloni.

— Prea bine, Perrin. Dacă asta vrei.

Indiferent ce o fi vrut să spună cu asta, ea părea foarte hotărâtă. Brusc, el se întrebă dacă nu cumva îl înșelase nasul. Înainte de toate, mirosul ei era unul ofensat! Însă când el o privi,

ea afișa un zâmbet slab. Pe de altă parte, ochii aceia mari aveau o sclipire de furie.

— Oamenii Profetului au început să sosească înainte de ivitul zorilor, zise ea pe un ton vioi, dar din câte știu eu, el nu și-a făcut încă apariția. Înainte să-l revezi…

— *Au început* să sosească? o întrerupse el. Masema a acceptat să aducă doar o gardă de onoare, o sută de oameni.

— Nu știu ce-a acceptat, dar erau trei sau patru mii ultima oară când m-am uitat – o oaste de bandiți, bărbați care pot ține în mână o suliță, pare-se – și încă mai vin din toate direcțiile.

El își îmbrăcă în grabă haina și își închise centura peste ea, punându-și toporul greu la șold. Acesta părea întotdeauna mai greu decât ar fi trebuit.

— Mai vedem noi! Să mă arză focu’ dacă l-oi lăsa să mi-i pună în cârcă pe paraziții lui ucigași!

— *Paraziții* lui sunt o simplă neplăcere în comparație cu el însuși. Masema este cel periculos. Deși vocea ei era calmă, în mirosul ei se simțea o teamă bine ținută în frâu. Mereu se întâmpla asta atunci când vorbea de Masema. Surorile și Înțeleptele au dreptate în legătură cu asta. Dacă ai nevoie de mai multe dovezi decât ce vezi cu ochii tăi, află că bărbatul s-a întâlnit cu Seanchanii.

Aceste cuvinte fură pentru el ca o lovitură de ciocan, mai ales după vestea adusă de Balwer despre bătălia din Altara.

— De unde știi? o întrebă el pe un ton poruncitor. De la prinzătorii tăi de hoți?

Ea avea doi, pe care îi adusese din Mayene și pe care îi trimisese prin orașe și prin sate ca să afle vești. Împreună, cei doi nu descoperiseră nici pe jumătate din cât aflase Balwer. Nu că ea s-ar fi destăinuit.

Berelain clătină ușor din cap, cu părere de rău.

— De la servitorii… Failei. Trei dintre ei ne-au găsit chiar înainte de atacul Aielilor. Vorbiseră cu niște oameni care văzuseră aterizând o uriașă creatură zburătoare. Ea se cutremură puțin cam vizibil, însă mirosul ei trăda o reacție sinceră. Nu era o surpriză; văzuse și el cândva astfel de bestii, iar Trolocii nu semănau mai mult decât acestea cu creaturile Umbrei. O creatură care transporta un pasager. I-au luat urma până în Abila, la Masema. Nu cred că s-au întâlnit pentru prima oară. Mie mi-a lăsat impresia că se întâlniseră de mai multe ori.

Dintr-odată, pe buzele ei apăru un zâmbet ușor ironic, seducător. De astă dată, mirosul ei era același cu expresia de pe fața lui.

— N-a fost frumos din partea ta să mă faci să cred că secretarul ăla uscățiv al tău descoperea mai multe decât prinzătorii mei de hoți când ai douăzeci și patru de ochi și urechi dându-se drept servitorii Failei. M-ai păcălit, trebuie să recunosc. Ești mereu plin de surprize. De ce pari atât de mirat? Chiar ai crezut că poți avea încredere în Masema după câte am văzut și auzit?

Privirea lui Perrin nu avea legătură cu Masema. Acea veste putea avea o însemnătate mare sau niciuna. Poate că și bărbatul credea că îi putea aduce pe Seanchani în fața Seniorului Dragon. Era suficient de nebun ca să facă asta. Dar… Faile îi pusese pe neghiobii ăia să *spioneze?* Să se furișeze în Abila? Și Lumina mai știe pe unde. Firește, ea spunea mereu că era treaba soției să spioneze, dar era altceva să plece urechea la bârfele care circulau în palat. Treaba aceasta era complet diferită. Măcar de i-ar fi spus. Sau tăcuse din gură pentru că servitorii ei nu erau singurii care își vârau nasul unde nu le fierbea oala? Îi stătea în fire. Faile avea, într-adevăr, curajul unui șoim. Poate că i se părea amuzant să spioneze ea însăși. Nu, nu avea de gând să se înfurie pe ea. Cu siguranță nu în acel moment. Lumină, ei i s-ar fi părut *amuzant*!

— Mă bucur să descopăr că poți fi discret, șopti Berelain. Nu credeam că îți stă în fire, dar discreția poate fi un lucru bun. Mai ales acum. Oamenii mei n-au fost uciși de Aieli, asta dacă nu cumva Aielii s-au apucat să folosească arbalete și topoare.

El își ridică brusc capul și, fără să vrea, o privi cu dușmănie.

— Și spui asta, așa, într-o doară? Mai este ceva ce ai uitat să-mi spui? Ceva ce ai omis?

— Cum poți întreba asta? Ei îi venea să râdă. Ar trebui să mă dezbrac de toate hainele ca să dezvălui mai mult decât ți-am spus deja.

Desfăcându-și brațele, ea se undui ușor ca un șarpe ca să îi facă o demonstrație.

Perrin mârâi dezgustat. Faile dispăruse; Lumina știa dacă mai era în viață – Lumină, fă să fie în viață! —, iar Berelain alegea *acel* moment ca să se etaleze mai rău decât o făcea de obicei? Dar era cine era. Ar fi trebuit să fie recunoscător că ea fusese

suficient de decentă cât timp el se îmbrăcase.

Privindu-l îngândurată, ea își trecu vârful degetului peste buza de jos.

— În ciuda a ceea ce poate că ai auzit, tu vei fi doar al treilea bărbat cu care am împărțit așternuturile.

Ochii ei erau… întunecați… însă era ca și când i-ar fi zis că el era al treilea bărbat cu care vorbise în ziua aceea. Mirosul ei… Singurul lucru care îi venea în minte era un lup care nu scăpa din ochi o căprioară prinsă în mărăcini.

— Ceilalți doi au fost din motive politice. Tu vei fi din plăcere. Din mai multe privințe, termină ea pe un ton surprinzător de mușcător.

Tocmai în acel moment, Rosene dădu buzna în cort, aducând cu ea un val de aer rece. Își ținea mantia albastră aruncată pe spate și căra o tavă din argint ovală, acoperită cu o bucată de pânză albă. Perrin închise gura, rugându-se ca ea să nu fi auzit. Berelain zâmbea, nepărând să-i pese. După ce puse tava pe cea mai mare masă, servitoarea voinică își răsfiră poalele albastre și aurii când făcu o plecăciune adâncă în fața lui Berelain, și alta, mai scurtă, în fața lui. Ochii ei negri zăboviră o clipă asupra lui. Zâmbi, la fel de mulțumită ca stăpâna ei, înainte să-și strângă mantia și să iasă în grabă la un semn scurt al lui Berelain. Firește că auzise. De pe tavă răzbăteau mirosuri de tocăniță de oaie și de vin aromat, iar lui Perrin începu să-i chiorăie din nou stomacul, dar n-ar fi rămas să mănânce nici dacă i-ar fi fost rupte picioarele.

Aruncându-și mantia pe după umeri, el ieși cu pași hotărâți în zăpada moale, trăgându-și mănușile pe mâini. Nori grei acopereau cerul, dar, după lumină difuză, soarele răsărise de câteva ore bune. Cărări fuseseră bătătorite pe zăpada așternută pe pământ, însă perdeaua albă ce cădea din cer se strângea și pe ramurile golașe, înveșmântând brazii în straie noi. Furtuna aceea era departe de a se opri. Lumină, cum îndrăznea femeia să-i vorbească astfel? De ce i-a vorbit astfel și de ce acum?

— Nu uita! strigă Berelain în urma lui, nefăcând niciun efort să vorbească încet. Discreție!

Făcând o grimasă, el grăbi pasul.

Când se află la câțiva pași de marele cort dungat, el își dădu seama că uitase să o întrebe unde se aflau oamenii lui Masema. Peste tot în jurul lui, Gărzile înaripate se încălzeau lângă focuri;

erau înarmați, cu mantiile pe umeri, și stăteau aproape de caii lor înșeuați și priponiți. Își țineau sulițele lângă ei; poziționate în picioare, formau conuri cu vârf din oțel, prevăzute cu flamuri roșii care fluturau în bătaia vântului. În ciuda copacilor, ar fi putut fi trasată o linie dreaptă prin oricare dintre acele șiruri de focuri, care aveau aproape aceeași mărime. Căruțele pentru provizii pe care le achiziționaseră venind din sud erau toate încărcate, iar caii înhămați, dispuși și ei în linii drepte.

Copacii nu mascau complet coama dealului. Doi bărbați din Ținutul celor Două Râuri stăteau de strajă acolo sus, însă corturile erau în vale, iar el zărea caii de povară încărcați. I se păru că zărise și o haină neagră, pe unul dintre Asha’mani, deși nu putea vedea care dintre ei era. Printre ghealdanini, grupuri de bărbați se zgâiau în sus, la deal, însă, una peste alta, aceștia păreau la fel de pregătiți ca mayenerii. Cele două tabere zăceau așezate în oglindă. Însă nicăieri nu exista vreun semn că se strângeau laolaltă mii de oameni. Nu era nicio cărare bătătorită căreia să îi ia urma. De fapt, nu exista nicio urmă între cele trei tabere. Dacă Annoura era cu Înțeleptele, însemna că se afla pe deal de ceva vreme. Despre ce vorbeau? Probabil despre cum să îl ucidă pe Masema fără ca el să afle că ele erau vinovatele. El aruncă o privire spre cortul lui Berelain, însă gândul de a se întoarce acolo, la ea, îl făcu să se zburlească.

Mai rămăsese în picioare încă un cort, nu prea departe de locul unde stătea el. Era cortul dungat mai mic ce aparținea celor două servitoare ale lui Berelain. În ciuda zăpezii care cădea, Rosene și Nana ședeau pe niște scaune de tabără în fața cortului, cu mantiile pe umeri și cu glugile pe cap, încălzindu-și mâinile deasupra unui foc mic. Semănând ca două picături de apă, niciuna nu era frumoasă. Probabil pentru că aveau musafiri, nu stăteau la căldura mangalurilor din interior. Fără îndoială că Berelain insista ca servitoarele ei să aibă mai multă decență decât avea ea însăși. De obicei, prinzătorii de hoți ai lui Berelain arareori păreau să rostească trei cuvinte în total, cel puțin nu când era Perrin prin preajmă, dar acum aceștia vorbeau însuflețiți și râdeau împreună cu Rosene și Nana. Îmbrăcați simplu, cei doi erau atât de banali, încât nici nu i-ai fi băgat în seamă dacă te-ai fi lovit de ei pe stradă. Perrin nu știa sigur care era Santes și care era Gendar. Dintr-un ceaun mic, așezat lângă foc, se ridica mirosul de tocăniță de oaie; el încercă să îl ignore,

însă stomacul îi chiorăi.

Aceștia se opriră din vorbit când el se apropie și, înainte să ajungă în dreptul focului, Santes și Gendar își luară ochii de la el și priviră spre cortul lui Berelain, cu niște fețe ca de piatră, apoi își strânseră mantiile în jurul trupurilor și se îndepărtară în grabă, evitându-i privirea. Rosene și Nana se uitară de la Perrin la cort, chicotind în căușul palmelor. Perrin nu știa dacă să se înroșească sau să urle.

— Știți cumva unde se strâng oamenii Profetului? le întrebă el. Îi era greu să își păstreze tonul calm când le vedea cum își arcuiau sprâncenele și rânjeau. Stăpâna voastră a uitat să-mi spună locul exact.

Cele două se priviră din spatele glugilor și chicotiră din nou în căușul palmelor. El se întrebă dacă nu erau toante, dar se îndoia că Berelain ar fi suportat să fie înconjurată prea mult timp de niște prostănace.

După alte chicoteli, acompaniate de priviri rapide aruncate spre el, una alteia și spre cortul lui Berelain, Nana îi spuse că nu era sigură, dar credea că era într-acolo, și își flutură o mână într-o doară către sud-vest. Rosene era sigură că o auzise pe stăpâna ei spunând că locul nu se afla la o depărtare mai mare de trei kilometri. Poate patru. Ele continuau să chicotească atunci când el se îndepărtă cu pași mari. Poate că femeile erau, într-adevăr, niște prostănace.

Simțindu-se istovit, el ocoli dealul, gândindu-se ce avea să facă. Zăpada adâncă prin care trebuia să își croiască drum după ce părăsi tabăra mayeneră nu îi alungă proasta dispoziție. Nici hotărârile la care ajunsese. El deveni și mai prost dispus după ce ajunse în tabăra unde se aflau oamenii lui.

Totul era cum poruncise el. Cairhieninii înfășurați în mantiile lor ședeau pe căruțele încărcate, cu frâiele înfășurate în jurul încheieturilor sau cu ele vârâte sub o coapsă. Alte siluete mai scunde înaintau de-a lungul șirurilor de cai, liniștindu-i pe cei care stăteau pe loc. Bărbații din Ținutul celor Două Râuri care nu se aflau pe coama dealului stăteau pe vine în jurul a zeci de focuri mici răspândite printre copaci, îmbrăcați de călărie și ținând caii de frâie. Nu domnea nicio ordine printre ei; nu ca printre oștenii din celelalte tabere, însă aceștia îi înfruntaseră pe Troloci și pe Aieli. Fiecare bărbat își ținea arcul pe spate și o tolbă plină la șold, uneori echilibrată de o sabie lungă sau

scurtă. În mod surprinzător, Grady stătea lângă unul dintre focuri. De obicei, cei doi Asha'mani se ţineau deoparte de ceilalţi bărbaţi, iar aceştia făceau la fel. Nimeni nu vorbea, căci toţi încercau să se încălzească. Feţele lor posomorâte îi spuneau lui Perrin că Jondyn nu se întorsese încă. Nici Gaul, nici Elyas, nici ceilalţi. Mai exista o şansă ca aceştia să o aducă înapoi. Sau măcar să afle unde era ţinută. Pentru o vreme, acestea păreau să fie singurele gânduri bune care le va avea toată ziua. Flamura cu Vulturul Roşu din Manetheren şi cea a lui cu Capul de Lup atârnau în zăpada care cădea, pe două beţe rezemate de o căruţă.

El plănuise să folosească aceleaşi flamuri cu Masema în acelaşi mod cum le folosise când venise dinspre sud, ascunzându-se la vedere. Dacă un bărbat era suficient de nebun ca să încerce să revendice străvechea glorie manetherenă, nimeni nu ar fi căutat să găsească alte motive pentru care acesta ar fi mărşăluit cu o oaste mică. În plus, atâta vreme cât el nu zăbovea, ei ar fi fost mai mult decât încântaţi să îl vadă pe nebun neîncercând să se oprească. Existau suficiente frământări în ţinut, fără să mai fie nevoie de altele. Va lăsa pe altcineva să lupte, să verse sânge şi să piardă oameni de care era nevoie pentru semănăturile de primăvară. Hotarele manetherene se întinseseră aproape până unde se afla acum Murandy şi, cu puţin noroc, el ar fi putut ajunge în Andor, unde domnea Rand, înainte să fie deconspirat. Acum, totul se schimbase, iar el ştia preţul acestei schimbări. Un preţ foarte mare. El era pregătit să plătească, doar că nu el era acela care urma să o facă. Însă va avea coşmaruri din această cauză.

CAPITOLUL 6
Mirosul nebuniei

Căutându-l pe Dannil prin perdeaua de zăpada care cădea, Perrin îl zări lângă unul dintre focuri și își croi drum printre cai. Ceilalți bărbați luau poziție de drepți și îi făceau loc să treacă. Neștiind dacă să își exprime compătimirea față de el, aceștia abia dacă se uitau la el, și atunci își luau repede ochii de la el, ascunzându-și fețele în glugi.

— Știi unde sunt oamenii lui Masema? întrebă el, apoi fu nevoit să își ascundă un căscat în dosul palmei.

Trupul îi cerea odihnă, dar nu era timp pentru asta.

— Cam la trei kilometri sud și vest, răspunse Dannil pe un ton acru, răsucindu-și iritat mustața.

Așadar, prostănacele avuseseră dreptate la urma urmei.

— Se adună ca rațele în Codrul cu Bălți toamna și arată de parc-ar fi gata să-și jupoaie de vii propriile mame, concluzionă Dannil.

Lem al'Dai, cel cu față de cal, scuipă dezgustat prin golul dintre dinți cu care se pricopsise după ce se încăierase cu paznicul unui negustor de lână cu mult timp în urmă. Lui Lem îi plăcea să se bată cu pumnii; părea nerăbdător să se ia la bătaie cu unul dintre adepții lui Masema.

— Ar fi în stare de orice, dacă le-ar porunci Masema, zise încet Perrin. Ar fi bine să te asiguri că toată lumea ține minte asta. Ai auzit cum au murit oamenii lui Berelain? Dannil dădu scurt din cap, iar alți câțiva se foiră în loc și bombăniră furioși. Ca să știi. Încă nu există nicio dovadă.

Lem pufni, iar ceilalți păreau la fel de posomorâți ca Dannil. Văzuseră cadavrele pe care adepții lui Masema le lăsaseră în urma lor.

Ninsoarea se întețea, iar fulgii mari se așezau pe mantiile bărbaților. Caii își țineau cozile între picioare ca să se apere de frig. Peste câteva ceasuri, urma să se iște viscolul, dacă nu mai devreme. Nu era vremea potrivită să renunțe la căldura focurilor. Nu era vremea potrivită să se pornească la drum.

— Să coboare toți cei de pe deal și luați-o spre locul unde a fost ambuscada, porunci el.

Aceasta era una dintre hotărârile pe care el le luase, făcând cale-ntoarsă. Întârziase deja prea mult, indiferent cine sau ce se afla acolo. Aielii renegați aveau deja un avans prea mare și dacă o luaseră în oricare direcție în afară de miazăzi sau răsărit, cineva i-ar fi adus deja vești. Ei s-ar fi așteptat ca el să îi urmeze.

— Vom călări până când îmi voi da seama mai bine încotro ne îndreptăm, apoi Grady și Neald ne vor duce acolo printr-o poartă. Trimite oameni la Berelain și la Arganda. Vreau ca mayenerii și ghealdaninii să se pună și ei în mișcare. Trimite iscoade și cercetași și spune-le să nu îi caute cu prea multă înverșunare pe Aieli încât să uite că mai sunt și alții care ar vrea să ne omoare. Nu vreau să dau peste ceva fără să știu că se află acolo. Și roagă-le pe Înțelepte să se țină aproape de noi.

Nu l-ar fi mirat dacă Arganda le-ar fi luat la întrebări în ciuda poruncilor lui. Dacă Înțeleptele ar fi omorât câțiva ghealdanini ca să se apere, individul ar fi putut să atace de capul lui, fie că îi jurase sau nu credință. El avea impresia că urma să aibă nevoie de toți războinicii pe care îi putea găsi.

— Fii ferm!

Dannil primi calm valul de porunci, însă când o auzi pe ultima, strâmbă din gură. Mai degrabă ar fi preferat să fie ferm cu Cercul Femeilor de acasă.

— Cum spui, Seniore Perrin, zise el pe un ton oficial, atingându-și fruntea cu un deget îndoit înainte să sară în șa și să înceapă să dea porunci.

Înconjurat de bărbați care se pregăteau să încalece, Perrin îl apucă de mânecă pe Kenly Maerin, când bărbatul își pusese deja un picior în scăriță și îi ceru să i-l aducă pe Trăparu înșeuat. Cu un zâmbet larg, Kenly își plecă fruntea.

— Cum spui, Seniore Perrin. Imediat.

Perrin mârâi în gând în timp ce Kenly se îndrepta cu pași mari spre locul unde erau priponiți caii și trase juganul cafeniu după

el. Mucosul nu trebuia să-și lase barba să crească dacă avea de gând să se scarpine în ea tot timpul. Și așa îi era neîngrijită.

El se apropie de foc în așteptarea calului. Faile îi spusese că va trebui să se obișnuiască cu toate acele adresări de „Seniore Perrin”, plecăciuni și scărpinături și, de cele mai multe ori, reușea să le ignore, însă azi era cu totul altă poveste. Simțea că se căsca un hău între el și ceilalți bărbați de acasă și părea să fie singurul dornic să creeze un liant peste el. Gill îl găsi bombănind în timp ce stătea cu mâinile întinse deasupra focului.

— Iertare că te deranjez, Seniore, zise Gill, făcând o plecăciune și ridicându-și pentru o clipă pălăria cu boruri largi, lăsându-și la vedere creștetul cu câteva fire de păr.

Apoi își puse din nou pălăria pe cap, ca să i-l ferească de zăpadă. Crescut în oraș, era rău de frig. Bărbatul voinic nu era slugarnic – puțini hangii din Caemlyn erau –, dar părea să prefere un dram de formalitate. Cu siguranță își făcea treaba suficient de bine ca să fie pe placul Failei.

— Este vorba despre tânărul Tallanvor. La prima geană de lumină, a pus șaua pe cal și a plecat. A zis că i-ai dat permisiunea dacă… dacă potera nu se întorcea până atunci, dar asta m-a pus pe gânduri, căci n-ai vrut să lași pe nimeni să plece.

Idiotul. Totul la Tallanvor îl făcea să fie un soldat experimentat, deși nu dăduse prea multe lămuriri cu privire la trecutul lui, însă singur împotriva Aielilor era ca un iepure ce fugărea nevăstuici. „Lumină, trebuia să călăresc alături de el! N-ar fi trebuit s-o ascult pe Berelain când mi-a spus despre ambuscadă.” Dar mai avusese loc o ambuscadă. Iscoadele lui Arganda puteau sfârși în același mod. Trebuia să pornească la drum. Trebuia.

— Da, zise el cu voce tare. I-am spus că poate.

Dacă ar fi dat alt răspuns, ar fi fost nevoit să ia măsuri ulterior. Seniorii trebuiau să facă astfel de lucruri. Dacă îl va mai vedea vreodată în viață pe bărbat.

— Vorbești de parcă ai vrea să mergi și tu la vânătoare.

— Țin… foarte mult la Maighdin, Seniore, răspunse Gill.

O demnitate tăcută se simțea în vocea lui, precum și un dram de încordare, de parcă Perrin i-ar fi spus că era prea bătrân și prea gras pentru treaba asta. Cu siguranță mirosea a ofensă, părând cam înțepat, deși expresia de pe fața lui înroșită de frig

era calmă.

— Nu ca Tallanvor – deloc așa, firește –, dar țin foarte mult la ea. Și la Doamna Faile, firește, adăugă el în grabă. Doar că mi se pare că o cunosc pe Maighdin de-o viață. Merită mai bine.

Oftatul lui Perrin se transformă în abur când îi ieși pe gură.

— Înțeleg, Jupâne Gill.

Chiar înțelegea. El însuși voia să le salveze pe toate, dar știa că dacă ar fi fost nevoit să aleagă, ar fi luat-o pe Faile și ar fi renunțat la celelalte. Ar fi renunțat la orice ca să o salveze. În aer se simțea mirosul puternic al cailor, însă el mai simți pe cineva care era iritat și aruncă o privire peste umăr.

Lini îl privea furioasă din mijlocul agitației, mișcându-se când într-o parte, când în cealaltă, doar atât cât să nu fie doborâtă de bărbații care se grăbeau să formeze șiruri dezordonate. Cu o mână ținea de marginea mantiei, iar cu cealaltă, un baston aproape la fel de lung ca brațul ei. Era de mirare că nu mersese împreună cu Tallanvor.

„Vei afla de îndată ce voi afla și eu”, îi făgăduise el. Chiorăitul mațelor îi aminti brusc și convingător de tocănița pe care o refuzase. Aproape că simțea gustul cărnii de oaie și al lintei. Un alt căscat mai că îi rupse fălcile.

— Iartă-mă, Lini, zise el când reuși să vorbească. Nu prea am dormit azi-noapte. Nici n-am apucat să mănânc. Mai este și altceva? Niște pâine sau ce-o mai fi la îndemână?

— Toată lumea a mâncat de mult, izbucni ea. Nu mai sunt decât resturi, iar ceaunele au fost curățate și puse deoparte. Mănânci din prea multe farfurii, așa că meriți o durere de stomac ca să crăpi. Mai ales când nu sunt farfuriile tale.

Continuând să bombăne nemulțumită, ea îl privi încruntată câteva clipe înainte să se îndepărteze cu pași mari, aruncându-le priviri dușmănoase celorlalți.

— Prea multe farfurii? bombăni el. N-am nici măcar una; asta-i problema mea, nu durerea de stomac.

Lini traversă tabăra, croindu-și drum printre cai și căruțe. Trei sau patru bărbați i se adresară în trecere, însă ea se răsti la toți, ba chiar îi amenință cu bastonul atunci când aceștia nu înțelegeau aluzia. Femeia trebuie să-și fi pierdut mințile din cauza lui Maighdin.

— Sau o fi fost una dintre zicalele ei? De obicei, acestea au noimă.

— Ah… păi, cât despre asta, acum… Gill își smulse din nou pălăria de pe cap și se uită înăuntru, apoi și-o îndesă din nou pe cap. Eu… ăăă… eu trebuie să mă îngrijesc de căruțe, Seniore. Să mă asigur că totul este pregătit.

— Și un orb ar vedea că sunt pregătite, îi zise Perrin. Ce este?

Gill scutură vehement din cap în căutarea unei alte scuze. Cum nu găsi niciuna, se posomorî.

— Cred că vei afla mai devreme sau mai târziu, îngână el. Știi, Seniore, Lini… El trase aer în piept. S-a dus în tabăra mayeneră azi-dimineață, înainte să răsară soarele, ca să vadă cum te simți și… ăăă… de ce nu te-ai întors. În cortul Primei era întuneric, dar una dintre servitoarele ei era trează și i-a spus lui Lini… A lăsat-o să creadă… Vreau să spun… Nu te uita așa la mine, Seniore.

Perrin își șterse dezaprobarea de pe față. Încercă, cel puțin. Însă aceasta se simți în vocea lui.

— Arză-m-ar focu'! Am *dormit* în cortul ăla, omule. Atâta tot! Să-i spui asta!

O criză violentă de tuse puse stăpânire pe bărbatul voinic.

— Eu? Din piept îi ieși un șuierat când acesta reuși să vorbească. Vrei ca *eu* să-i spun? O să-mi spargă țeasta dacă îi voi *pomeni* de așa ceva! Cred că femeia s-a născut în Far Madding în timpul unei furtuni cu tunete și trăsnete. Probabil că i-a spus tunetului să nu mai facă gălăgie. Probabil așa o fi făcut.

— Ești *shambayan,* îi spuse Perrin. Nu-i treaba ta să încarci căruțele pe ninsoare.

Lui Perrin îi venea să muște pe cineva!

Gill păru să fi simțit asta. Îngânând câteva politețuri, făcu repede o plecăciune și se îndepărtă în grabă, strângându-și mantia pe lângă trup. Nu ca să o găsească pe Lini – Perrin era convins de asta. Gill le dădea porunci servitorilor, niciodată ei. Nimeni nu îi poruncea lui Lini în afară de Faile.

Perrin le privea cu un aer posomorât pe iscoadele care porneau la drum prin zăpada care cădea – zece bărbați cercetând din priviri copacii din jurul lor înainte să se facă nevăzuți dincolo de căruțe. Lumină, femeile erau în stare să creadă orice despre un bărbat atâta vreme cât era ceva de rău. Și cu cât era mai rău, cu atât mai mult vorbeau despre asta. El crezuse că singura lui grijă erau Rosene și Nana. Cel mai probabil, Lini îi spusese Breanei, cealaltă servitoare a Failei, imediat ce se întorsese, iar Breane cu siguranță le povestise

deja tuturor femeilor din tabără. Multe dintre ele făceau munca de grăjdar sau de căruțaș, iar în rândul cairhieninilor, probabil că femeile fuseseră nerăbdătoare să le povestească totul și bărbaților. Un asemenea lucru nu era văzut cu ochi buni în Ținutul celor Două Râuri. Odată ce te pricopseai cu o astfel de reputație, era greu să scapi de ea. Brusc, el îi văzu cu alți ochi pe bărbații care se dăduseră la o parte ca să-i facă loc să treacă, privindu-l nesigur. Ba chiar și faptul că Lem scuipase. Amintindu-și toate acestea, zâmbetul lui Kenly se transformă într-un rânjet. Singura speranță era ca Faile să nu dea crezare vorbelor. Firește că nu. Cu siguranță nu.

Kenly se apropie, poticnindu-se în zăpadă, trăgându-i după el pe Trăparu' și juganul lui deșirat. Amândoi caii sufereau din cauza frigului; își țineau urechile pe spate și cozile lipite de trup, iar armăsarul fumuriu nu își dădea nicio osteneală să îl muște pe juganul lui Kenly, cum îi stătea în obicei.

— Nu mai rânji cu toți dinții! izbucni Perrin, smulgându-i din mână frâiele Trăparului.

Băiatul îl privi bănuitor, apoi se îndepărtă încet, aruncând priviri peste umăr.

Mârâind în barbă, Perrin verifică chinga șeii armăsarului său. Sosise vremea să îl găsească pe Masema, însă nu încălecă. Se scuză că era obosit și flămând, că nu voia decât puțină odihnă și ceva în stomac, dacă găsea ceva de-ale gurii. Asta își spunea, dar continua să vadă forme arse și cadavre împrăștiate pe marginea drumului – bărbați, femei, ba chiar copii. Chiar dacă Rand se afla încă în Altara, era drum lung până acolo. Un drum lung, iar el nu avea de ales. Nu putea face altă alegere.

El stătea cu fruntea lipită de șaua Trăparului când îl găsi grupul de tineri idioți care se atașaseră de Faile; erau aproape doisprezece. El se îndreptă anevoie, dorindu-și ca zăpada să îi îngroape pe toți.

Selande, o femeie scundă și zveltă, se postă lângă crupa Trăparului, ținându-și pumnii înmănușați în verde în șolduri și cu o căutătură furioasă, care îi încrețea fruntea. Făcea pe grozava, stând nemișcată. În ciuda ninsorii care cădea, o parte a mantiei îi era azvârlită pe spate ca să își poată trage cu ușurință sabia, lăsând la vedere șase dungi strălucitoare care brăzdau partea din față a hainei ei bleumarin. Toate femeile purtau haine bărbătești și săbii și, de obicei, erau mai pregătite decât bărbații

să le folosească, ceea ce spunea mult despre ele. Bărbații și femeile, deopotrivă, erau arțăgoși cu toată lumea și s-ar fi duelat toată ziua dacă Faile nu i-ar fi oprit. Bărbații și femeile deopotrivă, toți, împreună cu Selande, miroseau a furie, a tristețe, a îmbufnare și a iritare, toate amestecate la un loc. Un miros neplăcut pentru nasul lui.

— Te văd, Seniore Perrin, zise Selande pe un ton oficial, cu un puternic accent din Cairhien. Se fac pregătiri pentru plecare, dar nouă nu ni se dau cai. N-ai vrea să îndrepți lucrurile? Vocea ei părea poruncitoare.

Îl vedea? El își dorea să n-o vadă.

— Aielii merg pe jos, mârâi el și își înăbuși un căscat, fără să îi pese câtuși de puțin de privirile furioase ațintite asupra lui. Încercă să uite de somn. Dacă nu vreți să mergeți pe jos, urcați-vă în căruțe.

— Nu poți face asta! anunță cu voce tare una dintre femeile tairene, strângând cu o mână marginea mantiei, iar cu cealaltă mânerul sabiei.

Medore era înaltă, avea ochii albaștri și tenul măsliniu, și era destul de frumoasă. Mânecile bufante, brăzdate cu dungi roșii, ale hainei ei păreau ciudate în comparație cu pieptul ei generos.

— Aripă Roșie este iapa mea preferată! Nu accept să mi se interzică să o călăresc!

— A treia oară, zise Selande pe un ton misterios. Când vom face un popas în seara asta, vom vorbi despre *tohul* tău, Medore Damara.

Se părea că tatăl Medorei era un bărbat în vârstă care se retrăsese pe moșia sa de la țară cu mulți ani în urmă, însă Astoril rămăsese în continuare Înalt Senior. Aceste lucruri fiind știute, fiica lui se afla cu mult mai presus decât Selande, care nu era decât o nobilă de rang inferior din Cairhien. Cu toate acestea, Medore înghiți cu noduri și făcu ochii mari, așteptându-se, parcă, să fie jupuită de vie.

Dintr-odată, Perrin se săturase de acești idioți, de flecăreala lor despre rânduiala Aielilor și de aerele de nobili pe care și le dădeau.

— Când ați început să spionați pentru soția mea? vru el să știe.

Aceștia n-ar fi rămas mai înțepeniți nici dacă le-ar fi înghețat oasele.

— Îndeplinim sarcini și comisioane mărunte pe care Doamna Faile ni le dă din când în când, zise Selande după un lung moment de tăcere, pe un ton extrem de precaut.

Mirosea toată a precauție. Tot grupul mirosea ca niște vulpi care se întrebau dacă nu cumva un viezure pusese stăpânire pe vizuina lor.

— Soția mea s-a dus cu adevărat la vânătoare, Selandre? mârâi el, înfierbântându-se. Înainte nu și-a dorit asta.

Era cuprins de o furie nestăvilită, amplificată de evenimentele din acea zi. Îl împinse cu o mână pe Trăparu și se apropie de femeie, amenințător. Armăsarul dădu brusc din cap, simțind starea de spirit a lui Perrin. Pumnul îl durea în mănușă, atât de tare strângea frâiele. Continuă să vorbească:

— Sau a plecat călare ca să-i întâlnească pe unii de-ai voștri, de curând întorși din Abila? A fost răpită din cauza iscodirii voastre afurisite?

Cuvintele lui nu aveau nicio noimă, iar el își dădu seama de asta de îndată ce le rosti. Faile ar fi putut vorbi cu ei oriunde. Nu ar fi aranjat niciodată să se întâlnească cu ochii și urechile ei – Lumină, *iscoadele* ei! — în compania lui Berelain. Era întotdeauna o greșeală să vorbești fără să gândești. El aflase despre Masema și despre Seanchani datorită iscoadelor ei. Dar voia să-și descarce nervii, avea nevoie să-și descarce nervii, iar cei pe care voia să-i facă praf și pulbere se aflau la kilometri depărtare. Cu Faile.

Selande nu se feri din calea furiei lui. Își miji ochii până când aceștia deveniră o linie. Degetele ei se desfăceau și cuprindeau mânerul sabiei. Nu era singura care făcea asta.

— Ne-am da viața pentru Doamna Faile! izbucni ea. Nimic din ce-am făcut n-a pus-o în primejdie! I-am jurat credință prin legământul apei!

Lui Faile, nu lui, transmitea tonul ei.

Ar fi trebuit să-și ceară iertare. Știa că era necesar să facă asta. În schimb, el spuse:

— Vă veți primi caii dacă îmi făgăduiți că veți îndeplini ce vă voi spune eu și nu veți încerca să faceți nimic pripit.

„Pripit" nu era cuvântul potrivit pentru acest grup. Erau în stare să plece în goana mare de îndată ce ar fi aflat unde era Faile. Erau în stare să-i aducă moartea Failei.

— Când o vom găsi, eu voi hotărî cum o vom salva. Dacă

legământul vostru de apă zice altfel, puneți-i capăt, altminteri o să vă pun eu capăt.

Ea își încleștă fălcile și îl privi mai încruntată, dar, în cele din urmă, zise:

— De acord! de parcă cuvintele i-ar fi fost smulse cu cleștele din gură.

Unul dintre taireni, un individ cu nasul lung numit Carlon, protestă, mormăind, însă Selandre își ridică un deget, iar acesta tăcu. Cu bărbia aia îngustă, probabil că îi părea rău că își răsese barba. Femeia măruntă îi făcea pe ceilalți idioți să-i ciugulească din palmă, ceea ce nu însemna că ea n-ar fi fost la fel de idioată. Legământul apei, vezi să nu! Ea îl privea în ochi pe Perrin.

— Îți vom da ascultare până când se va întoarce Doamna Faile. Atunci, vom fi din nou ai ei. Și va hotărî *tohul* nostru.

Ultima frază părea a fi fost adresată mai mult celorlalți decât lui.

— Prea bine, îi spuse el. El încerca să își îmblânzească tonul, dar vocea îi era în continuare aspră. Știu că toți îi sunteți credincioși ei. Respect asta.

Doar pentru asta ei aveau respectul lui. Nu era cine știe ce pentru o scuză, dar ei o luară ca atare. Singurul răspuns pe care el îl primi de la Selande fu un mârâit. Și priviri dușmănoase de la ceilalți înainte să se îndepărteze. Așa să fie. Atâta vreme cât își țineau cuvântul. Fie vorba între ei, niciunul din grup nu muncise cinstit nici măcar o zi.

Tabăra începea să se golească. Telegile începuseră să o ia spre miazăzi, alunecând pe tălpile din lemn, trase de caii de povară. Caii lăsau urme adânci, însă tălpile din lemn făceau simple făgașe superficiale pe care zăpada care cădea le îngropa pe loc. Ultimii oameni de pe deal se grăbeau să sară în șei și să li se alăture celorlalți care călăreau deja alături de telegi. Puțin mai într-o parte, începu să treacă grupul Înțeleptelor și până și *gai'shainii* care mânau turmele de animale erau călare. Oricât de ferm îndrăznise să fie Dannil, sau cel mai probabil nu, părea să fi fost de-ajuns. Înțeleptele stăteau stângace în șa, spre deosebire de Seonid și Masuri, care călăreau grațios, deși nu la fel de stângace ca *gai'shainii.* Bărbații și femeile în robe albe urcaseră pe cai din a treia zi cu zăpadă; cu toate acestea, stăteau aplecați peste măciuliile înalte ale șeilor și se agățau de gâturile sau coamele cailor de parcă s-ar fi așteptat să cadă la

următorul pas. Aceștia încălecaseră numai după ce primiseră poruncă de la Înțelepte, iar unii se lăsau să alunece din șa și mergeau pe jos atunci când nu erau supravegheați.

Perrin se urcă în spinarea Trăparului. Nu era sigur că avea să se mențină în șa. Însă sosise vremea să facă această călătorie pe care nu și-o dorea. Ar fi fost în stare să ucidă pentru o bucată de pâine. Sau de brânză. Sau pentru o tocăniță gustoasă de iepure.

— Vin Aielii! strigă cineva din fruntea coloanei, și toți se opriră în loc.

Răsunară alte strigăte, dând mai departe vestea de parcă nimeni nu o auzise deja, iar bărbații își luară arcurile de pe spate. Căruțașii se ridicau de pe capre, privind în față, sau săreau jos, ghemuindu-se lângă căruțe. Mârâind în barbă, Perrin își înfipse călcâiele în flancurile Trăparului.

Dannil era în continuare pe cal în fruntea coloanei, împreună cu cei doi bărbați care cărau afurisitele alea de flamuri, însă o bună treime se afla pe jos, cu arcurile scoase din teci și cu săgețile pregătite. Bărbații care țineau caii descălecaților se agitau, arătând cu degetul și încercând să obțină o priveliște mai bună. Grady și Neald erau și ei acolo, privind concentrați în față, însă stând calmi în șei. Toți ceilalți puțeau a agitație. Asha’manii miroseau doar a… pregătiți.

Perrin putea vedea la ce se holba restul printre copaci mult mai bine decât ceilalți. Zece Aieli cu văluri veneau la trap înspre ei prin perdeaua de zăpadă, unul mânând un cal alb, înalt. Puțin mai în spatele lor, veneau călare trei bărbați, cu mantii pe ei și glugile trase pe cap. Părea să fie ceva ciudat în felul în care se mișcau Aielii. De șaua albă era strânsă o legătură. Lui Perrin i se făcu inima cât un purice până când își dădu seama că aceasta nu era suficient de mare pentru a fi un trup.

— Lăsați arcurile jos, zise el. Acela este juganul Alliandrei. Trebuie să fie de-ai noștri. Nu vedeți că Aielii sunt toți Fecioare?

Niciuna nu era suficient de înaltă ca să fie un bărbat Aiel.

— Abia dacă-mi pot da seama că sunt Aieli, bombăni Dannil, aruncându-i o privire piezișă.

Toți știau că avea vederea bună. Ba chiar se mândreau cu asta – sau obișnuiau să se mândrească. Însă el încerca să nu îi lase să știe cât de bună. Dar în acel moment puțin îi păsa.

— Sunt de-ai noștri, îi spuse el lui Dannil. Toată lumea să

rămână pe loc!

El înaintă încet călare în întâmpinarea grupului care se întorcea. Fecioarele începură să își dea vălurile jos când el se apropie. Sub una dintre glugile adânci ale bărbaților călare, el deslusi fața tuciurie a lui Furen Alharra. Așadar, erau cei trei Străjeri; aceștia se întorceau împreună. Caii lor păreau la fel de istoviți cum se simțea el – aproape epuizați. Îi venea să-i dea pinteni Trăparului ca acesta s-o ia la galop, ca să afle ce aveau să-i spună aceștia. Se temea de veștile pe care avea să le primească. Corbii ar fi dat deja târcoale trupurilor. Chiar și vulpile. Posibil și viezurii, și Lumina mai știe ce alte dihănii. Poate că aceștia credeau că îl cruțau neaducând înapoi ceea ce descoperiseră. Nu! Faile trebuia să fie în viață. El încercă să își fixeze acest gând în minte, însă îl durea ca și când ar fi strâns în mână o lamă tăioasă.

Descălecând în fața lor, el se împletici și fu nevoit să se rezeme de șa ca să nu cadă. Se simțea amorțit din cauza durerii sfâșietoare pe care i-o provoca acel singur gând. Ea trebuia să fie în viață. Micile detalii începeau să ia amploare, dintr-un anume motiv. De șaua frumos lucrată nu era prinsă o singură legătură, ci mai multe legături mici ce semănau cu niște zdrențe. Fecioarele purtau încălțăminte pentru zăpadă, confecționată din lujeri și ramuri subțiri de brad, cu tot cu ace. De aceea păreau că se mișcă ciudat. Jondyn trebuie să le fi arătat cum să și le confecționeze. El încercă să se concentreze. Avea impresia că inima o să-i sară din piept.

Ținând sulițele și scutul în mâna stângă, Sulin luă una dintre legăturile mici de zdrențe de pe șa înainte să vină la el. Cicatricea rozalie de pe obrazul ei aspru se mișcă atunci când ea zâmbi.

— Vești bune, Perrin Aybara, zise ea cu blândețe, întinzându-i cârpa bleumarin. Soția ta trăiește.

Alharra schimbă o privire cu celălalt străjer al lui Seonid, Teryl Wynter, care se încruntă. Omul lui Masuri, Rovair Kirklin, privea drept în față de parcă ar fi fost de piatră. Era limpede ca mustața răsucită a lui Wynter că ei nu erau siguri că aceasta era o veste bună.

— Ceilalți au mers mai departe ca să vadă ce mai pot găsi, continuă ea. Deși am descoperit deja suficient de multe ciudățenii.

Perrin lăsă legătura să se desfacă în palmele lui. Era rochia Failei, sfâșiată în față și de-a lungul mânecilor. Inspiră adânc, inhalând mirosul Failei. O urmă slabă a săpunului ei floral, o adiere din parfumul ei dulce, dar, mai presus de toate, mirosul ei. Nici urmă de miros de sânge. Celelalte Fecioare se strânseră în jurul lui, majoritatea fiind femei mai în vârstă, cu fețe aspre, dar nu precum a lui Sulin. Străjerii descălecară, fără să trădeze vreun semn că stătuseră toată noaptea în șei, însă rămaseră în spatele Fecioarelor.

— Toți bărbații au fost uciși, zise femeia vânjoasă, dar după veșmintele pe care le-am găsit, Alliandre Kigarin, Maighdin Dorlain, Lacile Aldorwin, Arrela Shiego și alte două au fost făcute *gai'shain.*

Celelalte două trebuie să fi fost Bain și Chiad; pomenindu-le cu numele, că fuseseră făcute prizoniere, ar fi fost o rușine pentru ele. El învățase câte ceva despre Aieli.

— Acest lucru este împotriva obiceiului, dar le va proteja.

Wynter se încruntă incredul, apoi încercă să ascundă acest lucru aranjându-și gluga.

Tăieturile precise erau precum cele folosite pentru a jupui un animal. Brusc, Perrin își dădu seama. Cineva îi tăiase hainele Failei ca să o dezbrace! El întrebă cu o voce tremurândă:

— Au luat doar femei?

O Fecioară tânără, cu fața rotundă, numită Briain, clătină negativ din cap.

— Trei bărbați ar fi fost făcuți *gai'shain,* cred, dar au luptat cu toate forțele și au fost uciși de cuțit sau de suliță. Restul au fost uciși de săgeți.

— Nu este așa, Perrin Aybara, zise repede Elienda, părând șocată.

Deși era o femeie înaltă, cu umeri lați, ea aproape că reușea să aibă un aer matern, cu toate că el o văzuse doborând un bărbat cu pumnul.

— Dacă rănești un *gai'shain,* este ca și când ai răni un copil sau un fierar. Au greșit când au capturat oameni din ținuturile umede, dar nu-mi vine să cred că ar fi încălcat obiceiul *până într-atât.* Sunt sigură că nici măcar nu vor fi pedepsite, dacă vor fi supuse până când vor fi recuperate. Sunt altele care le vor îndruma.

Altele? Bain și Chiad din nou.

— Încotro au luat-o? întrebă el.

Oare Faile putea fi supusă? El nu și-o putea imagina astfel. Măcar dacă va încerca, până când el o va găsi.

— Mai spre miazăzi, răspunse Sulin. Mai degrabă spre miazăzi decât spre răsărit. După ce zăpada le-a acoperit urmele, Jondyn Barran a văzut altele. Ce urmăresc ceilalți. Eu îl cred. Vede la fel de multe ca Elyas Machera. Sunt multe de văzut.

Vârându-și sulița în suportul arcului de pe spate, ea își agăță scutul de mânerul pumnalului greu de la șold. Folosi limbajul semnelor, iar Elienda desfăcu a doua legătură, mai mare, și i-o dădu.

— Mulți oameni se mută acolo, Perrin Aybara, și se întâmplă lucruri ciudate. Cred că vrei să vezi asta mai întâi, spuse Sulin, după care desfăcu o altă rochie tăiată, aceasta fiind verde. Lui i se păru că o văzuse pe Alliandre. Pe acestea le-am descoperit în locul unde a fost luată prizonieră soția ta.

Înăuntru, patruzeci sau cincizeci de săgeți Aiel se mișcară, zornăind. Pe bețe se aflau pete întunecate, iar el surprinse miros de sânge uscat.

— Taardad! zise Sulin, luând o săgeată în mână și azvârlind-o imediat pe jos. Miagoma! Azvârli alte două. Goshien!

Acestea îi aduseră o grimasă pe față; ea era goshienă. Enumeră fiecare clan în afară de Shaido, azvârlind săgețile până când jumătate din ele zăceau împrăștiate în jurul ei. Ridică cu ambele mâini rochia tăiată în care se afla restul săgeților, apoi le lăsă să cadă pe pământ.

— Shaido! rosti ea pe un ton sugestiv.

Strângând la piept rochia Failei – mirosul ei îi ușura și îi agrava în același timp durerea pe care o simțea în piept –, Perrin privi încruntat săgețile aruncate în zăpadă. Unele erau deja îngropate pe jumătate de neaua care cădea.

— Prea mulți Shaido, zise el, în cele din urmă.

Ar fi trebuit să fie cu toții blocați în Piscul Dragonului, la trei mii de kilometri depărtare. Însă dacă unele dintre Înțeleptele lor învățaseră cum să Călătorească... Poate chiar vreunul dintre Rătăciți... Lumină, el bătea câmpii ca un nebun – ce legătură aveau Rătăciții cu asta? Bătea câmpii, când ar fi trebuit să gândească. Își simțea creierul la fel de obosit ca restul trupului.

— Ceilalți sunt oameni care nu îl acceptă pe Rand ca fiind *car'a'carn.* Culorile alea afurisite îi străluceau în cap. Nu avea

timp de nimic în afară de Faile. Li s-au alăturat celor din clanul Shaido.

Câteva Fecioare își feriră privirile. Elienda se uită la el cu dușmănie. Știau că unii făcuseră așa cum spusese el, însă acesta era unul dintre acele lucruri care nu le făcea plăcere să le audă, zise cu voce tare.

— Cam câți crezi că sunt în total? Cu siguranță nu întreg clanul?

Dacă Shaido s-ar fi aflat acolo cu tot clanul, ar fi existat mai mult decât niște zvonuri despre raiduri îndepărtate. În ciuda tuturor celorlalte necazuri, toată Amadicia ar fi știut.

— Suficient de mulți, aș zice eu, bombăni Wynter.

Perrin nu trebuia să audă asta.

Scotocind printre legăturile prinse de șaua ornată, Sulin scoase o păpușă din cârpe îmbrăcată în *cadin'sor.*

— Elyas Machera a găsit-o înainte să ne întoarcem, cam la vreo șaizeci de kilometri de aici. Ea clătină din cap și, pentru o clipă, vocea și mirosul ei trădară... mirarea. A zis că i-a simțit mirosul sub zăpadă. El și Jondyn Barran au descoperit zgârieturi pe copaci care cred că fuseseră făcute de căruțe. Foarte multe căruțe. Dacă există copii? Cred că s-ar putea să fie un sept întreg, Perrin Aybara. Poate mai multe de unul. Chiar și un singur sept ar avea cel puțin o mie de sulițe. Și mai multe, la nevoie. Fiecare bărbat, în afară de fierari, va lua sulița în mână dacă va fi nevoie. Se află la câteva zile depărtare spre miazăzi de noi. Poate la mai multe zile decât cred eu, cu zăpada asta. Dar eu sper că cei care au luat-o pe soția ta se duc să se întâlnească cu ei.

— Fierarul acesta a luat sulița în mână, murmură Perrin. O mie. Poate mai mulți. Avea peste două mii de oameni, inclusiv Gărzile înaripate și oamenii lui Arganda. Împotriva Aielilor însă, balanța va înclina de partea Shaido. Pipăi păpușa din mâna vânjoasă a lui Sulin. Oare o fetiță Shaido plângea că își pierduse păpușa?

— Vom merge spre miazăzi.

El se întoarse ca să-l încalece pe Trăparu când Sulin îi atinse brațul ca să-l oprească.

— Ți-am spus că am văzut și alte lucruri. Elyas Machera a descoperit de două ori bălegar și focuri de tabără sub zăpadă. Mulți cai și multe focuri de tabără.

— Mii, interveni Alharra. Ochii lui negri priviră în cei ai lui Perrin, iar vocea lui era lipsită de emoție. Nu făcea decât să raporteze realitatea. Cinci, poate zece, sau mai mult; e greu de spus. Tabere de oșteni. Aceiași bărbați în ambele locuri, cred eu. Machera și Barran cred și ei la fel. Indiferent cine-or fi, se îndreaptă și ei spre miazăzi. Poate că n-au nicio legătură cu Aielii, dar le-ar putea lua urma.

Pierzându-și răbdarea, Sulin îi aruncă Străjerului o privire încruntată și continuă aproape imediat după ce o întrerupsese el.

— De trei ori am văzut creaturi zburătoare precum cele despre care ai spus că le folosesc Seanchanii. Fiare uriașe cu aripi striate și cu oameni în spinare. Și de două ori am văzut urme ca astea. Aplecându-se, ea luă în mână o săgeată și desenă un cerc ce aducea puțin cu urma lăsată de laba unui urs în zăpadă, dar cu șase degete mai lungi decât degetele de om. Uneori, se văd și ghearele, zise ea, desenându-le. Acestea erau mai lungi decât cele ale urșilor mari din Munții de Negură. Creatura face pași mari. Cred că aleargă foarte repede. Știi ce este?

El nu știa – nu auzise de nicio creatură cu șase degete la picioare, în afară de pisicile din Ținutul celor Două Râuri; el se mirase când aflase că în alte părți pisicile aveau cinci degete – însă își putea da cu presupusul.

— Un alt animal Seanchan.

Așadar, spre miazăzi existau atât Seanchani, cât și Shaido și... altceva. Mantii Albe, sau o oaste Seanchan? Nu putea fi altcineva. Credea veștile pe care i le dăduse Balwer.

— Tot înspre miazăzi vom merge.

Fecioarele se holbară la el de parcă le-ar fi spus că ningea.

Urcându-se în șaua Trăparului, se întoarse înapoi la coloană. Străjerii mergeau pe jos, conducându-și de căpăstru caii istoviți. Fecioarele luară juganul Alliandrei cu ele și se îndreptară tropăind spre locul unde stăteau Înțeleptele. Masuri și Seonid se duseră călare în întâmpinarea Străjerilor lor. El se întreba cum de nu veniseră toate să-și bage nasul. Poate că doriseră să îl lase singur cu durerea lui în caz că veștile erau proaste. Poate, în gând, el încerca să pună toate piesele cap la cap. Shaido, oricât de mulți ar fi fost. Seanchanii. Oastea de călăreți, fie că erau Mantii Albe, fie Seanchani. Totul era ca puzzle-urile pe care

Jupânul Luhhan îl învățase să le facă. Bucăți răsucite și complicate din metal care se desfăceau și îmbinau din nou ca un vis, dacă știai șmecheria. Doar că mintea îi era amorțită, iar piesele nu păreau să se potrivească nicăieri.

Când ajunse la ei, bărbații din Ținutul celor Două Râuri erau cu toții în șei. Cei care stătuseră pe pământ cu arcurile pregătite păreau puțin nedumeriți. Toți îl priveau neliniștiți, șovăitori.

— Ea trăiește, zise el.

Fu ca și când fiecare dintre ei începu să respire din nou. Ascultară și celelalte vești cu un ciudat aer de nepăsare. Unii chiar încuviințau din cap de parcă nu s-ar fi așteptat la altceva.

— Nu e prima oară când avem șanse mici de izbândă, zise Dannil. Ce vom face, Seniore?

Perrin făcu o grimasă. Bărbatul era în continuare țeapăn ca o scândură.

— Pentru început, vom Călători șaizeci de kilometri spre miazăzi. După aceea, voi vedea. Neald, tu du-te și găsește-i pe Elyas și pe ceilalți! Spune-le ce vreau să fac. Deja trebuie să fi ajuns destul de departe. Și fii cu băgare de seamă! Nu te poți lupta cu zece sau douăsprezece Înțelepte.

Un sept trebuia să aibă cel puțin atât de multe Înțelepte care puteau conduce Puterea. Și dacă erau mai multe și nu doar una? Era un obstacol pe care trebuia să îl depășească la momentul respectiv.

Neald încuviință din cap înainte să-și întoarcă juganul și s-o ia înapoi spre tabără, a cărei localizare o memorase deja. Mai trebuiau date doar câteva porunci. Era necesar să trimită călăreți ca să-i găsească pe mayeneri și pe ghealdanini, care urmau să se deplaseze separat, așa cum își ridicau taberele în locuri diferite. Grady credea că putea memora aria chiar acolo, înainte ca aceștia să li se alăture; așadar, nu era nevoie să îl urmeze pe Neald. Mai rămase un singur lucru.

— Dannil, trebuie să îl găsesc pe Masema, zise Perrin. Sau pe cineva care să-i ducă un mesaj. Cu puțin noroc, nu voi întârzia prea mult.

— Dacă vrei să te duci în mijlocul acelor mizerabili, Seniore, atunci vei avea nevoie de noroc, răspunse Dannil. I-am auzit pe câțiva dintre ei vorbind despre tine. Ziceau că ești o Creatură a Umbrei, din cauza ochilor tăi. Privirea lui întâlni ochii aurii ai lui Perrin, apoi îi evită. Ziceau că ai fost îmblânzit de Dragonul

Renăscut, dar tot Creatură a Umbrei ai rămas. Ar trebui să iei câțiva oameni cu tine ca să-ți păzească spatele.

Perrin șovăi, bătându-l ușor pe gât pe Trăparu'. Câțiva oameni n-ar fi fost de-ajuns dacă oamenii lui Masema credeau cu adevărat că el era o Creatură a Umbrei și hotărau să îi vină de hac. Poate că nici toți bărbații din Ținutul celor Două Râuri nu ar fi fost de-ajuns. Poate că nu era nevoie să îi spună lui Masema, ci doar să-l lase se afle singur.

Urechile lui surprinseră ciripitul unui pițigoi printre copaci, înspre apus, urmat la câteva secunde de un altul pe care îl auzi toată lumea. Nu mai avu de ales. Era sigur de asta și se întrebă dacă aceasta făcea parte din a fi *ta'veren.* Îl întoarse pe Trăparu' și așteptă.

Bărbații din Ținutul celor Două Râuri știau ce însemna acel sunet, căci auziseră acea pasăre deosebită și acasă. Se apropiau niște oameni, mai mulți de-o mână, și nu neapărat cu intenții bune. Ar fi fost ciripitul unui fluierar, dacă aceștia ar fi fost prieteni, și țipătul de avertizare al unui sturz, dacă aceștia ar fi fost inamici. De astă dată, ei acționară mai bine. De-a lungul coloanei, către apus, cât putea zări Perrin cu ochii prin perdeaua de zăpadă, văzu jumătate din ei descălecați, dându-i frâiele bărbatului de lângă el, apoi pregătindu-și arcul.

Străinii își făcură apariția printre copacii răzleți, răsfirați în linie dreaptă de parcă ar fi vrut să lase impresia că erau mai mulți. Erau în jur de o sută, cu doi mai în față, însă felul încet în care avansau părea de rău augur. Jumătate din ei țineau în mâini sulițe, nu ascunse, ci pregătite, de parcă erau gata să le vâre sub braț. Înaintau într-un ritm constant. Unii purtau armuri, o platoșă și un coif, dar arareori amândouă. Totuși, erau mai bine înarmați decât restul adepților lui Masema. Unul din cei doi din față era însuși Masema, fața lui de zelot zărindu-se de sub gluga mantiei precum cea a unei pisici de munte turbate care se holba din vizuina ei. Câți dintre acei lăncieri purtaseră flamura roșie ieri-dimineață?

Masema își opri oamenii ridicându-și o mână abia când ajunse la câțiva pași de Perrin. Trăgându-și gluga de pe cap, își plimbă privirea peste oamenii descălecați cu arcurile în mâini. El nu părea să fie deranjat de zăpada care îi atingea capul chel. Însoțitorul lui, un bărbat mai vânjos, cu o sabie pe spate și cu alta la oblânc, își ținu gluga pe cap, însă Perrin credea că și

acesta era ras în cap. Și acela reușea să cerceteze din priviri coloana și să îl urmărească pe Masema cu aceeași intensitate. Ochii lui negri erau aproape la fel de pătrunzători ca ai lui Masema. Perrin se gândi să le spună că, de la distanța aceea, un arc lung din Ținutul celor Două Râuri ar fi putut străpunge cu un mănunchi de săgeți platoșa de pe spatele arcașului. Îi trecu prin gând să pomenească despre Seanchani. Berelain îl sfătuise să fie discret. Poate că, în acea situație, era un lucru bun.

— Veneai să mă vezi? zise pe neașteptate Masema.

Intensitatea se simțea până și în glasul bărbatului. Acesta nu vorbea niciodată într-o doară. Tot ce avea de spus era important. Cicatricea palidă și triunghiulară de pe obrazul lui făcu, dintr-odată, ca zâmbetul lui să pară strâmb. Oricum, acesta nu avea nici urmă de căldură.

— N-are importanță. Sunt aici, acum. După cum cred că știi deja, cei care îl urmează pe Seniorul Dragon Renăscut – Lumina să-i lumineze numele! — refuză să fie lăsați în urmă. Nu pot să le cer asta. Ca mine, și ei îi slujesc lui.

Perrin văzu un val de flăcări care pârjolea Amadicia până în Altara și poate și mai departe, lăsând în urma lui moarte și distrugere. El inspiră adânc, iar aerul rece îi pătrunse în plămâni. Faile era mai importantă decât orice. Orice! Dacă va arde pentru asta, atunci așa să fie.

— Du-ți oamenii spre răsărit. El fu uimit de cât de calmă îi era vocea. Vă voi ajunge din urmă când voi putea. Soția mea a fost prinsă de Aieli și o iau spre miazăzi ca să o salvez.

Pentru prima oară, îl văzu pe Masema mirat.

— Aieli? Așadar, nu este doar un zvon? El le privi încruntat pe Înțeleptele care se aflau în capătul celălalt al coloanei. Miazăzi, zici?

Proptindu-și mâinile înmănușate pe măciulia șeii, își îndreptă atenția spre Perrin. În mirosul bărbatului se simțea nebunia; Perrin nu mirosea nimic altceva decât nebunie.

— Te voi însoți, zise Masema, în cele din urmă, ca și când ar fi luat o hotărâre. Ciudat, căci fusese nerăbdător să ajungă neîntârziat la Rand. Cel puțin atâta vreme cât nu trebuia să fie atins de Putere pentru a face asta. Toți cei care îl urmează pe Seniorul Dragon Renăscut – Lumina să-i lumineze numele! — vor veni. A-i ucide pe sălbaticii de Aieli înseamnă a înfăptui lucrarea Luminii.

El le aruncă o privire Înțeleptelor, iar zâmbetul lui deveni încă și mai rece decât înainte.

— Mi-ar prinde bine nițel ajutor, minți Perrin.

Acea gloată va fi inutilă împotriva Aielilor. Totuși, erau cu miile și ținuseră în loc oști, chiar dacă nu pe cele de Aieli. O bucată din puzzle-ul din mintea lui se mută. Rupt de oboseală cum era, nu reușea să își dea seama cum, doar că se mutase. Oricum, acest lucru n-avea să se întâmple.

— Aceștia sunt însă cu mult în fața mea. Am de gând să Călătoresc, să folosesc Puterea ca să-i ajung din urmă. Știu care este părerea ta în legătură cu asta.

Un val de murmure neliniștite trecu peste bărbații din spatele lui, care se uitau unul la altul și își mișcau armele. Perrin auzi înjurături șoptite, precum „ochi galbeni” și „Creatura Umbrei”. Cel de-al doilea bărbat ras în cap îi aruncă o privire dușmănoasă lui Perrin de parcă acesta ar fi rostit o blasfemie. Masema îl fixa cu privirea, de parcă ar fi încercat să sfredelească o gaură în capul lui Perrin ca să vadă ce avea înăuntru.

— *El* va fi îndurerat dacă soția ta va păți ceva, zise nebunul, în cele din urmă. Această subliniere îl numea pe Rand la fel de limpede ca numele pe care Masema nu îngăduia să fie rostit. Va exista o... dispensă, cu acest prilej. Doar ca să-ți găsești soția, căci ești prietenul lui. Doar de-asta.

El vorbea calm – calm pentru el –, însă ochii lui adânciți erau ca două focuri negre, iar fața contorsionată de o furie necunoscută.

Perrin deschise gura, apoi o închise la loc, fără să rostească un cuvânt. Soarele ar fi putut la fel de bine să răsară la apus după felul în care Masema rosti cuvintele pe care le rostise. Dintr-odată, Perrin avu impresia că s-ar putea ca Faile să se afle mai în siguranță cu clanul Shaido decât se afla el acolo și atunci.

CAPITOLUL 7
Străzile din Caemlyn

Alaiul Elaynei atrăgea suficientă atenție în timp ce trecea călare prin Caemlyn, pe străzile care urcau și coborau odată cu dealurile pe care era situat orașul. Crinul Auriu cusut pe piept, pe mantia ei stacojie îmblănită, era de-ajuns pentru ca locuitorii capitalei să o identifice, însă își ținea gluga dată puțin pe spate, iar aceasta îi încadra fața astfel încât trandafirul auriu de pe coroana Domniței-Moștenitoare să se vadă clar. Nu era doar Elayne, Prima Înscăunată a Casei Trakand, ci și Elayne, Domnița-Moștenitoare. Să vadă și să știe toată lumea.

Domurile Orașului Nou luceau albe și aurii în lumina slabă a dimineții, iar țurțurii străluceau pe ramurile golașe ale copacilor de pe străzile principale. Deși se apropia de zenit, soarele nu emana căldură, în ciuda unui cer binecuvântat și lipsit de nori. Din fericire, vântul nu sufla în ziua aceea. Aerul era suficient de rece ca să îi înghețe respirația, însă cum pietrele cubice fuseseră curățate de zăpadă chiar și pe străduțele cele mai înguste și mai șerpuitoare, orașul prinsese din nou viață, iar pe străzi era aglomerație și agitație. Căruțașii și conducătorii căruțelor cu coviltir, înhămați la treburile lor la fel cum erau caii între osii, își strângeau resemnați mantiile în jurul trupurilor în timp ce înaintau anevoie prin marea de oameni. O cisternă cu apă trecu pe acolo huruind, goală după zgomotul pe care îl scotea, în drum spre locul unde trebuia să fie reumplută pentru a lupta împotriva incendiilor care izbucneau prea des. Câțiva șoimari și vânzători ambulanți înfruntau gerul pentru a-și vinde marfa, însă majoritatea oamenilor treceau în grabă, văzându-și de treburile lor, nerăbdători să ajungă la adăpost cât mai repede

cu putință. Nu că a se grăbi însemna a se deplasa foarte repede. Orașul era aglomerat, având o populație mai numeroasă decât Tar Valon. În acea aglomerație, nici măcar cei câțiva călăreți nu se deplasau mai repede decât ar fi mers pe jos un om. Toată dimineața, ea nu văzuse decât două sau trei trăsuri înaintând anevoie pe străzi. Dacă pasagerii acestora nu erau invalizi sau n-aveau o distanță mai mare de străbătut, atunci erau niște neghiobi.

Toți cei care o vedeau pe ea și alaiul ei se opreau o clipă în loc, unii arătând cu degetul spre ea, atrăgându-le atenția și celorlalți. Alții își ridicau copiii în aer ca să vadă mai bine, astfel încât să le poată spune într-o bună zi și copiilor lor că o văzuseră. Întrebarea era dacă aceștia vor spune că o văzuseră pe viitoarea Regină sau o femeie care domnise peste oraș o vreme. Majoritatea oamenilor doar se zgâiau, însă, din când în când, se auzeau câteva voci strigând: „Trakand! Trakand!” sau chiar „Elayne și Andor!” când ea trecea. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi auzit mai multe ovații, însă tăcerea era de preferat în locul vorbelor de ocară. Andoranii erau oameni sinceri, dar nu mai sinceri decât caemlynerii. Existaseră rebeliuni și reginele își pierduseră tronurile pentru că acești caemlyneri își exprimaseră nemulțumirile pe străzi.

Un gând o făcu pe Elayne să se cutremure. „Cine stăpânește orașul Caemlyn stăpânește Andorul”, zicea o vorbă străveche. Era adevărată, după cum o demonstrase și Rand, dar totuși Caemlyn era inima Andorului. Ea revendicase orașul – flamura cu Leul și Cheia Argintie a Casei Trakand fluturau mândre pe turnurile zidului exterior –, însă nu reușise încă să câștige inimile din Caemlyn, iar acest lucru era mult mai important decât a fi stăpână peste clădirile din piatră și mortar.

„Mă vor aclama cu toții, într-o bună zi, își făgădui ea. Le voi câștiga ovațiile.”

În acea zi însă, străzile păreau pustii, în afară de acele câteva voci răzlețe. Își dorea ca Aviendha să fi fost acolo, doar ca să-i țină companie, însă aceasta nu găsise niciun motiv ca să urce pe cal doar ca să se plimbe prin oraș. Oricum, Elayne o simțea. Deși era diferit de legătura cu Birgitte, ea simțea prezența surorii ei în oraș, ca și când ar fi simțit prezența unei persoane nevăzute într-o încăpere. Acest lucru îi aducea liniște.

Însoțitorii ei atrăgeau și ei privirile. După doar trei ani de când

era Aes Sedai, fața întunecată și pătrățoasă a Sareithei nu părea a fi fără vârstă, iar ea arăta ca o negustoreasă prosperă în veșmintele ei din lână fină de culoarea bronzului și cu broșa mare din argint, bătută în safire, prinsă de mantie. Străjerul ei, Ned Yarman, călărea în urma ei, atrăgând cu siguranță privirile. Era un tânăr înalt, cu umeri lăți, ochi albaștri și păr auriu și cârlionțat, care îi ajungea până la umeri. Purta o mantie de Străjer sclipitoare ce crea iluzia unui cap fără trup care plutea deasupra unui jugan înalt și cenușiu, ale cărui crupe păreau să lipsească și ele, acoperite fiind de mantie. Nu încăpea nicio îndoială ce era el sau că prezența lui anunța o Aes Sedai. Ceilalți, care formau un cerc în jurul Elaynei în timp ce își croiau drum prin mulțime, atrăgeau tot atâtea priviri. Nu vedeai în fiecare zi opt femei purtând hainele roșii și coifurile și platoșele lustruite ale Gărzii Reginei. Nu întâlniseră niciodată așa ceva, că veni vorba. Ea le alesese din rândul noilor recruți tocmai din acest motiv.

Sublocotenentul lor, Caseille Raskovni, zveltă și curajoasă ca o Fecioară Aiel, era o raritate printre rarități, fiind garda-femeie a unui negustor, de aproape douăzeci de ani în breaslă, după cum spusese chiar ea. Clopoțeii argintii din coama murgului ei îndesat lăsau să se înțeleagă că era arafellină, deși nu dăduse prea multe amănunte despre trecutul ei. Singura andorană printre cele opt era o femeie căruntă, cu fața blândă și umeri lați, Deni Colford, care păstrase ordinea în taverna unui căruțaș din Caemlynul de Jos, dincolo de zidurile orașului; o altă treabă grea și unică pentru o femeie. Deni încă nu știa cum să mânuiască sabia de la șold, dar Birgitte zicea că era destul de iute și avea ochii aprigi și că mânuia cu destulă dibăcie măciuca lungă de o jumătate de metru ce îi atârna la șoldul celălalt. Celelalte erau dintre Vânătorii Cornului, femei disperate, înalte sau scunde, zvelte sau dolofane, cu ochi ageri sau păr cărunt, cu un trecut la fel de diferit, deși unele erau la fel de discrete precum Caseille, iar altele își înfloreau situația socială de dinainte. Niciuna dintre atitudini nu era ceva neobișnuită printre Vânători. Acestea profitaseră de ocazie ca să fie înrolate în Gardă. Mai important, acestea trecuseră de verificarea atentă a Birgittei.

— Nu ești în siguranță pe aceste străzi, zise pe neașteptate Sareitha, dând pinteni cafeniului ei ca să ajungă în dreptul

juganului negru al Elaynei.

Inimă de Foc fu cât pe cel s-o muște pe iapa lucioasă înainte ca Elayne să-l tragă de căpăstru. Strada era îngustă în acel loc, comprimând mulțimea și obligându-le pe femeile Gărzii să se apropie de ele. Deși fața Surorii Brune afișa calmul specific Aes Sedai, îngrijorarea ei se simți în tonul ei aspru.

— S-ar putea întâmpla orice într-o îmbulzeală ca asta. Nu uita cine stă la Lebăda Argintie, la mai puțin de trei kilometri depărtare de locul acesta. Zece surori într-un han nu caută doar să-și țină companie una alteia. Se prea poate să le fi trimis Elaida.

— Sau poate nu, răspunse Elayne calmă.

Mai calmă decât se simțea. Multe surori păreau să se țină deoparte până când înceta lupta dintre Elaida și Elayne. Două plecaseră de la Lebăda Argintie și alte trei sosiseră de la venirea ei în Caemlyn. Nu părea să fie un grup trimis într-o misiune. Și niciuna nu făcea parte din Ajah Roșie; cu siguranță Elaida le-ar include și pe Roșii. Cu toate acestea, le supraveghea cât putea de bine, deși nu îi spuse Sareithei nimic despre asta. Elaida o dorea foarte mult, mult mai mult decât ar dori o Aleasă fugară sau una care avea legătură cu Egwene și cu acelea pe care Elaida le numea rebele. O regină care era Aes Sedai ar fi fost un premiu mare pentru Turnul Alb, dar ea nu avea să devină regină dacă era înhățată și dusă înapoi în Tar Valon. De fapt, Elaida dăduse poruncă să fie adusă înapoi prin orice mijloace înainte ca să se ivească vreo posibilitate ca ea să urce pe tron și să domnească mulți ani de-acum încolo. Era o enigmă pe care se chinuise să o deslușească de multe ori de când Ronde Macura îi strecurase acea licoare scârboasă care amorțea abilitatea unei femei de a conduce. Era o enigmă foarte îngrijorătoare, mai ales acum, când ea își anunța poziția întregii lumi.

Ochii ei zăboviră o clipă asupra unei femei cu părul negru, care purta o mantie albastră, cu gluga dată pe spate. Femeia abia dacă îi aruncă o privire înainte să intre în prăvălia unui lumânărar. Pe umăr îi atârna o traistă grea. Nu era Aes Sedai, hotărî Elayne. Doar o altă femeie care îmbătrânea frumos, ca Zaida.

— Oricum, continuă ea pe un ton ferm, nu voi sta închisă în casă de teama Elaidei.

Ce *puneau* la cale surorile acelea de la Lebăda Argintie?

Sareitha pufni, și nu foarte încet; fu cât pe ce să-și dea ochii peste cap, apoi se răzgândi. Uneori, Elayne surprindea câte o privire ciudată din partea celorlalte surori din Palat, care se întrebau, fără îndoială, cum ajunsese ea să poarte șalul, deși, cel puțin la suprafață, ele o acceptau ca Aes Sedai și recunoșteau că era mai înaltă în rang decât oricare dintre ele, în afară de Nynaeve. Acest lucru nu era de-ajuns ca să le oprească să spună ce gândeau, adeseori mai direct decât i-ar fi spus unei surori care avea rangul ei și care obținuse șalul într-un mod mai obișnuit.

— Atunci, uită de Elaida, zise Sareitha, și amintește-ți cine altcineva și-ar dori să pună mâna pe tine. O piatră bine țintită, și vei cădea inconștientă grămadă pe jos. Oricine te-ar putea căra cu ușurință în mijlocul confuziei ce se va crea.

Oare chiar era nevoie ca Sareitha să-i spună că apa era udă? La urma urmei, era un obicei ca pretendentele la tron să fie răpite. Fiecare Casă care i se împotrivea avea adepți în Caemlyn care abia așteptau o ocazie, dacă n-avea dreptate, atunci își va servi pantofii la masa de prânz. Asta nu însemna că aceștia vor reuși s-o înhațe; nu atâta vreme cât ea putea conduce. Dar vor încerca dacă vor avea ocazia. Ea nu se gândise niciodată că doar simplul fapt de a ajunge în Caemlyn i-ar oferi siguranță.

— Sareitha, dacă nu voi îndrăzni să ies din Palat, nu voi reuși niciodată să-i aduc pe oameni de partea mea, zise ea încet. Oamenii trebuie să mă vadă pe străzi, neînfricată. Tocmai de aceea era însoțită de opt Gărzi în loc de cincizeci, cum își dorise Birgitte. Femeia refuza să înțeleagă realitățile politice. Și-apoi, vor avea nevoie de două pietre bine țintite dacă ești tu aici.

Sareitha pufni din nou, iar Elayne se strădui din răsputeri să ignore încăpățânarea celeilalte femei. Își dorea să poată ignora prezența celeilalte femei, dar era imposibil. Ea avea mai multe motive ca să facă această plimbare decât lăsa să se vadă. Halwin Norry îi arătase un teanc de hârtii cu date și cifre, deși vocea monotonă a secretarului-șef aproape că o adormise, însă ea voia să se convingă singură. Norry putea face o răscoală să pară la fel de neînsuflețită ca un raport despre starea cisternelor din oraș sau cheltuielile pentru curățarea canalelor.

În mulțime se aflau o grămadă de străini, kandori cu bărbi bifurcate și illianeri cu bărbi care le lăsau buzele de sus goale și arafellini cu clopoței argintii în cozile împletite, domani cu pielea

arămie, altarani cu pielea măslinie și taireni tuciurii, cairhienini care săreau în ochi prin statura lor scundă și pielea albă. Unii erau negustori, surprinși de iarna care venise pe neașteptate sau care sperau să câștige un avantaj în fața celorlalți competitori, indivizi îngâmfați, cu obrazul neted, care știau că negoțul se afla în sângele națiunilor, fiecare dintre ei pretinzând a fi un pion important, chiar dacă îi trădau hainele colorate cu vopsea de slabă calitate sau broșele din alamă sau sticlă. Mulți dintre cei aflați pe jos purtau haine uzate sau zdrențuite, pantaloni rupți la genunchi, rochii cu tivuri ferfeniță și mantii învechite, sau deloc. Aceștia erau fie refugiați, fie goniți din casele lor de război sau trimiși să rătăcească de colo colo, cu convingerea că Dragonul Renăscut tăiase orice legătură care îi unea. Dârdâiau de frig, trași la față și resemnați, lăsându-se înghiontiți de oamenii care treceau pe lângă ei.

Zărind o femeie cu privirea tristă care se împleticea prin mulțime ținând pe umăr un copil, Elayne scotoci în săculețul ei după un bănuț pe care i-l dădu uneia dintre Gărzile ei, o femeie rumenă în obraji, cu ochi reci. Tzigan susținea că era din Ghealdan, fiica unui nobil de rang inferior. Ce-i drept, putea fi ghealdană. Când femeia din Gardă se aplecă să ofere bănuțul, femeia cu copilul trecu pe lângă ea împleticindu-se, fără s-o bage în seamă, fără s-o vadă. Erau prea mulți ca ea în oraș. Palatul hrănea mii de oameni în fiecare zi, în cantine instalate în tot orașul, însă destui nici nu aveau forța necesară să meargă să-și ia pâinea și supa. Elayne spuse o rugăciune pentru mamă și copil când își aruncă bănuțul la loc în săculeț.

— Nu-i poți hrăni pe toți, zise încet Sareitha.

— Copiii nu au voie să moară de foame în Andor, zise Elayne, de parcă ar fi emis un decret.

Însă nu știa cum să pună capăt acestei situații. Deși exista suficientă mâncare în oraș, nicio poruncă nu îi putea obliga pe oameni să mănânce.

Și alți străini veniseră în Caemlyn astfel, bărbați și femei care nu mai purtau zdrențe și care nu mai aveau fețele bântuite. Indiferent ce îi determinase să își părăsească locurile de baștină, aceștia începuseră să creadă că ajunseseră suficient de departe, gândindu-se la negoțurile la care renunțaseră, adeseori împreună cu bunurile pe care le posedaseră. Însă în Caemlyn, oricine se pricepea cât de cât într-o breaslă și era mânat de

puțină dorință găsea întotdeauna un bancher bucuros să îi împrumute bani. Mai nou, în oraș apăruseră negoțuri noi. Ea văzuse deja trei prăvăli de ceasornicari doar în dimineața aceea! La câțiva pași mai încolo de ea se aflau două prăvălii care vindeau sticlă suflată și aproape treizeci de fabrici fuseseră construite la miazănoapte de oraș. De acum înainte, Caemlyn nu va mai importa, ci va exporta atât sticlă, cât și cristal. În oraș existau acum ceaprazari, care produceau ceaprazuri la fel de fine ca în Lugard și nu era de mirare, din moment ce aproape toți proveneau de acolo.

Acest lucru o făcu să se mai înveselească puțin – birurile pe care le vor plăti aceste noi bresle vor fi de folos, deși avea să treacă ceva timp până când vor putea achita mai consistent – deși în mulțime existau alți oameni pe care ea îi observă cu precădere. Străini sau andorani, mercenarii ieșeau repede în evidență, căci erau bărbați duri cu săbii, care umblau țanțoși chiar și atunci când mulțimea le încetinea mersul. Și gărzile negustorilor erau înarmate, niște indivizi necioopliți, care îi împingeau la o parte cu umărul pe majoritatea oamenilor ce le stăteau în cale, deși păreau supuși și cumpătați în comparație cu mercenarii. Și, în general, aveau mai puține cicatrice. Mercenarii erau la fel de mulți prin mulțime ca stafidele într-o prăjitură. Fiind atât de mulți, aveai de unde alege și pentru că nu era mare cerere pentru ei pe timpul iernii, ea credea că aceștia nu cereau prea mult ca să fie tocmiți. Doar dacă ei ar costa-o Andorul, după cum se temea Dyelin. Cumva, ea trebuia să găsească suficienți oameni astfel încât străinii să nu formeze o majoritate a Gărzilor. Și suficienți bani.

Brusc, deveni conștientă de prezența Birgittei. Cealaltă femeie era furioasă – adeseori era în ultima vreme – și se apropia tot mai mult. Era foarte nervoasă și venea foarte repede. O combinație prevestitoare care o făcu pe Elayne să se alarmeze.

Porunci să se întoarcă de îndată la Palat pe drumul cel mai scurt – atât de furioasă venea Birgitte; legătura o va duce direct la Elayne. O luară pe strada următoare spre miazăzi, Strada Acului. Aceasta era, de fapt, o stradă foarte largă care șerpuia ca un râu sus pe un deal și jos pe următorul și care, cu multe generații în urmă, fusese plină de negustori de ace. În prezent, câteva hanuri și taverne mici erau înghesuite printre prăvălii de

cuțite, croitorii și orice altfel de prăvălii în afară de cele de ace.

Birgitte îi găsi înainte ca ei să apuce să ajungă măcar în Orașul Interior, urcând pe Pearman’s Lane, unde câțiva negustori de fructe mai țineau încă prăvăliile pe care le primiseră din vremea Isharei, deși, în această perioadă a anului, nu prea aveai ce vedea în vitrinele lor. În ciuda mulțumii, Birgitte își făcu apariția în galop, cu mantia roșie fluturând în vânt. Împrăștiind oamenii în stânga și în dreapta ei, trase de frâiele juganului ei cenușiu ca să-l încetinească abia când le văzu în fața ei.

Ca și când ar fi vrut să compenseze pentru graba ei, Birgitte se opri o clipă ca să le privească cu atenție pe femeile Gărzi și să răspundă la salutul Caseillei, înainte să își întoarcă juganul ca să meargă alături de cel al Elaynei. Spre deosebire de celelalte, ea nu avea nici sabie, nici armură. Deși amintirile legate de viața ei anterioară începeau să se estompeze – ea spunea că nu își amintea nimic foarte limpede din vremea de dinainte înființării Turnului Alb, deși îi mai apăreau frânturi în minte –, ea susținea că un singur lucru și-l amintea foarte bine. De fiecare dată când încercase să mânuiască o sabie, fusese cât pe ce să își aducă moartea. Făcuse asta nu o dată. Totuși, își ținea arcul în teaca din piele prinsă de șa, împreună cu o tolbă plină cu săgeți pe partea cealaltă. Clocotea de furie, iar privirea ei încruntată se adânci și mai mult când începu să vorbească.

— Un porumbel pe jumătate înghețat a zburat în porumbăria Palatului aducând vești din Aringill. Bărbații care le însoțeau pe Naean și pe Elenia au fost prinși într-o ambuscadă și uciși la nici opt kilometri depărtare de oraș. Din fericire, unul dintre caii lor s-a întors cu pete de sânge pe șa, altminteri n-am fi aflat nimic săptămâni întregi. Mă-ndoiesc că avem noi norocul acesta ca ambele să fie ținute pentru recompensă de către tâlhari.

Inimă de Foc se cabră, iar Elayne trase tare de hățuri. Cineva din mulțime strigă ceva ce ar fi putut semăna cu o aclamație pentru Trakand. Sau nu. Negustorii care încercau să își atragă clienții făceau suficientă zarvă pentru a înăbuși acele cuvinte.

— Așadar, avem o iscoadă în Palat, zise ea, apoi strânse din buze, dorindu-și să fi tăcut în prezența Sareithei.

Birgittei nu părea să-i pese.

— Asta dacă nu este pe-aici vreun *ta’veren* despre care nu știm noi, răspunse ea pe un ton sec. Poate acum îmi vei îngădui

să-ți aleg o gardă de corp. Doar câteva Gărzi, bine alese și…

— Nu!

Palatul era casa ei. N-avea de gând să îngăduie să fie păzită și acolo. Aruncându-i o privire Brunei, oftă. Sareitha asculta cu mare băgare de seamă. Nu mai avea niciun rost să se ferească de ea. Nu acum.

— Ai anunțat-o pe Prima Slujnică?

Birgitte îi aruncă o privire piezișă care, combinată cu valul de indignare care le străbătea legătura, îi transmitea să meargă să o învețe pe bunica ei să croșeteze.

— Vrea să îl ia la întrebări pe fiecare servitor care nu a slujit-o pe mama ta cel puțin cinci ani. Nu sunt sigură că nu vrea să îi ia pe toți la întrebări. Să-i fi văzut expresia de pe față când i-am spus… Mă bucur c-am scăpat din odaia ei cu toată pielea pe mine. Sunt și eu cu ochii pe ceilalți.

Ea se referea la Gărzi, însă nu voia să spună asta cu voce tare atâta timp cât Caseille și celelalte o puteau auzi. Elaynei i se părea puțin probabil. Recrutarea oferea oricui prilejul potrivit pentru a-și trimite iscoadele, deși fără certitudinea că acestea se vor afla vreodată într-un loc unde puteau afla ceva folositor.

— Dacă există iscoade în Palat, zise încet Sareitha, atunci lucrurile s-ar putea înrăutăți. Poate ar trebui să accepți propunerea Doamnei Birgitte de a-ți alege o gardă de corp. Există precedente.

Birgitte își arătă dinții către Brună; dacă era un zâmbet, atunci nu era prea reușit. Totuși, oricât de mult îi displăcea ca să i se adreseze cineva cu titlul pe care îl purta, ea o privi plină de speranță pe Elayne.

— Dacă am spus nu, atunci așa rămâne! izbucni Elayne.

Un cerșetor ce se deplasa încet, cu un zâmbet larg, fără dinți și cu basca în mână, și se apropia de cercul format de cai, tresări și o luă la fugă prin marea de oameni, înainte ca ea să apuce măcar să-și ducă mâna la săculeț. Ea nu era sigură cât din furie era a ei și cât a Birgittei, însă cele două se potriveau.

— Ar fi trebuit să mă duc eu însămi după ele, mârâi ea cu amărăciune. În schimb, ea țesuse o poartă pentru mesager și își petrecuse restul zilei întâlnindu-se cu negustorii și cu bancherii. Măcar dacă aș fi ales o escortă din garnizoana din Aringill. Zece oameni au murit pentru că eu am comis o greșeală! Mai grav – Să mă ajute Lumina, *este* mai grav! —, le-am pierdut pe Elenia

și pe Naean din cauza asta!

Coada groasă și aurie a Birgittei, care atârna peste mantie, se legănă când aceasta scutură afectată din cap.

— În primul rând, reginele nu se duc să rezolve totul singure. Sunt regine, ce naiba!

Deși furia ei începea să se mai domolească puțin, iritarea își făcea prezența, iar în tonul ei se simțeau amândouă. Chiar își dorea ca Elayne să aibă o gardă de corp, foarte probabil și atunci când făcea baie.

— Aventura ta s-a încheiat, continuă ea. Următorul lucru ar fi să te strecori afară din Palat deghizată, poate chiar să rătăcești pe străzi după lăsarea întunericului și să te trezești cu țeasta crăpată de un obiect tare pe care nici măcar nu l-ai văzut.

Elayne ședea dreaptă în șa. Birgitte știa, firește – nu cunoștea o cale pentru a ocoli legătura, deși era convinsă că trebuia să existe una –, însă femeia nu avea niciun drept să aducă vorba despre asta în acel moment. Dacă Birgitte mai oferea și alte sugestii, celelalte surori, împreună cu Străjerii lor, ar fi putut încerca să o urmeze, precum și trupe de gărzi. Toți își doreau atât de mult ca ea să fie în siguranță, încât erau caraghioși. Ai fi zis că ea nu fusese niciodată în Ebou Dar, darămite în Tanchico sau Falme. Și-apoi, făcuse lucrul acesta doar o dată. Până în acel moment. Iar Aviendha o însoțise.

— Străzile reci și întunecate nu se compară cu căldura focului și cu o carte interesantă, interveni Sareitha, nepăsătoare, de parcă ar fi vorbit cu sine. Privind cu atenție prăvăliile pe lângă care treceau, ea părea interesată de ele. Mie, una, nu-mi place deloc să mă plimb pe pavajul înghețat, mai ales pe întuneric, fără să am măcar o lumânare. Femeile tinere și frumoase adeseori cred că niște veșminte simple și o față murdară le fac invizibile. Trecerea fu atât de neașteptată, fără nicio schimbare a tonului, încât, la început, Elayne nu își dădu seama ce auzea. A fi doborâtă și târâtă pe o alee de niște huligani beți nu este cel mai ușor mod de a primi o lecție. Firește, dacă ai norocul să ai o prietenă cu tine care poate conduce, dacă ea este suficient de norocoasă să nu fie pocnită la fel de tare... Ei bine, nu poți fi norocoasă mereu. Nu ești de acord cu mine, Doamnă Birgitte?

Elayne își închise ochii o clipă. Aviendha spusese că le urmărea cineva, însă ea fusese convinsă că nu era decât un hoț de drumul mare. Oricum, lucrurile nu se petrecuseră astfel. Nu

chiar așa. Privirea insistentă a Birgittei promitea o discuție, mai târziu. Ea *refuza* să înțeleagă că un Străjer *nu* avea dreptul să o mustre pe a sa Aes Sedai.

— În al doilea rând, continuă Birgitte, încruntată, cu zece oameni sau cu aproape trei sute, finalul ar fi fost aceeași, la naiba! Arză-m-ar focu'! A fost un plan bun. Câțiva oameni le-ar fi putut aduce neobservate pe Naean și pe Elenia la Caemlyn. Golirea garnizoanei ar fi atras toți ochii iscoditori la răsărit de Andor, iar cei care le-au răpit ar fi adus cu siguranță suficienți oșteni. Se prea poate că acum ei controlează și Aringill. Oricât de mică ar fi garnizoana, Aringill îi ține în echilibru pe toți cei care vor să pornească împotriva ta dinspre răsărit și cu cât ies mai multe Gărzi din Cairhien, cu atât mai bine, având în vedere că majoritatea îți sunt loiale.

Pentru cineva care pretinde a fi un simplu arcaș, ea înțelegea foarte bine situația. Singurul lucru pe care ea îl omisese fu pierderea taxelor vamale percepute pentru comerțul pe râu.

— Cine le-a răpit, Doamnă Birgitte? întrebă Sareitha, aplecându-se ca să privească dincolo de Elayne. Cu siguranță asta este o întrebare importantă.

Oftatul zgomotos al Birgittei semăna aproape cu un geamăt.

— Mă tem că vom afla în curând, zise Elayne.

Bruna o privi cu o sprânceană ridicată, abținându-se să nu scrâșnească din dinți. Părea să facă acest lucru destul de des de când se întorsese acasă.

O femeie taraboneră care purta o mantie din mătase verde se feri din calea cailor, iar când făcu o reverență adâncă, cozile subțiri și împletite îi ieșiră de sub glugă. Servitoarea ei, o femeie mignonă cu brațele pline de pachete, o imită cu stângăcie pe stăpâna ei. Cei doi bărbați mătăhăloși care stăteau în spatele lor, gărzi înarmate cu bastoane din alamă, rămaseră drepți și în alertă. Hainele lor lungi și grele din piele ar fi respins orice lovitură de pumnal, în afară de cele mai hotărâte.

Drept răspuns la curtoazia femeii tarabonere, Elayne își înclină capul când trecu călare. Până în acel moment, nu primise nicio plecăciune de la niciun andoran de pe stradă. Pe chipul frumos din spatele vălului simplu al femeii se citeau prea mulți ani ca să fie Aes Sedai. Lumină, avea prea multe pe cap acum ca să-și facă griji în privința Elaidei!

— Este foarte simplu, Sareitha, zise ea cu o voce precaută,

controlată. Dacă Jarid Sarand a fost cel care le-a răpit, Elenia îi va da de ales lui Naean. Casa Arawn să revină Elenei, lăsându-i câteva domenii și lui Naean, altminteri i se va tăia gâtul într-o celulă pe undeva, iar trupul îi va fi îngropat în spatele unui hambar. Naean nu va ceda ușor, iar membrii Casei, care se vor certa în legătură cu cine va fi conducătorul acesteia până când ea se va întoarce, vor tremura de frică. Elenia va amenința cu tortura sau chiar o va folosi și, în cele din urmă, Arawn îl va susține pe Sarand în numele Eleniei. În curând i se vor alătura Anshar și Baryn, și vor pleca încotro vor vedea putere. Dacă oamenii lui Naean au pus mâna pe ele, atunci ea îi va oferi aceleași alegeri Eleniei, însă Jarid va porni împotriva Casei Arawn dacă Elenia nu-i va porunci să n-o facă, dar ea n-o va face dacă va crede că el o va putea salva. Așadar, ar trebui să ne așteptăm să auzim în următoare săptămâni că domeniile Arawn au fost pârjolite.

„Dacă nu, gândi ea, trebuie să înfrunt patru case unite, iar eu *tot* nu știu dacă am ca aliate măcar două!”

— Este o gândire foarte… logică, zise Sareitha, părând puțin surprinsă.

— Sunt convinsă că vei gândi și tu la fel, în timp, zise Elayne, pe un ton prea mieros, și simți o urmă de satisfacție când celelalte surori clipiră.

Lumină, mama ei ar fi trebuit să se aștepte la asta când ea avea zece ani!

Restul drumului până la Palat fu parcurs în tăcere, iar ea abia dacă observă turnurile din mozaic viu colorat și priveliștile frumoase ale Orașului Interior. În schimb, se gândea la surorile Aes Sedai din Caemlyn și la iscoadele din Palatul Regal, la cine le răpise pe Elenia și pe Naean și la câți oameni va recruta Birgitte, dacă nu sosise timpul să vândă vesela Palatului și nestematele pe care le mai avea. Avea o listă sumbră de luat în considerare, însă își păstră expresia calmă și acceptă cu seninătate ovațiile răzlețe care o însoțeau. O regină nu putea să arate că îi era frică. Iar ei îi era.

Palatul Regal, o construcție albă cu balcoane cu ornamente complicate și pasarele prevăzute cu coloane, era situat pe cel mai înalt deal din Orașul Interior, cel mai înalt din Caemlyn. Turlele sale subțiri și domurile aurite care se înălțau spre cerul amiezii și care se vedeau din depărtare proclamau puterea

Andorului. În faţă, existau intrări impunătoare care dădeau spre Piaţa Reginei, unde, în trecut, se adunau mulţimile ca să audă proclamaţiile reginelor şi să le ovaţioneze pe domnitoarele Andorului. Elayne intră prin spatele Palatului. Potcoavele din oţel ale Inimii de Foc răsunau pe pietrele cubice când ea se îndreptă la trap spre grajdul principal. Era un spaţiu generos, prevăzut pe cele două părţi laterale cu şiruri de uşi arcuite ale grajdului, peste care domnea un singur balcon lung, din piatră albă, simplu şi solid. Câteva dintre pasarelele înalte, prevăzute cu coloane, ofereau priveliști parţiale de sus, însă acesta era un loc unde se muncea. În faţa colonadei simple pe unde se intra în Palat, douăsprezece Gărzi care se pregăteau să le înlocuiască pe cele ce făcuseră de strajă în Piaţă stăteau nemişcate lângă caii lor, fiind inspectate de sublocotenentul lor, un individ cărunt care şchiopăta şi care fusese stegar sub Gareth Bryne. De-a lungul zidului exterior, alte treizeci de gărzi urcau pe cai, pregătindu-se să înceapă patrularea doi câte doi în Oraşul Interior. De obicei, existau gărzi a căror sarcină principală era să patruleze pe străzi, dar cum erau puţini la număr, cele care păzeau Palatul trebuiau să facă şi treaba aceasta. Careane Fransi se afla şi ea acolo. Era o femeie îndesată, îmbrăcată într-o rochie de călărie elegantă, cu dungi verzi, şi o pelerină albastru-verzuie. Şedea pe juganul ei cenuşiu în vreme ce unul dintre Străjerii ei, Venr Kosaan, urcă în şaua murgului său. Tuciuriu şi cu fire cărunte în părul cârlionţat şi în barbă, bărbatul subţire ca o scândură purta o haină simplă de culoare maro. Se părea că nu voiau să îşi dezvăluie identitatea.

Sosirea Elaynei îi luă oarecum prin surprindere pe cei din curtea grajdurilor. Nu şi pe Careane, şi pe Kosaan. Sora Verde abia dacă păru îngândurată la adăpostul glugii mantiei ei, iar Kosaan nici măcar atât. El doar o salută din cap pe Birgitte, ca de la Străjer la Străjer. Fără să le mai arunce vreo privire, aceştia plecară călare de îndată ce ultima escortă a Elaynei intră pe porţile din fier forjat. Dar unii dintre cei care încălecau de-a lungul zidului se opriră cu un picior în scăriţă, holbându-se, iar câţiva dintre bărbaţii care erau inspectaţi îşi întoarseră capetele spre nou-veniţi. Sosirea ei era aşteptată abia peste o oră şi, în afară de cei câţiva care habar nu aveau ce făceau, toţi cei din Palat ştiau că situaţia era schimbătoare. Zvonurile se răspândeau printre soldaţi mai repede decât printre ceilalţi

oameni și Lumina știa că felul în care oamenii bârfeau însemna ceva. Aceștia sigur știau că Birgitte plecase în grabă și că acum se întorcea cu Elayne, înainte de vreme. Oare una dintre celelalte Case mărșăluiau spre Caemlyn? Pregătite să atace? Li se va porunci să se urce pe zidurile pe care nu le puteau apăra în totalitate, nici măcar cu oamenii pe care îi avea Dyelin? După câteva clipe de mirare și îngrijorare, sublocotenentul cu pielea tăbăcită lătră o poruncă, iar soldații își ațintiră privirile drept în față și salutară, punându-și brațele pe piept. Doar trei dintre bărbați, în afară de fostul stegar, înregistraseră o reușită în urmă cu câteva zile, dar acolo nu erau recruți.

Grăjdari în haine roșii cu Leul Alb brodat pe unul din umeri ieșiră în fugă din grajd, deși, de fapt, nu prea aveau ce face. Femeile Gărzii descălecară în tăcere la porunca Birgittei și începură să își mâne caii prin ușile înalte. Ea însăși sări jos din șa și azvârli hățurile unui grăjdar, dar nu fu mai rapidă decât Yarman, care se grăbi să țină de căpăstrul calului Sareithei ca aceasta să poată descăleca. El era ceea ce surorile numeau „proaspăt prins”, fiind legat de mai puțin de un an – termenul data dintr-o vreme când Străjerii nu fuseseră întotdeauna întrebați dacă voiau legătura – și își îndeplinea sarcinile cu multă râvnă. Birgitte rămase pe loc, cu pumnii proptiți în șolduri, părând să îi privească pe bărbații care urmau să patruleze pe străzile Orașului Interior în următoarele patru ceasuri plecând în coloană, doi câte doi. Însă Elayne ar fi fost surprinsă dacă Birgitte se gândea măcar puțin la ei.

Oricum, avea și ea grijile ei. Încercând să nu lase să se vadă acest lucru, ea îi privi cu atenție pe femeia vânjoasă care îl ținea de căpăstru pe Inimă de Foc și pe bărbatul îndesat care puse jos un scăunel învelit în piele și îi ținu scărița ca ea să poată descăleca. Bărbatul avea o expresie gravă și determinată în vreme ce ea era ocupată să își mângâie juganul pe bot și să-i șoptească la ureche. În afară de o înclinare respectuoasă din cap, niciunul nu se uită la Elayne; nu se aplecă ca ea să nu fie azvârlită din șa de un cal prea speriat de niște oameni care se legănau. N-avea importanță că ea nu avea nevoie de ajutorul lor. Acum, ea nu se mai afla la țară, iar aici trebuia să urmeze unele formalități. Chiar și așa, ea încercă să nu se încrunte. Plecând și ea odată cu cei care îl duceau pe Inimă de Foc spre grajd, nu aruncă nici măcar o privire peste umăr. Deși voia.

Holul de la intrare fără ferestre, care se afla dincolo de colonadă, era cufundat în semiîntuneric, deși câteva dintre lămpile cu oglinzi erau aprinse. Aici, lămpile erau simple, iar fierul lucrat la fel de simplu. Totul era utilitar, cadrele din ghips nu erau ornate, pereții albi din piatră erau goi și netezi. Vestea sosirii lor se răspândise și, înainte să apuce să pătrundă mai bine în Palat, șase bărbați și femei își făcură apariția, făcând plecăciuni, luându-le mantiile și mănușile. Livrelele lor erau diferite de cele ale grăjdarilor, fiind prevăzute cu gulere și manșete albe, iar Leul din Andor era brodat pe piept, nu pe umăr. Elayne nu recunoscu niciun servitor care era de serviciu în acea zi. Majoritatea servitorilor din Palat erau noi, iar alții reveniseră după ce se retrăseseră ca să îi înlocuiască pe cei care se speriaseră și fugiseră atunci când Rand cucerise orașul. Un individ chel, cu fața plinuță, nu se uită în ochii ei, căci poate se temea că ar fi fost prea direct. O tânără zveltă, cu ochi sașii, trădă prea mult entuziasm când făcu o plecăciune și zâmbi, dar poate că nu voia decât să-și arate nerăbdarea. Elayne se îndepărtă, urmată de Birgitte, înainte să apuce să le arunce o privire aspră. Bănuiala avea un gust amărui.

Sareitha și Străjerul ei le lăsară singure după câțiva pași, Bruna murmurând o scuză despre niște cărți pe care voia să le caute în bibliotecă. Colecția nu era mică, deși nu se compara cu marile biblioteci. Petrecea acolo mai multe ore în fiecare zi, adeseori alegând volume învechite despre care spunea că nu erau cunoscute nicăieri în lume. Yarman o urma îndeaproape în timp ce ea parcă aluneca pe coridor, ca o lebădă neagră și îndesată care trăgea după ea o barză ciudat de grațioasă. El își ținea în continuare mantia deosebită, împăturită cu grijă peste braț. Străjerii arareori renunțau la acestea pentru multă vreme. Probabil că Kosaan și-o ținea pe-a lui în desagă.

— Ți-ai dori o mantie de Străjer, Birgitte? întrebă Elayne, mergând mai departe.

Nu era pentru prima oară când o invidia pe Birgitte pentru pantalonii ei bufanți. Până și cu rochiile despicate era greu să pășești domol. Măcar purta cizme de călărie, și nu conduri. I-ar fi înghețat picioarele în conduri din cauza gresiei în nuanțe de roșu cu alb. Nu erau suficiente covoare ca să acopere și coridoarele, și încăperile; oricum, s-ar fi uzat foarte repede, din cauza servitorilor care se plimbau mereu de colo colo ca să

îngrijească Palatul.

— De îndată ce Egwene va pune stăpânire pe Turn, voi pune să ți se croiască una. Ar trebui să ai una.

— Nu mă interesează mantiile în culori aprinse, răspunse Birgitte cu înverșunare. Ea făcu o grimasă, iar buzele i se subțiară. S-a terminat atât de repede, încât am crezut că te-ai împiedicat și te-ai lovit la afurisitul ăla de cap. Sânge și cenușă! Că ți-au dat în cap bătăușii de pe stradă! Numai Lumina știe ce s-ar fi putut întâmpla!

— Nu este nevoie să-ți ceri scuze, Birgitte.

Furia și indignarea începură să plutească prin legătură, însă ea voia să profite de situație. Mustrările Birgittei erau suficient de rele între patru ochi, iar ea nu avea de gând să i le suporte pe coridoare, cu atâția servitori prin preajmă care își vedeau de treburile lor, curățând lambriurile sculptate, lustruind lămpile care aici erau poleite. Abia dacă se opreau să facă o reverență în tăcere în fața Birgittei și a ei, dar nu încăpea îndoială că fiecare se întreba de ce Căpitanul-General era atât de furioasă și își țineau urechile ciulite ca să surprindă cât puteau din conversație.

— N-ai fost acolo pentru că nu te-am vrut eu acolo. Pun rămășag că Sareitha nu îl avea pe Ned cu ea.

Părea aproape imposibil ca fața Birgittei să se întunece și mai mult. Poate că făcuse o greșeală pomenind-o pe Sareitha. Elayne schimbă subiectul.

— Chiar trebuie să faci ceva în privința limbajului tău. Începi să vorbești precum cea mai josnică teapă de pierde-vară.

— Limbajul... meu, șopti Birgitte pe un ton amenințător. Până și mersul i se schimbă, semănând cu cel al unui leopard. *Tu* vorbești despre limbajul *meu*? Măcar eu știu ce înseamnă cuvintele pe care le folosesc. Măcar eu știu ce se cuvine și ce nu.

Elayne se înroși, iar gâtul îi deveni țeapăn. Ea *știa*! De cele mai multe ori. Cel puțin, suficient de des.

— Cât despre Yarman al tău, continuă Birgitte pe un ton blând, dar amenințător, este un om bun, dar are încă ochii mari că este Străjer. Probabil că se supune ori de câte ori Sareitha pocnește din degete. Ochii mei n-au fost *niciodată* mari în orbite și nici nu m-am supus. De *aceea* mi-ai pus în cârcă un titlu? Ai crezut că mă vei putea ține în frâu? N-ar fi primul gând prostesc

care ți-a trecut prin minte. Pentru cineva care gândește atât de limpede de cele mai multe ori… Mă rog. Mă așteaptă pe masa de scris un teanc de rapoarte pe care trebuie să le citesc dacă vrei să ai măcar jumătate din Gărzile pe care le vrei, dar vom sta de vorbă pe-ndelete în seara asta. Doamna mea, adăugă ea, pe un ton mult prea ferm.

Plecăciunea ei oficială fu aproape batjocoritoare. Ea se îndepărtă cu pași mari, cu coada lungă și aurie zburlită ca o coadă de pisică furioasă.

Elayne bătu frustrată din picior. Titlul Birgittei era o recompensă binemeritată, câștigat de zece ori de când crease legătura cu femeia! Și de zece mii de ori înainte de asta. Ei bine, ea se *gândise* la cealaltă, dar abia după aceea. Îi făcuse mult bine. Fie că venea din partea stăpânei ei sau de la o Aes Sedai, Birgitte alegea ce poruncă să asculte. Nu atunci când era important – nu atunci când *ea* credea că era important –, ci cu alte ocazii, mai ales în situații pe care ea le numea „risc inutil” sau „purtare cuviincioasă”. De parcă Birgitte Arc-de-Argint ar fi putut vorbi cu cineva despre asumarea riscurilor! Cât despre purtarea cuviincioasă, Birgitte petrecea prin taverne! Bea și juca jocuri de noroc și le făcea ochi dulci bărbaților! Îi plăcea să se uite la cei chipeși chiar dacă îi prefera pe cei bătuți în cap. Elayne nu voia s-o schimbe – o admira pe femeie, o plăcea, o considera prietenă –, însă își dorea ca legătura lor să fie mai mult una dintre un Străjer și o Aes Sedai și mai puțin una dintre o soră mai mare atotștiutoare și o soră mai mică neastâmpărată.

Dintr-odată, ea își dădu seama că stătea nemișcată, holbându-se încruntată la nimic. Servitorii șovăiau când treceau pe lângă ea și își plecau frunțile de parcă s-ar fi temut ca ea să nu le arunce vreo privire aspră. Afișând o expresie calmă, ea îi făcu semn unui băiat deșirat și cu fața plină de coșuri care venea pe coridor. El făcu o plecăciune atât de stângace și de adâncă, încât se împletici și fu cât pe ce să cadă.

— Caut-o pe Jupâneasa Harfor și spune-i să vină de îndată în odăile mele, îi spuse ea, apoi adăugă pe un ton mai aspru: Și ține minte, superiorii tăi s-ar putea să nu fie încântați dacă vor afla că iscodești prin Palat în loc să muncești.

Băiatul rămase cu gura căscată de parcă ea i-ar fi citit gândurile. Poate că asta și credea. Ochii lui căscați căzură pe

inelul ei cu Marele Șarpe. Țipă și făcu o plecăciune și mai adâncă, înainte s-o ia la goană din loc.

Ea zâmbi în ciuda voinței ei. Fusese o bănuială, însă, pe de o parte, el era prea tânăr ca să fie iscoada cuiva și prea agitat ca să nu pună la cale ceva ce n-ar fi trebuit. Pe de altă parte… zâmbetul îi dispăru. Însă el nu era cu mult mai tânăr ca ea.

CAPITOLUL 8
Oamenii Mării și Clanul

Elayne nu se miră când o întâlni pe Prima Slujnică înainte să ajungă la odăile ei. La urma urmei, amândouă se îndreptau spre același loc. Jupâneasa Harfor făcu o plecăciune și i se alătură, cărând sub braț un dosar din piele, cu modele în relief. Cu siguranță că se trezise la fel de devreme ca Elayne, dacă nu mai devreme, însă tunica ei stacojie părea proaspăt călcată, iar Leul Alb de pe piept, la fel de curat și de alb ca zăpada care căzuse de curând. Când o văzură, servitorii începură să se grăbească și mai iute, lustruind mai cu râvnă. Reene Harfor nu era aspră, dar păstra disciplina în rândul servitorilor din Palat așa cum Gareth Bryne păstra disciplina în rândul Gărzilor.

— Mă tem că n-am prins nicio iscoadă până acum, Doamna mea, zise ea drept răspuns la întrebarea Elaynei, cu o voce pițigăiată, menită doar pentru urechile Elaynei. Dar cred că am descoperit vreo doi. O femeie și un bărbat, amândoi acceptați în slujba defunctei Regine, mama ta, în ultimele ei luni de viață. Au plecat de la Palat de îndată ce s-a răspândit zvonul că îi iau pe toți la întrebări. N-au mai zăbovit să-și strângă lucrurile. Nu și-au luat nici măcar mantiile. Purtarea asta este o recunoaștere a vinovăției, aș zice eu. Asta dacă nu le-a fost teamă să nu fie prinși din cauza unei alte nelegiuiri, adăugă ea, fără tragere de inimă. Mă tem că au mai existat furtișaguri.

Elayne dădu din cap îngândurată. Naean și Elenia se aflaseră în Palat în ultimele luni ale domniei mamei ei. Avuseseră mai multe ocazii să plaseze iscoadele acolo. Cele două se găsiseră în Palat, și alții care se împotriviseră revendicării tronului de către Morgase Trakand, îi acceptaseră amnistia odată ce aceasta urcase pe tron, iar apoi o trădaseră. Elayne nu avea de gând să

repete greșeala mamei ei. Oh, trebuia să existe amnistie când se putea – în caz contrar, sădea sămânța unui război civil. Însă avea de gând să stea cu ochii pe cei care îi cereau grațierea, ca o pisică ce urmărea un șoarece ce se prefăcea că nu îl mai interesau grânele din hambar.

— Erau iscoade, zise ea. Și s-ar putea să existe și altele. Nu doar ale Caselor. Se prea poate ca surorile de la hanul Lebăda Argintie să fi adus și ele iscoade în Palat.

— Voi continua să caut, Doamna mea, răspunse Reene, înclinându-și ușor capul.

Tonul ei era foarte respectuos; nu își arcui nici măcar o sprânceană. Însă Elayne se gândi din nou că o învață pe bunica ei să croșeteze. Dacă Birgitte ar putea să se ocupe de probleme așa cum o făcea Jupâneasa Harfor…

— Bine că te-ai întors devreme, continuă femeia durdulie. Mă tem că vei avea o după-amiază plină. Pentru început, Jupânul Norry vrea să-ți vorbească. Zice că este urgent.

Ea strânse din buze o clipă. Voia întotdeauna să știe de ce oamenii doreau să o abordeze pe Elayne, să o analizeze ca să nu o confunde cu ea, însă Primul Secretar nu considera niciodată că trebuie să-i dea măcar un indiciu legat de chestiunile lui. Așa cum nici ea nu îi povestea niciodată de ale ei. Fiecare era invidios pe feuda celuilalt. Ea îl expedie pe Halwin Norry, scuturând din cap.

— După spusele lui, au solicitat să te vadă o delegație de negustori de tutun și o alta de țesători, amândouă cerând reducerea taxelor din cauza vremurilor grele. Doamna mea nu are nevoie de sfatul meu ca să le spună că vremurile sunt grele pentru toată lumea. Un grup de negustori străini așteaptă și el – este unul destul de numeros. Nu vor decât să-ți ureze toate cele bune într-un mod care să nu îi afecteze pe ei. Firește, vor să fie de partea ta fără a se împotrivi altcuiva, dar te sfătuiesc să fie o întâlnire scurtă. Ea își așeză degetele durdulii pe dosarul de sub braț. De asemenea, contabilii Palatului au nevoie de semnătura ta înainte să meargă la Jupânul Norry. Mă tem că îl vor face să ofteze. Nu mă așteptam să se întâmple asta iarna, dar mai toată făina e plină de gărgărițe și molii, iar jumătate din șuncile conservate s-au stricat. La fel s-a întâmplat și cu mare parte din peștele afumat.

Folosea un ton foarte respectuos și foarte ferm.

„Eu conduc Andorul, îi spusese odinioară lui Elayne mama ei, între patru ochi, dar, uneori, mi se pare că Reene Harfor mă conduce pe mine.” Deși mama ei râsese, păruse să vorbească serios. Dacă se gândea mai bine, în cazul în care Jupâneasa Harfor ar fi fost Străjer, ar fi fost de zece ori mai nepricepută decât Birgitte.

Elayne nu voia să se întâlnească cu Halwin Norry sau cu negustorii. Voia să stea liniștită și să se gândească la iscoade, pe cine țineau Naean și Elenia, și cum le putea veni de hac. Doar că... Jupânul Norry ținuse Caemlynul în viață de când murise mama ei. Adevărul fie spus, din câte văzuse ea în registrele vechi, el făcuse asta aproape încă din ziua în care ea căzuse în ghearele lui Rahvin. Însă Norry nu prea vorbea despre asta. El părea ofensat de evenimentele petrecute în acea vreme, deși într-un mod oarecum lipsit de vitalitate. Ea nu îl putea da, pur și simplu, la o parte. Și-apoi, el nu spunea niciodată că era ceva urgent dacă nu era o chestiune importantă. Nu trebuia ignorată nici bunăvoința negustorilor, nici măcar cea a negustorilor străini. Iar registrele trebuiau semnate. Gărgărițe și molii? Și șuncile care se stricau? Iarna? Era un lucru ciudat, fără doar și poate.

Ele ajunseseră la ușile înalte, cu lei sculptați, ale odăilor ei. Erau lei mai mici decât cei de pe ușile pe care le folosise mama ei. Și odăile erau mai mici, însă ea nu se gândise niciodată să folosească apartamentul Reginei. Acest lucru ar fi fost la fel de neobrăzat precum cel de a ședea pe Tronul Leului înainte de a-i fi recunoscut dreptul de purta Coroana Trandafirului.

Oftă și își întinse mâna după dosar.

Mai încolo, pe coridor, le zări pe Solain Morgeillin și pe Keraille Surtovni, care se grăbeau pe cât puteau, fără a lăsa impresia că fugeau. O strălucire argintie se zări la gâtul femeii posace care era strânsă între ele, deși Femeile Clanului îi puseseră pe umeri o eșarfa lungă și verde ca să ascundă lesa *a’dam.* Acest lucru *avea* să iște comentarii. Acest lucru urma să fie observat mai devreme sau mai târziu. Ar fi fost mai bine dacă ea și celelalte nu ar fi trebuit să fie mutate, însă nu se putea evita. Cu atâtea Femei ale Clanului și Călăuze ale Vânturilor din neamul Oamenilor Mării, erau folosite odăile din aripa servitorilor pentru a le găzdui. Dormeau chiar două sau trei într-un pat. Palatul avea subsoluri folosite pe post de cămări, nu de temnițe. Oare

cum reușea Rand să facă *mereu* lucrurile pe dos? Faptul că era bărbat nu era o scuză suficient de întemeiată. Solain și Keraille dispărură după un colț, împreună cu prizoniera lor.

— Jupâneasa Corly a cerut să te vadă în această dimineață, Doamna mea.

Vocea lui Reene era neutră, dar precaută. Stătuse cu ochii și pe Femeile Clanului, iar pe fața ei lată se zărea o urmă de încruntare. Oamenii Mării erau ciudați, însă ea putea să-și facă o părere despre Stăpâna Valurilor unui clan, chiar dacă nu știa exact ce era aceea, și alaiul ei. La un străin de rang înalt te puteai aștepta ca să fie ciudat. Însă ea nu putea pricepe de ce Elayne le oferise adăpost la aproape o sută cincizeci de negustori și meșteșugari. Nici „Clanul”, nici „Cercul de Croșetat” nu ar fi însemnat nimic pentru ea dacă ar fi auzit de ele. Nu înțelegea acea tensiune ciudată dintre aceste femei și Aes Sedai. Nu pricepea nici ce era cu femeile prizoniere pe care le aduseseră Asha’manii; chiar dacă nu se aflau închise în celule, erau ținute izolate și nu le era niciodată îngăduit să vorbească cu nimeni decât cu femeile care le însoțeau pe coridoare. Prima Slujnică știa când să nu pună întrebări, dar totuși nu-i plăcea că nu pricepea ce se petrecea în Palat. Tonul din vocea ei nu se schimbă deloc.

— Zicea că are vești bune pentru tine. Într-un anumit fel, zicea. Totuși, n-a cerut să vină în audiență.

Orice fel de veste bună era mai plăcută decât să citească registrele. Își făcea speranțe în ceea ce privea acele noutăți. Abandonând dosarul în mâinile Primei Slujnice, zise:

— Lasă-l pe masa mea de scris, rogu-te. Și spune-i Jupânului Norry că îl voi primi în scurt timp.

Luând-o în direcția din care veniseră femeile Clanului cu prizoniera lor, păși repede în ciuda poalelor. Vești bune sau nu, trebuia să îi primească pe Norry și pe negustori, ca să nu mai pomenească de registrele pe care trebuia să le citească și să le semneze. Domnia însemna săptămâni nesfârșite de corvoadă și puține ore în care să faci ce-ți plăcea. Foarte puține ore. Lui Birgitte îi stăruia într-un colț al minții iritarea și frustrarea în stările cele mai pure. Fără îndoială că scotocea prin teancul de hârtii de pe masa ei. Ei bine, puținele momente de relaxare pe care urma să le aibă în acea zi erau legate de schimbarea hainelor de călărie și de înfulecatul în grabă. Prin urmare,

mergea cu pași foarte grăbiți, cufundată în gânduri și abia văzând ce se afla în fața ei. Ce i se părea lui Norry atât de urgent? Cu siguranță nu repararea străzilor. Câte iscoade erau? Existau șanse mici ca Jupâneasa Harfor să le prindă pe toate.

Când trecu de un colț, doar conștientizarea subită a prezenței altor femei care puteau conduce o împiedică să nu se izbească de Vandene, care venea din direcția cealaltă. Cele două se dădură în spate, tresărind. Se părea că și Sora Verde fusese cufundată în gânduri. Cele două însoțitoare ale ei o făcură pe Elayne să-și arcuiască sprâncenele.

Kirstian și Zarya purtau veșminte simple, albe, și pășeau cu grijă în spatele Vandenei. Își țineau mâinile împreunate în față, smerite. Părul le era strâns la spate, într-o coadă simplă, și nu purtau podoabe. Novicele nu erau deloc încurajate să poarte astfel de obiecte. Fuseseră Femei ale Clanului – Kirstian făcuse parte chiar din Cercul de Croșetat –, însă fugiseră din Turn și existau prevederi legale care le priveau pe aceste fugare, indiferent de cât de mult timp plecaseră. Celor care se întorceau li se cerea să aibă o purtare absolut perfectă în tot ceea ce făceau, să fie modelul însuși al unei inițiate care se străduia să obțină șalul, iar micile scăpări care puteau trece neobservate la celelalte erau pedepsite rapid și aspru. Pe lângă asta, primeau o pedeapsă mult mai mare când ajungeau în Turn. Erau bătute cu nuiaua în public și erau ținute pe calea dureroasă a îndreptării cel puțin un an. O fugară care se întorcea era făcută să creadă din adâncul sufletului că nu va mai dori niciodată să fugă din nou. Niciodată! Femeile pe jumătate instruite erau prea periculoase pentru a fi lăsate în libertate.

Elayne încercase să fie îngăduitoare în puținele dăți în care fusese cu ele. Femeile Clanului nu erau, de fapt, pe jumătate instruite, întrucât aveau tot atâta îndemânare în folosirea Puterii Supreme ca oricare Aes Sedai, chiar dacă nu dețineau pregătirea necesară. Ea încercase, doar că descoperise că majoritatea celorlalte Femei ale Clanului nu erau de acord. Dacă li s-ar fi oferit o nouă șansă să devină Aes Sedai celor care puteau, acestea ar fi acceptat toate legile și obiceiurile Turnului cu mult entuziasm. Ea nu era surprinsă de dorința de a se supune care se citea în ochii celor două femei sau de felul în care acestea păreau să debordeze în făgăduința unei purtări bune. Își doreau această șansă la fel de mult ca oricare. O mira

faptul că acestea erau cu Vandene. Până în acel moment, ea le ignorase complet pe cele două.

— Pe tine te căutam, Elayne, zise Vandene fără nici o altă introducere.

Părul ei alb, strâns la ceafă cu o panglică verde-închis, o îmbătrânise întotdeauna, în ciuda obrajilor ei netezi. Uciderea surorii ei adăuga un aer sever, care îi intrase până în oase. Prin urmare, semăna cu un judecător neiertător. Cândva fusese zveltă, dar acum era osoasă și trasă la față.

— Copilele astea... spuse ea, după care tăcu, făcând o grimasă care îi subție buzele.

Era modul potrivit de a se referi la novice – cel mai prost moment pentru o femeie care mergea în Turn nu era acela când descoperea că nu va fi considerată pe deplin adultă până când ar fi obținut șalul, ci atunci când își dădea seama că atâta vreme cât purta albul de novice, era, de fapt, un copil care s-ar fi putut răni pe el însuși sau pe alții din cauza ignoranței și a neîndemânării. Chiar și Vandenei trebuie să îi fi părut ciudat aici. Majoritatea novicelor veneau la Turn la vârsta de cincisprezece sau șaisprezece ani și, până de curând, niciuna peste optsprezece ani, în afară de câteva care reușiseră să scape basma curată cu o minciună. Spre deosebire de Aes Sedai, Clanul folosea vârsta pentru a-și stabili ierarhia, însă Zarya – ea își spunea Garenia Rosoinde, deși numele de Zarya Alkaese apărea în cartea novicelor și răspundea la el cu nasul ei proeminent și cu gura ei mare, avea mai mult de nouăzeci de ani, deși părea a fi de vârstă mijlocie. Niciuna dintre femei nu avea trăsăturile care să le ascundă vârsta, deși folosiseră Puterea atâția ani, iar frumoasa Kirstian, cea cu ochi negri, părea puțin mai în vârstă, poate în jur de treizeci de ani și ceva. Elayne era sigură că avea mai mult de trei sute de ani, că era mai în vârstă chiar și decât Vandene. Kirstian plecase din Turn de atâta vreme, încât se simțea în siguranță să își folosească adevăratul nume, sau o parte din el. Nu erau deloc niște novice obișnuite.

— *Copilele* astea, continuă Vandene pe un ton mai ferm, în timp ce i se încrețea fruntea, s-au tot gândit la evenimentele din Harlon Bridge.

Acolo fusese ucisă sora ei. Și Ispan Shefar. Însă, în ceea ce o privea pe Vandene, moartea unei surori Negre era la fel de

importantă ca moartea unui câine turbat. Vandene reluă:

— Din nefericire, în loc să țină pentru ele concluziile la care au ajuns, au venit la mine. Măcar n-au trăncănit într-un loc unde puteau fi auzite.

Elayne se încruntă puțin. Toată lumea din Palat aflase deja despre acele crime.

— Nu înțeleg, zise ea încet și cu băgare de seamă, pentru că nu voia să le dea indicii celor două, în cazul în care acestea nu descoperiseră, într-adevăr, secrete ascunse cu migală. Și-au dat seama că au fost Iscoadele Celui întunecat și nu hoți?

Aceasta era povestea pe care o scormoniseră ele: două femei izolate într-o casă, ucise pentru podoabele lor. Doar ea, Vandene, Nynaeve și Lan cunoșteau adevărul într-o oarecare măsură. Până acum, pare-se. Acestea trebuie să fi descoperit mai mult, altminteri, Vandene le-ar fi izgonit cu câteva bobârnace.

— Mai rău.

Vandene aruncă o privire în jur, apoi făcu câțiva pași până în locul unde se intersectau coridoarele, obligând-o pe Elayne să o urmeze. Din acel loc, ele puteau vedea pe oricine venea de pe cele două culoare. Novicele își păstrară cu grijă pozițiile față de Sora Verde. Poate că primiseră deja câteva bobârnace pentru entuziasmul lor. Erau suficienți servitori prin preajmă, dar niciunul nu se apropia. Însă aceștia nu se aflau suficient de aproape ca să poată auzi. Vandene își coborî vocea, pentru siguranță. Liniștea nu îi ascundea nemulțumirea.

— Ele au tras concluzia că ucigașa trebuie să fi fost una dintre Merilille, Sareitha sau Careane. Presupun că au judecat bine, dar n-ar fi trebuit să se gândească la asta de la bun început. Era bine să fie ținute ocupate cu lecțiile, astfel încât să nu aibă timp să le stea mintea la altceva.

În ciuda privirii încruntate pe care ea le-o aruncă lui Kirstian și Zaryei, cele două novice vârstnice păreau foarte încântate. Existase un compliment ascuns în acea privire dură, iar Vandene nu făcea așa ușor complimente.

Elayne nu semnală faptul că cele două ar fi putut fi ținute ocupate dacă Vandene ar fi fost dispusă să ia parte la lecțiile lor. Elayne și Nynaeve aveau multe alte îndatoriri, având în vedere că se adăugaseră lecțiile zilnice pentru Călăuzele Vânturilor. Toate, în afară de Nynaeve, nu mai aveau energia necesară să

le mai supravegheze pe cele două novice. A le educa pe femeile Atha'an Miere era ca și cum ar fi trecut cunoștințele printre sulurile pentru stors rufe ale unei spălătorese. Aveau foarte puțin respect pentru Aes Sedai. Și încă și mai puțin pentru cei care se numărau în rândul celor „de pe uscat”.

— Bine măcar că n-au vorbit cu altcineva, murmură ea.

Era o binecuvântare, deși mică.

Când le găsiseră pe Adeleas și pe Ispan, devenise evident atunci că ucigașa lor trebuia să fi fost o Aes Sedai. Fuseseră paralizate cu rădăcină de limba-oii înainte să fie ucise și era aproape imposibil ca vreuna dintre Călăuzele Vânturilor să cunoască o buruiană care se găsea departe de mare. Până și Vandene era sigură că nu se afla nicio Iscoadă a Celui întunecat în rândul Clanului. Ispan fugise când era novice. Ba chiar ajunsese până în Ebou Dar, însă fusese înhățată din nou înainte ca femeile Clanului să îi dezvăluie că erau doar niște femei alungate din Turn, care hotărâseră dintr-un capriciu să o ajute. Fiind întrebată de Vandene și Adeleas, ea dezvăluise foarte multe informații. Cumva, reușise să se abțină să nu le dezvăluie nimic despre Ajah Neagră, în afară de vechi intrigi finalizate deja de multă vreme, însă fusese dornică să le spună orice altceva pentru ca Vandene și sora ei să o lase în pace. Acestea nu avuseseră milă și o întrebaseră detalii, însă ea nu știa mai multe despre Clan decât știa orice altă Aes Sedai. Dacă ar fi existat Iscoade ale Celui întunecat printre femeile Clanului, Ajah Neagră ar fi aflat totul. Așadar, oricât și-ar fi dorit ele să fi fost altfel, ucigașa era una dintre cele trei femei pe care ajunseseră să le placă. O Soră Neagră se afla printre ele. Sau mai multe. Toate se străduiseră din răsputeri să păstreze secretă această informație, cel puțin până când ucigașa avea să fie descoperită. Această veste ar fi putut face ca tot Palatul să se agite. Poate chiar tot orașul. Lumină, cine altcineva se mai gândise la evenimentele din Harlon Bridge? Oare ar avea inspirația să păstreze tăcerea?

— Cineva trebuie să le ia în grija sa, zise Vandene pe un ton ferm, ca să le ferească de alte necazuri. Au nevoie de lecții în mod regulat și de sârguință. Fețele senine ale celor două afișau o oarecare îngâmfare, dar aceasta dispăru puțin când auziră aceste cuvinte. Lecțiile au fost puține, dar *foarte* grele, iar disciplina *extrem de* strictă. Asta ar însemna să vă ocupați una

dintre voi, Elayne sau Nynaeve.

Elayne plescăi enervată din limbă.

— Vandene, abia dacă am timp să gândesc. Abia dacă reușesc să le ofer o oră când și când. Va trebui să o facă Nynaeve.

— Ce trebuie să facă Nynaeve? întrebă femeia veselă, alăturându-li-se.

Cumva, ea făcuse rost de un șal lung, cu franjuri galbene, brodat cu frunze și flori viu colorate. Însă acesta îi atârna pe coate. În ciuda temperaturii scăzute, purta o rochie albastră, cu un decolteu destul de adânc pentru Andor, deși coada ei groasă și neagră, trasă peste umăr și cuibărită la piept, nu lăsa să se vadă prea multă piele. Punctul mic și roșu, *ki'sain,* din mijlocul frunții ei părea foarte ciudat. Conform obiceiului malkierilor, prezența unui *ki'sain* roșu însemna o femeie măritată. Ea insistase să îl poarte de îndată ce aflase acest detaliu. Jucându-se leneș cu vârful cozii, părea... mulțumită... O trăire pe care, de obicei, nimeni nu o asocia cu Nynaeve al'Meara.

Elayne tresări când îl observă pe Lan, la o distantă de câțiva pași. Pășea în cerc în jurul lor, supraveghind ambele coridoare. La fel de înalt ca un bărbat Aiel, îmbrăcat în haina lui verde-închis, cu umeri lați ca ai unui fierar, bărbatul cu fața aspră reușea să se miște ca o stafie. Își ținea sabia la șold chiar și în Palat. Elayne se înfiora mereu când îl vedea. În ochii lui albaștri și reci se vedea moartea, în afară de momentele în care o privea pe Nynaeve.

Mulțumirea dispăru de pe fața Nynaevei când află care urma să fie sarcina ei. Încetă să se mai joace cu coada. O strânse în pumn.

— Ia ascultați la mine! Poate că Elayne are vreme să se joace de-a politica, dar eu n-am o clipă de răgaz. Mai mult de jumătate din femeile Clanului ar fi dispărut deja dacă Alise nu le-ar fi ținut de după ceafă și, cum n-are nicio șansă să obțină șalul, nu știu cât timp o să mai continue. Restul cred că se pot certa cu mine! Ieri, Sumeko m-a strigat... *fată*!

Ea zâmbi dezvelindu-și dinții, deși era doar din vina ei, într-un fel sau altul. La urma urmei, ea fusese cea care se răstise la femeile Clanului ca să dea dovadă de puțină tărie de caracter, în loc să se înjosească în fața Aes Sedai. Ei bine, cu siguranță acestea încetaseră să se mai înjosească. În schimb, era foarte

probabil ca ele să le facă pe surori să se ridice la nivelul standardelor lor. Și să descopere că surorile nu erau suficient de bune! Poate că nu era greșeala Nynaevei că părea să aibă puțin mai mult de douăzeci de ani – ea încetinise să îmbătrânească devreme –, însă vârsta era importantă pentru femeile din Clan. Ea alesese să își petreacă majoritatea timpului cu ele. Deși nu își smucea coada, trăgea încontinuu de ea, încât aveai impresia că avea să i se desprindă în curând de scalp.

— Și afurisiții ăia de Oameni ai Mării! Femei ticăloase! Ticăloase, ticăloase, ticăloase! Dacă n-ar fi fost *afurisita* aia de înțelegere! Ultimul lucru de care am nevoie este să mă ocup de niște novice smiorcăite!

Kirstian strânse din buze o clipă, iar în ochii negri ai Zaryei se citi indignarea, înainte să reușească să revină la o expresie smerită. Sau a ceva ce aducea cu smerenia. Ele știau că novicele nu aveau voie să-și deschidă gurile în fața Aes Sedai.

Elayne își înfrână dorința de a calma lucrurile. Îi venea să le pălmuiască pe Kirstian și pe Zarya. Complicaseră totul prin simplul fapt că nu tăcuseră din gură de la bun început, îi venea s-o pălmuiască și pe Nynaeve. Așadar, fusese încolțită, în cele din urmă, de Călăuzele Vânturilor? Asta nu îi aducea compătimirea.

— Nu mă *joc* de-a nimic, Nynaeve! Știi prea bine asta! Ți-am cerut sfatul adeseori!

Ea inspiră adânc, încercând să se liniștească. Servitorii pe care îi zărea dincolo de Vandene și cele două novice se opriseră din lucru și se zgâiau la grupul de femei. Ea se îndoia că aceștia îl observaseră pe Lan, oricât de impozant ar fi fost.

Era interesant să vezi niște surori Aes Sedai certându-se, dar trebuia să te ții departe.

— Cineva trebuie să se ocupe de ele, zise ea mai încet. Sau crezi că nu este nevoie decât să le spui să uite tot? Uită-te la ele, Nynaeve! Lăsate de capul lor, vor încerca să descopere imediat cine este făptașa. Nu s-ar fi dus la Vandene dacă n-ar fi crezut că ea le va lăsa să dea o mână de ajutor.

Cele două erau întruchiparea inocenței novicelor; pe fețele lor se citea doar o urmă de ofensă la o acuzație nedreaptă. Elayne nu căzu în capcană. Avuseseră la dispoziție o viață întreagă să învețe să se prefacă.

— De ce nu? zise Nynaeve după o clipă, aranjându-și șalul.

Lumină, Elayne, trebuie să ții minte că ele nu sunt niște novice obișnuite.

Elayne deschise gura să protesteze. Într-adevăr, nu erau niște novice obișnuite. Poate că Nynaeve nu fusese niciodată novice, dar fusese Aleasă nu cu mult timp în urmă, chiar dacă era smiorcăită de cele mai multe ori. Deschise gura, dar Nynaeve continuă imediat:

— Sunt sigură că Vandene se poate folosi cum știe ea mai bine de ele. Și când n-o face, le poate da lecții, regulat. Îmi aduc aminte că mi-a spus cineva că le-ai mai învățat pe novice și înainte, Vandene. Iată! S-a rezolvat.

Cele două novice zâmbeau nerăbdătoare cu gura până la urechi. Mai că nu-și frecau mâinile de mulțumire. Însă Vandene se încruntă:

— N-am nevoie să mă împiedic de ele la fiecare pas când eu…

— Ești la fel de oarbă ca Elayne, o întrerupse Nynaeve. Au experiență în a le face pe Aes Sedai să creadă că sunt altceva decât sunt în realitate. Pot face ce le zici și vei avea și timp să dormi și să mănânci. Eu cred că nu faci niciuna, nici cealaltă.

Ea își îndreptă spatele și își așeză șalul pe umeri și pe brațe. Era un adevărat spectacol. Deși era scundă, mai mică decât Zarya și cu mult mai scundă decât Vandene sau Kristian, reuși să pară mai înaltă cu câțiva centimetri decât toate. Era o înzestrare pe care Elayne își dorea să o poată stăpâni. Deși nu ar fi încercat îmbrăcată într-o rochie cu o asemenea croială. Nynaeve era pe punctul de a răbufni. Totuși, acest lucru nu îi știrbi din prezență. Ea era esența poruncii.

— O vei face, Vandene! zise ea pe un ton ferm.

Încruntarea Vandenei dispăru încet. Nynaeve era mai puternică decât ea în conducerea Puterii și chiar dacă nu se gândea la acest aspect, obiceiurile adânc înrădăcinate o făceau să cedeze, deși nu ar fi vrut. Când se întoarse spre cele două femei în alb, fața ei era aproape la fel de calmă cum fusese văzută de la uciderea lui Adeleas. Ceea ce putea însemna că era posibil ca judecătorul să nu poruncească o execuție în acel moment. Poate mai târziu. Fața ei sfrijită era calmă și întunecată.

— Într-adevăr, le-am învățat pe novice o perioadă, zise ea. O perioadă scurtă. Mai-Marele peste novice a fost de părere că eram prea aspră cu elevele. Cele două femei își mai pierdură din

entuziasm. O chema Sereille Bagand.

Zarya păli la față. La fel și Kirstian, care se clătină de parcă amețise brusc. Fiind Mai-Mare peste novice și mai târziu Suprema Înscăunată a Turnului Alb, Sereille era o legendă. Genul de povestire care te făcea să te trezești în toiul nopții udă leoarcă de transpirație.

— Și mănânc, Nynaeve, îi spuse Vandene. Dar totul are gust de cenușă.

Printr-un gest scurt făcut celor două novice, ea le conduse mai departe, trecând pe lângă Lan. Ele se clătinau încet în timp ce o urmau.

— Ce femeie încăpățânată! mormăi Nynaeve, privind încruntată spatele femeilor care se îndepărtau, însă în vocea ei se simți ceva mai mult decât un dram de compătimire. Știu câteva ierburi care ar putea-o ajuta să doarmă, dar nu s-ar atinge de ele. Mai că mă gândesc să-i strecor ceva în vinul pe care îl bea seara.

„O domnitoare înțeleaptă, gândi Elayne, știe când să vorbească și când să tacă.” Ei bine, oricine avea un dram de rațiune. Totuși, nu voia să concluzioneze că atunci când Nynaeve făcea pe cineva încăpățânat era ca și cum un cocoș ar fi „strigat” după un fazan că este țanțoș.

— Știi cumva ce veste are Reanne? preferă ea să spună. Am înțeles că este o una „oarecum” bună.

— N-am văzut-o în dimineața asta, bombăni cealaltă femeie, privind în continuare după Vandene. N-am ieșit din odăile mele.

Ea se scutură brusc și, dintr-un anume motiv, o privi suspicios pe Elayne. Era încruntată. Și-apoi pe Lan! Acesta continuă să stea de strajă, netulburat.

Nynaeve susținea că mariajul ei era glorios – ea putea fi *șocant* de sinceră despre asta atunci când vorbea cu alte femei –, dar Elayne credea că mințea ca să își ascundă dezamăgirea. Cel mai probabil, Lan era pregătit de atac, de luptă, chiar și atunci când dormea. Era ca și când ai fi stat întins lângă un leu înfometat. Și-apoi, fața aceea de piatră era de-ajuns ca să răcească așternuturile în orice pat conjugal. Bine că Nynaeve nu putea să îi ghicească gândurile. De fapt, femeia zâmbea. Ciudat, zâmbetul era unul de bucurie. Amuzat, dar putea fi și binevoitor? Firește că nu. Își imagina.

— Știu unde este Reanne, zise Nynaeve, lăsând să-i cadă șalul

pe coate. Vino cu mine. Te voi duce la ea.

Elayne știa exact unde putea fi Reanne, din moment ce nu vorbea în taină cu Nynaeve, însă tăcu din gură și o lăsă să o conducă. Era un soi de penitență pentru că se certaseră mai devreme, când ar fi trebuit să încerce să facă pace. Lan le urmă, iscodind coridoarele cu acei ochi reci. Servitorii pe lângă care treceau tresăreau atunci când privirea lui Lan cădea pe ei. Ba chiar o femeie tinerică, având un păr auriu, își strânse poalele și o luă la fugă, lovindu-se de o lampă cu picior și făcând-o să se clatine.

Asta îi reaminti lui Elayne să îi povestească lui Nynaeve despre Elenia și Naean și despre iscoade. Nynaeve ascultă destul de calmă, apoi conveni cu Elayne că vor afla în curând cine le salvase pe cele două femei. Pufni dezgustată când află de îndoielile Sareithei. Că veni vorba, își exprimă mirarea că ele nu fuseseră luate chiar din Aringill mai înainte.

— Nu mi-a venit să cred că ele erau încă acolo când am sosit în Caemlyn. Orice idiot și-ar fi dat seama că ele vor fi aduse aici mai devreme sau mai târziu. E mai ușor să le scoți dintr-un orășel.

Orășel. Odinioară, Aringill i-ar fi părut un oraș mare.

— Cât despre iscoade… Ea privi încruntată un bărbat deșirat și cărunt, care umplea cu petrol o lampă lucrată în aur. Clătină din cap. Firește că există iscoade. Am știut încă de la bun început că trebuie să existe. Tu nu trebuie decât să ai grijă ce spui, Elayne. Nu spune nimic persoanelor pe care nu le cunoști bine dacă vrei să nu afle toată lumea.

„Când să vorbească și când să tacă”, își zise Elayne, țuguindu-și buzele. Uneori, când era cu Nynaeve, părea o adevărată pedeapsă.

Nynaeve avea și ea o veste de împărtășit. Optsprezece dintre femeile Clanului care le însoțiseră în Caemlyn nu mai erau în Palat. Însă nu fugiseră. Din moment ce niciuna dintre ele nu era suficient de puternică pentru a Călători, Nynaeve țesuse ea însăși o poartă și le trimisese în inima Altarei, Amadiciei și Tarabonului, în ținuturile ocupate de Seanchani. De acolo, alte femei din Clan care nu fugiseră aveau să încerce să le găsească și să le aducă înapoi în Caemlyn.

Ar fi fost frumos dacă Nynaeve s-ar fi gândit să o informeze despre asta în ziua precedentă, când plecaseră, sau, și mai bine,

atunci când ea și Reanne luaseră hotărârea să le trimită. Dar Elayne nu pomeni nimic despre asta. În schimb, zise:

— Sunt foarte curajoase. Nu va fi ușor să se lase prinse.

— Curajoase, da, zise Nynaeve, părând enervată. Își strânse din nou coada în pumn. Dar nu de asta le-am ales. Alise a fost de părere că acestea probabil că ar fi fugit pentru că nu le-am fi dat ceva de făcut. Aruncându-i o privire peste umăr lui Lan, își lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. Nu văd cum vrea să procedeze Egwene, zise ea, oftând. Putem spune că toate femeile din Clan vor fi „asociate" cu Turnul cumva, dar cum? Majoritatea nu sunt suficient de puternice ca să obțină șalul. Multe nici măcar nu pot ajunge la statutul de Aleasă. Și cu siguranță nu vor accepta să rămână novice sau Alese tot restul vieții.

De astă dată, Elayne nu spuse nimic pentru că nu știa ce anume. Promisiunea trebuia ținută; chiar ea o făcuse. Era adevărat că în numele Egwenei și la porunca acesteia, însă rostise cuvintele cu gura ei și avea de gând să se țină de cuvânt. Doar că nu vedea cum și-l putea ține. Egwene nu găsea o soluție cu adevărat miraculoasă.

Reanne Corly se afla exact în locul la care se gândise Elayne, într-o odaie mică, având două ferestre înguste care dădeau spre curtea interioară, unde se afla o fântână arteziană. Se găsea chiar din inima Palatului. Fântâna era secată în această perioadă a anului, iar tocurile geamurilor făceau ca odaia să pară puțin sufocantă. Pardoseala era din gresie simplă și închisă la culoare, fără covor, iar mobilierul se compunea dintr-o masă îngustă și două scaune. Erau două persoane împreună cu Reanne când intră Elayne. Alise Tenjile, îmbrăcată într-o rochie simplă cu guler înalt, își ridică privirea din locul unde ședea, la un capăt al mesei. Părând să fie de vârstă mijlocie, apărea ca o femeie cu o înfățișare plăcută, dar comună. Putea fi cu adevărat remarcabilă odată ce o cunoșteai și foarte neplăcută atunci când era necesar. După ce aruncă o privire, se întoarse la hârtiile de pe masă pe care le studia. Aes Sedai, Străjerii și Domnițele-Moștenitoare nu o mai impresionau pe Alise. Reanne ședea și ea într-o parte a mesei, cu fața brăzdată de riduri și cu părul mai mult cărunt, îmbrăcată într-o rochie verde, mai elegantă decât cea a Alisei; ea fusese alungată din Turn după ce picase testul pentru a deveni Aleasă și, pentru că i se oferise o a doua șansă,

purta deja culorile frăției Ajah preferate. În fața ei ședea o femeie durdulie, îmbrăcată în veșminte simple din lână maro, pe al cărei chip se citea sfidare. O fixa pe Reanne cu ochii ei negri, ignorând *a'dam*-ul argintiu segmentat care zăcea ca un șarpe pe masă, între ele. Ea mângâia marginea mesei. Reanne afișa un zâmbet încrezător care îi adânceau linii fine din colțul ochilor.

— Să nu-mi spui că ai făcut-o pe una din ele să priceapă, zise Nynaeve, înainte ca Lan să apuce să închidă ușa în urma lui.

Ea se încruntă la femeia în veșminte maro de parcă ar fi vrut să o lovească peste urechi, dacă nu mai rău, apoi îi aruncă o privire Alisei. Elaynei i se părea că Nynaeve o admira pe Alise. Femeia era departe de a fi puternică în a conduce Puterea – nu avea să obțină niciodată șalul –, însă reușea întotdeauna să țină frâiele atunci când voia să îi facă și pe ceilalți să accepte acest lucru. Inclusiv pe Aes Sedai. Elaynei i se părea că ea însăși avea o oarecare admirație față de Alise.

— Neagă în continuare că pot conduce, bombăni Alise, încrucișându-și brațele pe piept și încruntându-se la femeia care ședea în fața Reannei. Bănuiesc că chiar nu pot, dar simt... ceva. Nu chiar scânteia unei femei înzestrate cu așa ceva, dar pe-aproape. Era cât pe ce să poată conduce. N-am mai avut niciodată această senzație. Mă rog. Bine măcar că nu mai încearcă să ne atace cu pumnii. Cred că le-am pus la punct măcar în această privință!

Femeia în veșminte maro îi aruncă o privire dușmănoasă și furioasă, însă își luă ochii de la Alise când îi văzu hotărârea, strâmbând din gură. Atunci când Alise punea pe cineva la punct, o făcea cu adevărat. Ea continua să-și miște mâinile pe suprafața mesei; Elayne nu credea că femeia își dădea seama de asta.

— Neagă în continuare și că ar vedea firele. Poate că încearcă să se convingă pe ele însele, zise Reanne cu vocea ei cristalină, melodioasă.

Continuă să privească zâmbind încăpățânarea reflectată în ochii celeilalte. Orice soră ar fi invidiat-o pe Reanne pentru seninătatea și prezența ei. Fusese Fruntașa Cercului de Croșetat, rangul cel mai înalt al Clanului. După Legea lor, Cercul de Croșetat exista doar în Ebou Dar, însă ea rămânea cea mai în vârstă dintre cele din Caemlyn, cu o sută de ani mai în vârstă decât orice Aes Sedai din istorie. În plus, putea egala orice soră

în ceea ce privea aerul calm și poruncitor.

— Ele susțin că le-am păcălit cu Puterea, că am folosit-o ca să le facem să creadă că *a'damul* le poate ține în frâu. Mai devreme sau mai târziu, nu vor mai ști ce să mintă. Trăgând *a'damul* spre ea, deschise încuietoarea zgărzii printr-o mișcare iscusită. Încercăm din nou, Marli?

Femeia în veșminte maro – Marli –, deși evita să privească metalul argintiu din mâinile Reannei, se încordă, iar mâinile începură să îi tremure pe marginea mesei.

Elayne oftă. Ce mai dar îi trimisese Rand! Un exemplu! Douăzeci și nouă de *sul'dame* Seanchane ținute bine de *a'damuri* și cinci *damane* – ura cuvântul acela, care însemna „Cea Pusă în Lesă” sau, pe scurt, „Pusă în Lesă” –, cărora nu li se puteau scoate zgărzile pentru simplul motiv că ar fi încercat să le elibereze pe femeile Seanchan care le ținuseră prizoniere. Niște leoparzi legați cu sfoară ar fi fost un dar mai potrivit. Cel puțin acele animale nu puteau conduce. Acestea fuseseră date în grija Clanului pentru că nimeni altcineva nu avea timp.

Totuși, ea își dăduse seama pe loc ce să facă cu femeile *sul'dam.* Să le convingă că puteau conduce Puterea, apoi să le trimită înapoi la Seanchani. În afară de Nynaeve, doar Egwene, Aviendha și câteva femei din Clan cunoșteau planul. Nynaeve și Ewgene aveau îndoieli, însă indiferent cât de mult ar fi încercat *sul'damele* să ascundă ce erau, odată trimise înapoi, într-un final, una dintre ele tot ar fi greșit. Asta dacă nu mărturiseau totul pe loc. Seanchanii erau ciudați; chiar și cei care se aflau printre *damane* erau convinși că orice femeie care putea conduce trebuia să poarte zgardă pentru siguranța celorlalți. Femeile *sul'dam* care aveau abilitatea să le controleze pe femeile care purtau *a'dam* erau foarte respectate de către Seanchani. Vestea că femeile *sul'dam* puteau conduce i-ar fi zguduit din temelii pe Seanchani. Poate chiar i-ar fi dezbinat. La început, planul păruse foarte simplu.

— Reanne, am înțeles că ai o veste bună, zise ea. Dacă femeile *sul'dam* n-au început să cedeze, atunci ce este?

Alise se încruntă spre Lan, care stătea de strajă lângă ușă pentru că nu era de acord ca el să le cunoască planurile. Nu spuse nimic.

— O clipă, rogu-te, murmură Reanne. De fapt, nu era o rugăminte. Într-adevăr, Nynaeve își făcuse treaba prea bine. Nu

este nevoie ca ea să audă.

Strălucirea *saidarului* se aprinse brusc în jurul ei. Ea își mișca degetele în timp ce conducea ca și când ar fi dirijat firele de aer care o țineau legată de scaun pe Marli, după care l-ar fi dezlegat. La sfârșit, își făcu mâinile căuș pentru a construi unui scut împotriva sunetului pe care îl împleti în jurul femeii. Gesturile nu făceau parte din conducere, firește, dar erau necesare pentru ea, din moment ce învățase astfel să împletească firele. Buzele femeii *sul'dam* se strâmbară ușor disprețuitor. Adevărata Putere nu o speria deloc.

— Nu te grăbi, zise pe un ton ironic Nynaeve, punându-și mâinile în șolduri. Nu e nicio grabă.

Reanne nu o intimida așa cum o făcea Alise.

Că veni vorba, nici Nynaeve nu o mai intimida pe Reanne. Într-adevăr, Reanne nu se grăbi, privindu-și cu atenție gesturile, apoi dădu satisfăcută din cap înainte să se ridice în picioare. Clanul încercase mereu să conducă doar atunci când era nevoie, dar ea se bucura de libertatea de a folosi *saidarul* cât de des dorea și se mândrea că se pricepea la împletit.

— Vestea bună, zise ea, ridicându-se în picioare și netezindu-și poalele, este că trei dintre *damane* par pregătite să fie eliberate din zgardă. Poate.

Elayne ridică din sprâncene și schimbă priviri mirate cu Nynaeve. Dintre cele cinci *damane* pe care Taim le dăduse pe mâna lor, una fusese luată de Seanchani de la Capul Toman, iar alta din Tanchico. Celelalte veniseră din Seanchan.

— Două dintre femeile Seanchan, Marille și Jillari, susțin că *merită* să poarte zgardă în continuare. Că *trebuie* să facă acest lucru. Reanne strâmbă din gură dezgustată și tăcu doar o clipă. Par cu adevărat îngrozite de gândul că ar putea fi eliberate. Alivia a încetat cu aceste motive. Acum spune că a fost doar pentru că s-a temut să nu fie capturată din nou și că le urăște pe toate femeile *sul'dam.* Categoric știe și s-o arate, căci mârâie la ele și le blestemă, dar… Ea clătină din cap încet, nefiind sigură. Elayne, i s-a pus zgarda când avea treisprezece sau paisprezece ani, nu știe sigur, și este *damane* de *patru sute de ani*! Pe lângă asta, Alivia este… considerabil mai puternică decât Nynaeve, termină ea repede.

Când venea vorba de vârstă, femeile din Clan vorbeau deschis, însă erau la fel de reținute ca Aes Sedai când tema era

puterea de a conduce.

— Oare să-ndrăznim să o eliberăm? O sălbatică Seanchan care poate distruge Palatul până în temelii?

Femeile din Clan aveau aceeași părere despre sălbatice ca surorile Aes Sedai. Majoritatea dintre ele.

Surorile care o cunoșteau pe Nynaeve învățaseră să folosească cu grijă acel cuvânt în preajma ei. Putea deveni foarte arțăgoasă atunci când acesta era rostit pe un ton batjocoritor. Acum, ea doar se zgâia la Reanne. Poate încerca să găsească răspunsul. Elayne știa ce soluție ar fi dat ea, însă treaba asta nu avea nimic de-a face cu revendicarea tronului sau cu Andor. Era o hotărâre pe care trebuiau să o ia Aes Sedai, iar în această situație, decizia era la Nynaeve.

— Dacă n-o veți face, zise Lan încet de lângă ușă, atunci mai bine-ați da-o înapoi pe mâna Seanchanilor.

El nu fu deloc rușinat de privirile întunecate pe care le primi de la cele patru femei, care îi auziră vocea groasă ale cărei cuvinte semănau cu dăngănitul unui clopot de înmormântare:

— Va trebui să o supravegheați îndeaproape, dar dacă o veți ține în lesă când ea vrea să fie liberă, ar însemna că nu sunteți mai bune decât ei.

— Nu tu hotărăști, Străjer! interveni Alise pe un ton ferm.

El îi întâlni privirea severă cu un calm stăpânit, iar ea mârâi dezgustată și își ridică mâinile:

— Ar trebui să stai de vorbă cu el când veți fi singuri, Nynaeve.

Admirația Nynaevei față de femei trebuie să fi fost destul de puternică, deoarece se înroși în obraji.

— Să nu credeți că n-am s-o fac, răspunse ea cu ușurință, fără a se uita la Lan. Simțind, în cele din urmă, răcoarea, își trase șalul pe umeri și își drese glasul. Totuși, el are dreptate. Cel puțin, nu va trebui să ne facem griji în privința celorlalte două. Doar că mă mir că le-a luat atât de mult timp să înceteze să-i mai imite pe idioții ăia de Seanchani.

— Eu nu sunt așa de sigură, zise Reanne, oftând. Știi, Kara era un soi de înțeleaptă la Capul Toman. Avea o mare influență în satul ei. O sălbatică, firește. Ai crede că îi urăște pe Seanchani, dar nu este așa. Nu-i urăște pe toți. Ține foarte mult la femeia *sul'dam* capturată împreună cu ea și își face griji să nu îi facem rău *niciuneia* dintre *sul'dame.* Lemore are doar

nouăsprezece ani; e o nobilă răsfățată, care a avut ghinionul să i se manifesteze scânteia în ea chiar în ziua în care Tanchico a căzut. Ea zice că îi urăște pe Seanchani și că vrea să îi facă să plătească pentru ce au făcut în Tanchico, dar răspunde atât la Larie, numele ei de *damane,* cât și la Lemore. În plus, le zâmbește femeilor *sul’dam* și le lasă să o mângâie. Nu am încredere în ele, deși în ce o privește pe Alivia sunt și mai suspicioasă. Însă mă îndoiesc că vreuna din ele ar putea să înfrunte o *sul’dam.* Cred că dacă o astfel de femeie i-ar porunci vreuneia să o ajute să scape, ar face-o. Mă tem că nu s-ar împotrivi prea tare dacă femeia *sul’dam* ar încerca să îi pună lesa din nou.

Tăcu și se așternu liniștea.

Nynaeve părea cufundată în gânduri; se lupta cu ea însăși, își apucă strâns coada, apoi îi dădu drumul și își încrucișă brațele pe piept. Ciucurii șalului se legănară când se cuprinse cu brațele. Se uită cu asprime pe toate, cu excepția lui Lan. Lui nu îi aruncă nici măcar o privire.

În cele din urmă, inspiră adânc și se pregăti să le înfrunte pe Reanne și pe Alise.

— Trebuie să le scoatem *a’damurile.* Le vom supraveghea până când vom putea fi sigure. Inclusiv pe Lemore; ea trebuie să poarte veșmintele albe! Și vom avea grijă să nu rămână niciodată singure, mai ales cu femeile *sul’dam.* Este absolut necesar să le scoatem *a’damurilel*

Vorbea cu înfocare de parcă s-ar aștepta la o împotrivire, însă pe fața lui Elayne apăru un zâmbet larg, aprobator.

Adăugarea a încă trei femei de care ele nu puteau fi sigure nu prea era o veste bună, însă nu aveau de ales.

Reanne aprobă simplu din cap, după o clipă. Însă Alise ocoli masa zâmbind și o bătu ușor pe umăr pe Nynaeve, care se îmbujoră. Ea încercă să ascundă acest lucru dregându-și glasul zgomotos și făcând o grimasă când se uită la femeia Seanchan, care se afla în cușca ei de *saidar.* Din păcate, eforturile ei nu avură niciun efect, iar Lan o dădu de gol.

— *Tai’shar Manetheren,* zise el cu blândețe.

Nynaeve rămase cu gura căscată, apoi pe buze îi apăru un zâmbet tremurător. Când se întoarse cu fața la el, lacrimi de veselie îi apărură brusc în ochi. El îi surâse; răceala îi dispăru complet din ochii.

Elayne făcea eforturi să nu se holbeze. Lumină! Poate că, la urma urmei, el nu aducea răceală în patul lor. Acest gând făcu să i se încălzească obrajii. Încercând să nu se uite la ei, privirea ei se opri la Marli, care stătea în continuare legată de scaun. Femeia Seanchan privea drept în față, iar lacrimile i se rostogoleau pe obrajii bucălați. Drept în față. La firele care țineau sunetele departe de ea. Acum nu mai putea nega că nu vedea firele. Însă, când ea dezvălui asta, Reanne dădu negativ din cap.

— Toate plâng atunci când sunt obligate să privească firele prea mult timp, Elayne, zise ea obosită. Însă, odată ce firele dispar, sunt convinse că noi le-am păcălit. Înțelegi? Sunt nevoite, altminteri, vor deveni *damane,* și nu *sul'dame.* Este nevoie de timp ca Stăpâna Copoilor să fie convinsă că ea însăși este copoi. Mi-e teamă că nu ți-am dat, de fapt, nicio veste bună, nu-i așa?

— Nu prea, îi spuse Elayne.

Niciuna, de fapt. Doar o altă problemă care se adună celorlalte. Cam câte vești proaste erau necesare ca grămada să te îngroape? Curând, trebuia să primească și vești bune.

CAPITOLUL 9
O ceașcă de ceai

După ce intră în odaia ei cu ținute, Elayne se dezbrăcă repede de hainele de călărie cu ajutorul Essandei, o pensionară cu părul alb pe care ea o alesese să-i fie slujnică. Femeia zveltă și demnă era cam înceată, dar știa ce avea de făcut și nu pierdea vremea cu poveștile. De fapt, scotea arareori câte o vorbă, doar atunci când sugera vreun obiect vestimentar sau pentru a face același comentariu zilnic, cum că Elayne semăna cu mama ei. Flăcările dansau deasupra buștenilor groși din vatra unui șemineu mare ce se afla în partea cealaltă a încăperii, însă căldura focului nu prea reușea să încălzească aerul rece din încăpere. Ea îmbrăcă repede o rochie albastră din lână fină, cu modele de perle pe gulerul înalt și pe mâneci. Cingătoarea era lucrată în argint, de care era prinsă o teacă din argint cu pumnalul mic în ea. Condurii fuseseră făcuți din catifea albastră, cu broderie argintie. Poate că nu va mai avea timp să se schimbe din nou înainte să se întâlnească cu negustorii, iar aceștia trebuiau să fie impresionați la apariția ei.

Trebuia să se asigure că Birgitte va fi acolo, care era *foarte* impunătoare în uniforma ei. Și Brigitte va lua audiența cu negustorii ca pe o pauză. După nodul de iritare din ceafa lui Elayne, Căpitanul-General al Gărzilor Reginei găsea acele rapoarte greu de înțeles.

După ce își prinse cerceii cu perle în urechi, ea o concedie pe Essande ca să meargă să se încălzească la focul din odaia ei, din aripa pensionarilor. Femeia nu acceptase Tămăduirea, iar Elayne bănuia că o dureau încheieturile. Oricum, în ceea ce o privea, ea era pregătită. Nu va purta coronița Domniței-Moștenitoare; putea rămâne pe cufărul mic din fildeș în care își

ținea podoabele și care se afla pe masa de toaletă. Nu avea multe nestemate; pe majoritatea le amanetase deja, iar la restul putea renunța odată cu vesela. N-avea rost să-și facă griji de pe-acum. Avea doar câteva clipe pentru ea, apoi urma să se întoarcă la datorie.

În salonul ei cu lambriuri închise la culoare, prevăzute cu margini late pe care erau sculptate păsări, se aflau două șemineuri înalte cu ușițele ornate. Câte unul în fiecare capăt, încălzeau mai bine decât cel din odaia cu ținute, deși aici era nevoie de covoare întinse pe pardoseala din piatră albă. Spre mirarea ei, în salon se afla Halwin Norry. Se părea că datoria venise la ea.

Primul Secretar se ridică de pe un scaun cu spătarul jos când intră ea, ținând strâns la pieptul lui îngust un dosar din piele. Apoi ocoli masa cu margini rotunjite din mijlocul încăperii ca să facă o reverență stângace. Norry era înalt și slab, avea nasul lung, iar părul rar îi stătea ridicat după urechi ca niște pene albe. O făcea adeseori să-l asocieze cu un stârc. Deși existau mai mulți secretari sub comanda lui care mânuiau, de fapt, penițele, o pată mică de cerneală îi mânjea o margine a livrelei stacojii. Totuși, pata părea ciudată, iar ea se întrebă dacă nu cumva acel dosar nu mai ascundea și altele. El începuse să îl țină la piept când acceptase uniforma, la două zile după Jupâneasa Harfor. Nu era sigur încă dacă el făcuse asta ca să-și exprime loialitatea sau, pur și simplu, pentru că o făcuse Prima Slujnică.

— Iertați-mă că par grăbit, Doamna mea, zise el, dar cred că am niște chestiuni oarecum importante, dacă nu urgente, despre care trebuie să vă vorbesc.

Importante sau nu, vocea lui era în continuare monotonă.

— Firește, Jupâne Norry. Nu doresc să te fac să te grăbești.

El o privi clipind, iar ea încercă să se abțină să nu ofteze. Ei i se părea că era puțin cam surd, deoarece își înclina capul când într-o parte, când în cealaltă, ca și când ar fi căutat să surprindă sunetul mai bine. Poate că de aceea vocea lui nu își schimba mai niciodată tonul. Ea și-l ridică puțin pe al ei. Poate că el era doar plictisitor.

— Ia loc și povestește-mi despre aceste chestiuni importante.

Ea trase un scaun sculptat de la masă, iar lui îi făcu semn spre un altul. Însă bărbatul rămase în picioare. Mereu făcea așa.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului ca să asculte, picior peste picior, aranjându-și poalele.

El nu deschise dosarul. Memorase tot ce scria acolo, iar hârtiile erau doar pentru eventualitatea în care ea cerea să vadă cu ochii ei.

— Cea mai urgentă chestiune, Doamna mea, și, poate, cea mai importantă este că au fost descoperite mari depozite de alaun pe domeniile dumneavoastră din Danabar. Alaun de calitate superioară. Cred că bancherii vor... ăăă... șovăi mai puțin când voi face cereri în numele dumneavoastră odată ce vor afla despre asta.

El zâmbi scurt, curbându-și o clipă buzele subțiri. În cazul lui, acest gest era de zburdălnicie.

Elayne își îndreptă spatele de îndată ce îl auzi pomenind de alaun, iar zâmbetul ei deveni mult mai larg. Mai că îi venea și ei să zburde. Dacă persoana din fața ei ar fi fost oricine altcineva în afară de Norry, poate că ar fi făcut-o. Exaltarea ei era atât de mare, încât, pentru o clipă, simți iritabilitatea Birgittei pălind. Boiangiii și țesătorii devorau alaunul, la fel și sticlarii, și fabricanții de hârtie, printre alții. Singura sursă de alaun de calitate superioară era Ghealdan – sau fusese până în acel moment – și doar taxele percepute din acest negoț fuseseră de ajuns pentru a susține tronul Ghealdanului generații la rând. Alaunul care venea din Tear și Arafel nu avea aceeași calitate, însă aducea la fel de multe venituri în vistieriile acestor țări, precum uleiul de măsline sau nestematele.

— Asta *este* o veste importantă, Jupâne Norry. Cea mai bună din câte am primit azi. Cel mai probabil, cea mai bună de când am venit în Caemlyn. Dar *cu siguranță* cea mai bună pe ziua de azi. Cât de repede poți învinge „șovăirea” bancherilor?

Era ca și când cineva i-ar fi trântit ușa în nas, doar că nu era la fel de nepoliticos. Bancherii știau câte săbii o susțineau în acel moment și câte îi susțineau pe adversarii ei. Chiar și așa, ea nu se îndoia că bogățiile alaunului îi vor face să se dea pe brazdă. Nici Norry.

— Destul de repede, Doamna mea, și cred că în termeni foarte avantajoși. Le voi spune că dacă cele mai bune oferte ale lor sunt insuficiente, voi duce vestea în Tear sau Cairhien. Ei nu vor risca să se piardă tradiția, Doamna mea. Rosti aceste cuvinte pe același ton sec și monoton, fără să trădeze nici urmă

de satisfacție, așa cum ar fi făcut-o altcineva. Vor exista împrumuturi pentru veniturile viitoare și vor exista și cheltuieli. Pentru minerit sau transport. Danabar se află într-un ținut muntos și la o oarecare distanță de Drumul Lugard-ului. Totuși, ar trebui să fie de-ajuns ca să vă satisfacă ambiția în ceea ce privește Gărzile, Doamna mea. Și în ceea ce privește Academia dumneavoastră.

— „De-ajuns“ nu este expresia potrivită, dacă vrei să încetezi să mă faci să renunț la planurile mele pentru Academie, Jupâne Norry, zise ea râzând.

El era invidios pe vistieria Andorului ce semăna cu o găină cu un singur pui, și se împotrivise cu înverșunare ca ea să preia școala care Rand poruncise să fie înființată în Caemlyn. Revenea asupra argumentelor lui atât de des încât ea îi simțea vocea ca un burghiu care îi sfredelea craniul. Până în acel moment, școala consta doar din câțiva erudiți și elevii lor, împrăștiați prin hanurile din Orașul Nou, însă, chiar dacă era iarnă, soseau mulți în fiecare zi și începeau să vocifereze că aveau nevoie de mai mult spațiu. Ea nu sugerase să le ofere un palat, firește, dar aveau nevoie de un spațiu. Norry încerca să administreze aurul Andorului, însă ea avea grijă de viitorul lui. Deși *Tarmon Gai'don* stătea pe punctul să izbucnească, ea trebuia să creadă într-un viitor, fie că Rand frângea din nou lumea sau nu. Altminteri, nu avea niciun rost să mai facă ceva. Însă ea nu se vedea stând cu mâinile în sân. Chiar dacă știa că Ultima Bătălie urma să pună capăt la tot, nu credea că va putea sta fără să facă nimic. Rand înființase școli, în cazul că avea să *oprească* frângerea lumii, în speranța că va salva ceva. Dar această școală aparținea Andorului, și nu lui Rand al'Thor. Academia Trandafirului, dedicată în amintirea Morgasei Trakand. *Va* exista un viitor, iar atunci își vor aduce aminte de mama ei.

— Sau ai hotărât că aurul Cairhienin îi poate da de urmă Dragonului Renăscut?

— Cred în continuare că riscul este foarte mic, Doamna mea, dar că nu mai merită să fie luat în seamă după veștile pe care tocmai le-am primit din Tar Valon. Deși tonul nu i se schimbă, era limpede că era agitat. Bătea cu degetele pe dosarul din piele pe care îl ținea strâns la piept, ca niște păianjeni care dansau, apoi se opri. Ăăă… Turnul Alb a emis o proclamație prin care îl recunoaște… ăăă… pe Seniorul Rand ca fiind Dragonul

Renăscut și îi oferă... ăăă... protecție și îndrumare. De asemenea, amenință cu acte de cruzime asupra oricui îl abordează fără a o face prin intermediul Turnului. Este înțelept să vă feriți de mânia Tar Valonului, Doamna mea, după cum bine știți chiar dumneavoastră.

El privi intenționat inelul cu Marele Șarpe de pe mâna ei, care se odihnea pe brațul sculptat al scaunului. Știa, firește, despre scindarea din Turn. Poate un arendaș din Seleisin nu știa, dar restul era la curent. Însă el fusese prea discret ca să îi ceară ei sprijinul. Cu toate că era limpede că fusese cât pe ce să spună „Suprema Înscăunată” în loc de „Turnul Alb”. Și numai Lumina știa ce-ar fi zis în loc de „Seniorul Rand”. Însă ea nu îi purta pică pentru asta. Era un bărbat precaut, o calitate necesară pentru funcția lui.

Însă proclamația Elaidei o uimea. Își mângâie cu degetul mare inelul, încruntată și îngândurată. Elaida purtase inelul acela mai mult decât trăise ea. Femeia era arogantă, sucită, oarbă la părerile altora, dar nu era proastă. Dimpotrivă.

„Se poate, oare, ca ea să creadă că el va *accepta o* asemenea ofertă? cugetă ea, jumătate pentru sine. Protecție și *îndrumare?* Nu-mi imaginez un motiv mai bun care să îl înfurie.”

Îndrumare? Nimeni nu îl putea *îndruma* pe Rand nici măcar cu o prăjină!

— Se prea poate ca el să fi acceptat deja, Doamna mea, după spusele corespondentului meu din Cairhien.

Norry s-ar fi cutremurat la sugestia că ar fi șeful spionilor. Ar fi strâmbat din gură, dezgustat. Primul Secretar administra vistieria, îi controla pe secretarii care conduceau capitala și sfătuia tronul în chestiuni de stat. Cu siguranță nu avea o rețea de iscoade, așa cum aveau frățiile Ajah sau unele surori. Dar corespondа, într-adevăr, prin scrisori cu persoane informate și cu relații din celelalte capitale, astfel încât sfaturile lui să fie potrivite cu evenimentele de actualitate.

— Ea trimite un porumbel doar o dată pe săptămână și se pare că imediat după ce l-a trimis pe ultimul, cineva a atacat Palatul Soarelui folosind Puterea Supremă.

— Puterea? răbufni ea, aplecându-se brusc în față, uluită.

Norry încuviință o dată din cap. Era ca și când ar fi înștiințat-o despre starea actuală a reparațiilor străzilor.

— Asta mi-a raportat corespondentul, Doamna mea. Se prea

poate să fi fost Aes Sedai, Asha'mani sau chiar Rătăciți. Mă tem că ea răspândește zvonuri aici. Aripa care găzduiește apartamentele Dragonului Renăscut a fost în mare parte distrusă, iar el a dispărut. Se crede că s-a dus în Tar Valon ca să îngenuncheze în fața Supremei Înscăunate. Unii cred chiar că el a murit în timpul atacului, dar nu sunt prea mulți aceia. Vă sfătuiesc să nu faceți nimic până când se clarifică situația. El tăcu, înclinându-și capul îngândurat. Din câte l-am văzut, Doamna mea, zise el încet, eu, unul, nu l-aș crede mort decât dacă aș sta trei zile cu cadavrul.

Ea mai că se zgâi la el. Era aproape o glumă. O butadă primitivă. Din partea lui Halwin Norry! Nici ea nu credea că Rand era mort. Nu voia să creadă că era mort. Cât despre a îngenunchea în fața Elaidei, bărbatul era prea încăpățânat ca să se supună cuiva. Multe alte dificultăți puteau fi depășite dacă el s-ar fi hotărât să îngenuncheze în fața Egwenei, însă n-avea s-o facă, iar ea era prietena lui din copilărie. Elaida avea tot atâtea șanse cât o capră la un bal de la Curte, mai ales odată ce el va afla despre proclamația ei. Totuși, cine îl atacase? Cu siguranță, Seanchanii nu ajunseseră încă în Cairhien. Dacă Rătăciții hotărâseră să iasă la lumină, asta putea însemna mai mare haos și distrugere decât exista deja în lume. Însă mai răi ar fi fost Asha'manii. Dacă propriile lui creații se vor întoarce împotriva lui… Nu! Ea nu îl putea proteja, oricât de mult ar fi avut el nevoie de asta. Va trebui să își poarte singur de grijă.

„Bărbat prost! bombăni ea în sinea ei. Probabil că mărșăluiește de colo colo fluturând flamurile de parcă nimeni n-a încercat niciodată să-l ucidă! Ai face bine să-ți porți de grijă, Rand al'Thor, altminteri, o să-ți trag o palmă zdravănă când voi pune mâna pe tine!"

— Ce altceva mai au de spus corespondenții dumitale, Jupâne Norry? întrebă ea cu voce tare, alungându-l din gând pe Rand.

Încă nu pusese mâna pe el și trebuia să se concentreze la stăpânirea Andorului.

Corespondenții lui aveau multe de spus, deși unele vești erau destul de vechi. Nu toți scriitorii foloseau porumbei, iar mesajele date în grija celor mai de încredere negustori ajungeau la destinație după câteva luni, de cele mai multe ori. Negustorii nedemni de încredere luau taxa poștală și nu se mai osteneau să livreze scrisoarea. Puțini oameni își permiteau să angajeze

curieri. Elayne se gândea să înființeze o Poștă Regală, dacă avea să îi permită vreodată situația. Norry se plângea de faptul că veștile pe care le primise recent din Ebou Dar și din Amador fuseseră deja depășite de evenimentele care se discutau pe străzi de săptămâni întregi.

Oricum, nu toate veștile erau importante. Corespondenții care îi trimiteau scrisori nu erau, de fapt, iscoade; ei nu făceau decât să aștearnă în scris noutățile din orașele lor, zvonurile care circulau la Curte. În Tear se vorbea despre numărul tot mai mare de vase ale Oamenilor Mării care treceau prin Degetele Dragonului, fără cârmaci, și care acum împânzeau râul din oraș. Se zvonea că vasele Oamenilor Mării luptaseră împotriva Seanchanilor pe mare, deși nu era o certitudine. Illianul era liniștit și plin de oștenii lui Rand, care își reveneau în urma unei bătălii purtate împotriva Seanchanilor. Altceva nu se mai știa; oamenii se îndoiau până și de faptul că Rand ar fi fost în oraș. Regina din Saldaea se retrăsese de mult timp la țară, lucru pe care Elayne îl știa deja, însă se părea că Regina din Kandor nu mai fusese văzută în Chachin de multe luni. Regele din Shienar se presupunea că se afla într-o vizită prelungită de inspecție a Hotarului, deși Mana Pustiitoare era mai liniștită decât fusese vreodată în istorie. În Lugard, Regele Roedran îi strângea pe toți nobilii care puteau aduce ostași. Devenise un oraș preocupat de existența a două mari oști care își ridicaseră taberele aproape de hotarul cu Andor, una plină de Aes Sedai și cealaltă plină de andorani. Un oraș care își făcea griji în legătură cu intențiile unui pierde-vară desfrânat ca Roedran.

— Ce mă sfătuiești să fac? îl întrebă ea după ce el termină, deși nu avea nevoie de consilierea lui.

Adevărul fie spus, ea nu avea nevoie de sfatul nimănui. Evenimentele care aveau loc erau prea departe ca să afecteze Andorul. Sau erau lipsite de importanță. Totul reprezenta doar o privire de ansamblu asupra a ceea ce se petrecea în alte ținuturi. Totuși, era de așteptat ca ea să întrebe, chiar dacă amândoi știau că ea știa deja răspunsul – „nu face nimic” –, iar el îi dăduse cu promptitudine răspunsurile. Murandy nu era nici departe, nici important, însă de astă dată el șovăi, țuguindu-și buzele. Norry era lent și ordonat, dar arareori șovăitor.

— Niciunul, în această privință, Doamna mea, zise el în cele din urmă. În mod normal, te-aș sfătui să trimiți o solie la

Roedran ca să încerce să renunțe la scopurile și motivele lui. Poate se teme de evenimentele ce se petrec la nord de el sau de incursiunile Aielilor despre care auzim atâtea lucruri. Totuși, deși întotdeauna a fost lipsit de ambiție, poate că acum va lua niște măsuri în partea de nord a Altarei. Sau în Andor, având în vedere situația. Din nefericire…

Continuând să-și țină dosarul lipit de piept, el își depărtă puțin mâinile și oftă, poate în semn de iertare, poate în semn de disperare.

Din nefericire, ea nu era încă regină și nicio solie trimisă de ea nu s-ar fi putut apropia de Roedran. Dacă ar fi primit solia din partea ei și revendicarea avea să fie respinsă, pretendenta care reușea să urce pe tron putea să acapareze o parte din Murandy ca să îl învețe o lecție. Seniorul Luan și ceilalți luaseră deja în stăpânire o parte din teritoriu. Ea era mai bine informată decât Primul Secretar, de către Egwene. Ea nu avea nici cea mai mică intenție să-și dezvăluie sursa, însă hotărî să îl liniștească. Poate că de aceea își strângea el buzele: știa ce trebuia făcut, dar nu găsea o cale cum s-o facă.

— Cunosc scopurile lui Roedran, Jupâne Norry, iar scopul lui este însuși Murandy. Andoranii din Murandy au acceptat jurăminte din partea nobililor murandiani din nord, lucru care i-a agitat pe restul. Mai există numeroși mercenari – sunt Cei Jurați Dragonului, care, de fapt, Roedran crede că sunt mercenari – pe care el i-a tocmit în taină care să rămână și să reprezinte o amenințare după ce celelalte oștiri se vor retrage. Vrea să se folosească de aceste amenințări ca să îi lege pe nobili atât de strâns de el, încât fiecare să se teamă să fie primul care rupe legătura atunci când acele amenințări vor dispărea. Dacă planul îi va reuși, s-ar putea să fie o problemă în viitor pentru că, în primul rând, el va vrea să pună mâna din nou pe acele ținuturi din nord. Însă el nu constituie o problemă imediată pentru Andor.

Norry făcu ochii mari și își înclină capul mai întâi într-o parte, apoi în partea cealaltă, privind-o cu atenție. Își umezi buzele înainte să vorbească.

— Asta explică multe, Doamna mea. Da, explică multe. El își atinse din nou buzele cu limba. Corespondentul meu din Cairhien a mai pomenit despre ceva despre care… ăăă… am uitat să vă spun. După cum poate știți, intenția dumneavoastră

de a revendica Tronul Soarelui este bine-cunoscută aici și vă bucurați de mult sprijin. Se pare că mulți cairhienini vorbesc deschis despre a veni în Andor ca să vă ajute să câștigați Tronul Leului cu scopul de a urca mai devreme pe Tronul Soarelui. Mă gândesc că poate nu aveți nevoie de sfatul meu referitor la astfel de oferte.

Ea încuviință din cap, destul de grațios, având în vedere circumstanțele. Sprijinul din partea cairhieninilor ar fi fost mai rău decât mercenarii, căci existaseră prea multe războaie între Andor și Cairhien. El nu uitase asta. Halwin Norry nu uita niciodată nimic. Atunci, de ce hotărâse să îi spună și nu lăsase să fie luată prin surprindere de venirea adepților ei cairhienini? Oare îl impresionase nivelul ei de cunoștințe? Sau se temea că ea ar putea afla că i le ascunsese? El o slujea răbdător, ca un stârc sfarogit slăbănog care se supunea... unui pește?

— Pregătește o scrisoare pe care să o semnez și să pun pecetea, Jupâne Norry, și care să fie trimisă tuturor Caselor importante din Cairhien. Începe prin a aminti de dreptul meu la Tronul Soarelui, ca fiică a lui Taringail Damodred, și spune că voi merge să îl revendic atunci când situația din Andor se va mai liniști. Spune că nu voi lua niciun oștean cu mine, căci știu că cei andorani de pe teritoriului Cairhieninului îi vor asmuți pe toți cairhieninii împotriva mea, și pe bună dreptate. Încheie exprimând aprecierea mea pentru sprijinul oferit cauzei mele de mulți cairhienini și nădejdea mea că scindările din interiorul Cairhieninului se vor rezolva în pace.

Cei inteligenți vor citi mesajul ei printre rânduri și, cu puțin noroc, îl vor explica și celor cu o minte mai puțin strălucită.

— E un răspuns abil, Doamna mea, zise Norry, aplecându-și umerii într-un soi de plecăciune. Voi face cum doriți. Dacă îmi dați voie să întreb, Doamna mea, ați avut timp să semnați registrele? Ah. N-are importanță. Voi trimite pe cineva după ele mai târziu. Făcând o plecăciune cum se cuvine, deși nu mai puțin stângace ca înainte, el dădu să plece, apoi se opri. Iertați-mă că sunt atât de îndrăzneț, Doamna mea, dar îmi amintiți foarte mult de defuncta Regină, mama dumneavoastră.

În timp ce îl privea cum închidea ușa în urma lui, ea se întrebă dacă îl putea considera de partea ei. Era imposibil să administrezi orașul Caemlyn fără secretari, cu atât mai puțin Andorul, iar Primul Secretar avea puterea să îngenuncheze o

regină dacă nu era controlat. Un compliment nu era similar cu un jurământ de credință.

Ea nu avu prea mult timp să cugete la această întrebare, căci, după câteva clipe de la plecarea lui, intrară trei slujnice în uniforme, aducând niște tăvi cu capace bombate din argint pe care le înșiruiră pe o masă lipită de un perete.

— Prima Slujnică a spus că Doamna a uitat să trimită după masa de amiază, zise o femeie dolofană, cu părul cărunt, care făcu o plecăciune, după care un semn însoțitoarei ei mai tinere să ridice capacele bombate. Așa că a trimis mai multe feluri de mâncare din care Doamna mea să aleagă.

Mai multe feluri de mâncare. Clătinând din cap în timp ce privea tăvile, Elayne își aduse aminte cât timp trecuse de la micul dejun pe care îl servise la răsăritul soarelui. Tăvile conțineau carne de oaie cu sos de muștar, carne de cocoș friptă cu smochine uscate, momițe cu semințe de pin, cremă de praz și supă de cartofi, rulouri de varză cu stafide și ardei și o plăcintă cu dovleac, ca să nu mai pomenim de o farfurioară cu tarte de măr și de o alta pe care se afla un tort însiropat învelit într-un strat de iaurt. Aburii se ridicau din cele două carafe din argint cu vin, în cazul în care ea ar fi preferat un soi de vin fiert în defavoarea condimentelor celuilalt. Pe a treia tavă se afla ceaiul fierbinte. Împinsă cu dispreț într-un colț al unei tăvi se afla mâncarea pe care o comanda ea întotdeauna la prânz, o supă transparentă și pâine. Reene Harfor nu era de acord cu ea; femeia susținea că Elayne era „subțire ca o scândură”.

Prima Slujnică își exprimase cu voce tare părerile. Femeia cu părul cărunt afișa o expresie dezaprobatoare în timp ce punea pe masa din mijlocul odăii pâinea, supa transparentă, șervețelul din pânză albă și ceaiul, o ceașcă subțire din porțelan albastru împreună cu farfurioara și un vas din argint cu miere. Și câteva smochine pe o farfurie. Un stomac plin dimineață te împiedica să gândești limpede după-masa, zicea Lini. Însă părerile *ei* nu erau împărtășite de restul. Slujnicele erau toate femei dolofane și până și cele două mai tinere părură dezamăgite când plecară cu restul mâncării.

Supa era foarte gustoasă, fierbinte și ușor condimentată, iar ceaiul avea un gust plăcut de mentă, însă ea nu poposea prea mult timp singură cu mâncarea și gândurile ei, zicându-și că poate ar fi trebuit să ia *puțin* din prăjitura însiropată. Înainte să

apuce să înghită de două ori, Dyelin dădu buzna valvârtej în odaie, înveșmântată într-o rochie de călărie verde și abia mai respirând. Lăsând lingura jos, Elayne îi oferi ceai înainte să își dea seama că nu exista decât o singură ceașcă, pe care o folosea ea, însă Dyelin refuză fluturându-și mâna și afișând o expresie încruntată pe față.

— Există o oaste în Pădurea Braem, anunță ea, cum n-a mai existat de la Războiul Aielilor încoace. Un negustor din Noul Braem a adus vestea în dimineața aceasta. Un bărbat voinic, de încredere, pe care îl chemă Tromon; e illianer, nu se lasă pradă imaginației, și nici nu se sperie de umbre. A zis că a văzut arafellini, kandori și shienarani în locuri diferite. Laolaltă, sunt mii. Zeci de mii. Prăbușindu-se pe un scaun, ea își făcu vânt cu o mână. Era roșie la față, de parcă ar fi alergat ca să aducă vestea. Lumină, ce caută cei din Ținuturile de Hotar atât de aproape de granița cu Andor?

— Pun rămășag că este Rand, zise Elayne.

Înăbușindu-și un căscat, ea bău ce mai rămase din ceai, apoi își umplu din nou ceașca. Avusese o dimineață obositoare, iar ceaiul o mai înviora.

Dyelin încetă să-și mai facă vânt cu mâna și se îndreptă de spate.

— Doar nu crezi că el i-a trimis! Să... te ajute?

Elaynei nu-i trecuse prin gând această posibilitate. Uneori, regreta că îi îngăduia femeii mai în vârstă să descopere ce sentimente avea față de Rand.

— Nu cred că a fost... Adică, ar fi... *atât* de nesăbuit.

Lumină, *era* atât de obosită! Uneori, Rand se purta de parcă ar fi fost Regele Lumii, dar cu siguranță nu ar... Nu ar... Ea nu reușea să își dea seama ce nu ar face acesta.

Își acoperi un alt căscat și făcu brusc ochii mari, zgâindu-se la ceașca ei. Un gust răcoritor de mentă. Încercă să pună cu grijă ceașca jos. Doar o tentativă. Fu cât pe ce să rateze farfurioara, iar ceașca se răsturnă, ceaiul vărsându-se pe masă. Ceai cu rădăcina-furcii. Deși știa că era în zadar, ea căută să îmbrățișeze Izvorul, pentru a se umple de viața și bucuria *saidarului,* dar era ca și când ar fi năzuit să prindă vântul într-un năvod. Iritarea Birgittei, deși mai puțin pronunțată, îi stăruia într-un colț al minții. Încercă cu frenezie să-și oprească teama sau panica. Își simțea capul de parcă i-ar fi fost plin cu câlți, mintea îi era

amorțită. „Ajută-mă, Birgitte! gândi ea. Ajută-mă!”
— Ce s-a întâmplat? întrebă Dyelin, aplecându-se brusc în față. Ți-a venit un gând și, după expresia de pe fața ta, pare îngrozitor.
Elayne o privi clipind. Uitase că femeia cealaltă se afla acolo.
— Pleacă! îi porunci ea, apoi înghiți cu noduri, încercând să-și dreagă glasul. Își simțea limba umflată. Du-te după ajutor! Am fost... otrăvită! Ar fi durat prea mult timp să-i dea explicații. Pleacă!
Dyelin se holbă la ea, încremenită, apoi sări în picioare, apucând mânerul pumnalului de la șold.
Ușa se deschise și un servitor își vârî iute capul înăuntru. Elayne se simți ușurată. Dyelin nu o va înjunghia în fața unui martor. Bărbatul își umezi buzele, uitându-se când la o femeie, când la cealaltă. Alți doi oameni în livrele alb cu roșu îl urmară, ținând fiecare în mână un cuțit cu lama lungă.
„Nu voi muri ca un pisoi într-un sac”, își zise Elayne cu amărăciune. Se ridică anevoie în picioare. Genunchii îi tremurau și fu nevoită să se sprijine cu o mână de masă. Pe cealaltă și-o folosi ca să-și scoată pumnalul. Lama incrustată cu modele abia dacă era la fel de lungă ca mâna ei. Însă părea să fie de-ajuns. Ar fi fost, dacă nu și-ar fi simțit degetele ca din lemn când apucă mânerul. Și un copil i l-ar fi putut lua din mână. „Nu fără să lupt”, gândi ea. Se simțea de parcă ar fi înaintat printr-o substanță vâscoasă, însă nu-și pierdu determinarea. „Nu fără să lupt!”
În mod ciudat, părea să fi trecut puțin timp. Dyelin tocmai se întorcea spre pajii ei, iar ultimul chiar atunci închidea ușa în urma lui.
— Crimă! țipă Dyelin. Ridicând scaunul pe care șezuse, îl azvârli spre bărbați. Gărzi! Crimă! Gărzi!
Cei trei bărbați încercară să se ferească de scaun, însă unul, prea lent, fu lovit în picioare. Scoțând un țipăt, acesta se ciocni de următorul și căzură amândoi pe jos. Celălalt, un tânăr zvelt, cu părul blond și ochi albaștri, țâșni pe lângă ei, cu cuțitul pregătit.
Dyelin îl întâmpină cu pumnalul ei, tăind și împungând aerul. Însă bărbatul era iute ca un dihor, evitându-i cu ușurință atacurile. Și el tăia aerul cu lama lungă a cuțitului său. Dyelin se feri împleticindu-se și scoase un țipăt, ducându-și o mână la

abdomen. El atacă cu iuțeală, împungând cu cuțitul, iar ea țipă și căzu pe jos ca o păpușă din cârpe. Păși peste ea, apropiindu-se de Elayne.

Pentru ea, mai existau doar un bărbat și cuțitul din mâna lui. El nu se năpusti asupra ei. Ochii aceia mari și albaștri priveau cu atenție în timp ce el înainta cu grijă. Firește că el știa că ea era Aes Sedai. Sigur se întreba dacă poțiunea își făcuse efectul. Ea încercă să stea dreaptă, să îl privească amenințător, să îl păcălească câteva clipe, însă el încuviință din cap, cântărindu-și cuțitul în mână. Dacă ea ar fi putut face ceva, ar fi făcut-o deja. Pe fața lui nu se citea plăcerea. Era doar un bărbat care avea o sarcină de îndeplinit.

El se opri brusc în loc, coborându-și privirea uluit. Elayne se holba și ea. El se zgâia la tija din oțel ce îi ieșea din piept. Sângele îi bolborosea în gură în timp ce se prăvăli peste masă, împingând-o cu putere.

Împleticindu-se, Elayne căzu în genunchi și abia reuși să se prindă cu mâna de marginea mesei ca să nu se prăbușească. Se holba uimită la bărbatul care sângera pe covor. Mânerul unei săbii îi ieșea din spate. Gânduri ca de plumb începură să îi rătăcească prin minte. „Covorul acela n-o să poată fi niciodată curățat de atâta sânge.” Își ridică ochii încet, dincolo de trupul nemișcat al lui Dyelin. Nu părea să respire. Spre ușă. Spre ușa deschisă. Unul din cei doi asasini zăcea în fața ei, cu capul înclinat în mod ciudat, doar pe jumătate legat de trup. Celălalt se lupta cu un alt bărbat în haină roșie. Cei doi mârâiau și se rostogoleau, chinuindu-se fiecare să ajungă la același pumnal. Asasinul încerca să își elibereze gâtul din strânsoarea celuilalt cu mâna liberă. Celălalt era un bărbat cu fața aspră ca un topor și purta haina cu guler alb a Gărzilor.

„Grăbește-te, Birgitte! gândi ea cu amărăciune. Grăbește-te, rogu-te!”

Întunericul o înghiți.

CAPITOLUL 10
Planul reușește

Elayne își deschise ochii în întuneric și se holbă la umbrele care dansau în atmosfera încețoșată. Fața îi era rece, însă restul trupului îi era fierbinte și asudat. Ceva îi imobiliza mâinile și picioarele – erau legate. Pentru o clipă, o cuprinse panica. Apoi simți prezența Aviendhei în încăpere – o conștientizare simplă și liniștitoare, și pe cea a Birgittei –, o furie mocnită și controlată care stăruia în capul ei. Acestea o linișteau prin simpla lor prezență. Se afla în dormitorul ei. Stătea întinsă în patul ei, sub pături, și se zgâia la baldachinul din pânză, cu ploști cu apă fierbinte pe lângă corp. Cuverturile grele de iarnă erau legate de stâlpii sculptați și singura lumină din încăpere era dată de flăcările pâlpâitoare din șemineu, suficient cât să facă umbrele să danseze, și nu să le alunge.

Fără să gândească, ea îmbrățișă Izvorul și îl găsi. Atinse în mod miraculos *saidarul,* fără a se folosi de el. Simțea o dorință puternică să îl folosească, însă, fără tragere de inimă, renunță pentru că dorința ei de a se hrăni cu viața *saidarului* era adeseori o nevoie nesătulă pe care trebuia să o controleze. În acele minute nesfârșite de groază, cea mai mare temere a ei nu fusese moartea, ci aceea că nu va mai putea îmbrățișa niciodată Izvorul. Odinioară, acest lucru i s-ar fi părut ciudat.

Dintr-odată, ea își aminti și se ridică anevoie în capul oaselor, păturile alunecându-i până la talie. Le trase la loc imediat. Simțea aerul *rece* pe pielea ei goală și udă de sudoare. Nu îi aduseseră nici măcar un rând de haine și, oricât de mult ar fi încercat să imite lejeritatea Aviendhei de a sta dezbrăcată în fața celorlalți, nu îi reușea.

— Dyelin? zise ea neliniștită, răsucindu-se ca să își înfășoare

mai bine păturile în jurul trupului. Era o mișcare stângace, căci se simțea stoarsă de puteri și mai mult decât amețită. Și Garda. Sunt…?

— Bărbatul nu s-a ales nici măcar cu o zgârietură, zise Nynaeve, pășind din umbrele mișcătoare. Își puse mâna pe fruntea Elaynei și mormăi mulțumită când descoperi că era rece. Am Tămăduit-o pe Dyelin. Însă va avea nevoie de timp ca să-și recapete pe deplin forțele. A pierdut mult sânge. Și tu te-ai mai întremat. O vreme, m-am temut că vei face febră. Poate izbucni pe neașteptate când ești slăbit.

— Ți-a dat ierburi în loc de Tămăduire, zise Birgitte pe un ton acru de pe scaunul de la piciorul patului.

În semiîntuneric, ea nu părea decât o formă ghemuită și amenințătoare.

— Nynaeve al'Meara este suficient de înțeleaptă ca să știe ce nu poate face, zise Aviendha pe un ton calm. Se zăreau doar bluza ei albă și o sclipire de argint lustruit pe pardoseală. Ca de obicei, ea alesese să stea pe jos, în locul unui scaun. A recunoscut gustul rădăcinii-furcii în ceai și n-a știut cum să împletească firele împotriva ei, așa că n-a vrut să riște.

Nynaeve pufni zgomotos. Fără îndoială pentru că Aviendha îi luase apărarea, iar Birgitte vorbise cu cinism. Poate din alte motive. Nynaeve poate că ar fi preferat să treacă cu vederea ceea ce nu știa și ceea ce nu putea face. În ultima vreme, era cam țâfnoasă când venea vorba despre Tămăduire, de când devenise limpede că unele dintre femeile Clanului deveniseră deja mai pricepute decât ea.

— Ar fi trebuit să-i simți efectul, Elayne, zise ea cu asprime. Sunătoarea verde și limba caprei te ajută să adormi, dar sunt cunoscute pentru durerile de stomac. M-am gândit că ai prefera să dormi.

Pescuind ploștile cu apă fierbinte de sub pături și aruncându-le pe covor ca să nu se coacă din nou, Elayne se înfioră. Zilele care urmaseră după ce Ronde Macura le drogase cu rădăcina-furcii pe ea și pe Nynaeve fuseseră un infern pe care încercă să îl uite. Ierburile pe care i le dăduse Nynaeve o făceau să se simtă slăbită la fel ca rădăcina-furcii. Ea credea că putea umbla, atât timp cât nu era nevoită să meargă prea departe sau să stea prea mult în picioare. Și-apoi, gândea limpede. Prin fereastră răzbăteau doar razele subțiri ale lunii. Cât de adâncă era

noaptea?

Îmbrățișând Izvorul din nou, ea conduse patru fire de Foc ca să aprindă mai întâi o lampă, apoi pe a doua. Flăcările mici, oglindite, luminară cu putere încăperea. La început, Birgitte își ridică o mână ca să își protejeze ochii. Căpitanului-General i se potrivea cu adevărat haina; i-ar fi impresionat foarte mult pe negustori.

— N-ar trebui să conduci încă, se agită Nynaeve, mijind ochii din cauza luminii puternice. Purta în continuare rochia albastră cu decolteu adânc în care Elayne o văzuse mai devreme și șalul cu ciucuri galbeni, care îi atârna pe coate. Ai nevoie de câteva zile de somn ca să-ți recapeți forțele. Ea privi încruntată ploștile cu apă fierbinte care zăceau împrăștiate pe jos. Și trebuie să stai la căldură. E mai bine să eviți febra decât să fii Tămăduită.

— Cred că Dyelin și-a dovedit loialitatea azi, zise Elayne, aranjându-și pernele astfel încât să poată sta rezemată de tăblia patului.

Nynaeve își ridică brațele în semn de dezgust. Pe o tăviță din argint așezată pe una din noptierele de lângă pat se afla o cupă din argint plină cu vin roșu, căruia Elayne îi aruncă o privire neîncrezătoare. Elayne continuă:

— Și-a dovedit-o în modul cel mai greu. Cred că am *toh* față de ea, Aviendha.

Aviendha ridică din umeri. Când sosiseră în Caemlyn, ea revenise la veșmintele Aiel cu o grabă aproape de neînțeles, renunțând la mătăsuri pentru bluzele *algode* și fustele voluminoase din lână de parcă s-ar fi temut dintr-odată de luxul ținuturilor umede. Cu șalul negru înfășurat în jurul taliei și cu eșarfa de aceeași nuanță care îi ținea părul prins la spate, ea era imaginea ucenicei unei Înțelepte. Singura ei podoabă era un colier din argint cu niște discuri lucrate minuțios – un dar de la Egwene. Elayne tot nu îi înțelegea graba. Melaine și celelalte păruseră dornice să o lase în pace atâta vreme cât purta veșmintele din ținuturile umede, însă acum o țineau în ghearele lor la fel de strâns precum o novice în ghearele Aes Sedai. Singurul motiv pentru care o lăsau să stea în Palat – și în oraș, că veni vorba – era pentru că ea și Elayne erau surori-dintâi.

— Dacă asta crezi, înseamnă că așa este. Tonul ei se transformă într-o chicoteală afectuoasă. Dar e un *toh* mic, Elayne. Ai avut motive să te îndoiești. Nu îți poți asuma obligația

pentru fiecare gând, soră. Râse de parcă ar fi spus o glumă bună. Asta ar însemna prea multă mândrie, iar eu ar trebui să fiu foarte mândră de tine, doar că Înțeleptele nu te vor chema să dai socoteală.

Nynaeve își dădu ochii peste cap, iar Aviendha continuă să fie răbdătoare în fața ignoranței celeilalte femei. Aceasta nu studiase doar Puterea cu Înțeleptele.

— Ei bine, nu vrem ca voi două să fiți prea mândre, zise Birgitte pe un ton care părea vesel, deși încerca să ascundă acest lucru.

Fața ei era mult prea calmă, aproape rigidă. Atât de mult se chinuia să nu râdă.

Aviendha o privi pe Birgitte cu o expresie obosită. De când Elayne și ea se adoptaseră una pe cealaltă, Birgitte o adoptase și ea, într-un fel. Nu ca Străjer, firește, dar dădea dovadă de aceeași atitudine de soră mai mare pe care o avea adeseori față de Elayne. Aviendha nu știa ce să înțeleagă sau cum să reacționeze. Nu o ajuta nici faptul că se alăturase micului cerc care știa cine era cu adevărat Birgitte. Ea oscila între o hotărâre înverșunată de a arăta că Birgitte Arc-de-Argint nu o intimida și o smerenie uimitoare, cu pauze ciudate între ele.

Birgitte îi afișă un zâmbet amuzat, însă acesta dispăru când ridică de pe genunchi o legătură mică și începu să desfacă pânza cu mare grijă, până când lăsă la vedere un pumnal cu lamă lungă și mânerul îmbrăcat în piele. Expresia de pe fața ei era severă, iar furia străbătu legătura lor. Elayne recunoscu pe dată pumnalul; ultima oară îi văzuse geamănul în mâinile unui asasin cu părul blond.

— Nu încercau să te răpească, soră, zise cu blândețe Aviendha.

Tonul Birgittei era sever.

— După ce Mellar i-a omorât pe primii doi – pe al doilea aruncându-și sabia ca pe o suliță din partea cealaltă a încăperii, precum eroul dintr-o poveste sângeroasă a unui menestrel –, el a luat pumnalul acesta de la ultimul individ și l-a omorât cu el. Ea ținea pumnalul în sus de capătul mânerului. Aveau asupra lor patru pumnale aproape identice. Acesta este otrăvit.

— Petele alea maronii de pe lamă sunt fenicul cenușiu amestecat cu praf de sâmbure de piersică, zise Nynaeve, așezându-se pe marginea patului și strâmbându-se dezgustată.

N-a trebuit decât să arunc o privire la ochii și limba lui ca să-mi dau seama că asta l-a ucis pe individ, și nu tăietura cuțitului.

— Bine lucrat, zise încet Elayne după o clipă. Bine lucrat, într-adevăr: rădăcina-furcii ca să nu pot conduce sau sta în picioare, și doi bărbați care să mă țină în picioare ca al treilea să mă înjunghie cu un pumnal otrăvit. Un plan complicat.

— Celor din ținuturile umede le plac planurile complicate, zise Aviendha, aruncându-i o privire neliniștită Birgittei. Se foi lângă perete și adăugă: Unora, cel puțin!

— Simplu, în felul său, zise Birgitte, înfășurând pumnalul cu aceeași grijă cu care îl dezvelise. Au ajuns ușor la tine. Toată lumea știe că iei prânzul singură. Coada ei lungă se legănă când scutură din cap. Mare noroc că primul bărbat care a ajuns la tine nu îl avea asupra lui; o singură împunsătură și ai fi fost moartă. De asemenea, a fost o întâmplare fericită că Mellar era în trecere pe acolo și a auzit un bărbat înjurând în odaia ta. Suficient noroc pentru un *ta'veren.*

Nynaeve pufni.

— Ai fi putut muri și de la o tăietură adâncă pe *braț.* Sâmburele este cea mai otrăvitoare parte a piersicii. Dyelin n-ar fi supraviețuit dacă și celelalte lame ar fi fost otrăvite.

Elayne privi fețele inexpresive ale prietenelor ei și oftă. Un plan *foarte* complicat. De parcă nu era și așa suficient de rău că existau iscoade în Palat. O gardă de corp *mică,* Birgitte, zise ea în cele din urmă. Ceva... discret.

Ea ar fi trebuit să știe că femeia avea să fie pregătită. Expresia de pe fața Birgittei nu se schimbă deloc, însă legătura lor fu străbătută de un val aproape imperceptibil de satisfacție.

— Pentru început, femeile care te-au păzit azi, zise ea fără măcar să se *prefacă* a sta pe gânduri. Și alte câteva pe care le voi alege eu. Poate vreo douăzeci și ceva în total. Dacă vor fi prea puține, nu te vor putea proteja zi și noapte. Și așa trebuie să fii, la naiba! zise ea pe un ton ferm, deși Elayne nu se împotrivi. Femeile te pot proteja acolo unde bărbații nu pot și vor fi discrete doar pentru că sunt ceea ce sunt. Majoritatea oamenilor vor crede că sunt doar de ceremonie – propriile tale Fecioare ale Lăncii – și le vor da ceva, o eșarfă, poate, ca să lase această impresie. Aceste cuvinte îi aduseră o privire aspră din partea Aviendhei, pe care ea preferă să o ignore. Problema este pe cine să angajez, zise ea, încruntându-se la acest gând. Două

sau trei nobile, Vânătoare, își adjudecă deja rangul de „sunt mulțumită de poziția mea”. Afurisitele de femei știu să dea porunci, dar nu sunt sigură că au idee care sunt cele mai potrivite. Aș putea-o promova pe Caseille la rangul de locotenent, dar cred că are mai mult sânge de purtătoare de stindard. Birgitte ridică din umeri. Poate că una dintre celelalte va fi mai promițătoare, dar am impresia că se pricep mai mult să urmeze pe cineva decât să conducă pe cineva.

Oh, da; se gândise la toate. Douăzeci și ceva? Va trebui să o urmărească îndeaproape pe Birgitte dacă nu voia ca numărul să urce la cincizeci. Sau mai mult. Capabile să o protejeze acolo unde bărbații nu puteau? Elayne făcu o grimasă. Asta însemna probabil că gărzile o vor privi când se va îmbăia.

— Caseille se va descurca, cu siguranță. O purtătoare de stindard poate ține în frâu douăzeci de gărzi.

Ea era sigură că o va putea convinge pe Caseille să nu fie prea băgăcioasă și să le țină pe gărzi afară cât timp ea se îmbăia.

— Bărbatul care a ajuns la țanc... Mellar. Ce știi despre el, Birgitte?

— Doilin Mellar, zise încet Birgitte, cu sprâncenele atât de încruntate, încât formau un unghi ascuțit. E un individ necruțător, deși zâmbește mult. În mare parte femeilor. Le ciupește pe servitoare și, din câte știu, a pipăit vreo trei în patru zile. Îi place să vorbească despre „cuceririle” lui, însă n-a forțat pe niciuna care s-a opus. Susține că a fost garda unui negustor, apoi mercenar, iar acum este Vânător al Cornului. Cu siguranță este priceput. E de-ajuns că l-am făcut locotenent. Este andoran, de undeva din vest, de lângă Baerlon, și zice că a luptat pentru mama ta în timpul Succesiunii, deși trebuie să fi fost doar un băiețandru pe vremea aceea. Oricum, știe răspunsurile corecte – am verificat –, așa că poate a fost și el implicat. Mercenarii mint despre trecutul lor fără să clipească.

Împreunându-și mâinile în față, Elayne se gândi la Doilin Mellar. Își amintea doar imaginea unui bărbat vânjos, cu fața aspră, strangulându-l pe unul dintre atacatorii ei în vreme ce se luptau ca să pună mâna pe pumnalul otrăvit. Un bărbat cu suficiente înzestrări de ostaș pe care Birgitte îl făcuse ofițer. Ea încerca să se asigure că erau cât se puteau de mulți ofițeri andorani. O salvare la momentul potrivit, un bărbat împotriva a

trei și o sabie azvârlită ca o suliță din partea cealaltă a încăperii; întocmai ca în povestea unui menestrel.

— Merită o recompensă pe măsură. Rangul de căpitan și comandant al gărzii mele de corp, Birgitte. Caseille poate fi secundul lui.

— Ai înnebunit? izbucni Nynaeve.

Elayne i-o reteză:

— Mă voi simți mult mai în siguranță știind că el este acolo, Nynaeve. Pe *mine* n-o să încerce să mă ciupească, mai ales când va fi cu Caseille și alte douăzeci ca ea în jurul lui. Cu reputația lui, vor sta cu ochii pe el ca niște vulturi. Ai zis douăzeci, Birgitte? Te voi crede pe cuvânt.

— Douăzeci, zise Birgitte, absentă. Și ceva.

Însă privirea cu care o ațintea pe Elayne nu era absentă. Se aplecă în față în mod intenționat, proptindu-și mâinile pe genunchi. Continuă să vorbească:

— Bănuiesc că știi ce faci.

Prea bine! Măcar o dată se va purta ca un Străjer în loc să se certe.

— Garda-Locotenent Mellar va deveni Garda-Căpitan Mellar, pentru că i-a salvat viața Domniței-Moștenitoare. Asta se va adăuga faimei lui. Doar dacă nu consideri că este mai bine să tăinuiești acest lucru.

Elayne scutură negativ din cap:

— Oh, nu! Deloc! Să afle tot orașul. Cineva a încercat să mă ucidă, iar Locotenent sau Căpitan Mellar mi-a salvat viața. Însă vom păstra *otrava* pentru noi. În caz că pe cineva îl va lua gura pe dinainte.

Nynaeve tuși ca să-și dreagă glasul și îi aruncă o privire piezișă.

— Într-o bună zi, vei fi prea înțeleaptă, Elayne. O să ai o minte atât de ascuțită, încât o să te tai.

— Este deșteaptă, Nynaeve al’Meara!

Ridicându-se încet în picioare, Aviendha își netezi poalele grele, apoi își mângâie pumnalul cu mâner de corn de la șold. Nu era la fel de mare ca acela pe care îl purtase pe când era Fecioară, dar era totuși o armă nemaipomenită.

— Și mă are pe mine să-i păzesc spatele. Acum, am permisiunea să stau cu ea.

Mânioasă, Nynaeve deschise gura. Apoi, spre mirarea lor, o

închise, calmându-se vizibil și netezindu-și poalele.

— La ce vă zgâiți așa? bombăni ea. Dacă Elayne îl vrea pe individul acesta suficient de aproape încât să o ciupească atunci când are el chef, cine sunt eu să mă opun?

Birgitte rămase cu gura căscată, iar Elayne se întrebă dacă nu cumva Aviendha avea să se înece. Cu siguranță, ochii îi ieșeau din orbite.

Sunetul slab al clopotului din cel mai înalt turn al Palatului, care marca ora, o făcu să tresară. Era mai târziu decât crezuse.

— Nynaeve, s-ar putea ca Egwene să ne aștepte deja. Veșmintele ei nu se vedeau nicăieri. Unde mi-e săculețul? Inelul meu este în el.

Inelul cu Marele Șarpe era pe degetul ei, dar nu la acela se referea.

— Mă voi întâlni singură cu Egwene, zise Nynaeve pe un ton ferm. Tu nu ești suficient de întremată ca să intri în *Tel'aran'rhiod.* Oricum, ai dormit toată după-amiaza. Pun rămășag că nu vei ațipi prea curând. Și știu că n-ai reușit să intri în stare de veghe, așa că, asta e!

Afișă un zâmbet șiret, sigură de victoria ei. *Ea* se uitase cruciș și amețise încercând să intre în starea de veghe pe care Egwene încercase să le învețe.

— Pui rămășag? murmură Elayne. Pe ce? Pentru că am de gând să beau asta – aruncă o privire spre cupa de pe noptieră – și sunt convinsă că voi adormi pe dată. Firește, asta dacă n-ai pus ceva în ea, sau n-ai avut de gând să mă păcălești ca să beau… Dar n-ai face una ca asta. Așadar, pe ce să facem prinsoare?

Acel zâmbet nesuferit dispăru de pe fața Nynaevei, fiind înlocuit de roșeața din obraji.

— Ce lucru grozav! zise Birgitte, ridicându-se în picioare. Cu pumnii în șolduri, ea se îndreptă de spate la piciorul patului, afișând o expresie severă, la fel cum îi era și tonul. Femeia te scapă de chiorăitul mațelor, iar tu te răstești la ea ca Jupâneasa Priss. Poate că dacă vei bea din cupă, vei adormi și vei uita să te aventurezi în Lumea Viselor în noaptea aceasta, voi hotărî că te-ai maturizat și voi pune mai puțin de o sută de gărzi ca să te țină în viață. Sau trebuie să te țin de nas ca să te fac să bei?

Ei bine, Elayne nu se așteptase ca ea să se abțină prea mult timp și să nu răbufnească. Mai puțin de o sută?

Aviendha se roti pe călcâie ca să o înfrunte pe Birgitte înainte ca aceasta să termine. Abia avu răbdare ca ultimul cuvânt să iasă din gura femeii.

— N-ar trebui să-i vorbești astfel, Birgitte Trahelion, zise ea, îndreptându-se de spate ca să profite de avantajul de a fi foarte înaltă.

Luând în considerare tocurile cizmelor Birgittei, avantajul nu era cine știe ce. Cu toate acestea, cu șalul înfășurat strâns peste piept, semăna mai mult cu o Înțeleaptă decât cu o ucenică. Câteva dintre ele aveau fețele nu cu mult mai bătrâne decât a ei.

— Ești Străjerul ei. Întreabă-l pe Aan'allein cum trebuie să te porți. Deși este un bărbat mare, el se supune ordinelor lui Nynaeve.

Aan'allein era Lan, „Bărbatul Singuratic", a cărui poveste era bine-cunoscută și foarte apreciată de către Aieli.

Birgitte o privi de sus în jos de parcă ar fi măsurat-o și adoptă o poziție de repaus care nu făcu decât să anuleze cei câțiva centimetri ai tocului din înălțimea ei. Cu un rânjet batjocoritor, deschise gura, fiind gata să o necăjească pe Aviendha. De obicei, putea. Înainte să apuce să rostească un cuvânt, Nynaeve vorbi pe un ton calm și destul de ferm.

— Oh, pentru numele Luminii, încetează, Birgitte! Dacă Elayne zice că o va face, atunci așa va fi. Și-acum, să nu mai aud un cuvânt din partea ta. O amenință cu degetul pe cealaltă femeie. Altminteri, noi două vom schimba câteva vorbe mai târziu.

Birgitte se holbă la Nynaeve, mișcându-și buzele în tăcere. Prin legătura cu Străjerul se transmise un puternic amestec de iritare și de frustrare. Într-un final, se trânti din nou pe scaunul ei, cu picioarele răsfirate și cu cizmele proptite pe pintenii în formă de cap de leu. Apoi începu să bombăne îmbufnată. Dacă Elayne n-ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi jurat că femeia se bosumflase. Își dorea să știe cum reușise Nynaeve. Odinioară, aceasta o venerase pe Birgitte la fel de mult ca Aviendha, dar acest lucru se schimbase. Complet. Acum, Nynaeve o intimida pe Birgitte la fel de ușor ca pe oricine altcineva. Și de cele mai multe ori reușea. „Este o femeie ca oricare alta, spusese Nynaeve. Chiar ea mi-a zis, iar eu mi-am dat seama că avea dreptate." De parcă *asta* ar fi explicat totul. Birgitte era

neschimbată.

— Săculețul meu unde este? întrebă Elayne și, dintre toate, Birgitte se duse să îi aducă obiectul roșu brodat cu fire din aur din camera ținutelor.

Ei bine, un Străjer făcea astfel de lucruri, iar Birgitte adăuga întotdeauna un comentariu atunci când trebuia să se supună. Deși la reîntoarcere ar fi trebuit să îi servească unul, ea îi oferi săculețul lui Elayne făcând o plecăciune exagerată. Și adresând o strâmbătură din buze lui Nynaeve și Aviendhei. Elayne oftă. Dacă nu le luai în seamă micile ciudățenii, celelalte femei nu se displăceau, ba chiar se înțelegeau foarte bine. Doar că se călcau pe bătături din când în când.

Inelul din piatră, răsucit într-un mod ciudat, prins pe un șnur simplu din piele, se afla pe fundul săculețului, sub niște monede, lângă batista din mătase plină de pene, împăturită cu grijă, pe care ea o considera cea mai mare comoară a ei. *Ter'angrealul* părea a fi din piatră, plin de pete și striații albastre, roșii și maronii, însă era la fel de dur și de alunecos ca oțelul, și prea greu pentru a fi acel material. Punându-și șnurul din piele în jurul gâtului și inelul pe piept, strânse firul săculețului și îl așeză pe noptieră. Apoi luă cupa în mână. Aroma era cea a unui vin bun, însă ea își arcui o sprânceană și îi zâmbi Nynaevei.

— Mă voi duce în odaia mea, zise Nynaeve, îmbufnată.

Ridicându-se de pe pat, ea le aruncă o privire serioasă Birgittei și Aviendhei. Cumva, *ki'sainul* de pe fruntea ei o făcea să pară și mai intransigentă.

— Voi două stați treze și fiți cu ochii în patru! Până când femeile acelea nu sunt în jurul ei, se află în continuare în primejdie. Iar după aceea, nădăjduiesc că nu trebuie să vă reamintesc.

— Crezi că nu știu asta? protestă Aviendha, în timp ce Birgitte mârâi:

— Nu sunt proastă, Nynaeve!

— Asta spuneți voi, le răspunse Nynaeve amândurora. Sper asta, pentru binele lui Elayne. Și pentru al vostru.

Strângându-și șalul, ieși din odaie, la fel de impunătoare cum își dorea să fie orice Aes Sedai. Începea să fie foarte pricepută la asta.

— Zici c-ar fi o afurisită de regină, bombăni Birgitte.

— Este foarte mândră, Birgitte Trahelion, cârti Aviendha. La

fel de mândră ca un Shaido care are o capră.

Cele două încuviințară din cap.

Elayne observă că cele două așteptaseră să vorbească după ce ușa se închisese în urma Nynaevei. Femeia care negase cu atâta înverșunare că voia să fie Aes Sedai începea să semene foarte mult cu una. Poate că Lan avea o legătură cu asta. O îndruma, prin prisma experienței lui. Ea mai avea de muncă atunci când venea vorba despre a-și păstra calmul, dar părea să îi fie din ce în ce mai ușor de când cu acea căsătorie ciudată.

Prima înghițitură de vin nu avu alt gust decât de vin, unul foarte bun, iar Elayne privi încruntată cupa și șovăi. Asta până când își dădu seama ce făcea și de ce. Amintirea rădăcinii-furcii strecurată în ceaiul ei era încă vie. Ce pusese Nynaeve în vin? Firește că nu rădăcina-furcii! Dar ce? Îi păru un gest foarte greu să ridice cupa ca să ia o gură sănătoasă. Încăpățânându-se, bău vinul până la ultima picătură. „Mi-era sete. Atâta tot, gândi ea, întinzându-se ca să pună cupa la loc pe tava din argint. Cu siguranță nu am încercat *să dovedesc* ceva."

Cele două femei o urmăriseră cu atenție, însă când ea începu să se cuibărească în căutarea unei poziții mai confortabile pentru somn, acestea se întoarseră una spre cealaltă.

— Eu voi sta de strajă în salon, zise Birgitte. Mi-am lăsat acolo arcul și tolba cu săgeți. Tu rămâi aici, în caz că va avea nevoie de tine.

În loc să o contrazică, Aviendha își scoase cuțitul de la șold și îngenunche pe partea laterală a patului, de unde putea vedea pe oricine intra pe ușă înainte ca persoana respectivă să o observe pe ea. Era gata să sară la atac.

— Bate de două ori, apoi o dată, și rostește-ți numele înainte să intri, zise ea. Altminteri, voi crede că este un dușman.

Birgitte încuviință din cap de parcă ar fi fost cel mai logic lucru din lume.

— Este ridi... începu Elayne, înăbușindu-și un căscat cu mâna. Ridicol, termină ea, când fu în stare să vorbească din nou. Nimeni n-o să încerce să... Ea căscă din nou; mai bine și-ar fi vârât pumnul în gură! Lumină, ce îi *pusese* Nynaeve în vin? Să mă omoare... în noaptea asta, zise ea somnoroasă. Iar voi, amândouă, știți...

Își simțea pleoapele grele ca plumbul; se închideau, în ciuda efortului pe care îl făcea să și le țină deschise. Cuibărindu-și fără

voia ei fața în pernă, încercă să termine de spus ce avea în gând, dar…

Ea se afla în Sala Tronului din Palat. În reflexia Sălii Tronului din *Tel’aran’rhiod.* Aici, inelul din piatră răsucit care se simțea prea greu pentru mărimea lui în lumea reală, părea suficient de ușor încât să se ridice de pe pieptul ei. Exista lumină, firește, care răzbătea de peste tot și de nicăieri. Nu era ca lumina soarelui sau a lămpilor, și chiar dacă și aici era noapte, puteai vedea întotdeauna acea lumină ciudată. Ca într-un vis. Acea senzație omniprezentă a unor ochi nevăzuți care te priveau. Nu era ca într-un vis, sau mai degrabă ca într-un coșmar, dar ea se obișnuise cu ea.

În Sala Tronului aveau loc audiențe importante: primiri de emisari străini sau anunțuri de tratate și declarații de război importante făcute demnitarilor strânși acolo. Acelei încăperi lungi i se potrivea numele și întrebuințarea. Golită de oameni, cu excepția ei, sala părea o cavernă. Două rânduri de coloane albe, groase și lucioase, înalte cât zece niveluri, se înșiruiau de-a lungul încăperii. La un capăt, Tronul Leului stătea pe un podium din marmură, iar un covor roșu urca pe treptele albe de pe pardoseala din gresie în nuanțe de roșu cu alb. Tronul era pe măsura unei femei, dar totuși masiv pe picioarele sale ca niște uriașe labe de leu, sculptate și poleite, cu Leul Alb în relief, bătut în pietrele lunii, pe un fond de rubine, era așezat pe spătarul înalt, anunțând că aceea care ședea acolo domnea peste o mare națiune. Prin vitraliile mari așezate pe tavanul arcuit și înalt, reginele care fondaseră Andorul priveau în jos. Imaginile lor se împleteau cu cele ale Leului Alb și cu scene din bătăliile pe care le duseseră pentru a construi Andorul dintr-un singur oraș într-o națiune din vremea firavului imperiu al lui Artur Aripă-de-Șoim. Multe ținuturi care apăruseră în urma Războiului de O Sută de Ani nu mai existau; cu toate acestea, Andorul supraviețuise de-a lungul a mii de ani și prosperase. Uneori, Elayne simțea că acele imagini o judecau și o cântăreau ca să vadă dacă merita să calce pe urmele lor.

Nici nu se trezi bine în Sala Tronului că își făcu apariția o altă femeie. Aceasta ședea pe Tronul Leului. Era o tânără cu părul negru, într-o rochie vaporoasă din mătase roșie, brodată cu lei argintii pe mâneci și pe tiv. La gât purta un șirag de pietre roșii și pe cap, Coroana Trandafirului. Cu o mână ce i se odihnea pe

brațul în formă de cap de leu al tronului, ea își plimba privirea prin Sală, ca o regină. Apoi ochii îi căzură pe Elayne, iar pe chipul ei se citi atât recunoașterea, cât și nedumerirea. Coroana, pietrele roșii și mătasea dispărură, fiind înlocuite de un veșmânt din lână simplă și un șorț. O clipă mai târziu, dispăru și tânăra.

Elayne zâmbi amuzată. Până și slujnicele visau să stea pe Tronul Leului. Ea nădăjduia că tânăra nu se trezise speriată de prezența ei neașteptată sau măcar că trecuse la un alt vis plăcut. Un vis mai ferit decât *Tel'aran'rhiod.*

Alte lucruri se schimbară în sala tronului. Lămpile frumos lucrate care stăteau înșiruite pe coloanele înalte de-a lungul încăperii păreau să vibreze. Marile uși arcuite deschise se închiseră cât ai clipi din ochi. Numai lucrurile care stătuseră nemișcate multă vreme aveau cu adevărat o reflexie permanentă în Lumea Viselor.

Elayne își imagină o oglindă, iar aceasta apăru dinaintea ei, reflectându-i rochia verde de mătase, cu guler înalt și broderii din fire din argint pe corsaj, cu smaralde în urechi și altele mai mici prinse în cârlionții ei roșu-aurii. Făcu să îi dispară smaraldele din păr. Încuviință din cap; erau potrivite pentru Domnița-Moștenitoare, doar dacă nu erau prea fastuoase. Trebuia să ai mare grijă cum te imaginai aici, altminteri... Rochia ei simplă din mătase verde se transformă într-un veșmânt taraboner care îi acoperi formele, apoi se schimbă în pantalonii închiși și bufanți ai Oamenilor Mării. Era desculță și avea cercei din aur în urechi și în nas și un lanț plin cu medalioane. Ba chiar tatuaje negre pe mâini. Însă fără bluză, așa cum ieșeau în larg cei din Atha'an Miere. Îmbujorându-se, se schimbă în grabă în ceea ce purtase înainte și transformă cerceii cu smaralde în cercuri simple din argint. Cu cât mai simplă îți imaginai ținuta, cu atât mai ușor îți era să o păstrezi.

Lăsând să dispară oglinda – nu trebuia decât să nu se mai concentreze la ea –, Elayne își ridică privirea la acele chipuri serioase de deasupra capului.

— Femei la fel de tinere ca mine au urcat pe tron, le spuse ea.

Totuși, nu erau foarte multe; doar șapte reușiseră să poarte Coroana Trandafirului multă vreme.

— Femei mai tinere decât mine.

Trei. Iar una dintre ele abia dacă rezistase un an.

— Nu pretind că voi fi la fel de măreață ca voi, dar nici nu vă

voi face de rușine. *Voi* fi o regină bună.

— Vorbești cu *vitraliile?* zise Nynaeve, făcând-o pe Elayne să tresară.

Folosind o copie a inelului pe care Elayne îl purta lipit de piele, ea părea învăluită în ceață. Era aproape transparentă, încruntându-se, încercă să se apropie, dar se clătină și era cât pe ce să se împiedice de fusta albastru-închis taraboneră, care era mult mai strâmtă decât cea pe care Elayne și-o imaginase pentru ea. Nynaeve își coborî privirea și, brusc, aceasta se transformă într-o rochie andorană din mătase de aceeași culoare, cu broderii aurii pe mâneci și în partea de sus a corsajului. Susținea în continuare că „lâna fină și rezistentă din Ținutul celor Două Râuri” era suficient de bună pentru ea. Însă aici, unde putea apărea îmbrăcată în ea dacă dorea, nu o făcea aproape niciodată.

— Ce-ai *pus* în vinul ăla, Nynaeve? o întrebă Elayne. M-am stins ca flacăra unei lumânări.

— Nu încerca să schimbi subiectul. Dacă vorbești cu vitraliile, atunci *chiar* ar trebui să dormi în loc să fii aici. Mai că-mi vine să-ți poruncesc să...

— Nu! Rogu-te! Eu nu sunt Vandene, Nynaeve. Lumină, nici măcar nu *cunosc* jumătate din obiceiurile pe care Vandene și celelalte le iau de-a gata. Dar prefer să-ți dau ascultare, așa că n-o face! Rogu-te!

Nynaeve mârâi, trăgându-se zdravăn de coadă. Detaliile de pe rochia ei se schimbară, poalele se umflară puțin, modelele broderiilor se transformară, gulerul înalt coborî, apoi se ridică din nou, dând naștere dantelei. Nu se prea pricepea în a stăpâni concentrarea necesară. Însă punctul roșu de pe fruntea ei nu se schimbă nicio clipă.

— Prea bine, zise ea cu calm, fără să se mai încrunte.

Șalul ei cu ciucuri galbeni îi apăru pe umeri, iar pe chipul ei apărură trăsăturile lipsite de vârstă ale Aes Sedai. La tâmple avea smocuri de fire albe. Însă cuvintele ei contrastau cu înfățișarea și tonul ei calm.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc atunci când Egwene va sosi aici. Mă refer la cele petrecute azi. Întotdeauna sfârșiți prin a sporovăi ca și când v-ați pieptăna părul înainte de culcare. Lumină! Nu vreau să vină la Suprema Înscăunată cu *mine,* iar tu știi prea bine că nu vom mai scăpa de ea dacă va afla.

— Dacă voi afla ce? se auzi Egwene.

Nynaeve își întoarse capul brusc, cu ochii plini de panică, și, pentru o clipă, șalul ei cu ciucuri și rochia din mătase fură înlocuite de albul unei Alese. Îi dispăru până și punctul roșu *ki'sain.* Se întâmplă doar pentru o clipă, întrucât reveni imediat la ținuta anterioară, în afară de albul din păr. Însă fu de-ajuns ca pe fața Egwenei să apară o expresie tristă. O cunoștea foarte bine pe Nynaeve.

— Dacă voi afla ce, Nynaeve? o întrebă ea pe un ton ferm.

Elayne inspiră adânc. Ea nu intenționase să-i ascundă ceva Egwenei. Oricum, nu ceva important însă, în starea ei de spirit actuală, era foarte probabil ca Nynaeve să scuipe tot sau să se încăpățâneze și să insiste că nu ascundea nimic. Ceea ce avea să o facă pe Egwene să sape mai adânc.

— Cineva mi-a pus rădăcina-furcii în ceaiul pe care l-am băut la amiază, zise ea, povestindu-i pe scurt despre bărbații cu pumnalele lor, despre apariția întâmplătoare a lui Doilin Mellar și despre cum Dyelin își dovedise loialitatea.

Pentru siguranță, ea îi mai dădu veștile despre Elenia și Naean, despre Prima Slujnică, ce căuta iscoadele din Palat, ba chiar și despre Zarya și Kirstian, care fuseseră date în grija Vandenei. Mai adăugă și istoriile atacului asupra lui Rand și dispariția acestuia. Egwene părea netulburată de acest discurs – ba chiar o întrerupse pe Elayne când aminti de Rand, zicându-i că știa deja –, însă scutură nemulțumită din cap când află că Vandene nu făcuse niciun progres în a afla cine era Sora Neagră, deoarece acest aspect reprezenta o mare îngrijorare pentru ea.

— Oh, și urmează să am o gardă de corp, termină Elayne. Douăzeci de femei, sub comanda Căpitanului Mellar. Nu cred că Birgitte îmi va găsi niște Fecioare, dar va fi pe-aproape.

Un scaun fără spătar apăru în spatele Egwenei, iar ea se așeză fără să se uite la el. Aici, ea era mult mai pricepută decât Elayne sau Nynaeve. Purta o rochie de călărie verde-închis din lână, fină și frumos croită, fără podoabe, probabil cea pe care o purtase când se trezise în acea zi. Aceasta rămase o rochie de călărie verde din lână.

— V-aș spune să vă alăturați mie în Murandy mâine sau în noaptea asta, zise ea, dacă venirea Femeilor Clanului nu le-ar face pe Conducătoare să ia foc.

Nynaeve își revenise, dar își netezi fusta, deși nu era nevoie. Acum, broderia de pe rochia ei era argintie.

— Credeam că în aceste clipe ai la degetul mic Divanul Turnului.

— Este ca și când ai încerca să ții între degete un dihor, răspunse Egwene pe un ton sec. Care se răsucește, se zvârcolește și se încolăcește ca să te muște de încheietura mâinii. Oh, ele fac întocmai cum le spun când vine vorba despre războiul cu Elaida – nu pot evita asta, oricât de mult ar bombăni în legătură cu cheltuielile pentru mai mulți osteni! –, însă înțelegerea cu Clanul nu face parte din război. Nici faptul de a lăsa Clanul să afle că Turnul a știut de ele în tot acest timp. Sau a crezut că știe. Toate membrele Divanului ar da în apoplexie dacă ar afla cât de multe nu știu. Ele încearcă din răsputeri să găsească o cale de a opri acceptarea de noi novice.

— Dar nu pot, nu-i așa? vru să știe Nynaeve.

Ea își imagină un scaun pentru ea, o copie a celui pe care stătea Egwene, dar când se uită să se asigure că era acolo, observă un scăunel cu trei picioare. În momentul în care dădu să se așeze, obiectul se transformă într-un scaun cu spătar în formă de scară. Acum, rochia ei avea fustele despicate.

— Ai făcut o proclamație. Fiecare femeie de orice vârstă, dacă trece testul. Nu trebuie decât să faci o alta, despre Clan.

Elayne își imagină și ea un scaun, o copie a unuia dintre scaunele din salonul ei. Mult mai ușor să îl mențină.

— Oh, proclamația unei Supreme Înscăunate este la fel de bună ca o lege, zise Egwene. Asta până când Divanul găsește o cale să o ocolească. Cea mai recentă plângere este că avem doar șaisprezece Alese, deși majoritatea surorilor le tratează în continuare astfel pe Faclain și pe Theodrin. Dar nici măcar optsprezece nu sunt de-ajuns să le dea lecții novicelor de care ar trebui să se ocupe Alesele. În schimb, trebuie să se ocupe surorile de ele. Cred că unele au sperat ca în timp să scadă numărul lor, dar nu s-a întâmplat așa. Ea zâmbi brusc și în ochii ei negri se văzu o strălucire răutăcioasă. Există o novice nouă pe care mi-ar plăcea să o cunoști, Nynaeve. Sharina Melloy. E bunică. Cred că vei fi de acord că este o femeie remarcabilă.

Scaunul Nynaevei dispăru complet și căzu pe jos, cu o lovitură zgomotoasă. Ea nu păru afectată, pentru că rămase să se zgâiască la Egwene.

— Sharina Melloy? zise ea cu o voce tremurătoare. Este novice?

Rochia ei avea o croială pe care Elayne nu o mai văzuse până atunci, cu mâneci curgătoare și un decolteu adânc, prevăzut cu flori brodate și perle înșirate. Părul i se revărsa până la mijloc, fiind strâns de o cunună de piatra lunii și safire prinse pe suporturi aurii nu mai groase decât firele de ață. Pe degetul arătător de la mâna stângă purta un inel simplu din aur. Doar *ki'sain* și inelul ei cu Marele Șarpe rămaseră neschimbate.

Egwene clipi:

— Cunoști acest nume?

Ridicându-se în picioare, Nynaeve se holbă la rochia ei. Își ridică mâna stângă și atinse aproape șovăind inelul simplu din aur. În mod ciudat, ea lăsă totul așa cum era.

— S-ar putea să nu fie aceeași femeie, bombăni ea. N-are cum să fie!

Își imagină un alt scaun ca al Egwenei, apoi îl privi încruntată de parcă i-ar fi poruncit să rămână neschimbat. Însă, până când se așeză, acesta se transformă din nou într-unul cu spătar înalt, sculptat.

— A existat o Sharina Melloy... când am dat testul pentru a fi Aleasă, zise ea în grabă. Dar nu sunt obligată să vorbesc despre asta. Așa zice legea!

— Firește că nu ești obligată, zise Egwene, deși privirea pe care i-o aruncă Nynaeve era, cu siguranță, la fel de ciudată cum trebuia să fie cea a Elaynei.

Totuși, nu se putea face nimic; când Nynaeve se încăpățâna, le dădea lecții și catârilor.

— Egwene, dacă tot ai pomenit de Clan, zise Elayne, te-ai mai gândit la Sceptrul Legămintelor?

Egwene își ridică o mână ca și când ar fi dat să o oprească, însă răspunsul ei fu calm și sincer:

— Nu are rost să mă mai gândesc, Elayne. Cele Trei Legăminte jurate pe Sceptrul Legămintelor sunt ceea ce ne fac Aes Sedai. N-am înțeles asta la început, dar acum știu. În prima zi în care vom prelua controlul asupra Turnului, voi jura cele Trei Legăminte pe Sceptrul Legămintelor.

— E o nebunie! izbucni Nynaeve, aplecându-se în față.

În mod surprinzător, era același scaun. Și aceeași rochie. Foarte surprinzător. Pumnii ei strânșii i se odihneau în poală.

— Știi ce poate face! Clanul este dovada vie! Câte Aes Sedai trăiesc peste trei sute de ani? Sau ajung la vârsta asta? Să nu-mi spui că nu pot vorbi despre vârstă. Este un obicei ridicol, iar tu știi asta. Egwene, Reanne a fost numită Fruntașă pentru că era cea mai în vârstă femeie a Clanului din Ebou Dar. Cea mai bătrână din lume este o femeie pe care o cheamă Aloisia Nemosni, o negustoreasă de petrol din Tear. Egwene, ea are aproape șase sute de ani! Când Divanul va afla despre asta, pun rămășag că se va pregăti să uite de Sceptrul Legămintelor!

— Numai Lumina știe că trei sute de ani înseamnă mult timp, interveni Elayne, dar nu pot spune că mă încântă ideea de a-mi înjumătăți anii de viață, Egwene. Și cum rămâne cu Sceptrul Legămintelor și cu promisiunea făcută Clanului? Reanne vrea să fie Aes Sedai, dar ce se va întâmpla când va jura? Cum rămâne cu Aloisia? Va pica moartă? Nu le poți cere să jure, fără să știe.

— Nu *cer* nimic.

Deși fața Egwenei era calmă, își îndreptase spatele, iar vocea ei devenise rece și aspră. Ochii îi erau pătrunzători.

— Orice femeie dorește să fie soră *va* jura. Și *oricine* va refuza și își va spune în continuare Aes Sedai *va* simți din plin dreptatea Turnului.

Sub privirea calmă, Elayne înghiți cu noduri. Nynaeve păli la față. Cuvintele Egwenei nu aveau alt înțeles. Acum nu mai auzeau vocea unei prietene, ci a Supremei Înscăunate, iar aceasta nu avea prieteni când venea vorba despre a pronunța judecăți.

Părând mulțumită de ceea ce vedea în ele, Egwene se liniști.

— Cunosc problema, zise ea pe un ton mai firesc, dar fără a accepta împotrivirea. Mă aștept ca orice femeie al cărei nume se află în cartea novicelor să își dea toată silința ca să câștige șalul și să slujească drept Aes Sedai, dar nu vreau să moară nimeni pentru el. Odată ce membrele Divanului vor afla despre Clan și le va trece criza de furie, cred că le voi putea convinge să convină că dacă o soră dorește să se retragă, ar trebui să o poată face. După înlăturarea Legămintelor.

Ele hotărâseră cu mult timp în urmă că Sceptrul putea fi folosit atât pentru a dezlega, cât și pentru a lega. Altminteri, cum puteau minți surorile Negre?

— Presupun că totul va fi bine, îngădui Nynaeve pe un ton judicios.

Elayne doar încuviință din cap; era sigură că mai era ceva.

— Retrage-te în Clan, Nynaeve, zise cu blândețe Egwene. Astfel, Clanul va fi legat de Turn. Clanul își va păstra obiceiurile, firește, și Legea lor, dar vor trebui să convină că Cercul de Croșetat este inferior Supremei Înscăunate, dacă nu Divanului, iar Femeile Clanului sunt mai jos de surori. Nu vreau ca ele să facă parte din Turn, ci să meargă pe drumul lor. Dar cred că vor accepta.

Nynaeve încuviință fericită din nou din cap, însă zâmbetul îi dispăru când înțelese pe deplin. Ea rosti indignată:

— Dar...! Ierarhia Clanului este în funcție de vârstă! Vor exista surori care vor primi porunci de la femei care nici măcar nu pot ajunge la statutul de Aleasă!

— Foste surori, Nynaeve. Egwene învârti inelul cu Marele Șarpe pe mâna ei dreaptă și oftă încet. Nici măcar Femeile Clanului care au dobândit inelul nu îl poartă. Așa că vom fi nevoite să renunțăm și la el. Vom fi Femei ale Clanului, Nynaeve; nu vom mai fi Aes Sedai. Vorbea de parcă întrezărea deja acea zi îndepărtată. Își luă mâna de pe inel și inspiră adânc. Și-acum, mai e altceva? Mă așteaptă o noapte lungă și aș vrea să dorm serios înainte să le înfrunt din nou pe Conducătoare.

Încruntându-se, Nynaeve își strânse pumnul și își puse cealaltă mână peste el ca să-și ascundă inelul. Părea că renunțase să mai discute despre Clan. Pentru moment.

— Durerile de cap îți mai fac zile negre? Mă gândesc că dacă masajele femeii sunt bune la ceva, te vor scăpa de ele.

— Masajele Halimei fac minuni, Nynaeve. N-aș putea dormi deloc fără ea. Și-acum, mai e...?

Vocea ei tărăgănă când se uită spre ușa de la intrare a sălii tronului. Elayne se întoarse ca să privească și ea.

Un bărbat stătea acolo și le privea. Era la fel de înalt ca un Aiel, cu părul roșcat-închis, presărat cu fire albe, însă haina lui albastră cu guler înalt nu ar fi fost niciodată purtată de Aieli. Dădea impresia că este musculos, iar fața lui aspră părea oarecum cunoscută. Când le văzu că se uită, el se întoarse și o luă la fugă pe coridor, făcându-se nevăzut.

Lui Elayne i se tăie răsuflarea pentru o clipă. Nu îl visase din întâmplare în *Tel'aran'rhiod,* pentru că ar fi dispărut deja, însă ea auzea încă tropăitul cizmelor lui pe gresie. Fie era un vestitor în vise – lucru rar întâlnit printre bărbați, după cum spuneau

Înțeleptele –, fie avea un *ter'angreal* al lui.

Ea sări în picioare și fugi după el, dar, oricât de rapidă ar fi fost, Egwene o depăși. Egwene, deși era în spate, în clipa următoare stătea în prag, privind în direcția în care dispăruse bărbatul. Elayne încercă să se imagineze stând lângă Egwene și reuși. Coridorul era tăcut și pustiu, exceptând lămpile, cuferele și tapiseriile, toate schimbându-și forma în pâlpâitul luminii.

— Cum ai făcut asta? vru să știe Nynaeve, venind în fugă cu poalele ridicate deasupra genunchilor. Avea ciorapi roșii de mătase! Lăsând să-i cadă repede poalele când își dădu seama că Elayne îi observase, privi pe coridor. Încotro a luat-o? Se prea poate să fi auzit tot! L-ai recunoscut? Îmi amintește de cineva, dar nu știu de cine.

— Rand, zise Egwene. Se poate să fi fost unchiul lui Rand.

„Firește, gândi Elayne. Dacă Rand ar fi avut un unchi malefic."

Un sunet metalic răzbătu din partea cealaltă a sălii tronului. Ușa care dădea în camerele ținutelor din spatele podiumului se închidea. În *Tel'aran'rhiod,* ușile erau fie deschise, fie întredeschise – nu se închideau niciodată.

— Lumină! bombăni Nynaeve. Câți oameni au tras cu urechea la conversația noastră? Ca să nu mai zic cine și de ce?

— Oricine ar fi, răspunse Egwene pe un ton calm, nu par să cunoască *Tel'aran'rhiodul* la fel de bine ca noi. Este sigur că nu ne sunt prieteni, pentru că n-ar fi tras cu urechea. Cred că nu sunt prieteni unul cu celălalt, altminteri de ce ar asculta din capete opuse ale încăperii? Bărbatul acela purta o haină shienarană. În oastea mea există shienarani, dar îi știți amândouă. Niciunul nu seamănă cu Rand.

Nynaeve pufni:

— Ei bine, oricine ar fi el, sunt prea mulți oameni care ascultă pe la colțuri. Asta cred eu. Vreau să revin în trupul meu, unde singura mea grijă sunt iscoadele și pumnalele otrăvite.

„Shienarani, gândi Elayne. Oameni din ținuturile umede. Cum de îi scăpase *acest* lucru? Ei bine, existase acea mică problemă cu rădăcina-furcii."

— Ar mai fi ceva, zise ea cu voce înceată și cu precauție, nădăjduind să nu fie iscodită.

Ea relată vestea lui Dyelin despre cei din ținuturile de graniță aflați în Pădurea Braem. Povesti și despre corespondența Jupânului Norry, privind în tot acest timp de-a lungul coridorului

și în sala tronului. Nu voia ca vorbele ei să fie auzite de o altă iscoadă.

— Cred că toți patru domnitorii sunt în Pădurea Braem, termină ea.

— Rand, rosti Egwene cu răsuflarea întretăiată, părând iritată, complică lucrurile chiar și atunci când nu poate fi găsit. Știi cumva dacă au venit să-i jure credință sau să încerce să i-o dea pe Elaida? Nu găsesc alt motiv pentru care ar mărșălui mii de kilometri. Cred că deja își fierb încălțămintea ca să facă supă! Ai habar cât de greu este să hrănești o oaste întreagă care mărșăluiește?

— Cred că pot afla, zise Elayne. Mă refer la motiv. Dar… în același timp… Tu mi-ai dat ideea, Egwene. Ea nu se putu abține să nu zâmbească. Ceva *bun* se întâmplase în acea zi. Cred că m-aș putea folosi de ei ca să îmi asigur Tronul Leului.

Asne privea cu atenție rama înaltă a goblenului din fața ei și scoase un oftat care se transformă într-un căscat. Flăcările lămpilor ofereau o lumină pâlpâitoare slabă pentru acea activitate. Dar nu acesta era motivul pentru care toate păsările cusute păreau să fie strâmbe. Își dorea să fie în patul ei și disprețuia goblenul. Însă trebuia să stea trează pentru că era singura cale de a evita conversația cu Chesmal. Ceea ce Chesmal numea conversație. Galbena îngâmfată și arogantă era concentrată la broderia ei, în partea cealaltă a odăii, și bănuia că oricine lua acul în mână avea un interes deosebit pentru lucrul de mână. Pe de altă parte, Asne știa că dacă s-ar fi ridicat de pe scaun, Chesmal ar fi început imediat să o delecteze cu povești pe care le considera importante. În lunile de după dispariția lui Moghedien, ea auzise varianta lui Chesmal conform căreia o luase la întrebări pe Tamra Ospenya de cel puțin douăzeci de ori și cum le făcuse pe Roșii să o omoare pe Sierin Vayu înainte ca aceasta să apuce să poruncească arestarea ei. O ascultă cam de cincizeci de ori! Se gândea că Chesmal putea povesti chiar că salvase de una singură Ajah Neagră; probabil că *avea* să o facă, dacă ar fi avut prilejul. Asemenea subiect de discuție nu era doar plictisitor, ci și periculos. Ba chiar mortal, dacă Consiliul Suprem afla despre el. Prin urmare, Asne își înăbuși un alt căscat, se uită chiorâș la goblen și împunse cu

acul pânza întinsă. Poate că dacă făcea pasărea roșie mai mare, i-ar fi putut face aripile egale.

Sunetul făcut de zăvorul ușii le făcu pe ambele femei să își ridice privirile. Cei doi servitori știau că nu aveau voie să le deranjeze, deși femeia și soțul ei trebuiau să doarmă adânc deja. Asne îmbrățișa *saidarul,* împletind un fir care putea să ardă un intrus până în măduva oaselor. Și Chesmal era înconjurată de strălucire. Dacă persoana greșită urma să pășească prin ușa aceea, avea să regrete până la moarte.

Era Eldrith. Își ținea mănușile în mână, iar mantia neagră îi atârna încă pe spate. Rochia Brunei durdulii era tot neagră și simplă. Asne ura să poarte veșminte simple din lână, însă trebuiau să evite să atragă atenția. Hainele ponosite i se potriveau lui Eldrith.

Aceasta se opri când le văzu. Clipi, iar, pentru o clipă, pe fața-i rotundă apăru nedumerirea.

— Vai de mine! zise ea. Cine ați crezut că sunt?

Aruncându-și mănușile pe măsuța de lângă ușă, ea își aduse aminte brusc de mantie și se încruntă când își dădu seama că venise sus cu ea. Desfăcând cu grijă broșa din argint de la gât, o azvârli grămadă pe un scaun.

Lumina *saidarului* care o învăluia pe Chesmal se stinse când aceasta se răsuci ca să pună deoparte goblenul și să se ridice în picioare. Fața ei severă o făcea să pară mai înaltă decât era, chiar dacă era o femeie impozantă. Florile viu colorate pe care le brodase și-ar fi găsit locul într-o grădină.

— Pe unde-ai umblat? vru ea să știe.

Eldrith era cea mai înaltă în rang dintre ele. Moghedien o lăsase la conducere, însă Chesmal începuse să ignore acest lucru.

— Trebuia să te întorci până la amiază, și-a trecut deja jumătate din noapte!

— Am pierdut șirul orelor, Chesmal, răspunse Eldrith absentă, părând cufundată în gânduri. A trecut multă vreme de când am fost ultima oară în Caemlyn. Orașul Interior este fascinant și am servit o mâncare delicioasă la un han pe care îl țineam minte. Deși trebuie să spun că erau puține surori pe acolo. Însă nimeni nu m-a recunoscut.

Se uită la broșa ei de parcă s-ar fi întrebat de unde apăruse, apoi și-o vârî în săculețul de la cingătoare.

— Ai pierdut șirul, zise Chesmal pe un ton ferm, împreunându-și mâinile în față. Poate ca să nu o strângă de gât pe Eldrith. Ochii îi străluceau de furie. Ai pierdut șirul...

Eldrith clipi din nou, de parcă ar fi fost luată prin surprindere că i se adresa cineva.

— Oh, te-ai temut că m-a găsit din nou Kennit? Te asigur că din Samara am avut mare grijă să țin legătura ascunsă.

Uneori, Asne se întreba cât din naivitatea lui Eldrith era reală. Nicio persoană atât de detașată de ceea ce se petrecea în jurul ei nu ar fi supraviețuit atât de mult. Pe de altă parte, ea fusese suficient de aiurită încât să uite, nu o dată, să ascundă legătura înainte să ajungă în Samara, suficient ca Străjerul ei să îi dea de urmă. Dând ascultare poruncilor lui Moghedien de a aștepta întoarcerea ei, ele se ascunseseră printre revolte după plecarea ei. Așteptaseră până când așa-numitele gloate ale Profetului traversaseră sudul, ajungând în Amadicia. Rămăseseră în orașul dărăpănat și distrus chiar și după ce Asne fusese convinsă că Moghedien le abandonase. Ea strâmbă din buze când își aduse aminte. Ceea ce le determinase să ia hotărârea de a pleca fusese venirea lui Kennit, Străjerul lui Eldrith, în oraș. Acesta era sigur că ea era o criminală, pe jumătate convins că făcea parte din Ajah Neagră și hotărât să o omoare, indiferent de consecințele pe care urma să le suporte. Deloc surprinzător, nedorind să suporte ea însăși acele consecințe, Eldrith nu îngăduise nimănui să îl omoare pe bărbat. Singura soluție era să fugă. Și-apoi Eldrith fusese cea care indicase Caemlyn ca fiind singura lor speranță.

— Ai aflat ceva, Eldrith? o întrebă Asne pe un ton politicos.

Chesmal era o proastă. Oricâte frământări păreau să existe în lume în acel moment, lucrurile aveau să se îndrepte. Într-un fel sau altul.

— Poftim? Oh! Doar că sosul de ardei nu este la fel de gustos cum mi-l aminteam eu. Firește, asta a fost acum cincizeci de ani.

Asne își înăbuși un oftat. Poate că totuși era timpul ca Eldrith să sufere un accident.

Ușa se deschise, iar Temaile se strecură în odaie fără să facă zgomot. Toate fură luate prin surprindere. Sora Cenușie mignonă și cu față de vulpe își aruncase pe umeri o robă brodată cu lei, despicată în față, care lăsa la vedere o cămașă

de noapte mulată crem din mătase ce îi stătea indecent pe corp. Pe o mână, purta o brățară făcută din inele răsucite din sticlă. La vedere și la pipăit, acestea semănau cu sticla, însă n-ar fi putut fi ciobite nici cu barosul.

— Ai fost în *Tel'aran'rhiod,* zise Eldrith, privind încruntată *ter'angrealul.*

Însă nu vorbi cu asprime. Toate se temeau puțin de Temaile de când Moghedien le arătase cum și ultima bucățică din Liandrin fusese frântă. Asne nu mai știa cât de des omorâse sau torturase în cei o sută treizeci de ani ciudați de când obținuse șalul, însă arareori văzuse pe cineva mai... entuziasmat... ca Temaile. În timp ce Temaile o privea pe furiș, Chesmal nu părea să își dea seama că își lingea agitată buzele. Asne își vârî repede limba în spatele dinților, sperând că nu o observase nimeni. Cu siguranță, Chesmal n-o văzuse.

— Am convenit să nu ne folosim de ele, zise ea pe un ton aproape rugător. Sunt sigură că Nynaeve a fost cea care a rănit-o pe Moghedien, iar dacă întrece unul dintre Numiți în *Tel'aran'rhiod,* ce șanse mai avem noi? Întorcându-se brusc spre celelalte, ea încercă să vorbească pe un ton dojenitor. Voi două ați știut despre asta?

Nu reuși decât să pară morocănoasă.

Chesmal o privi cu indignare pe Eldrith în vreme ce Asne afișă obișnuita-i inocență. Știuseră, dar cine să se pună în calea Temailei? Ea se îndoia destul de mult că Eldrith ar fi îndrăznit să se împotrivească dacă ar fi fost acolo.

Temaile știa exact ce efect avea asupra lor. Ea și-ar fi plecat capul rușinată la cuvintele dojenitoare ale lui Eldrith, așa sfioase cum erau, și și-ar fi cerut iertare pentru că nu îi dăduse ascultare. În schimb, afișă un zâmbet care nu se oglindea niciodată în ochii ei, deși erau mari, negri și strălucitori.

— Ai avut dreptate, Eldrith. Ai avut dreptate că Elayne va veni aici și că Nynaeve o va însoți. Au fost împreună și este limpede că amândouă se află în Palat.

— Da, zise Eldrith, micșorându-se puțin sub privirea Temailei. Mă rog. Ea își linse buzele și se foi pe loc. Chiar și-așa, până nu vom găsi o cale să trecem de sălbaticele alea ca să ajungem la ele...

— Și ele *sunt* sălbatice, Eldrith.

Temaile se trânti într-un fotoliu, relaxată, cu picioarele

răsfirate. Tonul i se înăspri, dar nu suficient încât să pară poruncitor. Totuși, era mai mult decât ferm.

— Doar trei surori ne dau bătăi de cap, iar noi ne putem descotorosi de ele. O putem include pe Nynaeve în înțelegere. Poate și pe Elayne.

Ea se aplecă în față brusc, punându-și mâinile pe brațele fotoliului. Fie că veșmintele îi erau dezordonate sau nu, ea nu mai avea un aer nepăsător. Eldrith făcu un pas în spate de parcă ar fi fost împinsă de ochii Temailei.

— Altminteri, de ce ne aflăm aici, Eldrith? Pentru asta am venit.

Niciuna nu avu nimic de spus la aceste cuvinte. Lăsaseră în urma lor un șir de eșecuri – în Tear, în Tanchico – care le-ar fi putut costa viața dacă Consiliul Suprem ar fi pus mâna pe ele. Dar nu și dacă ar fi avut-o pe una dintre Numiți drept protectoare a lor. Iar dacă Moghedien își dorise cu atâta râvnă să o înhațe pe Nynaeve, poate că una dintre ele își dorea același lucru. Adevărata dificultate era să găsească unul dintre Numiți pe care să o prezinte împreună cu darul lor. Niciuna în afară de Asne nu părea să se fi gândit la acest lucru.

— Mai erau și alții acolo, continuă Temaile, lăsându-se din nou pe spate, părând plictisită, care le spionau pe cele două Alese ale noastre. Un bărbat care le-a lăsat să îl vadă și încă o persoană pe care n-am reușit s-o văd. Ea își țuguie buzele iritată. Ar fi rămas o simplă expresie a gurii, dacă n-ar fi fost și privirea din ochii ei. Am fost nevoită să mă ascund în spatele unei coloane pentru ca fetele să nu mă vadă. Ar trebui să te mulțumească, Eldrith, că nu m-au văzut. Ești mulțumită?

Eldrith mai că se bâlbâi încercând să își exprime mulțumirea.

Asne își îngădui să îi simtă pe cei patru Străjeri ai ei, care continuau să se apropie. Ea încetase să se mai ascundă când plecaseră din Samara. Numai Powl era Iscoadă a Întunericului, însă ceilalți făceau și credeau ce le spunea ea. Ar fi fost mai bine să îi țină ascunși de ceilalți dacă nu avea nevoie absolută de ei, însă ea voia să aibă la îndemână oameni înarmați. Mușchii și oțelul erau foarte utili. Iar dacă lucrurile aveau să se înrăutățească, ea putea scoate la iveală sceptrul lung, cu caneluri, pe care Moghedien nu îl ascunsese atât de bine pe cât credea.

Lumina zorilor de zi care pătrundea prin ferestrele salonului era cenușie. Era mai devreme decât obișnuia Doamna Shiaine să se trezească, însă în dimineața aceea ea se îmbrăcase cât timp afară era încă întuneric. Acum, ea se considera a fi Doamna Shiaine. Mili Skane, fiica șelarului, era aproape dată uitării. Din toate privințele majore, ea era cu adevărat de mulți ani Doamna Shiaine Avarhin. Seniorul Willim Avarhin fusese sărăcit, ajungând să locuiască într-o casă dărăpănată, și nici pe aceasta nu reușea să o repare. El și unica lui fiică, ultima dintr-un neam aflat în declin, locuiseră la țară, departe de orice loc unde s-ar fi putut afla de sărăcia lucie în care trăiau. Acum, nu erau decât niște oase îngropate în pădurea de lângă fermă. Însă era Doamna Shiaine. Chiar dacă acea casă de piatră înaltă și bine amenajată nu era vreun conac, fusese totuși proprietatea unui negustor prosper. Și ea era moartă de mult după ce îi dăduse tot aurul „moștenitoarei” ei. Piesele de mobilier erau bine lucrate, covoarele scumpe, tapiseriile și chiar și pernele scaunelor erau brodate cu fire din aur, iar focul trosnea într-un șemineu uriaș din marmură, cu filoane albastre. Ea pusese ca pe buiandrugul odinioară simplu să fie sculptate Inima și Mâna neamului Avarhin.

— Mai toarnă-mi vin, fetițo, zise ea pe un ton tăios, iar Falion veni în grabă cu carafa din argint cu gât înalt ca să îi umple din nou cupa cu vin aromat și fierbinte.

Uniforma unei servitoare, cu Inima Roșie și Mâna Aurie pe piept, i se potrivea lui Falion. Fața ei lungă era ca o mască atunci când se grăbi să schimbe carafa de pe bufetul cu sertare și să își reia locul lângă ușă.

— Joci un joc periculos, zise Marillin Gemalphin, rotindu-și cupa între palme.

Slăbănoagă și cu un păr cafeniu-deschis lipsit de vitalitate, Sora Brună nu semăna cu o Aes Sedai. Fața ei îngustă și nasul borcănat s-ar fi potrivit mai bine uniformei lui Falion decât veșmintelor albastre din lână fină, care erau destinate doar unui negustor de clasă mijlocie.

— Știu că ea este despărțită de Izvor, dar când va putea conduce din nou, te va face să urli de durere. Ea își strâmbă buzele subțiri într-un zâmbet deloc amuzat. Poate că îți vei dori

să poți țipa.

— Moridin a ales asta pentru ea, răspunse Shiaine. Ea a dat greș în Ebou Dar, iar el a poruncit să fie pedepsită astfel. Nu cunosc detaliile și nici nu vreau, dar dacă Moridin va vrea ca ea să stea cu nasul în mocirlă, i-l voi împinge atât de adânc, încât o să respire noroi tot anul de acum înainte. Sau sugerezi să nu-i dau ascultare unuia dintre Numiți?

Ea abia se abținu să nu se cutremure la acest gând. Marillin încercă să își ascundă expresia în spatele cupei de vin, însă miji ochii.

— Tu ce zici, Falion? întrebă Shiaine. Ai vrea să-i cer lui Moridin să te ia de-aici? S-ar putea să te considere mai puțin împovărătoare.

Când catârii or cânta ca privighetorile.

Falion nici măcar nu șovăi. Făcu o plecăciune cu spatele țeapăn și se albi la față și mai mult decât înainte.

— Nu, stăpână, zise ea în grabă. Sunt mulțumită de situația mea, stăpână.

— Vezi? îi spuse Shiaine celeilalte Aes Sedai.

Ea se îndoia că Falion era mulțumită, însă femeia ar fi acceptat orice i s-ar fi oferit decât să înfrunte nemulțumirea lui Moridin. Din același motiv, Shiaine o ținea bine în frâu. N-aveai de unde ști ce puteau afla vreunul dintre Numiți și să o ia ca pe o jignire. Credea că eșecul ei era bine ascuns, dar nu voia să riște.

— Atunci când ea va putea conduce din nou, nu va trebui să fie servitoare tot timpul, Marillin.

Oricum, Moridin îi spusese lui Shiaine că o putea ucide dacă dorea. Avea oricând posibilitatea aceasta, dacă poziția ei avea să o irite prea mult. Îi spusese că le putea ucide pe ambele surori.

— Așa o fi, zise Marillin pe un ton amenințător. Ea îi aruncă o privire piezișă lui Falion și se strâmbă. Moghedien mi-a spus să îți ofer tot sprijinul meu, dar îți spun de pe-acum că nu voi intra în Palatul Regal. Sunt prea multe surori în oraș pentru gustul meu, iar, pe deasupra, locul mustește de sălbatice. N-aș apuca să fac nici zece pași fără să nu afle cineva că sunt aici.

Shiaine se lăsă pe spate oftând, șezând picior peste picior și dând leneș din piciorul cu condur. De ce credeau întotdeauna oamenii că tu nu știai la fel de multe ca ei? Lumea era plină de

proști!
— Moghedien ți-a poruncit să-mi dai ascultare, Marillin. Știu asta pentru că mi-a spus Moridin. N-a spus-o chiar așa, dar eu cred că atunci când el pocnește din degete, Moghedien i se supune. Era periculos să vorbească astfel despre Numiți, însă trebuia să lămurească lucrurile. Vrei să-mi repeți ce n-ai de gând să faci?
Sora Aes Sedai cu fața îngustă își linse buzele, aruncându-i încă o privire lui Falion. Oare femeia se temea că va ajunge și *ea* așa? Adevărul fie spus, Shiaine ar fi schimbat-o într-o clipită pe Falion cu o servitoare adevărată, atâta vreme cât ea își putea păstra celelalte servicii. Cel mai probabil, amândouă trebuiau să moară odată ce totul lua sfârșit. Shiainei nu îi plăcea să lase lucrurile neterminate.
— N-am mințit, zise încet Marillin. Nici n-aș apuca să fac zece pași. Dar în Palat se află deja o femeie. Poate face ce dorești. Însă s-ar putea să dureze un timp până să dau de ea.
— Tu ai grijă să nu dureze prea mult timp, Marillin.
Așadar, una dintre surorile din Palat era din Ajah Neagră? Ca să poată face ceea ce dorea Shiaine, aceasta trebuia să fie Aes Sedai, și nu doar Iscoadă a Celui întunecat.
Ușa se deschise și Murellin aruncă o privire curioasă înăuntru. Trupul lui musculos aproape umplea cadrul ușii. În spatele lui, ea observă un alt bărbat. La încuviințarea ei, Murellin se dădu la o parte și îi făcu semn lui Daved Hanlon să intre, închizând ușa în urma lui. Hanlon era înfășurat într-o mantie neagră, însă își scoase o mână de sub ea ca să o prindă de fund pe Falion prin rochie. Aceasta îi aruncă o privire dușmănoasă, însă nu se clinti din loc. Hanlon făcea parte din pedeapsa ei. Totuși, Shiaine nu dorea să îl privească cum o pipăie pe femeie.
— Fă asta mai târziu, îi porunci ea. A decurs bine?
Un zâmbet larg apăru pe fața lui ca de topor.
— A decurs întocmai cum am plănuit, firește. El își aruncă o parte din mantia neagră peste umăr, lăsând să se vadă tresele aurii ale rangului de pe haina lui roșie. I te adresezi Căpitanului Gărzii de Corp a Reginei.

CAPITOLUL 11
Idei importante

Fără măcar să arunce o privire în urmă, Rand păşi prin poartă, pătrunzând într-o încăpere mare şi întunecată. Efortul de a menţine firele, de a rezista *saidarului,* îl făcea să se clatine; îl apucă greaţa şi îi venea să se aplece ca să-şi verse măruntaiele. Îi era greu şi să se ţină drept. Lumina slabă pătrundea prin crăpăturile dintre obloanele celor câtorva ferestre mici, aşezate sus, pe perete, dar era suficientă pentru a vedea Puterea care îl străbătea. Mobila şi forme mari acoperite cu pânză aproape că umpleau încăperea. Se distingeau butoaie mari de genul celor în care se ţinea vesela, cufere de toate mărimile şi formele, cutii, lăzi şi bibelouri. Nu mai rămăseseră decât nişte culoare late de un pas sau doi. El fusese convins că nu va găsi servitori care să caute ceva sau să facă curăţenie. Ultimul etaj al Palatului Regal avea câteva astfel de cămări, care semănau cu podurile uitate ale caselor mari de la ţară. Şi-apoi, el era *ta'veren.* Era un lucru bun că nu se aflase nimeni prin preajmă când se deschisese poarta. O margine a acesteia tăiase colţul unui cufăr gol, care avea legături din piele crăpată şi uzată, iar cealaltă crease o bucată netedă ca sticla în suprafaţa unei mese lungi şi furniruite, plină cu vaze şi cutii din lemn. Poate că vreo Regină a Andorului mâncase la acea masă în urmă cu un secol sau două.

„În urmă cu un secol sau două", râse enervant în capul lui Lews Therin. *„O vreme foarte îndepărtată. În numele Luminii, renunţă! Ăsta este Puţul Osândei!"* Vocea se estompă când bărbatul se ascunse într-un cotlon al minţii lui Rand.

Pentru prima oară, avea motivele lui să asculte plângerile lui Lews Therin. Îi făcu repede semn lui Min să îl urmeze din luminişul din pădure în partea cealaltă a porţii şi, de îndată ce ea îi dădu ascultare, el lăsă poarta să se închidă în urma ei,

eliberând *saidarul.* Din fericire, senzația de greață dispăru odată cu poarta. Mai era puțin amețit, dar nu mai avea acea senzație că îi venea să vomite sau că se va prăbuși. Sentimentul de murdărie stăruia însă, mana Celui Întunecat prelingându-se înlăuntrul lui din cauza firelor pe care le legase în jurul său. Mutând cureaua din piele a traistei de pe un umăr pe celălalt, încercă să se folosească de acest gest pentru a ascunde faptul că își șterse sudoarea de pe față cu mâneca. Totuși, nu avea de ce să își facă griji că Min ar fi observat.

Cizmele ei albastre cu toc stârniră praful de pe pardoseală la primul pas, iar la al doilea, praful se ridică în aer. Își scoase din mâneca hainei o batistă cu margini dantelate tocmai la timp ca să își înăbușe un strănut puternic, care fu urmat de un al doilea și un al treilea, fiecare mai puternic decât cel anterior. El își dorea ca ea să fi vrut să rămână îmbrăcată în rochie. Flori albe brodate ornau mânecile și reverele hainei ei albastre, iar pantalonii albastru-deschis îi stăteau mulați pe picioare. Cu mănușile de călărie de un albastru-deschis cu broderii galbene vârâte în spate, la curea, și cu mantia tivită cu motive galbene și prinsă cu o broșă din aur în formă de trandafir, ea părea să fi sosit pe căi mai firești, deși avea să atragă toate privirile. El purta veșminte din lână aspră maro pe care le-ar fi avut orice muncitor. În majoritatea locurilor pe unde trecuse în ultimele zile, prezența lui fusese impresionantă; de astă dată, el dorea ca doar anumite persoane să afle că el trecuse vreodată pe acolo.

— De ce rânjești la mine și îți vâri degetul în ureche ca un prostănac? vru ea să știe, îndesându-și batista în mânecă.

Ochii ei mari și negri erau bănuitori.

— Tocmai îmi ziceam cât de frumoasă ești, răspunse el încet.

Chiar era. El nu o putea privi fără să nu se gândească la asta. Sau fără să regrete că era prea slab ca să o trimită într-un loc unde să fie în siguranță.

Ea inspiră adânc și strănută, înainte să apuce să-și acopere gura cu mâna, apoi îl privi cu asprime de parcă ar fi fost vina lui.

— Mi-am abandonat calul pentru tine, Rand al'Thor. Mi-am încrețit părul pentru tine. Am renunțat la *viața* mea pentru tine! *Nu* am să renunț la haină și la pantaloni! Și-apoi, nimeni de aici nu m-a văzut în rochie decât cât timp mi-a luat să o schimb cu altceva. Știi că treaba asta nu va da roade decât dacă voi fi recunoscută. Cu fața aia, sigur nu te poți preface că ai intrat aici

de pe stradă.

Fără să se gândească, el își trecu o mână peste falcă, pipăindu-și fața. Însă nu acest detaliu îl văzu Min. Oricine l-ar fi privit ar fi văzut un bărbat cu câțiva centimetri mai scund și cu mulți ani mai în vârstă decât Rand al'Thor. Avea părul negru și lățos, ochi căprui și plicticoși și un neg pe nasul borcănat. Doar cineva care îl atingea putea pătrunde dincolo de Masca Oglinzilor. Nici măcar un Asha'man nu ar fi observat, căci firele erau inversate. Deși, dacă existau Asha'mani în Palat, ar fi însemnat că planurile lui erau mai greșite decât credea el. Vizita aceasta nu putea și nu trebuia să se încheie cu omoruri. Oricum, ea avea dreptate: nu era o față căreia i s-ar fi permis accesul în Palatul Regal din Andor fără escortă.

— Să terminăm și să plecăm repede, zise el. Înainte să aibă timp cineva să se gândească că dacă tu ești aici, aș putea fi și eu.

— Rand, zise ea cu o voce blândă, privindu-l în ochi. Așezându-și o mână pe pieptul lui, își ridică privirea spre el cu o expresie serioasă întipărită pe față. Rand, trebuie neapărat să te întâlnești cu Elayne. Și cu Aviendha; știi că, probabil, se află și ea aici. Dacă tu…

El scutură din cap, dorindu-și să n-o fi făcut. Senzația de amețeală nu dispăruse complet.

— Nu! rosti el pe un ton tăios.

Lumină! Indiferent ce spunea Min, el, pur și simplu, nu putea crede că Elayne și Aviendha îl iubeau *amândouă.* Sau faptul că, dacă era adevărat, nu o deranja pe ea. Femeile nu erau *atât* de ciudate! Elayne și Aviendha aveau motive să îl urască, și nu să îl iubească; cel puțin Elayne rostise acest lucru clar și răspicat. Mai rău, el era îndrăgostit de amândouă, dar și de Min! Trebuia să fie tare ca oțelul, însă avea impresia că se va sparge în bucăți dacă avea să fie nevoit să dea ochii cu toate trei odată.

— Îi vom găsi pe Nynaeve și pe Mat și vom pleca cât vom putea de repede. Ea deschise gura, dar el nu o lăsă să vorbească. Nu mă contrazice, Min. N-avem timp de așa ceva!

Înclinându-și capul într-o parte, Min schiță un zâmbet amuzat.

— Când te-am contrazis eu vreodată? Nu fac mereu ceea ce-mi spui? Ca și cum minciuna aceea n-ar fi fost suficient de gogonată, ea adăugă: Voiam să spun că, dacă te grăbești, de ce stăm în cămara asta prăfuită toată ziua?

Ca să sublinieze cele spuse, strănută din nou.

Existau mici șanse ca ea să nu stârnească vreun comentariu, chiar și așa cum era îmbrăcată, așa că ea scoase prima capul din încăpere. Se părea că acea cămară nu fusese complet uitată; țâțânile ușii grele abia dacă scârțâiră. După ce aruncă o privire într-o parte și în cealaltă, ieși repede, făcându-i semn să o urmeze. *Ta'veren* sau nu, el se simți ușurat când văzu că nu era nimeni pe coridor. Și cel mai timid servitor ar fi intrat la bănuieli văzându-i ieșind dintr-o cămară de la etajele superioare ale Palatului. Totuși, aveau să dea peste oameni în scurt timp. Deși Palatul Regal nu mustea de servitori precum Palatul Soarelui sau Stânca din Tear, totuși existau câteva sute de oameni într-o construcție de mărimea acesteia. Pășind alături de Min, el încercă să-și târșească picioarele și să se holbeze la tapiseriile țipătoare, la lambriurile sculptate de pe pereți și la dulapurile lustruite. Niciunele nu erau atât de rafinate precum cele de la etajele inferioare, însă orice muncitor de rând s-ar fi holbat prostește.

— Trebuie să coborâm cât mai repede la un etaj inferior, zise el în șoaptă. Deși nu se vedea nici țipenie de om pe coridor, ar fi putut întâlni zece oameni după colțul următor. Nu uita să-l întrebi pe primul servitor care îți iese în cale unde putem da de Nynaeve și de Mat. Nu da explicații decât dacă ești nevoită.

— Îți mulțumesc că mi-ai reamintit, Rand. Știam eu că am uitat ceva, dar nu-mi puteam aduce aminte ce.

Scurtul ei zâmbet fu prea încordat și bombăni ceva neinteligibil.

Rand oftă. Era o treabă prea importantă pentru ca ea să se joace, dar ea urma să o facă dacă el i-ar fi îngăduit. Nu că așa vedea ea lucrurile. Uneori însă, ideile ei erau foarte diferite de ale lui. Extrem de diferite. Trebuia să o supravegheze îndeaproape.

— Jupâneasă Farshaw, se auzi o voce de femeie din spatele lor. Dumneata ești Jupâneasa Farshaw, nu-i așa?

Când el se roti brusc, traista ei se legănă și îl lovi cu putere pe Rand în spate. Femeia durdulie și căruntă care o privea mirată pe Min era, poate, ultima persoană pe care el și-ar fi dorit să o întâlnească, cu excepția lui Elayne și a Aviendhei. Întrebându-se de ce purta o tunică roșie cu Leul Alb mare brodat pe piept, el se gârbovi și evită să se uite direct la ea. Nu era decât un

muncitor care își făcea treaba. Ea nu avea de ce să îi mai dea atenție.

— Jupâneasă Harfor! exclamă Min, zâmbind încântată. Da, eu sunt. Iar dumneata ești chiar femeia pe care o căutam. Mă tem că m-am rătăcit. Îmi poți spune unde o pot găsi pe Nynaeve al'Meara? Și pe Mat Cauthon? Omul acesta are ceva ce Nynaeve i-a cerut să-i aducă.

Prima Slujnică se încruntă puțin la Rand, înainte să-și îndrepte din nou atenția spre Min. Își arcui sprâncenele când observă veșmintele lui Min – sau poate praful de pe ele, însă nu comentă nimic legat ele.

— Mat Cauthon? Nu cred că îl cunosc. Asta dacă nu e cumva vreun servitor nou sau vreo Gardă, adăugă ea pe un ton ezitant. Cât despre Nynaeve Sedai, este foarte ocupată. Cred că n-ar avea nimic împotrivă dacă voi lua eu ce-o fi și i-l voi lăsa în odaie.

Rand își îndreptă brusc spatele. Nynaeve *Sedai?* De ce o lăsau celelalte – adevăratele Aes Sedai – să joace în continuare acest joc? Iar Mat nu era acolo? Se părea că nu fusese niciodată acolo. Culorile se roteau în mintea lui, dând naștere unei imagini pe care el aproape că o deslușea. Aceasta dispăru într-o clipită, iar el se clătină. Jupâneasa Harfor se încruntă din nou la el și pufni. Probabil credea că era beat.

Și Min se mâhni, însă doar pentru o clipă, dar în gând. Bătu cu degetul în bărbie.

— Cred că Nynaeve… Sedai dorește să îl vadă. Ezitarea fu aproape imperceptibilă. Jupâneasă Harfor, poți aranja să fie condus la odăile ei? Eu mai am o treabă de făcut înainte să plec. Ai grijă cum te porți, Nuli, și fă ce ți se spune. E un om de treabă.

Rand deschise gura, dar înainte să apuce să rostească un cuvânt, ea o luă repede pe coridor, aproape în fugă. Mantia flutura în urma ei, atât de repede se mișca. Arză-o-ar focu'! Încerca să dea de Elayne! Putea distruge totul!

„Planurile tale eșuează pentru că vrei să trăiești, nebunule.” Vocea lui Lews Therin era o șoaptă aspră și tărăgănată. *„Acceptă că ești mort. Acceptă și nu mă mai chinui, nebunule!”* Rand înăbuși vocea până când aceasta deveni un zumzăit într-un colț întunecat al minții lui. Nuli? Ce nume mai era și ăsta?

Jupâneasa Harfor o privi cu gura căscată pe Min până când

aceasta dispăru după un colț. Își netezi tunica, deși nu era nevoie, după care își întoarse privirea dezaprobatoare spre Rand. Chiar și cu Masca Oglinzilor, ea vedea un bărbat impunător, însă Reene Harfor nu era genul de femeie care să lase un astfel de lucru mărunt să o intimideze nici măcar pentru o clipă.

— N-am încredere în tine, Nuli! zise e încruntându-se. Așa că ai grijă ce faci. Ai mare grijă, dacă ai un pic de minte.

Ținând cu o mână cureaua traistei, el își îndreptă bretonul cu cealaltă.

— Da, jupâneasă, bombăni el ursuz.

Prima Slujnică i-ar fi putut recunoaște adevărata voce. Așa că doar Min ar fi trebuit să vorbească până când s-ar fi întâlnit cu Nynaeve al'Meara și cu Mat. Lumină, ce-o să se facă el dacă Min o va aduce pe Elayne? Poate și pe Aviendha. Probabil că și ea era acolo. Lumină!

— Iertare, jupâneasă, dar ar trebui să ne grăbim. Trebuie s-o văd numaidecât pe Nynaeve. El săltă puțin traista. A zis că este important foarte.

Dacă el își termina treaba până când se întorcea Min, putea scăpa cu ea înainte să trebuiască să dea ochii cu celelalte două.

— Dacă Nynaeve *Sedai* ar fi considerat că este o chestiune urgentă, îi spuse femeia durdulie pe un ton acru, punând accent pe titlul pe care el îl omisese, ar fi lăsat vorbă că te așteaptă. Și, acum, urmează-mă și ține pentru tine comentariile și părerile.

Ea porni din loc fără a mai aștepta un răspuns și fără să privească în urmă. Pluti cu o grație impunătoare. La urma urmei, ce putea face el în afară de ceea ce i se spusese? Din câte își amintea, Prima Slujnică era obișnuită ca nimeni să nu-i iasă din cuvânt. Pentru a o ajunge din urmă, el făcu doar un pas mare. Aflându-se în dreptul ei, ea îi aruncă o privire uimită care îl făcu să rămână în urmă, să se tragă de breton și să mormăie niște scuze. El nu era obișnuit să meargă în urma cuiva. Nu era un lucru care să îl tempereze. Mai persista o urmă de amețeală, precum și murdăria manei. În ultima vreme, el părea să fie într-o dispoziție proastă dacă Min nu era cu el.

Înainte să fi ajuns prea departe, servitori în livrele începură să își facă apariția pe coridoare, lustruind și ștergând praful și ducând una-alta, grăbindu-se de colo colo. Era evident că absența oamenilor atunci când el și Min ieșiseră din cămară

fusese o întâmplare. *Ta'veren* din nou. Coborâră pe niște scări înguste de serviciu și dădură peste alți servitori. I se păru ciudat că erau multe femei care nu purtau uniformă. Femei domani cu pielea arămie, cairhienine scunde, cu pielea albă, și altele cu pielea măslinie și ochi negri care cu siguranță nu erau andorane. El zâmbi când le văzu. Un mic surâs de mulțumire. Niciuna nu avea ceea ce el putea numi „o față fără vârstă", ba câteva dintre ele aveau riduri și încrețituri care nu existau niciodată pe fața unei Aes Sedai. Însă uneori, când trecea pe lângă vreuna dintre ele, i se făcea pielea de găină. Acestea conduceau, sau, cel puțin, îmbrățișau *saidarul.* Jupâneasa Harfor îl conducea pe lângă niște uși închise, iar furnicăturile pe care le simțea pe piele se întețeau. În spatele acestor uși, alte femei conduceau Puterea.

— Iertare, jupâneasă, zise el cu vocea răgușită pe care o adoptase pentru Nuli. Câte Aes Sedai sunt în Palat?

— Nu-i treaba ta! se răsti ea. Însă, aruncându-i o privire peste umăr, ea oftă și se mai înmuie. Bănuiesc că nu e niciun rău dacă vei afla. Cinci, cu tot cu Doamna Elayne și Nynaeve Sedai. În vocea ei se simți un dram de mândrie. A trecut multă vreme de când mai multe Aes Sedai cereau să fie găzduite aici în același timp.

Lui Rand îi venea să râdă, deși nu era amuzant. Cinci? Nu, cu tot cu Nynaeve și Elayne. Adică... trei Aes Sedai adevărate. Trei! Nu avea importanță cine erau celelalte. El începuse să creadă că zvonurile despre sute de Aes Sedai care mărșăluiau spre Caemlyn, însoțite de o oaste, erau adevărate și că însemna că existau multe care erau gata să îl urmeze pe Dragonul Renăscut. Însă până și speranța lui de la început că urma să aibă câteva Aes Sedai fusese prea optimistă. Zvonurile nu erau certitudini. Sau vreun plan de-al Elaidei. Lumină, unde *era* Mat? Culori străluciră în mintea lui – pentru o clipă crezu că era fața lui Mat – și se împiedică.

— Dacă ai venit aici beat, Nuli, zise Jupâneasa Harfor pe un ton ferm, vei pleca regretând amarnic. O să am eu grijă de asta!

— Da, jupâneasă, bombăni Rand, trăgându-se de breton. În capul lui, Lews Therin chicoti ca un nebun, râzând cu lacrimi.

Fusese nevoit să vină aici – era necesar –, dar începea să regrete deja.

Înconjurate de lumina *saidarului,* Nynaeve și Talaan stăteau față în față, la patru pași de șemineu, unde văpaia dogoritoare reușise să alunge aerul rece din încăpere. „Sau se încălzise din cauza efortului”, se gândi acru Nynaeve. Lecția dura deja de un ceas, conform orologiului ornat de pe polița sculptată. Un ceas de conducere fără odihnă ar fi făcut pe oricine să se încălzească. Nu ea ar fi trebuit să fie acolo, ci Sareitha, însă Bruna se furișase afară din Palat, lăsând un răvaș în care zicea că avea o treabă urgentă în oraș. Careane refuzase să se ocupe de acea treabă două zile la rând, iar Vandene refuza în continuare să dea vreo lecție, invocând motivul ridicol că nu mai avea timp deoarece le învăța pe Kirstian și pe Zarya.

— Așa! zise ea, lovind cu firul de Spirit ca să pareze încercarea timidă a ucenicei Oamenilor Mării.

Adăugând forța firului ei, ea o împinse și mai încolo pe fată, conducând în același timp Aerul în trei fire separate. Unul îi gâdilă coastele lui Talaan prin bluza albastră din pânză. Era un simplu șiretlic, însă fata icni mirată. Pentru o clipă, diminuă un strop îmbrățișarea Izvorului, până la pâlpâirea slabă a Puterii. În acea fracțiune de secundă, Nynaeve încetă să mai împingă firul celeilalte și plesni cu al ei în ținta inițială. A o separa pe Talaan de Izvor fu ca și când ar fi lovit peretele cu palma. Doar că simți înțepături pe toată pielea, și nu doar în palmă. Abia dacă era o îmbunătățire. Strălucirea *saidarului* dispăru în momentul în care ultimele două fire de Aer îi imobilizară lui Talaan brațele pe lângă corp și îi cuprinse genunchii din pantalonii ei largi și negri.

„Bine lucrat”, credea Nynaeve. Fata era foarte sprintenă și îndemânatică în mânuirea firelor. Și-apoi, a încerca să pui scut cuiva care conducea Puterea era, în cel mai bun caz, noroc, și, în cel mai rău caz, zădărnicie, în cazul în care nu erai *mult* mai puternică decât cealaltă. Talaan aproape că o egala. Acest gând îi alungă zâmbetul mulțumit de pe față. Nu cu mult timp în urmă, surorile se miraseră de forța ei, crezând că doar unii dintre Rătăciți dețineau mai multă forță. Talaan nu încetinise încă să îmbătrânească; era aproape un copil. Cincisprezece ani? Poate mai tânără! Numai Lumina știa ce potențial avea. Din fericire, niciuna dintre Călăuzele Vânturilor nu pomeniseră nimic despre asta, iar Nynaeve nu avea de gând să întrebe. Nu era

interesată să afle cu cât mai puternică decât ea ar putea fi o fată din neamul Oamenilor Mării. Nu era interesată defel.

Târșâindu-și picioarele goale pe covorul verde cu model, Talaan mai făcu o încercare slabă de a sparge scutul pe care Nynaeve îl ținea cu ușurință, după care oftă resemnată și își coborî privirea în pământ. Chiar și atunci când reușise să urmeze sfaturile Nynaevei, se comportase ca și cum ar fi eșuat. Acum stătea atât de posomorâtă, încât ai fi crezut că numai firele de Aer o țineau în poziție verticală.

Lăsând firele să se risipească, Nynaeve își potrivi șalul și deschise gura ca să îi explice lui Talaan unde greșise. Și să sublinieze, încă o dată, că încerca în zadar să se elibereze dacă nu era *mult* mai puternică decât cea care îți pusese scut. Oamenii Mării nu păreau să creadă nimic din ceea ce le spunea ea decât dacă le repeta de zece ori și le arăta de douăzeci.

— A folosit împotriva ta propria-ți forță, zise Senine din Ryal pe un ton răspicat, înainte ca Nynaeve să apuce să vorbească. Și ți-a distras atenția din nou. Este ca atunci când lupți corp la corp, fetițo. Tu știi să te lupți.

— Încearcă din nou! porunci Zaida, făcând un gest scurt cu mâna tatuată în negru.

Toate scaunele din încăpere fuseseră mutate lângă perete, cu toate că nu era nevoie cu adevărat de spațiu. Zaida ședea și urmărea lecția flancată de șase Călăuze ale Vânturilor care formau un curcubeu de mătăsuri brodate roșii, galbene și albastre, împreună cu pânze viu colorate. Se adăuga o expoziție de cercei de nas sclipitori și lanțuri încărcate de medalioane. Lucrurile decurgeau mereu la fel: una din cele două ucenice era folosită pentru lecția în sine – Nynaeve auzise că Merilille lua partea unei ucenice dacă nu era ea cea care le învăța în vreme ce Zaida și un grup sau altul de Călăuze ale Vânturilor priveau. Stăpâna Valurilor nu putea conduce Puterea, deși era mereu de față, și niciuna dintre Călăuzele Vânturilor nu se umilea ca să participe în persoană. N-ar fi făcut-o niciodată.

După aprecierea Nynaevei, grupul din acea zi era foarte ciudat, luând în considerare obsesia Oamenilor Mării pentru rang. Shielyn, Călăuza Vânturilor a Zaidei, ședea în dreapta ei. Era o femeie zveltă și rezervată, aproape la fel de înaltă ca Aviendha și mai mare decât Zaida. Din câte înțelegea Nynaeve, așa se cuvenea. Dar în stânga Zaidei stătea Senine, care slujea

pe un *soarer,* unul dintre cele mai mici vase ale Oamenilor Mării. De fapt, al ei era cel mai mic de acest soi. Firește, femeia cu fața arsă de soare, plină de riduri și cu părul bogat în fire albe purtase în trecut mai mulți cercei decât cei șase pe care îi avea atunci, și mai multe medalioane din aur pe lanțul care îi brăzda obrazul stâng. Fusese Călăuză a Vânturilor pentru Stăpâna Corăbiilor înainte ca Nesta din Reas să fie aleasă pe acest post. Însă, după legea lor, atunci când murea Stăpâna Corăbiilor sau Stăpâna Valurilor, Călăuza Vânturilor care o slujea trebuia să o ia din nou de la început, de la cel mai jos nivel. Însă Nynaeve era convinsă că exista ceva mai mult decât respect pentru poziția pe care o ocupase în trecut Senine. Rainyn, o tânără rumenă în obraji, care slujise și ea pe un *soarer,* ocupa scaunul de lângă Senine, iar Kurin, cea cu fața împietrită și ochi lipsiți de strălucire, ședea lângă Shielyn ca o statuie neagră. Caire și Tebreille stăteau pe scaunele de la capătul șirului, fiind Călăuze ale Vânturilor în slujba Stăpânelor Valurilor; aveau câte patru cercei groși în fiecare ureche și aproape la fel de multe medalioane ca Zaida. Poate că le țineau deoparte pe surorile încrezute. Ele se urau una pe cealaltă cu o înverșunare de care doar rudele de sânge erau capabile. Poate că asta era. A-i înțelege pe Atha'an Miere era mai rău decât a încerca să îi cunoști pe bărbați. Încercând acest lucru, o femeie putea înnebuni.

Bombănind, Nynaeve își trase șalul și se pregăti, gata să își folosească firele. Fericirea absolută de a îmbrățișa *saidarul* abia dacă îi putea întrece supărarea. „Încearcă din nou, Nynaeve! Încă o dată, Nynaeve! Fă-o acum, Nynaeve!” Măcar Renaile nu era acolo. Adeseori, ele voiau să o învețe lucruri pe care ea nu le știa la fel de bine precum celelalte. Chestiuni pe care ea abia dacă le cunoștea și pe care le accepta fără tragere de inimă, pentru că nu avusese parte de prea multă instruire în Turn. Ori de câte ori ea se fâstâcea câtuși de puțin, Renaile se desfăta în a o face să asude. Și celelalte îi aplicau același tratament, însă nu păreau să o facă cu atâta plăcere. Oricum, după un ceas, ea era obosită. „S-o ia naiba pe Sareitha, cu tot cu treaba ei!”

Ea lovi din nou, dar de astă dată firul de Spirit al lui Talaan îl întâlni pe al ei cu mai multă ușurință decât se așteptase ea, după care, fără intenție, al ei îl împinse și mai încolo pe celălalt. Dintr-odată, șase fire de Aer ieșiră din fată, țâșnind spre

Nynaeve, însă aceasta le tăie repede cu fire de Foc. Firele tăiate intrară înapoi în Talaan, făcând-o să se scuture vizibil, însă, înainte ca acestea să disparǎ de tot, alte șase își făcură apariția, mai repede ca înainte. Nynaeve le tăie și rămase cu gura căscată când firul de Spirit al lui Talaan pâlpâi în jurul firului său și se încolăci în jurul ei, separând-o de *saidar.* Era separată de Izvor! Talaan o separase de Izvor! Ca o ultimă mârșăvie, fire de Aer îi țineau strâns legate brațele și picioarele, zdrobindu-i poalele. Dacă ea nu ar fi fost atât de supărată pe Sareitha, acest lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Fata a învins-o, zise Caire, părând mirată.

Nimeni nu ar fi zis că era mama lui Talaan după privirea rece pe care i-o aruncă acesteia. Într-adevăr, Talaan părea stânjenită de propria-i reușită, eliberând pe dată firele și lăsând ochii în pământ.

— Foarte bine, Talaan! zise Nynaeve, când văzu că nimeni nu îi adresă vreun cuvânt de laudă sau de încurajare.

Ea își scutură iritată șalul și îl lăsă să-i cadă în îndoiturile coatelor. Nu era nevoie să îi spună fetei că avusese noroc. Era adevărat că fata era rapidă, dar Nynaeve nu avea certitudinea că va mai putea conduce mult timp. Cu siguranță nu era în forma ei cea mai bună.

— Mă tem că nu mai am timp astăzi. Așadar…

— Încearcă din nou! porunci Zaida, aplecându-se în față. Vreau să văd ceva.

Aceasta nu fu o explicație sau ceva ce semăna cu o scuză, ci doar o afirmație. Zaida nu dădea niciodată explicații, și nici nu își cerea iertare. Aștepta doar supunere.

Nynaeve se gândi să îi spună femeii că, atât timp cât existau șase Călăuze ale Vânturilor în încăpere, oricum nu putea vedea nimic din ce făceau ele, însă alungă pe loc acest gând. În urmă cu două zile, ea își exprimase liber părerile și nu își dorea să mai facă asta. Încercase să o considere o pedeapsă pentru că vorbise fără să gândească, însă acest gând nu o ajuta prea mult. Își dorea să nu le fi învățat niciodată cum să se lege.

— Încă o dată! zise ea pe un ton încordat, întorcându-se spre Talaan. După aceea, trebuie să plec.

De astă dată, ea era pregătită pentru șiretlicul fetei. Începând să conducă, ea întâlni firul lui Talaan cu mai multă pricepere și fără atât de multă forță. Fata zâmbi, văzând-o atât de nesigură.

Credea că de astă dată Nynaeve nu se va lăsa distrasă de fire de Aer străine? Împletitura lui Talaan începu să se încolăcească în jurul împletiturii ei, iar ea și-o învârti cu agilitate pe a ei ca să i-o prindă. Avea să fie pregătită atunci când femeia urma să producă firele de Aer. Sau poate nu vor fi de Aer de astă dată. Cu siguranță nu va fi nimic periculos, căci acesta era un exercițiu. Doar că firul de Spirit al lui Talaan nu completă acea încolăcire, iar cel al Nynaevei făcu o mișcare amplă. Cel al lui Talaan o lovi din plin. Încă o dată, *saidarul* se stinse în ea și fire de Aer îi imobilizară brațele pe lângă corp și îi strânseră laolaltă picioarele.

Trase aer în piept cu grijă. Trebuia să o felicite pe tânăra femeie. Nu avea scăpare. Dacă ar fi avut o mână liberă, și-ar fi smuls coada din cap.

— Ține-o! porunci Zaida, ridicându-se în picioare ca să se apropie grațios de Nynaeve.

Pantalonii ei roșii din mătase se legănau ușor deasupra picioarelor ei goale, iar panglica roșie, cu un nod complicat, se legăna pe coapsa ei. Călăuzele Vânturilor se ridicară odată cu ea și o urmară, în ordinea rangului. Caire și Tebreille se ignorară cu răceală una pe cealaltă când se grăbiră să se posteze mai aproape de Stăpâna Valurilor, în vreme ce Senine și Rainyn rămaseră cu un pas în urmă.

Supunându-se, Talaan ținu în jurul Nynaevei scutul și urzelile, forțând-o să stea nemișcată ca o statuie și să fiarbă ca un ceainic ținut prea mult pe foc. Ea refuza să se foiască, pentru că nu putea să o facă, asemenea unei marionete. Caire și Tebreille o studiau cu o privire rece și disprețuitoare, iar Kurin o privea cu aceeași desconsiderare pe care o avea față de toți locuitorii de pe uscat. Femeia cu privirea împietrită nu rânjea, nici nu se strâmba, nici nu avea vreo expresie întipărită pe față. Nu puteau sta în preajma ei prea mult timp fără să nu își dea seama care era părerea lor. Numai Rainyn afișă un dram de compătimire printr-un mic zâmbet trist.

Zaida o privi în ochi pe Nynaeve. Aveau cam aceeași înălțime.

— O ții cât poți de strâns, ucenico?

Talaan făcu o plecăciune adâncă, până aproape de pardoseală, după care își atinse fruntea, buzele și inima.

— Așa cum ai poruncit, Stăpână a Valurilor, zise ea aproape în șoaptă.

— Ce înseamnă asta? vru să știe Nynaeve. Dă-mi drumul! Poate că ai scăpat până acum comportându-te astfel cu Merilille, dar dacă crezi o clipă că…

— Ai spus că poți rupe acest scut doar dacă ești mult mai puternică, o întrerupse Zaida. Tonul ei nu era aspru, însă voia ca vorbele să fie înțelese, și nu doar auzite. Cu voia Luminii, vom afla dacă ceea ce ne-ai spus este adevărat. Este cunoscut faptul că Aes Sedai răstălmăcesc adevărul. Călăuze ale Vânturilor, veți forma un cerc. Kurin, tu vei fi în fruntea lor. Dacă va reuși să se elibereze, ai grijă să nu rănească pe nimeni. Pentru stimulare… Ucenico, pregătește-te să o întorci cu capul în jos după ce voi număra până la cinci. Unu!

Când se legară, strălucirea *saidarului* le învălui pe toate Călăuzele Vânturilor deodată. Kurin stătea cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri, ca și când și-ar fi ținut echilibrul pe puntea unui vas. Fața ei împietrită părea să transmită că era deja convinsă că vor descoperi o eschivare, dacă nu o minciună sfruntată. Talaan inspiră adânc și, pentru prima oară, stătu foarte dreaptă. Nici măcar nu clipea în timp ce o privea neliniștită pe Zaida.

Nynaeve clipi. „Nu! Nu îi puteau face una ca asta! Nu din nou!”

— Îți spun că n-am cum să rup scutul, zise ea, mult mai calmă decât se simțea. Talaan este prea puternică.

— Doi! zise Zaida, încrucișându-și brațele pe piept și holbându-se spre Nynaeve ca și când ar fi putut vedea firele.

Nynaeve împinse scutul, șovăind, ca și când ar fi fost un zid din piatră.

— Ascultă-mă, Za… ăăă… Stăpână a Valurilor! Cu siguranță nu era nevoie să o contrazică și mai mult pe femeie. Ele erau obsedate de formulele de adresare și de prea multe lucruri. Sunt convinsă că Merilille ți-a spus câte ceva despre separarea de Izvor. A luat cele Trei Legăminte. Nu *poate* minți.

Probabil că Egwene avea dreptate în legătură cu Sceptrul Legămintelor.

Privirea Zaidei nu șovăi; expresia de pe fața ei nu se schimbă.

— Trei!

— Ascultă-mă! zise Nynaeve, fără a-i păsa că părea puțin disperată.

Poate că era panicată un pic mai mult. Împinse scutul mai

tare, apoi cât putu de puternic. Parcă s-ar fi împins cu capul într-o stâncă, pentru că totul era în zadar. Începu să se zbată, instinctiv și inutil, ca să se elibereze din strânsoarea firelor de Aer. Ciucurii și capetele șalului dansau în jurul ei. Avea tot atâtea șanse să se elibereze din acele legături cum avea să rupă scutul. Însă nu se putea opri. Nu mai era în stare să facă față!

— Trebuie să mă asculți!

— Patru!

„Nu! Nu! Nu din nou!” Ea începu să zgârie cu disperare scutul. Acesta putea fi dur precum piatra, însă ea îl simțea ca sticla, neted și alunecos. Simțea Izvorul dincolo de el; aproape că îl vedea cu coada ochiului, la fel ca lumina și căldura. Cuprinsă de disperare și gâfâind, pipăi suprafața netedă. Aceasta avea o margine, ca un cerc deopotrivă suficient de mic ca să îl țină în mâini și suficient de mare ca să acopere toată lumea. Însă, când încercă să se strecoare după acea margine, se trezi din nou în mijlocul acelui cerc alunecos și tare. Încercarea ei era inutilă. Descoperise acest lucru cu mult timp în urmă, încercase totul în trecutul îndepărtat. Inima îi bătea cu putere, mai să-i sară din piept. Chinuindu-se în zadar să se liniștească, palpă în grabă suprafața până ajunse la marginea ei. O pipăi, însă fără a încerca să treacă dincolo de ea. Exista un loc pe ea care părea… mai moale la pipăit. Nu observase asta înainte. Punctul moale – o ușoară umflătură? — nu părea diferit de restul suprafeței și nu era cu mult mai moale. Însă ea dădu peste el. Se trezi din nou în mijlocul cercului. Cuprinsă de disperare, se izbi cu toată forța de punctul moale, iar și iar, însă era azvârlită repetat în mijloc. Nu se odihnea deloc înainte să se izbească din nou. Și din nou. Oh, Lumină! Te rog! Trebuia să reușească, înainte…!

Dintr-odată, își dădu seama că Zaida nu rostise „cinci”. Gâfâind de parcă ar fi alergat cincisprezece kilometri, se zgâi. Sudoarea i se rostogolea pe față și pe spate. I se prelingea printre sâni, alunecându-i pe abdomen. Picioarele îi tremurau. Stăpâna Valurilor o privea drept în ochi, bătând îngândurată cu degetul subțire pe buzele-i pline. Strălucirea învăluia în continuare cercul format din cele șase femei și, deși Kurin semăna în continuare cu o statuie din piatră ce privea disprețuitoare, Zaida nu rostise ultimul număr.

— S-a străduit cu adevărat atât de tare cum a părut, Kurin, sau toate aceste zvârcoliri și văicăreli n-au fost decât o

reprezentație? întrebă, în cele din urmă, Stăpâna Valurilor.

Nynaeve încercă să o privească indignată. *Nu* se văicărise! Sau o făcuse? Pe Zaida, privirea ei încruntată nu o impresionă așa cum nu o mișca nici ploaia care cădea pe o stâncă.

— S-a forțat atât de tare, Stăpână a Valurilor, încât zici că a cărat un *raker* în spate, răspunse Kurin fără tragere de inimă.

În ochii ei severi, ca două pietricele negre, se citea în continuare disprețul. Doar cei care trăiau pe mare se bucurau de un oarecare respect din partea ei.

— Eliberează-o, Talaan! porunci Zaida, iar scutul și urzelile dispărură când ea se întoarse și se îndreptă din nou spre scaune fără să-i arunce măcar o privire Nynaevei. Călăuze ale Vânturilor, am să vă spun ceva după ce ea va pleca. Ne vedem la aceeași oră mâine, Nynaeve Sedai.

Netezindu-și poalele șifonate și scuturându-și iritată șalul, Nynaeve încercă să își recâștige puțina demnitate care îi mai rămase. Nu îi era ușor. Era udă leoarcă de sudoare și tremura. Cu *siguranță* nu se văicărise! Încercă să nu se uite la femeia care o separase de Izvor. De două ori! Aceasta stătea moale ca untul, cu ochii pironiți la covor. Ha! Nynaeve își trase brusc șalul pe umeri.

— Mâine este rândul Sareithei Sedai, Stăpână a Valurilor. Măcar vocea ei era calmă. Eu voi fi ocupată până…

— Instrucțiunile tale sunt mai grăitoare decât cele ale celorlalte, zise Zaida, fără a se obosi să o privească. La aceeași oră, altminteri, le voi trimite pe ucenicele tale să te aducă. Poți pleca acum.

Aceste cuvinte avură înțelesul *„vei* pleca acum”.

Făcând un efort, Nynaeve își înghiți argumentele. Acestea aveau un gust amar. Mai grăitoare? Ce însemna asta? Nu voia să afle.

Până când părăsea încăperea, era în continuare profesoara – Oamenii Mării aveau legi stricte; Nynaeve bănuia că dacă regulile ar fi fost mai îngăduitoare la bordul vaselor, ar fi putut duce la necazuri. Își dorea ca ele să realizeze că nu se aflau pe un vas. Fiind în continuare profesoara, însemna că nu se putea strecura afară, oricât de mult și-ar fi dorit. Mai rău, legile lor erau destul de specifice în ceea ce îi privea pe profesorii de pe uscat. Putea să refuze să coopereze, însă dacă încălca înțelegerea lor, femeile acelea puteau răspândi zvonul din Tear

și până Lumina știe unde! Toată lumea avea să afle că Aes Sedai își încălcaseră cuvântul. Nici nu voia să se gândească ce puteau păți Aes Sedai rămase din cauza *asta.* Sânge și cenușă! Egwene *avea* dreptate, arză-o-ar focu'!

— Îți mulțumesc, Stăpână a Valurilor, pentru că îmi îngădui să vă învăț, zise ea, făcând o plecăciune și atingându-și cu degetele fruntea, buzele și inima.

Azi nu primeau o plecăciune adâncă, ci doar o ușoară înclinare a capului. Mă rog, două. Trebuia să se încline și în fața Călăuzelor Vânturilor:

— Vă mulțumesc, Călăuze ale Vânturilor, pentru că îmi îngăduiți să vă învăț.

Surorile care apelaseră la Atha'an Miere urmau să explodeze la aflarea veștii că ucenicele lor le puteau spune ce să predea și când, ba chiar să le poruncească ce să facă atunci când *nu* le învățau. Pe vasul Oamenilor Mării, un profesor de pe uscat era mai presus în rang decât matelotii. Doar atât. Iar surorile nici măcar nu vor pune mâna pe săculeții plini cu aur folosiți pentru a ademeni la bord alți profesori.

Zaida și Călăuzele Vânturilor reacționară ca și când cel mai de jos matelot și-ar fi anunțat plecarea. Adică stăteau strânse laolaltă tăcute și așteptau nerăbdătoare ca ea să plece. Doar Rainyn îi aruncă o privire nerăbdătoare. Ea era Călăuză a Vânturilor, la urma urmei. Talaan rămase în locul unde fusese lăsată, privind smerită covorul din fața picioarelor ei goale.

Cu fruntea sus și spatele drept, Nynaeve ieși din încăpere, afișând dramul de demnitate care îi mai rămăsese. Una șifonată. Când ajunse pe coridor, apucă ușa cu ambele mâini și o trânti cât putu de tare. Zgomotul răsunător fu satisfăcător. Dacă cineva se plângea, ea putea spune că îi alunecase din mână. De fapt, chiar asta se întâmplase după ce începuse să o legene cu putere.

Întorcându-se cu spatele la ușă, își frecă palmele mulțumită și tresări când văzu persoana care o aștepta pe coridor.

Îmbrăcată într-o rochie simplă de un albastru-închis, primită de la Femeile Clanului, Alivia nu părea deloc să aibă un aer ciudat la prima vedere. Era o femeie puțin mai înaltă decât Nynaeve, cu riduri fine în colțul ochilor albaștri și șuvițe albe în părul ei auriu. Însă acei ochi albaștri o priveau cu insistența unui vultur concentrat asupra prăzii.

— Jupâneasa Corly m-a trimis să-ți spun că dorește să te vadă la cina din seara aceasta, zise vulturul cu ochi albaștri, vorbind tărăgănat ca un Seanchan. Jupâneasa Karistovan, Jupâneasa Arman și Jupâneasa Juarde vor fi și ele acolo.

— Ce cauți aici singură? vru să știe Nynaeve.

Ea își dorea să poată fi ca majoritatea surorilor, să aprecieze forța celeilalte femei fără să se gândească atent la asta, însă acesta era încă un lucru pe care nu apucase să îl învețe. Poate că unii dintre Rătăciți o întreceau pe Alivia, însă erau singurii. Iar ea era din neamul Seanchan. Nynaeve și-ar fi dorit să mai fi fost cineva acolo în afară de ele două. Chiar și Lan, deși ea îi poruncise să stea deoparte când avea lecții cu Oamenii Mării. Nu era convinsă că el îi dăduse crezare atunci când ea îi spusese că alunecase pe scări mai deunăzi.

— N-ar trebui să mergi nicăieri fără escortă!

Alivia ridică din umeri – o mișcare aproape imperceptibilă a umărului. În urmă cu câteva zile, era un pachet de zâmbete prostești care o făceau pe Talaan să pară curajoasă. Acum, ea nu mai zâmbea prostește nimănui.

— Cum nu era nimeni liber, m-am furișat afară singură. Oricum, dacă mă veți păzi mereu, nu veți ajunge niciodată să aveți încredere în mine, iar eu nu voi avea niciodată prilejul să omor *sul'dam.* Cumva, aceste cuvinte, rostite pe un ton atât de calm, te făceau să simți fiori pe șira spinării. Ar trebui să învățați de la mine. Asha'manii ăia zic că există niște arme la care sunt destul de pricepuți. Știu sigur asta. Însă eu sunt și mai pricepută.

— Așa o fi, răspunse Nynaeve pe un ton tăios, potrivindu-și șalul. Poate că știm mai multe decât crezi tu.

Nu ar fi deranjat-o să îi facă o mică demonstrație femeii cu firele pe care le învățase de la Moghedien. Chiar cu câteva pe care toate le considerau a fi destul de neplăcute pentru a fi folosite pe cineva. Cu excepția... Ea era aproape convinsă că cealaltă femeie ar fi putut-o învinge cu ușurință, indiferent cum. Nu îi fu ușor să-și stăpânească neliniștea sub acea privire intensă.

— Până când... nu vom decide altfel, nu ne vom mai întâlni fără ca tu să nu fii însoțită de două sau trei Femei ale Clanului. Dacă vrei să-ți fie bine.

— Cum spui tu, zise Alivia, deloc rușinată. Ce mesaj vrei să-i

duc înapoi Jupânesei Corly?

— Spune-i Jupânesei Corly că mă văd nevoită să-i refuz invitația. Și nu uita ce ți-am spus!

— Îi voi spune, spuse femeia Seanchană cu o voce tărăgănată, ignorând complet amenințarea ei. Dar nu cred că a fost tocmai o invitație. La un ceas după lăsarea întunericului, a zis. Să nu uiți asta.

Ea se îndepărtă cu un zâmbet atotștiutor, fără să se grăbească defel să ajungă unde îi era locul.

Nynaeve privi cu dușmănie spatele femeii care se îndepărta, dar nu pentru că aceasta nu îi făcuse o plecăciune. Ei bine, nu doar din acest motiv. Păcat că aceasta renunțase la zâmbetele ei prostești, cel puțin în fața surorilor. Aruncând o privire spre ușa care le ascundea pe Atha'an Miere, Nynaeve se gândi să o urmărească pe Alivia ca să se asigure că avea să facă ceea ce îi spusese. Însă se răzgândi și o luă în cealaltă direcție. Nu se grăbi. Ar fi fost neplăcut dacă Oamenii Mării ar fi ieșit din încăpere și ar fi hotărât că trăsese cu urechea, însă ea nu grăbi pasul. Nu voia decât să aibă un mers sprinten. Atâta tot.

Femeile din neamul Atha'an Miere nu erau singurele din Palat pe care ea voia să le evite. Nu era tocmai o invitație? Sumeko Karistovan, Chilares Arman și Famelle Juarde fuseseră în Cercul de Croșetat împreună cu Reanne Corly. Cina era doar o scuză. Doreau să îi vorbească despre Călăuzele Vânturilor. Mai exact, despre relația dintre Aes Sedai aflate în Palat și „sălbaticele" din neamul Oamenilor Mării. Nu o vor ocărî pentru că nu reușise să păstreze demnitatea Turnului Alb. Nu ajunseseră până într-acolo, deși nu erau departe. Însă toată cina urma să fie presărată cu întrebări directe și comentarii tăioase, iar ea nu le putea porunci să înceteze. Se îndoia că acestea i-ar fi dat ascultare chiar dacă le-ar fi poruncit. Ele puteau veni în căutarea ei dacă ea nu mergea la ele. Fusese o mare greșeală să încerce să le învețe să demonstreze că aveau coloană vertebrală. Măcar nu era singura care trebuia să îndure toate astea, deși credea că Elayne reușise să evite ce era mai rău. Oh, cât de mult aștepta clipa în care le va vedea din nou în veșmintele albe de novice sau în rochiile Aleselor! Cât de mult aștepta clipa în care le va vedea pentru ultima oară pe Atha'an Miere!

— Nynaeve! se auzi un ciudat strigăt înăbușit în spatele ei. Accentul era cel al Oamenilor Mării. Nynaeve!

Reușind cu greu să-și ia mâna de pe coadă, Nynaeve se roti pe călcâie, gata să arunce câteva vorbe de ocară. Cum nu mai preda, iar ele nu erau pe un vas, puteau s-o lase naibii în pace.

Talaan se opri brusc în fața ei, alunecând cu picioarele goale pe gresia roșu-închis. Gâfâind, tânăra femeie își întoarse încet capul de parcă s-ar fi temut să nu se furișeze cineva în spatele ei. Tresărea de fiecare dată când zărea cu coada ochiului vreun servitor în livrea și respira ușurată doar atunci când vedea că nu era altcineva.

— Pot să merg la Turnul Alb? întrebă ea în șoaptă, frângându-și mâinile și țopăind de pe un picior pe altul. Nu voi fi niciodată aleasă. Ele spun că este un sacrificiu să renunți la mare, dar eu visez să devin novice. Îmi va fi foarte dor de mama, dar... Te rog. Trebuie să mă duci la Turn. Trebuie!

Nynaeve clipi când auzi această dorință. Multe femei visau să devină Aes Sedai, însă nu auzise pe niciuna spunând că visa să devină novice. Și-apoi... Atha'an Miere refuzau prezența vreunei Aes Sedai pe un vas al cărei Călăuză a Vânturilor putea conduce. Dar ca să le împiedice pe surori să își vâre nasul unde nu le fierbea oala, alegeau din când în când o ucenică pentru ca aceasta să meargă la Turnul Alb. Egwene spunea că în acel moment erau doar trei surori din neamul Oamenilor Mării, dar toate slabe în Putere. De trei mii de ani, Turnul avusese timp suficient să se convingă că această înzestrare era nesemnificativă și rară printre femeile Atha'an Miere. Era un aspect care nu merita a fi cercetat. Talaan avea dreptate; niciunei femei atât de puternice cum era ea nu îi va fi vreodată îngăduit să meargă la Turn, cu atât mai mult acum, când nu mai aveau scăpare. De fapt, făcea parte din înțelegerea încheiată cu ele ca surorilor Atha'an Miere să li se îngăduie să renunțe a mai fi Aes Sedai și să se întoarcă la bordul vaselor. Divanul Turnului n-ar sufla nicio *jumătate* de vorbă despre asta!

— Ei bine, pregătirea este foarte grea, Talaan, îi zise ea cu blândețe, iar tu trebuie să ai cel puțin cincisprezece ani. Și-apoi... Brusc, ceva din ce spusese tânăra o uimi. Îți va fi dor de mama ta? zise ea uimită, fără să-i pese cum suna.

— Am nouăsprezece ani! răspunse indignată Talaan. Privind fața și trupul băiețesc, Nynaeve nu era sigură că spunea adevărul. Firește că îmi va fi dor de mama. Am o înfățișare nefirească? Oh, înțeleg. Tu nu pricepi. Suntem foarte afectuoase

una cu cealaltă atunci când ne găsim doar noi două, dar în public, ea evită să trădeze semne de afectivitate. La noi, aceasta este o nelegiuire gravă. Mama și-ar putea pierde rangul și am putea fi atârnate *amândouă* cu capul în jos de un catarg și biciuite.

Nynaeve se strâmbă când aceasta spuse că vor fi atârnate cu capul în jos.

— Cu siguranță pot înțelege de ce vrei să eviți asta, zise ea. Chiar și-așa…

— Toată lumea încearcă să evite și cele mai mici favoruri, dar pentru mine este mai rău, Nynaeve!

Dacă voia să devină novice, tânăra femeie chiar trebuia să învețe să nu mai întrerupă o soră atunci când aceasta vorbea. Nu că ar fi putut. Nynaeve încercă să-și reia discursul, însă Talaan începu să turuie nestingherită:

— Bunica mea este Călăuză a Vânturilor în slujba Stăpânei Valurilor din Clanul Rossaine. Străbunica mea este Călăuză a Vânturilor în slujba Clanului Dacan, iar sora ei, în slujba Clanului Takana. Familia mea este mândră că cinci dintre noi am ajuns atât de sus. Toată lumea caută semne care să arate că Gelyn abuzează de influența sa. Știu că nu sunt îngăduite favorurile, dar sora mea a fost ucenică cu cinci ani mai mult decât este firesc, iar vara mea, cu șase! Doar ca nimeni să nu poată pretinde că ele s-au bucurat de favoruri. Atunci când privesc stelele și spun exact unde ne aflăm, sunt pedepsită pentru că sunt lentă, deși găsesc răspunsul la fel de repede ca Ehvon, Călăuza Vânturilor! Când gust marea și numesc coasta de care ne apropiem, sunt pedepsită pentru că nu este întocmai cu cel simțit de Ehvon, Călăuza Vânturilor! Te-am separat de Izvor de două ori, însă în seara asta voi sta atârnată de glezne pentru că n-am făcut-o mai devreme! Sunt pedepsită pentru scăpări trecute cu vederea la altele, pentru greșeli pe care nu le fac niciodată! Ci doar pentru că aș *putea* să le comit! Pregătirea ta ca novice a fost mai grea de-atât, Nynaeve?

— Pregătirea mea ca novice… repetă în șoaptă Nynaeve. Își dorea ca femeia să nu mai amintească întruna că va atârna de glezne. Da. Nu cred că vrei să auzi despre asta.

Patru generații de femei cu această înzestrare? Lumină! Până și o fiică ce o moștenea pe mamă era un lucru rar. Turnul o va vrea cu adevărat pe Talaan. Însă acest lucru nu avea să se

întâmple.

— Presupun că Tebreille și Caire se iubesc cu adevărat, zise ea, încercând să schimbe subiectul.

Talaan pufni.

— Mătușa mea este șireată și înșelătoare. Jubilează ori de câte ori o poate umili pe mama. Însă mama o va pune cu botul pe labe, așa cum merită. Într-o bună zi, Tebreille se va trezi slujind pe un *soarer,* sub comanda unei Stăpâne a Velelor cu mână de fier și limbă ascuțită!

Ea încuviință mulțumită din cap la acest gând. Apoi tresări, cu ochii mari de spaimă, când un servitor trecu în grabă pe lângă ele, venind din spatele ei. Acest lucru îi aminti care era scopul ei, începu să se uite în toate părțile, zicând în grabă:

— Nu poți vorbi deschis în timpul lecțiilor, dar orice alt moment va fi potrivit. Anunță-le că urmează să merg la Turn, iar ele nu vor putea să ți se împotrivească. Tu ești Aes Sedai!

Nynaeve se uită cu ochii cât cepele la fată. Iar ele vor uita, pur și simplu, totul până când ea va preda următoarea lecție? Proasta *văzuse* ce îi făcuseră acestea ei!

— Înțeleg cât de mult îți dorești să mergi, Talaan, zise ea, dar...

— Îți mulțumesc, o întrerupse Talaan, făcând repede o plecăciune. Îți mulțumesc! Apoi o luă la fugă în direcția de unde venise.

— Stai! strigă Nynaeve, făcând câțiva pași după ea. Întoarce-te! N-am făgăduit nimic!

Servitorii se întoarseră ca să se zgâiască la ea și continuară să îi arunce priviri întrebătoare chiar și după ce își reluară treburile. Nynaeve ar fi fugit după proastă, dar se temea că aceasta o conducea la Zaida și la celelalte. Probabil că avea să se scape, mărturisind că se ducea la Turn și că Nynaeve îi făgăduise acel lucru. Lumină, probabil că ea le va spune oricum!

— Arăți de parcă tocmai ai înghițit o prună stricată, zise Lan, făcându-și apariția lângă ea. Era înalt și foarte chipeș în haina lui verde, care îi venea de minune.

Ea se întrebă de cât timp el stătuse acolo. Părea imposibil ca un bărbat atât de masiv, a cărui prezență era atât de autoritară, să stea nemișcat prea mult timp fără să nu îl observi, chiar și fără mantia de Străjer.

— Un coș plin, murmură ea, lipindu-și fața de pieptul lat al

soțului ei.

Era o senzație plăcută să se sprijine doar o clipă de trupul lui puternic, în vreme ce el îi mângâia părul cu blândețe. Chiar dacă ea fu nevoită să îi mute mânerul sabiei care o împungea în coaste. Oricine ar fi vrut să se holbeze la acea dovadă publică de afecțiune n-avea decât să meargă să se spânzure. Ea vedea dezastrele care se adunau grămadă unul peste celălalt. Chiar dacă ea le-ar fi spus Zaidei și celorlalte că nu avea nici cea mai mică intenție să o ducă undeva pe Talaan, ele tot ar fi *jupuit-o* de vie. De astă dată, nu avea cum să ascundă acest lucru de Lan. Deși reușise prima oară, Reanne și celelalte vor afla. Și Alise! Acestea vor începe să se poarte cu ea așa cum o făcuseră cu Merilille, ignorându-i poruncile, arătându-i tot atâta respect cât manifestau Călăuzele Vânturilor pentru Talaan. I se va pune în cârcă să o păzească pe Alivia, lucru care va duce la o catastrofă, la o umilință deplină. În ultima vreme, părea să fie în stare doar să găsească o altă cale prin care să fie umilită. Și tot a patra zi, ea va fi nevoită să dea ochii cu Zaida și cu Călăuzele Vânturilor.

— Îți amintești cum m-ai ținut în odăile noastre ieri-dimineață? murmură ea, ridicându-și ochii și observând rânjetul care înlocui îngrijorarea de pe fața lui.

Firește că el își amintea. Ea se înroși, simțind cum îi ard obrajii. Una era când vorbea cu prietenele ei și alta când vorbea atât de direct cu soțul ei.

— Ei bine, vreau să mă duci înapoi acolo și să mă împiedici să pun vreo haină pe mine vreme de un an!

Ea începu să se înfurie din această cauză, dar el avea metodele lui de a o face să uite de acele sentimente.

El își lăsă capul pe spate și râse puternic și zgomotos, iar după o clipă, ea îi ținu isonul, deși îi venea să plângă. Adevărul fie spus, ea nu glumise.

Să aibă un soț însemna că ea nu era nevoită să împartă patul cu o altă femeie, sau cu două. Era și motivul pentru care primise un salon. Deși acesta nu era mare, îi oferise întotdeauna senzația de intimitate, cu șemineul în care ardea un foc bun și măsuța cu cele patru scaune. Cu siguranță că ea și Lan nu aveau nevoie de mai mult. Însă speranțele ei pentru intimitate îi fură spulberate de îndată ce intrară în salon. Prima Slujnică aștepta în mijlocul covorului cu motive florale, maiestuoasă

precum o regină, îngrijită, de parcă tocmai atunci se gătise, în plus, nu era niciodată mulțumită. Într-un colț al încăperii ședea un individ cocoșat, în haine ponosite, cu un neg scârbos pe nas și o traistă grea care îi atârna pe umăr.

— Bărbatul acesta pretinde că are ceva ce ai nevoie grabnic, zise Jupâneasa Harfor de îndată ce făcu o plecăciune scurtă.

Deși scurtă, era potrivită, căci nu își irosea plecăciunile pe nimeni în afară de Elayne. De asemenea, ea părea să dezaprobe legătura dintre Nynaeve și acel individ cu neg pe nas.

— Nu te supăra că-ți spun, dar nu-mi place de individul acesta.

Oricât de obosită ar fi fost, căci simțea că îmbrățișarea Izvorului era peste puterile ei, Nynaeve reuși s-o facă într-o clipită, mânată de gândul vreunui asasinat și Lumina mai știe ce. Lan trebuie să fi surprins schimbarea de pe fața ei, căci făcu un pas spre individul cu neg pe nas; deși nu își atinse sabia, poziția lui dădea impresia că și-o scosese deja. Ea nu înțelegea cum reușea el, uneori, să îi citească gândurile legat fiind de o alta, însă era încântată. Reușise să o egaleze pe Talaan – cel puțin în forță! —, însă nu era sigură că în acel moment putea conduce suficientă Putere ca să doboare măcar un scaun.

— Eu niciodată, începu ea.

— Iertare, jupâneasă, bombăni în grabă individul gârbovit, trăgându-se de bretonul unsuros. Jupâneasa Thane mi-a spus că vrei să mă vezi de îndată într-o chestiune legată de Femeile Cercului. Ceva legat de Cenn Buie.

Nynaeve se miră, apoi, după o clipă, își aminti să își închidă gura.

— Da, răspunse ea încet, zgâindu-se la individ.

Îi era greu să observe altceva în afară de acel neg dezgustător, dar era convinsă că nu îl mai văzuse până atunci. O chestiune ce privea Femeile Cercului. Niciunui bărbat nu îi era îngăduit să afle despre asta. Era secret. Totuși, ea continuă să îmbrățișeze *saidarul.*

— Îmi... amintesc acum. Îți mulțumesc, Jupâneasă Harfor. Sunt sigură că ai o grămadă de lucruri de rezolvat.

Ignorând aluzia, Prima Slujnică o privi încruntată și bănuitoare, după care îl analiză o clipă pe individul cocoșat, apoi pe Lan, și dispăru. Ea încuviință din cap ca pentru sine, de parcă prezența lui făcea toată diferența!

— Atunci, eu vă las. Sunt convinsă că Seniorul Lan se poate ocupa de individul acesta.

Înăbușindu-și indignarea, Nynaeve abia așteptă să se închidă ușa și se întoarse furioasă spre individul cocoșat și negul lui.

— Cine ești? vru ea să știe. De unde știi acele nume? Nu ești din Ținutul celor Două Râ…

Bărbatul… se zbârli. Nu există cuvânt mai potrivit pentru asta. Se zbârli și se îndreptă de spate și brusc se transformă în Rand, strâmbându-se, îmbrăcat în haine ponosite din lână, cu acele capete îngrozitoare ce străluceau în nuanțe de roșu și auriu pe dosul palmelor și cu traista din piele pe umăr. Unde învățase să facă asta? Cine îl învățase? Pentru o clipă, ea se împotrivi gândului de a se deghiza și ea, ca să îi arate că și ea putea face asta.

— Văd că nu ți-ai ascultat propriul sfat, îi zise Rand lui Lan, ca și când ea n-ar fi fost acolo. Dar de ce îi îngădui să se prefacă a fi Aes Sedai? Chiar dacă adevăratele Aes Sedai i-ar îngădui acest lucru, ea s-ar putea răni.

— Pentru că este Aes Sedai, păstorule, răspunse încet Lan. Nici el nu se uită la ea! Părea a fi pregătit să își scoată sabia într-o clipită. Cât despre sfat… Uneori, ea este mai puternică decât tine. Tu l-ai acceptat?

Rand se uită la ea. Îi aruncă o privire neîncrezătoare, chiar și când ea își aranjă intenționat șalul, astfel încât ciucurii galbeni să se legene. În schimb, el spuse, scuturând din cap:

— Nu! Ai dreptate. Uneori, ești prea slab ca să faci ceea ce trebuie.

— Ce tot bolborosiți acolo? îi întrebă ea pe un ton aspru.

— Doar lucruri despre care vorbesc bărbații, răspunse Lan.

— N-ai înțelege, zise Rand.

Ea pufni la auzul acestor cuvinte. De cele mai multe ori erau bârfe și nimicuri în cazul bărbaților. În cel mai bun caz. Obosită, ea eliberă *saidarul,* dar fără tragere de inimă. Nu era nevoie să se apere de Rand, însă i-ar fi plăcut să îl mai țină puțin, doar ca să îl atingă, obosită sau nu.

— Rand, știm despre Cairhien, zise ea, afundându-se recunoscătoare într-un fotoliu. Afurisitele alea de femei din neamul Oamenilor Mării o epuizaseră! De aceea te afli aici, îmbrăcat astfel? Dacă încerci să te ascunzi de…

El părea obosit. Mai îndârjit decât și-l amintea ea, dar foarte

obosit. Totuși, rămase în picioare. În mod ciudat, părea să-i semene lui Lan, gata să scoată o sabie pe care nu o purta. Poate că acea tentativă de crimă la adresa lui fusese suficient ca să îl facă să înțeleagă.

— Rand, Egwene te poate ajuta.

— Nu mă ascund, zise el. Cel puțin nu până când voi ucide niște oameni care trebuie să moară. Lumină, și el vorbea la fel de direct despre asta ca Alivia! De ce el și Lan continuau să își arunce priviri, dar se prefăceau că n-o făceau? Și cum m-ar putea ajuta Egwene, mă rog? continuă el, așezând traista pe masă. Se auzi un sunet limpede de greutate, deși înăbușit. Bănuiesc că și ea e Aes Sedai? El părea *amuzat.* E și ea aici? Voi trei și două Aes Sedai adevărate. Doar două! Nu! N-am timp pentru asta. Vreau să-ți las ceva în grijă până când…

— Egwene este Suprema Înscăunată, tolomacule, mârâi ea. Era plăcut să poată întrerupe și ea pe cineva. Elaida este o uzurpatoare. Nădăjduiesc că ai avut suficientă minte ca să nu te apropii de ea! Pun rămășag că n-ai fi plecat de la acea întâlnire pe picioarele tale. Există cinci Aes Sedai *adevărate* aici, *inclusiv* eu, și alte trei sute o însoțesc pe Egwene și oastea ei. Toate sunt pregătite să o doboare pe Elaida. Uită-te la tine! În ciuda vorbelor tale curajoase, cineva a fost cât pe ce să te ucidă, iar acum te furișezi pe aici îmbrăcat ca un grăjdar! Unde te-ai afla mai în siguranță dacă nu lângă Egwene? Nici măcar Asha’manii ăia ai tăi n-ar îndrăzni să lupte împotriva a trei sute de surori!

„Oh, da! într-adevăr frumos.” El încercă să-și ascundă mirarea, însă nu prea reuși, căci se zgâia la ea.

— Ai fi mirată să afli ce ar reuși să facă Asha’manii mei, spuse el pe un ton sec după un minut. Bănuiesc că Mat este cu oastea Egwenei.

El se clătină și își duse o mână la cap.

Făcu doar o jumătate de pas, însă ea sări din fotoliu înainte ca el să apuce să își recapete echilibrul. Îmbrățișând cu greu *saidarul,* ea își întinse mâinile ca să îi cuprindă capul și împleti cu grijă o Cercetare în jurul lui. Încercase să afle o cale mai bună de a afla de ce suferea cineva, însă nu reușise. Era suficient. De îndată ce firul se încolăci în jurul lui, ei i se tăie răsuflarea. Știa despre rana lui din partea laterală din Falme, care nu se vindeca de tot, rezistentă la orice fel de Tămăduire cunoscut ei, ca o pustulă plină de rău în carnea lui. Acum, mai exista o rană pe

jumătate vindecată peste cea veche, dar și aceea pulsa cu rău – care era un alt tip, ca o oglindire a celeilalte, dar la fel de toxică. Iar ea nu o putea atinge pe niciuna cu Puterea. Nu își dorea să facă asta cu adevărat – i se făcea pielea de găină numai la acest gând! —, dar încercă. Ceva nevăzut o ținea departe. Ca un scut. Unul de *saidin?*

Acest lucru o făcu să se oprească să mai conducă și să facă un pas în spate. Se agăță de Izvor; indiferent cât de obosită era, trebuia să se străduiască să îl elibereze. Nicio soră nu se putea gândi la jumătatea masculină a Puterii fără să nu i se facă măcar puțin teamă. El o privea calm, iar acest lucru o făcu să se cutremure. Părea un om total diferit față de Rand al'Thor cel pe care îl văzuse crescând. Era foarte bucuroasă că Lan se afla acolo, oricât de greu i-ar fi fost să recunoască. Își dădu seama că el nu se relaxase deloc. O fi sporovăind cu Rand ca doi bărbați la o pipă și o halbă de bere, dar îl considera periculos pe Rand. Iar Rand îl privea pe Lan ca și când știa acest lucru și îl accepta.

— Nimic din toate astea nu are importanță acum, zise Rand, întorcându-se spre traista de pe masă.

Ea nu știa dacă el se referea la rănile lui sau la locul unde se afla Mat. Scoase din traistă două statuete, înalte de treizeci de centimetri – un bărbat cu barbă, ce semăna cu un înțelept, și o femeie la fel de înțeleaptă, cu fața senină, fiecare purtând robe largi și ținând în aer o sferă din cristal transparent. După felul în care el le manevra, acestea erau mai grele decât păreau.

— Vreau să le ții ascunse până când voi trimite după ele, Nynaeve. Ținând o mână pe figurina femeii, el șovăi. Și după tine. Voi avea nevoie de tine atunci când le voi folosi. Atunci când noi le vom utiliza. După ce voi avea grijă de bărbații aceia. Acest lucru este pe primul loc.

— Să le folosim? zise ea, bănuitoare. De ce uciderea cuiva era pe primul loc? Însă nu aceasta era cea mai importantă întrebare. Pentru ce? Sunt *ter'angreali?*

El încuviință din cap.

— Cu asta, poți atinge cel mai mare *sa'angreal* făcut vreodată pentru o femeie. Din câte am înțeles, acesta este îngropat în insula Tremalking, dar asta n-are importanță. El atinse cu mâna figurina bărbatului. Cu asta, pot să ating geamănul său masculin. Odinioară, cineva mi-a spus că bărbatul și femeia care

folosesc acești *sa’angreali* îl pot provoca pe Cel Întunecat. Într-o bună zi, s-ar putea ca acestea să fie folosite în acest scop, dar, între timp, sper să fie de-ajuns ca să curețe jumătatea masculină a Izvorului.

— Dacă s-ar putea face acest lucru, nu l-ar fi îndeplinit chiar din Vârsta Legendelor? întrebă încet Lan. La fel de încet cum ai scoate lama din oțel a unei săbii din teacă. Cândva ai spus că i-aș putea face rău ei. Părea imposibil ca vocea lui să devină mai aspră, dar se întâmplă. I-ai putea pricinui moartea, păstorule.

Tonul lui lăsa să se înțeleagă că el nu va îngădui una ca asta.

Rand întâlni privirea rece și albastră a lui Lan.

— Nu știu de ce n-au făcut-o. Nu-mi pasă de ce. Trebuie să încercăm noi.

Nynaeve își mușcă buza de jos. Ea bănuia că Rand făcea din asta o ocazie publică. Toate aceste treceri din public în privat, toate aceste decizii o debusolau uneori, însă nu îi păsa că Lan vorbise neîntrebat. Deși el era cam nepriceput în asta, ei îi plăceau bărbații care vorbeau pe șleau. Ea avea nevoie de timp ca să gândească. Nu la decizia ei, căci o luase deja. Ci la cum să o pună în aplicare. Poate că lui Rand nu îi va plăcea. Lui Lan, cu siguranță nu. Ei bine, bărbații mereu voiau să facă lucrurile de capul lor. Uneori, trebuia să îi înveți că nu era întotdeauna posibil.

— Mi se pare o idee minunată, zise ea. Nu era tocmai o minciună. *Era* o idee minunată, în comparație cu celelalte variante. Dar nu văd de ce-aș sta aici, așteptând chemarea ta de parcă aș fi vreo slujnică. O voi face, dar vom merge cu toții împreună.

Ea avusese dreptate. Cei doi bărbați nu agreară deloc această decizie.

CAPITOLUL 12
Un crin în vremea iernii

Un alt servitor fu cât pe ce să cadă în nas când făcu o plecăciune adâncă, iar Elayne oftă în timp ce plutea de-a lungul coridorului Palatului. Domnița-Moștenitoare a Andorului încerca să plutească maiestuoasă și senină. Deși îi venea s-o ia la fugă, chiar dacă poalele ei bleumarin probabil că ar fi încurcat-o în cazul în care ar fi încercat. Aproape că simțea ochii bulbucați ai bărbatului robust urmărindu-le pe ea și pe însoțitoarele ei. O mică iritare care va trece; un fir de nisip în condurul ei. „Afurisitul de Rand al'Thor, cel-care-crede-că-știe-ce-e-mai-bine-pentru-toți, e ca o mâncărime pe spatele meu!", gândi ea. Dacă a reușit să scape de ea de astă dată...!

— Nu uita, zise ea pe un ton ferm, că nu trebuie să afle despre iscoade sau despre rădăcina-furcii. Nimic din toate astea!

Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să hotărască să o „salveze". Bărbații făceau astfel de prostii, pe care Nynaeve le numea „a gândi cu părul de pe piept". Lumină, probabil că el va încerca să îi aducă înapoi în oraș pe Aieli și pe Saldaeani! Poate chiar în Palat! Oricât de greu i-ar fi fost să recunoască asta, ea nu l-ar fi putut opri, nu fără a declanșa un război, și poate nici acesta nu ar fi fost de-ajuns.

— Nu îi spun lucruri pe care nu trebuie să le știe, zise Min încruntându-se la o servitoare zveltă, care rămăsese cu ochii căscați de mirare, și care, atunci când făcu o plecăciune, fu cât pe ce să cadă pe burtă pe gresia maronie cu tente roșiatice.

Uitându-se pieziș la Min, Elayne își aminti de vremurile în care și ea purtase pantaloni și se întrebă dacă n-ar fi trebuit să încerce din nou. Cu siguranță aveau să îi ofere mai multă libertate de mișcare decât poalele. Nu și cizmele cu toc, hotărî ea. Acestea o făceau pe Min să fie aproape la fel de înaltă ca

Aviendha. Birgitte, care se dezechilibra în ele, și Min, cu pantalonii mulați și cu haina care abia dacă îi acoperea șoldurile, ofereau o imagine scandaloasă.

— Îl minți?

În vocea Aviendhei se simțea bănuiala. Chiar și felul în care își potrivi șalul negru pe umăr vădea dezaprobarea. O privi furioasă pe Min.

— Firește că nu, răspunse Min pe un ton aspru, privind-o și ea furioasă. Decât atunci când este nevoie.

Aviendha chicoti, părând surprinsă că o făcuse, apoi afișă din nou o expresie împietrită.

Ce o să se facă cu ele? *Trebuiau* să se placă una pe cealaltă. Pur și simplu *trebuia.* Însă cele două femei se priveau ca două pisici ciudate închise într-o cameră mică încă de când se cunoscuseră. Oh, ele fuseseră de acord cu tot – nu avuseseră de ales, atât timp cât niciuna din ele nu știa când va putea pune mâna pe bărbat din nou –, însă ea nădăjduia că nu își vor arăta iarăși una alteia cât de pricepute erau în a-și mânui cuțitele. Cu un aer degajat, fără să pară deloc amenințător, dar foarte deschis. Pe de altă parte, Aviendha fusese destul de impresionată de numărul de cuțite pe care Min le purta cu ea.

Un servitor tânăr și deșirat care ducea o tavă cu abajururi înalte pentru lămpi făcu o plecăciune când ea trecu pe lângă el. Din nefericire, el se holbă atât de insistent, încât uită să mai fie atent la povara pe care o căra. Zgomotul sticlei care se sparse când ateriză pe pardoseală umplu coridorul.

Elayne oftă din nou. Nădăjduia ca toată lumea să se obișnuiască în curând cu noua ordine a lucrurilor. Nu ea era cea care atrăgea toate privirile, nici Aviendha, nici chiar Min, deși probabil atrăgea și ea câteva priviri. Nu, erau Caseille și Deni, care le urmau îndeaproape, cele care îi făceau pe servitori să le privească cu ochii cât cepele și să se împiedice. Ea avea acum opt gărzi de corp, iar cele două erau de strajă la ușa ei când se trezi.

Acea mirare era stârnită, probabil, de simplul fapt că Elayne avea gărzi de corp care o urmau pretutindeni și că acestea *erau* femei. Nimeni nu era încă obișnuit cu asta, însă Birgitte spusese că le va face să pară respectuoase. Așa și era. Ea trebuie să le fi pus la treabă pe toate cusătoresele și croitoresele din Palat de îndată ce ieșise din odaia Elaynei noaptea trecută. Fiecare

femeie purta o pălărie roșie cu o pană lungă și albă de-a lungul borurilor largi și o panglică lată și roșie, cu margini din dantelă albă peste piept, pe care erau cusuți Lei Albi ce stăteau în două picioare. Hainele lor stacojii cu guler alb erau din mătase, iar croiala lor fusese puțin modificată, astfel încât să se potrivească mai bine și să atârne până aproape de genunchi, deasupra pantalonilor stacojii, prevăzuți pe lateral cu o dungă albă. Dantela albă și bogată le ieșea la încheieturi și în jurul gâtului, iar cizmele lor negre fuseseră atât de bine lustruite, încât luceau. Aveau o înfățișare elegantă, dar până și Deni cea cu ochi blânzi mergea puțin țanțoș. Elayne bănuia că femeile vor fi și mai mândre odată ce vor fi gata centiroanele și tecile lucrate în aur, coifurile și platoșele lăcuite. Birgitte poruncise ca platoșele să fie făcute pe măsura femeilor; iar Elayne era sigură că acest lucru îi va face să se holbeze pe armurierii din Palat!

În acel moment, Birgitte era ocupată cu interogarea femeilor pentru că dorea să strângă douăzeci de gărzi de corp. Elayne îi simțea concentrarea, deși nu se vedea niciun dram de activitate fizică. Prin urmare, asta făcea, dacă nu cumva citea sau nu juca zaruri, căci Birgitte arareori renunța la îndatoririle ei pentru a-și oferi răgaz pentru sine. Elayne spera ca Birgitte să se oprească doar la douăzeci de femei. Își dorea ca Birgitte să fie suficient de ocupată, încât să nu observe decât atunci când era prea târziu că mascase legătura. Se gândea că fusese atât de îngrijorată că Birgitte putea să simtă ceea ce Elayne nu dorea. Soluția se afla într-o întrebare simplă adresată Vandenei, iar răspunsul fusese o amintire tristă legată de puținele lucruri pe care le știa, de fapt, despre ceea ce însemna să fii Aes Sedai, în special despre chestiunile pe care celelalte surori le luau drept bune. Se pare că știa fiecare soră care avea un Străjer, chiar și cele care rămâneau celibatare.

Era ciudat cum se întâmplau, uneori, lucrurile. Dacă n-ar fi fost gărzile de corp și dacă nu s-ar fi întrebat cum putea să le evite pe acestea *și* pe Birgitte, ei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să întrebe și nu ar fi aflat niciodată la timp cum să folosească mascarea. Nu că plănuia să le evite pe gărzi prea curând, dar cel mai bine era să fie pregătită la nevoie. Cu siguranță că Birgitte nu avea să le mai îngăduie ei și Aviendhei să se mai plimbe singure prin oraș, fie zi, fie noapte.

Când ajunseră în fața ușii Nynaevei, ea încetă să se mai

gândească la Birgitte. Doar că nu trebuia să mascheze legătura decât în ultima clipă. Rand se afla în partea cealaltă a ușii. Acesta îi stăruia, uneori, atât de mult în gând, încât ea ajungea să se întrebe dacă nu semăna cu vreo femeie naivă dintr-o poveste care se lovea cu capul de pereți din cauza unui bărbat. Ea crezuse întotdeauna că acele povești fuseseră scrise de bărbați. Doar că, uneori, Rand chiar o făcea să se simtă ca o neghioabă. Bine măcar că el nu își dădea seama de asta, slavă Luminii!

— Așteptați aici și nu lăsați pe nimeni să intre! le porunci ea gărzilor.

Nu își permitea să fie întreruptă sau să-i fie distrasă atenția în acel moment. Cu puțin noroc, gărzile ei erau suficient de noi, încât să nu își dea seama ce însemnau uniformele lor elegante.

— Voi zăbovi doar câteva minute.

Femeile o salutară scurt, cu un braț peste piept, și se postară de o parte și de cealaltă a ușii. Caseille afișa o față împietrită și dusese o mână pe mânerul sabiei, iar Deni ținea măciuca lungă în ambele mâini și zâmbea slab. Elayne era convinsă că femeia îndesată credea că Min o adusese aici ca să se întâlnească cu vreun ibovnic secret. Ea bănuia că și Caseille credea la fel. În fața celor două femei, ele nu fuseseră atât de discrete pe cât ar fi trebuit; niciuna nu pomenise numele lui, însă rostiseră de prea multe ori „el în sus” și „el în jos”. Din fericite, niciuna nu încercase să găsească vreo scuză ca să plece și să îi dea raportul Birgittei. Dacă ele erau gărzile ei de corp, atunci erau ale ei, și nu ale Birgittei. Doar că ele nu îi ascundeau nimic Birgittei dacă ea masca legătura prea devreme.

Elayne își dădu seama că șovăia. Bărbatul la care visa în fiecare noapte se afla de partea cealaltă a ușii, iar ea stătea acolo ca o toantă. Așteptase atâta timp, își dorise acest lucru atât de mult, iar acum mai că îi era teamă. Nu îngăduia ca situația să decurgă prost. Făcu un efort ca să se adune.

— Sunteți pregătite?

Vocea nu îi era la fel de puternică așa cum sperase, dar măcar nu îi tremura. În stomac avea fluturi de mărimea vulpilor. Nu mai simțise asta de mult.

— Firește, răspunse Aviendha, însă mai întâi înghiți cu noduri.

— Sunt pregătită, zise slab Min.

Ele intrară fără să bată la ușă, închizând repede ușa în urma

lor.

Nynaeve sări în picioare și făcu ochii mari înainte ca ele să pătrundă de-a binelea în salon. Elayne abia dacă îi observă pe ea și pe Lan, deși mirosul dulce care ieșea din pipa Străjerului umplea încăperea. Rand era, într-adevăr, acolo. Deghizarea aceea îngrozitoare pe care i-o descrisese Min dispăruse, în afară de hainele ponosite și de mănușile aspre. Însă tot chipeș era.

El sări de pe scaun când o văzu, dar înainte să se ridice de tot, se clătină pe picioare și apucă masa cu ambele mâini, de parcă se înecase și îi venea să vomite. Elayne îmbrățișă Izvorul și făcu un pas spre el, apoi se opri și se hotărî să elibereze Puterea. Abilitatea ei în Tămăduire era slabă și Nynaeve se mișcase la fel de repede ca ea, strălucirea *saidarului* învăluind-o brusc. Ea își ridică mâinile spre Rand.

El se feri, făcându-i semn cu mâna să se îndepărteze.

— Nu ai ce Tămădui, Nynaeve, zise el pe un ton aspru. Oricum, se pare că ai câștigat.

Fața lui era ca o mască ce îi ascundea emoțiile, însă părea să le soarbă din ochi atât pe Elayne, cât și pe Aviendha. Ea fu surprinsă când realiză că acest lucru o bucura. Nădăjduise ca lucrurile să se desfășoare astfel, să le facă față de dragul surorii ei, iar acum nu mai era nevoie de asta. El făcu un efort vizibil ca să se îndrepte de spate și să își ia privirea de la ea și de la Aviendha, deși încerca să se ascundă.

— Trebuia să plecăm de mult, Min, zise el.

Elayne rămase cu gura căscată.

— Crezi că poți pleca fără măcar să *vorbești* cu mine, cu noi? reuși ea să spună.

— Bărbații!

Min și Aviendha oftară aproape deodată și se priviră mirate una pe cealaltă. Își desfăcură brațele în grabă. Pentru o clipă, în ciuda diferențelor în aproape tot ce le privea, ele fuseseră amândouă o oglindire a dezgustului femeiesc.

— Bărbații care au încercat să mă omoare în Cairhien vor transforma tot palatul acesta într-un morman de cenușă dacă vor ști că mă aflu aici, zise încet Rand. Poate și numai dacă vor bănui. Cred că Min v-a spus că au fost Asha'mani. Să nu vă încredeți în niciunul, cu excepția a trei: Damer Flinn, Jahar Narishma și Eben Hopwil. În ei ați putea avea încredere. Cât despre restul... El își strânse pumnii înmănușați pe lângă corp,

părând a nu-și da seama. Deși, uneori, o sabie se întoarce în mâna ta, eu tot am nevoie de una. Feriți-vă de orice bărbat care poartă haina neagră! N-avem timp de stat la taclale. Ar fi bine să plec cât mai repede.

Elayne se înșelase. El nu era tocmai cum îl visase ea. Cândva, avusese un aer copilăresc, însă acum îi dispăruse complet. Îl compătimea pentru asta, însă nu credea că și el o făcea sau că putea să o facă.

— Are dreptate într-o privință, zise Lan din spatele pipei, cu același aer liniștit. Încă un bărbat care părea să nu fi fost niciodată băiat. Ochii lui albaștri erau de gheață sub șnurul împletit din piele care îi încadra sprâncenele. Toți cei din preajma lui se află în mare primejdie. Toți.

Dintr-un anume motiv, Nynaeve pufni. Apoi își puse mâna pe o traistă din piele umflată care se afla pe masă și zâmbi. Deși după o clipă zâmbetul îi pieri.

— Sora mea dintâi și cu mine trebuie să ne temem de primejdie? vru să știe Aviendha, proptindu-și pumnii îl șolduri. Șalul îi alunecă de pe umeri și căzu pe jos, dar ea era atât de concentrată, încât nici nu păru să bage de seamă. Bărbatul acesta are *toh* în fața noastră, Aan'allein, și noi în fața lui. Trebui să găsim o rezolvare.

Min își desfăcu brațele.

— Nu știu ce treabă au degetele[1] cuiva aici, sau picioarele, dar nu plec nicăieri până când tu nu vei vorbi cu ele, Rand!

Alese să nu ia în seamă privirea furioasă a Aviendhei.

Oftând, Rand se rezemă de un colț al mesei și își trecu degetele înmănușate prin cârlionții roșcat-închis care îi atârnau până la ceafă. Părea că în sinea lui se ducea o luptă.

— Îmi pare rău că v-ați pricopsit cu femeile *sul'dam* și *damane,* zise el în cele din urmă. Părea să regrete, dar nu foarte mult; poate că îi părea rău doar de frig. Taim trebuia să le ducă la surorile pe care le credeam a fi cu voi. Presupun că oricine poate face o asemenea greșeală. Poate a crezut că toate acele Meșterese și Înțelepte pe care le-a strâns Nynaeve erau Aes Sedai.

Zâmbetul lui era liniștit, însă nu se oglindea și în ochii lui.

— Rand, zise Min pe un ton jos, de avertizare.

El avu tupeul să o privească întrebător, de parcă nu înțelegea.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil *toh* – *toes* (degete de la picioare în lb. engleză).

Apoi el continuă:

— Oricum, se pare că aveți destule ca să rezistați în fața câtorva femei până când le veți putea da… pe mâna celorlalte surori, cele care o însoțesc pe Egwene. Lucrurile nu iau întotdeauna întorsătura la care te aștepți, nu-i așa? Cine s-ar fi gândit că o mână de surori care fug de Elaida vor stârni o rebeliune împotriva Turnului Alb? Cu Egwene ca Înscăunată! Și cu Oastea Mâinii Roșii drept armată. Bănuiesc că Mat poate rămâne acolo o vreme. Dintr-un anume motiv, el clipi și își atinse fruntea, apoi continuă pe același ton calm care enerva: Ei bine, e o răsturnare ciudată de situație. Oricum, nu m-ar mira dacă prietenele mele din Turn și-ar face suficient curaj că iasă la vedere.

Arcuindu-și o sprânceană, Elayne îi aruncă o privire Nynaevei. Meșterese și Înțelepte? Oastea era armata Egwenei, iar Mat era cu ea? Încercarea Nynaevei de a face ochii mari de mirare îi trăda vinovăția. Elayne credea că nu avea importanță. El avea să afle adevărul în curând dacă putea fi convins să meargă la Egwene. Oricum, ea avea chestiuni mai importante de discutat cu el. Oricât de lipsit de grijă reușea să pară, bărbatul trăncănea, îndrugându-le vrute și nevrute în speranța că le va distrage atenția.

— Nu va funcționa, Rand.

Elayne își strânse poalele cu mâinile ca să se abțină să îl amenințe cu degetul. Sau cu pumnul – nu era sigură cu care o va face. *Celelalte* surori? *Adevăratele* Aes Sedai, voise el să spună. Cum *îndrăznea?* Și *prietenele* lui din Turn! Oare credea în continuare în scrisoarea ciudată a lui Alviarin? Vocea ei era rece, fermă și calmă și nu îngăduia nicio absurditate.

— Nimic din toate astea nu are nicio importanță acum. Despre tine, Aviendha, Min și mine trebuie să vorbim. Și o vom face. O vom face cu *toții,* Rand al’Thor, iar tu *nu* vei pleca din Palat până atunci!

Vreme îndelungată, el doar o privi, fără să i se schimbe expresia de pe față. Apoi trase aer zgomotos în piept, iar fața lui deveni de piatră.

— Te iubesc, Elayne. Fără să șovăie, el continuă, cuvintele revărsându-i-se din gură ca apa dintr-un stăvilar spart. Fața îi era un zid de piatră. Te iubesc, Aviendha. Te iubesc, Min. Dar pe niciuna cu un dram mai mult sau mai puțin decât pe celelalte

două. N-o vreau doar pe una, vă vreau pe toate trei. Gata, am spus-o. Sunt un desfrânat. Și-acum, puteți pleca fără să priviți în urma voastră. Oricum, e o nebunie. Nu-mi permit să iubesc pe nimeni!

— Rand al'Thor, chițăi Nynaeve, este cel mai scandalos lucru pe care l-am auzit vreodată ieșind din gura ta! Însăși ideea de a-ți mărturisi dragostea față de *trei* femei! Ești *mai rău* decât un desfrânat! Cere-ți imediat scuze!

Lan își smulsese pipa din gură și se zgâia la Rand.

— Te iubesc, Rand, zise simplu Elayne, și chiar dacă nu ai întrebat, vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ea se înroși puțin, însă intenționa să fie mult mai directă pe viitor, așa că se gândea că acest lucru abia dacă mai avea importanță. Nynaeve își mișca buzele, dar nu scotea niciun sunet.

— Inima mea e în mâinile tale, Rand, zise Aviendha, rostindu-i numele de parcă ar fi fost ceva rar și prețios. Dacă vei face câte o cunună de mireasă pentru sora mea dintâi și pentru mine, o voi accepta.

Și ea se înroși, însă încercă să ascundă acest lucru când se aplecă să-și ridice șalul de pe jos și și-l aranjă pe brațe. După obiceiurile Aielilor, ea n-ar fi trebuit să rostească niciodată aceste cuvinte. În cele din urmă, Nynaeve reuși să scoată un sunet. Un chițăit.

— Dacă nu știi deja că te iubesc, zise Min, atunci ești orb, surd și mort! Ea cu siguranță nu se înroși; în ochii ei negri se oglindea o strălucire răutăcioasă și părea gata să izbucnească în râs. Cât despre căsătorie, ei bine, vom găsi o rezolvare între noi trei, așa că, gata!

Nynaeve își strânse coada în ambele mâini și și-o trase cu putere, respirând greu pe nas. Lan începuse să studieze cu atenție conținutul pipei lui.

Rand le privea pe cele trei de parcă nu mai văzuse niciodată o femeie și se întreba ce erau.

— Ați înnebunit toate, zise el într-un final. M-aș căsători cu oricare dintre voi – cu toate, să mi-ajute Lumina! —, dar nu se poate, iar voi știți asta.

Nynaeve se prăbuși pe scaun, scuturând nemulțumită din cap. Bombănea ceva, deși tot ce reușea Elayne să deslușească era ceva despre faptul că Femeile Cercului își înghițiseră limba.

— Mai avem ceva de discutat, zise Elayne. Lumină, Min și Aviendha zici că se uitau la o prăjitură! Făcând un efort, ea reuși să-și facă zâmbetul să pară mai puțin... nerăbdător, în odaia mea, cred. Nu are rost să îi deranjăm pe Nynaeve și pe Lan.

Ea se temea mai degrabă că Nynaeve va încerca să îi oprească dacă va auzi. Femeia nu întârzia să își folosească autoritatea atunci când venea vorba despre chestiuni legate de Aes Sedai.

— Da, zise încet Rand. Apoi, în mod ciudat, el adăugă: Am spus că vei câștiga, Nynaeve. Nu voi pleca fără să te revăd.

— Oh! exclamă Nynaeve, tresărind. Da, firește. A crescut sub ochii mei, îndrugă ea, zâmbindu-i slab Elaynei. Aproape de la început. L-am văzut făcând primii pași. Nu poate pleca fără să nu stăm de vorbă pe-ndelete.

Elayne o privi bănuitoare. Lumină, vorbea de zici că era o îngrijitoare în vârstă. Deși Lini nu bolborosea niciodată. Ea nădăjduia că Lini era în viață și bine, însă se temea că niciuna, nici cealaltă nu era adevărată. De ce continua Nynaeve în acest fel? Femeia punea ceva la cale și dacă nu se folosea de statutul ei ca să ducă lucrurile la bun sfârșit, atunci însemna că era ceva despre care ea însăși știa că era greșit.

Dintr-odată, Rand păru că se clatină, ca și când aerul din jurul lui devenise dogoritor, iar Elayne uită de toate. Într-o clipită, el era... altcineva, mai scund și mai neîngrijit, cu un aspect grosolan și atât de respingător la vedere, încât ea nici măcar nu se gândi că el folosea jumătatea masculină a Puterii. Părul negru și unsuros îi atârna, încadrându-i fața de o paloare bolnăvicioasă și plină de negi păroși, inclusiv cel de pe nasul borcănat de deasupra buzelor groase și moi pe care mai că se prelingea saliva. El strânse din ochi și înghiți, strângând în mâini brațele scaunului, de parcă n-ar fi suportat să le vadă cum se holbau la el.

— Tot frumos ești, Rand, zise ea cu blândețe.

— Ha! făcu Min. Fața asta ar face și o capră să leșine!

Era adevărat, dar ea n-ar fi trebuit să rostească aceste vorbe. Aviendha râse.

— Ai simțul umorului, Min Farshaw. Fața asta ar face o turmă de capre să leșine.

Oh, Lumină, chiar așa *era*! Elayne își înăbuși la timp un chicotit.

— Sunt cine sunt, zise Rand, ridicându-se de pe scaun. Doar că nu o să vedeți.

Când Deni îl zări pe Rand deghizat, pe fața ei împietrită apăru un zâmbet strâmb. Caseille rămase cu gura căscată. „S-a zis cu gândurile despre un ibovnic secret”, gândi Elayne, râzând amuzată în sinea ei. Ea era convinsă că el atrăgea tot atâtea priviri ca și Gărzile în timp ce înainta printre ele, târșâindu-și picioarele și încruntându-se posac. Cu siguranță, nimeni nu putea bănui cine era el. Servitorii de pe coridoare credeau, poate, că el fusese prins pentru vreo nelegiuire pe care o comisese. Cu siguranță îl ajuta înfățișarea. Caseille și Deni nu îl scăpau din ochi, căci și ele credeau la fel.

Femeile Gărzii mai că se împotriviră atunci când își dădură seama că ea voia ca ele să aștepte afară în vreme ce cele trei intrară cu el în odaie. Dintr-odată, deghizarea lui Rand nu mai părea deloc amuzantă. Gura Caseillei deveni o linie subțire, iar pe fața lată a lui Deni se citea o indignare încăpățânată. Elayne mai că fu nevoită să le fluture pe sub nas inelul cu Mare Șarpe, înainte ca ele să se posteze lângă ușă, încruntându-se. Ea închise ușa încet, ca să nu le mai vadă fețele încruntate, deși îi venea să o trântească. Lumină, bărbatul ar fi putut alege o înfățișare mai *puțin* dezgustătoare pentru deghizarea lui.

Cât despre *el,* Rand se duse direct la masa gravată și se rezemă de ea în vreme ce aerul din jurul lui străluci, iar el deveni încă o dată el însuși. Dragonii de pe podul palmelor aveau o strălucire metalică, stacojie și aurie.

— Vreau ceva de băut, bombăni el cu o voce răgușită, zărind carafa din argint cu gât înalt de pe masa lungă de lângă perete.

Fără să se uite la ea, la Min sau la Aviendha, se duse într-acolo clătinându-se și își umplu cu vin o cupă din argint pe care o goli pe jumătate dintr-o înghițitură. Vinul dulce și aromat fusese lăsat când micul ei dejun fusese strâns. Acesta trebuie să fi fost deja rece ca gheața. Cum ea nu fusese așteptată să se întoarcă în odaia ei atât de repede, focul din vatră se transformase în cenușă. Însă ea nu observă ca el să facă vreun gest prin care să încălzească vinul prin conducere. Ar fi văzut ieșind aburi. Și de ce se dusese până în locul unde se afla vinul în loc să conducă pentru a-l aduce la el? Îi stătea în fire să facă

astfel de lucruri, să facă să plutească cupele de vin și lămpile pe firele de Aer.

— Te simți bine, Rand? îl întrebă Elayne. Adică, ești bolnav? Ea simți cum i se strânge stomacul gândindu-se ce ar fi putut face o boală din el. Nynaeve poate…

— Sunt cât se poate de bine, zise el pe un ton ferm. Stătea *în continuare* cu spatele la ele. După ce goli cupa, o umplu la loc. Și-acum, ce nu vrei să afle Nynaeve?

Elayne își arcui sprâncenele și se uită la Aviendha și la Min. Dacă *el* ghicise că era șiretlic, *cu siguranță* o făcuse și Nynaeve. Atunci, de ce le îngăduise să plece? Și *cum* reușise el să ghicească? Mirată, Aviendha clătină ușor din cap. Min clătină și ea din cap, dar cu un rânjet care spunea că trebuia să te aștepți, uneori, la asemenea lucruri. Elayne simți un dram de iritare – nu chiar gelozie, căci gelozia nu era permisă între ele – că Min petrecuse atât de mult timp cu el, și ea nu. Ei bine, dacă el voia să se joace de-a surprizele…

— Vrem să te facem Străjerul nostru prin legare, zise ea, netezindu-și poalele sub ea înainte să se așeze pe un scaun.

Min ședea pe marginea mesei, cu picioarele atârnate, iar Aviendha se așeză turcește pe covor, răsfirându-și cu grijă poalele grele din lână.

— Toate trei. Însă obiceiul cere să întrebăm mai întâi.

El se întoarse brusc. Stropi în jur din greșeală cu vinul din cupă și din carafă. Înjurând, se îndepărtă în grabă de la pata udă care începea să se întindă pe covor și puse carafa la loc, pe tavă. O altă pată mare și udă îi decora partea din față a hainei din lână aspră, împreună cu picături de vin roșu pe care el încercă să le șteargă cu mâna. Mulțumitor.

— Ați înnebunit de-a binelea, mârâi el. Știți ce mă așteaptă. Știți ce înseamnă asta pentru oricine ar fi legat de mine. Chiar dacă nu îmi voi pierde mințile, ea trebuie să trăiască prin mine! Cum adică, toate trei? Min nu poate conduce. Oricum, Alanna Mosvani v-a luat-o înainte și nu s-a ostenit să întrebe. Ea și Verin duceau niște fete din Ținutul celor Două Râuri la Turnul Alb. Sunt legat de ea de câteva luni bune.

— Și mi-ai ascuns asta, păstor tolomac? zise Min. Dacă aș fi știut…!

Ea își scoase cu îndemânare un cuțit cu lama subțire din mânecă, îl privi încruntată, apoi îl vârî la loc. Le va aplica un

tratament dur atât lui Rand, cât și Alannei.

— A fost împotriva obiceiului, zise Aviendha pe un ton pe jumătate întrebător.

Ea își schimbă poziția pe covor și își pipăi cuțitul de la șold.

— Într-adevăr, răspunse Elayne cu înverșunare.

Era dezgustător că o soră i-ar face asta *vreunui* bărbat. Că Alanna îi provocase asta lui *Rand...*! Ea și-o amintea pe Sora Verde întunecată și înfocată, cu umorul ei negru și temperamentul ei iute.

— Alanna are mai mult *toh* în fața lui decât l-ar putea răsplăti într-o *viață*! Și în fața noastră. Chiar dacă nu vrea acum, își va dori să o *ucid* după ce voi pune mâna pe ea!

— După ce *noi* vom pune mâna pe ea, zise Aviendha, dând din cap pentru mai multă emfază.

— Așadar, zise Rand, privind în cupa cu vin, înțelegeți că nu mai are niciun rost. Cred... că ar fi mai bine să mă întorc la Nynaeve acum. Vii cu mine, Min?

În ciuda a ceea ce îi spuseseră ele, Rand nu părea să le fi dat crezare, de parcă Min l-ar fi putut abandona în acel moment. Nu dădea semne să se teamă de asta; părea doar resemnat.

— Ba *are* rost, insistă Elayne. Ea se apleacă spre el, încercând prin puterea minții să îl facă să accepte ceea ce îi spunea ea. O legătură nu te păzește de o alta. Surorile nu se leagă de același bărbat pentru că așa o cere *obiceiul,* Rand, sau pentru că nu vor să îl *împartă.* Nu că n-ar fi posibil acest lucru. Și nu este nici împotriva legii Turnului.

Firește, unele obiceiuri erau la fel de puternice ca legea, cel puțin în ochii surorilor. Nynaeve descoperea din ce în ce mai mult, pe zi ce trecea, obiceiurile și demnitățile surorilor Aes Sedai. Când avea să le cunoască în totalitate, probabil că urma să explodeze de furie.

— Ei bine, noi *vrem* să te împărțim! Te *vom* împărți, dacă vei vrea și tu.

Cu câtă ușurință rostise aceste cuvinte! Odinioară, fusese convinsă că n-ar fi putut-o face. Asta până când își dăduse seama că o iubea pe Aviendha la fel de mult cum îl iubea pe el, doar că într-un alt mod. Și pe Min, o altă soră, chiar dacă nu se adoptaseră una pe cealaltă. Dacă i s-ar ivi ocazia, ea i-ar pune Alannei pielea pe băț pentru că se atinsese de el, însă Aviendha și Min erau diferite. Ele erau parte din ea. Într-un fel, ele *erau*

ea, iar ea era ele.

Ea își mai domoli tonul.

— Eu îți cer, Rand. *Noi* îți cerem. Te rugăm, lasă-ne să te legăm.

— Min, murmură el pe un ton aproape acuzator. În ochii lui, pe care și-i ținea țintuiți asupra lui Min, se citea disperarea. Ai știut, nu-i așa? Ai știut că dacă voi da ochii cu ele…

El scutură din cap, incapabil sau nedorind să mai continue discuția.

— N-am aflat despre legătură decât acum mai puțin de o oră, când mi-au spus ele, răspunse ea, întâlnindu-i cea mai blândă privire pe care Elayne o văzuse vreodată. Însă am știut, am sperat, ce se va întâmpla dacă le vei vedea din nou. Unele lucruri trebuie să se întâmple, Rand. Trebuie să se întâmple.

Rand se holba în cupa lui cu vin, clipele părând ore, apoi, în cele din urmă, o așeză la loc pe tavă.

— Prea bine, zise el încet. Nu pot spune că nu vreau asta, pentru că vreau. Arză-m-ar Lumina pentru asta! Dar gândiți-vă la prețul pe care îl veți plăti.

Elayne nu era nevoită să se gândească la preț. Îl știuse de la bun început, discutase despre asta cu Aviendha ca să se asigure că și ea înțelegea. Îi explicase și lui Min. „Ia ce vrei, dar plătește”, zicea o vorbă străveche. Niciuna din ele nu trebuia să se gândească la preț; îl știau și erau dispuse să îl plătească, însă nu era vreme de pierdut. Chiar și acum, ea nu s-ar fi mirat dacă el ar fi hotărât că prețul era prea mare. De parcă ar fi fost decizia lui!

Deschizându-se în fața *saidarului,* ea se legă cu Aviendha. Cele două își zâmbiră. Împărtășirea trăirilor cele mai intime și a senzațiilor fizice, într-o conștientizare reciprocă crescândă cu sora ei, era întotdeauna o plăcere. Semăna foarte mult cu ceea ce avea să împărtășească în curând cu Rand. Se gândise cu mare atenție la toate detaliile, le întorsese pe toate părțile. Cele aflate de la fiii Aieli în legătură cu firele de adopție îi fuseseră de mare ajutor. Primul ei gând fusese la acea ceremonie.

Ea împleti cu grijă Spiritul, o țesătură alcătuită din peste o sută de fire, fiecare la locul lui, și așeză țesătura pe Aviendha, care ședea pe jos, apoi procedă la fel cu Min, care ședea marginea mesei. Într-un fel, nu erau două împletituri diferite. Ele străluciră cu o asemănare precisă, iar ei i se părea ca atunci

când o privea pe una, o vedea și pe cealaltă. Acestea nu erau fire folosite în ceremonia de adopție, însă se foloseau aceleași principii. Ele *cuprindeau,* ceea ce se întâmpla cu una prinsă în acea împletitură se întâmpla cu toate din ea. De îndată ce firele fură fixate, ea o lăsă pe Aviendha să preia conducerea cercului format din cele două. Firele deja țesute rămaseră, iar Aviendha împleti pe loc fire identice în jurul Elaynei și din nou în jurul lui Min, amestecându-le până când acestea nu se mai deosebeau de cele ale Elaynei. După aceea, Elayne preluă din nou controlul. Ele făceau asta cu multă ușurință acum, după foarte multă practică. Erau patru împletituri, sau, mai degrabă, trei, și totuși toate păreau să formeze o unică operă.

Totul era pregătit. Aviendha avea o încredere de nestrămutat, mai puternică decât orice emoție pe care Elayne o simțise vreodată din partea Birgittei. Min se ținea strâns cu mâinile de marginea mesei și cu picioarele încrucișate; deși nu putea vedea firele, ea oferea un zâmbet încrezător, care fu doar puțin alterat atunci când ea își linse buzele. Elayne inspiră adânc. În ochii ei, cele trei erau încercuite și legate de o dantelărie de Spirit care făcea ca până și cea mai fină lucrătură să pară ponosită. Măcar dacă va funcționa așa cum credea ea că se va întâmpla.

Ea subție fiecare împletitură care ieșea din ele, întinzând-o către Rand. Răsuci cele trei fire până când acestea deveniră unul, pe care îl schimbă în legătura cu Străjerul. O așeză pe Rand cu aceeași blândețe cu care ar așeza o pătură pe un prunc. Rețeaua de fire de Spirit se așeză în jurul lui și se așeză în el. El nici măcar nu clipi, însă totul luă sfârșit. Ea eliberă *saidarul.* Gata.

El se uită lung la ele, apoi își duse încet degetele la tâmple.

— Oh, Lumină, Rand, durerea… murmură Min cu voce rănită. N-am știut; nu mi-am închipuit niciodată. Cum o suporți? Există dureri pe care nici măcar nu pari să le cunoști, de parcă ai trăit cu ele atâta vreme, încât au devenit parte din tine. Stârcii aceia de pe mâinile tale; încă mai simți durerea înfierării. Chestiile alea de pe brațele tale îți provoacă durere! Și coastele tale. Oh, Lumină, coastele tale! De ce nu plângi, Rand? De ce nu plângi?

— El este *Car'a'carn,* zise Aviendha, râzând. Este la fel de puternic ca însuși Ținutul Întreit! Expresia de pe fața ei era mândră – oh, atât de mândră! —, dar chiar dacă râdea, lacrimile i se rostogoleau pe obrajii arși de soare. Venele de aur. Oh,

venele de aur. Chiar mă iubești, Rand.

Elayne îl privea și simțea în mintea ei. Durerea rănilor și a suferințelor pe care el le uitase de-a binelea. Încordarea și neîncrederea; mirarea. Însă trăirile lui erau prea rigide, ca un bulgăre de rășină întărită, ca o piatră. Cu toate acestea, printre ele pulsau și străluceau vene aurii ori de câte ori el se uita la Min sau la Aviendha. Sau la ea. El o iubea *cu adevărat.* Le iubea pe toate trei. Iar asta o făcea să râdă de bucurie. Poate că alte femei s-ar fi îndoit, dar ea va ști întotdeauna că iubirea lui era sinceră.

— Facă Lumina să știți ce ați făcut, zise el în șoaptă. Facă Lumina să nu… Rășina se mai întări puțin. El era convins că ele vor suferi și își făcea deja curaj. Trebuie… să plec acum. Măcar știu că acum sunteți bine; nu mai trebuie să-mi fac griji în privința voastră. El zâmbi brusc; ar fi putut să semene cu un băiat dacă zâmbetul i s-ar fi oglindit și în ochi. Nynaeve o să-și iasă din minți crezând că am plecat pe furiș fără să o văd. Nu că n-ar merita s-o țin puțin pe jar.

— Ar mai fi ceva, Rand, zise Elayne și tăcu pentru a înghiți. Lumină, crezuse că *asta* va fi partea cea mai ușoară.

— Bănuiesc că Aviendha și cu mine trebuie să stăm de vorbă cât mai putem, zise Min în grabă, sărind de pe masă. Undeva unde putem fi singure. Ne puteți scuza, rogu-vă?

Aviendha se ridică grațios de pe covor, netezindu-și poalele.

— Așa e. Min Farshaw și cu mine trebuie să aflăm lucruri una despre cealaltă.

Ea o privi neîncrezătoare pe Min, în timp ce-și aranja șalul, dar cele două plecară braț la braț.

Rand le privi cu precauție, de parcă ar fi știut că plecarea lor fusese plănuită. Se simțea ca un lup încolțit. Însă acele vene de aur străluceau în capul ei.

— Ele au primit ceva de la tine ce eu n-am primit, începu Elayne, apoi se înecă, simțind cum îi ard obrajii.

Sânge și cenușă! Cum *procedau* alte femei în situația asta? Ea cântări cu grijă amestecul de senzații din capul ei. Capul era la el și amestecul la Birgitte. Cel din urmă nu se schimbase deloc; își imagină cum îl învelește într-o batistă, cum o înnoadă strâns și cum Birgitte dispare. Nu mai rămase decât Rand. Și acele vene de un auriu strălucitor. Fluturi de mărimea unor *ogari* băteau din aripi în stomacul ei. Înghițind cu noduri, inspiră

adânc.

— Va trebui să mă ajuți cu bumbii, zise ea cu o voce tremurătoare. Nu-mi pot da jos rochia asta de una singură.

Cele două femei-gărzi se mișcară când Min ieși pe coridor însoțită de femeia Aiel, apoi rămaseră neclintite când își dădură seama, văzând-o pe Min cum închide ușa, că nu va mai ieși nimeni.

— *Nu* poate avea gusturi *atât* de proaste, bombăni cea mătăhăloasă, cu ochi somnoroși, strângând în mâini măciuca lungă.

Min nu credea că trebuia să audă cineva.

— Prea mult curaj și prea multă candoare, mârâi cea zveltă, cu apucături de bărbat. Căpitanul-General ne-a avertizat despre asta.

Ea puse mâna înmănușată pe clanța ușii în formă de cap de leu.

— Dacă veți intra acum, s-ar putea să vă jupoaie de vii, zise Min pe un ton vesel. Ați văzut-o vreodată ieșindu-și din fire? E în stare să facă și un urs să plângă!

Aviendha o lăsă de braț pe Min și se depărtă puțin. Își îndreptă privirea încruntată spre femeile gărzi.

— Va îndoiți că sora mea nu poate face față unui singur bărbat? Este Aes Sedai și este neînfricată. Iar voi ați jurat s-o slujiți! Faceți cum vă poruncește și nu vă mai băgați nasul unde nu vă fierbe oala.

Cele două femei gărzi se priviră îndelung. Femeia mai dolofană ridică din umeri. Cea slăbănoagă făcu o grimasă, însă își luă mâna de pe clanță.

— Am jurat s-o țin pe fată în viață, zise ea pe un ton aspru, și asta intenționez să fac. Voi, copilelor, mergeți și vă jucați cu păpușile, iar pe mine lăsați-mă să-mi fac treaba.

Min se gândi să-și scoată cuțitul și să și-l învârtă pe degete, așa cum o învățase Thom Merrilin, doar ca să le arate cine era copil. Femeia zveltă nu era tânără, dar nu avea nici fire albe în păr, și părea a fi destul de puternică. Și de rapidă. Min voia să creadă că o parte din trupeșia celeilalte femei era doar grăsime, însă nu era prea convinsă. Deși ea nu vedea nicio imagine sau aură în jurul lor, niciuneia nu îi era câtuși de puțin teamă să facă orice ar fi fost nevoie să facă. Bine măcar că îi lăsau pe Elayne și pe Rand în treaba lor. Poate că nu era nevoie de cuțit.

Ea o surprinse cu coada ochiului pe femeia Aiel luându-și încet mâna de pe cuțitul de la șold. Dacă femeia nu înceta să o imite, ea va începe să creadă că acele trucuri cu Puterea însemnau ceva mai mult decât i se spusese. Totuși, ea începuse să facă asta înainte de acele trucuri. Poate că doar gândeau la fel. Un gând tulburător. Lumină, toată această vorbărie despre căsătoria lui cu cele trei era un subiect bun de discuție, dar pe care dintre ele avea s-o ia cu *adevărat* de soție?

— Elayne *este* curajoasă, le spuse ea Gărzilor. Mai curajoasă decât oricine mi-a ieșit în cale. Și nu-i proastă. Dacă credeți asta, atunci veți greși în curând în fața ei. Femeile o priveau cu superioritate, având cu cincisprezece sau douăzeci de ani mai mult; păreau dârze, netulburate și foarte hotărâte. Într-o clipă, aveau să-i spună din nou s-o ia din loc. Ei bine, nu putem zăbovi aici dacă vrei să stăm de vorbă, nu-i așa, Aviendha?

— Așa e, zise femeia Aiel pe un ton încordat, privindu-le cu dușmănie pe cele două femei gărzi. Nu putem zăbovi aici.

Femeile gărzi parcă nici nu observară că ele plecaseră. Aveau o treabă de făcut, iar aceasta nu avea nicio legătură cu a le supraveghea pe prietenele lui Elayne. Min nădăjduia că își jucaseră rolurile bine. „Nu-i proastă deloc, gândi ea. Dar, uneori, se lasă mânată de curaj.” Nădăjduiau să nu o lase pe Elayne să intre într-o situație din care nu putea ieși.

În timp ce străbăteau coridorul, ea o privi pieziș pe femeia Aiel. Aviendha pășea alături de ea, la o oarecare depărtare, însă rămase tot pe același coridor. Fără să îi arunce măcar o privire lui Min, scoase din săculețul de la brâu o brățară din fildeș cu multe gravuri și și-o strecură pe încheietura mâinii stângi, schițând un zâmbet satisfăcut. Păruse deranjată de la bun început, iar Min nu înțelegea de ce. Se presupunea că Aielii erau obișnuiți cu femei care împărțeau același bărbat. Ceea ce nu putea spune despre ea însăși. Ea îl iubea atât de mult, încât era dispusă să îl împartă, iar dacă trebuia să facă asta, atunci nu exista nimeni în lume cu care să-l împartă decât cu Elayne. Cu ea, era aproape ca și când nu l-ar fi împărțit deloc. Dar femeia asta Aiel era o străină. Elayne spusese că era important ca ele să se cunoască, dar cum ar fi putut dacă femeia nu vorbea cu ea?

Însă Min nu irosi prea mult timp făcându-și griji în privința lui Elayne sau a Aviendhei. În gândul ei stăruia ceva mult prea

minunat. Rand. Un mic glob care îi spunea totul despre el. Ea fusese convinsă că toată povestea va fi un eșec, cel puțin pentru ea. Cum ar fi să facă dragoste cu el după toate astea, când știa *totul*! Lumină! Firește, și el va ști totul despre ea. Era *categoric* nesigură ce simțea despre *asta*!

Brusc, își dădu seama că amestecul de emoții și senzații nu mai era la fel ca la început. Acum, ajunsese la o… clocotire roșie… asemenea unei vâlvătăi ce mistuia o pădure uscată. Ce putea fi…? Lumină! Ea se împiedică, regăsindu-și echilibrul la timp ca să nu cadă. Dacă ar fi știut că zăcea în el o astfel de fierbințeală mistuitoare, ei i-ar fi fost teamă să îl lase să o atingă! Pe de altă parte… putea fi plăcut, luând în considerare că ea dăduse naștere acestui infern. Abia aștepta să vadă dacă ea avea același efect ca… Se împiedică din nou, iar de astă dată fu nevoită să se rezeme de un dulap cu sertare sculptat Oh, Lumină! Elayne! *Fața* îi ardea ca un cuptor. Era ca și când ar fi privit pe gaura cheii!

Ea se grăbi să încerce trucul despre care îi spusese Elayne – să își imagineze acel amestec de emoții legat într-o batistă. Nu se întâmplă nimic. Disperată, ea încercă din nou, însă vâlvătaia era tot acolo! Trebuia să înceteze să se mai uite la ea, să înceteze să o mai simtă. Trebuia să încerce orice ca să își distragă atenția de la asta! Orice! Poate că va reuși dacă va începe să vorbească.

— Ar fi trebuit să bea ceaiul acela de frunza-inimii, bolborosi ea. Ea nu spunea niciodată ce vedea decât persoanelor implicate și doar dacă acestea voiau să afle, însă trebuia să zică ceva. Va rămâne grea de astă dată. Vor fi doi: un băiat și o fată, amândoi sănătoși și puternici.

— Vrea să-i poarte copiii în pântec, mormăi femeia Aiel. Ochii ei verzi priveau drept în față; își încleșta fălcile, iar fruntea îi era plină de broboane de sudoare. Nici eu nu voi bea ceaiul dacă… Scuturându-se, ea se încruntă la Min, care se afla în partea cealaltă a coridorului. Sora mea și Înțeleptele mi-au povestit despre tine. Chiar vezi lucruri despre oameni care se vor adeveri?

— Uneori, văd lucruri, iar dacă le cunosc însemnătatea, atunci acestea se întâmplă, zise Min.

Vocile lor răspicate răsunau de-a lungul coridorului. Servitori în livrele roșu cu alb își întorceau capul ca să se zgâiască la ele.

Min veni în mijlocul coridorului. Se întâlni cu cealaltă femeie fix la jumătatea drumului. După o clipă, Aviendha i se alătură.

Min se întrebă dacă să îi spună ce văzuse atunci când se aflaseră împreună. Și Aviendha va purta în pântec copiii lui Rand. Patru dintr-odată! Însă era ceva ciudat în legătură cu asta. Copiii vor fi sănătoși, dar era totuși ceva ciudat. Adeseori, oamenilor nu le plăcea să afle despre viitorul lor, chiar și atunci când spuneau că voiau. Ea își dorea ca să îi poată spune cineva dacă ea *însăși* va...

În timp ce mergeau tăcute una lângă alta, Aviendha își șterse sudoarea de pe față cu degetele și înghiți cu noduri. Și Min înghiți cu noduri. Tot ceea ce simțea Rand se afla în acel amestec de emoții. Totul!

— Nici la tine n-a funcționat trucul cu batista? întrebă ea cu o voce răgușită.

Aviendha clipi, iar roșeața îi întunecă fața. După o clipă, ea răspunse:

— E mai bine. Mulțumesc. Eu... Cu gândul la el, am uitat. Ea se încruntă. Pentru tine n-a funcționat?

Min clătină tristă din cap. Era un gest necuviincios!

— Dar mă ajută dacă vorbesc. Trebuia să se împrietenească cu această femeie, cumva, dacă exista vreo speranță ca această situație particulară să funcționeze. Îmi pare rău pentru ce am spus. Mă refer la degetele de la picioare. Știu câte ceva despre obiceiurile voastre. Bărbatul acesta are ceva ce mă face să fiu obraznică. Nu-mi pot ține gura. Dar să nu crezi c-am să te las să începi să mă lovești sau să mă ciopârțești. Poate că am *toh,* dar va trebui să găsim o altă cale. Ți-aș putea țesăla calul, atunci când vom avea timp.

— Ești la fel de mândră ca sora mea, mormăi Aviendha, încruntându-se. Ce voia să spună cu asta? Ai și simțul umorului. Ea părea să vorbească cu sine. Nu te-ai făcut de râs în legătură cu Rand și Elayne așa cum s-ar fi făcut de râs majoritatea femeilor din ținuturile umede. Și mi-ai reamintit... Ea oftă și își ridică șalul pe umeri. Știu unde am putea găsi niște *oosquai.* Dacă vom fi prea cherchelite ca să gândim, atunci... Holbându-se de-a lungul coridorului, ea încremeni locului. Nu! mârâi ea. Nu încă!

Înspre ele venea cineva care o făcu pe Min să rămână cu gura căscată. Consternarea îl înlătură pe Rand din mintea ei.

Căpitanul-General al Gărzilor lui Elayne era femeie și, pe deasupra, funcționa și ca Străjerul lui Elayne, dar nimic mai mult. Aflase din povești. Femeia aceasta avea o coadă aurie groasă și împletită, așezată pe un umăr al hainei roșii și scurte, cu guler alb. Pantalonii albaștri și bufanți îi erau vârâți în cizmele care aveau tocuri la fel de înalte ca ale lui Min. Aurele dansau în jurul ei și imaginile pâlpâiau, mai multe decât văzuse vreodată Min la altcineva. Erau cu miile, pare-se, căzând în cascadă unele peste celelalte. Străjerul lui Elayne și Căpitanul-General al Gărzilor Reginei... se clătina... puțin, de parcă ar fi fost deja îmbuibată de *oosquai.* Servitorii care o zăreau deciseră că aveau treabă în altă parte a Palatului și le lăsară pe cele trei femei singure pe coridor. Ea nu părea să le fi văzut pe Min și pe Aviendha decât în momentul în care fu cât pe ce să se lovească de ele.

— Ai ajutat-o, afurisito, nu-i așa? mârâi ea, fixându-și ochii albaștri ca de gheață asupra Aviendhei. Mai întâi, ea îmi dispare din minte, apoi...!

Tremura, deși era limpede că încerca să se stăpânească. Gâfâia. Picioarele păreau că nu voiau s-o țină dreaptă. Ea își linse buzele, înghiți cu noduri, apoi continuă pe un ton mânios.

— Arză-o-ar focu'! Nu mă pot concentra îndeajuns ca să-mi revin! Ascultați aici, dacă face ce cred eu că face, am să-i joc în picioare inima aia slabă prin tot afurisitul ăsta de Palat, apoi am s-o învinețesc de n-o să mai poată ședea o lună – cu voi două cu tot! — chiar de voi fi nevoită să găsesc *rădăcina-furcii* ca să fac asta!

— Sora mea dintâi este femeie în toată firea, Birgitte Trahelion! zise Aviendha pe un ton aspru. În ciuda tonului, umerii îi erau lăsați și nu o putea privi în ochi pe cealaltă femeie. Trebuie să încetezi să ne mai tratezi ca pe niște copile!

— Atunci când o să se comporte ca un afurisit de adult, o voi trata întocmai, dar n-are niciun drept să facă *asta!* Nu în capul meu afurisit! Nu în...!

Brusc, ochii albaștri de gheață ai Birgittei se bulbucară. Femeia cu părul auriu rămase cu gura căscată și s-ar fi prăbușit dacă Min și Aviendha nu ar fi prins-o fiecare de un braț.

Strângând din ochi, ea suspină o dată, apoi început să geamă.

— *Două* luni! Smucindu-se din strânsoarea lor, își îndreptă umerii și o fixă pe Aviendha cu ochii ei albaștri limpezi ca apa și

aspri ca gheața. Pune-i scut pentru mine și-am să te las în pace.

Aviendha îi aruncă o privire posacă și indignată.

— Ești Birgitte Arc-de-Argint! zise Min, cu respirația întretăiată.

Ea fusese convinsă de asta înainte ca Aviendha să îi rostească numele. Nu era de mirare că femeia Aiel se purta de parcă s-ar fi temut că acele amenințări vor fi duse la bun sfârșit atunci și acolo. Birgitte Arc-de-Argint!

— Te-am văzut în Falme!

Birgitte tresări speriată, apoi privi neliniștită în jurul ei. Odată ce își dădu seama că erau singure, se liniști puțin. O măsură din priviri pe Min.

— Indiferent ce-ai văzut, Arc-de-Argint este moartă, zise ea pe un ton răspicat. Acum sunt Birgitte Trahelion. Atâta tot. Strâmbă din buze o clipă. Afurisita de *Doamnă* Birgitte Trahelion, vă rog naibii. Cred că aș săruta și-o oaie de ziua Mamei dacă aș putea schimba asta. Ție cum ți se zice pe meleagurile tale? Întotdeauna îți arăți picioarele ca o afurisită de dansatoare-pană?

— Eu sunt Min Farshaw, răspunse ea scurt.

Aceasta era Birgitte Arc-de-Argint, eroina din sutele de legende? Femeia avea o gură *spurcată*! La ce se referise când spusese că Arc-de-Argint era moartă? Femeia stătea chiar în fața ei! Și-apoi, acea multitudine de imagini și aure se perindau atât de repede, încât ea să nu o poată distinge pe vreuna limpede, însă era convinsă că acestea indicau mai multe aventuri decât ar fi avut parte o femeie într-o viață. În mod ciudat, unele aveau legătură cu un bărbat hâd, care era mai în vârstă decât ea, iar altele, cu un alt bărbat hâd, care era mult mai tânăr, însă, cumva, Min știa că erau același bărbat. Eroină de legendă sau nu, aerul ei de superioritate o enerva la culme.

— Elayne, Aviendha și cu mine tocmai ne-am legat de un Străjer, zise ea fără să gândească. Iar dacă Elayne sărbătorește puțin, ei bine, ar trebui să te gândești de două ori dacă vrei să dai buzna înăuntru, altminteri, *tu vei fi* aceea care o să se aleagă cu fundul bătucit.

Aceste cuvinte fură de-ajuns ca să o facă să se gândească din nou la Rand. Acea fierbințeală mai stăruia încă, fără a se diminua, însă, slavă Luminii, ea nu mai... Se înroși la față. El stătuse adeseori în îmbrățișarea ei, trăgându-și sufletul în

așternuturile lor încâlcite, însă acum chiar i se părea că trăgea cu ochiul!

— Cu el? zise încet Birgitte. Fi-i-ar laptele mă-sii! Putea să se îndrăgostească de un pungaș sau de un hoț de cai, dar a trebuit să-l aleagă pe el. Proasta! Dar din câte l-am văzut în locul acela de care ai pomenit, bărbatul e prea chipeș ca să fie bun pentru orice femeie. Oricum, ea trebuie să înceteze.

— Nu ai niciun drept! insistă Aviendha pe un ton îmbufnat, iar Birgitte afișă o expresie răbdătoare.

O răbdare care era pe punctul să și-o piardă, dar tot răbdare se numea.

— O fi având ea purtarea cuviincioasă a unei slujnice Talmouri, cu excepția momentului când își pune capul pe butucul călăului, dar cred că își va găsi curajul să-l pună din nou la încercare și, chiar dacă face orice a făcut, va uita și se va întoarce în mintea mea. N-am de gând să trec prin asta din nou!

Ea își îndreptă umerii, fiind limpede că se pregătea să mărșăluiască și să o confrunte pe Elayne.

— Ia-o ca pe o glumă bună, zise Aviendha pe un ton rugător. A făcut o glumă pe seama ta. Atâta tot.

Birgitte strâmbă din buze, lucru care exprima ce gândea despre asta.

— Există un truc despre care mi-a spus Elayne, zise Min în grabă, apucând-o pe Birgitte de mânecă. La mine n-a funcționat, dar poate…

Din nefericire, odată ce ea îi explică…

— Ea e tot acolo, zise posomorâtă Birgitte după o clipă. Dă-te din calea mea, Min Farshaw, zise ea, eliberându-și brațul, altminteri…

— *Oosquai*! se auzi vocea disperată a Aviendhei, care își frângea mâinile! Știu unde putem găsi niște *oosquai*! Atunci când ești cherchelită…! Te rog, Birgitte! Jur să îți dau ascultare, așa cum îi dă ascultare o ucenică stăpânei ei, dar, te rog, nu o întrerupe! N-o face de rușine!

— *Oosquai?* cugetă Birgitte, frecându-și falca. Are gust ca de coniac? Hm! Cred că fata roșește! Ea chiar este cuminte mai tot timpul, știți? O glumă, zici? Ea rânji brusc și își desfăcu brațele. Du-mă la acest *oosquai* al tău, Aviendha! Nu știu ce faceți voi două, dar eu am de gând să mă cherchelesc suficient de mult încât… ei bine… să-mi dau hainele jos și să dansez pe masă. Dar

niciun dram mai cherchelită.

Min nu înțelegea nimic din toate astea sau de ce Aviendha se holba la Birgitte și izbucni brusc în râs de „o glumă minunată”, dar era sigură că știa de ce Elayne se înroșea la față, dacă acest lucru era adevărat. Amestecul acela de senzații din capul ei deveni din nou o vâlvătaie.

— Putem merge să căutăm băutura aia acum? zise ea. Vreau să mă îmbăt criță, și repede!

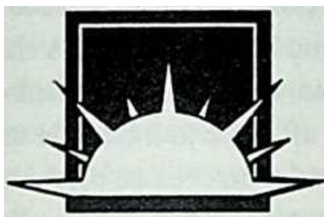
Când Elayne se trezi în dimineața următoare, în dormitor era frig, zăpada se așternea ușor peste Caemlyn, iar Rand dispăruse. Dar nu și din mintea ei. Trebuia să se mulțumească doar cu atât. Zâmbi discret. Trebuia să se mulțumească doar cu atât pentru moment. Întinzându-se leneș sub pături, își aminti cum se lăsase pradă dorinței noaptea trecută și cea mai mare parte din zi! Mai că nu-i venea a crede că fusese ea! Își zise că trebuie să fi fost roșie în obraji ca *soarele*! Dar ea își dorea să se lase pradă dorințelor alături de Rand și nu credea că se va mai înroși vreodată. Nu în ceea ce îl privea pe el.

Cel mai bun lucru dintre toate era darul pe care el i-l lăsase. Când se trezi, ea găsi pe perna de alături un crin din aur înflorit, cu rouă proaspătă pe petalele lui bogate. Nu își putea imagina unde găsise el o astfel de floare în toiul iernii, împleti un fir de Păstrare în jurul florii și o așeză pe o noptieră, astfel încât să o poată vedea în fiecare dimineață când se trezea. De la Moghedien învățase să împletească acest fir care ținea floarea proaspătă de-a pururi și care făcea ca picăturile de rouă să nu se evapore niciodată – o amintire veșnică a bărbatului care îi oferise inima.

Dimineața ei începu cu vestea că Alivia dispăruse în timpul nopții. O problemă importantă care agită Clanul. Abia când Zaida apăru cu o falcă-n cer și cu una-n pământ pentru că Nynaeve nu venise să țină lecția cu Atha’an Miere, Elayne află că Nynaeve și Lan dispăruseră și ei din Palat și că nimeni nu știa când sau cum. Află abia mai târziu că, din întreaga colecție de *angreali* și *ter’angreali* pe care o aduseseră din Ebou Dar, lipsea cel mai puternic dintre cei trei *angreali,* plus alte câteva obiecte. Era sigură că unii dintre aceștia erau meniți pentru o femeie care se aștepta să fie atacată în orice clipă cu Puterea Supremă,

ceea ce făcea ca bilețelul mâzgălit în grabă, pe care Nynaeve îl lăsase ascuns printre obiectele rămase, să fie cu atât mai tulburător.

CAPITOLUL 13
Vești minunate

Veranda Palatului Soarelui era rece, în ciuda focurilor care ardeau în șemineurile aflate de o parte și de cealaltă a încăperii, a covoarelor groase și a acoperișului înclinat din sticlă, prin care pătrundea lumina strălucitoare a dimineții acolo unde zăpada așternută pe traversele subțiri nu o împiedica. Totuși, era potrivită pentru a primi audiență. Cadsuane considerase de cuviință să nu își însușească sala tronului. Până în acel moment, Seniorul Dobraine nu spusese nimic referitor la faptul că ea le ținea sub supraveghere pe Caraline Damodred și pe Darlin Sisnera – ea nu vedea o cale mai bună de a le păzi de necazuri decât dacă le ținea din scurt –, însă putea începe să se agite din cauza acesta dacă ea depășea ceea ce el considera a fi cuviincios. El era prea apropiat de băiat ca ea să îl forțeze. Era loial legămintelor făcute. Dacă privea în urmă, își amintea eșecurile pe care le regreta amarnic și greșelile care costaseră multe vieți, însă aici nu își permitea nici eșecuri, nici greșeli. Categoric niciun eșec. Lumină, îi venea *să muște* pe cineva!

— Cer întoarcerea Călăuzei mele a Vânturilor, Aes Sedai! Harine din Togara, purtând veșminte din mătase verde, cusute cu fire din aur, stătea nemișcată în fața Cadsuanei, strângând din buzele-i pline. Deși fața nu îi era brăzdată de riduri, avea șuvițe albe prin păru-i lung și negru. Fiind Stăpână a Valurilor pentru clanul ei, ea se aflase la cârma unei corăbii mari cu mult timp înainte. Stăpâna Velelor aflată în slujba ei, Derah din Selaan, o femeie tânără îmbrăcată în albastru, ședea pe un scaun aflat la o jumătate de metru mai în spate, conform obiceiului lor în ceea ce privea rangul. Cele două semănau cu două statui întunecate ce întruchipau indignarea, iar podoabele lor ciudate subliniau, într-o oarecare măsură, acest efect.

Niciuna nu îi aruncă nici măcar o privire lui Eben atunci când acesta făcu o plecăciune și le oferi pe o tavă niște cupe din argint cu vin aromat.

Băiatul nu păru să știe ce să facă mai departe atunci când ele nu luară cupele. Încruntându-se nesigur, el rămase aplecat până când Daigian îl apucă de haina roșie și îl trase deoparte zâmbind. Îmbrăcat în veșminte bleumarin cu dungi albe, părea un porumbel domestic amuzat. Era un flăcău zvelt, cu nas și urechi mari, deloc chipeș, darămite drăguț. Ea era foarte posesivă când venea vorba despre el. Cei doi se așezară împreună pe o bancă tapițată în fața unuia dintre șemineuri și începură să se joace cu sfoara trecută printre degete.

— Sora ta ne ajută să aflăm ce s-a întâmplat în acea zi nefericită, zise cu blândețe Cadsuane, oarecum absentă.

Luând o gură de vin aromat, ea așteptă, fără să îi pese dacă ele îi observau nerăbdarea. Indiferent cât de mult bombănea Dobraine despre cât de imposibil era să se respecte termenii înțelegerii incredibile pe care Rafela și Merana o pecetluiseră în numele băiatului al'Thor, el tot s-ar fi putut ocupa singur de Oamenii Mării. Ea abia dacă se gândea la ei. Probabil că asta le convenea și lor de minune. Dacă ea se concentra pe Atha'an Miere, i-ar fi fost foarte greu să nu îi împrăștie ca pe niște mici insecte, deși nu ei erau adevăratul motiv al exasperării ei.

Cinci surori ședeau în fața șemineului din partea cealaltă a verandei, departe de Daigian și Eben. Nesune avea o carte groasă, legată cu lemn, din biblioteca Palatului, care stătea desfăcută pe un suport din fața scaunului ei. La fel ca și celelalte, și ea purta o rochie simplă din lână, care era mai potrivită pentru o negustorească decât pentru o Aes Sedai. Dacă vreuna regreta lipsa mătăsurilor sau a banilor pentru mătăsuri, atunci ascundea foarte bine acest lucru. Sarene, cu cozile ei subțiri și împletite cu mărgele, lucra la un goblen, împunsăturile acului dând naștere unui câmp de flori. Erian și Beldeine jucau moara, supravegheate de Elza, care își aștepta rândul ca să joace cu învingătoarea. După toate aparențele, ele păreau să se bucure de o dimineață liniștită, fără să aibă nicio grijă. Poate că știau că se aflau acolo pentru că ea voia să le examineze. De ce acestea îi juraseră credință băiatului al'Thor? Măcar Kiruna și celelalte se aflaseră în prezența lui atunci când hotărâseră să îi jure credință. Ea era dispusă să recunoască faptul că nimeni nu

putea rezista influenței unui *ta’veren* atunci când se afla în prezența acestuia. Însă cele cinci primiseră o pedeapsă aspră pentru că îl răpiseră și hotărâseră să îi jure loialitate înainte să fie duse la el. La început, ea fusese dispusă să le accepte explicațiile variate, însă, în ultimele zile, această dispoziție se cam schimbase într-un mod tulburător.

— *Călăuza Vânturilor* ce se află în slujba mea nu se supune autorității tale, Aes Sedai, zise Harine pe un ton aspru, ca și când ar fi negat legătura prin sânge. Shalon trebuie, și îmi va fi adusă înapoi de îndată.

Derah încuviință scurt din cap. Cadsuane credea că Stăpâna Velelor ar putea face la fel dacă Harine i-ar fi poruncit să se arunce de pe o stâncă. În ierarhia Atha’an Miere, Derah se afla cu mult sub Harine. Doar atât știa Cadsuane despre ele. Poate că Oamenii Mării se vor dovedi a fi folositori sau nu, însă ea putea găsi o cale prin care să îi țină din scurt.

— Aceasta este o investigație a Aes Sedai, răspunse ea pe un ton răspicat. Trebuie să respectăm legea Turnului.

Liber interpretată. Ea crezuse întotdeauna că spiritul legii era mult mai important decât litera legii.

Harine șuieră ca o viperă și începu să își înșiruie din nou drepturile și pretențiile, însă Cadsuane o ascultă doar cu jumătate de ureche.

Ea mai că o înțelegea pe Erian, o illianeră cu fața palidă și părul negru, care insista cu înverșunare că trebuia să se afle alături de băiat atunci când acesta va lupta în Ultima Bătălie. Și Beldeine, care abia obținuse șalul și nu avea încă acea față fără vârstă, era atât de hotărâtă să fie așa cum trebuia să fie o Verde. Și Elza, o andorană cu o față plăcută, ai cărei ochi aproape că îi străluceau atunci când spunea că trebuia să se asigure că el va trăi ca să îl înfrunte pe Cel Întunecat. Era o altă Verde, încă și mai înverșunată decât majoritatea. Nesune, care stătea aplecată peste cartea ei, semăna cu o pasăre cu ochi negri care privea cu atenție un vierme. Era Brună și era în stare să intre într-o ladă plină cu scorpioni dacă voia să îl cerceteze. Sarene putea fi suficient de neghioabă încât să tresară dacă cineva ar fi considerat-o drăguță, darămite splendidă, însă Sora Albă se baza pe precizia calmă a logicii ei; al’Thor era Dragonul Renăscut și era logic ca ea să îl urmeze. Motive necugetate, motive idioate, iar ea le-ar fi putut accepta dacă nu erau

celelalte.

Ușa care dădea în coridor se deschise, iar înăuntru pătrunseră Verin și Sorilea. Femeia Aiel cu fața arsă de soare și cu părul alb îi dădu ceva mic lui Verin, iar Sora Brună vârî acel ceva în săculețul de la brâu. Verin purta o broșă cu flori pe rochia ei simplă de culoarea bronzului, prima podoabă pe care Cadsuane o văzuse vreodată la ea, în afară de inelul cu Marele Șarpe.

— Asta te va ajuta să dormi, zise Sorilea, dar nu uita... decât trei picături în apă sau una în vin. Dacă vei scăpa mai mult, s-ar putea să dormi o zi întreagă sau mai mult. Dacă vei scăpa mult mai mult, nu te vei mai trezi. N-are gust ca să-ți dai seama, așa că trebuie să fii cu băgare de seamă.

Așadar, și Verin avea probleme cu somnul. Cadsuane nu mai dormise bine de când băiatul fugise din Palatul Soarelui. Dacă nu dormea bine în curând, credea că s-ar *putea* să muște pe cineva. Nesune și celelalte o priveau neliniștite pe Sorilea. Băiatul le făcuse *ucenicele* Înțeleptelor, iar ele aflaseră că femeile Aiel luau acest lucru foarte în serios. Dacă Sorilea ar fi pocnit o singură dată din degetele-i osoase, dimineața lor liniștită ar fi putut lua sfârșit.

Harine se aplecă în scaunul ei și o lovi cu degetele pe obraz pe Cadsuane!

— Nu mă asculți, zise ea pe un ton aspru. Pe chipul ei se citea o furie oarbă, dar nici Stăpâna Velelor nu se lăsa mai prejos. Mă *vei* asculta!

Cadsuane își împreună mâinile și o privi pe femeie peste vârful degetelor. Nu. Ea nu îi va îngădui Stăpânei Valurilor să o bată la cap. Nu o va trimite pe femeie înapoi în odaia ei plângând. Va fi cât va putea de diplomată, așa cum își dorea Coiren. Ea parcurse în grabă ceea ce auzise.

— Vorbești în numele Stăpânei Corăbiilor a neamului Atha’an Miere, cu toată autoritatea ei, ceea ce este mai mult decât îmi pot închipui, zise ea cu blândețe. Dacă nu o vei primi înapoi pe Călăuza Vânturilor într-un ceas, vei avea grijă să mă pedepsească aspru Coramoor. Vrei să ți se ceară iertare deoarece Călăuza Vânturilor a fost întemnițată. Și îmi ceri să îl fac pe Seniorul Dobraine să renunțe pe dată la ținutul făgăduit de Coramoor. Cred că am acoperit toate punctele esențiale.

În afară de cel în care ea ar fi fost biciuită!

— Prea bine, zise Harine, lăsându-se din nou pe spate, căci

acum deținea controlul. Zâmbetul ei era dezgustător de satisfăcut. Află că…

— Nu dau doi bani pe Coramoorul tău, continuă Cadsuane, pe un ton blând.

Toți banii din lume pentru Dragonul Renăscut, dar niciunul pentru Coramoor. Ea nu își schimbă defel tonul.

— Dacă mă mai atingi din nou fără să-ți dau voie, am să pun să fii dezbrăcată, legată și dusă în odaia ta într-un sac. Ei bine, diplomația nu fusese niciodată punctul ei forte. Dacă nu încetezi să mă mai bați la cap cu sora ta… Ei bine, s-ar putea să mă înfurii de-a binelea.

Ridicându-se în picioare, ea ignoră pufăitul indignat al femeii din neamul Oamenilor Mării și ridică tonul ca să fie auzită în partea cealaltă a încăperii.

— Sarene!

Tarabonera zveltă își întoarse capul de la goblenul ei, mărgelele zornăindu-i în cozi, și se grăbi să vină lângă Cadsuane. Șovăi înainte să facă o plecăciune, răsfirându-și poalele gri-închis. Înțeleptele fuseseră nevoite să le învețe să se conformeze atunci când o Înțeleaptă vorbea, mai mult decât o cerea obiceiul. Într-adevăr, existau unele avantaje dacă erai o legendă, mai ales o legendă imprevizibilă.

— Însoțește-le pe cele două până la odăile lor! porunci Cadsuane. Doresc să postească și să cugete asupra bunului-simț. Ai grijă să facă asta. Iar dacă vor rosti vreun cuvânt nepoliticos, trage-le o palmă peste față. Dar cu diplomație.

Sarene tresări și își deschise gura ca să se împotrivească acestor cuvinte ilogice, însă o singură privire din partea Cadsuanei o făcu să se întoarcă repede spre femeile din neamul Atha'an Miere și să le facă semn să se ridice.

Harine sări în picioare, cu fața întunecată și încruntată, înainte să apuce să rostească furioasă un cuvânt dintr-o tiradă, Derah îi atinse brațul și se aplecă mai aproape ca să îi șoptească ceva la urechea plină de cercei, ținându-și căuș mâna cu tatuaje negre. Indiferent ce i-o fi spus Stăpâna Velelor, Harine își închise gura. Deși chipul nu i se mai îmblânzi, ea le aruncă o privire surorilor din partea cealaltă a încăperii și, după o clipă, îi făcu un semn Sarenei să o ia înainte. Harine s-o fi prefăcând că ea hotărâse să plece, însă Derah o urma atât de îndeaproape, încât părea s-o mâne și aruncă o privire neliniștită peste umăr înainte

ca ușa să se închidă în urma ei.

Cadsuane mai că regretă că dăduse acea poruncă frivolă. Sarene va face întocmai cum i se spusese. Femeile din neamul Oamenilor Mării erau enervante și inutile. Trebuia să scape de acea nervozitate ca să se poată concentra asupra a ceea ce era important, iar dacă le va găsi vreo folosință, atunci trebuia să identifice într-un fel sau altul uneltele necesare. Ea era prea furioasă din cauza lor ca să îi pese ce se va întâmpla cu ele. Nu, era furioasă pe băiat, însă deocamdată nu putea pune mâna pe el.

Dregându-și glasul zgomotos, Sorilea își întoarse privirea încruntată de la Sarene și de la Atha'an Miere și și-o îndreptă asupra surorilor adunate în partea cealaltă a verandei. Brățările din jurul încheieturii îi zornăiră când ea își aranjă șalul. Încă o femeie care avea o dispoziție proastă. Oamenii Mării aveau păreri ciudate referitoare la „sălbaticii Aieli" – deși, adevărul fie spus, nu atât de ciudate decât unele pe care le crezuse Cadsuane înainte să o cunoască pe Sorilea – iar Înțeleptele nu îi agreau deloc.

Cadsuane se duse să o întâmpine zâmbind. Sorilea nu era genul de femeie pe care să o faci să vină la tine. Toată lumea credea că ele începeau să se împrietenească – ceea ce era posibil, realiză ea cu mirare –, însă nimeni nu știa despre alianța lor. Eben își făcu apariția ducând tava și păru ușurat când ea își puse cupa pe jumătate goală pe ea.

— Aseară târziu, zise Sorilea când băiatul în haină roșie se întoarse repede lângă Daigian, Chisaine Nurbaya a cerut să-l slujească pe *Car'a'carn.* În vocea ei se simțea dezaprobarea. Înainte de ivitul zorilor, Janine Pavlara a cerut același lucru, apoi Innina Darenhold, apoi Vayelle Kamsa. Dar nu le fusese îngăduit să vorbească una cu cealaltă. N-are cum să fie o înțelegere tainică a lor. Le-am acceptat rugămințile.

Cadsuane scoase un sunet enervat.

— Presupun că le-ai pus deja să facă penitență, murmură ea, după ce se gândi bine.

Nouăsprezece surori fuseseră prizoniere în tabăra Aielilor, nouăsprezece surori fuseseră trimise de neghioaba de Elaida ca să îl răpească pe băiat, iar acum *toate* juraseră să îl urmeze! Ultimele erau cele mai rele.

— Ce le-ar putea determina pe surorile *Roșii* să jure credință

unui bărbat care poate conduce Puterea?

Verin începu să facă o remarcă, apoi tăcu în fața femeii Aiel. În mod ciudat, în această ucenicie impusă, Verin se simțea la fel de în largul ei precum un bâtlan în mlaștină. Ea petrecea mai mult timp în tabăra Aielilor decât în afara ei.

— Nu penitență, Cadsuane Melaidhrin. Sorilea își flutură mâna într-un gest disprețuitor, făcând să-i zornăie din nou brățările din aur și fildeș. Ele încearcă să îndeplinească *tohul* într-un mod în care nu poate fi îndeplinit. Un lucru la fel de necugetat ca acela de a le numi *da'tsang* de la bun început, dar poate că nu sunt departe de mântuire dacă sunt dornice să încerce, recunoscu ea cu părere de rău. Sorilea își arăta fățiș antipatia față de cele nouăsprezece surori. Ea schiță un zâmbet. Oricum, le vom învăța mai multe decât au nevoie să învețe.

Femeia părea să creadă că toate femeile Aes Sedai aveau nevoie să fie ucenice ale Înțeleptelor.

— Nădăjduiesc că vei continua să le supraveghezi îndeaproape, zise Cadsuane. Mai ales pe ultimele patru.

Ea era convinsă că își vor ține acel jurământ caraghios, chiar dacă nu întotdeauna așa cum i-ar fi plăcut băiatului, dar exista și posibilitatea ca una sau două dintre ele să fie din Ajah Neagră. Odinioară, ea crezuse că era pe punctul să le stârpească pe Negre, însă văzuse cum prada îi scăpase printre degete ca fumul, acesta fiind cel mai amarnic eșec al ei – în afară, poate, de acela de a nu afla ce pusese la cale verișoara Caralinei Damodred în Ținuturile de Hotar decât atunci când trecuseră prea mulți ani ca să mai poată face ceva. Acum, până și Ajah Neagră părea să fie o diversiune de la ce era cu adevărat important.

— Ucenicele sunt întotdeauna supravegheate îndeaproape, răspunse femeia cu fața înăsprită devreme. Cred că trebuie să le reamintesc ăstora de aici că ar trebui să fie recunoscătoare pentru că li se îngăduie să stea tolănite ca niște căpetenii de clan.

Cele patru surori care rămăseseră în fața șemineului se ridicară sprintene când ea se apropie de ele, făcură plecăciuni adânci și ascultară cu atenție ceea ce le spunea ea în șoaptă, scuturându-și un deget. Sorilea o fi crezând că le putea învăța multe lucruri, însă femeile aflaseră deja că șalul de Aes Sedai nu oferea niciun soi de protecție unei ucenice a Înțeleptelor.

Cadsuanei i se părea că *tohul* semăna foarte mult cu o penitență.

— Ea este… nemaipomenită, șopti Verin. Mă bucur nespus că este de partea noastră. Dacă așa o fi…

Cadsuane îi aruncă o privire aspră.

— Ai aerul unei femei care are ceva de spus, dar nu vrea să spună. Despre Sorilea?

Alianța era foarte vag definită. Prietene sau nu, ea și Înțeleapta ar fi putut sfârși prin a avea fiecare țeluri diferite.

— Nu despre asta.

Femeia scundă și îndesată oftă. În ciuda feței pătrățoase, când își înclina capul într-o parte, semăna cu o vrabie foarte durdulie.

— Știu că nu era treaba mea, Cadsuane, dar cum Bera și Kiruna n-au ajuns nicăieri cu musafirele noastre, am stat puțin de vorbă între patru ochi cu Shalon. După câteva întrebări *blânde,* ea mi-a spus toată povestea, iar Ailil a confirmat totul de îndată ce și-a dat seama că știam deja. Imediat ce Oamenii Mării au ajuns aici, Ailil a abordat-o pe Shalon nădăjduind că va afla ce voiau de la tânărul al’Thor. În ceea ce o privea pe Shalon, ea voia să afle orice putea despre el și despre situația de aici. Asta a dus la întâlniri, care au condus la prietenie, care le-a făcut să devină prietene de așternut. Mai mult din cauza singurătății decât din altă cauză, presupun. Oricum, asta ascundeau ele mai mult decât se spionau reciproc.

— Au îndurat atâtea zile de interogare ca să ascundă *asta,* remarcă Cadsuane, nevenindu-i a crede.

Bera și Kiruna le făcuseră pe cele două să urle!

Ochii lui Verin străluciră de o bucurie suprimată.

— Cel puțin în public, cairhieninii sunt pudici, Cadsuane. S-or fi giugiulind ca iepurii în iatacurile lor, dar nu ar recunoaște că își ating propriii soți dacă cineva i-ar auzi fără să vrea! Și Oamenii Mării sunt aproape la fel de puritani. Cel puțin, Shalon este căsătorită cu un bărbat care are îndatoriri în altă parte, iar încălcarea jurămintelor nupțiale este considerată o nelegiuire foarte gravă. O încălcare a propriei discipline, pare-se. Dacă sora ei ar afla, Shalon ar fi… „Călăuza Vânturilor pe o barcă cu vâsle”… cred că acestea au fost cuvintele ei.

Cadsuane era conștientă de podoabele din păr care se legănau când ea scutură din cap. Când cele două femei fuseseră

descoperite imediat după atacul asupra Palatului, legate cu căluș la gură și vârâte sub patul lui Ailil, ea bănuise că acestea știau mai multe despre atac decât recunoșteau. Odată ce acestea refuzaseră să spună de ce se întâlniseră în taină, ea fusese convinsă de asta. Poate că ele chiar erau implicate cumva, deși se părea că atacul era lucrarea Asha’manilor renegați. Cel puțin, se credea că erau renegați. Atât timp și efort irosite degeaba. Sau, poate, nu chiar degeaba, dacă ele erau atât de disperate ca să ascundă lucrurile.

— Du-o pe Doamna Ailil în odaia sa, împreună cu scuze pentru tratamentul suferit, Verin. Oferă-i asigurări… foarte… slabe că mărturisirile ei nu vor fi divulgate. Asigură-te că va înțelege cât sunt de slabe. Și sugerează-i *cu tărie* că ar fi bine să mă țină la curent cu orice află despre fratele ei.

Șantajul nu era pe gustul ei, însă îl folosise deja în cazul celor trei Asha’mani, iar Toram Riatin ar fi putut crea în continuare necazuri chiar dacă răzvrătirea lui părea să fi dispărut. Adevărul fie spus, ei puțin îi păsa cine ședea pe Tronul Soarelui, însă intrigile și comploturile celor care considerau tronurile mai importante interferau adeseori cu chestiuni mult mai importante.

Verin zâmbi, iar cocul i se legănă când ea încuviință din cap.

— Oh, da, cred că asta va funcționa foarte bine! Mai ales că își urăște fratele din tot sufletul. Același lucru și pentru Shalon, presupun? Doar că vei dori să afli ce se întâmplă în Atha’an Miere? Nu știu sigur cât de mult o va trăda pe Harine, indiferent de consecințele pe care le-ar putea avea de suferit.

— Va trăda ce îi voi cere să trădeze, zise Cadsuane, încruntându-se. Ține-o până mâine, târziu.

Harine nu trebuia să creadă o clipă că cerințele îi vor fi îndeplinite. Oamenii Mării erau o altă unealtă pe care să o folosească împotriva băiatului. Nimic mai mult. Toată lumea și totul trebuia perceput în această lumină.

Corele se furișă pe verandă prin spatele lui Verin și închise ușa cu grijă, nădăjduind parcă să nu deranjeze pe nimeni. Nu îi stătea în fire să se comporte astfel. Zveltă ca un băiețandru, cu sprâncene negre, stufoase și un păr negru și lucios care i se revărsa pe spate și care îi dădea un aer sălbatic oricât de curate și îngrijite i-ar fi fost hainele, Sora Galbenă părea mai degrabă gata să intre într-o încăpere râzând. Frecându-și vârful nasului

cârn, ea o privi șovăitoare pe Cadsuane, fără acea strălucire obișnuită din ochii ei albaștri.

La un semn poruncitor al lui Cadsuane, Corele trase aer în piept și pluti peste covoare, strângându-și cu ambele mâini poalele albastre cu dungi galbene. Aruncându-le o privire surorilor strânse în jurul Sorilei în capătul celălalt al încăperii și lui Daigian, care își făcea de lucru cu sfoara împreună cu Eben în capătul celălalt, ea vorbi cu o voce blândă în care se simțea un ușor accent Murandy.

— Am cele mai bune vești, Cadsuane. După tonul ei, nu părea prea sigură de cât de minunate erau. Știu că mi-ai zis să îl țin ocupat pe Damer aici, în Palat, dar el a insistat să arunce o privire la surorile care se află în tabăra Aielilor. Deși are o fire blândă, el poate fi foarte insistent atunci când vrea ceva și foarte sigur, așa cum este soarele, că nu există nimic ce nu poate fi Tămăduit. Ei bine, adevărul este că s-a dus și-a tămăduit-o pe Irgain. Cadsuane, este ca și când ea n-a fost niciodată...

Ea șovăi, nemaiputând să rostească un cuvânt. Însă acesta plutea în aer: „Ferecată”.

— Vești minunate, zise Cadsuane fără intonație.

Așa și era. Fiecare soră simțea undeva, înlăuntrul ei, teama de a nu fi separată de Putere. Iar acum, fusese descoperită o cale de a Tămădui ceea ce nu putea fi Tămăduit. De un bărbat. Vor exista lacrimi și incriminări înainte ca toată povestea *asta* să ia sfârșit. Oricum, în vreme ce fiecare soră care va afla despre asta o va considera o descoperire monumentală – în mai multe privințe; un bărbat! —, era ca o furtună într-un pahar cu apă în comparație cu Rand al’Thor.

— Presupun că se oferă să fie bătută ca și celelalte?

— Nu va fi nevoită, zise Verin, absentă. Ea se încrunta la o pată de cerneală de pe deget, dar parcă privea cu atenție cu totul altceva. Se pare că Înțeleptele au decis că Rand le-a pedepsit suficient pe Irgain și pe celelalte două atunci când el... a făcut ce-a făcut. În același timp, acestea le tratau pe celelalte ca pe niște animale inutile, străduindu-se să le țină pe cele trei în viață. Am auzit zvonuri despre a-i găsi Ronaillei un soț.

— Irgain știe despre jurămintele pe care le-au rostit acestea. Vocea Corelei părea ușor amuzată. A început să plângă pierderea Străjerilor ei aproape de îndată ce Damer a terminat

cu ea, dar e pregătită să jure. Treaba e că Damer vrea să încerce și cu Sashalle, și cu Ronaille. În mod surprinzător, ea își îndreptă umerii, luând o atitudine aproape sfidătoare. Ca orice Galbenă, fusese întotdeauna la fel de arogantă, însă știuse tot timpul unde îi era locul când venea vorba de Cadsuane. Nu pot îngădui ca o soră să rămână în starea aceea dacă există o scăpare, Cadsuane. Vreau să îl las pe Damer să încerce și cu ele.

— Firește, Corele.

O parte din firea insistentă a lui Damer părea să se transfere și la ea. Cadsuane era dispusă să accepte acest lucru, atât timp cât nu se ajungea prea departe. Ea începuse să strângă în jurul ei surori în care avea încredere – cele care erau aici, cu ea – și altele încă din ziua în care aflase despre întâmplările ciudate din Shienar. Iscoadele ei le supravegheaseră ani la rând pe Siuan Sanche și pe Moiraine Damodred fără să afle ceva folositor până în acel moment, însă doar pentru că avea încredere în ele, nu însemna că ea intenționa să le lase să plece la treaba lor. Miza era prea mare. Dar nici nu putea lăsa o soră într-o asemenea stare.

Ușa fu trântită de perete când Jahar dădu buzna înăuntru, clopoțeii argintii din vârful cozilor negre zornăind. Capetele se întoarseră ca să îl privească pe tânărul în haina albastră, cu o croială potrivită, pe care i-o alesese Merise. Până și Sorilea, și Sarene se zgâiau. Însă cuvintele care îi ieșiră valvârtej pe gură alungară orice impresie despre cât de frumos era chipul lui ars de soare.

— Alanna a leșinat, Cadsuane. S-a prăbușit pe coridor. Merise a poruncit să fie dusă în odaia ei și m-a trimis după tine.

Ignorând exclamațiile de uimire, Cadsuane le chemă pe Corele și pe Sorilea – care nu puteau fi lăsate deoparte – și îi porunci lui Jahar să o ia înainte. Le însoți și Verin, iar Cadsuane nu o opri. Verin putea să observe ceea ce alții treceau cu vederea.

Senatorii în livrele negre habar nu aveau cine sau ce era Jahar, dar se dădeau repede din calea lui în timp ce Cadsuane îl urma cu pași repezi. Dacă i-ar fi spus să se grăbească mai tare, ar fi fost nevoită să fugă. Nici nu apucă să ajungă prea departe, când un bărbat scund, cu partea din față a capului rasă și cu o

haină neagră prevăzută cu dungi colorate pe piept îi tăie calea și făcu o plecăciune. Ea se văzu nevoită să se oprească în loc.

— Harul să te binecuvânteze, Cadsuane Sedai! zise el cu blândețe. Iertare că te deranjez când ești atât de grăbită, dar m-am gândit că ar trebui să-ți spun că Doamna Caraline și înaltul Senior Darlin nu se mai află în palatul Doamnei Arilyn. Se află pe o corabie ce se îndreaptă spre Tear. Mă tem că nu mai poți ajunge la ei.

— Ai fi surprins până unde pot să ajung, Seniore Dobraine, zise ea pe un ton rece.

Ar fi trebuit să lase măcar o soră în palatul lui Arilyn, dar fusese convinsă că cei doi se aflau în siguranță.

— A fost o alegere înțeleaptă?

Ea era sigură că era lucrarea lui, deși se îndoia că el ar fi avut tupeul să o recunoască. Nu era de mirare că el nu o bătuse la cap în ceea ce îi privea pe aceștia.

Tonul ei nu îl impresionă deloc pe individ, iar el o surprinse:

— Înaltul Senior Darlin urmează să fie *Intendentul* din Tear pentru Seniorul Dragon și mi s-a părut înțelept să o scot din țară pe Doamna Caraline. Ea a renunțat la rebeliune și la pretenția asupra Tronului Soarelui, dar alții ar putea să încerce în continuare să se folosească de ea. Poate că n-a fost înțelept să îi lași în grija servitorilor, Cadsuane Sedai. Pe Lumină, nu trebuie să dai vina pe ei! Au putut să țină piept la doi… musafiri… dar nu și soldaților mei.

Jahar nu mai avea răbdare să stea în loc. Merise îl ținea din scurt. Și Cadsuane era nerăbdătoare să ajungă la Alanna.

— Sper să ai aceeași părere peste un an, zise ea.

Dobraine abia dacă făcu o plecăciune.

Odaia în care fusese dusă Alanna era cea mai apropiată dintre cele disponibile. Nu era mare, părând mai mică din cauza lambriului negru pe care cairhieninii îl apreciau atât de mult. Odată ce intrară cu toții, aceasta păru încă și mai înghesuită. Merise pocni din degete și arătă cu degetul, iar Jahar se retrase într-un colț, însă acest lucru nu fu de prea mare ajutor.

Alanna stătea întinsă pe pat, cu ochii închiși, iar Străjerul ei, Ihvon, era în genunchi și îi freca încheietura.

— Parcă se teme să se trezească, zise bărbatul înalt și zvelt. Nu îmi dau seama să aibă ceva, dar pare înfricoșată.

Corele îl dădu la o parte, astfel încât să îi poată cuprinde

capul Alannei cu mâinile. Strălucirea *saidarului* o înconjură pe Galbenă, iar firul Tămăduirii se așeză pe Alanna, însă Sora Verde nu schiță nicio mișcare. Corele se retrase, clătinând din cap.

— N-oi fi eu atât de îndemânatică într-ale Tămăduirii ca tine, Corele, zise Merise, dar am încercat și eu.

După atâția ani, accentul din Tarabon se simțea încă în vocea ei. Își purta părul negru strâns ca să nu-i acopere fața severă. Cadsuane se încredea în ea poate mai mult decât în celelalte.

— Ce facem acum, Cadsuane?

Sorilea o privea pe femeia întinsă pe pat, care nu avea nicio expresie întipărită pe față, în afară de buzele strânse. Cadsuane se întrebă dacă nu cumva ea reevalua alianța lor. Și Verin o privea pe Alanna, părând îngrozită de-a binelea. Cadsuane nu ar fi crezut că ar fi putut-o îngrozi ceva într-atât de mult pe Verin. Însă și ea simțea un fior de groază. Dacă pierdea această legătură cu băiatul acum…

— Ne așezăm și așteptăm să se trezească, zise ea pe un ton calm.

Nu puteau face nimic. Nimic.

— El unde e? mârâi Demandred, strângându-și pumnii la spate.

Cum stătea, așa, cu picioarele depărtate, el știa că domina încăperea. Întotdeauna o făcea. Chiar și așa, își dorea ca Semirhage sau Mesaana să fi fost acolo. Deși alianța lor era delicată – nu era decât o simplă înțelegere ca să nu se întoarcă unul împotriva celuilalt până când ceilalți vor fi fost eliminați –, totuși aceasta dăinuise în tot acest timp. Împreună, ei dezechilibraseră adversar după adversar, trimițându-i pe mulți la moarte sau mai rău. Însă lui Semirhage îi era greu să ia parte la aceste întâlniri, iar Mesaana fusese cam timidă în ultima vreme. Dacă ea se gândea să pună capăt alianței…

— Al'Thor a fost văzut în cinci orașe, inclusiv în acel loc blestemat din Pustiu, și în alte câteva zeci de orășele de când proștii ăia – idioții ăia! — au eșuat în Cairhien. Și asta doar din rapoartele pe care le-am primit! Numai Marele Senior știe ce altceva se mai târăște spre noi pe cal sau pe oi sau pe ce or mai fi găsind sălbaticii ăștia ca să ducă un mesaj.

Graendal alesese decorul, din moment ce ea ajunsese prima,

iar acest lucru îl enerva. Pereții din sticlă făceau ca pardoseala din lemn să pară a fi înconjurată de o pădure plină cu lujeri viu colorați și păsări cu aripi fâlfâitoare care erau încă și mai colorate. Parfumul dulce și trilurile cristaline umpleau aerul. Doar arcada ușii strica iluzia. De ce își dorea ea o amintire a ceea ce era pierdut? În curând, ei vor putea face un perete din lănci de șoc și aripi, în afara acestui palat, aproape de Shayol Ghul. Oricum, din câte își amintea el, ea ura tot ce însemna natură.

Osan’gar se încruntă la auzul cuvintelor „proști”, și „idioți”, însă își netezi repede fața comună și ridată, atât de diferită de cea cu care se născuse. Indiferent de numele pe care îl purta, el știuse întotdeauna pe cine să provoace și pe cine nu.

— O chestiune de noroc, zise el pe un ton calm, deși începu să își frece mâinile.

Ținea de un obicei mai vechi. Era înveșmântat ca un domnitor al acestei Vârste, într-o haină cu broderii din aur atât de bogate, încât aproape că acopereau materialul roșu, și cu cizme cu ciucuri aurii. La gât și la încheieturi purta atât de multă dantelă, încât ai fi putut înveli un prunc în ea. Bărbatul nu înțelesese niciodată ce însemna excesul. Dacă nu ar fi avut înzestrări speciale, el nu ar fi fost niciodată Numit. Dându-și seama ce făcea cu mâinile, Osan’gar luă cupa de vin cu picior *cuendillar* de pe masa rotundă de lângă scaunul lui și inhală adânc aroma vinului negru.

— Simple probabilități, murmură el, încercând să pară calm. Data următoare, el va fi ucis sau luat prizonier. Norocul nu îl poate proteja la nesfârșit.

— Ai de gând să te bazezi pe noroc?

Aran’gar stătea tolănită pe un scaun lung și curgător de parcă acesta ar fi fost un pat. Oferindu-i un zâmbet viclean lui Osan’gar, ea își îndoi un picior proptindu-l pe degetele goale, astfel încât crăpătura fustei ei de un roșu-aprins i-l expuse până la șold. Cu fiecare respirație, pieptul ei plin părea să se elibereze din strânsoarea satinului roșu. Toată purtarea ei se schimbase de când devenise femeie, însă nu și esența a ceea ce fusese pus în acel trup femeiesc. Deși Demandred nu disprețuia plăcerile carnale, într-o bună zi, aceste pofte ale ei îi vor aduce pieirea. Așa cum o mai făcuseră cândva. Nu că el ar fi jelit-o, firește, dacă data următoare avea să fie și ultima.

— Tu trebuia să îl supraveghezi, Osan’gar, continuă ea, vocea ei mângâind fiecare silabă. Tu și Demandred. Osan’gar tresări și își linse buzele, iar ea râse gutural. Treaba mea este…

Ea apăsă cu degetul mare o margine a scaunului de parcă ar fi împlântat ceva în el și râse din nou.

— Credeam că vei fi mai îngrijorată, Aran’gar, murmură Graendal peste cupa ei de vin. Ea își ascundea disprețul cam tot atât de bine cum îi ascundea rochia transparentă precum o ceață argintie curbele voluptuoase. Tu, și Osan’gar, și Demandred. Și Moridin, oriunde s-o fi aflat. Poate că ar trebui să te temi de reușita lui al’Thor la fel de mult ca de eșecul lui.

Râzând, Aran’gar îi prinse mâna femeii care stătea în picioare într-a ei. Ochii ei verzi scăpărau.

— Iar tu poate mi-ai explica mai bine ce vrei să spui dacă am fi singure?

Rochia lui Graendal deveni neagră ca smoala. Eliberându-și mâna, trase o înjurătură crasă, apoi se îndepărtă de scaun. Aran’gar… chicoti.

— Ce vrei să spui? zise Osan’gar pe un ton aspru, chinuindu-se să se ridice de pe scaun. Odată în picioare, el luă o postură de pedagog, apucându-și cu mâinile reverele, iar tonul lui deveni pedant. În primul rând, draga mea Graendal, mă îndoiesc că până și eu aș putea găsi o cale prin care să înlătur umbra Marelui Senior din *saidin.* Al’Thor este un barbar. Orice ar încerca, inevitabil se va dovedi a fi insuficient, iar eu, unul, nu cred că își poate imagina cum să înceapă măcar. Oricum, îl vom opri din a mai încerca, pentru că Marele Senior poruncește asta. Pot înțelege teama de nemulțumire a Marelui Senior dacă vom da greș, oricât de puțin probabil ar fi, dar de ce aceia dintre noi numiți de tine ar avea o teamă anume?

— Orb ca de obicei, și sec ca de obicei, murmură Graendal.

Odată ce își regăsi stăpânirea de sine, rochia ei deveni din nou transparentă precum ceața, deși era roșie. Poate că nu era într-atât de calmă pe cât lăsa să se vadă. Sau poate că voia să îi facă să creadă că își stăpânea o oarecare tulburare. În afară de *streith,* toate podoabele ei erau din acea epocă: pietrele roșii din părul auriu, rubinul mare care îi atârna între sâni, brățările ornate din aur de la ambele încheieturi ale mâinilor și încă ceva destul de ciudat, iar Demandred se întreba dacă cineva observase. Inelul simplu din aur de pe degetul mic al mâinii ei

stângi. Pe Graendal nu o caracteriza simplitatea.

— Dacă tânărul va reuși cumva să înlăture umbra, atunci… Voi, care puteți conduce *saidinul,* nu veți mai avea nevoie de protecția specială a Marelui Senior. Se va încrede el în… loialitatea… voastră atunci?

Ea sorbi din vin, zâmbind.

Osan'gar nu zâmbi. El păli la față și își trecu mâna peste buze. Aran'gar se așeză în șezut la marginea scaunului lung, fără a mai încerca să pară senzuală. Degetele îi erau ca niște gheare; o privi cu atâta dușmănie pe Graendal de parcă ar fi fost pregătită să o strângă de gât.

Demandred își strânse pumnii. În sfârșit, totul ieșise la lumină. El nădăjduise ca al'Thor să fie mort sau măcar captiv. În timpul Războiului Puterii, mai mult de o duzină de Numiți își pierduseră viața din cauza bănuielii Marelui Senior.

— Marele Senior este convins că îi sunteți cu toții loiali, anunță Moridin, intrând cu pași hotărâți de parcă ar fi fost însuși Marele Senior al întunericului.

El păruse adeseori să creadă acest lucru, iar fața de băiat pe care o avea acum nu schimbase această aparență. În ciuda cuvintelor rostite, fața lui era întunecată, iar veșmintele lui negre făceau să i se potrivească numele de Moarte.

— Nu trebuie să vă îngrijorați decât atunci când el va înceta să mai fie convins de asta.

Fata, Cyndane, îl urmă ca un animal de companie. Era pieptoasă, avea părul argintiu și era îmbrăcată în roșu și negru. Dintr-un anume motiv, Moridin avea pe umăr un șobolan, care adulmeca aerul cu botul lui rozaliu și își plimba ochii negri și vigilenți prin încăpere. Sau poate că nu exista vreun motiv. Fața aceea tânără nu îl făcea să pară mai întreg la minte.

— De ce ne-ai chemat aici? întrebă Demandred. Am multe de făcut și n-am timp de pălăvrăgeli.

Fără să își dea seama, el încercă să stea mai drept ca să fie la același nivel cu celălalt bărbat.

— Mesaana lipsește din nou? întrebă Moridin în loc să răspundă. Păcat. Ar trebui să audă ce am de spus. Ridicând de coadă șobolanul de pe umărul său, privea cum animalul dădea inutil din piciorușe. Nimic, în afară de șobolan, nu părea să existe pentru el. Se pare că lucruri mărunte și neimportante pot deveni foarte importante, continuă el în șoaptă. Șobolanul

acesta… Dacă Isam va reuși să îl găsească și să îl omoare pe celălalt vierme, Fain… Un cuvânt șoptit la urechea nepotrivită sau nerostit la urechea potrivită. Un fluture dă din aripi pe o ramură, în vreme ce în partea cealaltă a lumii un munte se prăbușește.

Șobolanul se răsuci brusc, încercând să-și înfigă colții în încheietura lui. Netulburat, el azvârli animalul cât acolo. În aer, izbucni o flacără, ceva mai fierbinte decât o flacără, iar șobolanul dispăru. Moridin zâmbi.

Demandred tresări fără să vrea. Aceasta fusese Puterea Adevărată, iar el nu simțise nimic. Un fulg negru pluti pe deasupra ochilor albaștri ai lui Moridin. Urmă un altul, ca un șuvoi. De când îl văzuse ultima oară, bărbatul trebuie să fi folosit doar Puterea Adevărată pentru a obține cât mai mult *saa* foarte repede. El însuși nu îmbrățișa Puterea Adevărată decât atunci când era nevoie. Firește, acum, doar Moridin avea acest privilegiu de când fusese… uns. Bărbatul chiar era nebun dacă o folosea fără nicio îngrădire. Era un drog care provoca mai multă dependență decât *saidinul,* era mai mortal decât otrava.

Traversând pardoseala dungată, Moridin își puse o mână pe umărul lui Osan’gar, puterea *saa* făcându-i zâmbetul mai amenințător. Bărbatul mai scund înghiți cu noduri și zâmbi temător.

— Este bine că nu v-ați gândit niciodată cum să înlăturați umbra Marelui Senior, zise încet Moridin.

Cât timp fusese acesta afară? Zâmbetul lui Osan’gar deveni și mai bolnăvicios.

— Al’Thor nu este la fel de cugetat ca voi. Spune-le, Cyndane!

Femeia mignonă își îndreptă umerii. După față și trup, ea semăna cu o prună coaptă, gata să fie culeasă, însă ochii ei mari și albaștri erau ca de gheață. O piersică, poate. Aici și acum, piersicile erau otrăvitoare.

— Bănuiesc că vă amintiți de Choedan Kal. Deși vocea ei șoptită era senzuală fără nici cel mai mic efort, ea reuși să îi dea o notă de sarcasm. Lews Therin are două dintre cheile de acces, câte una pentru fiecare. Și cunoaște suficient de bine o femeie ca să o folosească pe cea feminină din cele două. El plănuiește să folosească *sa’angrealul* Choedan Kal pentru fapta lui.

Aproape toți începură să vorbească în același timp.

— Credeam că toate cheile au fost distruse! exclamă

Aran’gar, sărind în picioare. Ochii îi erau mari de frică. El ar putea distruge lumea doar *încercând* să folosească Choedan Kal!

— Dacă ai fi citit și altceva în afară de cărțile de istorie, ai fi știut că aceste obiecte nu pot fi distruse! îi spuse Osan’gar, mârâind la ea. El trăgea de guler de parcă acesta ar fi fost prea strâns, iar ochii păreau a fi gata să îi iasă din orbite. De unde știe fata asta că obiectele sunt la el? De unde?

Graendal își scăpă cupa de vin din mână de îndată ce Cyndane rostise aceste cuvinte, și se rostogolea pe pardoseală. Rochia ei deveni la fel de stacojie ca sângele proaspăt. Strâmba din gură de parcă ar fi fost gata să vomite.

— Iar tu ai nădăjduit să dai din întâmplare peste el! țipă ea la Demandred. Ai nădăjduit să ți-l găsească cineva! Prostule! Prostule!

Lui Demandred i se părea că Graendal era nițel cam flamboiantă chiar și pentru ea. Era gata să pună rămășag că această veste nu era o surpriză pentru ea. Se părea că ea trebuia supravegheată îndeaproape. El nu zise nimic.

Ducându-și o mână la inimă, cum ar fi făcut un ibovnic, Moridin îi ridică bărbia Cyndanei cu vârful degetelor. În ochii ei se citea disprețul, însă fața ei era la fel de dulce ca a unei păpuși. Cu siguranță, ea îi acorda atenția ca o marionetă.

— Cyndane știe multe lucruri, zise încet Moridin, și îmi spune tot ce știe. Tot.

Deși expresia de pe fața femeii mignone nu se schimbă, ea tremura vizibil.

Femeia era o enigmă pentru Demandred. La început, el crezuse că ea era Lanfear reîncarnată. Pentru transmigrație, trupurile trebuiau să fie alese dintre cele care erau disponibile, însă Osan’gar și Aran’gar erau dovada vie a simțului umorului necruțător al Marelui Senior. El fusese convins de asta până când Mesaana îi spusese că fata era mai puțin înzestrată decât Lanfear. Mesaana și ceilalți credeau că ea era din această Vârstă. Cu toate astea, ea povestea despre al’Thor ca Lews Therin, așa cum vorbea Lanfear, și vorbea despre Choedan Kal precum cineva care cunoștea teroarea pe care o sădiseră ei în timpul Războiului Puterii. Doar focul-răului fusese mai de temut. Sau Moridin o învățase ca să slujească propriilor lui scopuri? Dacă avea vreun scop anume. Întotdeauna existaseră momente

când acțiunile bărbatului nu fuseseră decât pură nebunie.

— Așadar, asta înseamnă că el trebuie să fie omorât până la urmă, zise Demandred. Nu îi era ușor să își ascundă satisfacția. Rand al'Thor sau Lews Therin Telamon... el va fi mai liniștit atunci când individul va fi mort. Înainte ca el să distrugă lumea, și pe noi. Asta înseamnă că este cu atât mai urgent să îl găsim.

— Omorât? Moridin își mișcă mâinile de parcă ar fi cântărit ceva. Da, dacă se va ajunge la asta, zise el în cele din urmă. Nu va fi greu să îl găsim. Atunci când va folosi Choedan Kal, vom ști unde se află. Iar voi veți merge acolo și îl veți înhăța. Sau îl veți ucide, dacă va fi nevoie. Nae'blisul a vorbit.

— Cum poruncește Nae'blisul, zise Cyndane nerăbdătoare, plecându-și capul, iar ceilalți se auziră ca ecoul ei, deși Aran'gar părea îmbufnată, Osan'gar, disperat, iar Graendal ciudat de îngândurat.

Pe Demandred îl durea să își plece capul la fel de mult cum îl durea să rostească aceste cuvinte. Așadar, *ei* trebuiau să îl prindă pe al'Thor, când acesta va încerca să folosească Choedan Kal. Pe el și pe o femeie care absorbeau suficientă Putere Supremă încât să topească continente! Însă nu exista niciun indiciu că Moridin i-ar fi însoțit. Sau animalele lui de companie gemene, Moghedien și Cyndane. Pentru moment, bărbatul era Nae'blis, dar poate că lucrurile vor putea fi aranjate astfel încât el să nu mai primească un alt trup data viitoare când va muri. Poate că lucrurile vor putea fi aranjate în curând.

CAPITOLUL 14
Ce ascunde un văl

Victoria lui Kidron despica valurile mari ale mării, lămpile poleite din cabina de la pupa se legănau pe suporturile lor, însă Tuon ședea calmă în timp ce lama din mâna sigură a Seluciei aluneca pe scalpul ei. Prin ferestrele înalte de la pupa, ea vedea alte corăbii mari despicând valurile gri-verzui și împroșcând cu spumă albă. Erau cu sutele, întinzându-se spre orizont. De patru ori mai multe rămaseră în Tanchico. *Rhyagelle,* Cei Care se întorceau Acasă. *Corenne,* Reîntoarcerea, începuse.

Un albatros părea să urmeze pe cer corabia *Kidron,* cu adevărat un semn prevestitor al victoriei, deși aripile lungi ale păsării erau negre în loc să fie albe. Trebuia să însemne în continuare același lucru. Semnele prevestitoare nu se schimbau în funcție de locație. Fie în Imfaral, fie în Noren M'Shar, țipătul unei bufnițe în zori de zi însemna moarte și ploaia cu soare, un musafir nepoftit.

Ritualul de dimineață cu lama pe care îl făcea slujnica ei era liniștitor, iar ea avea nevoie de asta în ziua aceea. Noaptea trecută, dăduse o poruncă la mânie. Nu trebuia rostită nicio poruncă la mânie. Se simțea aproape *sei'mosiev,* de parcă și-ar fi pierdut onoarea. Echilibrul îi fusese tulburat, iar acest lucru era la fel de rău pentru întoarcere ca pierderea de *sei'taer.* Cu sau fără albatros.

Selucia șterse clăbucii cu o cârpă caldă și umedă, apoi folosi o cârpă uscată și, la sfârșit, pudră ușor scalpul neted cu o perie. Când slujnica se dădu la o parte, Tuon se ridică în picioare, iar rochia ei din mătase albastră, cu broderii elaborate, alunecă până jos, pe covorul cu motive aurii și albastre. Pielea ei netedă

și tuciurie i se făcu pe loc de găină din cauza aerului rece. Patru dintre cele zece servitoare se ridicară grațios de lângă perete, unde stătuseră în genunchi; erau zvelte și frumușele în robele lor albe și diafane. Totul fusese achiziționat atât pentru înfățișarea lor, cât și pentru înzestrările lor, iar ele erau foarte înzestrate. Se obișnuiseră deja cu tangajul corabiei în timpul lungii călătorii din Seanchan și se grăbiră să îi aducă Seluciei veșmintele care fuseseră așezate deja pe cuferele sculptate. Selucia nu le îngăduia niciodată femeilor *da'covale* să o îmbrace, nici măcar să îi pună ciorapii sau condurii.

Când îi trecu peste cap lui Tuon o rochie plisată de culoarea fildeșului învechit, femeia mai tânără nu se putu abține să nu compare reflexiile ei și ale celeilalte femei în oglinda înaltă prinsă de peretele interior. Selucia, cea cu părul auriu, avea o frumusețe maiestuoasă, tenul de culoarea laptelui și ochi albaștri și reci ca gheața. Dacă partea stângă a capului nu i-ar fi fost rasă, oricine ar fi crezut că era una dintre cei de Sânge, de rang înalt, și nu *so'jhin.* Un termen care ar fi șocat-o pe femeie dacă aceasta ar fi fost exprimată cu voce tare. Însăși gândul de a-și depăși rangul o îngrozea pe Selucia. Tuon știa că nici măcar prezența ei nu ar fi putut fi atât de poruncitoare. Ochii ei erau prea mari și negri. Atunci când uita să păstreze acea mască severă, fața ei în formă de inimă semăna cu cea a unui copil neastâmpărat. Abia dacă ajungea cu vârful creștetului până la nivelul ochilor Seluciei, iar slujnica ei nu era o femeie înaltă. Tuon putea oricând să îi înfrunte pe cei mai buni, excela la luptele de corp și la mânuirea armelor, însă fusese întotdeauna nevoită să își folosească puterea minții ca să impresioneze. Ea se antrena cu această armă la fel de mult cum își exersa și celelalte înzestrări. Bine măcar că acea cingătoare împletită din aur îi scotea în evidență talia, astfel încât să nu semene cu un băiat îmbrăcat în rochie. Bărbații o urmăreau cu privirea pe Selucia atunci când aceasta trecea pe lângă ei, iar Tuon auzise unele cuvinte șoptite despre sânii ei voluptuoși. Poate că aceștia nu aveau nicio legătură cu o prezență autoritară, dar nu ar fi stricat dacă și ai ei ar fi fost nițel mai mari.

— Să mă binecuvânteze Lumina, murmură Selucia, părând amuzată, în timp ce *da'covalele* se duseră în grabă lângă perete și îngenuncheară. Faci asta în fiecare dimineață, încă din prima zi în care te-am ras în cap. După trei ani, tot mai crezi că aș lăsa

vreun smoc de păr?

Tuon își dădu seama că își trecuse mâna peste scalpul neted. Căuta fire de păr, recunoscu ea cu tristețe.

— Dacă ai fi lăsat fire de păr, zise ea pe un ton sever și batjocoritor, aș fi poruncit să fii bătută. Drept răsplată pentru dățile în care m-ai biciuit.

Așezând un colier de rubine în jurul gâtului lui Tuon, Selucia râse.

— Dacă vrei să te răzbuni pe mine pentru asta, nu voi mai putea sta jos niciodată.

Tuon zâmbi. Mama Seluciei i-o dăduse în dar din leagăn lui Tuon ca aceasta să fie îngrijitoarea ei, dar mai important, umbra ei, o gardă de corp despre care nu știa nimeni. În primii douăzeci și cinci de ani de viață, Selucia se pregătise pentru astfel de îndeletniciri, dar în special, în taină, pentru cea de-a doua. Când Tuon împlinise șaisprezece ani și se răsese în cap pentru prima oară, ea îi oferise Seluciei darurile tradiționale ale Casei sale: un mic domeniu pentru grija pe care aceasta i-o arătase, o rugăminte de iertare pentru toate pedepsele pe care i le aplicase, un sac cu o sută de tronuri din aur pentru fiecare dată în care ea fusese nevoită să o pedepsească. Cei de Sânge adunați când ea fusese prezentată ca adult pentru prima oară fuseseră impresionați de acei saci plini cu aur, mai mulți decât ar fi putut pune vreodată mâna vreunul dintre ei. În copilărie, ea fusese… nesupusă și încăpățânată, pe deasupra. Se adăuga și ultimul dar tradițional: posibilitatea Seluciei de a alege unde avea să fie numită mai departe. Tuon nu era sigură dacă ea sau mulțimea care privea fusese mai uluită atunci când femeia refuzase puterea și autoritatea cu demnitate, și ceruse, în schimb, să fie slujnica sa șefă. Și umbra ei, firește, deși acest lucru nu fusese cunoscut de nimeni. Ea însăși fusese încântată.

— Poate că în doze mici, aplicate de-a lungul a șaisprezece ani, zise ea.

Surprinzându-și reflexia în oglindă, ea continuă să zâmbească până când se asigură că vorbele ei nu mai erau usturătoare, apoi înlocui zâmbetul cu o expresie severă. Cu siguranță simțea mai multă afecțiune față de femeia care o crescuse decât pentru mama ei pe care o văzuse doar de două ori pe an înainte să devină adult sau față de frații și surorile cu care învățase să se lupte încă de la primii pași pentru a intra în grațiile mamei

lor. Până în acel moment, doi dintre ei muriseră în timpul acestor lupte, iar trei încercaseră să o ucidă. O soră și un frate fuseseră făcuți *da'covale,* iar numele lor fuseseră șterse din anale cu aceeași hotărâre ca și când s-ar fi descoperit despre aceștia că puteau conduce Puterea. Ea era departe de a se afla în siguranță chiar și acum. Un singur pas greșit i-ar fi adus moartea sau, mai rău, ar fi putut fi dezbrăcată și vândută în piață. Să o binecuvânteze Lumina, atunci când zâmbea, ea arăta tot de șaisprezece ani! Cel mult!

Chicotind, Selucia se întoarse ca să ia boneta din dantelă aurie de pe suportul roșu lăcuit care se afla pe masa de toaletă. Dantela rară îi va expune mare parte din scalpul ras și o va însemna cu sigiliul Corb-și-Trandafiri. Poate că nu era *sei'mosiev,* însă pentru binele *Corenne,* ea trebuia să își recapete echilibrul. I-ar putea cere lui Anath, *Soe'feia* ei, să dea o pedeapsă, însă trecuseră mai puțin de doi ani de la moartea neașteptată a lui Neferi, iar ea încă nu se simțea confortabil cu înlocuirea ei. Ceva îi spunea că trebuia să treacă prin asta singură. Poate că văzuse un semn de rău augur pe care nu îl recunoscuse conștient. Furnicile nu erau ceva obișnuit pe o corabie, însă câteva specii de gândaci puteau fi.

— Nu, Selucia, zise ea încet. Un văl.

Selucia strânse din buze în semn de dezaprobare, însă puse boneta la loc pe suportul ei fără să rostească vreun cuvânt. Când se aflau singure, cum erau acum, ea avea voie să-și dea drumul la gură, însă știa ce putea să spună și ce nu. Tuon fusese nevoită să o pedepsească doar de două ori și, pe Lumină, ea regretase atunci la fel de mult ca Selucia. Fără să rostească vreun cuvânt, slujnica ei aduse un văl lung și transparent și îl puse pe capul lui Tuon, fixându-l cu o împletitură îngustă și aurie bătută în rubine. Încă și mai transparent decât robele purtate de *da'covale,* vălul nu îi ascundea deloc fața, însă ascundea ce era mai important.

După ce puse pe umerii lui Tuon o mantie lungă și albastră, cusută cu fire din aur, Selucia se dădu în spate și făcu o plecăciune adâncă, vârful cozii ei aurii atingând covorul. *Da'covalele* care stăteau în genunchi își lipiră frunțile de pardoseală. Intimitatea urma să ia sfârșit. Tuon ieși din cabină singură.

În a doua cabină se aflau șase *sul'dame,* trei de-o parte și trei

de cealaltă parte, cu supusele lor îngenuncheate în fața lor, pe scândurile late și lustruite ale punții. Femeile *sul'dam* își îndreptară umerii când o văzură, mândre ca fulgerul argintiu de pe poalele lor roșii. Femeile *damane* înveșmântate în cenușiu stăteau în genunchi cu spatele drept, pline de propria mândrie, în afară de biata Lidya, care stătea gârbovită în genunchi și încerca să își lipească fața înlăcrimată de punte. Ianelle, care ținea zgarda *damanei* cu păr roșcat, o privea încruntată.

Tuon oftă. Lidya îi stârnise mânia noaptea trecută. Deși ea i-o provocase, Tuon era responsabilă de propriile-i emoții. Ea îi solicitase *damanei* să îi ghicească viitorul și nu ar fi trebuit să poruncească să fie ciomăgită doar pentru că nu îi convenise ceea ce auzise.

Aplecându-se, ea luă bărbia Lidyei în căușul palmelor ei, așezându-și degetele lungi, cu unghiile roșii, pe obrajii pistruiați ai *damanei* și o obligă să se ridice pe călcâie. Acest gest produse un scâncet și alte lacrimi pe care Tuon le șterse cu blândețe cu degetele în timp ce o făcu pe *damane* să se ridice în genunchi.

— Lidya este o *damane* bună, Ianelle, zise ea. Unge-i vânătăile cu tinctură de *sorfa* până când îi vor dispărea și dă-i inimă-de-leu pentru durere. În plus, până când îi *vor* trece, ea va primi cremă de ou dulce la fiecare masă.

— Cum poruncește Înalta Doamnă, răspunse Ianelle pe un ton oficial, schițând un zâmbet. Toate femeile *sul'dam* țineau la Lidya, iar ei nu îi plăcuse că fusese nevoită să o pedepsească pe *damane.* Dacă se va îngrășa, o s-o pun să facă curse, Înaltă Doamnă.

Lidya își întoarse capul ca să sărute palma lui Tuon și murmură:

— Stăpâna Lidyei este bună. Lidya nu se va îngrășa.

Croindu-și drum printre cele două rânduri, Tuon adresă câteva cuvinte fiecărei *sul'dame* și le mângâie pe creștet pe *damane.* Cele șase pe care le adusese cu ea erau cele mai bune. Ele o priveau cu aceeași afecțiune cu care le privea și ea. Se întrecuseră ca să fie alese. Surorile durdulii și bălaie Dali și Dani mai că nu aveau nevoie de îndrumarea unei *sul'dame.* Charral, cu părul la fel de cenușiu cum îi erau ochii, era încă cea mai abilă în împletirea firelor. Sera, cu panglici roșii în cârlionții ei negri, părea cea mai puternică și mai mândră *sul'dame.* Micuța

Mylen era chiar mai scundă decât însăși Tuon. Dintre cele șase, Tuon se mândrea în mod deosebit cu Mylen.

Multora li se păruse ciudat când Tuon încercase să devină *sul'dame* după ce atinse vârsta maturității, deși, pe atunci, nimeni nu i se putea împotrivi. În afară de mama ei, care îi permisese acest lucru fără să rostească un cuvânt. De fapt, era de neimaginat să devină *sul'dame,* însă ei îi plăcea la fel de mult să le dreseze pe *damane* așa cum îi plăcea să dreseze și caii, fiind la fel de pricepută și la una, și la cealaltă. Mylen era dovada vie. *Damane* cea mică și palidă la față fusese pe jumătate moartă de uluire și frică, refuzând să mănânce sau să bea atunci când Tuon o adusese pe docurile din Shon Kifar. Toate femeile *der'sul'dame* fuseseră cuprinse de disperare, zicând că ea nu avea să supraviețuiască mult timp, însă acum Mylen îi zâmbea lui Tuon și se aplecă să îi sărute mâna înainte ca aceasta să apuce măcar să mângâie părul negru al *damanei.* Odinioară doar piele și os, ea începuse să pună puțină carne pe oase. În loc să o dojenească, Catrona, care o ținea de zgardă, îngădui ca un zâmbet să îi încrețească fața tuciurie, de obicei severă, și zise în șoaptă că Mylen era o *damane* perfectă. Era adevărat, căci nimeni nu ar fi crezut că odinioară ea se numise Aes Sedai.

Înainte să plece, Tuon dădu câteva porunci privind dieta și antrenamentul femeilor *damane. Sul'damele* știau ce să facă, la fel ca și celelalte douăsprezece din anturajul lui Tuon, altminteri, nu s-ar fi aflat în slujba ei. Ea credea că nimănui nu ar trebui să îi fie îngăduit să dețină o *damane* dacă nu se implica.

În cabina exterioară, Gărzile Morții, aliniate de-a lungul pereților în armuri roșii-sângeriu și verde-închis, înțepeniră la intrarea ei – înțepeniră dacă se putea spune că statuile puteau înțepeni. Bărbați cu fețele severe, ei și alți cinci sute ca ei fuseseră însărcinați cu protecția lui Tuon. Oricare dintre ei și-ar fi dat viața ca să o apere. Dacă murea ea, mureau și ei. Fiecare bărbat se oferise voluntar și ceruse să facă parte din garda ei. Văzând vălul, Căpitanul Musenge, cu părul cărunt, porunci ca doar doi să o însoțească pe punte, unde douăzeci și patru de Ogieri Grădinari, în roșu și verde, formau câte un șir de o parte și de cealaltă a ușii, ținându-și drepte în fața lor baltagele mari cu ciucuri negri și privind cu ochii severi primejdiile care i-ar fi putut paște chiar și aici. Dacă ea murea, ei nu vor muri, însă,

așa cum ei ceruseră să facă parte din garda ei, și ea și-ar fi încredințat viața în oricare dintre acele mâini uriașe fără măcar să clipească.

Velele dungate de pe cele trei catarge înalte ale corabiei *Kidron* erau umflate de vântul rece care împingea corabia spre uscatul ce se întindea dinaintea lor, un țărm negru care se afla suficient de aproape, încât ea să poată distinge colinele și promontoriile. Bărbați și femei umpleau puntea – Cei de Sânge de pe corabie –, înveșmântați în mătăsuri fine, ignorând vântul care le biciuia mantiile așa cum îi ignorau și pe bărbații și femeile din echipajul vasului care țâșneau printre ei. Unii dintre nobili erau prea ostentativi în a ignora echipajul, de parcă ar fi putut cârmui corabia în timp ce îngenuncheau sau făceau plecăciuni la fiecare doi pași. Pregătiți pentru prosternare, Cei de Sânge își înclinară ușor capetele atunci când îi văzură vălul. Yuril, bărbatul cu nasul ascuțit despre care toată lumea credea că era secretarul ei, se lăsă într-un genunchi. El era secretarul ei, firește, dar și Mâna ei, care le poruncea Căutătorilor ei. Femeia Macura se aruncă pe jos și sărută puntea până când Yuril îi șopti câteva cuvinte care o făcură să se ridice în picioare, roșie la față, și să își netezească poalele roșii plisate. Tuon nu fusese convinsă că voia să o ia în slujba ei în Tanchico, însă femeia o implorase ca o *da'covale.* Dintr-un anume motiv, ea le ura pe Aes Sedai până în măduva oaselor și, în ciuda recompenselor pe care le primise deja pentru informațiile ei extrem de prețioase, nădăjduia să le facă și mai mult rău.

Înclinându-și capul în fața Celor de Sânge, Tuon urcă pe puntea de comandă, urmată de două Gărzi ale Morții. Vântul îi flutura mantia și îi lipi vălul de față o clipă, iar în clipa următoare i-l suflă peste cap. Nu avea importanță; era de-ajuns că îl purta. Flamura ei personală, cu cei doi lei aurii înhămați la o șaretă de război străveche, flutura la pupa, deasupra cârmacilor care se chinuiau să stăpânească timona înaltă. Emblema Corbul-și-Trandafirii trebuia să fi fost împachetată și pusă deoparte de îndată ce primul membru al echipajului care îi văzuse vălul putuse să dea vorba mai departe. Căpitanul corabiei *Kidron,* o femeie mare, cu fața arsă de soare, cu părul alb și ochi incredibili de verzi, făcu o plecăciune când condurul lui Tuon atinse puntea de comandă, apoi își îndreptă imediat atenția spre corabia ei.

Anath stătea lângă balustradă, îmbrăcată în mătase neagră, aparent netulburată de vântul rece, deși nu purta mantie sau capă. Era o femeie zveltă și mai înaltă decât un bărbat. Fața ei neagră ca tăciunele era frumoasă, iar ochii ei mari și negri erau pătrunzători ca ai unei bufnițe. Era *Soe'feia* lui Tuon, Grăitoarea Adevărului, numită de Împărăteasă, fie-i viața veșnică, după ce murise Neferi. Fusese o surpriză, căci deși Mâna Stângă a lui Neferi era instruită și pregătită să o înlocuiască, atunci când Împărăteasa vorbea de pe Tronul ei de Cleștar, cuvântul ei era lege. Cu toate că nu trebuia să te temi de *Soe'feia* ta, Tuon se temea puțin de ea. Alăturându-i-se femeii, ea se prinse cu mâna de balustradă, însă se văzu nevoită să slăbească strânsoarea ca să nu-și rupă unghiile lăcuite. Acest lucru ar fi însemnat un mare ghinion.

— Așadar... începu Anath, în timp ce Tuon simți acest cuvânt ca un cui implântat în țeastă. Femeia înaltă își coborî privirea încruntată la ea, iar în vocea ei se simțea dispreţul. Îţi ascunzi faţa – într-un fel –, iar acum nu ești decât Înalta Doamnă Tuon. Doar că toată lumea știe cine ești cu adevărat, chiar dacă nimeni nu pomenește despre asta. Cât timp ai de gând să continui cu păcăleala asta? Anath strâmbă din buzele-i pline și făcu un gest scurt și disprețuitor cu o mână subțire. Bănuiesc că ai terminat cu tâmpenia asta de a o ciomăgi pe *damane.* Ești o proastă dacă crezi că ochii îi sunt plecați pentru un asemenea lucru mărunt. Ce ți-a spus de te-a mâniat? Nimeni nu pare să știe nimic, doar că ai avut un acces de furie pe care îmi pare rău că l-am ratat.

Tuon se strădui să își țină mâinile pe balustradă, căci erau pe punctul de a începe să îi tremure. Se strădui să afișeze în continuare o expresie netulburată.

— Voi purta vălul până când un semn de rău augur îmi va spune că a sosit vremea să mi-l scot, Anath, zise ea, încercând să păstreze un ton calm.

Doar norocul făcu să nu audă nimeni cuvintele enigmatice ale Lidyei. Toată lumea știa că *damanele* puteau prevesti viitorul, și dacă vreunul dintre Cei de Sânge ar fi aflat, ar fi bârfit toți pe la spate despre soarta ei.

Anath izbucni în râs și începu să îi spună ce proastă era, cu mai multe detalii de astă dată. Mult mai multe detalii. Ea nu se obosea să vorbească în șoaptă. Căpitanul Tehan privea drept în

față, însă ochii îi erau cât cepele pe fața ridată. Tuon asculta cu atenție, deși obrajii îi deveneau din ce în ce mai roșii, încât avea impresia că vălul îi va lua foc.

Mulți dintre Cei de Sânge își denumeau Vocile *Soe'feia,* însă erau *so'jhin* și știau că puteau fi pedepsite dacă stăpânii lor erau nemulțumiți de ceea ce spuneau acestea, chiar dacă li se spunea *Soe'feia.* O Grăitoare a Adevărului nu primea porunci, nici nu putea fi constrânsă sau pedepsită în vreun fel. Unei Grăitoare a Adevărului i se cerea să spună adevărul gol-goluț, fie că voiai sau nu să-l auzi, și să se asigure că îl auzeai. Aceia dintre Cei de Sânge care își numeau Vocile *Soe'feia* credeau că Algwyn, ultimul bărbat care șezuse pe Tronul de Cleștar cu aproape o mie de ani în urmă, fusese nebun pentru că o lăsase pe *Soe'feia* lui să trăiască și să își păstreze postul după ce ea îi trăsese o palmă în fața întregii Curți. Aceștia nu înțelegeau tradițiile familiei ei așa cum nu înțelegea căpitanul cu ochii cât cepele. Expresiile de pe fețele Gărzilor Morții nu se schimbară în spatele coifurilor care le ascundeau pe jumătate obrajii. Ei înțelegeau.

— Mulțumesc, dar nu am nevoie de penitență, zise ea pe un ton politicos când Anath își încheie în cele din urmă tirada.

Odinioară, după ce o blestemase pe Neferi pentru că murise din cauza unui accident stupid, căzând pe scări, ea îi ceruse noii ei *Soe'feia* să îi facă această favoare. Blestemarea morților era de-ajuns ca să te facă *sei'mosiev* luni la rând. Femeia fusese destul de blândă, într-un mod ciudat, deși o lăsase plângând zile în șir, incapabilă să se miște. Totuși, nu acesta era motivul pentru care refuză oferta; penitența trebuia să fie aspră, altminteri, nu era de folos în regăsirea echilibrului. Ea nu avea să aleagă calea cea mai ușoară pentru că luase o hotărâre. Și, trebuia să recunoască, pentru că voia să se împotrivească sfatului *Soe'feiei* sale. Pentru că nu voia să îi dea deloc ascultare. După cum zicea Selucia, ea fusese întotdeauna încăpățânată. A refuza să asculți de Grăitoarea Adevărului era abominabil. Poate că, la urma urmei, ar trebui să accepte să își restabilească echilibrul. Trei marsuini lungi și cenușii se ridicară la suprafață, lângă corabie, și scoaseră un sunet. Apoi cei trei nu se mai ridicară la suprafață. Nu te abate de la drumul tău.

— Atunci când vom acosta, zise ea, Înalta Doamnă Suroth trebuie felicitată.

Nu te abate de la drumul tău.

— Iar ambiția ei trebuie cercetată. A făcut mai multe cu Înaintașii decât ar fi visat Împărăteasa, fie-i viața veșnică, dar o asemenea reușită dă naștere unei ambiții pe măsură.

Iritată de schimbarea subiectului, Anath își îndreptă spatele și strânse din buze. Ochii îi străluceau.

— Sunt convinsă că ambiția lui Suroth servește doar celor mai bune interese ale Imperiului, zise ea pe un ton tăios.

Tuon încuviință. Ea, una, nu prea era convinsă de asta. Pentru o asemenea siguranță, ar fi putut ajunge chiar ea în Turnul Corbilor. În special ea.

— Trebuie să găsesc o cale prin care să iau legătura cât mai repede cu Dragonul Renăscut. Trebuie să îngenuncheze în fața Tronului de Cleștar înainte de Tarmon Gai'don, altminteri, totul este pierdut.

Profețiile Dragonului spuneau limpede asta.

Starea de spirit a lui Anath se schimbă într-o clipită. Zâmbind, ea își așeză posesiv o mână pe umărul lui Tuon. Lucrurile merseseră prea departe, însă ea era *Soe'feia,* iar sentimentul de proprietate se poate să fi fost doar în mintea lui Tuon.

— Trebuie să fii cu băgare de seamă, toarse Anath. Nu trebuie să îl lași să afle cât de periculoasă ești pentru el decât atunci când este prea târziu ca să mai poată scăpa.

Ea avu și alte sfaturi, însă Tuon nu le mai băgă în seamă. Ascultă suficient ca să înțeleagă, însă erau lucruri pe care ea le auzise de sute de ori. În fața corabiei, ea zări gura unui mare port. Era Ebou Dar, de unde se va răspândi *Corenne,* așa cum se răspândea din Tanchico. Acest gând îi oferi o senzație de plăcere, de reușită. În spatele vălului, ea nu era decât Înalta Doamnă Tuon, cu nimic superioară în rang față de mulți dintre Cei de Sânge, însă în sufletul ei, ea era mereu Tuon Athaem Kore Paendrag, Fiica celor Nouă Luni, și venise să revendice ceea ce fusese furat de la strămoșul ei.

CAPITOLUL 15
În căutarea unui clopotar

Căruța cu coviltir pătrat îi amintea lui Mat de cele ale Pribegilor pe care le văzuse în trecut – o căsuță pe roți, deși aceasta, care era umplută cu dulapuri cu sertare și bancuri de lucru construite în pereți, nu era menită pentru a fi locuită. Strâmbând din nas din cauza mirosurilor ciudate și înțepătoare care se simțeau în interior, el se foi stingherit pe scăunelul cu trei picioare, singurul loc unde ar fi putut ședea cineva. Piciorul și coastele rupte îi erau aproape vindecate, precum și tăieturile cu care se pricopsise atunci când afurisita aceea de clădire se prăbușise peste el. Însă rănile îl mai dureau din când în când. Și-apoi, el nădăjduia să obțină puțină compasiune. Femeilor le plăcea să dea dovadă de compasiune, dacă îți jucai bine cărțile. El își impuse să nu se mai joace cu inelul cu sigiliu pe care îl purta pe deget. Dacă o femeie își dădea seama că erai agitat, atunci ea intra la bănuieli și puteai uita de compasiune.

— Ascultă, Aludra, zise el, oferindu-i cel mai frumos zâmbet al lui, ar trebui să știi deja că Seanchanii nu-și bat capul cu artificiile. *Damanele* alea fac ceva ce se numesc Luminile Cerului, care fac din cele mai bune artificii ale tale niște simple scântei ce zboară pe horn în sus. Așa am auzit. Nu mi-o lua în nume de rău.

— Eu, una, n-am văzut așa-zisele Luminile Cerului, răspunse ea cu dispreț, cu un puternic accent taraboner.

Își ținea capul aplecat, deasupra unui mojar din lemn de mărimea unui butoiaș mare, aflat pe unul dintre bancurile de lucru. În ciuda panglicii late și albastre care îi ținea părul negru și lung până la talie strâns la ceafă, acesta îi căzu înainte, ascunzându-i fața. Deși șorțul lung și alb cu pete negre nu reușea să ascundă bine șoldurile pe care cădea rochia verde-

închis, el era mai interesat de ceea ce făcea ea. Mă rog, la fel de interesat. Ea pisa bucăți de pudră neagră cu un pisălog din lemn aproape la fel de lung ca brațul ei. Pudra aducea puțin cu ceea ce văzuse el în interiorul artificiilor pe care le tăiase și le desfăcuse, însă tot nu știa ce cuprindeau acestea.

— Oricum, continuă ea, neștiind că el o privea cu atenție, n-am să-ți divulg secretele Breslei. Bănuiesc că înțelegi, nu?

Mat se strâmbă. Se străduia de câteva zile să o aducă în acel punct, încă de la acea vizită întâmplătoare, când circul lui Valan Luca dezvăluise că ea se afla în Ebou Dar, în tot acest timp el se temuse că ea va pomeni de Breasla Artificierilor.

— Dar tu nu mai ești Artificier, ai uitat? Te-au alung… ăăă… ai spus că ai părăsit Breasla.

Nu era pentru prima oară când lui îi trecea prin gând să îi reamintească faptul că o salvase cândva de patru membri ai Breslei care voiau să îi taie grumazul. Un asemenea gest le-ar fi făcut pe majoritatea femeilor să îi sară în gât și să îl acopere cu săruturi, oferindu-se să îi îndeplinească orice dorință. Însă el nu primise niciun sărut atunci când o salvase; prin urmare, era puțin probabil să primească vreun sărut de la ea acum.

— Oricum, continuă el nepăsător, nu trebuie să îți faci griji în privința Breslei. De când faci flori-de-noapte și nu ți-a dat nimeni târcoale, încercând să te oprească? Pun rămășag că n-ai să mai vezi vreodată un alt Artificier.

— Ce-ai auzit? întrebă ea încet, ținându-și în continuare capul aplecat. Ea încetini rotirea pisălogului până aproape se opri. Spune-mi.

Lui mai că i se ridică părul pe cap. Cum reușeau femeile să facă asta? Oricât ai fi ascuns indiciile, ele „adulmecau” exact ceea ce voiai să ascunzi.

— La ce te referi? Și eu aud aceleași zvonuri ca tine. Cele mai multe despre Seanchani.

Ea se roti repede, înșfăcând pisălogul greu cu ambele mâini, fluturându-l deasupra capului. Poate cu zece ani și ceva mai în vârstă decât el, ea avea ochii mari și negri, și o gură mică și plină, care, de obicei, părea menită a fi sărutată. Lui îi trecuse o dată sau de două ori prin minte să o sărute. Majoritatea femeilor deveneau mai supuse după câteva săruturi. Acum, ea își arăta dinții și părea gata să îl muște de nas.

— Spune-mi! îi porunci ea.

— Jucam zaruri cu câțiva Seanchani lângă docuri, zise el fără tragere de inimă și fără să își ia ochii de la pisălogul ridicat.

Un bărbat putea merge la cacealma, se putea umfla în pene sau, pur și simplu, să plece dacă situația nu era gravă, însă o femeie era în stare să-ți crape țeasta într-o clipită. Șoldul îl durea și îi era înțepenit pentru că șezuse prea mult timp. Nu era sigur cât de repede s-ar fi putut ridica de pe acel scăunel.

— N-am vrut să fiu eu acela care îți spune, dar… Breasla nu mai există, Aludra. Sediul breslei din Tanchico nu mai este.

Aceea fusese singurul sediu adevărat al Breslei. Cel din Cairhien era de mult abandonat, iar în ceea ce privea restul, Artificierii călătoreau doar ca să ofere spectacole domnitorilor și nobililor.

— Au refuzat să îi lase pe oștenii Seanchani în clădire și au încercat să se lupte când aceștia au dat buzna înăuntru. Nu știu ce s-a întâmplat – poate că vreun oștean a dus o lampă unde nu trebuia dar, din câte am înțeles, jumătate din clădire a explodat. Probabil e o exagerare, însă Seanchanii au crezut că unul dintre Artificieri a folosit Puterea Supremă, și au…

El oftă și încercă să își îmblânzească vocea. Sânge și cenușă, nu voia să-i spună asta! Însă ea îl privea furioasă, iar afurisitul acela de pisălog era pregătit să îi despice țeasta.

— Aludra, Seanchanii i-au strâns pe toți cei rămași în viață, pe câțiva Artificieri care plecaseră în Amador și pe oricine semăna cu un Artificier, și i-au făcut pe toți *da'covale.* Asta înseamnă…

— Știu ce înseamnă! zise ea cu asprime.

Întorcându-se din nou spre mojarul cel mare, ea începu să lovească atât de tare cu pisălogul, încât el se temea că acesta avea să explodeze, dacă pudra era într-adevăr cea folosită pentru artificii.

— Proștii! bombăni ea, mânioasă, lovind cu zgomot pisălogul în mojar. Proști ca noaptea! În fața celor puternici trebuie să-ți pleci capul și să-ți vezi de drum, dar ei n-au înțeles! Trăgând aer în piept, își frecă obrajii cu podul palmei. Te înșeli, tinere prieten. Atâta vreme cât un Artificier trăiește, trăiește și Breasla, iar eu sunt încă în viață! Fără să se uite la el, ea își șterse din nou obrajii cu mâna. Ce-ai face dacă ți-aș da artificiile? Le-ai azvârli în Seanchani cu catapulta?

Pufnetul ei fu destul de grăitor.

— Și ce-ar fi greșit în asta? întrebă el, în apărarea lui.

O catapultă bună, un scorpion, putea azvârli un bolovan de cinci kilograme la o distanță de cinci sute de pași, iar cinci kilograme de artificii puteau provoca mai multe stricăciuni decât orice bolovan.

— Oricum, am o idee mai bună. Am văzut tuburile alea pe care le folosești ca să lansezi flori-de-noapte pe cer. La trei sute de pași sau mai mult, ai zis? Înclină unul într-o parte și pun rămășag că ar putea azvârli flori-de-noapte la o *mie* de pași depărtare.

Uitându-se în mojar, ea bombăni ceva.

— Eu, una, vorbesc prea mult, i se păru lui că spuse ea, după care ceva despre ochi frumoși care nu avea nicio logică.

El se grăbi să continue ca să o oprească să înceapă iar cu secretele Breslei.

— Tuburile alea sunt mult mai mici decât o catapultă, Aludra. Dacă ar fi ascunse bine, Seanchanii nu vor afla niciodată ce i-a lovit. O poți lua ca pe o răzbunare pentru că au distrus sediul Breslei.

Întorcându-și capul, ea îi oferi o privire respectuoasă, amestecată cu mirare, dar el reuși să nu ia în seamă acest lucru. Ochii ei erau roșii, iar pe obraji i se vedeau dâre lăsate de lacrimi. Poate că dacă ar cuprinde-o cu brațul... De obicei, femeile apreciau puțină alinare atunci când plângeau.

Înainte ca el să apuce să se miște, ea îndreptă pisălogul cu o singură mână el spre ea pe o sabie. Brațele acelea subțiri trebuie să fi fost mai puternice decât păreau; bâta din lemn nu tremura deloc. „Lumină,” gândi el, „nu avea de unde să știe ce voiam să fac!”

— Nu e rău pentru cineva care a văzut tuburile doar cu câteva zile în urmă, zise ea, dar eu m-am gândit la asta cu multă vreme înaintea ta. Pentru o clipă, vocea ei fu aspră, apoi se mai îmbună și deveni ușor amuzată. Am să-ți spun o ghicitoare, dacă tot ești atât de deștept, zise ea, arcuindu-și o sprânceană. Oh, era limpede că o amuza ceva! Îmi spui la ce mi-ar folosi un clopotar și-am să-ți spun *toate* secretele mele. Chiar și pe cele care te vor face să roșești, bine?

Propunerea chiar părea interesantă, însă artificiile erau mai importante decât o oră de giugiuleală cu ea. Ce secrete avea ea care pe el l-ar fi făcut să roșească? El ar putea-o surprinde, aici. Nu toate amintirile celorlalți bărbați care îi fuseseră vârâți în cap

erau despre bătălii.

— Un clopotar, cugetă el, neștiind ce să zică mai departe. Niciuna dintre vechile amintiri nu îi oferea vreun indiciu. Păi, bănuiesc că… Un clopotar ar putea… Poate…

— Nu, zise ea brusc, pe un ton aspru. Vei pleca și te vei întoarce în două sau trei zile. Eu am treabă, iar tu îmi distragi prea mult atenția cu întrebările și lingușelile tale. Nu! Fără comentarii! Vei pleca acum.

Încruntându-se la ea, el se ridică în picioare și își puse pe cap pălăria neagră cu boruri largi. Lingușeli? Lingușeli! Sânge și cenușă! El își aruncase mantia grămadă pe jos când intrase și gemu încet când se aplecă să o ridice. Șezuse pe scăunelul acela cea mai mare parte din zi. Dar poate că făcuse un mic progres cu ea. Asta dacă reușea să îi dezlege ghicitoarea. Clopote pentru alarmă. Gonguri care marcau ceasul. Nu avea nicio logică.

— M-aș putea gândi să sărut un tânăr așa de deștept cum ești tu dacă nu i-ai aparține alteia, murmură ea pe un ton hotărât mai blând. Ai un fund așa de frumos…

El se îndreptă brusc, rămânând cu spatele la ea. Fierbințeala din obrajii lui era indignare pură, însă ea era convinsă că el roșise. De obicei, el reușea să uite cu ce era îmbrăcat dacă cineva nu aducea vorba despre asta. Existaseră un incident sau trei prin taverne. În timp ce zăcea întins pe spate, cu piciorul rupt și cu coastele legate și bandaje peste tot, Tylin îi ascunsese toate hainele. El nu aflase încă unde anume erau ascunse, dar era sigur că nu fuseseră arse. La urma urmei, ea nu intenționa să îl țină o veșnicie. Tot ce îi mai rămăsese erau pălăria și eșarfa neagră din mătase legată în jurul grumazului. Și medalionul din argint în formă de cap de vulpe, care atârna sub cămașă de un șnur din piele. Și cuțitele – el s-ar fi simțit cu adevărat pierdut fără ele. Când reuși, în cele din urmă, să se dea jos din afurisitul ăla de pat, afurisita de femeie poruncise să i se facă haine noi, șezând și privind cum afurisita de croitoreasă îi lua măsurile! Dantela albă ca zăpada de la încheieturi aproape că îi ascundeau mâinile dacă el nu avea grijă, și încă și mai multă dantelă i se revărsa de la grumaz aproape până la talie. Lui Tylin îi plăcea să îi vadă pe bărbați purtând dantelă. Mantia lui era de un stacojiu aprins, într-o nuanță de roșu ca nădragii prea strâmți, prevăzută pe margini cu broderie din aur și trandafiri

albi. Ca să vezi! Ca să nu mai pomenim de ovalul mare de pe umărul lui stâng care purta Sabia și Ancora verzi ale Casei Mitsobar. Haina lui era suficient de albastră pentru un Pribeag, cu modele tairene roșii și aurii cusute pe piept și pe mâneci pentru siguranță. Lui nu îi plăcea să își aducă aminte prin ce fusese nevoit să treacă pentru a o convinge pe Tylin să renunțe la perle și la safire, și Lumina mai știe ce altceva și-ar fi dorit ea. Plus că haina era scurtă. Nerușinat de scurtă! Și lui Tylin îi plăcea afurisitul lui de fund și nu părea să o deranjeze cine îl vedea!

Punându-și mantia pe umeri – cel puțin aceasta îl mai acoperea cât de cât –, el își luă toiagul înalt până la umăr, care stătea rezemat de peretele de lângă ușă. Șoldul și piciorul aveau să îl doară până când va reuși să facă câțiva pași ca să nu mai simtă durerea.

— Ne vedem peste două sau trei zile, atunci, zise el, afișând un aer cât putea de demn.

Aludra râse încet, însă nu suficient de încet încât el să nu audă. Lumină, o femeie putea face mai multe cu un râset decât un bătăuș de stradă cu un șir nesfârșit de înjurături! Și la fel de voit.

Ieși șchiopătând din căruța cu coviltir, după care trânti ușa în urma lui de îndată ce coborî câteva trepte din lemn, care erau prinse de platforma căruței. Cerul după-amiezii era la fel cum fusese și cerul dimineții, cenușiu și vântos, peticit cu nori negri. Se stârni o rafală de vânt. Deși în Altara nu exista iarnă adevărată, ceea ce exista trebuia înfruntat. În loc de zăpadă, aveau loc ploi înghețate și furtuni care veneau de pe mare, iar, uneori, aerul era suficient de umed încât frigul să pară mai aspru. Pământul îl simțeai îmbibat cu apă sub tălpile cizmelor chiar dacă era uscat. Încruntându-se, el se îndepărtă de căruță, șchiopătând.

Femeile astea! Totuși, Aludra era drăguță. Și chiar știa cum să facă artificii. Un clopotar? Poate că va reuși să îl găsească în mai puțin de două zile. Atâta vreme cât Aludra nu începea să *îl* vâneze. În ultima vreme, multe femei păreau să facă asta. Oare Tylin schimbase ceva la el ca să le facă pe femei să îl urmărească așa cum o făcea chiar ea? Nu. Era ridicol. Vântul se înteți, iar mantia începu să fluture în urma lui, însă el era prea cufundat în gânduri ca să îi acorde atenție. Două femei zvelte –

acrobate, gândi el – îi zâmbiră șăgalnic când trecură pe lângă el, iar el le zâmbi la rândul lui, încercând să își ascundă șchiopătatul. Tylin nu îl schimbase. Era același bărbat dintotdeauna.

Circul lui Luca era de cincizeci de ori mai mare decât îi povestise Thom. Poate chiar mai mare – o amestecătură vastă de corturi și căruțe, de mărimea unui sat mare. În ciuda vremii, el putea vedea câțiva acrobați exersând. O femeie într-o bluză albă, diafană, și nădragi la fel de strâmți ca ai lui se legăna înainte și înapoi pe o frânghie prinsă de doi stâlpi înalți, apoi se aruncă în aer, însă piciorul i se prinse în frânghie înainte ca ea să se izbească de pământ. Apoi se răsuci ca să prindă frânghia cu ambele mâini, se înălță până la poziția inițială, apoi făcu din nou același lucru. Nu departe, un individ *alerga* pe o roată în formă de ou, lungă de mai bine de șase metri, montată pe o platformă care îl poziționă mai sus decât femeia care avea să își frângă grumazul în curând după ce țâșni spre capătul mai îngust. Mat zări un bărbat la bustul gol care rostogolea trei bile lucioase de-a lungul brațelor și umerilor fără să le atingă cu mâinile. Interesant. Și el ar putea reuși să facă asta. Cel puțin bilele alea nu te lăsau plin de sânge și vânătăi. Suferise suficient cât să-i ajungă o viață.

Însă locul unde erau priponiți caii îi atrăsese atenția cu adevărat. Un șir lung de cai priponiți, unde douăzeci și patru de bărbați, înfofoliți ca să se apere de frig, aruncau lopeți de bălegar în niște roabe. Erau sute de cai. Aparent, Luca oferise adăpost unui dresor de animale Seanchan, iar recompensa lui fusese un ordin semnat de însăși Înalta Doamnă Suroth, care îi îngăduia să își păstreze toate animalele. Cimpoiașul lui Mat era în siguranță, salvat de la loteria comandată de Suroth, deoarece calul se afla în grajdurile Palatului Tarasin, însă el nu știa cum avea să își scoată juganul de acolo. Tylin parcă îi pusese zgardă și nu avea de gând să îi dea drumul prea curând.

Întorcându-se, lui Mat îi trecu prin minte să îl pună pe Vanin să fure câțiva dintre caii circului, în caz că negocierile cu Luca mergeau prost. Din câte îl cunoștea el pe Vanin, asta ar fi fost o nimica toată pentru el. Durduliu cum era, Vanin putea fura și călări orice cal fătat vreodată. Din nefericire, Mat se îndoia că el însuși s-ar fi putut ține în șa mai mult de o milă. Totuși, trebuia să ia în considerare și varianta aceea. Devenea din ce în ce mai

disperat.

Merse mai departe șchiopătând și privindu-i pe jongleri și pe acrobați exersând. Se întreba cum de lucrurile ajunseseră în acel impas. Sânge și cenușă! El era *ta'veren*! Trebuia să muleze lumea după el! Dar iată-l, aici, în Ebou Dar, marioneta lui Tylin – femeia nici măcar nu îl lăsase să se vindece complet înainte să se năpustească din nou asupra lui ca o rață asupra unui gândac! —, în vreme ce toți ceilalți se amuzau copios. Probabil că Nynaeve încerca să le domine pe acele Femei din Clanul care încercau să îi între în grații. Odată ce Egwene va fi realizat că acele Aes Sedai nebune de legat, care o numiseră Înscăunată, nu făcuseră asta cu bune intenții, Talmanes și Oastea Mâinii Roșii vor fi pregătiți să o răpească. Lumină, poate că Elayne purta deja Coroana Trandafirului! Probabil că Rand și Perrin stăteau tolăniți în fața unui șemineu în vreun palat, bând vin și spunând glume.

El făcu o grimasă și își frecă fruntea când un val de culori începu să i se rotească prin minte. În ultima vreme, i se întâmpla asta ori de câte ori se gândea la unul din cei doi bărbați. Nu știa și nici nu voia să știe de ce. Nu voia decât să se oprească. Dacă ar putea fugi din Ebou Dar și să ia cu el secretul artificiilor… deși, firește, ar fi ales oricând să scape decât să afle secretul.

Thom și Beslan se aflau tot acolo unde îi lăsase el, bând cu Luca în fața căruței frumos ornate a acestuia, însă el nu li se alătură imediat. Dintr-un anume motiv, Luca îl displăcuse imediat pe Mat Cauthon. Nici Mat nu îl plăcea, dar avea un motiv: Luca era mereu înfumurat și rânjea întotdeauna când vedea vreo femeie. Și părea să creadă că toate femeile din lume îl sorbeau din priviri. Lumină, bărbatul era însurat!

Stând tolănit într-un jilț poleit pe care trebuie să îl fi furat din vreun palat, Luca râdea și făcea gesturi ample și maiestoase către Thom și Beslan, care ședeau pe niște bănci de o parte și de cealaltă a acestuia. Haina și mantia roșii ale lui Luca erau acoperite de stele aurii și comete. Până și un *Pribeag* s-ar fi înroșit! Căruța lui cu coviltir l-ar fi făcut pe un Pribeag să plângă! Era mult mai încăpătoare decât cea a Aludrei și părea să fi fost *lăcuită*! Fazele lunii se remarcau în argintiu, repetându-se pe coviltir de jur-împrejur, iar luni aurii și comete de toate mărimile acopereau restul suprafeței roșii și albastre. Pe acest fundal,

Beslan, în haina și mantia lui pe care erau cusute păsări zburătoare, avea o înfățișare aproape comună, iar Thom, care își ștergea cu vârful degetelor vinul de pe mustață, părea de-a dreptul ponosit în hainele lui simple din lână, de culoarea bronzului, și mantia lui închisă la culoare.

O singură persoană care ar fi trebuit să se afle acolo nu era, însă după ce privi repede în jurul lui, zări un grup de femei lângă o căruță din apropiere. Femeile erau de toate vârstele, de la tinere, ca el, și până la bătrâne, cu părul cărunt, însă toate chicoteau în timp ce se roteau în jurul unui lucru. Oftând, Mat se îndreptă într-acolo.

— Oh, nu mă pot hotărî, se auzi o voce pițigăiată de băiat din centrul cercului de femei. Când te privesc, Merici, ochii tăi sunt cei mai frumoși din câți am văzut. Dar când te privesc pe tine, Neilyn, ai tăi sunt și mai frumoși. Buzele tale sunt ca niște cireșe coapte, Gillin, dar ale tale îmi stârnesc dorința de a le săruta, Adria. Iar gâtul tău, Jameine, grațios ca al unei lebede…

Înăbușindu-și o înjurătură, Mat grăbi pasul cât putu de mult și își făcu loc printre femei, bombănind scuze în dreapta și în stânga. Olver se afla în mijlocul lor, un băiat scund și palid care se dădea mare și îi zâmbea când unei femei, când alteia. Numai rânjetul lui era de-ajuns ca să o determine pe oricare dintre ele să îl plesnească peste urechi într-o clipită.

— Iertare, rogu-vă, îngână Mat, apucându-l de mână pe băiat. Haide, Olver, trebuie să ne întoarcem în oraș. Nu te mai da în stambă. Vorbește gura fără el, de fapt. Nu știu unde a învățat să vorbească așa.

Din fericire, femeile începură să râdă și să îi zburlească părul băiatului în timp ce Mat îl lua de-acolo. Unele murmurară că era o dulceață de băiat. Ca să vezi! Una își furișă mâna pe sub mantia lui Mat și îl ciupi de fund. Femeile astea!

Odată scăpați de acolo, Mat se încruntă la băiat, care țopăia vesel alături de el. Olver se înălțase de când îl cunoscuse Mat pentru prima oară, însă tot scund era pentru vârsta lui. Din cauza gurii și urechilor lui mari, nu avea să fie niciodată chipeș.

— Ai putea da de necazuri dacă le vorbești femeilor astfel, îi spuse Mat. Femeile preferă bărbații tăcuți și manierați. Și cumpătați, și, poate, nițel timizi. Cultivă-ți aceste înzestrări și vei avea de câștigat.

Olver îi aruncă o privire uluită, iar Mat oftă. Flăcăul se afla în

grija unei mâini de unchi și fiecare dintre aceștia, în afară de Mat, avea o influență negativă asupra lui.

Thom și Beslan fură de-ajuns ca să-i aducă din nou zâmbetul pe buze lui Olver. Eliberându-și mâna, el o luă la fugă înspre ei, râzând. Thom îl învăța cum să facă jonglerii și să cânte la harpă și la flaut, iar Beslan îl învăța cum să mânuiască sabia. Ceilalți „unchi” ai lui îi dădeau alte lecții privind diferite îndemânări. Mat avea de gând să îl învețe cum să mânuiască o bâtă și arcul din Ținutul celor Două Râuri, odată ce își va fi recăpătat forța. Mat nu voia să știe ce învăța băiatul de la Chel Vanin și de la Brațele Roșii.

Când Mat se apropie, Luca se ridică din jilțul său extravagant, iar zâmbetul său îngâmfat se transformă într-o grimasă. Măsurându-l din priviri pe Mat, își înfășură în jurul trupului acea mantie caraghioasă cu un gest teatral și anunță cu voce tare:

— Sunt un om ocupat. Am multe de făcut. S-ar putea ca în curând să țin o reprezentație doar pentru ochii Înaltei Doamne Suroth.

Fără să mai rostească un cuvânt, se îndepărtă cu pași mari, ținându-și mantia împodobită doar cu o mână, astfel încât aceasta să fâlfâie ca un stindard în bătaia vântului.

Mat și-o strânse pe a lui cu ambele mâini. O mantie era menită să țină de cald. El o văzuse pe Suroth în Palat, deși niciodată de aproape. Totuși, suficient de aproape cât dorise el. Mat nu și-o putea imagina acordându-i o clipă de atenție Marelui Circ Ambulant și Magnificei Expoziții de Miracole și Minuni a lui Valan Luca, după cum se putea citi în litere mari și stacojii pe pânza legată de doi stâlpi de la intrare. Dacă ea ar fi făcut-o, probabil că i-ar fi mâncat pe lei. Sau i-ar fi speriat de moarte.

— Este de acord, Thom? întrebă el încet, privind încruntat în urma lui Luca.

— Putem călători cu el când va pleca din Ebou Dar, răspunse bărbatul cu fața înăsprită de vreme. Dar va trebui să plătim un preț. Pufni, suflându-și mustața și trecându-și enervat o mână prin părul alb. Ar trebui să mâncăm și să dormim ca niște regi pentru ceea ce ne cere, dar cunoscându-l, mă îndoiesc că așa va fi. Nu crede că suntem nelegiuiți, din moment ce suntem în libertate, dar știe că fugim de ceva, altminteri, am fi călătorit altfel. Din nefericire, el are de gând să plece cel mai devreme la primăvară.

Mat se gândea la câteva înjurături. Abia la primăvară. Numai Lumina știa ce i-ar face Tylin sau ce l-ar pune să facă până la primăvară. Poate că nu era o idee atât de proastă ca Vanin să fure niște cai.

— Am nevoie de mai mult timp pentru zaruri, zise el, de parcă altceva nu avea nicio importanță. Dacă el vrea atât de mult precum zici, atunci trebuie să-mi îngroș punga. Un singur lucru știu despre Seanchani: nu pare să le pese că pierd.

El încerca să aibă grijă la cât de mult își forța norocul și nu îl păscuse nicio primejdie de a se trezi cu grumazul tăiat pentru că trișa, cel puțin de când reușise să plece din Palat pe picioarele lui. La început, crezuse că dăduse norocul peste el sau, poate, faptul că era *ta'veren* îi era, în sfârșit, de folos.

Beslan îl privea cu gravitate. Bărbat zvelt și oacheș, puțin mai tânăr decât Mat, fusese un desfrânat când îl cunoscuse Mat. Era mereu pregătit să bată tavernele, mai ales dacă totul se termina cu o femeie în brațele lui sau cu o încăierare. Însă de când veniseră Seanchanii, el devenise din ce în ce mai serios. În ceea ce îl privea, aceștia erau o treabă foarte serioasă.

— Mama nu va fi încântată dacă va afla că îi ajut ibovnicul să plece din Ebou Dar. Mă va însura cu o femeie cu ochi sașii și mustață ca a unui pedestraș taraboner.

După tot acest timp, Mat încă se crispa. Nu se va putea niciodată obișnui cu gândul că fiul lui Tylin considera potrivit comportamentul mamei lui față de Mat. Beslan credea că ea devenise puțin cam posesivă – doar puțin, ca să vezi! –, iar acesta era singurul motiv pentru care era dispus să dea o mână de ajutor. Beslan susținea că Mat era tocmai ceea ce mama lui avea nevoie ca să uite de înțelegerile pe care Seanchanii o constrânseseră să le facă! Uneori, Mat și-ar fi dorit să se afle din nou în Ținutul celor Două Râuri, unde știai măcar ce gândeau oamenii. Uneori, își dorea asta.

— Ne putem întoarce la Palat acum? întrebă Olver. Era mai mult o poruncă decât o întrebare. Am o lecție de lectură cu Doamna Riselle. Mă lasă să-mi odihnesc capul pe pieptul ei în vreme ce-mi citește.

— O realizare importantă, Olver, zise Thom, mângâindu-și mustața ca să-și ascundă zâmbetul. Aplecându-se spre ceilalți doi bărbați, el își coborî vocea ca să nu audă băiatul. Femeia mă pune să-i cânt la harpă înainte să îmi îngăduie să-mi odihnesc

eu capul pe perna aceea minunată.

— Riselle îi lasă pe toți s-o distreze mai întâi, chicoti Beslan, iar Thom se holbă mirat la el.

Mat gemu. De astă dată, nu era din cauza piciorului sau a faptului că toți bărbații din Ebou Dar, în afară de Mat Cauthon, puteau să aleagă pe ce piept să-și odihnească capetele. Zarurile alea afurisite începuseră să se rostogolească din nou în capul lui. Ceva rău avea să i se întâmple. Ceva foarte rău.

CAPITOLUL 16
O întâlnire neașteptată

Drumul de întoarcere până în oraș era mai lung de doi kilometri, străbătând coline joase, iar Mat uită de durerea din picior. O simți din nou când începu să urce o altă colină și văzu Ebou Dar în față, în spatele zidurilor sale exagerat de groase și albe pe care nicio catapultă nu le-a putut sparge vreodată în timpul unui asediu. Orașul din interiorul zidurilor era și el alb, cu excepția domurilor înalte, care se iveau pe ici, pe colo și care purtau dungi colorate. Clădirile, turlele, turnurile și palatele albe luceau chiar și în acea zi mohorâtă de iarnă. Pe ici, pe colo, se vedea câte un turn cu vârful retezat sau un gol acolo unde fusese distrusă o clădire, dar adevărul fie spus, asediul Seanchanilor provocase puține distrugeri. Aceștia fuseseră prea rapizi, prea puternici și puseseră stăpânire pe oraș înainte să se poată forma vreo rezistență.

În mod surprinzător, negoțul ce se desfășura în acea perioadă a anului abia dacă avusese de suferit odată cu acapararea orașului. Seanchanii îl încurajau, deși negustorilor, căpitanilor de corăbii și echipajelor acestora li se cerea să depună un jurământ că se vor supune Înaintașilor, că vor aștepta Reîntoarcerea și că le vor sluji Celor Care se întorceau Acasă. De fapt, acest lucru însemna să îți vezi în continuare de viața ta, așadar, foarte puțini se împotriveau. De fiecare dată când Mat îl privea, portul mare era din ce în ce mai plin de corăbii. În după-amiaza aceea, i se părea că ar fi putut merge pe jos din Ebou Dar până în Rahad, un cartier dificil pe care nu avea de gând să îl mai viziteze vreodată. În primele zile după ce reușise să umble din nou, Mat mersese adeseori pe docuri ca să privească nu la corăbiile cu vele striate sau la cele ale Oamenilor Mării pe care Seanchanii le echipau și le înzestrau cu propriul echipaj, ci la

vreo ambarcațiune care arbora Albinele Aurii din Illian, sau Sabia și Mâna din Arad Doman, sau Semilunile din Tear. În ziua aceea, el abia dacă aruncă o privire spre port. Zarurile alea care i se rostogoleau în cap bubuiau ca un tunet. Indiferent ce avea să se întâmple, el era aproape sigur că nu avea să-i placă. Arareori îi plăcea atunci când zarurile îl avertizau.

Deși exista un flux constant de oameni care mergeau pe jos și păreau să se înghesuie ca să se strecoare înăuntru pe poarta înaltă și arcuită, o coloană mare de căruțe cu coviltir și telegi trase de boi, care se întindea până la colină, aștepta să intre. Abia se mișca. Toți cei care plecau călare erau Seanchani, fie că aveau pielea tuciurie ca a Oamenilor Mării sau palidă ca a cairhieninilor, și săreau în ochi nu doar pentru că erau călare. Unii dintre bărbați purtau pantaloni bufanți și haine ciudate, strânse pe corp, cu gulere înalte, care le protejau grumajii până la bărbie, având rânduri de bumbi din metal lucios pe piept, sau haine largi, cu broderii complicate și lungi ca rochiile femeilor. Aceștia erau Cei de Sânge, la fel și femeile în rochii de călărie cu croială ciudată, care păreau făcute din pliuri înguste și poate despicate ce lăsau să li se vadă gleznele în ghetele colorate, la care se adăugau mâneci largi, care ajungeau până la scărițele șeii. Câteva purtau văluri din dantelă ce ascundeau totul în afară de ochi, astfel încât fețele lor să nu fie văzute de cei de condiție umilă. Însă majoritatea călăreților purtau armuri viu colorate din platoșe suprapuse. Unii dintre oșteni erau femei, deși nu le puteai deosebi de bărbați din cauza acelor coifuri vopsite care semănau cu niște capete hidoase de insecte. Bine măcar că niciunul nu purta armura în nuanțe de roșu și negru a Gărzilor Morții. Până și Seanchanii păreau agitați în preajma lor, iar acest lucru era de-ajuns ca să îl avertizeze pe Mat să îi ocolească la distanță.

Oricum, niciunul dintre Seanchani nu se sinchisi să arunce măcar o privire spre trei bărbați și un băiat care mergeau încet pe jos spre oraș, pe lângă coloana de căruțe care aștepta. Ei bine, bărbații mergeau încet. Olver țopăia. Piciorul lui Mat stabilea ritmul, iar el încerca să nu îi lase pe ceilalți să vadă cât de mult se sprijinea în baston. De obicei, zarurile anunțau evenimente în urma cărora el reușea să supraviețuiască cu chiu, cu vai, bătălii, o clădire care îi cădea în cap. Tylin. El se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla de astă dată, când acestea se

vor opri.

Aproape toate căruțele cu coviltir și telegile care părăseau orașul erau conduse de Seanchani sau erau însoțite de unii care mergeau pe jos pe lângă ele. Aceștia purtau veșminte mai simple decât cei călare, aproape deloc ciudate, însă cei care așteptau la rând erau cel mai probabil din Ebou Dar sau din regiunile înconjurătoare, bărbați în veste lungi și femei cu poalele cusute într-o parte, care lăsau la vedere un picior cu ciorap sau jupoane colorate. Căruțele cu coviltir și telegile lor erau trase de boi. Din coloană făceau parte și străini, negustori care aveau mai multe căruțe înșiruite și trase de cai. Aici, în sud, se făcea mai mult negoț iarna decât în nordul îndepărtat, unde negustorii erau nevoiți să se îndure drumurile acoperite cu zăpadă, iar unii dintre ei veneau tare de departe. O femeie domani voinică, având o aluniță neagră pe obrazul ars de soare, ce conducea un șir de patru căruțe, își strânse mantia înflorată pe lângă corp. Privea încruntată spre un bărbat care se afla la cinci căruțe în fața ei, un individ soios, care își ascundea mustața groasă în spatele unui văl taraboner și care ședea lângă vizitiu. Un concurent, fără îndoială. O kandori zveltă, cu o perlă mare în urechea stângă și lanțuri din argint pe piept, ședea calmă în șa, sprijinindu-se cu o mână înmănușată pe măciulie, fără să știe că juganul ei cenușiu și căruța vor fi scoase la licitație odată ce va intra în oraș. Localnicilor le fusese luat unu din cinci cai și, pentru a nu descuraja negoțul, unu din zece, străinilor. Primiseră bani pe ei, adevărat, și chiar un preț bun odinioară, însă nu existau suficiente animale pe piață cât era cererea de mare. Mat observa întotdeauna caii, chiar dacă doar în treacăt. Un cairhienin gras, care purta o haină la fel de ponosită precum cele ale vizitiilor lui, striga furios, plângându-se de întârziere, și își lăsa iapa să se agite, parcă dansând. Ar fi primit bani frumoși pe iapa aceea, care, cel mai probabil, ar fi ajuns la vreun ofițer. Ce avea să se întâmple când zarurile vor înceta să se rostogolească?

Poarta mare și arcuită a orașului era păzită de gărzi, deși doar Seanchanii le recunoșteau ca atare. *Sul'dame* în rochiile lor albastre cu fulgere pe ele se plimbau printre oameni însoțite de *damane* înveșmântate în cenușiu, care purtau la gât *a'dam* din argint. Doar o singură pereche ar fi fost de-ajuns ca să potolească orice răzmeriță, exceptând un atac de mare

amploare, dar poate și pe acela. Însă nu acesta era motivul adevărat pentru care ele se aflau acolo. În primele zile după căderea orașului Ebou Dar, câtă vreme el zăcuse în pat, ele răscoliseră tot orașul în căutarea unor femei pe care le numeau *Marath'damane,* iar acum voiau să se asigure că niciuna nu va putea intra în oraș. *Sul'damele* purtau o zgardă suplimentară pe umăr pentru orice eventualitate. Aceste perechi patrulau și pe docuri, întâmpinând fiecare corabie sau barcă ce sosea în port.

Lângă poarta mare și arcuită a orașului se afla o platformă lungă, unde, în niște țăruși înalți de șase metri, stăteau înfipte capetele gudronate, dar încă recognoscibile a peste doisprezece bărbați și a două femei care se împotriviseră justiției Seanchanilor. Deasupra capetelor atârna simbolul acelei justiții, securea unui călău cu margini ascuțite și cu mânerul înfășurat într-o sfoară albă înnodată într-un mod complicat. Sub fiecare căpățână se afla o plăcuță care anunța nelegiuirea care o făcuse pentru a ajunge acolo: crimă sau viol, spargere cu violență, atac asupra unuia dintre Cei de Sânge. Nelegiuirile mai puțin grave aduceau amenzi, sau biciuirea, sau transformarea în *da'covale.* Seanchanii erau nepărtinitori. Acolo nu exista nicio căpățână a vreunuia dintre Cei de Sânge – căci cei care meritau să fie executați fie erau trimiși înapoi în Seanchan, fie erau spânzurați cu frânghia albă – însă trei dintre ele aparținuseră unor Seanchani. Judecata lor era la fel pentru toată lumea. Două plăcuțe pe care scria „rebeliune" atârnau sub căpățânile femeii care fusese Stăpâna Corăbiilor Atha'an Miere și a Maestrului ei Spadasin.

Mat trecuse prin poarta aceea de prea multe ori ca să mai bage de seamă căpățânile. Olver țopăia și cânta un cântec ritmat. Beslan și Thom mergeau cu capetele apropiate, iar Mat auzi o dată cuvintele „treabă riscantă", din gura lui Thom, însă puțin îi păsa despre ce vorbeau cei doi. Apoi ei pătrunseră în tunelul lung și întunecat care trecea prin zid, iar din cauza huruitului căruțelor care treceau pe lângă ei, i-ar fi fost greu să audă chiar dacă ar fi tras cu urechea la conversația lor. Înaintând de-a lungul peretelui tunelului, ferindu-se de roțile căruțelor, Thom și Beslan înaintau vorbind în șoaptă. Olver țâșni după ei, însă când Mat ieși din nou la lumina zilei, se lovi de spatele lui Thom înainte să își dea seama că toți trei se opriseră în loc, chiar lângă gura tunelului. Fiind pe punctul să facă un

comentariu sarcastic, văzu la ce se holbau. Oamenii care ieșeau pe jos din tunel îi împingeau într-o parte, însă el rămase locului, zgâindu-se și el.

Străzile din Ebou Dar erau mereu pline de oameni, dar nu ca acum, când parcă se spărsese un dig și un puhoi de oameni invadase orașul. Strada din fața lui gemea de oameni și pe o parte, și pe cealaltă, care stăteau adunați în jurul unor vite cum el nu mai văzuse niciodată: vaci cu pete albe și coarne lungi răsucite în sus, capre brune-deschise cu lâna fină care le atârna până pe caldarâm, oi cu patru coarne. Orice stradă pe care o putea observa părea la fel de aglomerată. Căruțele și telegile înaintau puțin câte puțin prin mulțime, abia dacă se mișcau, iar strigătele și înjurăturile căruțașilor erau înăbușite de murmurul de voci și de sunetele scoase de animale. El nu reușea să înțeleagă cuvintele, dar putea să distingă accentele. Accentele tărăgănate ale Seanchanilor. Unii dintre ei își înghionteau vecinul și îl arătau cu degetul în hainele lui colorate. Priveau cu gura căscată și indicau cu degetul în toate părțile, de parcă n-ar fi văzut niciodată un han sau prăvălia vreunui cuțitar, însă el mârâi în barbă și își trase borurile pălăriei peste ochi.

— Reîntoarcerea, bombăni Thom, iar dacă Mat nu s-ar fi aflat fix lângă umărul lui, nu l-ar fi auzit. În vreme ce noi vorbeam despre Luca, a sosit *Corenne.*

Mat crezuse că această Reîntoarcere despre care Seanchanii vorbeau întruna era o invazie, o oaste. O femeie care își conducea căruța cu coviltir strigă și își flutură biciul cu coada lungă spre niște băieți care se cățăraseră pe partea laterală a căruței ca să tragă cu ochiul la ceea ce părea a fi viță-de-vie în butoiașe din lemn cu pământ. O altă căruță transporta o presă de tipar lungă, iar o alta, care abia reuși să ia virajul în tunel, transporta ceea ce păreau a fi cuve de berărie, împrăștiind un miros slab de hamei. Lăzi pline cu găini, rațe și gâște ciudat colorate ornau câteva dintre aceste căruțe; nu erau păsări de vânzare, ci orătăniile unui fermier. Era o oaste, de bună seamă, însă nu așa cum și-o imaginase el. Genul acesta de oaste va fi mai greu de înfruntat decât oștenii.

— Fir-ar să fie, va trebui să dăm din coate ca să trecem pe-aici! bombăni dezgustat Beslan, ridicându-se în vârful degetelor de la picioare ca să poată privi peste mulțime. Cât de departe va trebui să mergem până vom da de o stradă goală?

Mat își aminti ceea ce nu observase și se aflase chiar sub ochii lui – portul plin de corăbii. *Plin* de corăbii. Poate de două sau trei ori mai multe corăbii decât fuseseră acolo atunci când ei plecaseră în zori de zi spre tabăra lui Luc. Câteva se aflau încă în larg. Asta însemna că poate mai așteptau și altele să intre în port. Lumină! Câte trebuie să își fi descărcat încărcătura de dimineață? Câte mai trebuiau să fie descărcate? Lumină, câți oameni puteau fi transportați pe acele corăbii? Și de ce veniseră toate aici, în loc de Tanchico? Îl străbătu un fior pe șira spinării. Poate că nu erau astea toate corăbiile.

— Ar trebui să o luați pe străduțe lăturalnice și alei, zise el, ridicându-și vocea astfel încât însoțitorii lui să îl poată auzi peste acea cacofonie de zgomote. Altminteri, nu veți ajunge la Palat înainte de lăsarea întunericului.

Beslan se întoarse și îl privi încruntat.

— Nu ne însoțești? Mat, dacă vei încerca din nou să-ți cumperi un bilet pe vreo corabie... Să știi că nu va fi blândă cu tine de astă dată.

Mat îl privi la fel de încruntat pe fiul Reginei.

— Vreau doar să mă plimb nițel, minți el.

De îndată ce s-ar fi întors la Palat, Tylin ar fi început să îl dezmierde și să îl mângâie. Nu că ar fi fost un lucru chiar atât de rău – nu chiar –, doar că ei puțin îi păsa cine o vedea mângâindu-i obrajii sau șoptindu-i cuvinte dulci la ureche, fie și fiul ei. Și-apoi, dacă zarurile din capul lui s-ar fi oprit în momentul în care el ar fi ajuns la ea? În ultima vreme, nu era o exagerare să spui despre Tylin că era posesivă. Sânge și cenușă, femeia ar fi putut hotărî să se mărite cu el! El nu voia să se însoare încă, dar știa cu cine avea să se căsătorească, și nu era Tylin Quintara Mitsobar. Doar că ce ar fi putut face el dacă ea ar fi hotărât altfel?

Dintr-odată, el își aminti cuvintele șoptite – afacere riscantă – ale lui Thom. El îi cunoștea pe Thom și pe Beslan. Olver se zgâia la Seanchani la fel de tare cum ceilalți doi bărbați se zgâiau la tot ceea ce îi înconjura. Băiatul fu pe punctul de a țâșni ca să vadă mai bine, însă Mat îl apucă la timp de umăr și îl împinse, protestând, în mâinile lui Thom.

— Du-l pe băiat la Palat și fă lecțiile cu el după ce Riselle va fi terminat. Și uitați de nebunia care vă trece prin gând, căci căpățânile voastre ar putea ajunge pe țărușii de la poartă. La fel

și a lui Tylin.

Și a lui. Să nu uite niciodată de asta!

Cei doi bărbați se holbară la el fără să li se citească vreo expresie pe fețe, confirmându-i astfel bănuiala.

— Poate că ar trebui să te însoțesc, zise Thom în cele din urmă. Am putea sta de vorbă. Ești extraordinar de norocos, Mat, și ai un anumit fler pentru aventură, ca să zic așa.

Beslan încuviință din cap. Olver se zvârcolea în strânsoarea lui Thom, încercând să îi cuprindă dintr-o privire pe acei oameni ciudați, fiind nepăsător la ce discutau cei trei adulți.

Mat bombăni nemulțumit. De ce oamenii voiau mereu ca el să fie erou? Mai devreme sau mai târziu, lucrul acesta avea să îi aducă moartea.

— N-am despre ce să vorbesc. Ei sunt aici, Beslan. Dacă nu i-ați putut opri să nu intre, e limpede ca bună ziua că nu îi veți putea alunga. Rand se va ocupa de ei, dacă zvonurile sunt adevărate. Din nou, acele culori i se învârtiră în cap, aproape alungând zornăitul zarurilor pentru o clipă. Ați jurat că veți aștepta Reîntoarcerea; cu toții am jurat. Refuzul ar fi însemnat să fii încătușat și trimis să muncești la docuri sau să cureți canalele din Rahad. Iar asta, după părerea lui, nu era un jurământ. Să-i slujiți lui Rand. Culorile apărură din nou, apoi dispărură. Sânge și cenușă! Trebuia să înceteze să se mai gândească la... anumiți oameni. Culorile începură să se rotească din nou. S-ar putea să iasă bine, dacă vom avea răbdare.

— Nu înțelegi, Mat, zise Beslan cu înverșunare. Mama stă încă pe tron, iar Suroth zice că ea va domni peste toată Altara, nu doar peste împrejurimile orașului Ebou Dar. Poate nițel mai încolo. Mama a fost nevoită să își lipească *fața* de pământ și să jure *credință* unei femei de pe celălalt mal al Oceanului Aryth. Suroth zice că ar trebui să mă însor cu una dintre Cei de Sânge și să-mi rad lateralele capului, și mama îi dă ascultare. S-o fi prefăcând Suroth că sunt egale, dar ea *trebuie* să asculte atunci când vorbește Suroth. Indiferent ce zise Suroth, Ebou Dar nu mai este cu adevărat al nostru și nici restul nu va mai fi. Poate că nu îi vom putea alunga cu armele, însă putem înfierbânta țara ca să nu mai rămână aici. Mantiile Albe au aflat, întreabă-le ce vor să spună prin „Amiaza Altarană".

Mat putea ghici fără să întrebe pe nimeni. Își mușcă limba ca să nu sublinieze că erau mai mulți soldați Seanchani în Ebou Dar

decât fuseseră Mantii Albe în toată Altara în timpul Războiului cu Mantiile Albe. O stradă plină cu Seanchani nu era locul potrivit ca să-ți dai drumul la gură, chiar dacă majoritatea păreau să fie fermieri sau meșteșugari.

— Văd că ești nerăbdător să-ți pui căpățâna într-un țăruș, zise el încet, însă suficient cât să poată fi auzit în ciuda amestecului de voci umane, muget de vite și măcănit de rațe. Știi despre Ascultătorii lor. Individul de colo, care seamănă cu un grăjdar, ar putea fi unul... sau femeia aia slabă, cu bocceaua pe umăr.

Beslan îi privi cu atâta dușmănie pe cei doi! Dacă aceștia ar fi fost cu adevărat Ascultători, l-ar fi putut raporta doar pentru asta.

— Poate că-ți vei schimba părerea atunci când aceștia vor ajunge în Andor, mârâi el, croindu-și drum prin mulțime și împingându-i cu coatele pe toți cei care îi stăteau în cale.

Mat nu s-ar fi mirat dacă ar fi izbucnit o încăierare. El bănuia că asta căuta bărbatul.

Thom se întoarse ca să îl urmeze pe el și pe Olver, dar Mat îl apucă de mânecă.

— Încearcă să-l calmezi dacă poți, Thom. Și încearcă și tu să te calmezi, că tot veni vorba. Bănuiesc că până acum te-ai săturat să te „bărbierești” orbește.

— Sunt calm și voi încerca să îl calmez și pe el, zise Thom pe un ton sec. Însă nu poate sta, pur și simplu, cu mâinile în sân; este țara lui. Un zâmbet slab îi apăru pe fața înăsprită de vreme. Zici că nu îți vei asuma niciun risc, dar o vei face, și atunci, tot ce am fi încercat Beslan și cu mine să îndeplinim ar fi părut o simplă plimbare de seară prin grădină. Cu tine prin preajmă, până și un bărbier e orb. Vino, băiete! zise el, întorcându-l pe Olver de umăr. S-ar putea ca Riselle să nu te lase să-ți odihnești capul pe pieptul ei dacă vei întârzia la lecție.

Mat privi încruntat în urma bărbatului care se îndepărta cu pași hotărâți și care reușea mai bine decât Beslan să își croiască drum prin mulțime împreună cu Olver, care își întindea gâtul. La ce se referise Thom? El nu își asuma niciodată vreun risc decât dacă era nevoit. Niciodată. Le aruncă o privire femeii slabe și individului cu bălegar pe cizme. Lumină, aceștia *chiar* puteau fi Ascultători. Oricine putea fi. Acest lucru era suficient să îl facă să simtă fiori pe șira spinării, de parcă ar fi fost urmărit.

Parcurse încet o bună bucată de drum pe străzile care

deveneau din ce în ce mai înțesate de oameni, animale și căruțe, pe măsură ce se apropia de docuri. Tarabele de pe podurile de peste canale aveau obloanele trase, vânzătorii ambulanți își culeseseră de pe jos păturile, iar jonglerii care de obicei distrau lumea pe la colțurile străzilor nu ar fi avut loc să își facă numărul. Erau prea mulți Seanchani, atât de mulți erau, și poate că unu din cinci era soldat, deosebindu-se de mulțime prin privirea aspră și umerii drepți, atât de diferiți de fermieri și meșteșugari, chiar dacă nu purtau armură. Din când în când, un grup de femei *sul'dam* și *damane* mergea de-a lungul străzii, reușind să-și facă mai mult loc decât soldații. Nu li se făcea loc din teamă, cel puțin nu din partea Seanchanilor. Aceștia își înclinau capetele respectuoși în fața femeilor în rochii albastre, cu fâșii roșii însemnate cu fulgerul, și zâmbeau aprobator când perechile treceau pe lângă ei. Beslan era înnebunit. Seanchanii nu puteau fi alungați decât de o oaste cu Asha'mani, așa cum circula zvonul că se întâmplase la răsărit în urmă cu o săptămână. Sau de o oaste înarmată cu secretele Artificierilor. Ce folos avea Aludra de un clopotar?

Își dădu toată osteneala să nu se apropie de docuri. Își învățase lecția. Ceea ce își dorea cu adevărat era un joc de zaruri care să dureze până târziu în noapte. De preferat suficient de târziu ca Tylin să fi adormit deja când el se va întoarce la Palat. Ea îi luase zarurile, pretinzând că nu îi plăcea că el juca jocuri de noroc, deși făcuse asta după ce el o convinsese, cât timp zăcuse în pat, să accepte o miză. Din fericire, zaruri erau ușor de găsit, iar norocos cum era, era întotdeauna mai bine să le folosească pe cele ale celorlalți bărbați. Din nefericire, când el descoperi că ea nu avea de gând să plătească miza și să îl lase să plece – femeia se prefăcuse că habar nu avea despre ce vorbea el! —, el se folosise de zaruri ca să o învețe minte. O mare greșeală, indiferent când de amuzant fusese la vremea aceea. Odată ce mizele se terminară, ea deveni de două ori mai rea decât înainte.

Tavernele și saloanele în care intră erau la fel de aglomerate ca străzile. Abia dacă aveai loc să îți duci cana la gură, darămite să arunci zarurile. Erau pline de Seanchani care râdeau și cântau și de locuitori din Ebou Dar cu fețele triste care îi priveau în tăcere pe aceștia. Totuși, el întrebă hangiii și chelnerițele dacă nu cumva aveau vreun colț tihnit pe care l-ar fi putut

închiria, însă toți dădeau negativ din cap. Nu că el s-ar fi așteptat la alt răspuns. Nu găseai un loc liber nici măcar înainte de nou-sosiți. Cu toate acestea, începea să se întristeze la fel de mult ca negustorii străini care se uitau în cupele lor cu vin și se întrebau cum aveau să își scoată marfa afară din oraș fără cai. El avea suficient aur ca să plătească atât cât cerea Luca – și mai mult chiar –, dar acesta se afla într-un cufăr în Palatul Tarasin, iar el nu avea de gând să îl ia pe tot deodată, nu după ce servitorii din Palat îl *căraseră* pe brațe de la docuri ca pe un cerb doborât la vânătoare. Tot ce făcuse atunci fusese să vorbească cu căpitanii de vase; dacă Tylin ar afla, și ar fi făcut-o, că el încerca să plece din Palat cu mai mult aur decât avea nevoie pentru o seară de pariuri… Vai, nu! El trebuia să facă rost de o cămară, un pod în mansarda vreunui han de mărimea unui dulap unde să-și ascundă aurul puțin câte puțin sau să aibă noroc la zaruri. Ori una, ori cealaltă. Noroc sau nu, în cele din urmă, el își dădu seama că nu va avea parte de așa ceva în seara aceea. Și afurisitele alea de zaruri continuau să i se rostogolească în cap, să se rostogolească.

El nu zăbovi niciunde prea mult, și nu doar pentru că nu putea juca zaruri sau nu că nu avea loc. Veșmintele lui colorate, rușinea lui de Pribeag că purta astfel de veșminte, atrăgeau priviri. Câțiva Seanchani crezură că el se afla acolo ca să îi amuze și încercară să-i ofere bani ca să cânte! Lui mai că îi veni să accepte, o dată sau de două ori, dar când aceștia l-ar fi auzit, i-ar fi cerut banii înapoi. Câțiva dintre bărbații din Ebou Dar, cu pumnalele cu lamă lungă și curbată vârâte în spate, la cingători, și plini de mânie pe care nu și-o puteau revărsa asupra Seanchanilor, se gândiră să și-o reverse asupra bufonului căruia îi mai lipsea doar fața pictată ca să semene cu nebunul unui nobil. Mat ieșea în mulțimea de pe stradă ori de câte ori vedea asemenea indivizi ațintindu-l cu privirea. El învățase pe pielea lui că încă nu era în stare să se lupte, iar căpățâna ucigașului lui înfiptă într-un țăruș de lângă poarta orașului nu i-ar fi fost de niciun folos.

Mat se odihnea pe unde putea, pe un butoi gol abandonat lângă intrarea pe o alee, pe o bancă din fața vreunei taverne, unde mai era loc doar pentru o persoană, pe o treaptă din piatră până când stăpâna casei ieșea și îi arunca pălăria de pe cap cu o lovitură de mătură. Stomacul i se lipise de spate, el începea să

aibă impresia că toată lumea se zgâia la veșmintele lui colorate, aerul rece și umed îi pătrundea în oase și singurele zaruri pe care avea să le găsească erau cele care îi răsunau în cap asemenea tropotelor copitelor de cai. El nu credea că acestea răsunaseră vreodată mai tare.

— N-am de ales decât să mă întorc și să fiu animăluțul de casă al afurisitei de Regine! mârâi el, sprijinindu-se în baston ca să se poată ridica de pe lada din lemn crăpată aflată pe marginea străzii.

Câțiva trecători se zgâiră la el de parcă fața îi era deja pictată. El îi ignoră. Nici că îi păsa că îl vedeau. Nu îi lovi peste cap cu bastonul așa cum ar fi meritat pentru că se zgâiau la el astfel.

Străzile erau la fel de aglomerate ca mai devreme, observă el, și s-ar fi înnoptat de-a binelea până când ar fi ajuns el la Palat dacă ar fi încercat să își croiască drum prin mulțime. Firește, poate că până atunci Tylin ar fi adormit deja. Poate. Mațele îi chiorăiau, aproape suficient de zgomotos, încât să acopere zornăitul zarurilor. Ea ar fi putut da poruncă bucătarilor să nu îi dea de mâncare dacă el ajungea prea târziu.

După ce străbătu anevoie zece pași prin mulțime, o luă pe o alee îngustă și întunecată. Aceasta nu era pietruită. Tencuiala albă de pe pereții fără ferestre era crăpată și căzută, lăsând adeseori la vedere cărămida de dedesubt. În aer plutea mirosul greu de putregai, iar el nădăjduia că ceea ce striveau tălpile cizmelor lui era noroi, chiar dacă se simțea o putoare ce îi provoca greață. Nu era nici țipenie de om. El ar fi putut ieși de-acolo dacă ar fi mărit pasul. Sau ceea ce numea el pas în zilele alea. Abia aștepta ziua în care va putea merge câțiva kilometri fără să gâfâie sau să simtă durere și nevoia de a se rezema în baston. Alei șerpuitoare, majoritatea atât de înguste, încât atingeai cu umerii clădirile aflate de-o parte și de cealaltă, se intersectau prin tot orașul, formând un labirint în care te-ai fi putut pierde dacă nu cunoșteai drumul. El nu o lua niciodată pe un drum greșit, nici măcar atunci când vreun pasaj îngust și strâmb se transforma în alte trei sau chiar patru, care toate păreau să șerpuiască în aceeași direcție. El fusese nevoit de multe ori când se aflase în Ebou Dar să se ferească de privirile iscoditoare și cunoștea ca în palmă aceste alei. Deși, în mod ciudat, avea în continuare senzația că era urmărit. Se aștepta ca

această senzație să persiste atâta vreme cât purta afurisitele alea de haine.

Dacă ar fi trebuit să treacă printr-o mare de oameni și animale ca să ajungă dintr-o alee într-alta și să își croiască drum ca să traverseze un pod care părea să fie un zid solid format din oameni, lui i-ar fi luat tot atât timp să ajungă la Palat ca atunci când ar fi străbătut trei străzi. Grăbindu-se să se ascundă pe aleea întunecată dintre o tavernă luminată și o prăvălie dărăpănată de lacuri, se întrebă ce mâncare va găsi în bucătărie. Mai spațioasă decât majoritatea și suficient de lată încât să încapă trei oameni, dacă aceștia erau prietenoși, aleea aceea dădea în Piața Mol Hara, care se afla aproape în fața Palatului Tarasin. Suroth locuia acolo, iar bucătarii aproape că se întreceau pe ei de când ea poruncise să fie biciuiți după ce gustase prima oară din mâncare. Poate va găsi stridii cu smântână sau, poate, pește prăjit, sau calamar cu ardei iute. După ce făcu zece pași în întuneric, calcă pe ceva care nu era moale și căzu în noroiul înghețat scoțând un geamăt, răsucindu-se în ultima clipă ca să nu aterizeze pe piciorul rănit. Lichidul rece ca gheața îi pătrunse pe loc prin haină. El nădăjduia să fie apă.

Gemu din nou când o cizmă îl călcă pe umăr. Individul se împiedică de el, înjurând și alunecând mai încolo din cauza noroiului, apoi căzu într-un genunchi, însă apucă să se sprijine cu mâna de peretele lateral al tavernei ca să nu cadă pe burtă. Ochii lui Mat erau obișnuiți cu semiîntunericul suficient de mult încât să discearnă un bărbat zvelt, cu o înfățișare comună. Un bărbat care părea să aibă o cicatrice mare pe un obraz. Nu era bărbat totuși, ci o creatură pe care o văzuse rupându-i grumazul prietenului lui cu mâna goală și smulgându-și din piept cuțitul și azvârlindu-l înspre el. Iar creatura ar fi aterizat chiar în fața lui, la mică distanță, dacă el nu s-ar fi împiedicat. Poate că puțina forță de *ta'veren* pe care o mai avea în el îl ajutase, slavă Luminii! Toate acestea îi trecură prin minte cât timp îi luă creaturii *gholam* să se sprijine de zid și să își întoarcă capul ca să îl privească cu dușmănie.

Înjurând, Mat își înșfacă bastonul de pe jos și îl azvârli cu stângăcie ca pe o suliță înspre creatură. Înspre picioarele acesteia, nădăjduind să i le încâlcească și să mai câștige o clipă în favoarea lui. Creatura se scurse într-o parte ca apa, evitând

bastonul, cizmele alunecându-i în noroi, apoi se năpusti asupra lui Mat. Însă întârzierea fusese de-ajuns. De îndată ce azvârli bastonul, Mat își vârî mâna în cămașă după medalionul în formă de cap de vulpe, rupând șnurul din piele, și îl scoase la iveală. *Gholamul* se năpusti asupra lui, iar el legănă cu disperare medalionul. Argintul pe care îl simțise rece pe piept atinse mâna întinsă, care sfârâi ca șunca prăjită și mirosi a carne arsă. Fluidă ca argintul viu și mârâind, creatura se feri de medalionul care se legăna, încercând să-l apuce pe Mat.

Odată ce ar fi pus mâna pe el, Mat ar fi fost ca mort. De data asta nu ar mai fi încercat să se joace cu el așa cum făcuse în Rahad. Rotind necontenit capul de vulpe, Mat nimeri mâna cealaltă a creaturii, apoi fața acesteia, de fiecare dată auzindu-se un sfârâit și simțindu-se miros de carne arsă de parcă l-ar fi lovit cu un fier înroșit. Dezvelindu-și dinții, *gholamul* se dădu în spate, însă ghemuit pe vine și cu degetele ca niște gheare, gata să atace la cea mai mică slăbiciune.

Rotind în continuare medalionul, Mat se ridică anevoie în picioare, nescăpând din ochi creatura ce semăna foarte mult cu un bărbat. „El vrea să te vadă mort la fel de mult cum vrea s-o vadă și pe ea,” îi spusese creatura în Rahad, zâmbind. Acum, aceasta nici nu vorbea, nici nu zâmbea. Mat nu știa nici cine era „ea”, nici cine era „el”, însă restul era limpede ca bună ziua. Și iată-l acum, abia mai putându-se ține pe picioare. Piciorul și șoldul îl dureau îngrozitor, la fel și coastele. Ca să nu mai pomenim de umărul pe care aterizase *gholamul.* Trebuia să se întoarcă înapoi pe stradă, printre oameni. Poate că văzând mai mulți oameni, creatura se va descuraja. Era o speranță mică, dar era singura pe care o avea. Strada nu era departe. Auzea zumzetul vocilor care era destul de puternic în ciuda depărtării.

Cu mare grijă, el făcu un pas în spate. Cizma îi alunecă pe ceva ce emană un miros neplăcut și se izbi de peretele tavernei. Numai rotirea frenetică a capului de vulpe din argint îl ținu pe *gholam* la depărtare. Vocile care se auzeau pe stradă erau atât de ispititor de aproape. La fel de bine puteau să se audă din Barsine. Dar Barsine dispăruse de mult, așa cum va dispărea și el în curând.

— E pe aleea asta! strigă un bărbat. Veniți după mine! Repede! O să ne scape!

Mat nu-și luă ochii de la *gholam.* Creatura privi dincolo de el,

spre stradă, și șovăi.

— Am poruncă să trec nevăzut, în afară de cei pe care îi culeg, îi spuse creatura, așa că tu vei mai trăi puțin. Doar puțin.

Rotindu-se, creatura o luă la fugă pe alee, alunecând puțin în noroi și totuși continuând să plutească atunci când dispăru în spatele tavernei.

Mat fugi după ea. El nu își explica de ce, doar că aceasta încercase să îl ucidă, că va încerca din nou, iar părul de la ceafă îi stătea zbârlit. Așadar, creatura avea să îl ucidă în voie? Dacă medalionul o putea răni, poate că medalionul o putea și ucide.

Când ajunse la colțul tavernei, el îl văzu pe *gholam* tocmai în momentul în care acesta aruncă o privire peste umăr și îl văzu și el. Și din nou creatura șovăi o clipă. Ușa din spate a tavernei era întredeschisă, prin deschizătură răzbătând sunete de veselie. Creatura își vârî mâinile printr-o gaură din peretele de cărămidă al clădirii care se afla vizavi de tavernă, iar Mat încremeni. Nu părea să aibă nevoie de vreo armă, însă dacă ascunsese vreuna acolo… El nu credea că va supraviețui dacă ar fi fost să înfrunte creatura cu orice fel de armă. Mâinilor le urmară brațele, apoi capul *gholamului* intră în gaură. Mat rămase cu gura căscată. Pieptul creaturii se strecură prin gaură, urmat de picioare, apoi aceasta dispăru. Era o gaură poate de mărimea celor două mâini ale lui Mat.

— Nu cred că am văzut vreodată așa ceva, zise cineva încet lângă el, iar Mat tresări, dându-și seama că nu mai era singur.

Vorbitorul era un bărbat bătrân cu umerii plecați și cu părul alb, cu un nas mare și coroiat plantat în mijlocul unei fețe triste. Ținea pe umăr o boccea. Tocmai își vâra în teaca de sub haină un pumnal cu un tăiș foarte lung.

— Eu da, zise Mat. În Shadar Logoth.

Uneori, frânturi din amintirile lui, pe care le credea pierdute, îi apăreau de nicăieri, iar aceasta tocmai ieșise la suprafață, în timp ce îl privea pe *gholam.* Era una dintre amintirile care și-ar fi dorit să rămână pierdută.

— Nu mulți supraviețuiesc după ce vizitează locul acela, zise bătrânul, privindu-l cu atenție. Fața lui înăsprită de vreme îi părea cunoscută, însă Mat nu știa de unde. Ce vânt te-a dus în Shadar Logoth?

— Unde-ți sunt prietenii? îl întrebă Mat. Oamenii la care zbierai?

Pe alee se aflau doar ei doi. Zumzetul de pe stradă răzbătea nestingherit și nimeni nu strigă că creatura va scăpa dacă ei nu se grăbeau.

Bătrânul ridică din umeri.

— Nu cred că vreunul dintre ei mi-a înțeles strigătele. Sunt destul de greu de înțeles. Oricum, credeam că l-ar putea speria pe individ. După ceea ce am văzut, însă... Arătând spre gaura din zid, el râse forțat, dezvelindu-și dantura stricată. Cred că poate tu și cu mine aveam norocul Celui Întunecat.

Mat se strâmbă. Auzise aceste cuvinte rostite despre el de prea multe ori și nu îi făcea plăcere. În mare parte pentru că era convins că nu era adevărat.

— Se prea poate, bombăni el. Iartă-mă, ar trebui să mă prezint bărbatului care mi-a salvat pielea. Eu sunt Mat Cauthon. Ești nou-venit în Ebou Dar? Bocceaua de pe umărul bărbatului îi conferea aerul cuiva care era mereu pe drumuri. Îți va fi greu să găsești un loc unde să dormi.

El strânse cu precauție mâna cioturoasă a bărbatului. Era plină de noduri, de parcă toate oasele i-ar fi fost rupte în același timp și se vindecaseră strâmb. Însă strânsoarea lui era fermă.

— Eu sunt Noal Charin. Nu, sunt aici de ceva vreme. Dar salteaua mea de paie din podul hanului Rațele Aurii mi-a fost ocupată de un negustor gras de petrol illianer, căci odaia lui i-a fost oferită unui ofițer Seanchan în dimineața asta. M-am gândit că voi găsi un loc pe aleea asta unde să-mi petrec noaptea. Frecându-și partea laterală a nasului mare cu un deget strâmb și noduros, el chicoti de parcă a dormi pe o alee întunecată era o nimica toată. Nu este pentru prima oară când dorm pe unde apuc, chiar și într-un oraș.

— Cred că te pot ajuta, îi spuse Mat, însă restul cuvintelor pe care avusese de gând să le rostească îi rămaseră în gât.

El își dădu seama că zarurile continuau să i se rostogolească în cap. Reușise să le dea uitării când *gholamul* încercase să îl ucidă, însă acestea continuau să se rostogolească, așteptând să se oprească. Dacă acestea erau un avertisment pentru ceva mai rău decât *gholamul,* atunci el nu voia să știe. Doar că va ști. Nu încăpea nicio îndoială. Va ști când va fi prea târziu.

CAPITOLUL 17
Panglici roz

Vântul rece mătura Piața Mol Hara, ridicându-i mantia lui Mat și amenințând să înghețe stratul de noroi de pe hainele lui când el și Noal ieșiră în grabă de pe alee. Soarele apunea peste acoperișuri, pe jumătate ascuns, iar umbrele se tot lungeau. Ținând într-o mână toiagul și în cealaltă șnurul rupt cu capul de vulpe, vârât în buzunarul hainei, de unde îl putea scoate la nevoie, trebui să-și lăse mantia să-i fluture în toate direcțiile. Îl durea tot corpul, iar zarurile îi zornăiau în cap, avertizându-l, însă el abia dacă băga aceste lucruri în seamă. Era prea concentrat să privească în toate direcțiile, întrebându-se care era cea mai mică gaură prin care se putea strecura creatura aceea. El se trezi că privea cu îngrijorare crăpăturile dintre pietrele care pavau piața. Cu toate că era puțin probabil ca această creatură să îl atace în văzul lumii.

Un zumzet răzbătea de pe străzile înconjurătoare, însă în piață nu se afla decât un câine costeliv, care alergă pe lângă fântâna cu statuia Reginei Nariene, moartă de mult. Unii ziceau că mâna ei ridicată arăta spre oceanul care adusese orașului Ebou Dar atâta bogăție, iar alții spuneau că era în semn de avertisment asupra primejdiilor. Alții spuneau că succesoarea ei voise să atragă atenția asupra faptului că doar un sân al statuii era dezvelit, lăsând să se înțeleagă că onestitatea Narinei era îndoielnică.

Pe vremuri, Piața Mol Hara era plină la ora aceea chiar și iarna de îndrăgostiți care se plimbau, de vânzători ambulanți și de cerșetori, dar cerșetorii se treziseră luați de pe străzi și puși la muncă de când veniseră Seanchanii, iar restul se fereau chiar și în timpul zilei. Motivul era Palatul Tarasin, acea construcție măreață cu domuri albe, turle din marmură și balcoane din fier

forjat, reședința lui Tylin Quintara Mitsobar, prin voia Luminii, Regina Altarei – sau cât mai rămăsese din Altara, un ținut aflat la câteva zile depărtare de Ebou Dar – Stăpâna celor Patru Vânturi și Păstrătoarea Mării Furtunilor. Dar, poate, mai important, reședința Înaltei Doamne Suroth Sabelle Meldarath, care îi comanda pe Înaintași în numele Împărătesei din Seanchan, fie-i viața veșnică. Era o poziție de cea mai mare importanță în Ebou Dar în acele vremuri. Fiecare intrare era păzită atât de gărzile lui Tylin, în cizmele verzi, pantalonii albi și bufanți și platoșele lor aurii, purtate peste hainele verzi, cât și de acele coifuri în formă de cap de insectă, cu armuri prevăzute cu dungi albastre și galbene sau verzi și albe sau orice altă combinație care ți-ar fi putut trece prin gând. Regina Altarei avea nevoie de siguranță și de liniște cât timp se odihnea. Sau, mai degrabă, Suroth spunea asta și, ce zicea Suroth că dorește Tylin, aceasta decidea imediat după că într-adevăr își dorește.

După o clipă de cugetare, Mat îl conduse pe Noal spre una dintre porțile grajdurilor. Avea mai mult noroc să strecoare un străin în palat pe acolo decât dacă ar fi folosit scara principală din marmură care ducea în piață. Ca să nu mai pomenim că putea să se curețe de tot noroiul acela înainte să dea ochii cu Tylin. Ea își exprimase limpede neplăcerea ultima oară când el se întorsese ciufulit după o încăierare dintr-o tavernă.

Câteva gărzi din Ebou Dar stăteau de o parte a porților deschise, înarmate cu halebarde, și același număr de Seanchani de partea cealaltă, înarmați cu sulițele lor cu ciucuri, toți la fel de țepeni ca statuia Narienei.

— Să vă binecuvânteze Lumina pe toți! le spuse Mat pe un ton politicos gărzilor din Ebou Dar.

Cel mai bine era să fii politicos cu gărzile din Ebou Dar până când erai sigur de ele. Dar și după aceea. Oricum, acestea erau mai… îngăduitoare… decât Seanchanii.

— Să te binecuvânteze și pe tine, Seniore, răspuns ofițerul lor îndesat, făcând un pas în față, iar Mat îl recunoscu.

Era Surlivan Sarat, un om de ispravă, mereu pregătit cu vreo vorbă de duh și care avea un ochi bun pentru cai. Clătinând din cap, Surlivan își lovi partea laterală a coifului ascuțit cu bastonul subțire și poleit de ofițer.

— Iar v-ați încăierat, Seniore? Ea o să-și iasă din pepeni când o să vă vadă.

Îndreptându-și umerii și încercând să nu se rezeme atât de evident pe toiag, Mat se burzului. Vorbă de duh? Dacă se gândea mai bine, bărbatul cu fața arsă de soare avea limba cam ascuțită. Cât despre cai, el nu avea ochi chiar atât de buni.

— Ar fi o problemă dacă prietenul meu va dormi împreună cu oamenii mei? întrebă Mat cu asprime în glas. N-ar trebui să fie niciuna. Mai încape unul lângă oamenii mei.

Încăpeau mai mulți, adevărul fie spus. Opt oameni își pierduseră viața pentru că îl urmaseră în Ebou Dar.

— Din partea mea, nu, Seniore, răspunse Surlivan, deși îl ațintea cu privirea pe bărbatul sfrijit de lângă Mat și își țuguie buzele, disprețuitor.

În semiîntuneric, haina lui Noal părea să fie într-o stare bună și nu își pierduse dantela. Era într-o stare mai bună decât cea a lui Mat. Poate că acest aspect înclină balanța.

— Cum ea nu trebuie să afle tot, cred că nu va fi o problemă nici din partea ei.

Mat se încruntă, dar, înainte ca vorbele necumpătate să le creeze probleme lui și lui Noal, trei Seanchani în armuri se apropiară în galop de poartă, iar Surlivan se întoarse spre ei.

— Tu și soția ta locuiți în Palatul Reginei? îl întrebă Noal, luând-o înspre poartă.

Mat îl trase în spate.

— Să așteptăm, zise el, arătând cu capul spre Seanchani.

Soția lui? Femei afurisite! Zaruri afurisite!

— Am depeșe pentru Înalta Doamnă Suroth, anunță una dintre Seanchani, lovind cu palma tolba de piele care îi atârna pe umăr.

Coiful ei avea o singură pană subțire, ceea ce însemna că era un ofițer de rang inferior, deși calul ei era un jugan înalt și cenușiu, care părea să fie de viteză. Celelalte două animale erau suficient de robuste, însă doar atât.

— Intrați, cu binecuvântarea Luminii! zise Surlivan, plecându-și ușor capul.

Plecăciunea pe care o făcu femeia din șa o oglindi pe a lui.

— Binecuvântarea Luminii fie și cu voi, zise ea tărăgănat, iar cei trei pătrunseră în curte însoțiți de clămpănitul copitelor.

— Este foarte ciudat, cugetă Surlivan, privind în urma lor. Mereu ne cer permisiunea nouă, nu lor. El arătă cu bastonul spre gărzile Seanchan din partea cealaltă a porților.

Acestea nu se clintiră deloc, nici măcar nu aruncară o privire spre nou-veniții pe care îi observase Mat.

— Ce ar fi făcut dacă le-ai fi spus că nu puteau intra? întrebă Noal încet, punându-și jos bocceaua.

Surlivan se roti pe călcâie.

— E de-ajuns că i-am jurat credință Reginei, zise el pe un ton inexpresiv, iar ea a jurat credință la rândul ei... nu știu cui. Oferă-i un așternut prietenului tău, Seniore, și avertizează-l că e mai bine ca unele lucruri să nu fie rostite în Ebou Dar, că e mai bine să nu pui anumite întrebări.

Noal părea descumpănit și începu să protesteze că era doar curios, însă Mat schimbă câteva politețuri și reverențe cu ofițerul altaran – cât putu de repede – și o împinse pe noua lui cunoștință prin poartă, explicându-i în șoaptă despre Ascultători. Bărbatul i-o fi salvat pielea din ghearele *gholamului,* dar asta nu însemna că avea de gând să îl lase pe bărbat să îl dea pe mâna Seanchanilor. Aceștia aveau și Căutători, cum le spunea lumea, și din puținele lucruri pe care le auzise despre ei – chiar și aceia care vorbeau deschis despre Gărzile Morții își țineau gurile închise când venea vorba despre Căutători –, din puținele lucruri pe care le auzise, în comparație cu Căutătorii, Inchizitorii Mantiilor Albe păreau niște băiețandri care chinuiau niște muște, un obicei urât, dar aproape deloc îngrijorător pentru oameni.

— Înțeleg, zise încet bătrânul. Nu știam asta. El părea supărat pe el însuși. Trebuie că-ți petreci foarte mult timp în compania Seanchanilor. Înseamnă că o cunoști și pe Înalta Doamnă Suroth? Habar n-am avut că ai relații sus-puse, trebuie să recunosc.

— Îmi petrec timpul cu oștenii prin taverne, atunci când pot, răspunse Mat pe un ton acru. Atunci când îi îngăduia Tylin. Lumină, zici că era însurat cu adevărat! Suroth nu știe că sunt în viață.

Iar el nădăjduia din adâncul sufletului ca ea să nu afle.

Cei trei Seanchani nu se mai vedeau, caii lor fiind mânați în grajduri, însă câteva zeci de *sul'dame* le scoseseră pe *damane* la mișcarea de seară, plimbându-le într-un cerc mare în jurul curții pavate cu piatră. Aproape jumătate din *damanele* îmbrăcate în veșminte cenușii erau femei cu pielea tuciurie, fără podoabele pe care le purtaseră când fuseseră Călăuze ale Vânturilor. Erau mai multe ca ele în Palat și împrejurimi;

Seanchanii strânseseră o recoltă bogată de pe corăbiile Oamenilor Mării care nu reușiseră să scape. Cele mai multe dintre ele aveau fețe posace sau împietrite, dar șapte sau opt priveau în față, pierdute și derutate, căci încă nu le venea a crede. Fiecare dintre acestea avea lângă ea *damane* de origine Seanchană, pe care le țineau de mână sau le cuprindeau cu brațul, zâmbind și șușotindu-i sub privirile aprobatoare ale femeilor care purtau brățările prinse de zgărzile lor din argint. Câteva dintre acele femei derutate se țineau atât de strâns de *damanele* care se plimbau cu ele de parcă acestea ar fi fost un colac de salvare. Acest lucru ar fi fost de-ajuns să îl facă pe Mat să se înfioare dacă hainele lui ude nu ar fi făcut-o deja.

Încercă să îl mâne mai repede pe Noal prin curte, dar cercul aduse aproape de el o *damane,* care nu era nici Seanchană, nici Atha'an Miere, și care era legată de o *sul'damă* durdulie și căruntă, o femeie cu tenul măsliniu, care ar fi putut trece drept altarană sau mama cuiva. O mamă severă care avea un copil năzdrăvan din felul în care o privea pe femeia aflată în grija ei. Teslyn Baradon se îngrășase după o lună și jumătate de când era prizoniera Seanchanilor, însă după fața ei fără de vârstă ziceai că mânca mărăcini de trei ori pe zi. Pe de altă parte, ea pășea liniștită cu lesa la grumaz și dădea ascultare supusă instrucțiunilor șoptite ale *sul'damei,* oprindu-se ca să facă o plecăciune adâncă în fața lui și a lui Noal. Pentru o clipă însă, ochii ei negri îl priviră mânioși, înainte ca ea și *sul'dama* să își continue plimbarea în jurul curții grajdului. Liniștită și supusă. El văzuse *damane* care fuseseră biciuite chiar în acea curte până când urlaseră de durere pentru că făcuseră tam-tam, printre ele numărându-se și Teslyn. Deși ea nu îi făcuse niciun bine, poate mai mult rău, el nu și-ar fi dorit ca ea să fie pedepsită astfel.

— E mai bine decât să fii mort, bombăni el, văzându-și mai departe de drum.

Teslyn era o femeie îndârjită care se gândea în fiecare clipă cum să evadeze, însă această îndârjire nu îi prea era de folos. Stăpâna Corăbiilor și Maestrul ei Spadasin muriseră în țeapă fără să țipe, dar asta nu îi salvase.

— Îți vine a crede? întrebă absent Noal, jucându-se din nou stângaci cu bocceaua.

Mâinile lui strâmbe mânuiseră cu dibăcie pumnalul acela, dar păreau stângace când venea vorba despre altceva.

Mat îl privi încruntat. Nu era sigur că îi venea a crede. *A'damurile* alea din argint semănau al naibii de mult cu zgarda invizibilă pe care Tylin i-o pusese la grumaz. Pe de altă parte, Tylin n-avea decât să îl gâdile sub bărbie dacă asta îl ținea departe de țeapă. Lumină, își dorea ca afurisitele alea de zaruri din capul lui să se oprească odată și să înceteze toată agonia! Dar asta era o minciună. Odată ce își dăduse seama, în sfârșit, ce voiau să îi transmită, el nu voia ca acestea să se mai oprească.

Odaia pe care o împărțeau Chel Vanin și Brațele Roșii care supraviețuiseră se afla nu departe de grajduri. Era o odaie lungă, tencuită în alb, cu tavan jos și prea multe paturi pentru cei rămași în viață. Vanin, o grămadă de om asudată, cu început de chelie, stătea întins pe un pat în cămașă, ținând pe piept o carte deschisă. Mat se miră că bărbatul *putea* citi. Scuipând prin strungăreață, Vanin își aținti privirea la veșmintele mânjite cu noroi ale lui Mat.

— Iar te-ai bătut? îl întrebă el. Cred că ei n-are să-i placă.

El nu se ridică de pe pat. Cu câteva excepții, Vanin se considera la fel de bun ca orice senior sau domniță.

— Necazuri, Seniore Mat? mârâi Harnan, sărind în picioare. Era un bărbat robust, atât fizic, cât și ca fire, iar când își încleștă fălcile, șoimul ce-l avea tatuat pe obraz se răsuci. Să-mi fie cu iertare, dar nu ești în stare de asta. Spune-ne cum arată, și-o să-i venim noi de hac.

Ultimii trei se strânseră în spatele lui cu niște fețe nerăbdătoare, doi luându-și hainele în timp ce își vârau cămășile în pantaloni. Metwyn, un Cairhienin cu înfățișare băiețească, deși era cu zece ani mai mare decât Mat, își luă sabia care stătea proptită de piciorul patului și îi scoase puțin lama din teacă pentru a-i verifica tăișul. Era cel mai priceput dintre ei la mânuitul sabiei, chiar foarte priceput, deși Gorderan aproape că îl egala, în ciuda înfățișării lui de fierar. Gorderan nu era nici pe departe atât de încet pe cum îl făceau să pară umerii lui lați. O duzină de Brațe Roșii îl urmase pe Mat Cauthon în Ebou Dar, opt dintre aceștia pierzându-și viața, iar restul erau blocați în Palat, unde nu le puteau pișca pe servitoare, nu se puteau încăiera din cauza zarurilor și să bea până picau lăți, așa cum ar fi putut face dacă ar fi stat la un han, unde hangiul s-ar fi îngrijit ca ei să fie duși la culcare, cu pungile nițel mai ușoare decât înainte.

— Noal, aici de față, vă poate povesti mai bine decât mine, răspunse Mat, ridicându-și pălăria de pe frunte. Va dormi aici, cu voi. Mi-a salvat viața în seara asta.

Aceste cuvinte dădură naștere unor exclamații de uimire și strigăte de aprobare pentru Noal, ca să nu mai pomenim de palme peste spate, care fură cât pe ce să îl răstoarne pe bătrân. Vanin merse până într-acolo, încât își puse semn în carte cu degetul gras, apoi se ridică în capul oaselor pe marginea saltelei subțiri.

Punându-și bocceaua pe un pat liber, Noal începu să spună povestea făcând gesturi ample, jucându-și rolul, ba chiar făcând nițel pe bufonul când arătă cum alunecase în noroi și cum se holbase la *gholam* în vreme ce Mat luptase ca un erou. Bărbatul era un povestitor înnăscut, la fel de priceput ca un menestrel, căci te făcea să îți imaginezi ceea ce îți istorisea. Harnan și Brațele Roșii râdeau cu poftă, știind ce făcea el, că nu punea în umbră vitejia căpitanului lor, și îl aprobau, însă se opriră din râs când Noal le povesti cum atacatorul lui Mat scăpase, strecurându-se printr-o gaură mică dintr-un perete. El te făcea să îți imaginezi și asta. Vanin își puse cartea jos și scuipă din nou printre dinți. *Gholamul* îi lăsase pe Vanin și pe Harnan pe jumătate morți în Rahad, pentru că urmărea o altă pradă.

— Creatura mă vrea dintr-un anume motiv, pare-se, zise Mat liniștit când bătrânul se trânti pe pat lângă bocceaua lui, părând epuizat. Poate că am jucat zaruri cândva și nu-mi amintesc. Niciunul dintre voi nu trebuie să-și facă griji atâta vreme cât nu vă băgați între ea și mine. El rânji, încercând să ia totul în glumă, însă niciunul dintre bărbați nu zâmbi. Oricum, vă voi împărți aurul mâine-dimineață. Vă veți cumpăra bilete pe prima corabie care pleacă spre Illian și îl veți lua pe Olver cu voi. La fel și Thom, și Juilin, dacă vor vrea să plece. El își închipuia că prinzătorul de hoți va vrea. Și Nerim, și Lopin, firește. El se obișnuise să aibă alături doi bărbați care să îl slujească și să îl ferească de primejdie, dar aici nu avea nevoie de ei. Talmanes trebuie să fie undeva aproape de Caemlyn pe vremea asta. N-ar trebui să vă fie greu să dați de el.

Odată ce aceștia vor pleca, el va rămâne singur cu Tylin. Lumină, ar prefera să îl înfrunte din nou pe *gholam*!

Harnan și ceilalți trei bărbați ai Brațelor Roșii se priviră, iar Fergin se scărpina în cap ca și când nu pricepea. Poate că nici

nu pricepea. Bărbatul osos era un oștean bun – nu cel mai bun, dar suficient de bun –, însă nu era prea deștept atunci când era vorba de alte lucruri.

— N-ar fi drept, zise Harnan în cele din urmă. În primul rând, Seniorul Talmanes ne va jupui de vii dacă ne vom întoarce fără tine.

Ceilalți trei încuviințară din cap. Fergin pricepu aceste cuvinte.

— Tu ce crezi, Vanin? îl întrebă Mat.

Bărbatul gras ridică din umeri.

— Dacă îl voi lua pe băiat de la Riselle, îmi va scoate măruntaiele ca unui pește cu prima ocazie când voi adormi. Eu asta aș face dacă aș fi în locul lui. Oricum, aici am avut timp să citesc. Nu prea se întâmplă asta când fac munca de potcovar.

Aceasta era una dintre meseriile pe care susținea că le făcea. Cealaltă era cea de grăjdar. Adevărul fie spus, el era hoț de cai și braconier, cel mai priceput în două ținuturi, poate chiar mai multe.

— V-ați scrântit la cap cu toții, zise Mat, încruntându-se. Doar pentru că acea creatură mă vrea pe mine, nu înseamnă că n-are să vă ucidă dacă îi veți sta în cale. Oferta rămâne deschisă. Oricăruia dintre voi îi va veni mintea la cap poate să plece.

— Am mai văzut de-alde ca tine, zise Noal dintr-odată. Bătrânul cocârjat era întruchiparea vremurilor grele și a istovirii, dar ochii lui erau strălucitori și îl cercetau cu asprime pe Mat. Unii bărbați au o aură care îi fac pe alții să îi urmeze oriunde i-ar conduce. Unii îi conduc spre distrugere, alții spre glorie. Cred că numele tău va rămâne în istorie.

Harnan părea la fel de nedumerit ca Fergin. Vanin scuipă și se întinse din nou pe spate, deschizând cartea.

— Dacă mă va părăsi norocul, bombăni Mat.

Știa care era prețul pe care trebuia să îl plătești ca să rămâi în istorie. Puteai fi ucis făcând asta.

— Ar fi bine să te speli înainte ca ea să te vadă, interveni brusc Fergin. Când o vedea noroiul acesta, are să se zburlească.

Înșfăcându-și furios pălăria, Mat ieși pășind apăsat, fără să rostească un cuvânt. Mă rog, cât putu de apăsat și sprijinindu-se în toiag. Înainte ca ușa să se închidă în urma lui, el îl auzi pe Noal cum începu să povestească de pe vremea când se afla pe puntea unei corăbii a Oamenilor Mării și cum învățase să se

scalde în apa rece și sărată. Cel puțin așa începea povestea.

El avea de gând să se spele înainte să îl vadă Tylin – chiar avea de gând –, însă în timp ce străbătea șchiopătând coridoarele pe ai căror pereți erau atârnate tapiserii înflorate pe care locuitorii din Ebou Dar le numeau „draperii de vară”, din motive cunoscute doar de ei, patru servitori în livrelele verde cu alb ai Palatului și nu mai puțin de șapte slujnice îi sugerară să facă o baie și să-și schimbe veșmintele înainte să îl vadă Regina, ba chiar se oferiră să îi pregătească baia și să îi aducă veșminte curate fără ca ea să afle. Nu știau totul despre el și Tylin, slavă Luminii – nimeni în afară de el și Tylin nu cunoștea aspectele cele mai rele –, dar știau prea multe, fir-ar al naibii. Mai rău, fiecare afurisit de servitor din întreg afurisitul de Palat Tarasin era de acord cu asta. În primul rând, Tylin era Regină și putea face ce își dorea, după părerea lor. În al doilea rând, ea era foarte iute din fire de când Seanchanii puseseră stăpânire pe oraș, iar dacă Mat Cauthon, ferchezuit și îmbrăcat în dantelă, o putea opri să nu le dea peste bot pentru orice nimic, atunci ei erau pregătiți să îl spele după urechi și să îl înfășoare în dantelă ca pe un cadou!

— Noroi? îi spuse el unei slujnice frumoase și zâmbitoare care își desfăcu poalele când făcu o reverență. Avea o strălucire în ochii ei negri, iar decolteul adânc al corsajului ei lăsa la vedere suficient din pieptul ei, încât să rivalizeze cu cel al Risellei. Altă dată, el și-ar fi lăsat nițel răgaz ca să își desfete ochii. Ce noroi? Nu văd nici strop de noroi!

Femeia rămase cu gura căscată și uită să se ridice, zgâindu-se după el cu genunchii îndoiți în timp ce Mat se îndepărta.

Juilin Sandar, ieșind repede de după un colț, fu cât pe ce să se izbească în el. Prinzătorul de hoți tairen sări în spate, înăbușindu-și o înjurătură, iar fața lui oacheșă mai că păli, asta până când își dădu seama cine era să îl doboare. Apoi bombăni o scuză și dădu să își vadă mai departe de drum.

— Thom te-a vârât în nebunia lui, Juilin? îl întrebă Mat.

Juilin și Thom împărțeau o odaie jos, în aripa servitorilor, iar el nu avea nicio scuză să se afle acolo, sus. În haina lui neagră tairenă, care îi acoperea partea superioară a cizmelor, Juilin se evidenția printre servitori ca o rață în cotețul de găini. Suroth era strictă când venea vorba despre astfel de lucruri, chiar mai riguroasă decât Tylin. Singura explicație pe care o găsea Mat

era aceea că avea legătură cu ceea ce puneau la cale Thom și Beslan.

— Nu, nu te osteni să-mi spui. Le-am făcut o propunere lui Harnan și celorlalți și-am să ți-o fac și ție. Dacă vrei să pleci, îți voi da banii de care vei avea trebuință.

De fapt, Juilin nu părea pregătit să îi spună nimic. Prinzătorul de hoți își vârî degetele mari la curea și îl privi în ochi pe Mat.

— Ce-au spus Harnan și ceilalți? Și ce face Thom de-i zici nebunie? Cunoaște acoperișurile astea mai bine decât tine sau decât mine.

— *Gholamul* este tot în Ebou Dar, Juilin. Thom știa că *el* se pricepea la Jocul Caselor și îi plăcea să-și vâre nasul în politică. Creatura a încercat să mă omoare mai devreme, în seara asta.

Juilin gemu de parcă ar fi fost lovit în măruntaie și își trecu o mână prin părul negru și scurt.

— Chiar și-așa, am un motiv să mai zăbovesc pe-aici, zise el.

Aerul lui se schimbă nițel, devenind încăpățânat, defensiv și ușor vinovat. El nu îl lăsase niciodată pe Mat să-i vadă acea sclipire din ochi, însă când un bărbat o avea, nu putea însemna decât un lucru.

— Ia-o cu tine, îi zise Mat. Iar dacă ea nu va vrea să plece, ei bine, atunci nici n-ai să fii de un ceas în Tear și vei avea pe fiecare genunchi câte o femeie. Așa-s femeile, Juilin. Dacă una zice nu, va exista întotdeauna una care va zice da.

Servitorul care trecu în grabă pe acolo cărând niște prosoape din pânză se holbă mirat la noroiul de pe hainele lui Mat, însă Juilin, crezând că se zgâia la el, își scoase degetele mari de la curea și încercă să adopte o postură mai umilă. Fără să-i reușească, însă. Thom o fi dormind cu servitorii, însă încă de la început el reușise cumva să facă să pară că era alegerea lui, un moft, și nimănui nu i se părea ciudat să îl vadă acolo, sus, furișându-se în odaia Risellei care, odinioară, fusese a lui Mat. Juilin susținea mereu că era prinzător de hoți – niciodată *hoț* el însuși – și îi privea în ochi pe seniorii și negustorii înfumurați ca să le arate că era la fel de bun ca ei. Toată lumea din Palat știa cine și ce era, și unde ar fi trebuit să îi fie locul, adică în aripa servitorilor.

— Seniorul meu este înțelept, zise el tare, făcând o plecăciune scurtă și țeapănă. Seniorul meu știe totul despre femei. Dacă Seniorul va scuza un bărbat umil, trebuie să mă întorc unde mi-

e locul, îi spuse peste umăr, pe un ton îngrijorat, în timp ce se întorcea ca să plece. Am auzit azi că dacă Seniorul meu se va mai întoarce o dată arătând de parcă ar fi fost târât prin noroi, Regina îi va aplica câteva lovituri de nuia.

Aceste cuvinte puseră capăt răbdării lui.

Trântind ușile apartamentului lui Tylin, Mat intră cu pași hotărâți, azvârlindu-și pălăria în partea cealaltă a încăperii… El încremeni locului, cu gura căscată și cuvintele pe care avusese de gând să le rostească îi înghețară pe buze. Pălăria îi ateriză pe covor și se rostogoli, dar nu văzu unde. O rafală de vânt făcu să tremure ferestrele înalte, cu trei arcade, care se deschideau spre un balcon lung și închis ce dădea spre piața Mol Hara.

Tylin se întoarse în jilțul sculptat astfel încât să semene cu bambusul poleit și se holbă la el peste cupa de vin aurită. Părul ei negru și mătăsos, presărat cu fire albe la tâmple, îi încadra fața frumoasă, cu niște ochi iscoditori ca ai unei păsări de pradă. Nu păreau deloc încântați în acel moment. Lucruri lipsite de logică părea să vină de-a valma spre el. Ea își legănă ușor un picior, făcând să-i tremure poalele verzi și jupoanele albe. Dantela verde-deschis încadra tăietura ovală a rochiei ei, care aproape că îi lăsa la vedere jumătate din pieptul generos, unde atârna mânerul bătut în nestemate al Cuțitului Căsniciei. Nu era singură. Suroth ședea cu fața la ea, privind în cupa ei cu vin și bătând cu unghiile lungi în brațul jilțului ei. Era o femeie destul de frumoasă, în ciuda faptului că părul îi era ras în formă de creastă, iar în comparație cu ea, Tylin părea sperioasă ca un iepure. Două dintre unghiile de la fiecare mână erau lăcuite în albastru. Lângă ea, ședea o fetiță, îmbrăcată și ea într-un veșmânt înflorat peste poalele albe și plisate, iar capul îi era acoperit de un văl – acesta părea să îi fie ras complet! — și era împodobită cu o bogăție de rubine. Chiar și în acea stare de șoc, el observă rubinele și aurul. O femeie zveltă, aproape la fel de oacheșă ca rochia neagră pe care o purta și foarte înaltă, chiar dacă ar fi fost Aiel, stătea în picioare în spatele jilțului pe care ședea fetița, cu brațele încrucișate pe piept și cu o expresie nerăbdătoare întipărită pe față. Părul ei negru și ondulat era scurt, dar deloc ras, prin urmare, nu era nici dintre Cei de Sânge, nici *so’jhin.* De o frumusețe rară, ea le punea în umbră atât pe Tylin, cât și pe Suroth. El observa femeile frumoase chiar și atunci când avea impresia că era lovit în cap cu un ciocan.

Însă nu prezența lui Suroth sau a celorlalte două străine îl făcu să încremenească locului. Zarurile se opriră cu un zgomot înfundat care îi zgâlțâi țeasta. Asta nu se mai întâmplase niciodată. El nu se clinti, așteptându-se ca vreunul dintre Rătăciți să sară din flăcările care ardeau în șemineul de marmură sau ca pământul să înghită tot Palatul.

— Nu mă asculți, porumbel, gânguri Tylin pe un ton amenințător. Ți-am spus să cobori în bucătărie și să îmbuci ceva până când voi avea timp de tine. Și fă o baie, că tot veni vorba. Ochii ei negri scăpărau. Vom vorbi mai târziu de ce ești mânjit de noroi din cap până-n picioare.

Cu mintea în ceață, el derula din nou evenimentele. Intrase în odaie, zarurile se opriseră și... Nu se întâmplase nimic. Nimic!

— Bărbatul acesta a fost atacat, zise silueta firavă, cu capul acoperit de văl, ridicându-se din jilț. Tonul ei deveni rece ca vântul de afară. Mi-ai spus că străzile sunt sigure, Suroth! Sunt nemulțumită.

Ceva *trebuia* să se întâmple! Ar fi trebuit să se întâmple deja! Întotdeauna se întâmpla ceva atunci când zarurile se opreau.

— Străzile din Ebou Dar sunt la fel de sigure ca și cele din Seandar. Fii pe pace, Tuon, răspunse Suroth, iar aceste cuvinte îl făcură pe Mat să simtă stupoare.

Ea părea... temătoare. Suroth era cea care îi făcea pe ceilalți să se teamă.

Un tânăr zvelt și grațios, îmbrăcat într-o robă aproape transparentă de *da'covale,* se înființă lângă ea cu o carafă din porțelan albastru, cu gât înalt, făcu o plecăciune și se oferi timid să îi mai toarne vin. Acest lucru îl făcu pe Mat să tresară din nou. El nu își dăduse seama că mai era cineva în încăpere. Bărbatul cu părul auriu, care purta acel veșmânt indecent, nu era singurul. O femeie cu părul roșcat, zveltă, dar cu forme pline, care purta același veșmânt translucid, stătea în genunchi lângă o măsuță pe care se aflau sticluțe cu mirodenii și alte carafe din porțelanul fin al Oamenilor Mării și un mangal mic din alamă pe care se încălzea vinul, în vreme ce o servitoare căruntă, cu o căutătură neliniștită, care purta livreaua verde cu galben a Casei Mitsobar, stătea în picioare, în partea cealaltă a încăperii. Într-un colț, atât de nemișcată, încât el mai că nu o observă, stătea o altă Seanchană, o femeie scundă, al cărei păr auriu era pe jumătate ras și al cărei piept l-ar fi putut întrece în

mărime pe cel al Risellei dacă rochia ei cu fâșii roșii și galbene nu ar fi acoperit-o din cap și până-n picioare. Nu că el și-ar fi dorit cu adevărat să afle acest lucru. Seanchanii erau foarte sensibili când venea vorba de *so'jinele* lor. Tylin era sensibilă când venea vorba despre orice femeie. De când el reușise să se dea jos din pat, în apartamentul ei nu intrase nicio servitoare mai tânără decât bunica lui.

Suroth se uită la bărbatul grațios de parcă s-ar fi întrebat ce era, apoi scutură din cap fără să rostească un cuvânt și își întoarse atenția din nou spre copilă, Tuon, care își flutură mâna, făcându-i semn bărbatului să plece. Servitoarea în livrea se grăbi să ia carafa din mâinile bărbatului și încercă să îi toarne vin lui Tylin, însă Regina făcu un gest foarte mic din mână care o trimise pe servitoare la locul ei, lângă perete. Tylin ședea foarte, foarte nemișcată. Nu era de mirare că voia să treacă neobservată dacă această Tuon o înspăimânta într-atât de mult pe Suroth, căci se vedea limpede că asta făcea.

— Sunt nemulțumită, Suroth, zise din nou fata, încruntându-se la cealaltă femeie.

Deși stătea în picioare, ea nu fu nevoită să își plece prea mult privirea la Înalta Doamnă care ședea. Mat bănuia că și ea trebuia să fie tot Înaltă Doamnă, numai că mai Înaltă decât Suroth.

— Ai recuperat mult, iar asta va fi pe placul Împărătesei, fie-i viața veșnică, dar atacul nepotrivit de la răsărit a fost un dezastru care nu trebuie să se repete. Iar dacă străzile acestui oraș sunt sigure, cum se face că el a fost atacat?

Degetele lui Suroth deveniră albe de cât de tare strângea brațul jilțului și cupa de vin. Ea îi aruncă o privire dușmănoasă lui Tylin de parcă acea muștruluială era din vina ei, iar Tylin îi zâmbi încurcată și își plecă fruntea. Oh, sânge și cenușă, el avea să plătească pentru asta!

— Am căzut, atâta tot.

Zici că vocea lui ar fi bubuit ca niște artificii, atât de repede își întoarseră capurile femeile. Suroth și Tylin păreau șocate că el vorbise. Tylin semăna cu un vultur care ar fi solicitat ca iepurele ei să fie prăjit.

— Doamnele mele, adăugă el, însă aceste cuvinte nu păreau să aducă vreo îmbunătățire.

Femeia înaltă își întinse brusc brațul și smulse din mâna lui

Tuon cupa de vin, azvârlind-o în foc. Scânteile se înălțară în vatră. Servitoarea se mișcă de parcă ar fi vrut să scoată cupa din flăcări ca să nu se strice mai mult, apoi se răzgândi la o atingere a *so'jhinei.*

— Te comporți ca o proastă, Tuon, zise femeia înaltă, iar vocea ei făcea ca severitatea fetei să pară o glumă. Accentul tărăgănat Seanchan aproape că lipsea cu desăvârșire. Suroth ține situația sub control aici. Ce s-a întâmplat la răsărit se poate întâmpla în orice bătălie. Încetează să mai irosești timpul cu nimicuri.

Suroth o privi uimită o clipă, înainte să afișeze o expresie înghețată. Mat se zgâi și el o clipă. Dacă îi vorbeai pe un astfel de ton vreunuia dintre Cei de Sânge, te puteai considera norocos dacă scăpai doar cu câteva lovituri de bici!

În mod șocant, Tuon își înclină ușor capul.

— Se prea poate să ai dreptate, Anath, zise ea pe un ton calm, ba chiar puțin respectuos. Timpul și semnele prevestitoare vor grăi. Însă este limpede că tânărul minte. Poate s-o fi temând de mânia lui Tylin. Însă rănile lui nu sunt provocate de o simplă cădere, asta dacă nu cumva în oraș există stânci, iar eu nu le-am văzut.

Așadar, el se temea de mânia lui Tylin? Păi, că veni vorba, se cam temea. Doar puțin. Însă lui nu îi plăcea să i se aducă aminte de asta. Rezemându-se de toiagul său înalt până la umăr, el încercă să își găsească o poziție confortabilă. Ar fi fost frumos din partea lor să îl invite să șadă.

— Am fost rănit când flăcăii voștri au cucerit orașul, zise el, afișând cel mai frumos zâmbet al lui. Oștenii voștri au împărțit în stânga și-n dreapta cu fulgere și mingi de foc, așa cum n-am mai văzut. Dar aproape că sunt vindecat, mulțumesc de întrebare.

Tylin își îngropă fața în cupa de vin, dar tot reuși să îi arunce o privire peste buza cupei care îi făgăduia o pedeapsă mai târziu.

Poalele lui Tuon foșniră când ea străbătu încăperea, apropiindu-se de el. Fața aceea oacheșă din spatele vălului ar fi putut fi frumoasă, lipsită de expresia unui judecător care condamna la moarte. Și cu păr pe cap, în loc de acea scăfârlie cheală. Ochii ei erau mari și umezi, dar extrem de impersonali. El observă că toate unghiile lungi îi erau lăcuite în roșu-aprins. Se întrebă dacă avea vreo semnificație. Lumină, un om ar fi

putut duce un trai luxos cu banii obținuți de pe acele rubine.

Ea își întinse o mână, punându-și unghiile sub bărbia lui, iar el începu să se ferească. Asta până când Tylin îi aruncă o privire aspră peste capul lui Tuon, făgăduindu-i pedeapsa acolo și atunci, dacă el avea să se împotrivească. Privind-o cu dușmănie, el o lăsă pe fată să-i miște capul ca să-l cerceteze mai bine.

— Te-ai luptat cu noi? vru ea să știe. Ai făcut jurămintele?

— Le-am făcut, bombăni el. Pentru celălalt, n-am avut încotro.

— Te cred și eu, murmură ea.

Dându-i târcoale încet, ea continuă să îl cerceteze, pipăind dantela de la încheieturile mâinilor lui, atingând eșarfa neagră de mătase din jurul grumazului lui, ridicându-i tivul mantiei ca să cerceteze broderia. El îndură această scrutare, refuzând să-și schimbe postura și privind-o cu o dușmănie demnă de Tylin. Lumină, el cumpărase cai fără să-i cerceteze atât de amănunțit! Poate ea o să vrea să-l caute și de dinți!

— Băiatul ți-a spus cum a fost rănit, zise Anath pe un ton rece și poruncitor. Dacă-l vrei, cumpără-l și gata. A fost o zi lungă, iar tu ar trebui să fii în pat.

Tuon se opri, privindu-i îndelung inelul cu sigiliu de pe deget. Acesta fusese sculptat ca model pentru a arăta priceperea sculptorului, o vulpe care fugea și doi corbi în zbor, toți înconjurați de semiluni, iar el îl cumpărase din întâmplare, deși ajunsese să îl îndrăgească. El se întrebă dacă nu cumva ea și-l dorea. Îndreptându-și umerii, ea îl privi drept în față.

— Un sfat bun, Anath, zise ea. Cât vrei pe el, Tylin? Dacă este preferatul tău, spune-mi un preț, iar eu îl voi dubla.

Tylin se înecă cu vinul și începu să tușească. Mat fu cât pe ce să cadă, deși se rezema de toiag. Fata voia să-l *cumpere?* Ei bine, zici că ar fi cumpărat un cal după expresia de pe fața ei.

— Este un bărbat liber, Înaltă Doamnă, zise Tylin pe un ton nesigur când reuși să vorbească. Eu... nu pot să-l vând.

Mat ar fi râs dacă Tylin n-ar fi părut că încerca să își oprească dinți din clănțănit, și dacă Tuon nu ar fi întrebat care era prețul lui. Un bărbat liber! Ha!

Fata se întoarse cu spatele la el de parcă și-ar fi luat deja gândul de la el.

— Ți-e frică, Tylin, dar, pe Lumină, n-ar trebui.

Plutind spre jilțul lui Tylin, ea își ridică vălul cu ambele mâini, dezvelindu-și partea inferioară a feței, și se aplecă să o sărute

ușor pe Tylin, o dată pe fiecare ochi și o dată pe buze. Tylin părea șocată.

— Ești ca o soră pentru mine și pentru Suroth, zise Tuon cu o voce surprinzător de blândă. Eu însămi îți voi însemna numele ca fiind una dintre Cele de Sânge. Vei fi Înalta Doamnă Tylin, precum și Regina Altarei, ba chiar mai mult, așa cum ți-am făgăduit.

Anath pufni zgomotos.

— Da, Anath, știu, zise fata oftând, apoi se îndreptă și își coborî vălul. A fost o zi lungă și grea, iar eu sunt ostenită. Dar îi voi spune lui Tylin la ce ținuturi m-am gândit pentru ea, ca să știe și să fie liniștită. În odaia mea există niște hărți, Tylin. Îmi faci onoarea de a mă însoți acolo? Am niște maseuze care fac minuni.

— Mă simt onorată, zise Tylin, nepărând deloc mai liniștită ca înainte.

La un gest al *so'jhinei,* tânărul cu părul auriu dădu fuga să deschidă ușa și îngenunche lângă ea, însă femeile, indiferent că erau Seanchane, sau altarane, sau altă națiune, trebuiau mai întâi să își netezească și să își aranjeze hainele înainte să plece undeva. Totuși, *da'covale* cea cu părul roșcat făcu acest lucru pentru Tuon și Suroth. Mat profită de această ocazie ca să o tragă puțin deoparte pe Tylin, suficient de departe încât să nu fie auziți. El își dădu seama că ochii albaștri ai *so'jhinei* îl urmăreau, dar măcar Tuon, care accepta atențiile femeii zvelte *da'covale,* păru să fi uitat complet de existența lui.

— N-am căzut, pur și simplu, îi spuse el încet lui Tylin. *Gholamul* a încercat să mă omoare cu nici măcar o oră în urmă. Poate-ar fi mai bine să plec. Chestia aia mă vrea și ar fi în stare să-i omoare pe toți cei din preajma mea.

Acest plan tocmai îi venise în minte și se gândise să-și încerce norocul.

Tylin adulmecă.

— El... creatura... aia nu te poate avea, porcușor. Ea îi aruncă o privire lui Tuon care ar fi putut-o face pe fată să uite de gândul că Tylin i-ar putea fi soră. Dacă ar fi văzut-o.

Bine măcar că avea atâta minte ca să vorbească în șoaptă.

— Cine e ea? o întrebă el.

Ei bine, își încercase norocul.

— Înalta Doamnă Tuon și nu știu mai mult decât tine,

răspunse Tylin, la fel de șoptit. Suroth îi dă ascultare când ea vorbește, iar ea îi dă ascultare lui Anath atunci când aceasta vorbește, cu toate că aș putea pune rămășag că Anath este un soi de slujitoare. Sunt un neam tare ciudat, dulceață.

Brusc, ea îi șterse un strop de noroi întărit de pe obraz cu un deget. El nu își dăduse seama că și pe față era mânjit cu noroi. Dintr-odată, ochii ei deveniră pătrunzători ca ai unui vultur.

— Îți aduci aminte de panglicile roz, dulceață? Când mă voi întoarce, vom vedea cum îți stă în roz.

Ea ieși grațios din încăpere însoțită de Tuon și Suroth și urmate de Anath, *so'jhin* și *da'covale,* lăsându-l pe Mat cu servitoarea cu înfățișare de bunică. Aceasta începu să curețe masa pe care se afla vinul. El se trânti pe unul dintre jilțurile din bambus sculptat și își cuprinse capul cu mâinile.

Altă dată, acele panglici roz l-ar fi făcut să chicotească. N-ar fi trebuit să-și încerce norocul cu ea. Nici măcar *gholamul* nu îi umplea într-atât gândurile. Zarurile se opriseră și... Ce? El ajunsese față în față, sau pe-acolo, cu trei persoane pe care nu le mai întâlnise până atunci, dar nu putea fi asta. Poate că avea legătură că faptul că Tylin va deveni de Sânge. Dar ca întotdeauna, atunci când zarurile se opreau, ceva i se întâmpla lui, personal.

El rămase acolo făcându-și griji, în vreme ce slujnica chemă ajutoare care să ducă totul de-acolo. Rămase acolo până când Tylin se întoarse. Ea nu uitase de panglicile roz, iar asta îl făcu pe el să uite de tot pentru multă vreme.

CAPITOLUL 18
O ofertă

După ce *gholamul* încercase să îl omoare, zilele următoare se perindară într-un ritm care îl irită la culme pe Mat. Fie că ploua sau nu, cerul cenușiu rămase neschimbat.

Pe străzi circulau zvonuri cum că un bărbat fusese ucis de un lup nu departe de oraș; fusese găsit cu grumazul sfârtecat. Oamenii nu erau îngrijorați, ci doar curioși; nu mai fuseseră văzuți lupi în apropiere de Ebou Dar de ani buni. Mat se îngrijoră. Poate că oamenii din oraș credeau că un lup se putea apropia atât de mult de zidurile orașului, dar el știa mai bine. *Gholamul* nu plecase. Harnan și Brațele Roșii refuzau cu încăpățânare să plece, susținând că îi puteau păzi spatele, iar Vanin refuză fără vreun motiv anume, cu excepția unui comentariu bombănit cum că Mat ar avea ochi buni pentru caii rapizi. Scuipase după ce făcuse acest comentariu. Riselle, a cărei față măslinie era suficient de frumoasă încât să facă orice bărbat să înghită în sec și ai cărei ochi mari și negri îl puteau face să-și înghită limba, se interesă de vârsta lui Olver, iar când acesta îi spuse că avea aproape zece ani, ea păru mirată și își bătu îngândurată buzele pline cu degetul. Chiar dacă ea schimbă ceva în lecțiile băiatului, acesta venea în continuare de la ele la fel de încântat de pieptul ei și de cărțile pe care ea i le citea. Mat credea că Olver ar fi fost în stare să renunțe la jocurile cu Șerpi și Vulpi pe care le juca seara de dragul Risellei și al cărților. Când flăcăul ieșea fugind din odaia care fusese odinioară a lui Mat, Thom se furișa adeseori înăuntru cu harpa la subsuoară. Asta era suficient să îl facă pe Mat să scrâșnească din dinți, doar că mai erau și altele.

Thom și Beslan ieșeau adeseori împreună, fără să îl invite și

pe el. Lipseau jumătate din zi sau jumătate din noapte. Niciunul nu mai sufla vreo vorbă despre planurile lor, deși Thom avea bunul-simț de a părea stânjenit. Mat nădăjduia că nu vor muri oameni în zadar din cauza lor, însă lor puțin le păsa ce părere avea el. Beslan îl privea cu dușmănie de fiecare dată când îl zărea. Juilin continua să se furișeze la etajele superioare, fiind văzut de Suroth, lucru care îi aduse câteva lovituri de nuia în timp ce era atârnat de încheieturi de un stâlp al grajdului. Mat avu grijă ca Vanin să îi oblojească rănile – bărbatul susținea că doftoricirea oamenilor era similară cu cea a cailor – și îl avertiză că data viitoare va fi mai grav, însă prostul reveni la etajele superioare în aceeași noapte, strâmbându-se în continuare de durere din cauza greutății cămășii de pe spatele lui. Motivul trebuie să fi fost o femeie, deși prinzătorul de hoți refuza să recunoască. Mat bănuia că era una dintre aristocratele Seanchane. Una dintre servitoarele Palatului s-ar fi putut întâlni cu el în odaia lui, având în vedere că Thom lipsea atât de mult.

Cu siguranță nu erau Suroth sau Tuon, însă ele nu erau singurele Seanchane de Sânge din Palat. Majoritatea nobililor Seanchani închiriaseră odăi, sau, cel mai des, case în oraș, însă câțiva o însoțiseră pe Suroth și o mână de nobili, pe fată. Multe dintre femei aveau o înfățișare plăcută în ciuda crestelor din creștetul capului și a felului lor de a-i privi cu superioritate pe toți cei care nu aveau tâmplele rase – cu condiția să le fi acordat mai multă atenție decât unei piese de mobilier. Părea puțin probabil ca una dintre acele femei de viță nobilă să fi băgat în seamă un bărbat care dormea în aripa servitorilor, deși doar Lumina știa că femeile aveau gusturi ciudate când venea vorba de bărbați. El nu avea de ales decât să îl lase în pace pe Juilin. Indiferent cine era acea femeie, prinzătorul de hoți își putea pierde capul din cauza ei; o asemenea dorință trebuia să se stingă de la sine înainte ca un bărbat să poată gândi limpede. Femeile le suceau mințile bărbaților.

De pe corăbiile care soseau cobora zile la rând un puhoi de oameni, animale și mărfuri, iar zidurile masive ale orașului ar fi cedat dacă aceștia ar fi rămas. Oamenii inundau orașul, apoi se îndreptau spre zonele rurale împreună cu familiile, meșteșugurile și animalele lor, pregătiți să prindă rădăcini. Oștenii treceau prin oraș cu miile, infanterii bine organizate și cavalerii cu tot cu veterani deplasându-se spre miazănoapte în

armurile lor viu colorate sau spre răsărit, dincolo de râu. Mat renunță să îi mai numere. Uneori, el vedea creaturi ciudate, deși majoritatea erau descărcate deasupra orașului pentru a evita străzile. *Torm,* ce semănau cu niște pisici cu solzi de bronz și trei ochi, de mărimea unui cal, care băgau spaima în cai doar prin simpla lor prezență, și *corlm,* ce semănau cu niște păsări păroase, fără aripi, de statura unui om, ale căror urechi lungi se mișcau întruna și ale căror ciocuri lungi păreau să tânjească după carne, și *s'redit* uriași, cu ciocurile lor lungi și colți încă și mai lungi. *Raken* și *to'raken* încă și mai mari își luau zborul din locurile de aterizare aflate mai jos de Rahad, niște șopârle uriașe care își desfăceau aripile de liliac și care cărau oameni pe spinările lor. Denumirile erau suficient de simple pentru a fi reținute; orice oștean Seanchan era nerăbdător să discute despre nevoia de iscoade pe *raken* și despre abilitățile pe care le aveau *corlm* în a lua urma cuiva, sau dacă *s'redit* erau folositori doar la a căra încărcături grele, iar *torm* erau prea inteligenți pentru a fi de încredere. El află multe de la bărbații care își doreau la fel ca majoritatea oștenilor: băutură, femei și jocuri de noroc, nu neapărat într-o anume ordine. Oștenii aceia erau, într-adevăr, veterani. Seanchan era un Imperiu mai mare decât toate națiunile care se întindeau între Oceanul Aryth și Osia Lumii, toate aflate sub conducerea unei singure Împărătese, însă care avea partea lor de rebeliuni și revolte care îi țineau pe oștenii Imperiului antrenați. Fermierii vor fi mai greu de mutat.

Nu toți oștenii plecau, firește. O garnizoană puternică rămase, fiind formată nu doar din Seanchani, ci și din lăncieri taraboneri cu zale din oțel și din sulițași amadiciani, ale căror platoșe erau vopsite astfel încât să semene cu armura Seanchanilor. Și altarani, pe lângă oștenii Casei lui Tylin. După părerea Seanchanilor, altaranii de pe uscat, cu platoșele brăzdate de dungi roșii, îi aparțineau lui Tylin, așa cum îi aparțineau și gărzile Palatului Tarasin, lucru care, în mod ciudat, nu prea părea să fie pe placul ei. Acest lucru nu părea să fie nici pe placul indivizilor de pe uscat. Aceștia și bărbații care purtau uniformele verde cu alb ale Casei Mitsobar se priveau ca niște motani gata să se ia la harță. Exista multă dușmănie: tarabonerii îi priveau cu ură pe amadiciani, amadicianii – pe altarani și invers, animozități vechi ieșind la suprafață, însă

nimeni nu făcea nimic mai mult decât să își scuture pumnul amenințător sau să arunce câteva înjurături. Cinci sute de Gărzi ale Morții debarcaseră de pe corăbii și rămaseră în Ebou Dar dintr-un anume motiv. Nelegiuirile care aveau loc de obicei în orice oraș mare scăzuseră drastic sub stăpânirea Seanchanilor, dar Gărzile patrulau în continuare pe străzi de parcă s-ar fi așteptat ca pungașii, bătăușii sau chiar bandele înarmate de tâlhari să răsară din caldarâm. Altaranii, amadicianii și tarabonerii își păstrau cumpătul. Numai un nebun s-ar fi împotrivit Gărzilor Morții, și asta doar o singură dată. Un alt detașament al Gărzilor se instalase în oraș, o sută de Ogieri, îmbrăcați în roșu și negru. Uneori, aceștia patrulau împreună cu ceilalți, alteori se plimbau de colo colo cu baltagele cu mânere lungi pe umeri. Nu semănau defel cu Loial, prietenul lui Mat. Deși aveau nasul lat, smocuri de păr în urechi, sprâncene lungi care le ajungeau până pe obraji și ochi de mărimea unor cești, Grădinarii se uitau la oameni de parcă s-ar fi întrebat dacă aceștia nu simțeau nevoia să li se reteze câteva membre. Nimeni nu era într-atât de nesăbuit încât să se ia la harță cu un Grădinar.

În vreme ce puhoaie de Seanchani ieșeau din Ebou Dar, intrau puhoaie de vești. Chiar și atunci când erau nevoiți să doarmă prin poduri, negustorii împânzeau saloanele hanurilor, fumându-și pipele și povestind lucruri pe care le știau doar ei și nimeni altcineva, atâta vreme cât poveștile lor nu le afectau profiturile. Gărzile negustorilor nu dădeau nici două cepe degerate pe profiturile de care nu se bucurau și povesteau tot, unele lucruri fiind adevărate. Mateloții spuneau povești oricui era dispus să le cumpere o cană de bere sau, mai bine, de vin fierbinte și aromat, iar când beau pe săturate, li se dezlegau limbile și povesteau despre porturi pe care le vizitaseră, despre întâmplări la cere fuseseră martori și despre vise pe care le avuseseră de când trăseseră ultima beție. Cu toate acestea, era limpede că lumea care se întindea dincolo de Ebou Dar era la fel de învolburată precum Marea Furtunilor. Povești despre Aieli care pângăreau totul în calea lor veneau din toate părțile, precum și despre oștiri care se aflau în mișcare, altele decât cele Seanchane, oștiri din Tear și Murandy, din Arad Doman și din Andor, din Amadicia, care nu se aflau încă în întregime sub stăpânirea Seanchanilor, precum și zeci de gloate înarmate,

prea mici pentru a fi numite oștiri, care se formau în inima Altarei. În afară de oamenii din Altara și din Amadicia, nimeni nu știa cu adevărat cine urma să se lupte cu cine, plus că existau unele îndoieli în privința Altarei. Altaranii aveau un fel al lor de a profita de pe urma necazurilor ca să plătească pentru nedreptățile făcute vecinilor.

Însă vestea care șocă cel mai tare orașul fu cea legată de Rand. Mat încerca din răsputeri să nu se gândească la el sau la Perrin, însă îi era greu să nu bage în seamă acele culori care se roteau în capul lui când Dragonul Renăscut era pe buzele tuturor. Dragonul Renăscut era mort, susțineau unii, ucis de Aes Sedai, de întreg Turnul Alb care îl atacase deodată în Cairhien, sau poate în Illian, sau în Tear. Ba nu, fusese răpit și era ținut prizonier în Turnul Alb. Ba nu, el se dusese de bunăvoie la Turnul Alb și jurase supunere Supremei Înscăunate. Ultima variantă părea mai credibilă, deoarece câțiva bărbați susțineau că ar fi văzut un decret, semnat de însăși Elaida, care anunța acest fapt. Mat avea unele îndoieli, cel puțin în legătură cu faptul că Rand ar fi fost mort sau ar fi jurat supunere. Dintr-un oarecare motiv ciudat, el era convins că ar fi știut dacă Rand ar fi murit, iar în ceea ce privea cealaltă variantă, el nu credea că bărbatul s-ar fi apropiat de bunăvoie nici măcar la o sută șaizeci de kilometri de Turnul Alb. Dragon Renăscut sau nu, bărbatul trebuia să aibă atâta minte în cap.

Vestea aceasta – cu toate variantele ei – îi agită pe Seanchani așa cum un băț agită un mușuroi de furnici. Ofițerii de rang superior străbăteau coridoarele Palatului Tarasin la orice oră din zi și din noapte, cu coifurile lor ciudate cu pene sub braț, cu cizmele lor răsunând pe pardoseala din gresie și cu expresii severe întipărite pe fețe. Curierii ieșeau în grabă din Ebou Dar, călare pe cai sau pe *to’raken.* Femeile *sul’dam* și *damane* începură să patruleze din nou pe străzi în loc să stea, pur și simplu, de strajă la porți. Vânau femeile care puteau conduce Puterea. Mat se ferea de ofițeri și le saluta politicos din cap pe *sul’dame* atunci când trecea pe lângă ele pe stradă. Indiferent în ce situație se afla Rand, din Ebou Dar, el nu putea face nimic. Mai întâi, trebuia să plece din oraș.

În dimineața ce a urmat încercării *gholamului* de a-l omorî, Mat aruncă în focul din șemineu toate panglicile lungi și roz, până la ultima, de îndată ce Tylin ieșise din apartamentul ei. De

asemenea, el aruncă în foc și haina roz pe care ea o comandă pentru el, două perechi de pantaloni roz și o mantie tot roz. Un miros de lemn și mătase arse umplu odăile. Deschise câteva ferestre ca să aerisească, deși puțin îi păsa. Simți o mare ușurare când îmbrăcă pantalonii albastru-deschis și haina verde cu broderii, precum și mantia albastră ce avea cusături complicate. Nici măcar dantela bogată nu îl mai deranja. Cel puțin niciunul dintre veșminte nu era roz. Nu mai voia *să vadă* niciodată acea culoare ciudată!

Îndesându-și pălăria pe cap, ieși cu pași mari din Palatul Tarasin, hotărât să găsească acea cămăruță unde să ascundă cele de trebuință pentru a evada, și de-ar fi trebuit să intre de zece ori în fiecare tavernă, han sau cuib al matelоților din oraș. Chiar și în cele din Rahad. De o sută de ori! Pescăruși cenușii și forfecari cu aripile negre se roteau pe cerul plumburiu care promitea mai multă ploaie, iar vântul tăios ce aducea de pe mare miros de sare mătura Piața Mol Hara, fluturând mantiile trecătorilor. Călca apăsat pe pietrele cubice de parcă ar fi vrut să le crape pe toate. Lumină, dacă va fi nevoie, îl va însoți pe Luca în hainele în care era îmbrăcat. Poate că Luca îi va îngădui să își câștige traiul ca bufon! Probabil că bărbatul chiar va insista să facă asta. Cel puțin asta l-ar ține aproape de Aludra și de secretele ei.

Străbătu piața cu pași mari până când își dădu seama că se afla în fața unei clădiri mari și albe pe care o cunoștea bine. Pe tăblia de deasupra ușii arcuite stătea scris „Femeia Rătăcitoare”. Un individ înalt, în armură roșie și neagră, ieși afară. Sub braț își ținea coiful cu cele trei pene subțiri și negre. Rămase locului, așteptând să îi fie adus calul. Bărbatul cu fața plină și cu tâmplele cărunte nu se uită la Mat, acesta din urmă evită să se uite la el. Oricât de plăcut părea bărbatul la o primă vedere, făcea parte din Gărzile Morții și era general-stegar.

Toate odăile hanului Femeia Rătăcitoare erau închiriate de ofițerii de grad superior Seanchani, acesta fiind motivul pentru care el nu revenise acolo de când fusese din nou în stare să umble. Deși oștenii Seanchani de rând nu erau indivizi atât de răi, mereu pregătiți să joace jocuri de noroc mai toată noaptea sau să dea de băut atunci când era rândul lor, ofițerii de rang superior puteau fi și nobili. Totuși, el trebuia să înceapă de undeva.

Salonul era aproape așa cum și-l amintea. Avea tavanul înalt și era bine luminat de lămpile care ardeau pe toți pereții, în ciuda faptului că era dis-de-dimineață. Obloanele solide acopereau acum ferestrele înalte și arcuite, ca să păstreze căldura, iar focul trosnea în ambele șemineuri înalte. În aer se simțea un miros slab de fum de pipă, iar aroma mâncărurilor gustoase răzbătea din bucătărie. Două femei cu fluiere și un bărbat cu o tobă între genunchi cântau o melodie alertă din Ebou Dari, iar el încuviință din cap. Nu părea să se fi schimbat prea mult de când stătuse și el acolo. Însă toate scaunele erau ocupate acum de Seanchani, unii în armuri, alții în haine lungi și brodate, care beau, sporovăiau și studiau hărțile întinse pe mese. O femeie căruntă, cu flacăra *der sul’dam* brodată pe umăr, părea să dea raportul la una dintre mese, iar la o alta, o femeie slabă *sul’dam,* cu o *damane* cu fața rotundă în spatele ei, părea să primească porunci. Câțiva Seanchani aveau părțile laterale ale capului și cefele rase, astfel încât părea că poartă pe cap niște castroane, iar părul rămas îl purtau într-un soi de coadă – bărbații, până la umeri, iar femeile, adeseori până la talie. Aceștia erau simpli seniori și simple domnițe, nu vreun Înalt, însă acest lucru nu prea avea importanță. Un senior tot senior rămânea, și-apoi bărbații și femeile care se duceau să cheme o servitoare aveau fețele netede și pline de dispreț ale unor ofițeri, ceea ce însemna că aceștia dețineau rangul pentru a-i face necazuri unui om. Câțiva îl observară pe Mat și se încruntară, iar el mai că vru să plece.

Apoi o zări pe hangiță coborând scările fără balustradă din încăperea din spate. Era o femeie impunătoare, cu ochi căprui, cercei mari din aur în formă de cerc în urechi și câteva fire albe în păr. El bănuia că Setalle Anan nu era originară din Ebou Dar, nici măcar altarană, deși purta Cuțitul Căsniciei, care atârna cu mânerul în jos de lanțul din argint în decolteul adânc și îngust, precum și un pumnal cu lama lungă și curbată la șold. Ea știa că el trebuia să fie senior, dar el nu era sigur cât de mult mai credea ea acest lucru sau la ce i-ar fi fost de folos dacă ea înghițea în continuare acea minciună. În orice caz, ea îl zări în aceeași clipă și zâmbi prietenos și primitor. Un zâmbet care făcea ca fața ei să fie încă și mai frumoasă. El nu avu de ales decât să intre, să o salute și să o întrebe de sănătate, nimic prea complicat. Soțul ei musculos era căpitan pe un vas pescăresc și

avea mai multe cicatrice dobândite în dueluri decât ar fi vrut Mat să știe. Ea vru pe dată să afle despre Nynaeve și Elayne și, spre mirarea lui, dacă știa ceva de Femeile Clanului. El habar nu avusese că ea auzise măcar de ele.

— S-au dus împreună cu Nynaeve și Elayne, îi zise el în șoaptă, privind în jurul lui cu precauție ca să se asigure că niciun Seanchan nu le dădea vreo atenție.

El nu intenționa să spună prea multe, căci i se făcea părul măciucă doar vorbind despre Clan în prezența Seanchanilor.

— Din câte știu eu, se află în siguranță.

— Bine. M-ar fi durut să știu că vreuna dintre ele a ajuns să poarte zgardă.

Proasta nici măcar nu își coborâse vocea!

— Da, asta e bine, bombăni el, apoi se grăbi să îi explice de ce avea nevoie, înainte ca ea să apuce să strige în gura mare cât de bucuroasă era că femeile care puteau conduce scăpaseră din ghearele Seanchanilor.

Și el era bucuros, însă nu într-atât încât să se lase încătușat de atâta veselie.

Ea se așeză pe trepte și își puse mâinile pe genunchi. De sub poalele verzi, cusute sus într-o parte, i se zăreau jupele roșii. Locuitorii din Ebou Dar păreau să îi întreacă pe Pribegi când venea vorba să aleagă culorile. Zumzetul vocilor Seanchanilor concura cu acordurile ascuțite ale muzicii care îi înconjura, iar ea ședea și îl privea cu asprime.

— Nu cunoști obiceiurile noastre, ăsta-i baiul, zise ea. Frumusețile sunt un obicei vechi și slăvit în Altara. Mulți bărbați frumoși și multe femei frumoase au parte de un ultim flirt, sunt cocoloșiți și acoperiți cu daruri înainte să se așeze la casa lor. Dar, vezi tu, o frumusețe pleacă atunci când vrea ea. Tylin nu ar trebui să se poarte cu tine așa cum am auzit că o face. Totuși, adăugă ea pe un ton judicios, trebuie să recunosc că te îmbracă bine. Ea descrise un cerc cu o mână. Ridică-ți mantia și fă o piruetă ca să te pot vedea mai bine.

Mat inspiră adânc, pentru a se calma. Apoi mai inspiră de trei ori. Roșeața din obrajii lui însemna furie oarbă. Nu se îmbujora. Categoric nu! Lumină, tot orașul știa?

— Ai un mic spațiu pe care să-l pot folosi sau nu? zise el, cu vocea sugrumată.

Se dovedi că avea. Putea folosi un raft din pivnița ei unde

aerul era uscat tot anul, și mai era acel spațiu mic din pardoseala din piatră a bucătăriei, unde el își ținuse odinioară cufărul cu aur. Se dovedi că prețul de închiriere era ca el să își ridice mantia și să facă o piruetă astfel încât ea să îl poată vedea mai bine. Rânjea ca o pisică! Uneia dintre Seanchani, o femeie cu față de uliu, în armură roșu cu albastru, îi plăcu atât de mult spectacolul, încât îi aruncă o monedă din argint cu însemne ciudate – pe o parte era o față sinistră de femeie, iar pe partea cealaltă, un soi de jilț masiv.

Totuși, el avea un loc unde să-și țină hainele și banii și, odată ce se întoarse la Palat, în apartamentul lui Tylin, descoperi că mai avea haine acolo.

— Mă tem că veșmintele Seniorului meu se află într-o stare jalnică, zise Nerim pe un ton lugubru.

Cairhieninul slăbănog, cu părul cărunt, l-ar fi anunțat la fel de trist că primise în dar un sac cu nestemate roșii. Fața lui lungă părea să jelească necontenit. Cu toate acestea, el era mereu atent la ușă, ca nu cumva să intre Tylin.

— Toate sunt cam murdare și mă tem că mucegaiul a distrus câteva dintre cele mai bune haine ale Seniorului.

— Toate erau într-un dulap unde se aflau și jucăriile din copilărie ale Prințului Beslan, Seniore.

Lopin râse, trăgând de reverele unei haine negre ca a lui Juilin. Bărbatul cu început de chelie era opusul lui Nerim: îndesat, în loc de slab, oacheș, în loc de palid, iar pântecul rotund mai că i se scutura atunci când râdea. O vreme, după moartea lui Nalesean, părea că el avea de gând să se întreacă cu Nerim în oftat, așa cum se întreceau în toate, însă, în săptămânile următoare, el își veni în fire. Oricum, atâta vreme cât nimeni nu pomenea de fostul lui stăpân…

— Sunt prăfuite însă, Seniore. Mă-ndoiesc că cineva a mai deschis dulapul acela de când Prințul și-a pus deoparte soldații de jucărie.

Simțind că îl lovise din nou norocul, Mat le spuse să se apuce să îi ducă pe rând din lucruri la hanul Femeia Rătăcitoare și un buzunar plin cu aur cu fiecare drum pe care îl făceau. Sulița lui cu vârful negru și arcul fără coardă din Ținutul celor Două Râuri vor rămâne la urmă. Îi va fi greu să le scoată de-acolo, așa cum îi va fi greu să scape și el. Putea oricând să-și confecționeze un arc nou, dar nu avea de gând să renunțe la *ashandarei.*

„Am plătit un preț prea mare pentru afurisitul ăsta de arc ca să-l las aici”, gândi el, pipăindu-și cicatricea ascunsă sub eșarfa prinsă în jurul grumazului. Una dintre primele, dintr-un lung șir de cicatrici. Lumină, ar fi fost plăcut să creadă că îl aștepta și altceva în afară de cicatrici și bătălii pe care nu și le dorea. Și o soție pe care nu și-o dorea sau pe care nici măcar nu o cunoștea. Trebuia să fie mai mult de-atât. Însă, mai întâi, trebuia să scape întreg din Ebou Dar. Asta mai întâi de toate.

Lopin și Nerim făcură o plecăciune și se retraseră cu echivalentul a două pungi de galbeni împrăștiate prin buzunarele hainelor lor, astfel încât să nu se vadă vreo umflătură. Aceștia nici nu plecară bine că intră Tylin, care vru să știe de ce slujitorii lui goneau pe coridoare de parcă s-ar fi întrecut. Dacă el ar fi avut gânduri să se sinucidă, i-ar fi putut spune că aceștia se întreceau ca să vadă care din ei va ajunge primul la han cu galbenii lui sau, poate, care va începe primul să îi curețe hainele. În schimb, el se strădui să îi distragă atenția și, în scurt timp, asta îl făcu să uite de celelalte gânduri, în afară de o mică speranță că norocul începuse să îi surâdă nu numai la jocurile de noroc. Cireașa de pe tort ar fi fost ca Aludra să îi spună ceea ce voia să afle, înainte ca el să plece. Tylin se concentra la ceea ce făcea și, pentru o vreme, uită de artificii, și de Aludra, și de evadare. Pentru o vreme.

După câteva cercetări prin oraș, găsi, în cele din urmă, un clopotar. În Ebou Dar existau câțiva făuritori de gonguri, însă doar un singur clopotar, a cărui turnătorie se afla dincolo de zidul dinspre apus. Clopotarul, un individ cadaveric și nerăbdător, asuda din cauza dogorii emanate de cuptorul uriaș din fier. Singura încăpere lungă ce forma turnătoria sufocantă semăna cu un soi de cameră de tortură. Câteva lanțuri de ridicare atârnau de niște căpriori, iar cuptorul scuipa pe neașteptate flăcări, aruncând umbre pâlpâitoare pe pereți și aproape orbindu-l pe Mat. Nici nu apuca să își recapete vederea clipind, că o altă erupție îl făcea să își mijească ochii. Lucrătorii asudați turnau bronzul topit dintr-un creuzet într-o matriță pătrată, jumătate cât statura unui om, care fusese ridicată pe niște cilindri. Alte matrițe ca aceea se aflau pe pardoseala din piatră, pe un așternut de matrițe mai mici, de diferite mărimi.

— Seniorului meu îi place să glumească.

Jupânul Sutoma chicoti forțat, dar nu părea amuzat. Părul lui

negru și ud îi atârna și îi stătea lipit de față. Chicotitul lui păru la fel de găunos ca obrajii lui și continua să îi privească încruntat pe lucrătorii lui de parcă ar fi bănuit că aceștia se vor întinde pe jos și vor trage un pui de somn dacă el nu îi va supraveghea îndeaproape. Niciun mort nu și-ar fi găsit odihna în căldura aceea. Lui Mat, cămașa udă i se lipi de trup și începea să asude prin haină.

— Nu știu nimic despre Artificieri, Seniore, și nici nu vreau să știu. Niște artificii inutile, niște fleacuri. Nu cum sunt clopotele. Dacă Seniorul vrea să mă scuze, am multă treabă, Înalta Doamnă Suroth a comandat treisprezece clopote ca să sărbătorească victoria. Cele mai mari clopote făurite vreodată. Iar Calwyn Sutoma le va turna!

Sutoma nu părea să fie deloc deranjat de faptul că victoria fusese asupra orașului său. Rostind ultimele cuvinte, rânji și își frecă mâinile osoase.

Mat încercă să o înduplece pe Aludra, dar femeia zici că era ea însuși turnată din bronz. Se înmuie mai mult decât bronzul topit atunci când ea îi îngădui, în cele din urmă, să o cuprindă cu brațul de după talie, însă săruturile lui, deși o lăsară tremurând, nu reușiră să o înduplece să se răzgândească.

— Eu, una, nu cred că unui bărbat ar trebui să i se spună mai mult decât e nevoie să știe, zise ea cu sufletul la gură, șezând alături de el pe o băncuță din căruța ei.

Ea îi îngăduia doar să o sărute, însă acestea o înflăcărau. Codițele subțiri și împletite pe care ea alesese să le poarte din nou erau încâlcite.

— Bărbații bârfesc, nu-i așa? Palavre, palavre, palavre, căci nu știți ce veți spune în continuare. Și-apoi, poate ți-am făcut jocurile doar ca să te întorci?

Continuă să își încâlcească părul, și pe al lui.

Ea nu mai făcu însă flori-de-noapte, nu după ce el îi spusese despre casa breslei din Tanchico. Îi mai făcu două vizite Jupânului Sutoma, însă la a doua vizită, clopotarul își baricadase ușile ca el să nu poată intra. Făurea cele mai mari clopote văzute vreodată și nu îi îngăduia să se amestece vreunui străin nerod care punea întrebări neroade.

Tylin începu să își vopsească în verde primele două unghii, deși nu își rase părțile laterale ale capului. O va face, în cele din urmă, îi spuse ea, strângându-și părul bogat la spate cu mâinile

ca să se poată privi în oglinda cu ramă poleită de pe peretele dormitorului, dar voia să se obișnuiască mai întâi cu ideea. Ea încerca să se obișnuiască cu Seanchanii, iar el nu o putea blama pentru asta, oricâte priviri încruntate îi arunca Beslan mamei lui.

Ea nu avea cum să bănuiască ceva despre Aludra, însă după ce el o sărută pentru prima oară pe Artificieră, în ziua următoare, slujnicele cu fețe de bunică dispărură din odăile ei, fiind înlocuite de femei cu părul alb și sfrijite. Seara, Tylin începu să își împlânte pumnalul cu tăișul curbat într-unul dintre picioarele patului, la îndemână, și cugeta cu voce suficient de tare, încât el să audă, cum ar arăta el purtând roba transparentă de *da'covale.* De fapt, nu numai noaptea își împlânta pumnalul în piciorul patului. Slujitoarele zâmbitoare începură să îl anunțe că era chemat în odăile lui Tylin, spunându-i doar că ea își împlântase pumnalul în piciorul patului, iar el începu să evite orice femeie în livrea pe care o vedea cu zâmbetul pe buze. Lui nu îi displăcea să se culce cu Tylin, lăsând la o parte că ea era regină, la fel de îngâmfată ca orice aristocrată. Și faptul că îl făcea să se simtă ca un șoarece care devenise animăluțul de companie al unei pisici. Erau doar câteva ore de lumină, deși mai multe decât cele cu care era obișnuit acasă pe timpul iernii și, pentru o clipă, el se întrebă dacă ea nu voia să profite și de acelea.

Din fericire, Tylin începu să petreacă din ce în ce mai mult timp cu Suroth și Tuon. Oaspeții ei păreau să-i fi acceptat prietenia, cel puțin Tuon. Nimeni nu se putea împrieteni cu Suroth. Tylin părea să o fi adoptat pe fată, sau fata pe ea. Îi povestea doar în linii mari despre ce discutau ele, adeseori nici măcar atât, căci ele stăteau închise singure cu ceasurile și se plimbau pe coridoarele Palatului conversând în șoaptă sau râzând, uneori. Anath sau Selucia, *so'jhin* cu părul auriu a lui Tuon, le urmau adeseori și, din când în când, două Gărzi ale Morții cu ochi ca de vultur.

El tot nu reușea să înțeleagă relația dintre Suroth, Tuon și Anath. La suprafață, Suroth și Tuon se purtau ca două egale, spunându-și pe nume, râzând una la glumele celeilalte. Cu siguranță, Tuon nu îi dădea niciodată vreo poruncă lui Suroth – cel puțin el nu o auzise să facă asta –, însă Suroth părea să ia sugestiile lui Tuon ca pe niște porunci. Anath, pe de altă parte, o cicălea pe fată fără milă, aducându-i critici aspre, făcând-o

proastă sau mai rău.

— Asta e cea mai mare prostie, fetițo, o auzi el spunând fără căldură într-o zi pe coridoare.

Tylin nu îi trimisese încă chemarea ei nemiloasă – încă –, iar el încerca să se strecoare afară, înainte ca ea să apuce să facă asta, furișându-se de-a lungul pereților și ițindu-și capul de după colțuri. Plănuise să îi facă o vizită lui Sutoma, apoi Aludrei. Cele trei femei Seanchan – patru, dacă o punea la socoteală pe Selucia, deși el nu credea că ele o vedeau cu aceeași ochi – erau adunate după următorul colț. Încercând să stea cu ochii în patru la servitoarele care zâmbeau, el așteptă nerăbdător ca ele să plece. Indiferent despre ce or fi vorbit, ele n-ar fi fost încântate ca el să le întrerupă pe neașteptate.

— O lovitură de nuia te va pune la punct și-ți va băga mințile-n cap, continuă femeia înaltă pe un ton rece ca gheața. Ți-o cauți.

Mat își vârî un deget în ureche și își scutură capul. Trebuie să fi auzit greșit. Selucia, care stătea supusă cu mâinile împreunate în față, nici măcar nu clipi.

Însă Suroth suspină.

— Cu siguranță o vei pedepsi pentru asta! zise ea furioasă, cu accentul acela tărăgănat, și o sfredeli cu privirea pe Anath. Sau încerca.

Suroth ar fi putut fi cât un scaun, după câtă atenție îi acorda femeia înaltă.

— Nu pricepi, Suroth.

Când Tuon oftă, vălul care îi acoperea capul tremură. I-l acoperea, dar nu i-l ascundea. Părea… resemnată. El fusese șocat când aflase că ea era doar cu câțiva ani mai tânără decât el. Nu i-ar fi dat mai mult de zece ani. Ei bine, șase sau șapte.

— Semnele spun altceva, Anath, zise fata pe un ton calm, deloc mânioasă.

Ea doar spunea cum stăteau lucrurile.

— Te voi anunța dacă se vor schimba. Fii pe pace!

Cineva îl bătu pe umăr, iar când se întoarse văzu fața unei servitoare care zâmbea larg. Se părea că nu fusese chiar atât de nerăbdător să plece de îndată.

Tuon îl neliniștea. Oh, atunci când ele treceau pe coridoare, el făcea o plecăciune politicoasă, însă, drept răspuns, ea îl ignora așa cum făceau și Suroth, și Anath. Însă lui începea să i se pară

că acestea se plimbau pe coridoare puțin cam des.

Într-o după-amiază, el intră în apartamentul lui Tylin, după ce verificase și aflase că aceasta se închisese cu Suroth ca să discute una-alta. În dormitor, dădu peste Tuon, care privea cu atenție sulița lui *ashandarei.* El încremeni când o văzu trecându-și degetele peste cuvintele din Limba Străveche incrustate pe vârful negru. La fiecare capăt al rândului de cuvinte era incrustat câte un corb, iar alți doi, pe lama ușor curbată. Pentru Seanchani, corbii reprezentau un sigiliu imperial. Cu răsuflarea tăiată, încercă să se retragă fără să facă zgomot.

Fața acoperită de văl se întoarse spre el. Era, cu adevărat, o față frumoasă și ar fi putut fi și mai frumoasă dacă ea nu părea mereu pregătită să muște și din lemn. Lui nu i se mai părea că ea aducea cu un băiat pentru că acele curele late și strânse în jurul taliei îi scoteau în evidență formele. Nu părea nici pe departe. Arareori i se întâmpla, atunci când vedea o femeie mai tânără decât bunica lui, să nu se gândească măcar într-o doară cum ar fi să danseze cu ea, poate să o sărute, chiar și pe acele Seanchane de Sânge îngâmfate, însă atunci când o vedea pe Tuon, acest gând nu-i trecea nici măcar o secundă prin gând. O femeie trebuia să aibă ceva ca să o poți cuprinde cu brațul, altminteri, la ce folos?

— N-o văd pe Tylin să dețină un asemenea obiect, zise ea cu răceală în glasul ei tărăgănat, așezând sulița cu tăișul lung la loc, lângă arcul lui. Înseamnă că este a ta. Ce este? Cum a ajuns la tine?

Acele întrebări iscoditoare, rostite pe un ton rece, îl făcură să strângă din dinți. Părea că femeia aia afurisită poruncea unui servitor. Lumină, din câte știa el, ea nici măcar nu îi știa numele! Tylin îi spusese că ea nici nu întrebase sau pomenise de el de când îi propusese să îl cumpere.

— Îi spune suliță, Doamna mea, răspunse el, împotrivindu-se dorinței de a se rezema de cadranul ușii și de a-și vârî degetele mari în spatele curelei. La urma urmei, ea era Seanchană, și dintre Cei de Sânge. Am cumpărat-o.

— Îți voi da de zece ori mai mult decât suma cu care ai cumpărat-o, zise ea. Doar să-mi spui.

Lui îi veni să râdă. Voia să facă asta, dar nu era încântat pentru că nu a întrebat „te gândești s-o vinzi?”, ci doar „o voi cumpăra și atâta îți dau pe ea”.

— Plata n-a fost în aur, Doamna mea. El își duse mâna fără să vrea la eșarfa neagră ca să se asigure că ascundea cicatricea neregulată din jurul grumazului. Numai un prost ar plăti pentru ea o singură dată, darămite de zece ori.

Ea îl privi cu atenție o clipă, iar fața îi rămase inexpresivă, indiferent cât de transparent îi era vălul. Pluti pe lângă el de parcă el nici nu s-ar fi aflat acolo și ieși din apartament.

Nu fu singura dată când el o întâlni singură. Firește că nu era însoțită întotdeauna de Anath sau de Suroth, sau de gărzi, însă lui i se părea că se întâmpla adeseori ca el să se hotărască să se întoarcă după ceva și să o întâlnească singură, privindu-l, sau să iasă brusc dintr-o încăpere și să o găsească în fața ușii. Nu o dată i se întâmplă să arunce o privire peste umăr când ieșea din Palat și să îi zărească fața acoperită de văl în spatele vreunei ferestre. Ea nu avea la ce altceva să se holbeze, îl privea, apoi se îndepărta plutind ca și când el ar fi încetat să existe. Privea pe fereastră, apoi se întorcea în odaie de îndată ce el o vedea. El era ca o lampă de pe coridor, ca o piatră de pavaj din Piața Mol Hara. Totuși, acest lucru ar fi trebuit să îl tulbure. La urma urmei, femeia se oferise să îl *cumpere.* O astfel de ofertă era menită să tulbure orice om.

Însă nici măcar Tuon nu reușea să îi înlăture sentimentul că lucrurile vor intra, în cele din urmă, pe făgașul cel bun. *Gholamul* nu se întoarse, iar el începu să creadă că creatura plecase după „roade” mai ușor de obținut. Oricum, el se ferea de locurile întunecate și pustii, pe unde creatura ar fi putut să îl atace. Medalionul său își făcea bine treaba, dar mulțimea de oameni era mai sigură. Cu ocazia unei vizite recente pe care i-o făcuse Aludrei, ei mai că îi scăpă ceva – el era convins de asta – înainte să își revină și să îl împingă în grabă afară din căruța ei cu coviltir. Dacă o podideai cu săruturi, o femeie îți putea spune orice. Se ținea departe de hanul Femeia Rătăcitoare ca să nu trezească bănuiala lui Tylin, însă Nerim și Lopin îi transferau pe furiș hainele în pivnița hanului. Puțin câte puțin, jumătate din conținutul cufărului legat cu benzi din fier de sub patul lui Tylin fu transportat în partea cealaltă a Pieței Mol Hara, în gaura ascunsă de sub bucătăria hanului.

Însă gaura de sub pardoseala bucătăriei începea să îl îngrijoreze. Fusese un loc potrivit pentru a ascunde cufărul și niciun om nu l-ar fi putut sparge, nici măcar cu dalta. Pe-atunci,

el șezuse într-o odaie de la etaj. Acum, galbenii erau vărsați, pur și simplu, în gaură după ce Setalle elibera bucătăria. Dacă cineva va începe să se întrebe de ce ea îi alunga pe toți de-acolo atunci când veneau Lopin și Nerim? Oricine ar fi putut ridica acea dală din piatră, dacă ar fi știut unde să caute. Trebuia să se asigure el însuși. Mai târziu, mult mai târziu, el avea să se întrebe de ce afurisitele alea de zaruri nu îl avertizaseră.

CAPITOLUL 19
Trei femei

Vântul sufla dinspre miazănoapte, iar soarele nu se ridicase de tot, la orizont. După spusele localnicilor, acest lucru însemna întotdeauna ploaie. Cerul plin de nori era cu siguranță amenințător în timp ce el străbătea Piața Mol Hara. Bărbații și femeile din salonul hanului Femeia Rătăcitoare se schimbaseră; de astă dată nu mai existau femei *sul'dam* sau *damane,* însă localul era în continuare plin de Seanchani și fum de pipă, deși muzicanții nu își făcuseră încă apariția. Majoritatea oamenilor din salon luau micul dejun, uneori privind nesiguri castroanele ca și când n-ar fi știut ce li se cerea să mănânce – și el avea aceeași impresie despre acel ciudat terci alb pe care locuitorii din Ebou Dar îl preferau la micul dejun. Însă nu toți erau atenți la mâncarea lor. Trei bărbați și o femeie, înveșmântați în robe lungi și brodate, jucau cărți și trăgeau din pipe la una dintre mese și toți aveau capetele rase în stilul nobililor de rang inferior. Monedele din aur de pe masa lor îi atraseră atenția o clipă lui Mat; jucau pentru o miză mare. Cea mai mare grămadă de galbeni se afla în fața unui bărbat mărunt, cu părul negru și tenul la fel de tuciuriu ca al lui Anath, care le rânjea viclean adversarilor lui din spatele unei pipe ornate cu argint, care avea o coadă foarte lungă. Mat avea și el galbeni, dar nu avusese niciodată la fel de mult noroc la cărți ca la zaruri.

Jupâneasa Anan plecase cu treburi înainte de ivitul zorilor, cel puțin asta susținea fiica ei, Marah, pe care o lăsase să se îngrijească de han. Era o tânără dolofană și plăcută, cu ochi mari și frumoși, și cu aceeași nuanță de căprui ca ai mamei ei. Își purta poalele cusute pe partea stângă, până la mijlocul coapsei, lucru pe care Jupâneasa Anan nu l-ar fi îngăduit când el

stătea acolo. Marah nu fu deloc încântată când îl văzu, încruntându-se de îndată ce el se apropie de ea. Doi bărbați muriseră de mâna lui cât timp el șezuse acolo – tâlhari care încercaseră să îi spargă țeasta, însă asemenea lucruri nu se întâmplau în hanul Femeia Rătăcitoare. Ea îl lăsase să înțeleagă că va fi fericită să îi vadă spatele atunci când el avea să se mute.

Marah nu părea deloc interesată să știe ce voia, iar el nu prea putea să îi explice. Doar Jupâneasa Anan știa ce era ascuns în bucătărie, cel puțin asta nădăjduia el, iar el cu siguranță n-avea de gând să își dea drumul la gură în salon. Prin urmare, el inventă povestea că îi era dor de mâncarea gătită de bucătăreasă și, aruncând o privire cu subînțeles spre poalele cusute, strecură insinuarea că îi fusese și mai dor să o privească pe ea. Nu putea înțelege de ce a-ți expune puțin din jupoane era un lucru scandalos când toate femeile din Ebou Dar se plimbau de colo colo cu pieptul pe jumătate dezgolit, însă dacă Marah era desfrânată, poate că niște cuvinte lingușitoare l-ar fi ajutat să îi intre în grații. Apoi îi oferi cel mai frumos zâmbet al său.

Acordându-i atenție doar pe jumătate, Marah se legă de o servitoare care trecea pe lângă ei, o femeie cu ochi vicleni ca de pisică pe care el o cunoștea bine.

— Cupa Căpitanului Aerului Yulan e aproape goală, Caira! zise Marah, furioasă. Treaba ta e să i-o umpli mereu! Dacă nu poți să-ți faci treaba, fetițo, sunt destule femei în Ebou Dar care o vor face.

Caira, care era cu câțiva ani mai mare decât Marah, făcu o plecăciune în batjocură și se încruntă la Mat. Înainte ca servitoarea să își îndrepte din nou genunchii, Marah se întoarse ca să-l înșface pe un băiat care trecea pe-acolo, cărând o tavă plină cu veselă murdară.

— Nu mai pierde vremea, Ross! se răsti ea. Ai multă treabă de făcut. Fă-o, altminteri, am să te trimit la grajduri și n-are să-ți placă! Ascultă ce-ți zic!

Fratele mai mic al lui Marah îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Abia aștept să vină primăvara, când o să muncesc din nou pe bărci, bombăni el, îmbufnat. Ești în toane proaste încă de când Frielle s-a măritat, doar pentru că este mai tânără decât tine, iar ție nu ți-a cerut nimeni mâna încă.

Ea dădu să-i tragă un bobârnac, dar el se feri, însă grămada

de cupe și castroane zornăi, fiind cât pe ce să cadă.

— Ce-ar fi să-ți prinzi jupoanele la docuri? îi strigă el, țâșnind din loc, înainte ca ea să apuce să-i tragă o palmă.

Mat oftă când ea își îndreptă din nou atenția spre el. A-ți prinde jupoanele sus era o noutate pentru el, iar după expresia de pe fața lui Marah, putea să ghicească că ea mai avea puțin și scotea fum pe urechi.

— Dacă vrei ceva de mâncare, trebui să te întorci mai târziu. Sau poți aștepta, dacă vrei. Nu știu cât timp va trece până când vei fi servit.

Zâmbetul ei era răutăcios. Nimeni n-ar fi ales să aștepte în salonul acela. Toate locurile erau ocupate de Seanchani, plus că mai așteptau și alții în picioare, suficienți ca să le facă pe servitoarele cu șorțuri să își croiască drum printre ei cu mare băgare de seamă, ținând deasupra tăvile pline cu mâncare și băutură. Caira îi umplea cupa bărbatului mărunt și tuciuriu, oferindu-i zâmbete senzuale tot așa cum îi oferise odinioară și lui Mat. El nu știa de ce ea avea o atitudine acră față de el, însă în viața lui existau prea multe femei ca să și le mai poată aminti în acel moment. Ce era un Căpitan al Aerului, totuși? Va trebui să afle. Mai târziu.

— Voi aștepta în bucătărie, îi spuse el lui Marah. Vreau să-i spun lui Enid cât de mult îmi plac bucatele ei.

Ea dădu să se împotrivească, însă o femeie Seanchan ceru vin cu voce tare. Cu ochii verzi și armură albastră cu verde și un coif cu două pene la subsuoară, ea voia să-i fie umplută cupa de îndată. Cum toate servitoarele păreau ocupate, Marah se strâmbă încă o dată la el, apoi se îndepărtă în grabă, încercând să afișeze un zâmbet plăcut. Deși nu prea îi reuși. Întinzându-și toiagul, el făcu o plecăciune teatrală în urma ei.

Fumul dulce de pipă din salon pătrundea în bucătărie și se alătura mirosurilor plăcute: pește prăjit, pâine coaptă, hălci de carne care sfârâiau pe grătare. În încăpere era foarte cald din cauza sobelor din fier, a cuptoarelor și a focului care ardea în șemineul înalt din cărămidă. Șase femei asudate și trei picoli alergau de colo colo, îndeplinind poruncile bucătăresei-șefe. Purtând șorțul alb ca zăpada ca pe o vestă de birou și mânuind lingura din lemn cu mâner lung ca și când ar fi domnit peste regatul ei, Enid era cea mai dolofană femeie pe care o văzuse vreodată Mat. El nu credea că ar fi putut să o cuprindă cu

brațele oricât de mult s-ar fi străduit. Ea îl recunoscu pe loc, iar pe fața ei măslinie apăru un zâmbet șiret.

— Așadar, ai aflat că am avut dreptate, zise ea, arătând cu lingura de lemn spre el. Ai stors pepenele greșit și ți-ai dat seama că era un leu de mare deghizat, iar tu, un grăsan ursuz.

Ea își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

Mat se forță să zâmbească. Sânge și cenușă! Chiar știa toată lumea! „Trebuie să plec din orașul ăsta afurisit, își zise el, întristat, altminteri, o să-i aud pe afurisiții ăștia râzând de mine toată viața!”

Dintr-odată, temerile lui legate de galbeni i se păreau o prostie. Pietrele din pardoseala cenușie din fața cuptoarelor păreau la locul lor, deloc diferite de oricare din bucătărie. Trebuia să cunoști șmecheria ca să poți să desprinzi una. Lopin și Nerim i-ar fi spus dacă fie și un galben ar fi dispărut între vizitele lor. Probabil că jupâneasa Anan i-ar fi luat urma vinovatului și l-ar fi jupuit de viu dacă ar fi încercat să fure din hanul ei. Era mai bine să plece. Poate că Aludra va fi mai ușor de înduplecat la ora aceea. Poate că îl va ospăta cu micul dejun. Se furișase afară din Palat fără să mai aștepte să mănânce.

Ca să nu trezească bănuieli despre vizita lui, îi spuse lui Enid cât de mult îi plăcuse peștele gătit de ea, cum era mai gustos decât cel pe care îl serveau în Palatul Tarasin, fără să fie nevoit să exagereze câtuși de puțin. Enid era o minune. Femeia radia de-a binelea și, spre mirarea lui, scoase unul din cuptor și îl puse pe o farfurie, doar pentru el. Cineva din salon n-avea decât s-aștepte, îi zise ea, așezând farfuria la capătul mesei lungi din bucătărie. Când își agită o dată în aer lingura de lemn, un băiat îi aduse un scăunel.

Uitându-se la peștele învelit în crustă aurie, el simți că îi plouă-n gură. Cel mai probabil, Aludra nu putea fi mai ușor de înduplecat nici acum, nici altădată. Iar dacă s-ar fi supărat că era deranjată atât de devreme, poate că nu i-ar fi oferit micul dejun. Mațele îi chiorăiau tare. Atârnându-și mantia în cuiul de lângă ușa ce dădea spre curtea grajdului și proptindu-și toiagul sub ea, își vârî pălăria sub scăunel și își întoarse dantela ca să nu-i intre în farfurie.

Când Jupâneasa Anan intră pe ușa dinspre curtea grajdului, scoțându-și mantia și scuturând stropii de ploaie pe pardoseală, nu mai rămăsese nimic din pește, decât un ușor gust pe limba

lui și oasele albe din farfurie. El învățase să guste câteva chestii ciudate de când venise în Ebou Dar, însă nu se atinsese de ochii care se zgâiau la el. Aceștia erau pe aceeași parte a capului peștelui!

O altă femeie se furișă înăuntru în urma Jupânesei Anan, în timp ce el își tampona gura cu un șervețel din pânză. Închise repede ușa în urma ei, dar își ținu mantia pe ea și gluga pe cap. Ridicându-se în picioare, el surprinse un crâmpei din fața ascunsă în glugă și fu cât pe ce să doboare scăunelul. Crezu că își poate reveni repede, făcând o reverență în fața femeilor, deși capul i se învârtea.

— Ce bine că ești aici, Seniorul meu, zise Jupâneasa Anan pe un ton vioi, întinzându-i mantia unui băiat. Altminteri, aș fi trimis după tine. Enid, scoate-i pe toți din bucătărie și stai de pază lângă ușă. Trebuie să vorbesc între patru ochi cu tânărul senior.

Bucătăreasa le mână repede pe ajutoarele de bucătar și pe picoli în curtea grajdului, dar, în ciuda văicărelilor și a bombănelilor referitoare la ploaie și la mâncarea care se ardea, era limpede că erau la fel de obișnuiți cu asta ca Enid. Ea nici măcar nu le mai aruncă o privire Jupânesei Anan și însoțitoarei acesteia înainte să treacă în grabă prin ușile care dădeau în salon cu lingura de lemn ridicată ca o sabie.

— Ce surpriză! zise Joline Maza, dându-și gluga pe spate. Rochia ei neagră din lângă, cu decolteu adânc specific locului, îi era largă și părea uzată și zdrențuită. N-ai fi gândit asta, având în vedere atitudinea ei lipsită de griji. Când Jupâneasa Anan mi-a spus că știa un bărbat care m-ar putea lua cu el când va pleca din Ebou Dar, nu m-aș fi gândit niciodată că tu ai fi acela.

Frumoasă și cu ochii căprui, zâmbetul ei era aproape la fel de cald ca al Cairei. O față fără vârstă care sugera o Aes Sedai. De partea cealaltă a unei uși păzite de o bucătăreasă cu o lingură de lemn se aflau doisprezece Seanchani.

Scoțându-și mantia, Joline se întoarse ca să și-o agațe într-un cui, iar Jupâneasa Anan scoase un sunet gutural iritat.

— Încă nu ești în siguranță, Joline, zise ea, părând că se adresează mai mult uneia dintre fiicele ei decât unei Aes Sedai. Până când nu mă voi asigura de paza…

Dintr-odată se auzi agitație la ușa care dădea înspre salon, Enid protestând că nimeni nu putea intra și o voce, aproape la fel de tare, în care se simțea accentul Seanchan, care îi cerea să

se dea la o parte.
Ignorându-și picioarele care se împotriveau, Mat se mișcă mai repede decât ar putea-o face vreodată, o apucă pe Joline de după talie și se trânti pe banca de lângă ușa ce dădea spre curtea grajdului. Tânăra Aes Sedai se afla pe genunchii lui. Îmbrățișând-o strâns, el se prefăcu că o sărută. Era o prostie să încerce să îi ascundă fața astfel, însă nu găsi altă cale în afară de aceea de a-i arunca mantia pe cap. Ea icni indignată, însă făcu ochii mari de teamă când auzi, în sfârșit, vocea Seanchanului și își încolăci brațele în jurul lui pe dată. Rugându-se ca norocul să fie de partea sa, el văzu cum se deschide ușa.
Protestând în continuare cu voce tare, Enid intră cu spatele în bucătărie, amenințându-l cu lingura ei de lemn pe *so'jhinul* cu mantia udă ce îi atârna pe spate, care o împingea în fața lui. Bărbatul încruntat, cu un ciot de coadă împletită care nici măcar nu îi ajungea până la umeri, îi pară mai toate loviturile cu mâna liberă, părând să nu le bage în seamă pe cele câteva de care nu reușea să se ferească. Era primul *so'jhin* cu barbă pe care îl văzuse vreodată Mat, iar aceasta îi conferea o înfățișare asimetrică, căci îi acoperea obrazul drept până la bărbie și pe cel stâng se oprea brusc la mijlocul urechii. O femeie înaltă, cu ochi albaștri și iscoditori, și o față palidă și severă, îl urmă, dându-și pe spate mantia albastră cu broderii complicate, prinsă la grumaz cu o broșă mare din argint în formă de sabie. Lăsa la vedere rochia plisată de un albastru-deschis. Părul ei negru și scurt era tuns în formă de castron, iar restul capului îi era ras de jur-împrejur deasupra urechilor. Dându-și seama că lupta era pierdută, Enid se dădu din calea bărbatului, însă după felul în care își strângea lingura în mână și după privirea-i dușmănoasă, ea părea gata să îl atace din nou dacă Jupâneasa Anan i-ar fi poruncit.
— Un individ din față a zis că a văzut-o pe jupâneasă intrând prin spate, anunță *so'jhinul.* El se uită la Setalle, dar o privea cu precauție și pe Enid. Dacă ești Setalle Anan, atunci află că aceasta este Căpităneasa Doamnei Verzi Egeanin Tamarath, care are un ordin pentru odăi semnat de însăși Înalta Doamnă Suroth Sabelle Meldarath. Tonul lui se schimbă, devenind mai puțin poruncitor și semănând mai mult cu vocea cuiva care cerea găzduire. Cele mai bune odăi, ia seama, cu un pat confortabil, o priveliște spre piața de colo și un șemineu care

fum n-a scoate.

Mat tresări când bărbatul vorbi, iar Joline, crezând poate că cineva se apropia de ei, gemu temătoare aproape de buzele lui. Ochii înlăcrimați îi străluceau. Tremura în brațele lui. Doamna Egeanin Tamarath aruncă o privire spre bancă atunci când Joline gemu, apoi se strâmbă dezgustată și se întoarse astfel încât să nu îi mai vadă pe cei doi. Însă bărbatul era cel care îl intriga pe Mat. Cum se făcea că un illianer devenise *so'jhin?* Cumva, individul îi părea cunoscut. Probabil era una dintre acele mii de fețe moarte de mult pe care el și le amintea mereu.

— Eu sunt Setalle Anan și cele mai bune odăi ale mele sunt ocupate de Căpitanul Aerului, Seniorul Abaldar Yulan, răspunse calmă Jupâneasa Anan, nelăsându-se intimidată nici de *so'jhin,* nici de Cea de Sânge, apoi își încrucișă brațele pe piept. Următoarele cele mai bune odăi sunt ocupate de Generalul Stindardelor, Furyk Karede. Al Gărzilor Morții. Habar n-am dacă o Căpităneasă a Verzilor îi întrece în rang, dar, oricum, voi va trebui să cădeți la învoială cine rămâne și cine pleacă în alt loc. Am o regulă de nestrămutat să nu dau afară niciun musafir Seanchan atâta vreme cât plătește chiria.

Mat se încordă, așteptând explozia – Suroth ar fi pus să fie biciuită pentru mai puțin de-atât! –, însă Egeanin zâmbi:

— Este o plăcere să ai de-a face cu cineva care are puțin curaj, zise ea cu o voce tărăgănată. Cred c-o să ne înțelegem de minune, Jupâneasă Anan, atâta vreme cât n-o să fii prea curajoasă. Căpitanul dă poruncile și mateloții le urmează, dar eu nu fac niciodată pe nimeni să se târască pe puntea mea.

Mat se încruntă. Punte? Puntea unei corăbii. Oare de ce un gând nu-i dădea pace? Uneori, amintirile alea vechi erau o pacoste.

Jupâneasa Anan încuviință din cap, fără să-și ia ochii negri de la cei albaștri ai femeii Seanchan.

— Fie așa cum spui, Doamna mea. Dar nădăjduiesc că vei ține minte că Femeia Rătăcitoare este corabia mea.

Din fericire pentru ea, femeia Seanchan avea simțul umorului. Aceasta izbucni în râs.

— Atunci, fii căpităneasa corabiei tale, chicoti ea, iar eu voi fi Căpităneasa Aurului.

Ce-o mai fi însemnând și asta… Oftând, Egeanin scutură din cap.

— Pe Lumină, nu sunt mai înaltă în rang decât nimeni de aici, cred, dar Suroth mă vrea aproape, așa că unii se vor muta jos, iar cineva va pleca, asta dacă nu vor vrea să dea de necaz. Ea se încruntă brusc, le aruncă o privire lui Mat și Jolinei, și își țuguie buzele dezgustată. Bănuiesc că nu îngădui astfel de lucruri aici, Jupâneasă Anan?

— Te asigur că nu vei mai vedea asta sub acoperișul meu, răspunse hangița pe un ton blând.

Bărbatul *so'jhin* îi privea încruntat pe Mat și pe femeia din brațele lui, iar Egeanin fu nevoită să-l tragă de mâneca hainei înainte ca acesta să tresară și să o urmeze înapoi în salon. Mat mârâi disprețuitor. Individul n-avea decât să se prefacă pe cât voia că era la fel de scandalizat ca stăpâna lui; Mat auzise despre festivalurile din Illian, care erau aproape la fel de deocheate ca festivalurile din Ebou Dar. Oameni pe jumătate despuiați sau mai rău alegau pe străzi. Nu erau mai breji decât *da'covale* sau decât acele dansatoare despre care tot pomeneau oștenii.

El încercă să o dea jos de pe genunchii săi pe Joline, când ușa se închise în urma celor doi, însă ea se agăță de el și își îngropă fața în umărul lui, plângând încet. Enid oftă zgomotos și se rezemă ușurată de masă de parcă i s-ar fi înmuiat oasele. Până și Jupâneasa Anan părea zdruncinată. Ea se trânti pe scaunul de lângă Mat și își puse capul în mâini. Însă doar pentru o clipă, întrucât se ridică din nou în picioare.

— Numără până la cincizeci, apoi adu-i pe toți înăuntru din ploaie, Enid, zise ea pe un ton vioi.

Nimeni nu și-ar fi dat seama că ea tremurase o clipă mai devreme. Luând mantia Jolinei din cui, ea apucă o așchie dintr-o cutie de pe polița șemineului și se apleca să o aprindă de la focul din vatră.

— Voi fi în pivniță dacă vei avea nevoie de mine, dar dacă întreabă cineva, nu știi unde sunt. Enid încuviință din cap de parcă ar fi fost un lucru obișnuit. Adu-o, îi spuse hangița lui Mat, și nu mai pierde timpul. Car-o în brațe dacă trebuie.

El chiar fu nevoit să o care în brațe. Plângând în continuare înăbușit, Joline nu vru să se desprindă de el sau să își ridice capul de pe umărul lui. Slavă Luminii că nu era grea, dar, chiar și așa, el începu să simtă o durere surdă în picior în timp ce intră în urma Jupânesei Anan cu greutatea în brațe. S-ar fi bucurat de

acest moment, în ciuda durerii care îi zvâcnea în picior, dacă Jupâneasa Anan s-ar fi grăbit.

De parcă n-ar fi fost nici picior de Seanchan pe o distanță de o sută de kilometri, ea aprinse lampa de pe un raft de lângă ușa grea și stinse cu grijă așchia înainte să pună la loc globul de sticlă, apoi așeză așchia fumegândă pe o tăviță subțire. Fără să se grăbească, scoase o cheie lungă din săculețul de la brâu, descuie încuietoarea din fier, apoi, într-un final, îi făcu semn să intre pe ușă. Scările erau suficient de largi încât să încapă un butoi, dar abrupte, dispărând în întuneric. El îi dădu ascultare, dar așteptă pe a doua treaptă cât timp ea închise ușa și o încuie, așteptă să o ia înainte cu lampa ridicată în aer. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se rostogolească pe scări.

— Faci asta des? întrebă el, săltând-o pe Joline. Aceasta se oprise din plâns, dar stătea în continuare agățată de el, tremurând. Să ascunzi Aes Sedai, adică?

— Am auzit oameni șușotind că în oraș mai exista o soră, răspunse Jupâneasa Anan, și-am reușit să-i dau de urmă înaintea Seanchanilor. Nu puteam lăsa o soră pe mâna lor.

Ea îi aruncă o privire aspră peste umăr, provocându-l să o contrazică. El vru să facă asta, însă nu reuși să rostească cuvintele. Bănuia că ar fi ajutat pe oricine să scape de Seanchani, dacă ar fi putut, iar Jolinei Maza îi era dator.

Femeia Rătăcitoare era un han bine aprovizionat, iar pivnița întunecată era mare. Culoare se întindeau printre butoaiele cu vin și bere stivuite într-o parte a lor, coșuri înalte cu cartofi și napi puse unele peste altele pe pardoseala din piatră, rânduri de rafturi înalte pe care se aflau saci cu fasole boabe, mazăre și ardei, grămezi de lăzi din lemn care conțineau numai Lumina știa ce. Părea să existe ceva praf, însă aerul era uscat ca într-o pivniță bine îngrijită.

El își zări hainele împăturite cu grijă pe un raft gol – asta dacă nu cumva altcineva își ținea hainele acolo –, însă nu avu ocazia să se uite la ele. Jupâneasa Anan îi conduse până în capătul îndepărtat al pivniței, unde el o așeză pe Jolie pe un butoiaș culcat. Fu nevoit să-i desfacă brațele ca să o poată lăsa ghemuită acolo. Smiorcăindu-se, ea își scoase o batistă din mânecă și își tamponă ochii înroșiți de lacrimi. Buhăită la față cum era, abia dacă semăna cu o Aes Sedai, ca să nu mai pomenim de rochia ei uzată.

— E descurajată, zise Jupâneasa Anan, punând lampa pe un butoi întors, fără cep.

Alte câteva butoaie se aflau pe pardoseală, mutate din locurile lor și așteptând să fie duse la berar. Acesta putea fi numit spațiu gol într-o pivniță.

— Ea se ascunde încă de când au venit Seanchanii. În ultimele zile, Străjerii ei au fost nevoiți să o mute de mai multe ori când Seanchanii s-au hotărât să scotocească în clădire, și nu doar străzile. E de ajuns să descurajeze pe oricine. Mă îndoiesc că vor încerca să scotocească și aici.

Gândindu-se la toți acei ofițeri de la etaj, Mat fu nevoit să admită că avea dreptate. Lăsându-se pe vine în fața Jolinei, gemu când simți o durere ce-i urcă prin picior.

— Te voi ajuta dacă voi putea, îi zise el. Nu avea de unde să știe, dar avea de plătit o datorie. Bucură-te că ai fost suficient de norocoasă ca să te poți feri de ei în tot acest timp. Teslyn n-a avut norocul ăsta.

Smulgându-și batista de la ochi, Joline îl privi cu asprime.

— Noroc? izbucni ea, furioasă. Dacă ea n-ar fi fost Aes Sedai, el ar fi spus că era îmbufnată după cum își scotea în afară buza de jos. Aș fi putut scăpa! A fost numai confuzie în prima zi, din câte am înțeles. Dar eu mi-am pierdut cunoștința. Fen și Blaeric abia au reușit să mă scoată pe brațe din Palat înainte ca Seanchanii să dea năvală înăuntru, iar doi bărbați care cărau pe brațe o femeie leșinată ar fi atras prea multă atenție ca să se poată apropia de porți înainte să fie prinși. Mă bucur că Teslyn a fost prinsă! Mă bucur! Mi-a dat ceva; sunt convinsă de asta! De aceea Fen și Blaeric nu m-au putut trezi, de aceea am dormit prin grajduri și m-am ascuns pe alei dosnice de teamă ca monștrii ăia să nu mă găsească. Așa-i trebuie!

Mat ascultă acea tiradă clipind. Se îndoia că mai simțise vreodată atâta venin într-o voce, chiar și în acele amintiri vechi. Jupâneasa Anan se încruntă la Joline, Aes Sedai cum era, iar Joline nu părea că avea chef să se gândească la posibilitatea că ar putea exista o *damane* sus, în salon, ca să nu se răzvrătească. Era simplul adevăr; Creatorul le făcuse pe femei ca bărbaților să nu le pară viața prea ușoară. Cum, Lumină, avea să scoată el o Aes Sedai din Ebou Dar?

— Îți sunt îndatorat.

Joline se încruntă puțin.

— Îndatorat?

— Răvașul în care îmi cereai să le avertizez pe Nynaeve și pe Elayne... zise el încet. Își linse buzele și adăugă: cel pe care mi l-ai lăsat pe pernă.

Ea își flutură o mână, însă ochii ei, care îl priveau fix, nu clipiră.

— Vom fi chit în ziua în care mă vei ajuta să ajung de partea cealaltă a zidurilor orașului, Jupâne Cauthon, zise ea pe un ton oficial, ca al unei regine ce ședea pe tron.

Mat înghiți cu noduri. Răvașul îi fusese strecurat în buzunarul hainei, și nu îi fusese lăsat pe pernă. Iar asta însemna că se înșelase în privința persoanei căreia îi era îndatorat.

El își luă rămas-bun fără să îi spună Jolinei că mințea – chiar dacă trecuse cu vederea această greșeală a lui – și plecă fără să îi spună nici Jupânesei Anan. Era problema lui. Asta îi provoca greață. Își dorea să nu fi aflat niciodată.

Când ajunse în Palatul Tarasin, se duse în apartamentul lui Tylin și își întinse mantia pe un scaun ca să se usuce. Ploaia torențială bătea în geamuri. După ce își puse pălăria pe unul dintre dulapurile sculptate și poleite, își șterse fața și mâinile cu un prosop și se gândi să își schimbe haina. Stropii de ploaie îi muiaseră haina în unele locuri. Aceasta îi era udă leoarcă pe ici, pe colo. Udă leoarcă. Lumină!

Mârâind dezgustat, mototoli prosopul și îl aruncă pe pat. Trăgea de timp, ba chiar spera puțin ca Tylin să intre pe ușă și să își implânte pumnalul în piciorul patului, astfel încât el să poată amâna ceea ce avea de făcut. Ceea ce avea de făcut. Joline nu îi dăduse de ales.

Palatul era organizat simplu, dacă voiai să îl privești din acest unghi. Servitorii ocupau cel mai de jos nivel, unde erau bucătăriile, iar câțiva, pivnițele. Următorul nivel conținea saloanele publice și birourile înghesuite ale secretarilor, precum și apartamentele mediocre destinate oaspeților mai puțin favorizați, în majoritate ocupate acum de Cei de Sânge din Seanchan. La nivelul superior se afla apartamentul lui Tylin și odăile pentru cei mai favorizați oaspeți, cum erau Suroth și Tuon și alți câțiva. Doar că până și palatele aveau un soi de pod.

Oprindu-se la baza scărilor ascuns după un colț întunecat, Mat își trase răsuflarea înainte să înceapă să le urce încet. Încăperea generoasă fără ferestre din capul scărilor, cu tavan jos și

pardoseală din scânduri neșlefuite, fusese eliberată de conținutul său înainte de venirea Seanchanilor, iar spațiul fusese umplut cu o rețea de încăperi micuțe din lemn, fiecare având ușa închisă. Niște lămpi simple din fier luminau culoarele înguste dintre ele. Stropii de ploaie cădeau zgomotos pe acoperișul din țiglă de deasupra. El se opri din nou pe treapta de sus și răsuflă ușurat doar după ce se își dădu seama că nu se auzea zgomot de pași. O femeie plângea într-una dintre odăile mici, însă nicio *sul'dame* nu avea să își facă apariția și să îl întrebe ce căuta acolo. Probabil că vor afla că el fusese acolo, dar doar după ce el va fi aflat ce voia să știe, dacă se mișca repede.

El nu știa care odaie era a ei. Aceasta era problema. Se duse la prima cameră și deschise ușa doar atât cât să poată arunca o privire înăuntru. O femeie Atha'an Miere, într-o rochie cenușie, ședea pe marginea unui pat îngust, cu mâinile împreunate în poală. Un pat și o masă pe care se aflau un lighean și o carafă și o oglinjoară ocupau mai tot spațiul. Câteva rochii cenușii stăteau atârnate în cuiele bătute în perete. Lesa din argint a unui *a'dam* descria un semicerc, de la zgarda argintie din jurul grumazului ei până la brățara argintie așezată de un cui bătut în perete. Ea putea ajunge în orice cotlon al odăii mici. Găurile mici din urechi și din nas, unde purtase cercei, nu i se vindecaseră încă. Semănau cu niște răni. Când ușa se deschise, ea își ridică capul afișând o expresie temătoare care dispăru, fiind înlocuită de bănuială. Și poate de nădejde.

Închise ușa fără să rostească un cuvânt. „Nu le pot salva pe toate, gândi el cu asprime. Nu pot!” Lumină, cât ura asta.

Următoarele uși dezvăluiră odăi identice și alte trei femei din neamul Oamenilor Mării, una plângând zgomotos pe pat, iar apoi o alta, cu părul auriu, dormind, toate cu *a'damurile* prinse lejer de cuie. El închise încet ușa de parcă ar fi încercat să șterpelească una dintre plăcintele Jupânesei al'Vere chiar de sub nasul ei. Poate că femeia cu părul auriu nu era Seanchan, dar el n-avea de gând să riște. După ce mai deschise câteva uși, răsuflă ușurat și se furișă înăuntru, închizând ușa în urma lui.

Teslyn Baradon stătea întinsă în pat, cu mâinile sub cap. Doar ochii negri i se mișcau, iscodindu-l. Ea nu zise nimic, doar se uita la el de parcă ar fi vrut să îl străpungă cu privirea.

— Mi-ai strecurat un răvaș în buzunarul hainei, zise el încet.

Pereții erau subțiri; iar el auzea încă bocetele femeii. De ce?

— Elaida dorește să pună mâna pe fetele alea la fel de mult cum își dorește sceptrul și etola, zise Teslyn, fără să se miște. Mai ales pe Elayne. Am vrut s-o… încurc… pe Elaida, cât am putut. Să asude pentru ele. În râsul ei suav se simțea amărăciunea. Ba chiar i-am dat Jolinei o doză de rădăcina-furcii, ca să nu se lege de fetele alea. Și uite unde am ajuns. Joline a scăpat, iar eu…

Își mișcă din nou ochii, spre brățara de argint atârnată în cui.

Mat oftă și se rezemă de perete, lângă rochiile care atârnau în cuie. Ea știa ce conținea acel răvaș: un avertisment pentru Elayne și Nynaeve. Lumină, dar el sperase ca ea să nu știe și ca altcineva să fi pus afurisitul acela de răvaș în buzunarul lui. Oricum, nu fusese de niciun folos. Amândouă știau că Elaida le vâna. Răvașul nu schimbase nimic! Și-așa, femeia nu încercase să le ajute, doar să o… încurce… pe Elaida. El putea fi cu conștiința împăcată. Sânge și cenușă! Nici n-ar fi trebuit să vorbească cu ea. Dar dacă tot schimbase câteva cuvinte cu ea…

— Te voi ajuta să scapi dacă voi putea, zise el fără tragere de inimă.

Ea rămase nemișcată pe pat. Nu i se schimbă nici expresia de pe față, nici vocea, de parcă ar fi explicat ceva simplu și lipsit de importanță.

— Chiar dacă vei reuși să îmi scoți zgarda, nu voi ajunge foarte departe. Nici măcar nu voi putea să ies din Palat. Chiar dacă voi reuși, nicio femeie care conduce puterea nu poate ieși pe porțile orașului decât dacă poartă un *a'dam.* Și eu am făcut de strajă acolo, așadar știu.

— Voi găsi o cale, bombăni el, trecându-și degetele prin păr. Va găsi o cale? Care? Lumină, zici că nici n-ai vrea să scapi.

— Ai face bine să fi serios, șopti ea atât de încet, încât el mai că n-o auzi. Am crezut c-ai venit doar ca să mă necăjești. Ea se ridică încet, punându-și picioarele pe pardoseală. Îl privi insistent în ochi, iar în vocea ei se simți o ușoară urgență. Dacă *vreau* să scap? Când fac ceva care este pe placul lor, femeile *sul'dam* îmi oferă dulciuri. *Abia aștept* să primesc acele recompense. În vocea ei se simțea groaza. Nu pentru că-mi plac dulciurile, ci pentru că am fost pe placul lor. O singură lacrimă se rostogoli din ochiul ei. Inspiră adânc. Dacă mă vei ajuta să scap, voi face tot ce îmi vei cere, atâta timp cât nu-mi solicită să

trădez Turnul… Ea își închise gura brusc și rămase țeapănă, privind prin el. Dintr-odată, încuviință din cap ca pentru sine. Ajută-mă să scap și voi face *tot* ce-mi vei cere, zise ea.

— Voi face tot ce-mi va sta în putință, îi spuse el. Trebuie să găsesc o cale.

Ea dădu din cap de parcă el i-ar fi făgăduit să o ajute să scape până la căderea nopții.

— Mai este încă o soră ținută prizonieră aici, în Palat. Edesina Azzedin. Trebuie să o luăm și pe ea cu noi.

— Încă una? zise Mat. Cred că am văzut trei sau patru, cu tine cu tot. Oricum, nu știu dacă te voi putea scoate de-aici pe tine, darămite…

— Celelalte sunt… schimbate. Teslyn strânse din buze. Guisin și Mylen – am cunoscut-o ca Sheraine Caminelle, dar acum răspunde doar la numele de Mylen – ne vor trăda. Edesina însă a rămas neschimbată. N-am s-o las aici, chiar dacă este rebelă.

— Uite care-i treaba, zise Mat zâmbind și pe un ton blând. Am spus că voi încerca să te scot de-aici, dar nu văd cum voi reuși să vă scot pe *amândouă…*

— Ai face bine să pleci acum, îl întrerupse ea din nou. Bărbații n-au voie aici, sus, și vei trezi bănuieli dacă te vor găsi aici. Ea se încordă și se încruntă. Ar fi de ajutor dacă nu te-ai îmbrăca atât de extravagant. Nici zece Pribegi beți n-ar atrage atât atenția câtă atragi tu. Pleacă acum. Repede. Pleacă!

El plecă, bombănind. Era Aes Sedai până-n măduva oaselor. Te oferi s-o ajuți, iar în clipa următoare ea te roagă să urci o stâncă abruptă în toiul nopții ca să scoți de unul singur cincizeci de oameni din temniță. Acela fusese un alt bărbat, mort de mult; el își amintea, iar acea amintire se potrivea. Sânge și cenușă! Nici măcar nu știa cum să salveze o Aes Sedai, iar ea îl punea să încerce să salveze două!

Ieși de după colțul întunecat de la baza scărilor și fu cât pe ce să se lovească de Tuon.

— Bărbații n-au voie în cuștile *damanelor,* zise ea, privindu-l cu răceală prin vălul ei. Ai putea fi pedepsit doar pentru că ai intrat acolo.

— Căutam o Călăuză a Vânturilor, Înaltă Doamnă, se grăbi el să răspundă, făcând o reverență și gândind mai repede decât o făcuse în toată viața lui. Mi-a făcut o favoare odinioară și m-am gândit că i-ar plăcea ceva de la bucătărie. Niște pateuri sau alde

de-astea. Dar n-am văzut-o. Bănuiesc că n-a fost prinsă când…

Vocea îi tărăgăna și se zgâia. Fața fetei, ca o mască a severității pe care o purta întotdeauna, fu luminată de un zâmbet. Chiar era frumoasă.

— Foarte drăguț din partea ta, zise ea. E bine de știut că ești bun cu *damanele,* dar trebuie să fii cu băgare de seamă. Unii bărbați le bagă pe *damane* în paturile lor. Strâmbă din buzele-i cărnoase, dezgustată. Nu vrei să creadă cineva că ești un depravat.

Pe fața ei apăru din nou acea expresie severă. Toți prizonierii ar fi executați pe loc.

— Mulțumesc pentru avertisment, Înaltă Doamnă, zise el, puțin cam agitat.

Ce bărbat voia să se culce cu o femeie care purta zgardă?

Apoi, pentru ea, el deveni nevăzut. Ea se îndepărtă plutind pe coridor de parcă n-ar fi văzut pe nimeni. Pentru prima oară însă, Înalta Doamnă Tuon nu îl preocupa. Avea o Aes Sedai care se ascundea în pivnița hanului Femeia Rătăcitoare și două care purtau zgarda de *damane,* și toate se așteptau ca afurisitul de Mat Cauthon să le salveze pielea. Era convins că Teslyn îi va povesti totul acestei Edesina de îndată ce va avea ocazia. Trei femei care s-ar putea să înceapă să-și piardă răbdarea dacă el nu reușea să le ducă într-un loc sigur cât mai curând. Femeilor le plăcea să pălăvrăgească, iar când o făceau pe săturate, le puteau scăpa lucruri care era mai bine să rămână nerostite. Femeile nerăbdătoare pălăvrăgeau încă și mai mult decât restul. Deși nu auzea zarurile din capul lui, aproape că percepea ticăitul unui orologiu, al cărei sunet de oră fixă putea fi toporul unui călău. Visa lupte în somn, dar acele amintiri vechi nu păreau să-i fie de ajutor acum. Avea nevoie de un uneltitor, de cineva care era obișnuit să țească intrigi și care avea o minte sucită. Era timpul să stea de vorbă cu Thom. Și cu Juilin.

Pornind în căutarea unuia din ei, Mat se trezi că fredonează *Sunt pe fundul puțului.* Ei bine, așa și era. Se lăsa înserarea, iar afară turna cu găleata. Cum se întâmpla adeseori, un alt nume ieși la suprafață din negura acelor amintiri vechi, un cântec despre Curtea Takedo din Farashelle distrusă cu mai bine de o mie de ani în urmă de Artur Aripă-de-Șoim. În anii care urmară, versurile suferiseră foarte puține schimbări. Pe-atunci, cântecul se numea *Ultima redută a lui Mandenhar.* Oricum, se potrivea al

naibii de bine.

CAPITOLUL 20
O chestiune de trădare

Urcând spre cuştile înghesuite din podul Palatului Tarasin, Bethamin ţinea cu grijă în mână tăblia de scris. Uneori, dopul călimării cădea, iar petele de cerneală erau greu de scos de pe veşminte. Avea atitudinea demnă pe care o afişa mereu, de parcă ar fi fost chemată să se înfăţişeze în faţa Celor de Sânge. Ea nu îi adresă niciun cuvânt Rennei, cea care o însoţea în inspecţie în acea zi, în vreme ce urcau scările. Aveau o sarcină de îndeplinit, nu să stea la taclale. Aşa gândea ea. În vreme ce altele se plimbau împreună cu *damanele* preferate, căscau ochii la peisajele ciudate din acel ţinut, sau făceau presupuneri în legătură cu câştigurile pe care le-ar putea avea acolo, ea se concentra la îndatoririle ei, cerând ca *marath'damane* cea mai dificilă să fie îmblânzită de *a'dam,* muncind de două ori mai mult şi de două ori mai îndelung decât oricine.

Ploaia se oprise, în cele din urmă, iar cuştile rămaseră cufundate în tăcere. Cel puţin *damanele* vor avea parte de puţină mişcare în acea zi – majoritatea deveneau posomorâte dacă stăteau prea mult timp închise în cuşti improvizate ce erau, într-adevăr, prea strâmte dar, din nefericire, sarcina pe care ea o avea de îndeplinit nu era să le plimbe. Renna nu primise niciodată această sarcină, deşi fusese cea mai bună instructoare a lui Suroth şi foarte respectată. Puţin cam aspră, uneori, dar foarte pricepută. Odinioară, se vorbea că ea va fi făcută în curând *der'sul'dame,* în ciuda faptului că era tânără. Lucrurile se schimbaseră. Întotdeauna existau mai multe femei *sul'dam* decât *damane.* Cu toate acestea, nimeni nu îşi putea aminti ca Renna să fi fost aceeaşi pe care Suroth o luase în slujba ei, de la Falme şi Seta. Lui Bethamin îi plăcea să bârfească la un pahar de vin despre Cei de Sânge şi despre cei

care îi slujeau la fel de mult ca oricui. Cu toate acestea, nu își dădea niciodată cu părerea atunci când venea vorba despre Renna sau Seta. Însă se gândea adeseori la ele.

— Tu vei începe din partea cealaltă, Renna! îi porunci ea. Ei bine? Iar vrei să afle Essonde că trândăvești?

Înainte de Falme, femeia mai scundă avusese o siguranță de sine aproape de nestrămutat, însă un mușchi i se mișcă pe obrazul palid și îi oferi lui Bethamin un zâmbet bolnăvicios, slugarnic, înainte să pornească pe culoarele înguste dintre cuști. Își mângâia părul lung de parcă s-ar fi temut că acesta era dezordonat. Toată lumea, în afară de cele mai apropiate prietene ale Rennei, o luau puțin în derâdere, drept răzbunare pentru mândria de care dăduse dovadă în trecut. Dacă nu făceai asta, însemna să te remarci, un lucru pe care Bethamin îl evita, exceptând unele situații alese cu grijă. Ea își ascundea cât putea de bine propriile secrete și le tăgăduia pe cele despre care nimeni nu avea habar că le știa, căci voia ca toată lumea să creadă că Bethamin Zeami era imaginea întruchipată a unei *sul'dame.* Căuta perfecțiunea absolută atât în ea, cât și în *damanele* pe care le instruia.

Își începu inspecția într-un mod rapid și eficient; verifică să vadă dacă atât *damanele,* cât și cuștile lor erau curate, notând ceva în susul paginii prinse de tăblia de scris atunci când vreuna dintre ele nu se conformase. Se oprea doar ca să le ofere câtorva, care se descurcaseră bine, o acadea. Majoritatea celor care se aflau în grija ei o întâmpinară cu un zâmbet și se lăsară în genunchi. Fie că erau din Imperiu sau din această parte a oceanului, ele știau că era severă, dar corectă. Altele nu zâmbiră. În marea lor majoritate, *damanele* Atha'an Miere o întâmpinau cu fețele împietrite, la fel de tuciurii ca a ei, sau cu o furie mocnită pe care ele credeau că reușeau să o ascundă.

Ea nu își notă furia lor ca să fie pedepsite, așa cum ar fi făcut-o altele. Acestea credeau în continuare că opuneau rezistență, însă cerința lor indecentă de a li se înapoia podoabele ținea deja de domeniul trecutului. Îngenuncheau și vorbeau cum se cuvenea. Un nume nou era o unealtă în majoritatea cazurilor dificile, rupând legătura cu trecutul, iar ele răspundeau acestuia, deși fără tragere de inimă. Reticența va dispărea, împreună cu privirile încruntate și, în cele din urmă, ele abia dacă își vor aminti că avuseseră alte nume. Era un tipar familiar, la fel de

sigur ca răsăritul soarelui. Unele acceptau imediat, altele erau șocate când aflau ce erau, întotdeauna existau câteva care se împotriveau cârcotind mai multe luni, în vreme ce altele țipau o zi întreagă că era o mare greșeală, că n-aveau cum să cadă testele, ca în ziua următoare să se resemneze și să fie calme. Detaliile difereau de partea aceasta a oceanului, dar fie aici, fie în Imperiu, rezultatul final era mereu același.

În cazul a două *damane,* ea făcu însemnări care nu aveau nimic de-a face cu curățenia. Zushi, o *damane* Atha'an Miere chiar mai înaltă decât ea, fu notată pentru biciuire. Rochia îi era șifonată, părul nepieptănat și patul nefăcut. Fața îi era buhăită de la atâta plâns și nici nu se lăsă bine în genunchi, că o podidi plânsul din nou, lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Rochia cenușie, care fusese croită cu atâta grijă pe măsura ei, îi atârna slobodă, nu fusese durdulie nici mai înainte. Bethamin fusese cea care o botezase Zushi, de aceea era cu atât mai îngrijorată. Luând penița de oțel, ea o muie în cerneală și însemnă o sugestie ca Zushi să fie mutată din Palat într-un loc în care putea împărți o cușcă cu una dintre *damanele* din Imperiu, de preferat una care știa cum să se împrietenească cu una căreia i se pusese zgarda de curând. Mai devreme sau mai târziu, acest lucru făcea întotdeauna ca lacrimile să înceteze.

Însă nu era sigură că Suroth va îngădui. Aceasta le revendicase pe aceste *damane* în numele Împărătesei – dacă vreuna deținea personal o zecime din ele, ar fi fost bănuită că punea la cale o rebeliune, și chiar era acuzată fățiș. Cu toate acestea, ea se comporta de parcă acestea ar fi fost proprietatea ei. Dacă Suroth nu va fi de acord, atunci ea va trebui să găsească o altă cale. Bethamin refuza să piardă o *damane* din cauza descurajării. Refuza să piardă o *damane* din orice motiv! A doua care primi o însemnare specială fu Tessi, iar Bethamin nu se aștepta la nicio împotrivire.

Damane illianeră îngenunche grațioasă, cu mâinile împreunate în față, de îndată ce Bethamin deschise ușa. Patul ei era făcut, celelalte rochii cenușii atârnau în cuie, la locul lor, peria și pieptenul ei erau așezase cu grijă pe masă, iar podeaua fusese măturată. Bethamin nici nu se așteptase la altceva. Tessi fusese ordonată încă de la început. Ea mai pusese niște carne pe ea de când învățase cum să-și curețe farfuria. În afară de dulciuri, dieta unei *damane* era strictă; o *damane* nesănătoasă

era o risipă. Tessi nu va fi împopoțonată niciodată cu panglici și nici nu va participa vreodată într-un concurs pentru cea mai frumoasă *damane.* Furia se citea mereu pe fața ei, chiar și când nu se mișca. Însă, în ziua aceea, ea afișa un mic zâmbet, iar Bethamin era convinsă că acesta îi apăruse pe buze înainte să intre ea. Bethamin nu se aștepta la zâmbete din partea lui Tessi. Nu încă.

— Cum se simte micuța mea Tessi azi? întrebă ea.

— Tessi foarte bine se simte, răspunse *damane* cu blândețe.

Înainte se chinuise întotdeauna să vorbească așa cum se cuvine și se alesese cu ultimele lovituri de nuia pentru că refuzase cu încăpățânare chiar ieri.

Mângâindu-și bărbia îngândurată, Bethamin o privi cu atenție pe *damane* îngenuncheată. Ea bănuia orice *damane* care zicea că era Aes Sedai. Era fascinată de istorie, ba chiar citise traduceri din nenumăratele limbi care existaseră înainte să înceapă Cucerirea despre acele domnitoare străvechi care se delectau cu domniile lor criminale și capricioase și care consemnau încântate cum ajunseseră la putere și cum nimiciseră țările vecine și le subminaseră pe celelalte domnitoare. Majoritatea muriseră asasinate, adeseori de mâinile propriilor moștenitoare sau adepte. Ea știa foarte bine cum erau femeile Aes Sedai.

— Tessi este o *damane* bună, murmură ea cu căldură în glas, scoțând o acadea din săculețul de la brâu, pe care o desfăcu din ambalajul de hârtie.

Tessi se aplecă în față ca să o primească și îi sărută mâna în semn de mulțumire, iar zâmbetul îi dispăru o clipă, doar ca să-i revină din nou pe buze când își vârî bomboana roșie în gură. Așadar, așa stăteau lucrurile? Nu era un lucru necunoscut că se prefăcea că acceptă ca să o îmbuneze pe *sul'dame,* însă, având în vedere ceea ce fusese Tessi, era foarte probabil ca ea să pună la cale un plan de evadare.

Când ieși pe culoarul îngust, Bethamin notă sugestia ca dresarea lui Tessi să fie înăsprită, la fel și pedepsele, iar recompensele să fie mai rare, astfel încât ea să nu poată fi sigură că perfecțiunea îi va aduce mai mult de o mângâiere pe creștet. Era o metodă dură, una pe care ea, de obicei, o evita, dar dintr-un anume motiv, aceasta o transforma până și pe cea mai încăpățânată *marath'damane* într-o *damane* supusă în cel

mai scurt timp. De asemenea, o făcea să devină cea mai smerită *damane.* Ei nu îi plăcea să frângă spiritul unei *damane,* însă Tessi trebuia să accepte *a'damul* ca să poată uita trecutul. În cele din urmă, va fi mai fericită.

Terminând înaintea Rennei, Bethamin așteptă la baza scărilor până când coborî cealaltă *sul'dame.*

— Du-o și pe asta Essondei atunci când o vei duce pe-a ta, îi zise ea, întinzându-i Rennei tăblia ei de scris, înainte să coboare ultima treaptă.

Deloc surprinzător, Renna acceptă și această sarcină la fel de supusă cum acceptase și porunca anterioară, aruncând o privire peste tăblia de scris de parcă s-ar fi întrebat dacă paginile nu conțineau cumva și o dare de seamă despre ea. Era o femeie cu totul diferită față de ce care fusese înainte de Falme.

Luându-și mantia și ieșind din Palat, Bethamin intenționa să se întoarcă la hanul unde era nevoită să împartă o odaie cu alte două femei *sul'dam,* zăbovind doar atât cât să ia câteva monede din seiful ei. Inspecția fusese singura ei sarcină din acea zi, așa că avea tot restul timpului pentru ea. În loc să caute alte atribuiri, ea și-l va petrece cumpărând suvenire. Poate un pumnal ca acela pe care femeile de prin partea locului îl purtau la grumaz, dacă va găsi unul fără nestematele bătute pe mâner. Și obiecte lăcuite, firește; acestea erau la fel de frumoase aici ca oriunde în Imperiu, iar modelele erau atât de... exotice. A face cumpărături era un lucru liniștitor. Ea avea nevoie de liniște.

Pietrele cubice din Mol Hara erau umede și lucioase de la ploaia de dimineață, și un miros plăcut de sare umplea aerul, aducându-i aminte de satul de pe malul Mării L'Heye în care se născuse, însă frigul o făcea să își strângă mantia pe lângă trup. În Abunai nu era niciodată frig, iar ea nu se obișnuise cu el, oricât de departe călătorise. Însă acum gândul la casă nu era o mângâiere. În timp ce străbătea străzile aglomerate, Renna și Seta îi umpleau într-atât gândurile, încât ea se lovea de oameni și o dată fu cât pe ce să iasă în calea unui șir de căruțe ale unui negustor care părăsea orașul. Strigătul unei femei căruțaș îi atrase atenția, iar ea se feri la timp. Căruța trecu huruind pe pietrele cubice prin locul unde ar fi stat ea, iar femeia care mânuia biciul nici măcar nu îi aruncă o privire. Străinii habar n-aveau de respectul cuvenit femeilor *sul'dame.*

Renna și Seta. Toată lumea care fusese la Falme avea amintiri

pe care voia să le dea uitării, amintiri despre care nu vorbeau decât atunci când beau prea mult. Și ea avea, doar că ale ei nu erau despre șocul de a lupta împotriva fantomelor din legende, pe jumătate recunoscute, sau despre groaza înfrângerii, sau despre vedenii nebunești pe cer. De câte ori nu și-ar fi dorit să urce la etaj în acea zi, dacă nu s-ar fi întrebat ce făcea Tuli, *damane* care avea înzestrări nebănuite în ceea ce privea metalul. Dar se uitase în cușca lui Tuli. Le văzuse pe Renna și pe Seta încercând înnebunite să-și scoată una alteia *a'damul* din jurul grumazului, clătinându-se în genunchi din cauza greții, bâjbâind după zgardă. Partea din față a rochiilor lor era pătată cu vomă. În acea stare de agitație, ele nu observaseră că ea se retrăsese, îngrozită.

Nu era doar groaza de a vedea două femei *sul'dam* în postura de *marath'damane,* ci era o groază a ei, personală. Adeseori, ei i se părea că vedea firele *damanei* și că simțea prezența uneia, știind cât de puternică era aceasta. Multe femei *sul'dam* puteau; toate știau că acest lucru se datora experienței îndelungate în mânuirea *a'damului.* Cu toate acestea, imaginea celor două femei disperate stârni gânduri nedorite, aruncând o lumină diferită și înspăimântătoare asupra a ceea ce ea acceptase mereu. Ea *aproape* că vedea firele sau o făcea cu adevărat? Uneori, i se părea că *simțea* chiar și conducerea. Până și femeile *sul'dam* trebuiau să treacă de testul anual, până împlineau douăzeci și cinci de ani, iar ea îl picase de fiecare dată. Doar că… va exista un nou test după ce Renna și Seta vor fi fost descoperite, test pentru a o identifica pe *marath'damane* care reușise să îl evite pe primul. Însuși Imperiul s-ar putea clătina sub o asemenea lovitură. Cu imaginea Rennei și a Setei întipărită în minte, ea știuse sigur că după acele teste, Bethamin Zeami nu va mai fi o cetățeană respectată. În schimb, o *damane* numită Bethamin va sluji Imperiului.

Rușinea continua să se cuibărească înlăuntrul ei. Pusese temerile personale în fața nevoilor Imperiului, în fața a tot ceea ce știa a fi drept, adevărat și bun. Bătălia și coșmarul începuseră în Falme, însă ea nu se grăbise să își ia o *damane* și să se alăture luptei. În schimb, profitase de acea stare de confuzie ca să își facă rost de un cal și să dispară, să fugă cât mai repede și cât mai departe.

Își dădu seama că se oprise în loc și privea vitrina prăvăliei

unei cusătorese, fără să vadă cu adevărat ce se afla înăuntru. Nu că ar fi vrut să vadă. Ani la rând nu se gândise să poarte altă rochie în afară de cea albastră cu fâșiile roșii pe care era cusut fulgerul. Cu siguranță nu ar purta ceva care să îi expună trupul într-un mod atât de indecent. Ea își văzu mai departe de drum, poalele rotindu-se în jurul gleznelor, însă nu putea să și le scoată din minte pe Renna și pe Seta, nici pe Suroth.

Evident, Alwhin le găsise pe cele două femei *sul'dam* cu zgărzile în jurul grumajilor și o anunțase pe Suroth, care apărase Imperiul protejându-le pe Renna și pe Seta, oricât de periculos ar fi fost. Dacă acestea începeau, brusc, să conducă? Poate ar fi fost mai bine pentru Imperiu dacă ea ar fi aranjat ca ele să fie ucise, deși a ucide o *sul'damă* însemna crimă chiar și pentru Cei de Sânge. Două morți suspicioase printre femeile *sul'dam* cu siguranță i-ar fi adus pe Căutători. Prin urmare, Renna și Seta erau libere, dacă se putea spune astfel, având în vedere faptul că nu li se îngăduia să fie împlinite. Alwhin își făcuse datoria și fusese onorată devenind Vocea lui Suroth. Și Suroth își făcuse datoria, oricât de ingrată ar fi fost. Nu existau teste noi. Fuga ei fusese în zadar. Dacă ar fi rămas, ea nu ar fi ajuns în Tanchico. Un coșmar pe care ea voia să îl uite chiar mai mult decât pe cel din Falme.

Un grup de Gărzi ale Morții trecu pe lângă ea, în armurile lor strălucitoare, iar Bethamin se opri în loc ca să le privească. Acestea lăsau o urmă prin mulțime așa cum o făcea o corabie mare care înainta cu toate pânzele sus. Va fi mare veselie în oraș și în ținut atunci când Tuon își va face apariția, într-un final; era o mare sărbătoare, de parcă tocmai ar fi sosit. Ea simțea o plăcere vinovată gândindu-se astfel la Fiica celor Nouă Luni, ca atunci când făcea ceva interzis în copilărie, deși, firește, până când Tuon nu își va fi îndepărtat vălul, era doar Înalta Doamnă Tuon, cu nimic superioară lui Suroth. Gărzile Morții trecură mai departe, dedicate trup și suflet Împărătesei și Imperiului, iar Bethamin o luă în direcția opusă. Lucru de înțeles, din moment ce ea era dedicată trup și suflet propriei libertăți.

Lebedele Aurii ale Raiului era un nume grandios pentru un han mic, înghesuit între un grajd public și o prăvălie cu obiecte lăcuite. Prăvălia era plină-ochi cu ofițeri militari care cumpărau tot ce se putea cumpăra, iar grajdul era plin de cai cumpărați la loterie și care nu fuseseră încă distribuiți, iar hanul era plin de

femei *sul'dam.* De fapt, plin de ele, odată ce se lăsa înserarea. Bethamin era norocoasă că avea doar două tovarășe de pat. Primind poruncă să ofere găzduire la cât mai multe, hangița îngrămădea patru sau cinci într-un pat atunci când credea că încăpeau. Totuși, odaia era curată și mâncarea destul de gustoasă, deși cam ciudată. Având în vedere că o altă alternativă ar fi fost un hambar, ea se bucura să împartă odaia.

La ora aceea, mesele rotunde din salon erau goale. Unele dintre femeile *sul'dam* care locuiau acolo aveau treburi de dus la bun sfârșit, iar restul voiau, pur și simplu, să o evite pe hangiță. Cu brațele încrucișate pe piept și cu privirea încruntată, Darnella Shoran privea câteva servitoare care ștergeau pardoseala din gresie verde. Era o femeie slabă, cu părul cărunt strâns în coc la ceafă și o față prelungă, ce îi conferea o înfățișare războinică și care ar fi putut fi o *der'sul'damă* în ciuda acelui cuțit caraghios pe care îl purta, al cărui mâner era bătut în nestemate ieftine, roșii și albe. Deși servitoarele păreau a fi femei libere, acestea se supuneau ori de câte ori hangița vorbea.

Și Bethamin tresări ușor când femeia se luă de ea.

— Știi care sunt regulile mele când vine vorba de bărbați, Jupâneasă Zeami? vru ea să știe. Chiar și după atâta timp, felul tărăgănat în care vorbeau oamenii aceștia i se părea în continuare diferit. Am auzit de obiceiurile voastre ciudate, iar dacă așa sunteți, este treaba voastră, dar nu sub acoperișul meu. Dacă vrei să te întâlnești cu bărbați, n-ai decât s-o faci altundeva!

— Nu m-am întâlnit cu bărbați nici aici, nici altundeva, te asigur, Jupâneasă Shoran.

Hangița se încruntă la ea, privind-o bănuitoare.

— Păi, el a trecut pe-aici și-a întrebat de tine. Un bărbat chipeș, cu părul auriu. Nu era nici băiat, dar nici foarte bătrân. Unul de-ai voștri, care rostea cuvintele atât de tărăgănat, încât abia dacă l-am înțeles.

Adoptând un ton împăciuitor, Bethamin se strădui cât putu de mult să o convingă pe femeie că nu cunoștea pe nimeni care să se potrivească acelei descrieri și că nu avea timp de bărbați cu atâtea îndatoriri pe cap. Zicea adevărul, deși ar fi mințit dacă ar fi fost nevoie. Hanul Lebedele Aurii nu fusese confiscat, iar gândul de a dormi trei într-un pat era *mult* preferabil decât

acela de a dormi într-un hambar. Ea încercă să afle dacă femeii i-ar fi plăcut un mic cadou, când se va duce la cumpărături, însă femeia păru cu adevărat ofensată în momentul în care ea îi sugeră un cuțit cu mai multe nestemate colorate. Nu se gândise la ceva scump, la nimic ce ar fi semănat cu mită – nu chiar –, însă Jupâneasa Shoran părea s-o fi luat astfel, căci pufăia și se încrunta indignată. Oricum, ea nu credea că reușise să o facă pe femeie să-și schimbe părerea. Dintr-un anume motiv, hangița părea să creadă că ele își petreceau timpul liber în desfrâu. Aceasta o privea în continuare încruntată când Bethamin începu să urce scările fără balustradă din partea laterală a salonului, prefăcându-se că nu avea alt gând în afară de cumpărături.

Totuși, o interesa identitatea bărbatului. Cu siguranță nu recunoscuse descrierea. Cel mai probabil, venise vorba despre el în cercetările ei, iar dacă așa stăteau lucrurile, dacă el reușise să îi dea de urmă aici, atunci însemna că ea nu fusese suficient de discretă. Poate o păștea o primejdie. Cu toate acestea, ea nădăjduia ca el să revină. Trebuia să știe. Trebuia!

Când deschise ușa odăii sale, încremeni. Deși părea imposibil, seiful ei cu închizătoare din fier se afla pe pat, cu capacul ridicat. Era o închizătoare foarte bună, iar singura cheie se afla în săculețul de la brâul ei. Hoțul era acolo și, în mod ciudat, îi frunzărea jurnalul! Cum reușise bărbatul să treacă neobservat de Jupâneasa Shoran?

Paralizia dură doar o clipă. Scoțându-și pumnalul din teacă, deschise gura ca să țipe după ajutor.

Expresia de pe fața individului nu se schimbă, iar acesta nici nu încercă să fugă, nici să o atace. Scoase ceva mic din săculețul lui și îl ridică în aer ca ea să poată vedea, iar ei se tăie răsuflarea. Amorțită, își vârî pumnalul la loc în teacă și își întinse mâinile ca să îi arate bărbatului că nu avea altă armă și nici nu încerca să se întindă după vreuna. El ținea între degete o plăcuță din fildeș, cu margini aurite, pe care erau gravați un corb și un turn. Dintr-odată, ea îl văzu cu adevărat pe bărbatul cu păr auriu, de vârstă mijlocie. O fi fost el chipeș, așa cum spusese Jupâneasa Shoran, însă doar o nebună s-ar fi gândit astfel la un Căutător al Adevărului. Slavă Luminii că ea nu însemnase nimic periculos în jurnalul ei. Însă el se părea că știa. Întrebase de ea, rostindu-i numele. Vai, Lumină, el știa!

— Închide ușa, îi zise el încet, vârând plăcuța la loc în săculeț,

iar ea îi dădu ascultare.

Femeia voia să fugă. Voia să implore îndurare. Însă el era Căutător, iar ea rămase locului, tremurând. Spre mirarea ei, el trânti jurnalul în seif și îi făcu semn spre singurul scaun din odaie.

— Ia loc. Nu e nevoie să te simți inconfortabil.

Ea își agăță încet mantia și se așeză pe scaun, pentru prima oară nepăsându-i cât de incomod era spătarul acestuia. Nu încercă să-și ascundă tremuratul. Până și unul dintre Cei de Sânge, chiar unul dintre cei Înalți de Sânge, ar fi tremurat dacă ar fi fost interogat de un Căutător. Ea avea mici speranțe. El nu îi poruncise, pur și simplu, să îl însoțească. Poate că, la urma urmei, el nu știa.

— Ai pus întrebări despre o căpităneasă de corabie numită Egeanin Sarna, zise el. De ce?

Speranța i se risipi și simți o apăsare pe piept.

— Căutam o veche prietenă, răspunse ea, tremurând. Cele mai bune minciuni conțineau întotdeauna un grăunte de adevăr. Am fost împreună la Falme. Nu știu dacă a supraviețuit.

A minți un Căutător însemna trădare, însă ea comisese prima trădare când dăduse bir cu fugiții în timpul bătăliei de la Falme.

— Trăiește, răspunse el scurt. Se așeză la un capăt al patului, fără să își ia ochii de la ea. Erau albaștri și o făceau să își dorească să ia din nou mantia pe ea. Este eroină. Acum este Căpităneasa Verzilor și Doamna Egeanin Tamarath. Răsplata ei din partea Înaltei Doamne Suroth. Și ea este aici, în Ebou Dar. Îți vei reînnoi prietenia cu ea. Și-mi vei raporta cu cine se întâlnește, unde merge, ce spune. Totul.

Bethamin își încleștă fălcile ca să nu izbucnească într-un râs isteric. El o vâna pe Egeanin, nu pe ea. Lăudată fie Lumina! Lăudată fie Lumina, în toată îndurarea ei! Ea nu voise decât să afle dacă femeia mai trăia, dacă trebuia să își ia măsuri de precauție. Egeanin o eliberase odată, însă în cei zece ani de când o cunoștea Bethamin, aceasta fusese un model al datoriei. Era întotdeauna posibil ca ea să se căiască pentru abaterea comisă, indiferent de prețul pe care ar fi trebuit să îl plătească, dar, minunea minunilor, femeia nu o făcuse. Iar Căutătorul o vâna pe ea…! Dinaintea ei apăreau posibilități, certitudini, iar ei nu îi mai venea să râdă. În schimb, își linse buzele.

— Cum…? Cum aș putea să reînnoiesc prietenia noastră? Ele

nu fuseseră niciodată prietene cu adevărat, doar cunoștințe, dar acum era prea târziu ca să spună asta. Îmi spui că a fost ridicată la rangul Celor de Sânge. Orice deschidere trebuie să vină din partea ei. Frica îi dădea curaj. Și o panică așa cum se întâmplase la Falme. De ce vrei să fiu Ascultătoarea ta? Poți s-o iei la întrebări oricând dorești.

Ea își mușcă interiorul obrazului ca să-și țină gura. Lumină, nu-și dorea nimic mai mult decât să facă ceea ce îi cerea el. Căutătorii erau mâna dreaptă a Împărătesei, fie-i viața veșnică; în numele Împărătesei, el o putea lua la întrebări până și pe Suroth sau pe însăși Tuon. El ar putea avea parte de o moarte oribilă, adevărat, dacă se înșela, însă în cazul lui Egeanin, riscul era mic. Ea se număra printre Cei de Sânge de rang inferior. Dacă el o lua pe Egeanin la întrebări…

Spre mirarea ei, în loc să îi spună, pur și simplu, să se supună, el se ridică în picioare, privind-o cu atenție.

— Am să-ți explic unele lucruri, zise el, iar aceste cuvinte o mirară și mai mult. Căutătorii nu dădeau niciodată explicații, din câte auzise ea. Nu-mi vei fi de nicio trebuință mie sau Imperiului dacă nu vei supraviețui, și nu vei supraviețui dacă nu vei înțelege ce înfrunți. Dacă vei sufla o vorbă cuiva din ceea ce îți voi spune, vei vedea că Turnul Corbilor este un loc de odihnă față de cel în care te vei trezi. Ascultă și învață! Egeanin a fost trimisă în Tanchico înainte ca orașul să ajungă sub stăpânirea noastră, printre altele, ca parte din încercarea de a găsi femeile *sul'dam* care fuseseră lăsate în urmă la Falme. În mod ciudat, ea n-a găsit niciuna, deși altele au găsit, precum cele care au contribuit la întoarcerea ta. În schimb, Egeanin a ucis-o pe femeia *sul'dam* pe care o găsise. Eu însumi am acuzat-o de asta, iar ea n-a negat. Nici măcar nu s-a arătat scandalizată sau indignată. Mai rău, s-a aliat în taină cu Aes Sedai. El rosti numele pe un ton hotărât, nu cu dezgustul obișnuit, ci mai degrabă ca pe o acuzație. Când a plecat din Tanchico, a călătorit pe o corabie comandată de un bărbat numit Bayle Domon. El s-a împotrivit când corbia i-a fost acaparată. Ea l-a cumpărat și l-a făcut pe dată *so'jhin,* așadar, este limpede că el este important pentru ea. Interesant este că ea l-a dus pe același bărbat la înalt Seniorul Turak din Falme. Domon l-a cucerit într-atât de mult pe Înaltul Senior, încât individul l-a invitat adeseori să poarte conversații cu el. Căutătorul se

strâmbă. Ai niște vin? Sau coniac?

Bethamin tresări.

— Iona are o ploscă cu coniac din partea locului, cred. E o băutură tare…

El îi porunci să-i toarne într-o cupă, iar ea se grăbi să se supună. Ea voia să îl facă să vorbească în continuare, orice pentru a întârzia inevitabilul. Știa cu certitudine că Egeanin nu ucisese nicio *sul'damă,* însă dovada ei ar fi condamnat-o la aceeași soartă tristă precum cea a Rennei și a Setei. Dacă avea noroc. Dacă acest Căutător își vedea îndatoririle față de Imperiu așa cum le vedea Suroth. Ea se uită în cupa de cositor, rotind coniacul de mere în timp ce își reluă locul.

— Înaltul Senior Turak a fost un om mare, murmură el. Poate cel mai mare din câți a văzut Imperiul. Păcat că *so'jhinul* lui a hotărât să îl urmeze până la moarte. Un lucru onorabil pentru amândoi, însă este imposibil să știm sigur dacă Domon se afla în banda care l-a ucis pe Înaltul Senior.

Bethamin tresări. Uneori, Cei de Sânge mureau unul din mâna altuia, firește, însă cuvântul „a ucide” nu era niciodată pomenit. Căutătorul continuă, cu ochii coborâți în cupa sa, fără să bea.

— Înaltul Senior îmi poruncise să o supraveghez pe Suroth. Bănuia că ea era un pericol pentru Imperiu. Acestea sunt cuvintele lui. Odată cu moartea lui, ea a reușit să obțină comanda asupra Înaintașilor. N-am nicio dovadă că ea a poruncit moartea lui, dar există multe indicii grăitoare. Suroth a adus o *damană* la Falme, o tânără care era Aes Sedai – din nou, el rosti numele pe un ton hotărât și aspru – și care a reușit cumva să scape chiar în ziua în care a murit Turak. De asemenea, Suroth are în alaiul ei o *damană* care a fost odinioară Aes Sedai. Aceasta n-a fost văzută niciodată fără zgardă, dar…

El ridică din umeri de parcă acest lucru n-avea nicio importanță. Bethamin făcu ochii cât cepele. Cine i-ar scoate zgarda unei *damane?* O *damană* dresată bine era o bucurie, dar fără zgardă, era ca un *groom* beat!

— Pare-se că are și o *marath'damană* ascunsă printre bunurile ei, continuă el, ca și când nu ar fi enumerat nelegiuiri puțin mai grave decât trădarea. Cred că Suroth a dat poruncă să fie ucise femeile *sul'dam* care reușeau să ajungă în Tanchico, poate ca să ascundă întâlnirile lui Egeanin cu Aes Sedai. Voi, femeile *sul'dam,* spuneți mereu că puteți recunoaște la prima

vedere o *marath'damană,* nu-i așa?

El își ridică privirea brusc, iar ea reuși cumva să întâmpine acea uitătură de gheață cu un zâmbet. Fața lui ar fi putut aparține oricărui bărbat, dar ochii aceia… Ea se bucura că stătea jos. Genunchii îi tremurau atât de tare, încât ea se mira că nu se vedeau prin poale.

— Mă tem că nu este chiar atât de simplu. Ea mai că reuși să păstreze un ton calm. Tu… Cu siguranță știi suficient de mult ca să o acuzi pe Suroth de uciderea Înaltului Senior Turak.

Dacă el o aresta pe Suroth, nu era nevoie să o implice pe ea sau pe Egeanin.

— Turak a fost un om mare, dar eu îi slujesc Împărătesei, fie-i viața veșnică, și prin ea, Imperiului. Goli cupa dintr-o înghițitură, iar fața îi deveni la fel de aspră ca glasul. Moartea lui Turak este o nimica toată pe lângă primejdia ce paște Imperiul. Surorile Aes Sedai de prin părțile astea caută putere în Imperiu, o întoarcere în vremurile de haos și nelegiuiri când nimeni nu putea să închidă ochii știind că are să se mai trezească, și sunt ajutate de viermele veninos al trădării care sapă înlăuntrul Imperiului. S-ar putea ca Suroth să nu fie capul acelui vierme. De dragul Imperiului, nu îndrăznesc să o arestez până când nu voi fi ucis tot viermele. Egeanin este firul care duce la vierme, iar tu ești firul care duce la Egeanin. Ai priceput?

— Am priceput și mă voi supune.

Vocea îi tremura, dar ce altceva ar fi putut spune? Lumina s-o apere, ce altceva ar fi putut spune?

CAPITOLUL 21
O chestiune de proprietate

Egeanin stătea întinsă pe pat, cu mâinile ridicate, cu palmele întoarse spre tavan și cu degetele răsfirate. Poalele ei albastre descriau un evantai pe deasupra picioarelor ei, iar ea încerca să stea cât putea de nemișcată ca să nu șifoneze pliurile înguste. După felul în care rochiile stânjeneau mișcările, acestea trebuie să fi fost vreo născocire a Celui Întunecat. Stând întinsă, ea își privea cu atenție unghiile prea lungi ca să poată pună mâna pe o parâmă fără să nu-și rupă cel puțin jumătate din ele. Deși nu mai trăsese de parâme de câțiva ani, ea fusese întotdeauna pregătită și capabilă, la nevoie.

— ...curată nebunie! mârâi Bayle, răscolind buștenii care ardeau în șemineul din cărămidă. Să fiu al naibii, *Șoimul mării* ar putea naviga mai aproape de vânt și mai repede decât orice corabie făurită vreodată de Seanchani. Vom întâmpina și furtuni, și...

Ea ascultă doar atât cât să afle că el încetase să mai bombăne despre odaie și să aducă acel argument vechi. Odaia cu lambriuri negre nu era cea mai bună de la hanul Femeia Rătăcitoare, nici pe-aproape, dar răspundea cerințelor lui, cu excepția priveliștii. Cele două ferestre dădeau spre curtea grajdului. Era o Căpităneasă a Verzilor cu rang de general de stindarde, dar în locul acesta, majoritatea cărora ea le era superioară în rang erau ajutoare sau secretari ai ofițerilor superiori din Oastea Neînvinsă. În armată, ca pe mare, a fi de Sânge avea prea puțină importanță dacă nu erai dintre cei Înalți de Sânge.

Lacul verde ca marea de pe unghiile de la degetele mici strălucea. Ea nădăjduise mereu să avanseze în rang, să ajungă,

în cele din urmă, Căpităneasă a Aurului, să comande flote, așa cum făcuse și mama ei. În copilărie, visase să fie numită chiar Mâna Împărătesei pe Mare, întocmai ca mama ei, să stea de-a stânga Tronului de Cristal, *so'jhin,* al Împărătesei, fie-i viața veșnică, și să-i fie îngăduit să i se adreseze direct acesteia. Femeile tinere aveau visuri nebunești. Ea trebuia să recunoască faptul că odată ce va fi aleasă pentru Înaintași, trebuia să se gândească la posibilitatea unui nume nou. Nu spera la el – asta ar fi însemnat să se creadă mai importantă –, deși toată lumea știuse că recuperarea ținuturilor furate însemna noi achiziții pentru Cei de Sânge. Acum, ea era Căpităneasă a Verzilor, titlu dobândit cu zece ani mai devreme decât nădăjduise ea, și stătea pe versanții acelui munte abrupt care se înălța printre nori spre acea culme sublimă a Împărătesei, fie-i viața veșnică.

Totuși, ea se îndoia că va fi numită la cârma unei corăbii mari, darămite a unei flote. Suroth susținea că îi accepta povestea, dar dacă era așa, atunci de ce fusese lăsată la conducere în Cantorin? De ce, atunci când primiră, în sfârșit, porunci, trebuiau să dea raportul acolo, și nu pe o corabie? Firește, poruncile nu puteau fi prea multe, nici măcar pentru o Căpităneasă a Verzilor. Poate asta era. Poate fusese aleasă pentru o poziție mai aproape de Suroth, deși primise porunca de la aceasta să călătorească spre Ebou Dar cu primul mijloc pe care îl găsea și să aștepte alte instrucțiuni. Poate. Cei Înalți de Sânge le puteau vorbi celor de rang inferior fără intervenția Vocii, însă ei i se părea că Suroth uitase de ea de îndată ce fusese concediată după ce își primise răsplata. Ceea ce însemna, de asemenea, că Suroth era bănuitoare. Argumente fără noimă. Oricum, ea ar fi putut trăi pe mare dacă acel Căutător ar fi renunțat la bănuielile lui. Se părea că el o făcuse, altminteri, ea s-ar fi trezit într-o temniță țipând. Totuși, dacă era și el în oraș, o va urmări, așteptând să facă un pas greșit. Acum, el nu mai putea să verse nici măcar o picătură din sângele ei, însă Căutătorii aveau experiență în a rezolva astfel de probleme minore. Însă, atâta vreme cât el se rezuma doar la o urmări, n-avea decât să se holbeze la ea până când îi ieșeau ochii din orbite. Ea avea un teren ferm sub picioare și, de acum înainte, va avea mare grijă cum va păși. Poate că nu va mai ajunge Căpităneasă a Aurului, dar era o onoare să te retragi cu titlul de Căpităneasă a Verzilor.

— Ei bine? zise Bayle. Ce zici de asta?

Era un bărbat masiv și puternic, chiar genul care îi plăcea ei. Stătea lângă pat în cămașă, încruntat și cu pumnii proptiți în șolduri. Deloc poziția pe care un *so'jhin* ar trebui să o aibă în fața stăpânei lui. Oftând, ea lăsă să-i cadă mâinile pe stomac. Bayle nu va învăța niciodată cum trebuia să se poarte un *so'jhin.* El lua totul în glumă sau în joacă, de parcă nimic din toate astea nu era adevărat. Ba, uneori, el zicea că voia să fie Vocea ei, indiferent de câte ori ea trebuia să îi explice că nu era dintre cei Înalți de Sânge. Odată, ea pusese ca el să fie bătut, iar după aceea el refuzase să doarmă în același pat cu ea până când ea nu își ceruse iertare. Iertare!

Ea parcurse în grabă ceea ce auzise pe jumătate din bombănelile lui. Da. Aceleași argumente după tot acest timp. Nimic nou. Trecându-și picioarele peste marginea patului, ea rămase în șezut și bifa punctele pe degete. Făcuse treaba asta de atâtea ori, încât le putea enumera pe de rost.

— Dacă ai fi încercat să fugi, *damanele* de pe cealaltă corabie ți-ar fi rupt catargele ca pe niște nuiele. N-a fost o oprire întâmplătoare, Bayle, iar tu știi prea bine; primul lor atac a fost să vadă dacă tu erai *Șoimul mării.* Aducându-te în bătaia vântului și anunțând că eram în drum spre Cantorin cu un dar pentru Împărăteasă, fie-i viața veșnică, le-am alungat bănuielile. Altminteri – altminteri! – am fi fost cu toții încătușați și vânduți de îndată ce am fi ajuns în Cantorin. Mă-ndoiesc că am fi fost suficient de norocoși ca să dăm ochii cu călăul. Ea își ridică degetul mare. Și nu în ultimul rând, dacă ți-ai fi păstrat calmul așa cum te-am sfătuit, n-ai fi ajuns nici la licitație. M-ai costat foarte mult!

Alte câteva femei din Cantorin păreau să aibă aceleași gusturi când venea vorba de bărbați. Acestea ridicaseră prețul la un nivel exorbitant.

Încăpățânat cu era, el se încrunta și se scărpina iritat în barba scurtă.

— Susțin în continuare că l-am fi putut arunca, bombăni el. Căutătorul nu avea nicio dovadă că l-am avut la bord.

— Căutătorii n-au nevoie de dovezi, zise ea, luând în derâdere accentul lui. Căutătorii găsesc dovezi, iar această descoperire poate deveni dureroasă.

Dacă era convins să aducă vorba despre ceea ce însuși admisese demult, poate că ea va reuși să pună capăt acestei

povești.

— Oricum, Bayle, ai recunoscut deja că nu e nimic rău în faptul că Suroth are zgarda și brățările alea. El nu poate fi înlănțuit decât dacă cineva se apropie suficient de mult, iar eu n-am auzit nimic care să sugereze că cineva ar fi făcut asta sau o va face.

Ea se abținu să adauge că nu avea importanță dacă cineva reușea s-o facă. Bayle nu cunoștea cu adevărat acele versiuni ale Profețiilor care circulau în această parte a Mării Lumii, însă era convins că niciuna nu pomenea că Dragonul Renăscut ar fi nevoit să îngenuncheze în fața Tronului de Cristal. S-ar putea dovedi necesar pentru el să i se pună acest *a'dam* masculin, însă Bayle nu va anticipa niciodată acest lucru.

— Ce-a fost a fost, Bayle. Dacă Lumina va străluci asupra noastră, vom sluji mult timp Imperiul. Și-acum, ziceai că tu cunoști orașul acesta. Ce ar fi interesant de văzut sau de făcut?

— Există mereu câte un festival, zise el încet și cu reticență. Nu îi plăcea să renunțe la argumentele sale, oricât de neîntemeiate ar fi fost. Unele s-ar putea să fie pe gustul tău. Altele nu cred. Ești cam... pretențioasă. Ce voia să spună cu asta? Brusc, el zâmbi. Am putea găsi o Înțeleaptă. Aici se spun jurăminte de căsătorie. El își trecu degetele peste partea rasă a capului, dându-și ochii peste cap ca și când ar fi încercat să priceapă. Firește, dacă-mi amintesc bine prelegerea pe care mi-ai ținut-o despre „drepturile și privilegiile” poziției mele, un *so'jhin* se poate căsători doar cu un alt *so'jhin,* prin urmare, trebuie să mă eliberezi mai întâi. Să fiu al naibii, n-ai încă niciun dram din acele domenii făgăduite. M-aș putea apuca de vechea mea meserie și să-ți cumpăr un domeniu în curând.

Ea rămase cu gura căscată. Nu era o idee veche. Era una foarte, foarte nouă. Se mândrise întotdeauna că era cu capul pe umeri. Ajunsese la conducere datorită îndemânării și curajului, era o veterană a bătăliilor pe mare, a furtunilor și a naufragiilor. Dar, în acel moment, ea se simțea ca un drumeț în prima sa călătorie, care privea în jos de pe cel mai înalt pisc. Era panicată și amețită, iar lumea se rotea cu ea și i se părea că avea să cadă în mare.

— Nu e atât de simplu, zise ea, ridicându-se în picioare, astfel încât el fu nevoit să se dea în spate. Pe Lumină, ea ura atunci când rămânea fără suflare! Eliberarea din sclavie îmi cere mie

să-ți asigur traiul ca bărbat liber, să mă asigur că te poți întreține singur. Lumină! Cuvintele rostite pe nerăsuflate erau la fel de rele ca lipsa respirației. Ea se imagină pe puntea unei corăbii. Acest lucru o ajută puțin. În cazul tău, ar însemna să cumpăr o corabie, cred, zise ea, reușind să pară netulburată, iar după cum mi-ai reamintit, încă nu dețin niciun domeniu. Și-apoi, nu ți-aș putea îngădui să te întorci la contrabandă. Tu știi asta!

Acest lucru era adevărat, iar restul nu era tocmai o minciună. Anii pe care ea îi petrecuse pe mare fuseseră benefici, și dacă aurul pe care îl putea revendica era un fleac pe lângă cel al Celor de Sânge, putea cumpăra o corabie, atâta vreme cât el nu voia una mare. Ea nu negase, de fapt, că și-ar putea permite una.

El își desfăcu brațele, un alt lucru pe care nu ar fi trebuit să îl facă, și, o clipă mai târziu, ea își odihnea obrazul pe umărul lui lat și îl lăsă să o cuprindă cu brațele.

— Totul va fi bine, fetițo, șopti el. Cumva, totul va fi bine.

— N-ar trebui să-mi spui „fetiță”, Bayle, chicoti ea, privind peste umărul lui la șemineu.

Ea nu părea să se poată concentra asupra lui. Înainte să plece din Tanchico, ea hotărâse să se căsătorească cu el, una dintre acele decizii de moment pentru care ea era atât de vestită. O fi fost el contrabandist, însă ea ar fi putut opri asta, căci el era statornic, puternic și inteligent, un marinar. Această ultimă calitate fusese întotdeauna o necesitate pentru ea. Doar că ea nu îi cunoscuse obiceiurile. În unele locuri din Imperiu, bărbații puneau întrebările și se simțeau de-a dreptul jigniți dacă o femeie făcea măcar o sugestie. Ea nu știa cum să seducă un bărbat. Puținii ibovnici pe care îi avusese fuseseră bărbați de același rang cu ea, bărbați pe care ea putea să îi abordeze direct și de la care să-și ia rămas-bun atunci când se întâmpla ca unul dintre ei era trimis pe o altă corabie sau promovat. Iar el era acum *so'jhin.* Nu era nimic greșit dacă împărțeai așternuturile cu *so'jhinul* tău, atâta vreme cât nu făceai paradă cu asta. El își făcea așternutul la piciorul patului ei, ca de obicei, chiar dacă nu dormea niciodată pe el. Dar a elibera un *so'jhin,* a-l priva de drepturile și privilegiile la care Bayle tânjea atât de mult era culmea cruzimii. Nu, ea mințea din nou ca să se eschiveze, ba mai rău, se mințea pe ea însăși. Își dorea din toată inima să se căsătorească cu bărbatul Bayle Domon. Însă nu era

convinsă că va putea să se căsătorească cu cineva scăpat din sclavie.

— Cum poruncește Doamna mea, așa va fi, zise el pe un ton formal, deși batjocoritor.

Ea îi trase un pumn în coaste. Nu tare. Doar atât cât să-l facă să geamă. Trebuia să învețe! Ea nu mai voia să vadă malurile orașului Ebou Dar vreodată. Voia să rămână unde se afla, în brațele lui Bayle, fără să mai fie nevoită să ia decizii, să rămână așa pe vecie.

Se auzi o bătaie puternică în ușă, iar ea îl împinse. Măcar știa să nu se împotrivească. În vreme ce el își netezea haina, ea își scutură pliurile rochiei și încercă să își netezească poalele care se șifonaseră când stătuse întinsă în pat. Acestea păreau să fie destul de șifonate, în ciuda faptului că ea încercase să stea cât putuse de nemișcată. Bătaia în ușă putea fi o chemare din partea lui Suroth sau a unei servitoare care venea să se intereseze dacă avea nevoie de ceva, însă indiferent ce era, nu avea de gând să lase pe nimeni s-o vadă arătând de parcă s-ar fi rostogolit pe puntea unei corăbii.

Renunțând la această încercare inutilă, așteptă până când Bayle își închise butonii de la haină și adoptă atitudinea potrivită pentru un *so'jhin* – „Ca un căpitan pe puntea lui, gata să dea porunci", gândi ea, oftând în sinea ei – apoi strigă:

— Intră!

Femeia care deschise ușa fu ultima pe care s-ar fi așteptat s-o vadă.

Bethamin o privi șovăind înainte să intre repede înăuntru și să închidă ușa încet în urma ei. Femeia *sul'dam* inspiră adânc, apoi îngenunche și rămase țeapănă. Rochia ei de un albastru-închis, cu fâșiile roșii însemnate cu fulgerul, părea proaspăt spălată și călcată. Contrastul puternic cu propria ei înfățișare dezordonată o irită pe Egeanin.

— Doamna mea, începu Bethamin, șovăind, apoi înghiți cu noduri. Doamna mea, te-aș ruga să schimbăm două vorbe. Aruncându-i o privire lui Bayle, își linse buzele. Între patru ochi, dacă Doamna mea voiește?

Ultima oară când Egeanin o văzuse pe această femeie fusese într-un subsol din Tanchico, când îi scosese un *a'dam* lui Bethamin și îi spusese să plece. Acest lucru ar fi fost de-ajuns pentru un șantaj dacă ea ar fi fost dintre cei Înalți de Sânge!

Fără îndoială că acuzația ar fi fost aceeași ca pentru eliberarea unei *damane.* Trădare. Doar că Bethamin nu putea dezvălui acest lucru fără a nu se condamna pe ea însăși.

— Poate s-audă tot ce ai de zis, Bethamin, zise ea pe un ton calm. Ea se afla în ape puțin adânci, unde nu era loc pentru altceva decât pentru calm. Ce poftești?

Bethamin se foi pe genunchi și irosi puțin timp lingându-se pe buze. Apoi, brusc, cuvintele îi năvăliră pe gură:

— Un Căutător a venit la mine și mi-a porunci să reluăm... prietenia noastră și să-i raportez totul despre tine.

Ca și când ar fi vrut să se oprească din bolborosit, ea își mușcă buza de jos cu dinții și se zgâi la Egeanin. Ochii ei negri erau disperați și rugători, întocmai cum fuseseră în subsolul din Tanchico.

Egeanin o privi cu răceală în ochi. Ape puțin adânci, și o furtună neașteptată. Poruncile ciudate pe care le avea de îndeplinit în Ebou Dar se explicară de îndată. Nu avea nevoie de o descriere ca să înțeleagă că era vorba despre același bărbat. Nici nu avea nevoie să o întrebe pe Bethamin de ce îl trăda pe Căutător. Dacă acesta hotăra că bănuielile lui erau suficient de greșite ca să o ia la întrebări, în cele din urmă, Egeanin avea să îi spună tot ce știa, inclusiv despre un anume subsol, iar Bethamin urma să se trezească purtând din nou *a'damul.* Singura speranță a femeii era să o ajute pe Egeanin să scape de el.

— Ridică-te! îi spuse ea. Ia loc! Din fericire, existau două scaune, deși niciunul nu părea confortabil. Bayle, cred că este niște coniac în plosca de pe dulapul cu sertare.

Bethamin tremura atât de tare, încât Egeanin fu nevoită să o ajute să se ridice în picioare și să o îndrume spre un scaun. Bayle aduse două cupe lucrate în argint cu puțin coniac și își aminti să facă o plecăciune și să o servească pe Egeanin prima, deși când el se întoarse la dulap, ea văzu că își turnase și lui puțin coniac. El rămase acolo în picioare, ținând cupa în mână, privindu-le de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Bethamin se holba la el cu ochii cât cepele.

— Crezi că ești pregătită pentru țeapă, zise Egeanin, iar femeia *sul'dam* tresări, întorcându-și privirea înspăimântată. Te înșeli, Bethamin. Singura nelegiuire adevărată pe care am comis-o a fost să te eliberez pe tine.

Nu era tocmai adevărat, dar, la urma urmei, ea însăși pusese *a'damul* masculin în mâinile lui Suroth. Iar a vorbi cu o Aes Sedai nu era o nelegiuire. Căutătorul ar putea cădea la bănuieli – încercase să asculte cu urechea lipită de o ușă din Tanchico –, însă ea nu era *sul'damă* însărcinată să vâneze *marath'damane.* În cel mai rău caz, acest lucru ar aduce o mustrare.

— Atâta vreme cât nu va afla despre asta, el nu are niciun motiv să mă aresteze. Dacă vrea să știe ce spun, sau orice altceva despre mine, spune-i. Însă nu uita, dacă el va hotărî să mă aresteze, îi voi spune numele tău. Această subliniere n-o lăsă pe Bethamin să creadă că găsise o scăpare, că o va putea lăsa în urmă. El nici nu va fi nevoit să mă facă să țip o dată.

Spre surprinderea ei, femeia *sul'dam* începu să râdă isteric. Cel puțin până când Egeanin se aplecă în față și îi trase o palmă.

Frecându-și obrazul bosumflată, Bethamin zise:

— El știe mai tot *în afară* de chestiunea cu subsolul, Doamna mea.

Apoi ea începu să descrie o rețea fantastică a trădării care făcea legătura dintre Egeanin, Bayle, Suroth și, poate, însăși Tuon cu surorile Aes Sedai, cu *marath'damane* și cu *damane* care fuseseră Aes Sedai.

Vocea lui Bethamin începu să devină din ce în ce mai panicată pe măsură ce trecea de la o acuzație la alta și, în scurt timp, Egeanin începu să soarbă din coniac. Doar sorbea. Era calmă. Era stăpână pe ea. Era... Asta însemna mai mult decât ape puțin adânci. Ea naviga aproape de țărmul mării, iar Orbirea Sufletului venea odată cu acea furtună ca să-i fure ochii. După ce ascultă o vreme, făcând ochii din ce în ce mai mari, Bayle dădu pe gât o cupă plină cu acel lichior de culoare închisă. Se simțea ușurată să îl vadă șocat, dar și vinovată pentru că se simțea ușurată. Ea nu l-ar fi crezut în stare de crimă. Și-apoi, el era foarte priceput la a-și folosi mâinile și mai puțin la a mânui sabia; cu arme sau cu mâinile goale, Înaltul Senior Turak i-ar fi scos măruntaiele lui Bayle ca unui crap. Singura ei scuză pentru a se gândi la asta era aceea că el fusese cu două Aes Sedai în Tanchico. Întreaga poveste era lipsită de logică. Trebuia să fie! Cele două Aes Sedai nu făcuseră parte din vreun complot, și le întâlnise întâmplător. Pe Lumină, acestea fuseseră doar niște copile, aproape inocente, prea bune la suflet ca să accepte sugestia ei de a-i tăia grumazul Căutătorului atunci când avuseseră ocazia. Mare

păcat. Ele îi *înmânaseră a'damul* masculin. Simți un fior pe șira spinării. Dacă acel Căutător afla vreodată că ea intenționase să scape de acel *a'dam* așa cum acele Aes Sedai îi sugeraseră s-o facă, dacă afla cineva, ea avea să fie judecată pentru trădare, ca și când ar fi reușit să îl arunce pe fundul oceanului. „Nu ești vinovată?", se întrebă ea în sinea ei. Cel Întunecat venea să-i fure ochii.

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, Bethamin strângea cupa la piept de parcă s-ar fi îmbrățișat. Dacă încerca să se abțină să nu tremure, atunci eșua lamentabil. Se holba tremurând la Egeanin, sau poate la ceva dincolo de ea. Ceva înspăimântător. Deși focul nu apucase să încălzească bine încăperea, broboane de sudoare apărură pe fața lui Bethamin.

— ...și dacă va afla de Renna și Seta, bolborosi ea, el sigur va ști! Va veni după mine și după celelalte femei sul'dam*. Treb*uie să-l oprești! Dacă mă va prinde, îi voi spune numele tău! O voi face!

Brusc, ea își duse șovăind la buze cupa înclinată și înghiți conținutul, înecându-se și tușind, apoi i-o întinse lui Bayle ca să-i mai toarne. El nu se clinti din loc. Părea să fi rămas fără cuvinte.

— Cine sunt Renna și Seta? întrebă Egeanin. Era la fel de speriată ca femeia *sul'damă,* dar, ca întotdeauna, își ascundea foarte bine teama. Ce ar putea afla Căutătorul despre ele? Bethamin se uită în altă parte, refuzând să o privească în ochi, iar ea știu de îndată. Sunt femei *sul'dam,* nu-i așa, Bethamin? Și au purtat zgardă, la fel ca tine.

— Se află în slujba lui Suroth, scânci femeia. Însă nu li se îngăduie niciodată să fie complete. Suroth știe.

Egeanin își frecă ochii, simțindu-se obosită. Poate că exista un complot, la urma urmei. Sau poate Suroth ascundea ce erau cele două ca să protejeze Imperiul, care depindea de femeile *sul'dam* și își construia forța pe spinarea lor. Vestea că femeile *sul'dam* puteau învăța să conducă Puterea putea zgudui Imperiul din temelii. Pe ea cu siguranță o zguduise. Poate chiar o zdruncinase. Ea, una, nu o eliberase pe Bethamin din datorie. Atât de multe lucruri se schimbaseră în Tanchico. Nu mai credea că o femeie care putea conduce merita să poarte zgardă. Nelegiuiții, cu siguranță, și poate cei care refuzau să jure credință Tronului de Cristal, și... Nu știa. Odinioară, viața ei fusese plină de certitudini de nestrămutat, asemenea stelelor

care o îndrumau fără greșeală. Își dorea să revină la vechea viață. Își dorea câteva certitudini.

— Mă gândeam… începu Bethamin. Avea să rămână fără buze dacă nu înceta să și le lingă. Doamna mea, dacă acest Căutător… va suferi un accident… poate pericolul va dispărea odată cu el.

Lumină, femeia *credea* în această intrigă împotriva Tronului de Cristal și era gata să închidă ochii doar ca să-și salveze pielea!

Egeanin se ridică în picioare, iar femeia *sul'dam* nu avu încotro decât să-i urmeze exemplul.

— Mă voi gândi, Bethamin. Vei veni să mă vezi în fiecare zi în care vei fi liberă. Căutătorul se va aștepta la asta. Nu vei face nimic până nu voi fi luat o hotărâre. M-ai înțeles? Nimic în afară de îndatoririle tale și de ceea ce-ți voi spune eu.

Bethamin înțelese. Fu atât de ușurată că altcineva va înfrunta primejdia, încât se lăsă din nou în genunchi și îi sărută mâna lui Egeanin.

După ce mai că o împinse pe femeie afară din odaie, Egeanin închise ușa, apoi azvârli cupa în șemineu. Aceasta se izbi de cărămizi și ricoșă, rostogolindu-se pe covorașul de pe pardoseală. Se ciobise. Tatăl ei îi dăduse în dar acel set de cupe când ea ajunsese prima oară într-un post de conducere. Toată forța păru să se fi scurs din ea. Căutătorul împletise razele de lună și întâmplările, formând o frânghie cu care să o sugrume. Asta dacă nu devenea proprietate mai întâi. Se cutremură la acest gând. Indiferent ce făcea, Căutătorul o încolțise.

— Îl pot ucide. Bayle își flexă mâinile, mari cum era totul la el. E un bărbat slăbănog, dacă-mi aduc bine aminte. Obișnuit ca toată lumea să i se supună când vorbește. Nu se va aștepta să-i frângă grumazul cineva.

— Nu-i vei da niciodată de urmă ca să-l poți ucide, Bayle. Nu se va întâlni cu ea în același loc de două ori și chiar dacă ai urmări-o zi și noapte, el ar putea umbla deghizat. Nu poți ucide fiecare bărbat cu care ea stă de vorbă.

Încordându-și spatele, ea se apropie cu pași hotărâți de masa unde se afla cutia cu ustensilele ei de scris și deschise capacul. Călimara din sticlă legată cu argint și cu borcanul din argint cu nisip fuseseră cadoul din partea mamei ei atunci când preluase comanda prima oară. Teancul îngrijit de foi din hârtie fină purta

sigiliul pe care îl primise de curând, o sabie și o ancoră cu frânghie.

— Voi da în scris eliberarea ta din sclavie, zise ea, băgând în cerneală penița din argint, și-ți voi da suficienți galbeni ca să-ți cumperi un bilet. Penița aluneca pe coala de hârtie. Avusese întotdeauna un scris caligrafic. Înregistrările în jurnale trebuiau să fie lizibile. Mă tem că nu sunt suficienți ca să cumperi o corabie, dar e bine și-așa. Vei pleca cu primul vas. Rade-ți restul capului și nu vei avea necazuri. Este în continuare șocant să vezi bărbați chei fără peruci, dar până acum nimeni nu pare să…

Ea suspină când Bayle îi smulse foaia de sub peniță.

— Dacă vrei să mă eliberezi cu adevărat, nu-mi poți da porunci, zise el. Și-apoi, trebuie să te asiguri că mă pot întreține singur dacă mă vei elibera. Aruncă coala de hârtie în foc și privi cum aceasta se înnegrește și se răsucește. O corabie mi-ai zis și vreau să-ți ții promisiunea.

— Ascultă-mă cu băgare de seamă, zise ea pe un ton cât se poate de poruncitor, de care el nu fu deloc impresionat.

Trebuie să fi fost afurisita aia de rochie.

— Ai nevoie de echipaj, zise el peste ea, iar eu îți pot face rost de unul, chiar și-aici.

— La ce mi-ar fi de folos un echipaj? N-am corabie. Dacă aș avea, încotro aș putea naviga ca să nu-mi dea de urmă Căutătorul?

Bayle dădu din umeri de parcă acest lucru nu era important.

— Un echipaj, mai întâi. L-am recunoscut pe tânărul acela din bucătărie, cu fetița pe genunchii lui. Nu te mai strâmba. Nu-i nimic rău dacă te giugiulești nițel.

Își îndreptă spatele, pregătindu-se să îl pună la punct. Se încrunta, dar nu se strâmba. Cei doi se pipăiau în public ca niște animale, iar el era proprietatea ei! Nu îi putea vorbi astfel!

— Îl cheamă Mat Cauthon, continuă Bayle, chiar în momentul în care ea deschise gura. După veșminte, pare că s-a ajuns. Prima oară când l-am văzut, purta o haină de fermier și fugea din calea Trolocilor într-un loc de care se temeau până și aceștia. Ultima oară, jumătate din orașul Whitebridge era în flăcări, sau pe-aproape, iar un Myrddraal încerca să îi ucidă pe el și pe prietenii lui. N-am văzut cu ochii mei, dar dau crezare la cele auzite. Un bărbat care supraviețuiește trolocilor și unui Myrddraal poate fi folositor. Mai ales acum.

— Într-o bună zi, mârâi ea, va trebui să-i văd și eu pe acești Troloci și Myrddraali despre care tot pomenești.

Creaturile astea nu puteau fi atât de temut pe cât le descria el.

El zâmbi și clătină din cap. Știa care era părerea ei despre așa-zisele Creaturi ale Întunericului.

— Mai mult, Jupânul Cauthon a avut tovarăși pe corabia mea. Oameni de nădejde într-o situație ca asta. Pe unul îl știi și tu. Thom Merrilin.

Lui Egeanin i se tăie răsuflarea. Merrilin era un bătrân isteț, dar periculos, și fusese cu cele două Aes Sedai când ea îl întâlnise pe Bayle.

— Bayle, există vreo uneltire? Spune-mi. Rogu-te?

Nimeni nu spunea „rogu-te” unei proprietăți, nici măcar unui *so'jhin.* Oricum, numai dacă își dorea ceva cu ardoare.

Clătinând din nou din cap, el se rezemă cu o mână de polița din piatră a șemineului și privi încruntat flăcările.

— Într-adevăr, Aes Sedai uneltesc așa cum înoată peștii. Ele ar putea complota împreună cu Suroth, dar întrebarea este: ea poate complota împreună cu ele? Am văzut-o cum se uită la *damane,* de parcă ar fi niște câini râioși, plini de purici și boli contagioase. Oare ea ar putea să i se adreseze unei Aes Sedai? El își ridică privirea, iar ochii lui erau limpezi și senini, căci nu ascundeau nimic. Rostesc adevărul. Jur pe mormântul bunicii mele că nu știu nimic despre vreo uneltire. Dar și dac-aș ști de zece, tot nu l-aș lăsa pe Căutătorul acela sau pe altcineva să-ți facă vreun rău, indiferent care ar fi prețul.

Erau niște cuvinte pe care le-ar rosti orice *so'jhin* credincios, deși ea nu mai auzise ca vreunul să fie atât de direct, dar sentimentele erau aceleași. Doar că ea știa că el nu o spunea în acel sens. Niciodată.

— Îți mulțumesc, Bayle. Pentru a fi poruncitoare, o voce trebuia să fie calmă, iar ea era mândră că a ei era astfel în acel moment. Găsește-l pe acest Jupân Cauthon și pe Thom Merrilin, dacă vei putea. Să sperăm că se va putea face ceva.

El nu făcu nicio plecăciune înainte să plece, iar ea nici măcar nu se gândi să îl dojenească. Nici nu avea de gând să-l lase pe Căutător să pună mâna pe ea. Ar fi făcut orice ca să-l oprească. Ea luase această hotărâre înainte să o elibereze pe Bethamin. Umplu cupa ciobită cu coniac, intenționând să se îmbete atât de

tare, încât să nu mai poată gândi, însă, în schimb, se așeză și se uită la lichidul negru fără să ia măcar o înghițitură. Ar fi făcut orice. Lumină, nu era mai presus de Bethamin! Deși știa asta, nu avea să schimbe nimic. Ar fi făcut orice.

Far Madding
Dealurile din Kintara
Glancor
Poarta Caemlyn
Podul Ajalon
N
Piața Consiliului și Sala Consilulor
Culmile
Poarta Tear
Piețele străinilor
1. Piața Avharin
2. Piața Amhara
3. Piața Nethvin
Zonă de control
Cartierul oamenilor lacului
Podul Gyme
Podul Sudic
Podul Ikane
Poarta Illian
Daigan
5 km

CAPITOLUL 22
Din neant

Piața Amhara era una dintre cele trei din Far Madding unde străinilor le era îngăduit să facă negoț, dar, în ciuda numelui, uriașul loc nu semăna deloc cu o piață, căci nu existau tarabe și nici marfa nu era afișată la vedere. Câțiva călăreți, o mână de lectici cărate, purtători de livrele viu colorate și câte o trăsură ale cărei ferestre erau acoperite cu draperii își croiau drum prin mulțimea rarefiată, dar plină de viață pe care o puteai întâlni în orice oraș mare. Majoritatea erau înfășurați în mantiile lor ca să se apere de vântul care sufla dinspre lacul care înconjura orașul, frigul fiind acela care îi făcea să iuțească pasul, și nu vreo treabă urgentă. În jurul pieței, la fel ca în celelalte din oraș destinate străinilor, clădirile înalte din piatră ale bancherilor erau lipite de hanurile construite din același material, cu acoperișuri de ardezie, unde stăteau negustorii străini, și de depozite pătrățoase fără ferestre, unde aceștia își țineau bunurile. Toate erau îngrămădite printre grajduri din piatră și curți pentru căruțe îngrădite cu ziduri ridicate din materiale asemănătoare. În această perioadă a anului, hanurile erau doar pe sfert ocupate, în cel mai bun caz, iar depozitele și curțile pentru căruțe încă și mai goale, însă, la venirea primăverii, când negoțul va prinde din nou viață, negustorii urmau să plătească triplu pentru orice spațiu aveau să găsească.

Pe un piedestal rotund din marmură se afla statuia din marmură a lui Savion Amhara; era înaltă de doi pași și mândră în roba sa căptușită cu blană și cu un lanț de oficiu în jurul grumazului. Fața ei era severă sub diadema Primei Consiliere, bătută în nestemate, iar în mâna dreaptă strângea mânerul unei săbii, vârful acesteia odihnindu-se între condurii din picioare, în

vreme ce mâna ei stângă îi era ridicată și arăta cu degetul, drept avertisment, spre Poarta Tear, care se afla la vreo trei sferturi de milă depărtare. Far Madding depindea de negustorii din Tear, Illian și Caemlyn, dar Marele Consiliu era mereu prevăzător în ceea ce îi privea pe străini și obiceiurile corupte de pe meleaguri străine. Una dintre Gărzile Străzii cu coif de oțel, în haină din piele cusută cu pătrate de metal pe deasupra și o Mână Aurie pe umărul stâng, stătea sub statuie și folosea o prăjină din lemn ca să alunge porumbeii cenușii cu aripi negre. Savion Amhara era una dintre cele trei cele mai venerate femei din istoria Far Madding, cu toate că niciuna nu era cunoscută prea departe de malurile lacului. Doi bărbați din oraș erau pomeniți în fiecare istorie a lumii, deși acesta purtase numele de Aren Mador atunci când se născuse unul și Fel Moreina în cazul celuilalt. Însă Far Madding se străduia din răsputeri să îi dea uitării pe Raolin Darksbane și pe Yurian Stonebow. În realitate, acești doi bărbați erau motivul pentru care Rand se afla în Far Madding.

Câțiva oameni din Amhara îi aruncară o privire în timp ce trecea, însă nimeni nu-i aruncă și a doua privire. Că era de pe alte meleaguri era suficient de limpede, cu ochii lui albaștri și cu părul tuns până la umeri. Bărbații de prin partea locului și-l purtau, uneori, lung până la talie, legat la ceafă sau prins cu o agrafă. Veșmintele lui simple din lână nu săreau însă în ochi; erau genul pe care le-ar fi purtat un negustor de situație modestă, și nu era singurul fără mantie, în ciuda vânturilor care suflau dinspre lac. Majoritatea celorlalți erau kandori cu bărbi bifurcate sau arafellini cu cozi împletite cu clopoței, sau saldaeani cu nasul precum ciocul unui șoim, bărbați și femei care găseau această vreme blândă în comparație cu iarna din Ținutul de Hotar. Nimic la el nu trăda că n-ar fi fost și el din Ținutul de Hotar. În ceea ce îl privea, refuza să se lase afectat de frig, ignorându-l ca pe o muscă enervantă. O mantie l-ar fi putut incomoda dacă ar fi prins o ocazie să acționeze.

Pentru prima oară, nici măcar înălțimea lui nu atrăgea atenția. În Far Madding existau destul de mulți bărbați foarte înalți, puțini dintre ei fiind băștinași. Că veni vorba, însuși Manel Rochaid era mai scund decât Rand cu o palmă. Rand rămase cu mult în spatele bărbatului, lăsând oamenii și lecticile să se strecoare printre ei, ascunzându-i, uneori, prada. Cu părul vopsit

negru cu plantele pe care i le dăduse Nynaeve, el se îndoia că Asha’manul renegat l-ar fi observat chiar dacă și-ar fi întors capul. Cât despre el, nu își făcea griji că l-ar putea pierde pe Rochaid. Majoritatea bărbaților băștinași purtau culori șterse, cu broderie mai viu colorată pe piept și pe umeri și poate o agrafă bătută în nestemate în cazul celor mai avuți, în vreme ce negustorii străini preferau haine sobre, ca să nu pară putred de bogați, iar gărzile și căruțașii lor se înfofoleau în veșminte din lână aspră. Haina din mătase de un roșu-aprins a lui Rochaid sărea în ochi. Străbătea cu pași hotărâți piața asemenea unui rege, ținându-și o mână pe mânerul sabiei, iar mantia tivită cu blană flutura în urma lui, în bătaia vântului. Era un prost. Mantia aceea fâlfâitoare și sabia atrăgeau privirile. După mustața ceruită și răsucită putea trece drept murandian, care ar fi trebuit să tremure ca orice ființă normală, dar sabia aceea… Era prost făcut grămadă.

„*Tu ești prost, că ai venit în locul acesta*, gâfâi zgomotos Lews Therin în capul lui. *Nebunie! Nebunie! Trebuie să plecăm! Trebuie!*”

Ignorând vocea, Rand își trase mai bine mănușile pe mâini și continuă să îl urmărească de la distanță pe Rochaid. Câteva dintre Gărzile Străzii din piață îl urmăreau cu privirea pe bărbat. Străinii erau considerați drept scandalagii și iuți la mânie, iar murandianii erau renumiți. Un străin înarmat cu o sabie atrăgea întotdeauna atenția Gărzilor. Rand se bucura că și-o lăsase la han, în grija lui Min. Ea îi bântuia gândurile mai tare decât Elayne, Aviendha sau Alanna. Abia dacă se gândea la celelalte. Min părea vie înlăuntrul lui.

Când Rochaid ieși din piață, afundându-se și mai adânc în oraș, stoluri de porumbei țâșniră de pe acoperișuri, însă, în loc să planeze apoi să se înalțe spre cer, păsările se izbiră unele de altele, iar unele căzură bătând din aripi pe caldarâm. Oamenii suspinară, inclusiv Gărzile Străzii care îl priviră cu atâta atenție pe Rochaid cu o clipă în urmă. Bărbatul nu privi în urmă; nu ar fi avut importanță. Știa că Rand se afla în oraș fără să vadă efectele unui *ta’veren,* altminteri, nu s-ar fi aflat acolo.

Urmându-l pe Rochaid pe Strada Bucuriei, alcătuită, de fapt, din două străzi late și drepte, separate de un șir ordonat de copaci desfrunziți, Rand zâmbi. Probabil că Rochaid și tovarășii lui se credeau foarte isteți. Poate că descoperiseră harta cu

părțile nordice ale Câmpiilor Maredo pusă cu capul în jos, printre rafturile din Stânca din Tear, sau cartea despre orașele din sud pusă pe un raft greșit în biblioteca Palatului Aesdaishar din Chachin sau unul dintre celelalte indicii pe care el le lăsase în urma lui. Mici greșeli pe care le-ar face un om în grabă, însă două sau trei laolaltă sugerau o săgeată îndreptată spre Far Madding. Rochaid și ceilalți o descoperiseră repede, mai repede decât se așteptase el, sau fuseseră ajutați să descopere destinația. Oricum, nu avea importanță.

El nu știa de ce murandianul venise înaintea celorlalți, dar intuia că vor veni și restul, Torval și Dashiva, Gedwyn și Kisman, ca să încerce să ducă la bun sfârșit ceea ce stricaseră în Cairhien. Era păcat că niciunul dintre Rătăciți nu era suficient de nesăbuit încât să vină după el aici. Aceștia îi vor trimite pe ceilalți. El voia să îl ucidă pe Rochaid înainte să sosească restul, dacă va putea. Chiar și aici, unde erau toți pe picior de egalitate, era mai bine să reducă posibilitățile. Rochaid era în Far Madding de două zile, întrebând încoace și-ncolo despre un bărbat înalt cu părul roșcat, plimbându-se țanțoș, de parcă n-ar fi avut nicio grijă. Bărbatul dăduse peste câțiva bărbați care se potriveau descrierii, mai mult sau mai puțin, însă el credea în continuare că era vânătorul, nu cel vânat.

„*Ne-ai adus aici ca să murim!* se tânguia Lews Therin. Să fim *aici e o nebunie la fel de mare ca moartea!*”

Rand ridică din umeri stânjenit. Era de acord cu ultima idee a vocii. Va fi la fel de bucuros ca Lews Therin să plece, însă, uneori, nu aveai de ales decât între a sări din lac în puț. Rochaid era în fața lui, aproape la o aruncătură de băț. Acum, doar asta conta.

Prăvăliile și hanurile din piatră cenușie de pe Strada Bucuriei se schimbau cu cât Rand se îndepărta mai mult de Piața Amhara. Argintarii îi înlocuiau pe cuțitari, iar apoi aurarii îi înlocuiau pe argintari. Croitoresele și croitorii afișau veșminte din mătase brodată și brocart în loc de veșminte din lână. Trăsurile care treceau acum huruind pe pietrele cubice aveau sigilii lăcuite pe uși și perechi de câte patru sau șase cai de aceeași culoare și mărime, iar călăreții erau suiți pe cai taireni pursânge sau de rasă. Lecticile cărate de cărăuși care înaintau în pas alert deveneau aproape la fel de comune ca trecătorii, iar aceștia din urmă, proprietari de prăvălii în haine sau rochii cu

broderii dese pe piept și pe umeri erau depășiți numeric de oameni în livrele la fel de viu colorate precum cele ale cărăușilor de lectici. Adesea, bucăți din sticlă colorată ornau agrafele din părul bărbaților sau, uneori, perle sau pietre semiprețioase, deși puțini dintre cei întreținuți de soții cu nestemate umblau pe jos. Doar vântul rece și Gărzile Străzii, care patrulau câte trei, cu ochii în patru, rămăseseră aceleași. Nu erau atât de multe ca în Piețele Străinilor, însă de îndată ce o patrulă se îndepărta își făcea apariția o alta și ori de câte ori o stradă mai lată decât o alee se intersecta cu Strada Bucuriei, găseai un turn de pază din piatră cu două Gărzi așteptând la baza lui, în caz că bărbatul din el observa vreo primejdie. Ordinea publică era păstrată cu rigurozitate în Far Madding.

Rand se încruntă când Rochaid continuă să înainteze de-a lungul străzii. Oare se îndrepta spre Piața Consiliului, din mijlocul insulei? Nu era nimic acolo în afară de Sala Consilierilor, monumente care dăinuiau de mai bine de cinci sute de ani, când Far Madding fusese capitala națiunii Maredo, și casele de contabilitate ale celor mai bogate femei din oraș. În Far Madding, un bărbat bogat era unul a cărui soție îi dădea o alocație generoasă sau un văduv care fusese întreținut. Poate că Rochaid se întâlnea cu Iscoadele Celui Întunecat. Dar dacă era așa, atunci de ce așteptase bărbatul?

Dintr-odată îl luă cu amețeală; o față întunecată îi apăru o clipă dinaintea ochilor, iar el se clătină și se lovi de un trecător. Mai înalt decât Rand și purtând o livrea verde-deschis, bărbatul cu părul auriu își mută coșul mare pe care îl căra și se apără de Rand cu blândețe. O cicatrice lungă și neregulată îi brăzda obrazul ars de soare. Plecându-și capul, el îngână o scuză și plecă în grabă.

Îndreptându-se, Rand mârâi o înjurătură în sinea lui.

„*I-ai distrus deja*, îi șopti Lews Therin în cap. *Acum trebuie să distrugi pe altcineva, și nu înainte de vreme. Mă întreb câți vom ucide noi trei până la sfârșit.*”

„*Taci din gură!*”, gândi Rand înfuriat, însă îi răspunse un râs batjocoritor. Nu întâlnirea cu un bărbat Aiel îl tulburase. Văzuse mulți de când venise în Far Madding. Dintr-un anume motiv, sute de Aieli care fugiseră după ce aflaseră adevărul istoriei lor ajunseseră aici, încercând să urmeze Calea Frunzei, deși habar nu aveau ce presupunea asta decât că urmau să fie o viață

gai'shain. El nici măcar nu era îngrijorat în privința amețelii sau de fața pe care o zărise pe jumătate atunci când aceasta apăruse. Înaintea lui, o trăsură trasă de șase cai cenușii trecu huruind prin mulțimea de lectici și oameni în livrele care se grăbeau, și bărbați, și femei, care intrau și ieșeau din prăvălii, însă nu zări nicio haină roșie. Lovi cu pumnul înmănușat în palmă, iritat.

Era o prostie să meargă mai departe pe bâjbâite. Putea să dea nas în nas cu bărbatul sau chiar să fie văzut. Până în acel moment, Rochaid credea că Rand nu știa că el se afla în oraș, un avantaj prea important ca să îl irosească. Cunoștea unde era odaia lui Rochaid, într-unul dintre hanurile preferate de bărbații străini. Putea hoinări pe-afară mâine și să aștepte o altă ocazie. Ceilalți ar putea sosi în timpul nopții. Credea că putea ucide doi deodată, sau poate chiar pe toți cinci, însă nu putea face asta în tăcere. Va fi rănit luptând împotriva celor cinci și, în cel mai bun caz, va fi nevoit să renunțe la sabie, ceea ce nu își dorea să facă. O primise în dar de la Aviendha. În cel mai rău caz...

Zări un crâmpei din mantia tivită cu blană, fluturând în vânt, înainte să dispară după un colț. O luă la fugă într-acolo. Gărzile care stăteau de strajă lângă turn luară poziția de drepți, iar bărbatul din turn își desprinse zornăitoarea de la curea.

Una dintre gărzile de jos își ridică măciuca lungă, în vreme ce cealaltă își luă prăjina pe care o lăsase rezemată de treptele turnului. Capătul bifurcat era menit să prindă și să imobilizeze un braț, un picior sau un grumaz, iar prăjina însăși era prevăzută cu benzi din fier menite să pareze orice lovitură de sabie sau de topor. Gărzile îl priveau cu atenție, cu ochi aspri.

El îi salută din cap și le zâmbi, apoi aruncă o privire îndrăzneață pe străduța lăturalnică, cercetând mulțimea de acolo. Nu era un hoț fugar, ci un bărbat care încerca să ajungă din urmă pe cineva. Măciuca fu agățată la locul ei, în cuiul de la curea, iar prăjina fu rezemată din nou de trepte. El nu se uită din nou la gărzi. Zări în față acea mantie și poate o haină roșie, când proprietarul acestora o luă pe o altă stradă.

Ridicându-și mâna ca și când ar fi salutat pe cineva, Rand o luă în grabă după bărbat, evitând oamenii și tarabele vânzătorilor ambulanți. Vânzătorii care expuneau tot soiul de ace și piepteni pe tăvi încercau să le atragă atenția lui sau celorlalți prin strigătele lor. Aici, puțini oameni purtau broderii,

iar un bărbat cu părul legat cu un șnur era un lucru mult mai obișnuit chiar decât cea mai simplă agrafă. Aceste străzi erau înghesuite și strâmbe, un labirint încâlcit unde hanuri ieftine și clădiri de apartamente din piatră de trei sau patru etaje dominau peste prăvăliile măcelarilor, ale lumânărarilor și ale bărbierilor, ale tinichigiilor, ale olarilor și ale dogarilor. Trăsurile nu ar fi încăput pe acele străzi și nu existau nici lectici, nici călăreți, ci doar o mână de servitori în livrele care cărau coșuri, îndeplinind diferite comisioane, și care se plimbau țanțoși și priveau de sus pe oricine în afară de Gărzile Străzii. Patrulele și turnurile lor de veghe existau chiar și aici.

În cele din urmă, el se apropie suficient de mult ca să îl vadă bine pe bărbatul pe care îl urmărea. Lui Rochaid îi venise, în sfârșit, mintea la cap ca să își strângă mantia pe lângă el, ascunzându-și haina roșie și sabia inutilă, deși nu încăpea îndoială cine era. Adevărul fie spus, el părea acum că încearcă să evite să fie observat, căci se furișa pe marginea străzilor și mai că se freca cu umărul de vitrinele prăvăliilor. Brusc, aruncă pe fugă o privire în jurul lui, apoi țâșni pe o alee între o prăvălie micuță a unui meșteșugar ce împletea coșuri din nuiele și un han a cărui tăblie era atât de murdară, încât denumirea era complet ascunsă. Rand schiță un zâmbet și nu mai irosi timpul, ci o luă în grabă după el. Pe aleile din Far Madding nu existau nici Gărzi ale Străzii, nici turnuri de supraveghere.

Aleile acelea erau încă și mai strâmbe decât străzile pe care Rand le părăsise, formând un labirint în interiorul fiecărui cvartal al orașului. Chiar dacă îl pierduse din vedere pe Rochaid, Rand îi auzea cizmele tropăind pe pietrișul umed. Sunetul răsuna și se multiplica din cauza pereților din piatră fără ferestre până când el abia dacă își mai dădea seama de unde venea. Însă continuă să îl urmărească, alergând de-a lungul pasajelor unde abia încăpeau doi oameni umăr la umăr. Asta dacă erau prietenoși. De ce pătrunsese Rochaid în acel labirint? Indiferent încotro se îndrepta, el voia să ajungă acolo repede. Dar n-avea de unde să știe cum să folosească aleile ca să ajungă dintr-un loc într-altul.

Dintr-odată, Rand își dădu seama că singurele cizme pe care le auzea erau ale lui și se opri în loc. Tăcere. Din locul în care se afla, vedea alte trei alei înguste pornind din cea pe care se afla el. Abia mai suflând, ciuli urechile. Tăcere. Mai că hotărî să facă cale-ntoarsă. Apoi auzi un zdrăngănit îndepărtat care răsună din

gura celei mai apropiate alei, ca și când cineva ar fi lovit întâmplător cu piciorul o piatră care se izbise de perete. Mai bine să-l omoare pe bărbat și să termine treaba.

Rand coti pe alee și îl găsi pe Rochaid, care îl aștepta.

Murandianul își azvârlise din nou mantia pe spate și își ținea ambele mâini pe mânerul sabiei. Mânerul și teaca purtau sigiliul păcii din sârmă foarte fină, în stilul Far Madding. Bărbatul afișa un mic zâmbet atotcunoscător.

— Ai fost la fel de ușor de ademenit ca un porumbel, zise el, începând să-și scoată sabia. Sârmele fuseseră tăiate, apoi legate astfel încât să lase impresia că erau intacte la o primă vedere. Ia-o la fugă, dacă vrei.

Rand nu o luă la fugă. În schimb, păși în față, lovind cu mâna stângă mânerul sabiei lui Rochaid, blocând tăișul scos pe jumătate din teacă. Bărbatul făcu ochii mari de mirare, însă tot nu își dădu seama că pauza pentru a jubila îi adusese deja moartea. Se dădu în spate, încercând să-și facă loc pentru a-și scoate sabia, însă Rand îl urmă fără probleme, ținând sabia blocată, și se roti din șolduri lovindu-l cu pumnul în grumaz. Cartilagiul trosni zgomotos, iar renegatul dădu uitării să mai încerce să omoare pe cineva. Dându-se în spate clătinându-se pe picioare, cu ochii mari cât cepele de uimire, el își prinse grumazul cu ambele mâini și încercă disperat să tragă aer în piept prin traheea distrusă.

Rand se pregătea deja să aplice lovitura mortală, chiar sub sternul bărbatului, când auzi în spatele lui un mic sunet și, brusc, zâmbetul batjocoritor al lui Rochaid căpătă un nou înțeles. Trăgându-i lui Rochaid picioarele de sub el, Rand se lăsă să cadă la pământ, peste bărbat. Metalul legănat cu putere lovi peretele de piatră și un bărbat înjură. Apucând sabia lui Rochaid, Rand se rostogoli, scoțând sabia din teacă în timp ce se rostogoli. Rochaid scoase un țipăt gâlgâit când Rand ajunse pe vine, întorcându-se cu fața spre inamic.

Raefar Kisman rămase cu ochii pironiți la Rochaid, căci tăișul menit pentru a-l înjunghia pe Rand pătrunsese în pieptul lui Rochaid. Sângele se ivi pe buzele murandianului, în timp ce își înfipse călcâiele în pământ și își umplu mâinile de sânge când apucă tăișul ascuțit ca și când ar fi vrut să și-l scoată din piept. De statură medie și palid pentru un tairen, Kisman purta veșminte la fel de simple ca ale lui Rand, cu excepția

centironului. Dacă și-ar fi ascuns-o sub mantie, ar fi putut merge oriunde în Far Madding fără să fie observat.

Disprețul lui dură doar o clipă. Când Rand se ridică în picioare, pregătit cu sabia în ambele mâini, Kisman o scoase pe a lui din trupul lui Rochaid și nu se mai uită la complicele lui, care se zvârcolea. Îl privea pe Rand, mișcându-și mâinile agitat de-a lungul mânerului lung. Fără îndoială că se număra printre aceia care erau atât de mândri că puteau conduce Puterea ca armă, încât nu se sinchisise să învețe cum să mânuiască sabia. Rand învățase, însă. Rochaid să mai zvârcoli o dată, apoi rămase nemișcat, cu ochii pironiți la cer.

— E timpul să mori, zise Rand încet, însă când dădu să avanseze, se auzi un zornăit undeva în spatele tairenului. Un zornăit necontenit, apoi un altul.

Erau Gărzile Străzii.

— Ne vor aresta pe amândoi, zise Kisman cu răsuflarea întretăiată, părând cuprins de panică. Dacă ne vor găsi lângă cadavru, ne vor *spânzura* pe amândoi! Știi prea bine asta!

Bărbatul avea dreptate, cel puțin parțial. Dacă Gărzile îi vor găsi acolo, amândoi vor fi duși în temnița de sub Sala Consilierilor. Zornăitul se auzi din nou, mai aproape. Gărzile trebuie să fi observat trei bărbați pătrunzând pe furiș unul după celălalt pe aceeași alee. Poate chiar îi văzuseră sabia lui Kisman. Rand încuviință din cap, fără tragere de inimă.

Tairenul se dădu în spate cu băgare de seamă și, când văzu că Rand nu făcu nicio mișcare ca să-l urmeze, își vârî sabia în teacă și o luă la fugă ca un nebun, mantia neagră fluturând în urma lui.

Rand aruncă sabia împrumutată pe trupul neînsuflețit al lui Rochaid și o luă la fugă în direcția opusă. Nu se auzea încă niciun zornăit în acea direcție. Cu puțin noroc, va putea pătrunde din nou pe stradă, pierzându-se în mulțime, fără să fie văzut. Avea și alte griji în afară de ștreang. Era sigur că dacă își scotea mănușile și își arăta Dragonii de pe brațe, ar scăpa de spânzurătoare. Însă Consiliile proclamaseră acceptarea acelui decret ciudat pe care îl emisese Elaida. Odată ce el va fi ajuns în temniță, va rămâne acolo până când Turnul Alb va trimite după el. Prin urmare, fugea cât îl țineau picioarele.

Pierzându-se în mulțime, Kisman răsuflă ușurat când trei Gărzi ale Străzii pătrunseseră fugind pe aleea din care tocmai ieșise el. Ținându-și mantia strâns pe lângă corp ca să-și ascundă sabia din teacă, se deplasă odată cu mulțimea, nu mai repede decât unii sau mai încet decât alții. Nu făcea nimic care să atragă atenția vreunei Gărzi. Două Gărzi trecură pe lângă el cu un prizonier vârât într-un sac mare, care atârna de o prăjină pe care aceștia o cărau pe umeri. Doar capul bărbatului era afară, iar ochii i se mișcau întruna când într-o parte, când într-alta. Kisman se cutremură. Putea fi el, arză-l-ar focu'! El!

Fusese un nebun că îl lăsase pe Rochaid să îl convingă să facă asta. Trebuiau să aștepte până când soseau și ceilalți, furișându-se în oraș unul câte unul ca să nu fie observați. Rochaid voia să se bucure de gloria de a fi cel care îl ucisese pe al'Thor; murandianul arsese de dorința de a dovedi că era mai bun decât acela. Acum murise din cauza asta, aducându-i cât pe ce moartea și lui Raefar Kisman odată cu el. Asta îl înfuria și pe Kisman. El își dorea puterea mai mult decât gloria, poate să domnească peste Tear din Piatră. Poate chiar mai mult. Voia să trăiască o veșnicie. Toate acestea îi fuseseră făgăduite; i se cuveneau. În parte era furios și pentru că nu era sigur că trebuiau să îl ucidă pe al'Thor. Marele Senior știa că el își dorea asta – nu va avea liniște până când bărbatul nu era mort și îngropat! Și totuși…

— Ucideți-l, le poruncise M'Hael, înainte să îi trimită în Cairhien, însă el fusese nemulțumit că ei fuseseră descoperiți și că eșuaseră.

Far Madding avea să fie ultima lor șansă; el rostise răspicat acest lucru. Dashiva dispăruse, pur și simplu. Kisman nu știa dacă acesta fugise sau M'Hael îl omorâse, și nici nu îi păsa.

— Omorâți-l, le poruncise Demandred mai târziu, însă adăugase că mai bine și-ar da viața decât să îngăduie din nou să fie descoperiți. De nimeni, nici măcar de M'Hael, de parcă acesta nu cunoștea porunca lui Taim.

Și mai târziu încă, Moridin spusese:

— Ucideți-l dacă trebuie, dar, mai presus de orice, aduceți-mi tot ce se află în posesia lui. Astfel vi se vor mai ierta din greșelile anterioare.

Bărbatul susținea că era unul dintre Numiți, și nimeni nu era suficient de nebun să susțină asta dacă nu era adevărat. Cu

toate acestea, el părea să considere bunurile lui al’Thor mai importante decât moartea acestuia, uciderea acestuia fiind fortuită și nu cu adevărat necesară.

Aceștia doi erau singurii Numiți pe care îi cunoștea Kisman, însă îi dădeau dureri de cap. Erau mai răi decât Cairhienin. El bănuia că ceea ce ei lăsau nespus putea omorî un bărbat mai repede decât un ordin semnat de un Înalt Senior. Ei bine, odată ce Torval și Gedwyn vor fi sosit, vor putea găsi…

Brusc, el simți o înțepătură în brațul drept și privi consternat pata de sânge ce se răspândea pe mantia lui. Nu o simțea ca pe o tăietură adâncă și niciun pungaș nu i-ar fi tăiat antebrațul.

— El îmi aparține, șopti un bărbat în spatele lui, însă când se întoarse, nu văzu decât oamenii de pe stradă, fiecare văzându-și de treburile lui.

Cei puțini care observară pata întunecată de pe mantia lui își feriră repede privirile. Pe meleagul acesta, nimeni nu voia să fie asociat nici măcar cu cel mai mic act de violență. Se pricepeau să ignore ceea ce nu voiau să vadă.

Rana îi zvâcnea, usturându-l mai tare decât la început. Lăsându-și mantia în bătaia vântului, Kisman apăsă cu mâna stângă tăietura însângerată de pe mânecă. Când își atinse brațul, și-l simți umflat și fierbinte. Dintr-odată, se uită îngrozit la mâna lui dreaptă, privind cum aceasta începea să se înnegrească și să se umfle ca a unui cadavru vechi de o săptămână.

O luă la fugă înnebunit, împingându-i pe oameni din calea lui, doborându-i la pământ. Nu știa cum i se întâmplase una ca asta, cum fusese posibil, însă era sigur de urmări. Dacă va reuși să iasă din oraș și să ajungă dincolo de lac, pe dealuri, atunci avea o șansă. Un cal. Avea nevoie de un cal! Trebuia să aibă o șansă. I se făgăduise că va trăi o veșnicie! Nu vedea decât oameni pe jos, care se dădeau la o parte din calea lui. I se păru că auzi zornăitul Gărzilor, dar era la fel de posibil ca pulsul să îi fi bubuit în urechi. Totul începea să se întunece. Se izbi cu fața de ceva tare și știu că se prăbușise la pământ. Ultimul lui gând fu acela că unul dintre Numiți hotărâse să îl pedepsească, însă nu își putea da seama pentru ce anume.

Doar câțiva oameni ședeau la mesele rotunde din salonul

hanului Coroana din Maredo când intră Rand. În ciuda numelui grandios, era un han modest, cu douăzeci și patru de camere la cele două etaje de deasupra. Pereții tencuiți ai salonului erau văruiți în galben, iar bărbații care serveau la mesele de aici purtau șorțuri lungi și galbene. Șemineurile din piatră, care se aflau într-un capăt și în celălalt al încăperii, ofereau o căldură plăcută în comparație cu frigul de afară. Obloanele erau bătute în cuie, însă lămpile atârnate pe pereți alungau semiîntunericul. Mirosul care venea din bucătărie promitea un prânz gustos alcătuit din pește din lac. Lui Rand i-ar fi părut rău dacă ar fi ratat așa ceva. Bucătarii de la Coroana din Maredo erau foarte pricepuți.

Îl zări pe Lan șezând singur la o masă, lângă perete. Șnurul din piele împletit care îi ținea părul atrăgea privirile piezișe ale celorlalți bărbați, însă el refuza să renunțe la a purta *hadori* fie și pentru puțin timp. Întâlni privirea lui Rand, iar când acesta îi făcu un semn din cap spre scările din spatele încăperii, Lan nu irosi timpul cu priviri întrebătoare; puse pe masă cupa de vin și se ridică în picioare, îndreptându-se spre scări. Chiar dacă avea un mic cuțit la cingătoare și părea periculos, nu putea face nimic în această privință. Câțiva bărbați de la celelalte mese aruncară o privire în direcția lui Rand, însă, dintr-un anume motiv, își luară repede ochii de la el când acesta le întâlni privirile.

Rand se opri aproape de bucătărie, lângă ușa Odăi Femeilor. Bărbații n-aveau voie înăuntru. În afară de câteva flori pictate pe pereții galbeni, Salonul Femeilor nu era cu mult mai elegant decât salonul principal, deși lămpile erau și ele pictate în galben, precum și partea din față a șemineului. Șorțurile galbene pe care le purtau femeile care serveau la mesele de aici nu se deosebeau de cele pe care le purtau bărbații din salon. Jupâneasa Nalhera, hangița zveltă, cu părul cărunt, ședea la aceeași masă cu Min, Nynaeve și Alivia, sporovăind și râzând împreună la o ceașcă de ceai.

Rand își încleștă fălcile când o zări pe fosta *damane.* Nynaeve susținu că femeia insistase să vină și ea, însă el nu credea că cineva putea „insista” în fața Nynaevei. Ea o voia pe Alivia acolo dintr-un anume motiv. Se purtase într-un mod misterios, de parcă s-ar fi străduit din răsputeri să fie Aes Sedai, încă de când el se întorsese la ea, după ce o părăsise pe Elayne. Toate trei

femeile purtau rochii cu guler înalt, după moda din Far Madding, cu broderii bogate din flori și păsări pe corsaj și pe umeri, care le ajungeau până sub bărbii, deși, uneori, Nynaeve bombănea din această cauză. Fără îndoială că ea ar fi preferat lâna aspră din Ținutul celor Două Râuri în detrimentul materialului fin de aici. Pe de altă parte, ca și când punctul roșu *ki'sain* de pe fruntea ei n-ar fi fost suficient ca să atragă toate privirile, ea se împodobise de parcă ar fi participat la o audiență regală. Cingătoarea subțire din aur și colierul lung, precum și nenumăratele brățări, toate în afară de una, erau bătute în safire albastre și nestemate strălucitoare, verzi, pe care el nu le cunoștea, iar pe fiecare deget de la mâna dreaptă purta un inel asortat. Inelul ei cu Marele Șarpe era ascuns pe undeva, ca să nu atragă atenția, deși restul atrăgeau atenția de zece ori mai mult. Mulți oameni n-ar fi recunoscut inelul de Aes Sedai dacă l-ar fi văzut, însă oricine își putea da seama că acele nestemate costau mulți bani.

Rand își drese glasul și își plecă fruntea.

— Soție, trebuie să-ți vorbesc în odaia de sus, zise el, aducându-și aminte în ultima clipă să adauge: dacă nu ți-e cu supărare.

El nu reuși să pară mai grăbit de-atât și să păstreze bunele maniere, însă nădăjduia că ele nu vor zăbovi. Ar putea-o face, fie doar ca să îi arate hangiței că nu săreau când el pocnea din degete. Dintr-un anume motiv, oamenii din Far Madding păreau să creadă că femeile de pe alte meleaguri se executau atunci când bărbații le porunceau!

Min se răsuci pe scaun ca să-i zâmbească, așa cum o făcea mereu atunci când el îi zicea „soție". Senzația pe care i-o transmitea era aceea de căldură și încântare, brusc însuflețită de amuzament. Ea găsea situația lor din Far Madding foarte amuzantă. Aplecându-se spre Jupâneasa Nalhera fără să-și ia privirea de la el, zise ceva în șoaptă care o făcu pe femeia mai în vârstă să chicotească, iar pe Nynaeve să afișeze o expresie îndurerată.

Când Alivia se ridică în picioare, nu mai semănă deloc cu femeia supusă de care el își aminti vag că o dăduse pe mâna lui Taim. Toate acele femei *sul'dam* și *damane* capturate fuseseră o povară de care el se bucura că se eliberase. Nimic mai mult. Avea fire albe în păru-i auriu și linii fine în colțurile ochilor, însă

acei ochi erau aspri acum.

— Ei bine? zise ea, coborându-și privirea la Nynaeve, însă, cumva, ea reuși să-i confere acestui cuvânt o nuanță și critică, și poruncitoare.

Nynaeve îi aruncă o privire dușmănoasă femeii, apoi se ridică în picioare fără să se grăbească și își netezi poalele. Cel puțin, se ridică în picioare.

Rand nu mai așteptă și o luă la fugă pe scări în sus. Lan aștepta în capul scărilor, unde deja nu se mai vedea din salonul de jos. Rand îi povesti pe scurt în șoaptă ce se întâmplase. Expresia de pe fața împietrită a lui Lan nu se schimbă deloc.

— Măcar unul dintre ei e mort, zise el, întorcându-se spre odaia pe care o împărțea cu Nynaeve. O să strâng lucrurile noastre.

Rand se afla deja în odaia pe care o împărțeau cu Min și scotea în grabă hainele din dulapul înalt și le îndesa oriunde încăpeau în coșurile de răchită când intră ea. Urmată de Nynaeve și de Alivia.

— Lumină, o să strici toate lucrurile noastre astfel! exclamă Min, împingându-l cu umărul de lângă coș. Ea începu să scoată veșmintele și să le împăturească cu grijă pe pat, lângă sabia lui. De ce ne strângem lucrurile? întrebă ea, însă nu-i oferi șansa să răspundă. Jupâneasa Nalhera zice că n-ai fi atât de bosumflat dacă te-aș arde cu nuiaua în fiecare dimineață. Ea izbucni în râs, scuturând una dintre hainele pe care nu le purta acolo. El îi spusese că îi va cumpăra altele noi, însă ea refuză să renunțe la hainele ei brodate și la pantaloni. I-am spus că voi lua în seamă sugestia ei. Îi place foarte mult de Lan. Dintr-odată, ea începu să vorbească pițigăiat, imitând-o pe hangiță. Un bărbat îngrijit și blajin este de preferat în locul unei fețe frumoase, așa zic eu.

Nynaeve pufni.

— Ce femeie vrea un bărbat care să treacă prin apă și foc ori de cât ori are ea chef?

Rand se holbă la ea, iar Min rămase cu gura căscată. Era exact ceea ce făcea Nynaeve cu Lan, iar Rand nu putea pricepe cum reușea să suporte Lan.

— Te gândești prea mult la bărbați, Nynaeve, zise Alivia, cu vocea-i tărăgănată.

Nynaeve se încruntă, însă, în loc să zică ceva, ea rămase pe loc, pipăindu-și una dintre brățări, o podoabă ciudată, cu lanțuri

plate din aur care se întindeau pe dosul palmei ei stângi spre inelele de pe cele patru degete. Femeia mai în vârstă clătină din cap de parcă ar fi fost dezamăgită că nu declanșase o reacție.

— Strâng lucrurile pentru că trebuie să plecăm, și repede, zise în grabă Rand.

Poate că Nynaeve era liniștită în acel moment, oricât de ciudat ar fi fost, însă dacă fața i se va întuneca și mai tare, va începe să se tragă de coadă și să țipe până când nimeni nu va mai putea scoate o vorbă ore în șir.

Înainte ca el să termine de zis aceeași poveste pe care i-o spusese lui Lan, Min se opri din a împături hainele și începu să-și pună cărțile în cel de-al doilea coș, suficient de grăbită, încât nu mai avut timp să le acopere cu mantii, așa cum îi stătea în obicei. Celelalte două femei stăteau și se holbau la el de parcă ar fi fost prima oară când îl vedeau. Crezând că acestea nu înțeleseseră la fel de repede ca Min, el adăugă, pierzându-și răbdarea:

— Rochaid și Kisman m-au prins în ambuscadă. Știau că îi urmăream. Kisman a scăpat. Dacă știe de hanul acesta, el, Dashiva, Gedwyn și Torval și-ar putea face cu toții apariția aici, poate în două sau trei zile, sau poate într-o oră sau mai puțin.

— Nu sunt oarbă, zise Nynaeve, continuând să se holbeze la el. În vocea ei nu se simțea înflăcărarea; oare protesta doar de dragul de a protesta? Dacă vrei să te grăbești, ajut-o pe Min în loc să pierzi vremea ca un tont.

Ea îl privi îndelung o clipă, apoi clătină din cap înainte să plece.

Alivia se opri în loc înainte s-o urmeze, aruncându-i o privire dușmănoasă lui Rand. Nu, nu mai avea deloc un aer supus.

— Ți-ai putea găsi sfârșitul astfel, zise ea, pe un ton dezaprobator. Ai prea multe de făcut înainte să fii ucis. Trebuie să ne lași să te ajutăm.

El se încruntă la ușa care se închidea în urma ei.

— Ai avut vreo viziune despre ea, Min?

— Tot timpul, dar nu dintre acelea la care te referi tu. Nu pricep nimic din ele.

Ea se uită la o carte și strâmbă din nas, apoi o puse deoparte. Existau șanse mici ca să renunțe la un singur volum din biblioteca ei nu atât de mică. Fără îndoială că voia s-o ia cu ea și să o citească cu prima ocazie. Petrecea mult timp cu nasul în

cărțile alea.

— Rand, zise ea încet, ai făcut toate astea, ai ucis un om și l-ai înfruntat pe un altul, și… Rand, n-am *simțit* nimic. În legătură, adică. Nu tu teamă, nu tu furie. Nici măcar *îngrijorare.* Nimic.

— N-am fost furios pe el. Clătinând din cap, el începu să îndese din nou hainele în coș. Trebuia ucis, atâta tot. Și de ce m-aș teme?

— Oh, zise ea în șoaptă. Înțeleg.

Ea se aplecă din nou deasupra cărților. Legătura rămase foarte fermă, ca și când ea ar fi fost cufundată în gânduri, însă exista un fir rebel care șerpuia prin acea tăcere.

— Min, îți făgăduiesc că n-am să îngădui să pățești ceva.

El nu știa dacă va putea să-și țină promisiunea, dar intenționa să încerce.

Ea îi zâmbi aproape râzând. Lumină, cât era de frumoasă!

— Știu asta, Rand. Nici eu n-am să îngădui să pățești ceva. Iubirea pluti prin legătură ca dogoarea soarelui de amiază, însă Alivia are dreptate. Trebuie să ne lași să te ajutăm cumva. Dacă ni-i vei descrie pe acești indivizi suficient de bine, am putea pune întrebări. Cu siguranță nu vei putea scotoci prin tot orașul de unul singur.

„*Suntem morți*, murmură Lews Therin. *Morții ar trebui să tacă în mormintele lor, dar n-o fac niciodată*."

Rand abia dacă auzea vocea din capul lui. Brusc, știu că nu era nevoie să îi descrie pe Kisman și pe ceilalți. Îi putea desena atât de bine, încât toată lumea să le recunoască chipurile. Doar că el nu putuse să deseneze niciodată. Însă Lews Therin putea. Asta ar fi trebuit să-l înspăimânte. Ar fi trebuit.

Isam se plimba prin odaie, cercetând la lumina mereu prezentă a *Tel'aran'rhiod*-ului*.* Așternuturile patului se transformară din șifonate în frumos întinse de la o privire la alta. Plapuma se schimbă din cea înflorată într-una neagră, apoi într-una strălucitoare. Efemerul se schimba mereu aici, însă el abia dacă mai observa acest lucru. El nu putea folosi *Tel'aran'rhiod-*ul așa cum puteau Numiții, însă aici se simțea cel mai liber. Aici putea fi cine voia să fie. Chicoti la acest gând.

Oprindu-se lângă pat, scoase cu grijă din teci cele două pumnale otrăvite și ieși din Lumea Nevăzută în cea reală.

Făcând asta, el deveni Luc. I se părea potrivit.

Odaia era întunecată în lumea reală, însă lumina lunii care pătrundea prin singura fereastră era suficientă ca să discearnă formele a doi oameni care dormeau sub cuverturi. Fără nicio șovăire, el vârî câte un pumnal în fiecare. Aceștia se treziră țipând slab, însă el scoase lamele și îi înjunghie din nou de mai multe ori. Datorită otrăvii, era puțin probabil ca vreunul dintre ei să fi avut forța de a striga suficient de tare încât să fie auzit de afară, însă el voia să își revendice acest omor într-un fel în care otrava nu i-l putea garanta. În curând, aceștia încetară să se mai zvârcolească după ce le vârî lama pumnalului între coaste.

Ștergând lamele pumnalelor de plapumă, le vârî la loc în teacă cu aceeași grijă cu care le scosese. Primise multe daruri, însă imunitatea la otravă sau la alte arme nu se număra printre ele. Apoi scoase din buzunar o lumânare scurtă și suflă în cenușa lăsată de cărbunii din vatra șemineului ca să poată aprinde fitilul. Lui îi plăcea să îi vadă pe oamenii pe care îi ucidea, dacă nu putea în timp ce o făcea. Simțise o plăcere deosebită să le vadă pe cele două Aes Sedai din Stânca din Tear. Expresiile mirate de pe fețele lor când apăruse din neant, groaza de pe fețele lor atunci când își dăduseră seama că el nu venise ca să le salveze erau amintiri neprețuite. Acela fusese Isam, nu el, însă amintirile nu erau mai puțin neprețuite. Niciunul dintre ei nu avusese prea des ocazia să ucidă o Aes Sedai.

Privi o clipă cu atenție fețele bărbatului și femeii care zăceau întinși în pat, apoi stinse fitilul lumânării cu degetele și o puse la loc în buzunar, înainte să intre din nou în *Tel'aran'rhiod.*

Patronul lui din acel moment îl aștepta. Era bărbat, de asta era sigur, însă Luc nu se putea uita la el. Nu era ca în cazul acelor Vinețiі, pe care, pur și simplu, nu îi observai. Odată, el îl ucisese pe unul, chiar în Turnul Alb. Aceștia erau reci și goi la atingere. Fusese ca și când ar fi ucis un cadavru. Nu, bărbatul acesta făcuse ceva cu Puterea, astfel încât lui Luc să-i alunece ochii de la el așa cum apa alunecă pe sticlă. Chiar zărit cu coada ochiului, el apărea nedeslușit.

— Perechea ce doarme în odaia asta va dormi de-a pururi, zise Luc, însă bărbatul era chel, iar femeia, căruntă.

— Păcat, zise bărbatul, iar vocea lui părea să se topească în urechile lui Luc.

El nu ar fi putut să o recunoască dacă ar fi auzit-o fără deghizare. Bărbatul trebuia să fie unul dintre Numiți. Puțini în afară de Numiți știau cum să ajungă la el, și niciunul dintre bărbații care se numărau printre cei puțini nu putea conduce sau nu ar fi îndrăznit să încerce să îi poruncească. Toți îi cerșeau serviciile, cu excepția Marelui Senior, și, în ultima vreme, a Numiților, însă niciunul dintre Numiții pe care îi întâlnise Luc nu își luase vreodată asemenea măsuri de precauție.

— Vrei să încerc din nou? întrebă Luc.

— Poate. Când îți voi spune eu. Nu înainte. Nu uita, să nu sufli o vorbă nimănui despre asta.

— După cum poruncești, răspunse Luc, făcând o plecăciune, însă bărbatul deschidea deja o poartă, o gaură care dădea înspre un luminiș înzăpezit dintr-o pădure.

Bărbatul dispăru înainte ca Luc să apuce să se îndrepte.

Era, într-adevăr, păcat. Așteptase cu nerăbdare să îl omoare pe nepotul lui și pe târfă. Însă, dacă era vreme de pierdut, vânătoarea era întotdeauna o plăcere. El se transformă în Isam. Lui Isam îi plăcea să omoare lupi chiar mai mult decât lui Luc.

CAPITOLUL 23
Să nu vezi soarele

Încercând să țină strâns pe lângă trup cu o mână mantia ciudată și să nu cadă de pe șaua încă și mai ciudată, Shalon își înfipse cu stângăcie călcâiele în flancurile calului ca să-l mâne și să-i urmeze pe Harine și pe Maestrul ei Spadasin, Moad, prin gaura din aer care ducea dintr-un grajd al Palatului Soarelui spre... Ea nu știa sigur unde anume, doar că era un spațiu mare și deschis – luminiș îi zicea oare? Ei i se păru că era termenul potrivit. Un luminiș mai încăpător decât puntea unei corăbii, aflat printre copaci pipernicíți răsfirați pe dealuri. Pinii, singurii copaci pe care îi recunoștea, erau prea mici și răsuciți pentru a putea fi folosiți la altceva în afară de gudron și terebentină. Majoritatea celorlalți aveau crengile golașe și cenușii și o duceau cu gândul la oase. Soarele dimineții stătea deasupra vârfurilor copacilor, iar aici frigul părea mai năprasnic decât în orașul pe care ea îl lăsase în urmă. Nădăjduia ca juganul ei să nu calce greșit și să o arunce pe stâncile care se iveau în locurile unde zăpada nu acoperea frunzele putrede de pe jos. Nu avea încredere în cai. Spre deosebire de corăbii, animalele gândeau singure. Erau niște creaturi prea înșelătoare ca să urci pe spinarea lor. Iar caii aveau dinți. Ori de câte ori calul ei îi arăta dinții atât de aproape de picioarele ei, tresărea și îl bătea ușor pe gât și scotea sunete liniștitoare. Cel puțin nădăjduia că animalul le găsea liniștitoare.

Cadsuane, înveșmântată în verde-închis, ședea relaxată pe spinarea unui cal înalt cu coamă și coadă negre, ținând firul care crea poarta. Pe ea nu o deranjau caii. Pe ea nu o deranja nimic. O briză neașteptată mișcă mantia cenușie răsfirată pe crupa calului ei, însă nu dădea niciun semn că ar fi simțit frigul. Podoabele aurii din jurul cocului ei cenușiu-închis se legă- nară când ea își întoarse capul ca să se uite la Shalon și la

însoțitoarele ei. Era o femeie frumoasă, dar nu una pe care ai observa-o de două ori într-o mulțime. Fața netedă nu se potrivea cu părul ei. Odată ce ajungeai s-o cunoști, era prea târziu.

Shalon ar fi dat orice să vadă cum era împletit acel fir, chiar dacă asta ar fi însemnat să stea prin preajma lui Cadsuane, însă nu îi fusese îngăduit să intre în grajd până când poarta nu era deschisă complet, iar a vedea o velă întinsă pe o vergă nu te învăța cum să ridici vela, cu atât mai puțin să confecționezi una. Ea știa doar denumirea. Trecând călare, evită privirea Surorii Aes Sedai, deși o simți. Ochii femeii îi dădeau o senzație de neliniște; încercă să se țină în șa, deși scărițele n-o prea ajutau. Nu vedea nicio cale de scăpare, însă nădăjduia să găsească una studiindu-le pe Aes Sedai. Era dispusă să recunoască faptul că știa prea puține despre Aes Sedai – ea nu întâlnise niciuna înainte să navigheze spre Cairhien, iar când se gândea la ele, mulțumea Luminii că nu fusese aleasă să devină una –, dar existau curenți bine ascunși printre însoțitoarele Cadsuanei. Curenții puternici și adânci puteau schimba toate aparențele ce se vedeau la suprafață.

Cele patru Aes Sedai care trecuseră prin poartă după Cadsuane așteptau călare într-o parte a… luminișului… alături de trei Străjeri. Cel puțin Shalon era sigură că Ihvon era Străjerul înfocatei Alanna, iar Tomas, cel al micuței și îndesatei Verin. Și mai era sigură că îl văzuse pe tânărul care stătea atât de aproape de durdulia Daigian purtând haina neagră de Asha’man. Cu siguranță nu putea fi Străjer. Sau putea? Eben era doar un băiețandru. Cu toate astea, când femeia îl privea, ea se umfla și mai mult în pene decât de obicei. Kumira, o femeie cu înfățișare plăcută și ochi albaștri care se puteau transforma în pumnale atunci când ceva îi stârnea interesul, ședea în șa puțin mai încolo și îi arunca lui Eben o privire atât de tăioasă, încât era de mirare că acesta nu cădea secerat.

— N-am să mai suport asta prea mult timp, bombăni Harine, lovindu-și iapa cu călcâiele goale ca să o facă să înainteze.

Rochia galbenă de brocard o împiedica să șadă bine în șa așa cum o împiedica și pe Shalon rochia ei albastră. Se legăna și aluneca la fiecare mișcare a animalului, riscând să cadă pe jos la fiecare pas. Se iscă din nou o rafală de vânt, fluturându-i capetele eșarfei și umflându-i mantia, căci ei nu-i plăcea să țină

de veșmânt. Mantiile nu prea erau folosite pe corăbii; te încurcau și îți puteai prinde brațele și picioarele când aveai mai mare nevoie de ele ca să supraviețuiești. Moad refuzase să poarte una, mulțumindu-se doar cu haina albastră cu țesături pe care o purta pe cele mai reci mări. Nesune Bihara, înveșmântată în lână de culoarea bronzului, trecu călare prin poartă privind în jurul ei de parcă ar fi vrut să cuprindă totul dintr-o privire, urmată de Elza Penfel, care avea o expresie posomorâtă dintr-un oarecare motiv și își ținea mantia verde, căptușită cu blană, strâns pe lângă corp. Niciuna dintre celelalte Aes Sedai nu păreau să-și dea osteneala ca să se ferească de frig.

— S-ar *putea* să-l văd pe Coramoor, bombăni Harine, trăgând de hățuri până când iapa o luă spre marginea luminișului, îndepărtându-se de locul unde se strângeau surorile Aes Sedai. S-ar putea! Iar ea ne oferă această *șansă* de parcă ar fi un privilegiu.

Nu era nevoie ca Harine să rostească numele; atunci când folosea pronumele „ea” pe tonul acesta, de parcă ar fi fost înțepătura unei meduze, nu se putea referi decât la o singură femeie.

— Am dreptul, negociat și convenit! Trebuie s-o las în urmă pe Stăpâna Velelor și alaiul!

Erian Boroleos își făcu apariția prin poartă, la fel de hotărâtă de parcă s-ar fi așteptat la o bătălie, urmată de Beldeine Nyram, care nici măcar nu arăta ca o Aes Sedai. Amândouă purtau veșminte verzi, Erian în întregime, iar Beldeine cu dungi verzi pe mâneci și pe poale. Oare asta însemna ceva? Cel mai probabil, nu.

— Ar trebui să îl salut pe Coramoor ca un marinar pe o Stăpână a Velelor, ducându-mi mâna în dreptul inimii?

Atunci când mai multe Aes Sedai erau laolaltă, puteai observa limpede fețele lor netede, fără vârstă, astfel încât nu îți dădeai seama dacă una avea douăzeci de ani și alta de două ori mai mult, chiar dacă avea părul alb. Beldeine arăta, pur și simplu, ca o fată de douăzeci de ani. Iar asta nu spunea mai mult decât spuneau poalele ei.

— Ar trebui să-mi aștern singură patul și să-mi spăl așternuturile? Ea face să se aleagă praful de protocol! N-am să mai îngădui asta!

Acestea erau văicăreli vechi, cărora le dăduse glas de zeci de

ori de seara trecută, când Cadsuane le pusese în vedere condițiile ei dacă voiau să o însoțească. Aceste condiții fuseseră stricte, iar Harine nu avusese de ales decât să le accepte, iar asta nu făcea decât să o amărască și mai mult.

Shalon era atentă doar pe jumătate, încuviințând din cap și rostind în șoaptă răspunsurile potrivite. Înțelegere, desigur. Sora ei se aștepta la o înțelegere. Cea mai mare parte din atenția ei era îndreptată spre Aes Sedai. Pe furiș. Moad nu se prefăcea că ascultă, însă, la urma urmei, era Maestrul Spadasin al lui Harine. Ea o fi ținând din scurt pe toată lumea, însă lui Moad îi acorda mai multă libertate, astfel încât toată lumea putea crede că bărbatul cu ochi aspri și părul cărunt era iubitul ei, mai ales că amândoi erau văduvi. Cel puțin asta ar fi putut crede dacă nu o cunoșteau pe Harine. Ea nu și-ar fi ales un ibovnic de rang inferior ei, iar acum, desigur, însemna că nu putea să își aleagă niciunul. Oricum, odată ce își opriră caii lângă copaci, Moad se rezemă cu cotul pe măciulia înaltă a șeii, își odihni mâna pe mânerul din fildeș, lung și sculptat, al sabiei ascunse după eșarfa lui verde și le privi cu atenție și fără să se ascundă pe surorile Aes Sedai și pe bărbații care le însoțeau. Unde învățase să călărească? El chiar părea să se simtă… confortabil. Oricine și-ar fi dat seama dintr-o privire ce rang purta, după cei opt cercei grei și după nodurile eșarfei, chiar dacă nu avea asupra lui sabia și pumnalul. Surorile Aes Sedai nu puteau face la fel? Oare erau într-atât de dezorganizate? Se presupunea că Turnul Alb era un soi de drăcovenie mecanică ce măcina tronurile și le dădea formă după bunu-i plac. Desigur, drăcovenia părea să fie stricată în acel moment.

— Am spus, unde ne-a adus, Shalon?

Vocea Harinei, tăioasă ca un sloi de gheață, o făcu pe Shalon să pălească la față. A sluji unei surori mai tinere era întotdeauna greu, însă Harine îngreuna și mai mult lucrurile. În intimitate, ea se dovedea mai mult decât rece, iar în public era în stare să ordone ca o Stăpână a Velelor să fie atârnată de glezne, ca să nu mai pomenim de o Călăuză a Vânturilor. De când tânăra aceea de uscat, Min, îi spusese că va ajunge Stăpâna Corăbiilor într-o bună zi, ea devenise încă și mai severă. Privind-o cu asprime pe Shalon, își duse la nas fiola aurie cu parfum, de parcă ar fi vrut să scape de un miros neplăcut, cu toate că frigul alunga orice urmă de parfum.

Shalon își ridică repede ochii spre cer, încercând să cerceteze poziția soarelui. Își dorea ca sextantul ei să nu fi fost încuiat pe puntea corabiei Spuma Albă – locuitorilor de pe uscat nu le era niciodată îngăduit să vadă un sextant, darămite să observe cum era folosit unul –, deși se îndoia că i-ar fi fost de ajutor. Copacii aceia or fi fost ei mici, dar ea tot nu putea zări orizontul. Înspre miazănoapte, dealurile lăsau locul munților care aveau pantele îndreptate spre nord-est și sud-vest. Nu își dădea seama cât de sus se afla. Existau prea multe suișuri și coborâșuri ca să fie pe placul ei. Chiar și-așa, orice Călăuză a Vânturilor știa să aproximeze cât de cât. Atunci când Harine cerea informații, se aștepta să le primească.

— Pot doar să presupun, Stăpână a Valurilor, zise ea. Harine își încleștă fălcile, căci nicio Călăuză a Vânturilor nu putea să îi prezinte o presupunere drept un lucru ferm. Cred că ne aflăm la aproape douăzeci de kilometri de Cairhien, spre miazăzi. Nu pot spune mai multe.

Dacă în prima ei zi o ucenică ar fi rostit astfel de cuvinte, ar fi fost biciuită, însă aceste cuvinte îi înghețară pe limbă lui Shalon când auzi ce spunea. Un *raker* putea străbate cinci sute de kilometri până la sfârșitul unei zile. Moad își țugui buzele, îngândurat.

Harine dădu încet din cap, privind prin Shalon de parcă ar fi văzut un *raker* cu pânzele sus alunecând prin porți țesute în aer cu ajutorul Puterii. Atunci, vor fi cu adevărat stăpâni peste mări. Scuturându-se, se aplecă spre Shalon și o privi cu niște ochi sfredelitori.

— Trebuie să înveți asta, cu orice preț. Spune-i că mă vei spiona dacă te va învăța. Dacă o vei convinge, s-ar putea s-o facă, cu voia Luminii. Sau poate vei reuși să te apropii suficient de mult de una dintre celelalte ca să înveți.

Shalon își linse buzele. Nădăjduia că Harine nu o văzuse tresărind.

— Am mai refuzat-o și înainte, Stăpână a Valurilor.

Avusese nevoie de o explicație pentru ce o ținuseră surorile Aes Sedai vreme de o săptămână, și versiunea adevărului păruse cea mai sigură. Harine știa tot. În afară de secretul pe care Verin îl aflase cu greu. Doar că Shalon fusese de acord cu cerințele lui Cadsuane ca să poată tăinui acel secret. Lumina s-o binecuvânteze, o regreta pe Ailil, însă se simțise atât de singură,

încât se îndepărtase prea mult înainte să-și dea seama. Cu Harine nu stătea la povești seara, la o cupă de vin, ca să mai uite de lunile în care stătuse departe de soțul ei, Mishael. Vor mai trece luni multe până când va putea să stea din nou în brațele lui.

— Cu tot respectul, dar de ce m-ar crede acum?

— Pentru că vrei să înveți. Harine tăie aerul cu o mână. Locuitorii de pe uscat cred întotdeauna în lăcomie. Va trebui să spui anumite lucruri, firește, ca să dovedești că poți. Eu voi hotărî ce vei spune în fiecare zi. Poate o voi duce pe calea pe care mi-o doresc eu.

Shalon avea senzația că niște degete puternice îi apăsau craniul. Intenționase să îi spună lui Cadsuane cât de puține lucruri putea și cât mai rar până când găsea o cale să scape de ea. Dacă va fi nevoită să vorbească cu Aes Sedai în fiecare zi, ba, mai rău, s-o mintă în față, femeia o va trage de limbă mai mult decât își dorea Shalon. Mai mult decât își dorea Harine. Mult mai mult. Era un lucru la fel de cert ca răsăritul soarelui.

— Iartă-mă, Stăpână a Valurilor, zise ea, cu toată precauția de care putea da dovadă, dacă-mi îngădui să spun...

Ea tăcu când Sarene Nemdahl se apropie călare și trase de hățuri chiar în fața lor. Ultimele Aes Sedai și ultimii Străjeri trecuseră prin poartă, iar Cadsuane o lăsase să dispară. Corele, o femeie slabă deși frumoasă, râdea și își azvârlea pe spate părul negru și bogat în timp ce vorbea cu Kumira. Merise, o femeie înaltă cu ochii mai albaștri decât cei ai Kumirei și cu un chip mai mult decât frumos, care era suficient de sever încât să o facă chiar și pe Harine să șovăie, făcea gesturi scurte prin care îi îndruma pe cei patru bărbați ce mânau caii de povară. Toți ceilalți strângeau hățurile. Se părea că se pregăteau să părăsească luminișul.

Sarene era încântătoare, deși absența podoabelor o făcea mai puțin atrăgătoare, la fel și rochia albă și simplă pe care o purta. Femeia de pe uscat părea să nu agreeze deloc culorile. Până și mantia ei neagră era căptușită cu blană albă.

— Cadsuane mi-a cerut... mi-a poruncit... să fiu însoțitoarea ta, Stăpână a Valurilor, zise ea, înclinându-și capul în semn de respect. Îți voi răspunde la întrebări, atât cât voi putea, și te voi ajuta cu obiceiurile, atât cât le știu și eu. Îmi dau seama că s-ar putea să te simți stânjenită în compania mea, dar atunci când

Cadsuane poruncește, trebuie să te supui.

Shalon zâmbi. Se îndoia că Aes Sedai știa că, pe puntea unei corăbii, o însoțitoare era ceea ce pe uscat numeau „servitoare”. Probabil că Harine va râde și o va întreba pe Aes Sedai dacă știa să spele așternuturile cum se cuvine. Le va prinde bine dacă ea va fi într-o dispoziție bună.

Însă, în loc să râdă, Harine rămase țeapănă în șa de parcă șira spinării ar fi fost un catarg. Făcu ochii mari cât cepele.

— Nu mă simt stânjenită! izbucni ea. Doar că prefer să... să adresez întrebări altcuiva... lui Cadsuane. Da. Lui Cadsuane. Și cu siguranță *eu* nu sunt obligată să-i dau ascultare ei sau altcuiva! Nimănui! În afară de Stăpâna Corăbiilor!

Shalon se încruntă; surorii ei nu îi stătea în fire să se bâlbâie. Inspirând adânc, Harine continuă pe un ton mai hotărât, deși într-un mod la fel de ciudat ca înainte.

— Vorbesc în numele Stăpânei Corăbiilor a neamului Atha’an Miere, și cer respectul cuvenit! Îl cer, m-ai auzit? Da?

— Aș putea-o ruga să desemneze pe altcineva, zise Sarene neîncrezătoare, ca și când nu se aștepta ca acest lucru să schimbe ceva. Trebuie să înțelegi că mi-a dat porunci clare în ziua aceea. Dar n-ar fi trebuit să-mi ies din fire. Aceasta a fost greșeala mea. Temperamentul distruge logica.

— Știu ce înseamnă să dai ascultare poruncilor, bombăni Harine, ghemuindu-se în șa. Părea gata să se năpustească asupra Sarenei. Sunt *de acord* cu ascultarea poruncilor! Mai că mârâia. Cu toate astea, poruncile care au fost îndeplinite pot fi date uitării. Nu mai este nevoie să vorbim despre ele. M-ai înțeles?

Shalon o privea cu coada ochiului. Despre ce vorbea? Ce porunci îndeplinise Sarene și de ce voia Harine ca acestea să fie date uitării? Moad nu încercă să-și ascundă uimirea. Harine era conștientă de privirea lui scrutătoare, iar fața îi era întunecată.

Sarene nu părea să observe.

— Nu văd cum cineva ar putea să uite în mod voit, zise ea încet, fruntea încrețindu-i-se puțin, dar presupun că vrei să spui că ar trebui să ne prefacem. Așa este? Cozile împletite cu mărgele care îi atârnau din glugă zornăiră când ea scutură din cap la auzul acestei nebunii. Prea bine. Voi răspunde întrebărilor tale cât voi putea de bine. Ce dorești să știi?

Harine oftă zgomotos. Shalon ar fi putut spune că era din

cauza nerăbdării, dar crezu că era un oftat de ușurare. Ușurare!

Ușurată sau nu, Harine își veni din nou în fire, stăpână pe ea și autoritară, și o privi pe Aes Sedai în ochi ca și când ar fi încercat să o facă pe aceasta să-și plece privirea.

— Poți să-mi spui unde ne aflăm și încotro ne îndreptăm, îi ceru ea.

— Ne aflăm pe Dealurile din Kintara, zise Cadsuane, făcându-și brusc apariția în fața lor, calul ei cabrând și lovind aerul cu picioarele, împroșcând cu zăpadă. Și de îndreptăm spre Far Madding.

Nu numai că rămase în șa, dar nici nu păru că observă că animalul se agita!

— Coramoor se află în Far Madding?

— Răbdarea este o virtute, mi s-a spus, Stăpână a Valurilor. Deși Cadsuane i se adresă Harinei cu titlul, purtarea ei era lipsită de respect. Vei călări alături de mine. Ține pasul și încearcă să nu cazi din șa. Va fi neplăcut dacă voi fi nevoită să poruncesc să fi cărată ca un sac de grâne. Odată ce vom ajunge în oraș, vei păstra tăcerea până când îți voi spune eu să vorbești. Nu-ți îngădui să ne creezi necazuri din cauza neștiinței. O vei lăsa pe Sarene să te îndrume. A primit poruncă.

Shalon se aștepta la o izbucnire de furie, însă Harine tăcu din gură, deși cu un efort considerabil. Odată ce Cadsuane se întoarse, Harine bombăni furioasă, dar strânse din dinți când Sarene își mână calul. Evident, Aes Sedai nu trebuiau să-i audă bombănelile.

Se dovedi că a călări alături de Cadsuane însemna a merge în spatele ei, înspre miazăzi, printre copaci. Alanna și Verin călăreau, de fapt, alături de femeie, însă când Harine încercă să li se alăture, o singură privire din partea femeii o lămuri că nimeni altcineva nu era bine-venit. Încă o dată, nu izbucni nicio explozie de furie. În schimb, Harine se încruntă la Sarene dintr-un oarecare motiv, apoi își întoarse brusc calul ca să se posteze între Shalon și Moad. Nu se mai obosi să-i pună întrebări Sarenei, de după Shalon, ci privea cu dușmănie spinările femeilor din față. Dacă Shalon n-ar fi cunoscut-o mai bine pe Harine, ar fi crezut că exista mai multă îmbufnare decât furie în acea privire.

Cât despre ea, Shalon se bucura că putea călări în tăcere. Să călărești un cal era și așa suficient de greu, darămite să mai și

vorbești în tot acest timp. Și-apoi își dădu brusc seama de ce Harine avea un comportament atât de ciudat, pentru că încerca să liniștească apele în ceea ce le privea pe surorile Aes Sedai. Asta trebuia să existe. Harine nu își controla niciodată temperamentul decât dacă era nevoită. Probabil că fierbea pe dinăuntru, încercând să se stăpânească. Iar dacă eforturile ei nu vor da roade, atunci o va fierbe pe Shalon. Pe aceasta din urmă o luă cu dureri de cap numai gândindu-se la asta. Lumina s-o ajute și s-o călăuzească, trebuia să existe o altă cale prin care putea evita să nu o spioneze pe sora ei fără să piardă medalioanele de pe lanțul de la nas și să fie dată în grija unei Stăpâne a Velelor frustrate pentru că nu fusese ridicată în rang și gata să-și verse amarul pe cei din jurul ei. La fel de grav, Mishael putea declara ruperea jurămintelor lor de căsătorie. Trebuia să existe o altă cale.

Uneori, se răsucea în șa ca să se uite la femeile Aes Sedai care călăreau în urma lor. Cu siguranță, nu putea afla nimic de la femeile din față. Din când în când, Cadsuane și Verin schimbau câteva cuvinte, însă se aplecau una spre cealaltă și vorbeau prea încet ca să poată fi auzite. Alanna părea concentrată la ceea ce se afla în fața lor, privind mereu spre miazăzi. De două sau trei ori, aceasta își mână calul mai în față cu câțiva pași, însă Cadsuane o aducea înapoi cu un cuvânt șoptit căruia Alanna îi dădea ascultare fără tragere de inimă, fie privind-o fix, fie strâmbându-se și bosumflându-se. Cadsuane și Verin păreau preocupate de femeie, prima mângâind-o pe braț așa cum Shalon mângâia gâtul calului ei, iar cea de-a doua zâmbindu-i, ca și când Alanna și-ar fi revenit după o boală. Însă asta nu-i spuse nimic lui Shalon. Prin urmare, ea își îndreptă gândul spre celelalte.

Nu urcai pe treapta ierarhiei pe corăbii doar datorită abilității tale de a Țese Vânturile sau de a prezice vremea sau de a stabili o poziție. Trebuia să citești printre rândurile poruncilor pe care le primeai, să interpretezi micile gesturi și expresii faciale; trebuia să observi cine se înclina în fața cui, fie și subtil, căci curajul și abilitățile nu te duceau prea sus.

Patru dintre ele – Nesune, Erian, Beldeine și Elza – călăreau în grup nu departe în spatele ei, deși nu erau cu adevărat împreună, ci doar ocupau același spațiu. Nu vorbeau una cu cealaltă, nici nu se uitau una la cealaltă. Nu păreau să se placă

prea mult. În gândul ei, Shalon le punea în aceeași barcă cu Sarene. Surorile Aes Sedai se prefăceau că erau una și aceeași ființă sub comanda Cadsuanei, însă era limpede că nu era adevărat. Merise, Corele, Kumira și Daigian se aflau într-o altă barcă, cârmuită de Cadsuane. Uneori, Alanna părea să fie într-o barcă, alteori în alta, în vreme ce Verin părea să facă parte din cea a Cadsuanei, deși nu era în ea. Poate înotau alături, iar Cadsuane o ținea de mână. Dacă asta nu era suficient de ciudat, mai exista și o chestiune de respect.

În mod ciudat, femeile Aes Sedai păreau să prețuiască forța Puterii mai mult decât experiența sau priceperea. Ierarhia lor era în funcție de forță, asemenea matelotilor care se încăierau prin taverne. Toate o respectau pe Cadsuane; cu toate acestea, existau ciudățenii în rândul celorlalte. Conform ierarhiei lor, unele din barca Nesunei se așteptau la respect din partea unora din cea a Cadsuanei, însă, deși cele din barca ei care trebuiau să dea dovadă de respect se conformau, o făceau ca în fața unei superioare care comisese o nelegiuire gravă cunoscută de toate. Conform acelei ierarhii, Nesune le era superioară tuturor, în afară de Cadsuane și Merise; cu toate acestea, ea se purta față de Daigian, care se afla la baza ierarhiei, ca și când ar fi fost sfidătoare în mod voit pentru că a comis acea nelegiuire. La fel făceau și celelalte din barca ei. Totul era foarte discret: o bărbie ridicată ușor, o arcuire de sprânceană aproape imperceptibilă, o strâmbătură a buzelor, dar părea evident pentru ochiul antrenat al cuiva care urcă pe puntea unei corăbii. Poate nu exista nimic în asta care să-i fie de folos, dar dacă voia să aleagă câlții, singura cale era să găsească un fir și să tragă de el.

Vântul începu să se întețească; rafalele îi lipeau mantia de spate, care flutura într-o parte și în cealaltă. Ea abia dacă observă acest lucru. Străjerii puteau fi un alt fir. Aceștia se aflau cu toții în spate, ascunși după surorile Aes Sedai care călăreau în spatele Nesunei și a celorlalte trei. Adevărul fie spus, Shalon se așteptase ca douăsprezece surori Aes Sedai să fie însoțite de mai mult de șapte Străjeri. Fiecare Aes Sedai trebuia să aibă unul, dacă nu mai mulți. Ea scutură din cap, iritată. Cu excepția Ajah Roșie, firește. Ea nu era *complet* ignorantă când venea vorba despre Aes Sedai.

Oricum, întrebarea nu era câți, ci dacă *erau* toți Străjeri. Ea era convinsă că îi văzuse și pe căruntul Damer, și pe chipeșul

Jahar în haine negre, înainte ca, brusc, ei să le urmeze pe Aes Sedai. La vremea aceea, ea nu dorise să se uite prea atent la hainele negre și, adevărul fie spus, fusese pe jumătate orbită de delicatețea lui Ailil, dar *era* convinsă. Și, indiferent care era situația lui Eben, era aproape convinsă că ceilalți doi erau Străjeri acum. Aproape. Jahar sărea la fel de repede ca Nethan sau Bassane atunci când Merise pocnea din degete, iar din felul în care Corele îi zâmbea lui Damer, acesta era fie Străjerul ei, fie ibovnicul ei, deși Shalon nu își imagina că o femeie ca ea ar fi putut să împartă așternuturile cu un bătrân aproape chel, care șchiopăta. N-o fi știind ea prea multe despre Aes Sedai, însă era sigură că legarea bărbaților care puteau conduce nu era o practică acceptată. Dacă va reuși să dovedească că ele făcuseră asta, poate că va fi un cuțit suficient de ascuțit ca să se poată elibera de Cadsuane.

— Bărbații nu mai pot conduce acum, șopti Sarene.

Shalon se îndreptă în șa atât de repede, încât fu nevoită să se prindă de coama calului cu ambele mâini ca să nu cadă. Vântul îi suflă mantia peste cap, și fu nevoită să o înlăture, înainte să se ridice. Tocmai ieșeau din pădurea care domina un drum lat ce șerpuia spre miazăzi, către un lac care se afla la o milă depărtare, situat pe marginea unui teren plat acoperit cu iarbă maro. O mare maro care se întindea la orizont. Lacul, mărginit spre apus de un șir îngust de trestie, nu putea fi numit întindere de apă, căci avea o lungime de cincisprezece kilometri, cel mult, și o lățime mai puțin de-atât. O insulă destul de măricică se afla în mijlocul lacului, înconjurată de ziduri înalte de jur-împrejur, iar înăuntru se vedea un oraș. Ea cuprinse toate astea dintr-o privire, apoi își aținti ochii asupra Sarenei. Era ca și când femeia i-ar fi citit gândurile.

— De ce nu pot conduce? întrebă ea. Ați...? I-ați... domolit?

Ea credea că era cuvântul potrivit, deși asta ar fi trebuit să omoare un bărbat. Crezuse mereu că era doar o modalitate ciudată pentru o execuție mai blândă, din motive necunoscute.

Sarene clipi, iar Shalon își dădu seama că Aes Sedai vorbise singură. Pentru o clipă, o privi cu atenție pe Shalon în timp ce o urmau pe Cadsuane pe pantă, în jos, apoi își întoarse din nou privirea spre orașul de pe insulă.

— Observi lucruri, Shalon. Ar fi mai bine să ții pentru tine ceea ce ai sesizat legat de bărbați.

— Cum că ar fi Străjeri, adică? zise Shalon încet. De aceea ați putut crea o legătură cu ei? Pentru că i-ați domolit?

Ea nădăjduia să stârnească o oarecare admirație, însă femeia Aes Sedai nu făcu decât să-i arunce o privire. Ea nu mai vorbi până când ajunseră la poalele dealului și o luară pe drum, în urma lui Cadsuane. Drumul era lat, deși noroiul se întărise de la atâta du-te-vino, însă reușeau să înainteze.

— Nu este tocmai un secret, zise Sarene într-un final, deși cam fără tragere de inimă pentru ceva ce nu era un secret, însă nici nu este știut acest lucru. Nu vorbim prea des de Far Madding, în afară de surorile care s-au născut acolo, dar chiar și ele vizitează arareori orașul. Totuși, ar trebui să știi înainte să intri că orașul deține un *ter'angreal.* Sau poate-or fi trei *ter'angreali.* Nimeni nu știe. Obiectele – sau obiectul – nu pot fi studiate așa cum nu pot fi nici îndepărtate. Trebuie să fi fost făurite în timpul Frângerii, atunci când teama de bărbații nebuni care reușeau să conducă Puterea era la ordinea zilei. Dar să plătești un asemenea preț pentru siguranță... Cozile împletite cu mărgele de pe pieptul ei zornăiră când ea scutură din cap, plină de îndoială. Acești *ter'angreali* imită un *stedding.* Cel puțin în aspectele importante, deși cred că un Ogier n-ar gândi așa.

Ea oftă cu tristețe.

Shalon se uită cu gura căscată, apoi schimbă câteva priviri nedumerite cu Harine și Moad. De ce ar înspăimânta niște scorneli o Aes Sedai? Harine deschise gura, apoi îi făcu semn lui Shalon să pună întrebarea evidentă. Poate că trebuia să se împrietenească și cu Sarene ca să-și ușureze situația? Pe Shalon chiar o durea capul. Însă și ea era curioasă.

— Și care-ar fi aceste aspecte? întrebă ea cu băgare de seamă.

Oare femeia chiar credea că existau oameni înalți de trei metri care le cântau copacilor? Mai era ceva și în legătură cu baltagele. Iată, vin Aelfinnii să-ți fure pâinea; iată, vin Ogierii să-ți reteze capul. Lumină, nu mai auzise aceste cuvinte de când Harine era în premergător. Când mama lor începuse să se ridice la cârma corăbiilor, ei îi venise sarcina să o crească pe Harine alături de primul ei copil.

Sarene făcu ochii mari de uimire.

— Chiar nu știi? Ea își întoarse din nou privirea spre orașul de pe insula din fața lor. După expresia de pe fața ei, părea a fi pe

punctul de a începe să îndruge vrute și nevrute. Nu poți conduce în interiorul *steddingului.* Nici măcar nu poți simți Izvorul Adevărat. Niciun fir împletit în exterior nu poate afecta ce se află în interior, nu că asta ar avea vreo importanță. Adevărul fie spus, aici există două *steddinguri,* unul într-altul. Cel mai mare îi afectează pe bărbați, însă noi vom pătrunde în cel mai mic, înainte să ajungem la pod.

— Nu veți putea conduce Puterea înăuntru? zise Harine. Când femeia Aes Sedai încuviință din cap fără să-și ia privirea de la oraș, pe buzele Harinei apăru un mic zâmbet rece. Poate după ce vom găsi găzduire, noi două vom discuta despre instrucțiuni.

— Ai citit filosofia? Sarene părea uimită. Teoria Instrucțiunilor nu este bine gândită zilele astea, însă mereu am crezut că avem multe de învățat din ea. Va fi plăcută o asemenea discuție, ca să-mi iau gândul de la alte chestiuni. Dacă Cadsuane ne va îngădui acest timp.

Harine rămase cu gura căscată. Privind-o cu uimire pe Aes Sedai, uită să se mai țină în șa, iar dacă Moad nu ar fi apucat-o de braț, ar fi căzut.

Shalon n-o auzise niciodată pe Harine pomenind de această filosofie, dar nu-i păsa despre ce vorbea sora ei. Îndreptându-și privirea spre Far Madding, înghiți cu noduri. Învățase să pună scut cuiva ca să nu mai folosească Puterea și, firește, i se pusese scut și ei ca parte din pregătirea ei, totuși puteai simți Izvorul, chiar dacă scutul nu-ți permitea să îl atingi. Cum era să nu-l simți, ca atunci când puteai zări soarele doar cu coada ochiului? Cum era să nu vezi soarele?

Pe măsură ce se apropiau călare de lac, ea conștientiză Izvorul mai mult decât atunci când simțise bucuria de a-l atinge pentru prima oară. Abia se abținea să nu se adape din el, însă surorile Aes Sedai vor vedea strălucirea și vor ști, probabil, și motivul. Nu se va face de rușine sau pe Harine în halul acela. Suprafața apei era presărată de mici ambarcațiuni, nu mai lungi de un metru și jumătate, unele trăgând năvoadele, altele alunecând pe luciul apei. Judecând după valurile create de vântul care măturau suprafața apei, uneori lovindu-se unele de celelalte dând naștere unor fântâni înspumate, velele puteau fi atât un obstacol, cât și un ajutor. Cu toate acestea, ambarcațiunile păreau o imagine aproape familiară, deși nu se puteau compara deloc cu cele elegante de patru, opt sau

doisprezece de pe corăbii. O mică alinare între atâtea ciudățenii.

Drumul ducea pe o limbă de pământ, lungă de o jumătate de kilometru sau mai mult, care ieșea din lac. Brusc, Izvorul dispăru. Sarene oftă, însă nu trădă alte semne că ar fi observat acest lucru. Shalon își umezi buzele. Nu era atât de rău pe cât se temuse. O făcea să se simtă... goală pe dinăuntru... însă putea îndura asta. Atâta vreme cât nu era nevoită să suporte prea mult timp. Vântul, care sufla în rafale, încercând să le fure mantiile, deveni dintr-odată mai rece.

La capătul limbii de pământ, un sat format din case de piatră cu acoperișuri din ardezie mai neagră se întindea într-o parte, între drum și lac. Sătencele care se grăbeau de colo colo, cărând coșuri mari, se opriră în loc la vederea grupului de călăreți. Mai multe își duseră mâna la nas în timp ce se zgâiau. Shalon mai că se obișnuise cu aceste priviri fixe, în Cairhien. În orice caz, fortificația din partea opusă a satului îi atrase atenția – un zid înalt din piatră unde se aflau soldați care priveau prin barele din față ale coifurilor lor, din vârful turnurilor aflate în colțuri. Unii dintre ei își țineau arbaletele pregătite. Alți soldați cu coifuri ieșiră pe drum printr-o poartă mare placată cu fier de la capătul cel mai apropiat al podului. Bărbații purtau armuri cu solzi pătrați și săbii aurii montate pe umărul stâng. Unii aveau săbii la șold, iar alții țineau în mâini sulițe sau arbalete. Shalon se întrebă dacă aceștia se așteptau ca surorile Aes Sedai să încerce să treacă pe lângă ei cu forța. Un ofițer cu o pană galbenă la coif îi făcu semn Cadsuanei să se oprească, apoi se apropie de ea și își scoase coiful, eliberându-și părul cu fire cărunte, care i se revărsă pe spate până la talie. Expresia de pe fața lui era severă, iritată.

Cadsuane se aplecă în șa ca să schimbe câteva cuvinte șoptite cu bărbatul, apoi scoase un săculeț plin de sub desaga prinsă de șa. El îl luă și se dădu la o parte, făcându-i semn unui soldat să avanseze – un bărbat înalt și osos care nu purta coif. Acesta ținea în mână o tăblie de scris, iar părul lui, strâns la ceafă precum cel al ofițerului, îi ajungea și lui până la talie. Își înclină capul în semn de respect înainte să o întrebe pe Alanna cum o chema, apoi îi notă numele cu grijă, ținându-și limba între dinți și muindu-și penița des în cerneală. Ținându-și coiful lipit de șold, ofițerul nemulțumit îi cerceta din priviri și cu o față inexpresivă pe ceilalți care o urmau pe Cadsuane. Săculețul îi

atârna de mână de parcă uitase de el. Nu părea să știe că tocmai vorbise cu o Aes Sedai. Sau poate că nu-i păsa. Aici, o Aes Sedai nu se deosebea cu nimic față de oricare altă femeie. Shalon se cutremură. Aici, ea nu se deosebea cu nimic față de oricare altă femeie, văduvită de haruri pe timpul șederii. Văduvită.

— Notează numele tuturor străinilor, zise Sarene. Consiliile vor să știe cine se află în oraș.

— Poate vor primi o Stăpână a Valurilor fără mită, zise Harine pe un ton sec.

Întorcându-și atenția de la Alanna, soldatul osos tresări, cum le stătea în fire celor de pe uscat, atunci când văzu podoabele lui Shalon și ale Harinei înainte să vină spre ele.

— Numele dumitale, Jupâneasă, dacă nu ți-e cu supărare? i se adresă el politicos Sarenei, plecându-și din nou capul.

Ea i-l spuse fără a pomeni că era Aes Sedai. Shalon și-l rosti pe-al ei, pur și simplu, însă Harine îi spuse și titlurile: Harine din Togara Două Vânturi, Stăpâna Valurilor pentru Clanul Shodein, Ambasadoarea Extraordinară a Stăpânei Corăbiilor din neamul Atha'an Miere. Individul clipi, apoi își mușcă limba și își îndreptă atenția spre tăblia de scris. Harine se încruntă. Atunci când voia să impresioneze pe cineva, ea se aștepta ca acel cineva să fie chiar impresionat.

În timp ce bărbatul osos scria, un soldat îndesat, cu coif pe cap și o tolbă din piele ce-i atârna pe umăr, trecu printre calul Harinei și cel al lui Moad. Printre barele de protecție ale coifului său, cicatricea strâmbă care-i brăzda obrazul îi ridica un colț al gurii ca într-un rânjet. Îi făcu o plecăciune Harinei, suficient de politicoasă. Apoi încercă să-i ia sabia lui Moad.

— Trebui să-i dai voie sau să-ți lași sabia aici, până când vei pleca, zise repede Sarene când Maestrul Spadasin smulse sabia din mâna bărbatului îndesat. Pentru acest serviciu a plătit Cadsuane, Stăpână a Valurilor. În Far Madding, niciun bărbat nu are voie să aibă asupra lui mai mult de pumnalul de la brâu, decât dacă este sigilat pentru pace ca să nu poată fi scos din teacă. Nici măcar Gărzile Fortăreței, cum sunt acești bărbați, nu își pot lua săbiile de la locul datoriei. Nu-i așa? îl întrebă ea pe soldatul slăbănog, iar acesta îi răspunse că așa era și că era un lucru bun.

Ridicând din umeri, Moad își scoase sabia din teacă, iar când

individul cu acel rânjet perpetuu pe față îi ceru și pumnalul cu mâner de fildeș, el i-l dădu și pe acela. Vârând pumnalul lung la spate, bărbatul scoase o bobină de sârmă fină din tolbă și începu să înfășoare cu îndemânare sabia cu ea. El se oprea adeseori ca să scoată un sigiliu din cingătoare, prinzând un mic disc de plumb în jurul firelor de sârmă cu niște mișcări dibace ale mâinilor.

— Lista numelor va fi trimisă și celorlalte două turnuri, continuă Sarene, iar bărbații vor trebui să arate sigiliile intacte, altminteri, vor fi reținuți până când un judecător va hotărî că aceștia nu au comis și alte nelegiuiri. Chiar și așa, pedeapsa va consta într-o amendă usturătoare și câteva lovituri de bici. Majoritatea străinilor își depozitează armele înainte să intre ca să nu plătească, dar asta ar însemna să plecăm pe acest pod. Numai Lumina știe în ce direcție ne vom îndrepta după ce vom pleca de-aici. Uitându-se spre Cadsuane, care părea că o împiedice pe Alanna să nu traverseze podul de una singură, Sarene adăugă aproape în șoaptă: Cel puțin, sper că acesta este raționamentul ei.

Harine pufni.

— Este ridicol. El cum o să se apere?

— Nu este nevoie ca un bărbat să se apere în Far Madding, Jupâneasă. Vocea bărbatului îndesat era răgușită, dar nu părea batjocoritoare. Spunea lucrurilor pe nume. Gărzile Străzii au grijă de asta. Dacă vom îngădui unui bărbat să poarte o sabie la el, în curând, locul acesta va fi la fel de rău ca oricare altul.

Făcând o plecăciune în fața Harinei, el se duse mai departe, de-a lungul alaiului, urmat de bărbatul cu tăblia de scris.

Moad își studie scurt sabia și pumnalul, ambele cu mânerele și tecile înfășurate în firele de sârmă, apoi le vârî la locul lor, având grijă să nu-și prindă eșarfa de sigilii.

— Săbiile devin folositoare doar când nu există înțelepciune, zise el.

Harine pufni din nou. Shalon se întrebă cum se pricopsise individul acela cu cicatricea dacă Far Madding era un loc atât de sigur.

Din spatele alaiului, unde se aflau ceilalți bărbați, răsunară proteste, însă acestea fură repede înăbușite. De Merise, Shalon ar fi pus rămășag. Uneori, Cadsuane părea mic copil pe lângă aceasta. Străjerii ei erau precum câinii de pază dresați pe care îi

folosea neamul Amayar, gata să atace la un singur fluierat, iar femeia nu șovăia deloc când venea vorba să-i pună la punct pe Străjerii celorlalte Aes Sedai. În scurt timp, toate săbiile fură sigilate pentru pace, iar caii de povară verificați ca să nu care alte arme ascunse, apoi traversară cu toții călare podul, copitele răsunând pe piatră. Shalon încerca să se concentreze la ceea ce vedea, nu atât din interes, cât mai mult ca să nu se mai gândească la ceea ce lipsea.

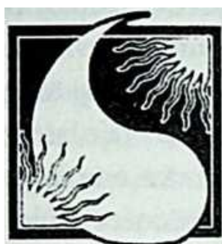
Podul era plat și la fel de lat ca drumul din spatele lor, având borduri joase din piatră pe margini, care împiedicau o căruță să cadă peste margine, dar care nu ofereau niciun adăpost atacatorilor. Era lung, poate de vreun kilometru, și drept ca o săgeată. Din când în când, o barcă trecea pe dedesubt, lucru pe care nu l-ar fi putut face dacă ar fi avut catarge. Niște turnuri înalte flancau poarta orașului cu fâșii din fier – „Poarta Caemlyn” fu denumirea pe care o rosti Sarene unde gărzile cu sabia aurie pe umeri își plecau capetele în fața femeilor și le aruncau priviri bănuitoare bărbaților. Strada de dincolo...

A încerca să fii un bun observator era în zadar. Strada era lată și dreaptă, plină de oameni și telegi, mărginită de clădiri din piatră cu două sau trei etaje, și totul părea a fi în ceață. Izvorul dispăruse! Ea știa că acesta va reveni odată ce vor părăsi acest loc și, Lumină, cât își dorea să plece în acel moment. Dar cât timp va trece până când va putea? Coramoor putea fi în acest oraș, iar Harine voia să ajungă repede dinaintea lui, poate pentru ceea ce reprezenta el, ori pentru că ea credea că el o va ajuta să ajungă Stăpâna Corăbiilor. Până când Harine va pleca, până când Cadsuane va rupe înțelegerea cu ele, Shalon era blocată aici. Aici, unde nu exista Izvorul Adevărat.

Deși Sarene vorbea întruna, Shalon abia dacă o auzea. Străbătură o piață mare, cu statuia unei femei în mijloc, însă Shalon îi reținu doar numele, Einion Avharin, deși ea știa că Sarene îi povestea de ce această femeie era faimoasă în Far Madding și de ce statuia ei arăta cu degetul spre Poarta Caemlyn. Dincolo de piață, un șir de copaci desfrunziți împărțeau strada în două. Lectici, trăsuri și bărbați în armuri își croiau drum prin mulțime, însă doar ea îi observa. Tremurând, se făcu mică. Orașul dispăru. Timpul dispăru. Totul dispăru în afară de teama ei că nu va mai simți nicicând Izvorul. Nu își dăduse seama până atunci cât de liniștită fusese simțindu-i

prezența nevăzută. Acesta fusese mereu acolo, făgăduind o bucurie nemărginită, o viață atât de bogată, încât culorile păleau atunci când Puterea se scurgea din ea. Iar acum, Izvorul însuși dispăruse. Dispăruse. Doar de asta era conștientă. Izvorul dispăruse.

CAPITOLUL 24
Între Consilii

Cineva îi scutură brațul lui Shalon. Era Sarene, iar Aes Sedai vorbea cu ea:

— Este acolo, zise Sarene, în Sala Consilierilor. Sub dom. Retrăgându-și mâna, inspiră adânc și strânse hățurile. Este ridicol să crezi că efectul este mai grav doar pentru că suntem aproape, bombăni ea, dar asta este senzația.

Shalon își reveni cu greu. Sentimentul de vid nu dispărea, însă își impuse să îl ignore. Cu toate astea, se simțea fără miez, ca o bucată de fruct.

Se aflau într-o uriașă – ea bănuia că se numea „piață”, deși aceasta era rotundă[2] – piață pavată cu piatră albă. În mijloc se găsea un palat grandios, o structură rotundă și albă, cu excepția domului înalt și albastru din vârf, care semăna cu o jumătate de sferă. Niște coloane cu caneluri înconjurau cele două etaje superioare de sub dom, iar un flux continuu de oameni urca și cobora scările late din piatră albă, de o parte și de cealaltă, ce duceau sus, la al doilea nivel. Exceptând două porți arcuite și înalte din bronz, care stăteau deschise în fața lor, totul era din piatră albă sculptată, înfățișând femei care purtau diademe, având de două ori mărimea naturală, iar între ele, snopi de grâne și suluri de pânză ale căror capete desfăcute păreau să fluture în vânt, și grămezi de lingouri, care ar fi putut însemna aur sau argint sau fier sau, poate toate trei, și saci din care păreau să se reverse monede și nestemate. Sub picioarele femeilor, figurine din piatră albă mult mai mici mânau cărucțe, lucrau neîncetat la forje sau la războaie de țesut. Acești oameni

---

[2] Joc de cuvinte intraductibil din limba engleză – *square* înseamnă pătrat, dar și piață.

ridicaseră un monument care proclama succesul lor într-ale negoţului. Ceea ce era o prostie. Atunci când oamenii hotărau că erai mai priceput într-ale negoţului decât ei, nu numai că deveneau invidioşi, dar se şi încăpăţânau şi încercau să încheie târguri păguboase. Şi, uneori, nu aveai de ales decât să accepţi.

Îşi dădu seama că Harine se încrunta la ea şi se îndreptă în şa.

— Iartă-mă, Stăpâna Valurilor, zise ea.

Izvorul dispăruse, dar va reveni – fireşte că o va face! –, căci ea avea o îndatorire. Se simţea ruşinată că se lăsase pradă fricii, deşi acel sentiment de pustietate persista. Oh, Lumină, pustietatea!

— Mă simt mai bine acum. Mă voi descurca mai bine de acum înainte.

Harine doar încuviinţă din cap, continuând să o privească încruntată, iar lui Shalon i se zbârli părul la ceafă. Atunci când Harine nu oferea obişnuita-i mustrare usturătoare, însemna că intenţiona să facă ceva mai rău.

Cadsuane străbătu călare piaţa şi intră pe porţile deschise ale Sălii Consilierilor, pătrunzând într-o încăpere mare, cu tavan jos, care părea să fie o curte interioară a grajdurilor. Doisprezece bărbaţi în haine albastre, care stăteau pe vine lângă lecticile pe ale căror uşi erau vopsite atât sabia aurie, cât şi mâna aurie, îşi ridicară privirile miraţi când grupul intră călare. La fel făcură şi bărbaţii în veste albastre, care deshămau caii de la o trăsură care purta sigiliul sabie-şi-mână, precum şi cei care curăţau pardoseala din piatră cu nişte mături mari. Alţi doi grăjdari conduceau caii de-a lungul unui coridor lat, unde se simţea miros de fân şi bălegar.

Un bărbat între două vârste, durduliu, cu obrajii bucălaţi, străbătu cu paşi grăbiţi pietrele cubice, înclinându-şi uşor capul şi frecându-şi mâinile. În vreme ce ceilalţi bărbaţi îşi purtau părul strâns la ceafă, al lui era prins cu o agrafă mică din argint, iar haina lui albastră părea să fie din lână fină, de bună calitate. Pe piept, în partea stângă, avea brodate sabia-şi-mâna.

— Să-mi fie cu iertare, zise el, zâmbind mieros, n-aş vrea să vă jignesc, dar cred că aţi greşit drumul. Aici este Sala Consilierilor şi…

— Spune-i Primei Consiliere Barsalla că a venit Cadsuane Melaidhrin să o vadă, îl întrerupse ea, descălecând.

Zâmbetul bărbatului se estompă și făcu ochii mari de uimire.

— Cadsuane Melaidhrin? Te credeam…! Apoi tăcu sub privirea ei aspră, tuși în mână și zâmbi din nou mieros. Iertare, Cadsuane Sedai. Îngăduie-mi să vă conduc pe tine și pe însoțitoarele tale într-o anticameră unde veți fi bine primite până când eu îi voi trimite vorbă Primei Consiliere.

El făcu ochii mari de mirare când își dădu seama cine erau însoțitoarele ei. Era limpede că putea să le recunoască pe Aes Sedai, cel puțin când se aflau în grup. Shalon și Harine îl făcură să clipească, însă avea suficientă stăpânire de sine pentru unul de pe uscat. El nu se holbă cu gura căscată.

— Îți voi îngădui să dai fuga și să-i spui lui Aleis că sunt aici cât de repede te vor purta picioarele, băiete, răspunse Cadsuane, desfăcându-și mantia și azvârlind-o peste șa. Spune-i că mă găsește în dom și mai spune-i că n-am toată ziua la dispoziție. Ei bine? Fugi!

De astă dată, zâmbetul bărbatului deveni bolnăvicios, însă șovăi doar o clipă înainte să o ia la fugă cât îl țineau picioarele, strigându-le grăjdarilor să vină să ia caii.

Cadsuane însă uită de el de îndată ce îi dăduse acea poruncă.

— Verin, Kumira, voi două mă veți însoți, anunță ea scurt. Merise, ține-i pe toți laolaltă și pregătiți până când eu… Alanna, întoarce-te și descalecă. Alanna!

Alanna își întoarse calul de la poartă fără tragere de inimă și descălecă îmbufnată. Străjerul ei zvelt, Ihvon, o privea îngrijorat. Cadsuane oftă ca și când ar fi ajuns la capătul răbdării.

— Așază-te pe ea dacă vei fi nevoită s-o ții aici, Merise, zise ea, dându-i hățurile unui grăjdar scund, dar vânjos. Vreau să fiți cu toții pregătiți de drum odată ce voi termina cu Aleis. Melise încuviință din cap, iar Cadsuane se întoarse spre grăjdar. N-are nevoie decât de puțină apă, zise ea, mângâindu-și afectuos calul. Nu l-am chinuit prea mult azi.

Shalon fu mai mult decât bucuroasă să-și dea calul în grija unui grăjdar fără să i se spună. N-ar fi deranjat-o dacă acesta ar fi ucis creatura. Nu știa cât timp călărise într-o stare de zăpăceală, dar avea senzația că simțise fiecare kilometru din sutele străbătuți spre Cairhien stând în șaua aceea. Își simțea carnea ferfeniță, la fel și veșmintele. Dintr-odată, își dădu seama că chipeșul Jahar nu se afla împreună cu ceilalți bărbați. Tomas al lui Verin, cu fața plină, întunecată și aspră ca a celorlalți,

conducea animalul de povară cenușiu și pătat care fusese al lui Jahar. Unde se dusese tânărul? Merise nu părea deloc îngrijorată de absența lui.

— Prima Consilieră... mârâi Harine, lăsându-l pe Moad să o ajute să descalece. Se simțea la fel de înțepenită ca Shalon, însă el sărise, pur și simplu, de pe spinarea calului. Este o femeie de vază aici, Sarene?

— Am putea zice că este conducătoarea orașului Far Madding, cu toate că ceilalți Consilieri o numesc prima dintre egali, indiferent ce-o mai fi însemnând asta. Dându-și calul în grija unui grăjdar, Sarene nu părea deloc obosită. Poate că în trecut o fi fost necăjită din cauza acestui *ter'angreal* care fura Izvorul, dar acum o caracteriza o detașare rece, ca o sculptură în gheață. Grăjdarul se împiedică în picioare când se uită la fața ei. Odinioară, Prima Consilieră sfătuia reginele din Maredo, dar de la... desființarea... națiunii Maredo... majoritatea Primelor Consiliere s-au considerat a fi moștenitoarele de drept ale domnitoarelor poporului Maredo.

Toate cunoștințele lui Shalon despre istoria celor de pe uscat erau la fel de nesigure precum cele despre geografia departe de țărm, însă nu auzise niciodată despre o națiune numită Maredo. Însă pentru Harine fu suficient. Dacă Prima Consilieră domnea aici, Stăpâna Valurilor din Clanul Shodein trebuia să o cunoască. Demnitatea Harinei o cerea. Străbătu cu pași nesiguri curtea grajdului, îndreptându-se spre Cadsuane.

— Ah, da, zise nesuferita de Aes Sedai înainte ca Harine să apuce măcar să deschidă gura. Mă vei însoți și tu. Și sora ta. Dar nu și Maestrul tău Spadasin. Prezența unui bărbat în dom ar fi un lucru suficient de rău; un bărbat înarmat cu sabie ar putea-o face pe Prima Consilieră să-și piardă cumpătul. Ai întrebări, Stăpâna Valurilor? Harine închise gura, încleștându-și dinții zgomotos. Prea bine, murmură Cadsuane.

Shalon suspină. Asta nu îmbunătățea deloc starea de spirit a surorii ei.

Cadsuane le conduse de-a lungul unor coridoare largi, cu gresie albastră, ornate cu tapiserii viu colorate și luminate de lămpi poleite și cu oglinzi strălucitoare, unde servitorii se holbau mai întâi la ele, înainte să facă o plecăciune scurtă, specifică celor de pe uscat, și să își vadă mai departe de treburile lor. Le conduse pe niște scări lungi și suspendate din piatră albă, care

nu se sprijineau pe nimic în afară de locurile unde atingeau peretele alb, lucru care nu se întâmpla mereu. Cadsuane aluneca precum o lebădă, însă cu o viteză care făcea ca durerea pe care Shalon o simțea în picioare să devină acută. Harine părea să poarte o mască pe față, care ascundea efortul de a urca treptele cu pași repezi. Până și Kumira era ușor mirată, deși ritmul impus de Cadsuane nu părea să o obosească. Micuța și durdulia Verin ținea pasul alături de Cadsuane, zâmbindu-le din când în când peste umăr Harinei și lui Shalon. Uneori, Sharon credea că o detesta pe Verin, deși în zâmbetele ei nu exista nici ură, nici amuzament, ci doar încurajare.

Cadsuane le conduse pe un ultim set de trepte șerpuitoare, înconjurat de pereți, și, brusc, ajunseră într-un balcon cu un grilaj de metal poleit cu modele complicate, care continua de jur-împrejur... Pentru o clipă, Shalon rămase gură-cască. Deasupra ei se înălța un dom albastru și arcuit, înalt de mai bine de treizeci de metri. Nimic nu îl susținea. Ea nu era ignorantă doar în ceea ce privea istoria și geografia celor de pe uscat, ci și în ceea ce privea arhitectura lor – și a Aes Sedai. De fapt, nu știa nimic despre cei de pe uscat, în afară de Cairhien. Știa cum să deseneze schițele pentru un *raker* și cum să supravegheze construirea lui, însă nici nu își putea imagina cum să construiască așa ceva.

Uși arcuite, mărginite de piatră albă, ca aceea prin care intraseră, marcau scările în trei alte locuri din jurul balconului lung. Erau singure, iar acest lucru părea să o încânte pe Cadsuane, deși nu făcea nimic decât să încuviințeze din cap.

— Kumira, arată-le Stăpânei Valurilor și surorii ei păzitoarea Far Maddingului.

Vocea ei răsună slab în interiorul domului vast. Apoi o trase pe Verin deoparte, iar cele două își apropriară capetele. Șoaptele lor nu aveau niciun ecou.

— Iertați-le, le spuse în șoaptă Kumira Harinei și lui Shalon. Chiar și aceste cuvinte produseră un sunet slab, deși nu era tocmai un ecou. Pace, dar asta trebuie să fie un lucru ciudat chiar și pentru Cadsuane. Ea își trecu degetele prin părul castaniu, tuns scurt, și făcu un semn cu capul ca acesta să se așeze la loc. Consilierele se bucură arareori când le văd pe femeile Aes Sedai, mai ales pe surorile născute aici. Eu cred că le place să se prefacă că Puterea nu există. Ei bine, istoria le dă

motive și, de două mii de ani, ele au avut mijloace să sprijine această prefăcătorie. Oricum, Cadsuane este Cadsuane. Arareori se întâmplă să vadă un cap umflat și să nu hotărască să îl dezumfle, fie el și unul încoronat. Sau diadema unei Consiliere. Ultima ei vizită aici a fost în urmă cu douăzeci de ani, în timpul Războiului Aiel, dar bănuiesc că unii care și-o amintesc s-ar ascunde sub paturi de teamă dacă ar afla că ea s-a întors.

Kumira râse încet, amuzată. Shalon nu vedea niciun motiv de râs. Harine strâmbă din buze, însă asta o făcu să pară că o deranja stomacul.

— Doriți să o vedeți pe... păzitoare? continuă Kumira. E un nume la fel de bun ca oricare. Nu prea ai ce vedea.

Ea se apropie cu grijă de balustrada poleită și privi peste ea de parcă s-ar fi temut să nu cadă, însă acei ochi albaștri deveniră aspri din nou.

— Aș da orice s-o pot studia, dar este cu neputință, desigur. Cine știe ce altceva mai poate face în afară de ceea ce știm deja?

În vocea ei se simțea atât venerație, cât și regret.

Shalon nu avea frică de înălțimi și se lipi de balustrada din metal cu motive complicate, alături de Aes Sedai, dorindu-și să vadă acest lucru care îndepărtase Izvorul. După o clipă, Harine li se alătură. Spre mirarea lui Shalon, înălțimea care o neliniștea pe Kumira nu era mai mare de trei metri, iar jos se afla o pardoseală netedă din gresie albastră și albă care alcătuia un labirint întortocheat în mijlocul căruia se afla un oval roșu alungit, cu margini galbene. Sub balcon, trei femei în alb ședeau pe niște scăunele așezate la distanțe egale pe margine, în jurul pardoselii, lângă peretele domului, și lângă fiecare femeie fusese fixat în pardoseală câte un disc, ce semăna cu un cristal fumuriu, incrustat cu o fâșie îngustă din cristal străveziu care arăta spre centrul încăperii. Niște coliere din metal încercuiau discurile întunecate, marcate ca niște compasuri, dar cu inscripții foarte mărunte. Deși Shalon nu era sigură, colierul cel mai aproape de ea părea să fie inscripționat cu cifre. Doar atât. Nicio formă monstruoasă. Ea își închipuise ceva uriaș și negru, care absorbea lumina. Strânse balustrada cu mâinile ca să nu tremure și își lipi genunchii ca să nu își piardă echilibrul. Indiferent ce se întâmpla acolo jos, *furase* Lumina.

Un zgomot aproape imperceptibil de conduri le anunță pe

nou-venitele care păşiră în balcon, ieşind pe aceeaşi uşă pe care o folosiseră şi ele. Douăsprezece femei zâmbitoare, cu părul strâns în vârful capului, înveşmântate în robe din mătase albastră diafană purtate peste rochiile lor, ca nişte haine fără mâneci, cu broderii bogate în fire de aur şi care măturau pardoseala în urma lor. Oamenii aceştia ştiau cum să scoată în evidenţă rangul. Fiecare femeie purta un pandantiv mare, în forma acelui oval roşu cu margini aurii, atârnat de un lanţ cu zale mari din aur, aceeaşi formă repetându-se în partea din faţă a fiecărei diademe înguste din aur. La una dintre femei, ovalele roşii erau alcătuite din rubine, nu din smalţ, iar safirele şi piatra lunii mai că ascundeau cercul auriu de deasupra sprâncenelor ei. Pe degetul arătător de la mâna dreaptă purta un inel din aur masiv cu sigiliu. Era înaltă şi statuară, iar părul negru îi era prins într-un coc, presărat cu fire albe, deşi pe faţă nu avea niciun rid. Celelalte erau înalte, scunde, îndesate, slabe, drăguţe sau simple, niciuna tânără, iar fiecare avea un aer autoritar, însă femeia se remarca nu doar prin nestematele pe care le purta. În ochii ei mari şi negri se citea compasiunea şi înţelepciunea. Emana mai degrabă comandă, nu doar autoritate. Lui Shalon nu era nevoie să i se spună că aceasta era Prima Consilieră, căci femeia anunţa acest lucru prin însăşi prezenţa ei.

— Eu sunt Aleis Barsalla, Prima Consilieră din Far Madding. Vocea ei armonioasă, dar gravă pentru o femeie, părea să facă o proclamaţie, aşteptând ovaţii. Sunetul vocii ei care răsună în interiorul domului părea să stârnească aclamaţii. Far Madding le urează bun venit Harinei din Togara Două Vânturi, Stăpânei Valurilor din Clanul Shodein şi Ambasadoarei Extraordinare a Stăpânei Corăbiilor din neamul Atha'an Miere. Fie ca Lumina să vă lumineze şi să vă aducă prosperitate. Sosirea voastră bucură inimile locuitorilor din Far Madding. Voi profita de ocazie pentru a afla mai multe despre Atha'an Miere, dar trebuie să fiţi frânte de pe urma călătoriei voastre. V-am pregătit nişte odăi plăcute în palatul meu. După ce vă veţi odihni şi veţi mânca, vom sta de vorbă; spre avantaj reciproc, cu voia Luminii.

Celelalte îşi răsfirară poalele robelor, făcând o jumătate de plecăciune.

Harine îşi înclină capul uşor, cu un mic zâmbet satisfăcut pe buze. Măcar aici i se arăta respectul cuvenit. Fu de mare ajutor şi faptul că acestea nu se holbau la podoabele ei şi ale lui

Shalon.

— Aleis, mesagerii de la porți sunt rapizi ca întotdeauna, pare-se, zise Cadsuane. Eu nu sunt bine-venită?

Pentru o clipă, Aleis schiță un mic zâmbet, iar zâmbetele unora dispărură de tot când Cadsuane se postă lângă Harine. Restul zâmbiră forțat. O femeie frumoasă cu fața serioasă chiar se încruntă.

— Îți suntem recunoscătoare că ne-ai adus-o aici pe Stăpâna Valurilor, Cadsuane Sedai. Prima Consilieră nu părea să fie recunoscătoare. Ea își îndreptă umerii și privi drept în față, peste capul Cadsuanei, și nu în ochii ei. Sunt convinsă că vom găsi o cale să ne arătăm profunda recunoștință înainte să pleci.

Concedierea ei fu mai mult o poruncă, însă Aes Sedai îi zâmbi femeii înalte. Nu era tocmai un zâmbet neplăcut, dar nu era nici amuzat.

— S-ar putea să mai zăbovesc o vreme, Aleis. Îți mulțumesc pentru că ne oferi găzduire și accept. Un palat de pe Culmi este întotdeauna de preferat chiar și celui mai bun han.

Prima Consilieră făcu ochii mari de uimire, apoi și-i miji, devenind hotărâți.

— Cadsuane trebuie să stea cu mine, zise Harine, reușind să își stăpânească vocea, astfel încât aceasta să pară doar pe jumătate sugrumată, înainte ca Aleis să apuce să vorbească. Dacă prezența ei nu este bine-venită, atunci nici a mea nu este.

Această condiție făcea parte din târgul pe care îl încheiase forțat, dacă voiau să o însoțească pe Cadsuane. Printre altele, ele trebuiau să meargă când și unde zicea ea până când ele li se vor alătura Coramoorului și să o includă în orice invitație pe care o primeau. Acest ultim aspect păruse de mică însemnătate la vremea respectivă, mai ales în comparație cu restul, însă era limpede că femeia știuse de ce primire va avea parte.

— Nu este nevoie să te descurajezi, Aleis. Cadsuane se aplecă spre Prima Consilieră, însă nu își coborî vocea. Ecourile din dom îi amplificară cuvintele. Sunt sigură că nu mai ai niciun obicei prost pe care trebuie să îl corectez.

Prima Consilieră deveni roșie la față, iar în spatele ei, celelalte Consiliere își aruncau priviri încruntate și bănuitoare. Unele o priveau cu alți ochi, parcă. Cum obțineau rangul și cum și-l pierdeau? În afară de Aleis, erau douăsprezece femei, cu siguranță o coincidență, însă Primele Douăsprezece din clanul

unei Stăpâne a Velelor care o alegeau pe Stăpâna Valurilor, de obicei una din rândul lor, tot așa cum Primele Douăsprezece din rândul Stăpânelor Valurilor o alegeau pe Stăpâna Corăbiilor. Acesta era motivul pentru care Harine acceptase cuvintele acelei fete ciudate, pentru că aceasta era dintre Primele Douăsprezece. Asta, și faptul că două Aes Sedai afirmaseră că fata avea viziuni adevărate. O Stăpână a Valurilor, și chiar Stăpâna Corăbiilor puteau fi destituite, deși doar din cauze speciale, cum ar fi o incompetență crasă sau pierderea minților, iar Primele Douăsprezece trebuiau să vorbească la unison. Cei de pe uscat păreau să procedeze diferit și adeseori cu stângăcie. Ochii lui Aleis, care o fixau acum pe Cadsuane, erau plini atât de ură, cât și de îngrijorare. Poate că simțea douăsprezece perechi de ochi ațintiți asupra ei. Celelalte Consiliere o măsurau din priviri. De ce alesese Cadsuane să se amestece în politica acestui ținut? Și de ce atât de fățiș?

— Un bărbat tocmai a condus, zise brusc Verin. Ea nu se alăturase grupului și privea peste balustradă, la vreo zece pași mai încolo. Vocea ei răsună în tot domul. Ați avut în ultima vreme mulți bărbați care pot conduce, Primă Consilieră?

Shalon privi în jos și clipi. Fâșiile din cristal odinioară străvezii erau acum negre și, în loc să arate spre inima încăperii, se întorseseră cumva cam în aceeași direcție. Una dintre femeile de jos stătea în picioare, aplecată ca să vadă mai bine în ce direcție arăta fâșia neagră de pe colierul inscripționat, iar celelalte două femei fugeau deja înspre o ușă arcuită. Dintr-odată, Shalon știu. Triangulația era o chestiune simplă pentru orice Călăuză a Vânturilor. Undeva, dincolo de acea ușă, se afla o hartă și, în curând, poziția unde se afla bărbatul care condusese va fi marcată pe ea.

— Ar fi roșu în cazul unei femei, nu negru, zise Kumira, aproape în șoaptă. Stătea în continuare la o oarecare distanță de balustradă, însă o apucă strâns cu ambele mâini și se aplecă în față ca să arunce o privire jos. Avertizează, localizează și apără. Și mai ce? Femeile care l-au făurit și-au dorit mai mult, poate că au avut nevoie de mai mult. Neștiind ce altceva ar putea fi incredibil de periculos.

Nu părea înspăimântată, ci entuziasmată.

— E un Asha’man, bănuiesc eu, răspunse Aleis pe un ton calm, luându-și privirea de la Cadsuane. Nu ne pot face

necazuri. Sunt liberi să intre în oraș atâta vreme cât se spun legii noastre. Indiferent cât de calmă era ea, unele dintre femeile din spatele ei chicotiră ca niște ucenice de pe punte care se aflau pentru prima oară printre cei de pe uscat. Iartă-mă, femeie Aes Sedai. Far Madding te primește cu brațele deschise. Mă tem că nu-ți cunosc numele, însă.

Verin privea în continuare pardoseala domului. Shalon aruncă din nou o privire peste balustradă și clipi atunci când fâșiile subțiri și negre... se schimbară. Acum erau negre și arătau spre miazănoapte, iar în clipa următoare erau străvezii și arătau din nou spre inima labirintului. Nu se întoarseră; adineaori fuseseră un lucru, iar acum erau un altul.

— Îmi puteți spune toate Eadwina, zise Verin. Shalon abia se abținu să nu tresară. Kumira nici măcar nu clipi. Iei în seamă istoria, Primă Consilieră? continuă Verin, fără să își ridice privirea. Asediul lui Guaire Amalasan asupra Far Maddingului a durat doar trei săptămâni. O treabă barbară, la urma urmei.

— Mă-ndoiesc că vor să audă despre *el,* zise Cadsuane pe un ton tăios și, într-adevăr, dintr-un oarecare motiv, mai multe Consiliere păreau stânjenite.

Cine naiba era Guaire Amalasan? Numele i se părea oarecum cunoscut, însă Shalon nu știa de unde să-l ia. Era vreun cuceritor de pe uscat, evident.

Aleis îi aruncă o privire Cadsuanei, strângându-și buzele.

— Istoria îl ține minte pe Guaire Amalasan ca fiind un general remarcabil, Eadwina Sedai, poate întrecut doar de Artur Aripă-de-Șoim. Ce te face să te gândești la el?

Shalon nu văzuse niciodată pe vreuna dintre Aes Sedai care o însoțeau pe Cadsuane să nu dea ascultare avertizărilor ei tot la fel de repede cum dădeau ascultare poruncilor ei, însă, de astă dată, Verin nu luă în seamă avertismentul. Ea nu își ridică privirea.

— Mă gândeam că el nu putea folosi Puterea, dar, cu toate astea, a strivit Far Madding ca pe o prună coaptă. Sora Aes Sedai scundă și îndesată tăcu de parcă tocmai pățise ceva. Știi, Dragonul Renăscut are oști în Illian și Tear, în Andor și în Cairhien. Ca să nu mai pomenim de zecile de mii de Aieli. Creaturi fioroase, Aielii ăștia. Mă mir că ești atât de îngăduitoare cu acești Asha’mani care-ți iscodesc ținutul.

— Cred că le-ai speriat destul, zise Cadsuane pe un ton ferm,

în cele din urmă, Verin se întoarse de la balustradă, făcând niște ochi mari și speriați ca ai unei păsări de pe uscat, își fâlfâia mâinile durdulii ca pe niște aripi.

— Vai, n-am vrut… Vai, nu. Cred că Dragonul Renăscut ar fi făcut o mișcare împotriva voastră dacă asta ar fi vrut. Nu, cred că Seanchanii… Ați auzit de ei? Veștile pe care le-am primit din Altara și de mai încolo, dinspre apus, sunt de-a dreptul îngrozitoare. Aceștia par să distrugă totul în calea lor. Nu, eu bănuiesc că aceștia sunt mult mai importanți pentru planurile lui decât să asedieze Far Maddingul. Asta dacă nu veți face ceva care să-l înfurie sau care să îi supere pe adepții lui. Dar sunt convinsă că sunteți mult prea deștepte ca să faceți asta.

Ea părea foarte nevinovată. Consilierele începură să se agite asemenea peștilor mici de la suprafața apei atunci când pe sub ei trecea înot un pește-leu.

Cadsuane oftă, fiind pe punctul de a-și pierde răbdarea.

— Dacă vrei să vorbești despre Dragonul Renăscut, Eadwina, trebuie să faci asta în lipsa mea. Vreau să mă spăl pe față și să beau niște ceai cald.

Prima Consilieră tresări de parcă ar fi uitat complet de prezența Cadsuanei, oricât de incredibil ar fi părut.

— Da. Da, desigur. Cumere, Narvais, vă rog să le însoțiți pe Stăpâna Valurilor și pe Cadsuane Sedai până la… la palatul meu și aveți grijă să fie ospătate.

Acea mică tresărire fu singurul semn care îi trăda disconfortul de a o avea pe Cadsuane în casa ei.

— Aș dori să mai stau puțin de vorbă cu Eadwina Sedai, dacă nu îi este cu supărare.

Urmată de majoritatea Consilierelor, Aleis pluti de-a lungul balconului. Brusc, Verin păru alarmată și nesigură când ele o înconjurară și o luară cu ele. Shalon nu credea în mirarea sau neliniștea acesteia, așa cum nu crezuse nici în inocența de care aceasta dăduse dovadă mai devreme. Credea că știe unde se afla Jahar. Doar că nu știa de ce.

Femeile pe care le numise Aleis, cea frumoasă care se încruntase la Cadsuane și o femeie zveltă, cu părul cărunt, luară sugestia Primei Consiliere drept poruncă. Poate că asta și era. Ele își desfăcură poalele robelor și făcură acea jumătate de plecăciune, întrebând-o pe Harine dacă dorește să le însoțească și pronunțându-și în termeni teatrali încântarea de a le escorta.

Harine le ascultă cu o expresie acră întipărită pe față. Puteau să-i presare calea cu petale de trandafiri, însă Prima Consilieră o lăsase în seama unor femei de rang inferior. Shalon se întrebă dacă exista vreo cale prin care să o evite pe sora ei până când aceasta se calma.

Cadsuane nu se uită fățiș la Verin plecând împreună cu Aleis, însă pe buzele ei apăru un mic zâmbet când acestea dispărură prin următoarea ușă arcuită de pe balcon.

— Cumere și Narvais, zise ea pe neașteptate. Adică Cumere Powys și Narvais Maslin? Am auzit lucruri despre voi. Aceste cuvinte le distraseră atenția de la Harine. Există anumite standarde pe care trebuie să le întrunească orice Consilieră, continuă Cadsuane pe un ton ferm, luându-le pe fiecare de câte o mânecă și întorcându-le spre scările care se aflau de o parte și de cealaltă a ei.

Schimbând câteva priviri îngrijorate, ele îi îngăduiră să facă asta, uitând parcă de Harine. Când ajunseră în dreptul ușii, Cadsuane se opri ca să arunce o privire în urmă, însă nu la Harine sau la Shalon.

— Kumira? Kumira!

Cealaltă Aes Sedai tresări și, după ce aruncă o ultimă privire peste balustradă, se desprinse de aceasta ca să o urmeze pe Cadsuane. Harine și Shalon nu avură de ales decât să le urmeze, altminteri, ar fi fost nevoite să găsească singure ieșirea. Shalon o luă repede în urma celorlalte, iar Harine nu se lăsă mai prejos. Ținându-le în continuare de mâneci pe Consiliere, Cadsuane cobora pe scara spiralată, vorbind în șoaptă. Cu Kumira și celelalte trei între ea, Shalon nu putea auzi nimic. Cumere și Narvais încercau să vorbească, dar Cadsuane nu o lăsa pe niciuna să rostească mai mult de câteva cuvinte înainte să adauge ceva. Ea părea calmă, lipsită de orice emoție. Cele două care o însoțeau începeau să pară neliniștite. Ce punea la cale Cadsuane?

— Locul acesta te neliniștește? o întrebă brusc Harine.

— Este ca și când mi-aș fi pierdut vederea. Shalon se cutremură când conștientiză acest adevăr. Mi-e teamă, Stăpâna Valurilor, dar cu voia Luminii, mi-o pot controla.

Lumină, nădăjduia că va putea. Avea nevoie disperată s-o facă.

Harine încuviință din cap, încruntându-se la femeile care

coborau scările în fața lor.

— Nu știu dacă în palatul lui Aleis există o cadă suficient de mare ca să încăpem amândouă în ea și mă îndoiesc că au vin îndulcit cu miere, dar vom găsi noi ceva. Luându-și privirea de la Cadsuane și de la celelalte două femei, ea îi atinse cu stângăcie brațul lui Shalon. În copilărie, îmi era frică de întuneric, iar tu nu m-ai lăsat nicio clipă singură până când am scăpat de această frică. Nici eu n-am să te las singură, Shalon.

Shalon rată o treaptă și abia reuși să-și mențină echilibrul și să nu se rostogolească pe scări. De când fusese aleasă Stăpâna Valurilor, Harine nu îi mai rostise numele decât în privat. Iar în privat, nu fusese niciodată atât de prietenoasă.

— Îți mulțumesc, zise ea, apoi, cu un oarecare efort, ea adăugă: Harine.

Sora ei o lovi din nou ușor pe braț și îi zâmbi. Harinei nu îi stătea în fire să zâmbească, însă în acel zâmbet stângaci se simțea căldura.

Însă nu există niciun pic de căldură în privirea pe care ea o le-o aruncă femeilor din fața ei.

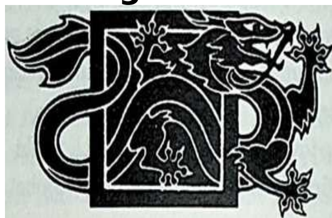
— Poate voi reuși, într-adevăr, să închei un târg aici. Cadsuane le-a făcut deja să se gândească la o listă. Shalon, trebuie să încerci să afli de ce, atunci când te vei apropia de ea. Mi-ar plăcea să înșir caninii lui Aleis pe o sfoară, pentru că a plecat fără măcar să-mi adreseze un cuvânt! Dar nu cu prețul de a o lăsa pe Cadsuane să îi creeze necazuri Coramoorului aici. Trebuie să afli, Shalon.

— Cred că poate lui Cadsuane îi place să se amestece așa cum alții respiră, răspunse Shalon, oftând, dar voi încerca, Harine. Îmi voi da toată strădiunța.

— Întotdeauna ai făcut-o, soro. Întotdeauna o vei face. Știu asta.

Shalon oftă din nou. Era mult prea devreme ca să testeze profunzimea noii călduri de care dădea dovadă sora ei. Mărturisirea putea aduce sau nu izbăvirea, iar ea nu putea supraviețui dacă își pierdea dintr-o lovitură atât soțul, cât și rangul. Însă, pentru prima oară de când Verin expusese pe șleau condițiile lui Cadsuane pentru a-i păstra secretul, Shalon începu să ia în considerare mărturisirea.

CAPITOLUL 25
Legături

În odaia lui din hanul Capul Consilierei, Rand ședea pe pat, cu picioarele încrucișate și cu spatele lipit de perete, și cânta la flautul din argint pe care i-l dăruise Thom Merrilin cu mult timp în urmă. În urmă cu o Vârstă. Odaia aceasta, cu lambriuri sculptate și ferestre care dădeau spre Piața Nethvin, era mai bună decât cea de la Coroana din Maredo pe care o abandonase. Pernele puse unele peste altele lângă el erau umplute cu pene de gâscă, patul avea un baldachin cu broderii și draperii, iar oglinda de deasupra lighianului pentru spălat nu avea nici măcar o pată. Buiandrugul de deasupra șemineului din piatră avea câteva sculpturi simple. Era o odaie potrivită pentru un negustor prosper. El se bucura că se gândise să ia suficienți galbeni când plecase din Cairhien. Renunțase la obiceiul de a avea prea mulți la el. Dragonului Renăscut i se oferea totul. Totuși, el ar fi putut obține o odaie doar cântând la fluier. Cântecul se numea *Bocet după Noaptea Lungă,* iar el nu îl mai auzise până atunci. Însă Lews Therin îl auzise. Era precum talentul la desen. Rand era de părere că asta ar trebui să îl înspăimânte, sau să îl înfurie, însă el ședea și cânta în vreme ce Lews Therin plângea.

— Lumină, Rand, bombăni Min, ai de gând să stai și să sufli în chestia aia?

Poalele i se legănau în timp ce se plimba încoace și-ncolo pe covorul de pe pardoseală. Legătura cu ea, cu Elayne și cu Aviendha se simțea ca și când el nu ar fi știut niciodată altceva și nici nu își dorise. Respira și era legat de ele; ambele erau lucruri cât se poate de firești.

— Dacă ea va spune un cuvânt greșit unde poate fi auzită, dacă l-a spus deja... *Nu* am să îngădui nimănui să te azvârle în temniță din cauza Elaidei!

Nu simțise niciodată legătura cu Alanna astfel. Aceasta nu se schimbase, nu în sine, însă, din acea zi din Caemlyn, legătura cu Alanna îi păruse din ce în ce mai mult o intruziune, un străin care privea peste umărul lui, o pietricică în cizma lui.

— *Chiar* trebuie să cânți la chestia aia? Mă face să plâng și îmi dă fiori în același timp. Dacă ea te va pune în pericol...!

Scoțându-și un pumnal ascuns în mâneca largă, ea îl flutură ținându-l strâns în pumn.

El își luă fluierul de la gură și o privi în tăcere. Era roșie la față și, rânjind brusc, îl azvârli, iar lama se înfipse în ușă, vibrând.

— Ea este acolo, zise el, arătând cu fluierul. În mod inconștient, el mișcă instrumentul, care parcă o urmărea pe Alanna. Va fi aici în scurt timp.

Ea ajunsese în Far Madding din ziua precedentă, iar el nu putea înțelege de ce ea așteptase până în acel moment. Alanna reprezenta un amestec de emoții în mintea lui: agitată și precaută, îngrijorată și hotărâtă și, mai presus de orice, furioasă. O furie pe care abia o ținea în frâu.

— Dacă preferi să nu fii aici, poți aștepta...

Min scutură cu putere din cap. Lângă amestecul de emoții care o reprezenta pe Alanna se afla amestecul de emoții care o reprezenta pe ea. Și ea fierbea din cauza îngrijorării și a furiei, însă dragostea strălucea ca o rază ori de câte ori se uita la el și, de cele mai multe ori, și atunci când n-o făcea. Și teama era un sentiment la fel de puternic, deși încerca să îl ascundă.

El își duse fluierul la buze din nou și începu să intoneze *Negustorul ambulant beat.* Era un cântec suficient de vesel ca să îi bine-dispună și pe morți. Lews Therin rânjea la el.

Min îl privea cu atenție, cu brațele încrucișate pe piept, apoi, brusc, își smuci rochia, potrivindu-și-o pe șolduri. Oftând, el își luă fluierul de la buze și așteptă. Atunci când o femeie își ajusta veșmintele fără niciun motiv, era ca și când un bărbat strângea curelele armurii și verifica chinga șeii; urma să dezlănțuie o tiradă, iar dacă încercai să fugi, erai doborât ca un câine. Acum, Min era la fel de hotărâtă ca Alanna, sori gemeni care străluceau într-un colț al minții lui.

— Nu vei mai vorbi despre Alanna până când ea nu va ajunge aici, zise ea pe un ton ferm, de parcă el fusese cel care insistase.

Determinarea și teama erau mai puternice acum ca înainte și, deși erau mereu înăbușite, acestea continuau să iasă la suprafață.

— Desigur, soție, dacă asta dorești, răspunse el, plecându-și capul după cum era moda în Far Madding.

Ea pufni zgomotos.

— Rand, îmi place de Alivia. Chiar îmi place, cu toate că o necăjește pe Nynaeve. Cu un pumn proptit în șold, Min se apleca în față și arătă cu un deget spre el. Dar are să te omoare.

Ea rosti apăsat fiecare cuvânt.

— Ai zis că mă va ajuta să mor, zise el încet. Acestea au fost cuvintele tale.

Cum se va simți înainte să moară? Tristețe pentru că trebuia să le părăsească pe ea, pe Elayne și pe Aviendha. Tristețe pentru suferința pe care le-o pricinuise. I-ar plăcea să își revadă tatăl înainte să i se apropie sfârșitul. În afară de asta, el aproape credea că moartea ar fi o eliberare.

„*Moartea este o eliberare*, zise Lews Therin cu ardoare, *îmi* doresc *moartea. Merităm moartea!*”

— A mă ajuta să mor nu este același lucru cu a mă ucide, continuă Rand. Acum, el se pricepea foarte bine să ignore vocea. Asta dacă nu te-ai răzgândit referitor la ce-ai văzut.

Min își aruncă mâinile în aer, exasperată.

— Am văzut ce-am văzut și ce ți-am spus, dar să mă înghită Puțul Osândei dacă pot face vreo diferență. Și nu înțeleg de ce crezi că ar exista una!

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mor, Min, zise el pe un ton răbdător.

Îi spuseseră cei pe care trebuia să îi creadă. Ca să trăiești, trebuie să mori. El încă nu înțelegea tâlcul acestor cuvinte, însă realitatea era cruntă. Așa cum păreau să spună și Profețiile Dragonului, el trebuia să moară.

— Nu prea devreme, sper. Nu am de gând să fie prea devreme. Îmi pare rău, Min. N-ar fi trebuit să te las să mă legi.

Însă el nu fusese suficient de puternic ca să refuze, așa cum nu fusese suficient de puternic ca să o alunge. Era prea slab pentru ceea ce urma să înfăptuiască. Simțea nevoia să bea în timpul iernii până când inima iernii se va transforma într-o după-amiază de duminică.

— Dacă n-ai fi făcut-o, te-am fi imobilizat și-am fi creat oricum

legătura.

El hotărî că era mai bine să nu întrebe cu ce ar fi fost mai diferit față de ceea ce făcuse Alanna. Cu siguranță, ea vedea o diferență. Urcându-se cu genunchii pe pat, ea îi luă fața în mâini.

— Ascultă-mă, Rand al'Thor. N-am să te las să mori. Iar dacă vei face asta în ciuda mea, am să te urmez și am să te aduc înapoi.

Dintr-odată, un val de amuzament străpunse seriozitatea minții sale. În vocea ei se simțea o notă ușor glumeață.

— Apoi am să te aduc să trăiești aici. Am să-ți las părul să crească până la talie și-am să ți-l prind cu agrafe cu piatra lunii.

El îi zâmbi. Ea încă reușea să îl facă să zâmbească.

— N-am auzit niciodată de o soartă mai rea ca moartea, dar cred că se potrivește.

Cineva bătu la ușă, iar Min încremeni. Îngână numele Alannei ca pe o întrebare tăcută. Rand încuviință din cap și, spre mirarea lui, Min îl împinse pe grămada de perne și se aruncă peste el. Zvârcolindu-se, ea își ridică capul, iar el își dădu seama că ea încerca să se privească în oglinda de deasupra spălătorului. În cele din urmă, ea își găsi o poziție care îi conveni și rămase întinsă jumătate peste el, cu o mână în spatele grumazului lui, iar cu cealaltă lângă fața care se odihnea pe pieptul lui.

— Intră! strigă ea.

Cadsuane intră în odaie și se opri, privind încruntată pumnalul înfipt în ușă. Purtând o rochie din lână fină verde-închis și o mantie căptușită cu blană și prinsă la grumaz cu o broșă din argint, ea ar fi putut trece cu ușurință drept negustoreasă înstărită sau proprietara unei bănci, deși păsările, și peștii aurii, și stelele, și lunile care atârnau din cocul ei cărunt din vârful capului ar fi fost un lucru extravagant pentru oricare din ele. Nu purta inelul cu Marele Șarpe, părând că își dădea toată osteneala ca să treacă neobservată.

— V-ați certat, copii? îi întrebă ea cu blândețe.

Rand aproape că îl simțea pe Lews Therin cum rămâne nemișcat, asemenea unei pisici de munte care se ghemuia în umbră. Lews Therin era aproape la fel de precaut ca el când venea vorba despre această femeie.

Îmbujorată, Min sări în picioare, netezindu-și furioasă poalele.

— Ai spus că e ea! zise ea pe un ton acuzator, tocmai în momentul în care intră Alanna.

Cadsuane închise ușa.

Alanna îi aruncă o singură privire lui Min, apoi și-o fixă asupra lui Rand. Fără să își ia ochii negri de la el, își desprinse mantia și o azvârli pe unul din cele două scaune care se aflau în odaie. Își puse mâinile pe poalele cenușii-închis și le strânse în pumni. Nici ea nu purta inelul cu Marele Șarpe. Din clipa în care privirea ei se îndreptă spre el, legătura fu străbătută de un sentiment de bucurie. Toate celelalte sentimente erau prezente – agitația, furia –, însă el nu se așteptase ca ea să simtă bucurie!

Rămânând în continuare întins pe spate, el își luă fluierul și începu să se joace cu el.

— Ar trebui să mă mire faptul că te văd, Cadsuane? Apari prea des când nu vreau să te văd ca să fie pe placul meu. Cine te-a învățat cum să Călătorești?

Asta trebuie să fi fost. O clipă, Alanna fusese doar o conștientizare vagă într-un colț al minții lui, iar în clipa următoare ea prinsese viață în gândul lui. La început, el crezuse că și ea învățase cumva cum să Călătorească, dar văzând-o pe Cadsuane, știu mai bine.

Alanna strânse din buze și chiar și Min părea să dezaprobe. Una transmitea trăiri agitate prin legătura cu Străjerul, iar cealaltă, doar furie amestecată cu încântare. De ce simțea Alanna *bucurie?*

— Văd că ai rămas la fel de bădăran, zise Cadsuane pe un ton sec. Nu cred că am nevoie de permisiunea ta ca să vizitez locul în care m-am născut, băiete. Cât despre Călătorie, nu este treaba ta unde sau când am învățat asta.

Desfăcându-și mantia, vârî acul broșei în cingătoare, la îndemână, și își împături mantia pe un braț ca și când grija de nu o șifona era mai importantă decât cea pentru el. În vocea ei se simțea o oarecare iritare.

— M-ai îngreunat cu o grămadă de tovarășe de călătorie, într-un fel sau altul. Alanna a fost atât de nerăbdătoare să te vadă, încât doar o inimă de piatră ar fi putut refuza să o aducă aici, iar Sorilea mi-a zis că unele dintre celelalte, care ți-au jurat supunere, nu vor fi bune de nimic până când nu li se va îngădui să o însoțească pe Alanna, așa că am sfârșit prin a le aduce și pe Nesune, Sarene, Erian, Beldeine și Elza. Ca să nu mai

pomenesc de Harine, de sora ei și Maestrul Spadasin ăla al ei. N-a știut dacă să leșine, să țipe sau să muște pe cineva când a aflat că Alanna urma să plece în căutarea ta. Apoi mai sunt cei trei amici ai tăi în haine negre. Nu știu cât de nerăbdători sunt să te vadă, dar sunt și ei aici. Ei bine, acum că te-am găsit, le pot trimite la tine pe femeile din neamul Oamenilor Mării și pe surori și să te las să-ți bați tu capul cu ele.

Rand sări în picioare, bombănind o înjurătură.

— Nu! Ține-le departe de mine!

Ochii negri ai Cadsuanei se îngustară.

— Te-am avertizat și altă dată să ai grijă cum vorbești; n-am să o fac din nou. Ea îl mai privi o clipă încruntată, apoi încuviință ca și când ar fi crezut că el își învățase lecția. Și-acum, ce te face să crezi că poți să-mi spui ce să fac, băiete?

Rand abia se stăpânea. Aici, nu putea da porunci. Cadsuanei nu îi putea porunci niciunde. Min spunea că el avea nevoie de femeie, că aceasta îl va învăța ceva necesar, însă asta îl făcea să se simtă încă și mai agitat când se afla în preajma ei.

— Vreau să-mi termin treaba aici și să plec repede, zise el, în cele din urmă. Dacă le vei spune, măcar asigură-te că vor înțelege că nu îmi permit să le las să se apropie de mine, nu până când voi fi pregătit să plec.

Femeia îl privi, arcuindu-și o sprânceană, și așteptă, iar el trase aer în piept. De ce femeia îngreuna întotdeauna lucrurile?

— Ți-aș fi foarte recunoscător dacă nu îi vei spune niciuneia unde mă aflu. El adăugă fără tragere de inimă: Rogu-te.

Min dădu drumul la aer de parcă și-ar fi ținut respirația până atunci.

— Prea bine, zise Cadsuane după o clipă. Știi cum să te porți atunci când îți dai osteneala, chiar dacă zici că ai avea o durere de dinți. Bănuiesc că pot să-ți păstrez secretul, pentru moment. Unele nici măcar nu știu că ești în oraș. Ah, da. Ar trebui să știi că Merise l-a legat pe Narishma, Corele îl are pe Damer, iar Hopwil al tău îi aparține lui Daigian.

Ea rosti aceste cuvinte ca și când ar fi fost doar o informație lipsită de importanță pe care ar fi putut-o omite cu ușurință.

El nu se mai osteni să înjure în șoaptă, iar palma pe care Cadsuane i-o dădu cu toată forța mai că îi dislocă falca. Văzu doar pete negre dinaintea ochilor. Una din celelalte două femei suspină.

— Ți-am spus doar, zise Cadsuane pe un ton liniștit. Gata cu avertismentele.

Min făcu un pas spre el, iar Rand scutură încet din cap. Acest lucru îl ajută să scape de petele negre. Voia să își frece falca, însă își ținu mâinile pe lângă corp. Fu nevoit să se forțeze să nu strângă în mână fluierul. Cât despre Cadsuane, aceasta se comporta de parcă nici nu i-ar fi tras acea palmă.

— De ce ar accepta Flinn și ceilalți să fie legați? vru el să știe.

— Întreabă-i când îi vei vedea, răspunse ea. Min, cred că Alanna vrea să rămână singură cu el o vreme. Întorcându-se spre ușă fără să aștepte răspunsul lui Min, ea adăugă: Alanna, te aștept jos, în Salonul Femeilor. Nu zăbovi prea mult. Vreau să mă întorc la palat. Min?

Min îi aruncă o privire dușmănoasă Alannei. Îi aruncă o privire dușmănoasă și lui Rand. Apoi își aruncă mâinile în aer și ieși în urma lui Cadsuane, bombănind. Trânti ușa în urma ei.

— Îmi plăceai mai mult când aveai părul tău. Alanna își încrucișă brațele pe piept și îl iscodi cu privirea. Furia și bucuria se împleteau în legătură. Am nădăjduit că dacă voi fi aproape de tine, va fi mai bine, dar ești în continuare ca o piatră în capul meu. Chiar și acum, când mă aflu în fața ta, nu-mi dau seama dacă ești supărat sau nu. Chiar și așa, e mai bine că mă aflu aici. Nu-mi place să stau prea mult timp departe de un Străjer.

Rand o ignoră atât pe ea, cât și valul de bucurie care străbătea legătura.

— Ea nu a întrebat de ce am venit în Far Madding, zise Rand încet, zgâindu-se la ușă de parcă ar fi putut-o vedea pe Cadsuane prin lemn. Sigur, trebuie să se fi întrebat. Tu i-ai spus că sunt aici, Alanna. Sigur tu i-ai spus. Ce s-a întâmplat cu legământul pe care l-ai făcut?

Alanna inspiră adânc, apoi răspunse după o clipă.

— Cred că pe Cadsuane nu o interesează nici cât negru sub unghie de tine, izbucni ea. Îmi țin legământul cât pot de bine, însă mi-e foarte greu să fac asta din cauza ta. Vocea ei începu să se înăsprească, iar furia se simți mai tare prin legătură. I-am jurat credință unui bărbat care pleacă și mă dă uitării. Cum aș putea să-ți slujesc? Și mai important, ce-ai făcut? Străbătând încăperea, ea se opri și se zgâi la el, furia arzând în ochii ei. Ai făcut ceva, știu. Am zăcut inconștientă trei zile! Ce-ai făcut?

— Am hotărât că dacă tot voi fi legat, măcar să fie de cineva

căruia să-i îngădui să facă asta.

El abia apucă să-i prindă mâna înainte să aterizeze pe obrazul lui.

— O palmă mi-a fost suficientă pe ziua de azi.

Ea se zgâi în sus la el, cu dinții dezveliți de parcă ar fi fost pregătită să-l muște de grumaz. Acum, legătura era străbătută doar de sentimente de furie și indignare, care se transformau în niște pumnale.

— Ai îngăduit altcuiva să te lege? mârâi ea. Cum îndrăznești! Oricine ar fi ea, ne vom vedea la judecată! Voi avea grijă să fie *biciuită*! Tu ești al meu!

— Asta pentru că m-ai *luat,* Alanna, zise el pe un ton rece. Dacă ar afla mai multe surori, *tu* ai fi cea biciuită.

Cândva, Min îi spusese că se putea încrede în Alanna, că o văzuse pe Verde și alte patru surori „în mâna lui”. El se încredea în ea, într-un mod ciudat, cu toate acestea, era și în mâna Alannei, deși nu își dorea asta.

— Eliberează-mă și-am să neg că s-a întâmplat vreodată. Nici măcar nu știuse că acest lucru era posibil până când Lan nu îi povestise despre el însuși și Myrelle. Eliberează-mă și-am să te eliberez și eu de legământ.

Furia mistuitoare care curgea prin legătură se mai estompă, fără să dispară de tot, însă fața ei deveni calmă, iar vocea, blândă.

— Mă strângi prea tare de încheietură.

El știa asta. Simțea durerea prin legătură. Îi dădu drumul, iar ea începu să își maseze încheietura în mod exagerat, căci durerea pe care o simțise el nu fusese chiar atât de mare. Continuând să își frece încheietura, se așeză picior peste picior pe cel de-al doilea scaun. Părea să fie îngândurată.

— M-am gândit să mă eliberez de tine, zise ea, într-un final. Am visat la asta. Ea schiță un zâmbet șiret. Ba chiar am rugat-o pe Cadsuane să-mi îngăduie să îi dau legătura ei. Îți dai seama cât de disperată am fost dacă i-am cerut așa ceva. Dacă există cineva care poate să te stăpânească, atunci Cadsuane este aceea. Doar că ea a refuzat. A fost mânioasă că am sugerat una ca asta fără să te întreb, indignată, și chiar dacă ai fi fost de acord, ea tot ar fi refuzat. Ea își desfăcu brațele. Așadar, ești al meu. Deși expresia de pe fața ei nu se schimbă, prin legătură se

simți din nou bucuria când ea rosti aceste cuvinte. Indiferent cum te-am dobândit, tu ești Străjerul meu, iar eu am o responsabilitate. O simt înlăuntrul meu la fel de puternică precum legământul pe care l-am făcut de a-ți da ascultare. La fel de puternică. Așadar, n-am să te dau pe mâna alteia până când nu voi ști că aceasta poate să te stăpânească cum se cuvine. Cine te-a legat? Dacă este capabilă, te voi lăsa ei.

Numai gândul că Cadsuane ar fi putut primi legătura cu el îl făcu pe Rand să simtă fiori pe șira spinării. Alanna nu reușise niciodată să îl controleze prin intermediul legăturii, iar el nu credea că vreo soră era în stare de asta, însă când venea vorba de Cadsuane, el nu voia să-și asume vreun risc. Lumină!

— Ce te face să crezi că ei nu-i pasă de mine? întrebă el în loc să răspundă la întrebarea Alannei. Cu sau fără încredere, nimeni nu va afla acest răspuns cât timp asta va depinde de el.

Ceea ce făcuseră Elayne, Min și Aviendha o fi fost îngăduit de legea Turnului Alb; cu toate acestea, aveau lucruri mai rele de care să se teamă decât pedeapsa din partea celorlalte surori Aes Sedai dacă se afla că ele erau legate astfel de el. Așezându-se pe marginea patului, își întoarse fluierul în mâini.

— Doar pentru că a refuzat legătura cu mine? Poate că nu este la fel de nepăsătoare ca tine în privința consecințelor. M-a vizitat în Cairhien și a zăbovit mai mult decât ar fi explicat orice motiv, în afară de mine. Ar trebui să cred că ea s-a decis, pur și simplu, să viziteze niște prieteni când întâmplarea face ca eu să mă aflu aici? Te-a adus la Far Madding ca să-mi poată da de urmă.

— Rand, în fiecare zi a vrut să știe unde te afli, zise Alanna pe un ton disprețuitor, dar mă-ndoiesc că există vreun cioban în Seleisin care să nu se întrebe unde ești. Toată *lumea* vrea să știe. Știam că te afli departe, la miazăzi, și că nu te-ai mișcat de zile întregi. Gata. Când am aflat că ea și Verin vor veni aici, a trebuit să o implor – să o implor în genunchi! – înainte ca ea să-mi îngăduie să o însoțesc. Eu, una, n-am știut că te afli aici până când nu am pătruns prin poarta deschisă pe dealurile de deasupra orașului. Până în acel moment, credeam că va trebui să Călătoresc aproape până în Tear ca să dau de tine. Cadsuane m-a învățat asta, atunci când am venit aici, așa că să nu crezi că vei putea scăpa la fel de ușor de mine pe viitor.

Cadsuane o învățase pe Alanna să Călătorească? Asta tot nu îi

spunea cine o învățase pe Cadsuane. Nu că ar fi avut vreo importanță.

— Damer și ceilalți doi s-au lăsat legați? Sau surorile alea i-au luat, pur și simplu, așa cum ai făcut și tu cu mine?

Ea se înroși puțin în obraji, însă vocea îi era calmă.

— Am auzit-o pe Merise întrebându-l pe Jahar. El a avut nevoie de două zile ca să accepte și, din câte știu eu, ea n-a insistat niciodată. Nu pot vorbi în numele celorlalte și, după cum a zis și Cadsuane, n-ai decât să le întrebi. Rand, trebuie să înțelegi că acelor bărbați le era teamă să se întoarcă în acest „Turn Negru” al tău. Ea strâmbă cu amărăciune din buze când rosti aceste cuvinte. Le era teamă că vor fi învinuiți pentru atacul asupra ta. Dacă vor fugi, atunci vor fi vânați, fiind considerați dezertori. Înțeleg că aceasta este porunca ta? Unde altundeva ar putea merge, dacă nu la surorile Aes Sedai? Și este bine că au făcut asta. Ea zâmbi de parcă tocmai ar fi văzut ceva minunat, în vocea ei simțindu-se încântarea. Rand, Damer a găsit o cale de a Tămădui chiar dacă ești ferecat! Lumină, nici nu pot rosti acest cuvânt fără să nu-mi înghețe limba. Le-a Tămăduit pe Irgain, pe Ronaille și pe Sashalle. Ți-au jurat credință și ție, la fel ca toate celelalte.

— Cum adică, toate celelalte?

— Adică toate surorile prinse de Aieli. Chiar și Roșiile. Ea părea să creadă doar pe jumătate toate astea, și așa ar fi trebuit, însă neîncrederea se topi, înlocuită fiind de intensitate atunci când ea își puse ambele picioare pe pardoseală și se aplecă spre el, cu privirea ațintită asupra lui. Fiecare a jurat și și-a acceptat pedeapsa pe care le-ai dat-o Nesunei și celorlalte, primele cinci care au jurat. Cadsuane nu are încredere în ele. Nu le-ar îngădui să aducă cu ele pe niciunul dintre Străjerii lor. Trebuie să recunosc că am fost nesigură la început, dar cred că *poți* avea încredere în ele. Ți-au jurat credință. Știi ce înseamnă asta pentru o soră. Nu poți rupe un legământ, Rand. Nu se poate.

Până și Roșiile... El fusese surprins atunci când acele prime cinci captive îi juraseră credință. Elaida le trimisese ca să îl răpească, iar ele o făcuseră. El fusese convins că faptul că era *ta'veren* înlesnise acest lucru, însă nu făcu decât să schimbe soarta, să transforme în realitate ceea ce s-ar fi putut întâmpla o dată într-un milion de ani. Era greu de crezut că o Roșie ar fi

jurat credință vreodată unui bărbat care putea conduce Puterea.

— Ai nevoie de noi, Rand. Ridicându-se în picioare, ea se mișcă de parcă ar fi dat să măsoare încăperea, dar, în schimb, rămase pe loc privindu-l, fără să clipească. Își netezea poalele cu mâinile de parcă nu își dădea seama ce făcea. Ai nevoie de sprijinul surorilor Aes Sedai. Fără el, vei fi nevoit să cucerești fiecare națiune, iar până acum nu te-ai descurcat prea bine. Poate tu consideri rebeliunea din Cairhien ca fiind încheiată, dar nu toată lumea este încântată de faptul că l-ai numit pe Dobraine Intendentul tău. Foarte mulți s-ar putea să se întoarcă la Toram Riatin, dacă acesta își va face din nou apariția. Înaltul Senior Darlin stă confortabil în Stâncă, din câte am auzit, fiind numit Intendentul tău în Tear, dar rebelii de acolo n-au dat buzna din Haddon Mirk ca să îl sprijine. Cât despre Andor, Elayne Trakand ar putea spune că te va sprijini odată ce va urca pe tron, însă ți-a scos soldații din Caemlyn și sunt gata să port clopoței în Mana Pustiitoare dacă ea îi va lăsa să rămână în Andor odată ce va fi reușit să obțină tronul. Surorile îți pot fi de ajutor. Elayne ne va da ascultare. Rebelii din Cairhien și din Tear vor asculta. Turnul Alb oprește războaie și pune capăt rebeliunilor de trei mii de ani. S-ar putea să nu-ți convină târgul pe care Rafela și Merana l-au negociat cu Harine, dar au obținut tot ce ai cerut. Lumină, omule, lasă-ne să te ajutăm!

Rand încuviință încet din cap. Faptul că femeile Aes Sedai îi juraseră credință păruse doar un mod de a impresiona lumea cu puterea lui. Teama că acestea l-ar putea manipula ca să-și atingă scopurile îl orbise. Lui nu îi plăcea să recunoască acest lucru. Fusese un prost.

„*Un bărbat care are încredere în oricine este un prost*, zise Lews Therin, *și un bărbat care n-are încredere în nimeni este un prost. Cu toții suntem proști, dacă trăim suficient de mult.*” Mai că părea întreg la minte.

— Întoarce-te în Cairhien, zise el. Spune-le Rafelei și Marenei că vreau să vorbească cu rebelii din Haddon Mirk. Spune-le să le ia și pe Bera și pe Faeldrin.

Pe lângă Alanna, acestea erau alte patru surori în care Min îi spusese că se putea încrede. Ce zisese Min despre celelalte cinci pe care Cadsuane le adusese? Că fiecare îi va sluji lui în felul ei. Acesta nu era încă un argument suficient de puternic.

— Vreau ca Darlin Sisnera să fie Intendentul meu, iar legile pe

care le-am dat să rămână neschimbate. Ele pot negocia orice altceva atâta vreme cât vor pune capăt rebeliunii. După aceea… Ce s-a întâmplat?

Alannei îi pică fața și se așeză bosumflată pe scaunul ei.

— Am bătut atâta drum, iar acum tu mă alungi din nou. Presupun că e mai bine așa, având în vedere că fata aia este aici. Oftă. Habar n-ai prin câte am trecut în Cairhien, ascunzând legătura doar atât cât să nu mă mai țină trează toată noaptea ceea ce făceați voi. Este mult mai greu decât să ascunzi legătura cu totul, însă mie nu-mi place să pierd legătura de tot cu Străjerii mei. Doar că, dacă mă întorc în Cairhien, va fi la fel de rău.

Rand își drese glasul.

— Asta vreau să faci.

El descoperise că femeile vorbeau mult mai deschis despre unele lucruri decât bărbații, însă era șocant atunci când o făceau. El nădăjduia că Elayne și Aviendha ascundeau legătura atunci când el făcea dragoste cu Min. Atunci când cei doi împărțeau așternuturile, nu mai exista nimeni în afară de ea, la fel cum fusese și cu Elayne. Cu siguranță nu voia să vorbească despre asta cu Alanna.

— S-ar putea să termin și eu aici până vei termina și tu în Cairhien. Dacă nu… Dacă nu, atunci te poți întoarce aici. Dar va trebui să te ții departe de mine până când îți voi spune eu.

Chiar și cu această restricție, ea fu din nou cuprinsă de bucurie.

— N-ai de gând să-mi spui cine te-a legat, nu-i așa? Ea oftă, iar el dădu negativ din cap. Ar fi mai bine să plec. Ridicându-se în picioare, își luă mantia și și-o așeză peste braț. Cadsuane nu este prea răbdătoare. Sorilea i-a poruncit să aibă grijă de noi ca o cloșcă și asta și face. În felul ei. Când ajunse în dreptul ușii, se opri pentru o ultimă întrebare: De ce te *afli* aici, Rand? Poate lui Cadsuane nu-i pasă, dar mie, da. Voi păstra secretul, dacă dorești. Eu n-am putut niciodată să stau într-un *stedding* mai mult de câteva zile. De ce ești dispus să zăbovești aici, unde nici măcar nu poți simți Izvorul?

— Poate că pentru mine nu este chiar atât de rău, minți el.

El își dădu seama că ei îi putea spune. Avea încredere că ea îi va păstra secretul. Însă ea îl vedea ca pe Străjerul ei și era Verde. Nicio explicație nu ar fi convins-o să îl lase să se

descurce singur, iar în Far Madding, nici ea nu s-ar fi putut apăra mai bine decât Min.

— Pleacă, Alanna. Am irosit destul timp.

Odată ce ea plecă, el își lipi din nou spatele de perete și începu să pipăie fluierul. Dar, în loc să cânte, căzu pe gânduri. Min îi spuse că el avea nevoie de Cadsuane, dar aceasta nu era interesată de el; îl considera un ciudat. Un tip ciudat lipsit de maniere. El trebuia să-i stârnească interesul cumva. Dar cum, Lumină, avea să facă asta?

Verin coborî anevoie din lectică în curtea palatului lui Aleis. Pur și simplu nu avea construcția necesară pentru a încăpea în chestiile alea, însă lecticile erau cea mai rapidă cale de a te deplasa prin Far Madding. Trăsurile se împotmoleau în mulțime mai devreme sau mai târziu și nu o puteau duce în locurile unde voia ea să ajungă. Vântul umed care bătea dinspre lac începea să devină din ce în ce mai rece pe măsură ce se lăsa înserarea, însă ea își lăsă mantia în bătaia vântului când scotoci în săculeț ca să scoată doi bănuți pe care să-i dea cărăușilor. Firește că nu trebuia să facă asta, din moment ce aceștia erau băieții lui Aleis, însă Eadwina nu va afla despre asta. Nici ei n-ar fi trebuit să-i accepte, dar arginții dispărură într-o clipită în hainele lor, iar cel mai tânăr dintre cei doi, un individ chipeș între două vârste, chiar făcu o plecăciune teatrală înainte să ridice lectica și să o ia la trap spre grajd, o clădire joasă, ridicată într-un colț al zidului din față. Verin oftă. Un băiat între două vârste. Nu trecuse mult timp de când se afla în Far Madding și începuse să creadă că nu plecase deloc. Trebuia să aibă grijă la asta. Putea fi periculos, mai ales dacă Aleis și celelalte descopereau înșelătoria ei. Ea bănuia că mandatele pentru exilarea lui Verin Mathwin nu fuseseră niciodată anulate. Far Madding păstra tăcerea atunci când o Aes Sedai nu respecta legea, dar Consiliile nu aveau niciun motiv să se teamă de Aes Sedai și, din propriile sale motive, Turnul, la rândul lui, păstra tăcerea în acele rare ocazii când vreo soră era biciuită pentru a îndrepta o greșeală comisă. Ea nu avea nici cea mai mică intenție să devină următorul motiv pentru care Turnul să păstreze tăcerea.

Palatul lui Aleis nu era o simplă parte a Palatului Soarelui sau a Palatului Regal din Andor sau a oricărui dintre palatele din

care domneau regii și reginele. Era proprietatea ei, dar nu avea nicio legătură cu faptul că era Primă Consilieră. Alte palate, mai mari sau mai mici, stăteau înșiruite de o parte și de cealaltă, fiecare fiind împrejmuit de un zid înalt, exceptând capătul unde Culmile, singurul loc de pe întreaga insulă care aducea cu un deal, se terminau printr-un mal abrupt. Cu toate acestea, palatul nu era mic. Femeile Barsalla se ocupaseră de negoț și de politică încă de pe vremea când orașul se numea Fel Moreina. Pasarele cu coloane înalte înconjurau palatul Barsalla la ambele niveluri, iar marmura albă acoperea cea mai mare parte din perimetrul împrejmuit.

Ea o găsi pe Cadsuane într-un salon care ar fi oferit o priveliște frumoasă spre lac dacă draperiile nu ar fi fost trase pentru a păstra căldura focului care ardea în șemineul mare din marmură. Cadsuane ședea pe un scaun, cu coșul ei cu ghemuri așezat pe o măsuță incrustată de lângă ea, și cosea calmă la gherghef. Nu era singură. Verin își așeză mantia pe spătarul unui scaun și se așeză pe un altul, așteptând.

Elza abia dacă îi aruncă o privire. Sora Verde, a cărei față era de obicei plăcută, stătea pe covor în fața Cadsuanei părând mânioasă, căci era roșie la față, iar ochii îi scăpărau. Elza era mereu foarte conștientă unde îi era locul față de celelalte surori, poate prea conștientă. Ea trebuie să fi fost extrem de agitată pentru a o ignora pe Verin și a o înfrunta pe Cadsuane.

— Cum ai putut-o lăsa să plece? o întrebă ea pe Cadsuane. Cum îl vom găsi fără ea?

Ah, deci asta era.

Cadsuane nu își ridică ochii de la gherghef și continuă să coasă.

— Poți aștepta până când ea se va întoarce, zise ea pe un ton calm.

Elza își strânse pumnii pe lângă corp.

— Cum poți fi atât de calmă? o întrebă ea. El este Dragonul Renăscut! Locul acesta ar putea fi o capcană pentru el! Trebuie să...!

Ea strânse din dinți când Cadsuane își ridică un deget. Doar atât făcu aceasta, dar venind din partea ei, gestul era suficient.

— Ți-am suportat destul crizele, Elza. Poți pleca. Acum!

Elza șovăi, însă nu avea de ales. Era încă roșie la față când făcu o plecăciune, strângându-și în pumni poalele verzi-închis,

apoi ieși cu pași hotărâți din salon fără să mai zăbovească.

Cadsuane își puse gherghetul în poală și se lăsă pe spate.

— Îmi pregătești un ceai, Verin?

Verin tresări puțin, fără să vrea. Cealaltă soră nu se uită nici măcar o dată în direcția ei.

— Desigur, Cadsuane.

Pe o comodă cu patru picioare de lângă una dintre mesele laterale se afla un ceainic din argint cu ornamente bogate, care, din fericire, era încă fierbinte.

— A fost înțelept să-i îngădui Alannei să plece? întrebă ea.

— Nu puteam s-o opresc fără să nu-i spun băiatului mai multe decât ar trebui să știe, nu? răspunse Cadsuane pe un ton sec.

Fără să se grăbească, Verin înclină ceainicul ca să toarne ceaiul într-o ceașcă albastră din porțelan fin. Nu era porțelanul Oamenilor Mării, dar era și acesta foarte fin.

— Ai habar de ce, dintre toate locurile, el a venit în Far Madding? Mai că mi-am înghițit limba când mi-a trecut prin minte că motivul pentru care el s-a oprit să țopăie de colo colo era pentru că se afla prin zonă. Dacă este vorba despre ceva periculos, poate ar trebui să încercăm să-l oprim.

— Verin, el poate să facă ce-i poftește inima, orice, atâta vreme cât va trăi ca să lupte în Tarmon Gai'don și atâta vreme cât îi voi putea fi alături suficient de mult timp ca să-l învăț să râdă și să plângă din nou. Închizând ochii, își frecă tâmplele cu buricele degetelor și oftă. Începe să fie de piatră, Verin, iar dacă el nu va învăța din nou că este uman, nu va avea nicio importanță dacă va câștiga sau va pierde Ultima Bătălie. Tânăra Min i-a spus că are nevoie de mine; mi-am dat seama de asta fără să-i stârnesc vreo bănuială. Dar trebuie să aștept să vină el la mine. Doar vezi că el ignoră vorbele Alannei și ale celorlalte. Va fi și așa suficient de greu să îl învăț, chiar dacă o va cere. Nu se lasă îndrumat, crede că el trebuie să facă totul, să învețe totul de unul singur, iar dacă eu nu îl voi pune la treabă, n-are să învețe deloc. Mâinile în căzură pe gherghetul din poală. Se pare că am chef de mărturisiri în seara asta. Neobișnuit, pentru mine. Dacă te vei hotărî să-mi aduci odată ceaiul acela, s-ar putea să-ți fac și altele.

— Ah, da; firește. Grăbindu-se să umple o a doua ceașcă, Verin strecură fiola mică înapoi în săculeț, fără s-o deschidă. Era plăcut să fie, în sfârșit, sigură pe Cadsuane. Vrei și miere?

întrebă ea pe un ton confuz. Nu reușesc niciodată să țin minte.

CAPITOLUL 26
Așteptări

Plimbându-se împreună cu Egwene pe iarba veștejită de pe pajiștea satului Emond's Field, Elayne era întristată din cauza schimbărilor. Egwene părea șocată de ele. Când apăruse prima oară în *Tel'aran'rhiod,* Egwenei îi atârna pe spate o coadă lungă și era înveșmântată într-o rochie simplă din lână, ce să vezi, iar vârful pantofilor i se zăreau de sub poale atunci când pășea. Elayne bănuia că era genul de îmbrăcăminte pe care îl purtase pe vremea când trăise în Ținutul celor Două Râuri. Acum, părul negru îi ajungea până la umeri, fiind prins într-o bonetă din dantelă fină, iar veșmintele ei erau la fel de elegante precum cele ale Elaynei – albastre și bogate în broderii cusute cu fir de argint pe corsaj și pe gulerul înalt, precum și de-a lungul tivului și al manșetelor. Condurii din catifea, cusuți cu fire de argint, înlocuiau pantofii din piele groasă. Elayne era nevoită să se concentreze ca să nu își strice rochia de călărie din mătase verde, poate într-un mod stânjenitor, însă pentru prietena ei schimbările erau, fără îndoială, voite.

Ea spera ca Rand să îndrăgească în continuare Emond's Field, deși nu mai semăna cu satul în care crescuse împreună cu Egwene. Aici, în Lumea Viselor, nu existau oameni, dar totuși era limpede că Emond's Field se transformase într-un orășel important, un orășel prosper, unde cel puțin una din trei case era construită din piatră fasonată, unele fiind înalte de trei etaje, iar mai multe având acoperișuri din țigle în toate nuanțele curcubeului, care înlocuiau paiele. Unele străzi erau pavate cu piatră, care era nouă și neuzată încă, iar orașul era împrejmuit de un zid gros de piatră, cu turnuri și porți din fier specifice unui oraș din Ținuturile de Hotar. Dincolo de ziduri existau mori și gatere, o fierărie și ateliere mari pentru țesătorii de lână și de

covoare, iar în interiorul lor existau prăvălii conduse de fabricanții de mobilier, de olari, de croitorese, de cuțitari și de aurari și de argintari, majoritatea dichisite precum cele pe care le întâlneai în Caemlyn, deși unele cu arhitecturi care păreau să fie din Arad Doman sau Tarabon.

Aerul era răcoros, dar nu rece, iar pe pământ nu era nici urmă de zăpadă, cel puțin pentru moment. Aici, soarele era deasupra capului, deși Elayne nădăjduia că era încă noapte în lumea reală. Avea nevoie să doarmă bine înainte să înfrunte dimineața. De câteva zile, se simțea mereu obosită; erau atât de multe de făcut și avea atât de puține ore la dispoziție. Ele veniseră aici deoarece părea puțin probabil să existe vreo iscoadă în acel loc, însă Egwene pierduse vremea zgâindu-se la schimbările pe care le suferise locul unde se născuse. Și Elayne avea motivele ei, în afară de Rand, pentru care voia să arunce o privire la Emond’s Field. Problema, una dintre probleme, era că în lumea reală o oră putea însemna cinci sau zece ore în Lumea Viselor, însă la fel de ușor se putea întâmpla și invers. În Caemlyn putea fi deja dimineață.

Oprindu-se la marginea pajiștii, Egwene privi în urmă la podul lat din piatră care se arcuia peste pârâul șerpuitor care curgea repede, al cărui izvor țâșnea dintr-o stâncă cu suficientă forță încât să doboare un om. În mijlocul pajiștii se afla o lespede uriașă din marmură pe care erau sculptate nume, precum și două catarge înalte pentru steaguri, a căror bază era din piatră.

— Un monument istoric, murmură ea. Cine și-ar putea imagina așa ceva în Emond’s Field? Cu toate că Moiraine a spus că, odinioară, în acest loc s-a dat o mare bătălie, în timpul Războaielor Troloce, când Manetheren fusese distrus.

— Bătălia este consemnată în istoria pe care am studiat-o eu, zise Elayne încet, privind catargele goale.

Erau goale pentru moment. Ea nu simțea prezența lui Rand aici. Oh, el îi stăruia în minte la fel de mult ca Birgitte – un amestec compact de trăiri și senzații fizice care era și mai greu de interpretat acum, că el era departe, însă aici, în *Tel’aran’rhiod,* ea nu își dădea seama în ce direcție se afla el. Ei îi lipsea această abilitate, oricât de măruntă ar fi fost. Îi era dor de el.

În vârful catargelor își făcură apariția niște steaguri care zăboviră doar atât cât să fluture leneș o singură dată. Suficient

cât să poți vedea un vultur roșu zburând peste un câmp albastru. Nu *un* vultur roșu; *Vulturul Roșu.* Odată, când vizitase acest loc în *Tel'aran'rhiod* împreună cu Nynaeve, ei i se păruse că îl zărise, însă hotărâse că se înșelase. Jupânul Norry începuse să o pună la punct. Ea îl iubea pe Rand, dar dacă cineva din locul în care crescuse el încerca să reînvie Manetheren, ea trebuia să afle, oricât de mult l-ar fi îndurerat pe el.

— Am aflat despre schimbări de la Bode Cauthon și de la celelalte novice de acasă, continuă Egwene, privind încruntată casele din jurul pajiștii, dar nu mi-am imaginat una ca asta.

Majoritatea caselor erau din piatră. Un mic han rămăsese în picioare lângă fundația din piatră a unei clădiri mult mai mari, din mijlocul căreia se înălța un stejar uriaș, însă ceea ce

părea a fi un han mult mai mare era deja terminat în partea cealaltă a fundației, iar pe tăblia care atârna deja deasupra ușii stătea scris „Arcașii".

— Mă întreb dacă tatăl meu mai este primar. Mama mea este bine? Dar surorile mele?

— Știu că vrei să pornești la drum cu oastea mâine, zise Elayne, dacă n-o fi deja mâine, dar sigur îți vei rupe câteva ore ca să vizitezi acest loc odată ce vei ajunge în Tar Valon.

Călătoria facilita astfel de lucruri. Poate că și ea ar trebui să trimită pe cineva la Emond's Field, dacă ar ști în cine putea să se încreadă pentru această misiune. Dacă putea să se lipsească de cineva în care avea încredere.

Egwene dădu negativ din cap.

— Elayne, a trebuit să dau poruncă să fie biciuite femeile cu care am crescut pentru că acestea nu cred că eu sunt Suprema Înscăunată sau dacă totuși cred, pentru că încalcă legile doar pentru că mă cunosc. Brusc, etola cu șapte dungi îi atârnă pe umeri. Asta până când ea o observă și se strâmbă, apoi etola dispăru din nou. Nu cred că voi putea înfrunta Emond's Field ca Supremă, zise ea cu tristețe în glas, încă nu. Se scutură, iar vocea îi deveni fermă. Roata se învârte, Elayne, și totul se schimbă. Trebuie să mă obișnuiesc cu asta. Mă *voi* obișnui cu asta. Vorbele ei semănau foarte mult cu cele ale lui Siuan Sanche, așa cum vorbise în Tar Valon, înainte să se schimbe totul. Cu sau fără etolă, Egwene vorbea ca o Supremă Înscăunată. Ești sigură că nu vrei să-ți trimit câțiva dintre oștenii

lui Gareth Bryne? Măcar să te ajute să pui stăpânire pe Caemlyn.

Dintr-odată, ele fură înconjurate de o zăpadă strălucitoare, care le ajungea până la genunchi. Zăpada stătea în grămezi albe și strălucitoare pe acoperișuri de parcă ar fi căzut din abundență. Nu era pentru prima oară când se întâmplase una ca asta și, în loc să își imagineze mantii și veșminte mai călduroase, ele refuzau, pur și simplu, să se lase afectate de frigul neașteptat.

— Nimeni nu va porni împotriva mea până la primăvară, zise Elayne.

Oștirile nu mărșăluiau pe timp de iarnă dacă nu puteau profita de Călătorie, precum oastea Egwenei. Zăpada îngreuna totul, la fel și noroiul atunci când zăpada se topea. Oamenii aceia din Ținuturile de Hotar își începuseră marșul spre miazăzi, gândindu-se, poate, că iarna nu va mai veni anul acesta.

— Și apoi vei avea nevoie de toți oștenii atunci când vei ajunge în Tar Valon.

Deloc surprinzător, Egwene dădu aprobator din cap, fără să repete oferta. În ciuda recrutărilor masive din ultima lună, Gareth Bryne tot nu avea mai mult de jumătate din oștenii de care îi spusese că va avea nevoie ca să cucerească Tar Valonul. Din spusele Egwenei, el era pregătit să înceapă cu ceea ce avea la dispoziție, însă era limpede că ea era tulburată.

— Trebuie să iau niște decizii grele, Elayne. Roata țese după bunu-i plac, dar eu sunt cea care trebuie să decidă.

Fără să gândească, Elayne își croi drum prin zăpadă și o îmbrățișă pe Egwene. Cel puțin încercă să-și croiască drum. Când o strânse pe cealaltă femeie în brațe, zăpada dispăru, fără să lase nici măcar o pată udă pe rochiile lor. Cele două femei se legănară, de parcă ar fi dansat, și fură cât pe ce să cadă.

— Știu că vei lua decizia corectă, zise Elayne, râzând fără să vrea.

Egwene însă nu râse.

— Sper, răspunse ea pe un ton grav, căci, indiferent ce voi decide, vor muri oameni. O bătu ușor pe braț pe Elayne. Ei bine, tu înțelegi cum e să iei astfel de decizii, nu-i așa? Trebuie să ne întoarcem amândouă în paturile noastre. Șovăi înainte să continue. Elayne, dacă Rand va veni din nou la tine, trebuie să îmi aduci la cunoștință ce-ți spune, dacă îți va da vreun indiciu

ce intenționează să facă sau încotro se duce.

— Îți voi spune ori de câte ori voi putea, Egwene.

Elayne se simțea oarecum vinovată. Ea îi spusese tot Egwenei – aproape tot –, dar nu și că îl legase pe Rand, împreună cu Min și Aviendha. Legea Turnului nu interzicea ceea ce făcuseră ele. Întrebările adresate cu mare grijă Vandenei lămuriseră acest lucru. Însă nu era deloc limpede dacă era permis. Totuși, auzise un mercenar arafellin pe care îl recrutase Birgitte zicând: „Ceea ce nu este interzis este îngăduit”. Aceasta semăna cu una dintre vorbele de duh ale lui Lini, deși se îndoia că doica ei ar fi fost atât de îngăduitoare. El te tulbură, Egwene. Mai mult decât de obicei. Îmi dau seama. De ce?

— Am motiv să fiu tulburată, Elayne. Iscoadele îmi aduc zvonuri foarte îngrijorătoare. Sper să fie doar zvonuri, dar dacă nu sunt...

În acel moment, semăna foarte mult cu o Supremă Înscăunată, o tânără scundă și zveltă, care părea tare ca oțelul și semeață ca un munte. În ochii ei negri și pe față i se citea determinarea. Știu că îl iubești. Și eu îl iubesc. Dar nu încerc să Tămăduiesc Turnul Alb doar ca el să le poată înlănțui pe Aes Sedai ca pe niște *damane.* Somn ușor și vise plăcute, Elayne. Visele plăcute sunt mai prețioase decât își imaginează oamenii.

Zicând acestea, se întoarse în lumea reală.

Pentru o clipă, Elayne se zgâi la locul unde stătuse Egwene. La ce se referise? Rand n-ar face niciodată una ca asta! Din iubire pentru ea, n-ar face-o! Împunse acel nod tare ca piatra de la ceafă. Având în vedere faptul că el era atât de departe, acele vene aurii străluceau doar în amintire. Cu siguranță că el n-ar face-o. Tulburată la rândul ei, ieși din vis și pătrunse din nou în trupul ei care dormea.

Avea nevoie de somn, însă nici nu apucă bine să revină în trupul ei, că lumina soarelui îi căzu pe pleoape. Cât *era* ceasul? Avea întâlniri la care trebuia să participe, sarcini pe care trebuia să le ducă la bun sfârșit. Voia să doarmă luni la rând. Se lupta cu datoria, însă aceasta câștiga. O aștepta o zi plină. Fiecare zi era plină. Deschise ochii, simțindu-se obosită, de parcă n-ar fi dormit deloc. După fascicolul de lumină care pătrundea prin ferestre, soarele părea să fi răsărit de mult timp. Ar putea să rămână în pat. Datoria. Aviendha se mișcă în somn, iar Elayne o înghionti cu putere în coaste. Dacă trebuia să se trezească,

atunci nici Aviendha nu avea să stea tolănită.

Aviendha se trezi tresărind, întinzându-se după pumnalul care se afla pe noptiera de lângă ea. Ea renunță, înainte ca mâna ei să atingă mânerul negru din corn.

— Ceva m-a trezit, bombăni ea. Am crezut că un Shaido… Privește soarele! De ce m-ai lăsat să dorm până târziu? se răsti ea, dându-se jos din pat. Doar pentru că îmi este îngăduit să stau cu tine… cuvintele îi fură înăbușite o clipă când ea își trecu peste cap cămașa de noapte șifonată… asta nu înseamnă că Monaelle nu îmi va aplica câteva lovituri de nuia dacă va considera că sunt leneșă. Ai de gând să zaci în pat toată ziua?

Elayne se dădu jos din pat, scoțând un geamăt. Essande aștepta deja lângă ușa toaletei; nu o trezea niciodată pe Elayne decât dacă aceasta își amintea să îi poruncească acest lucru. Elayne se lăsă în grija femeii cu părul alb, care o slujea aproape în tăcere, în vreme ce Aviendha se îmbrăcă singură, însă sora ei compensă tăcerea Essandrei cu un șir de comentarii râzând despre cum trebuia să te simți ca un copil atunci când altcineva te îmbrăca și cum Elayne ar putea uita cum să se îmbrace singură, având *nevoie* să fie ajutată de altcineva. Se comportase aproape la fel în fiecare dimineață de când începuseră să împartă același pat. Aviendhei i se părea foarte amuzant. Elayne nu scoase niciun cuvânt, decât ca să răspundă sugestiilor slujnicei sale referitor la ce să îmbrace, până când ultimul nasture din sidef nu fu încheiat, apoi se privi în oglinda înaltă cât ea.

— Essande, zise ea apoi, într-o doară, veșmintele Aviendhei sunt pregătite?

Rochia albastră din lână fină cu broderii din fire de argint era potrivită pentru ceea ce avea să înfrunte în ziua respectivă.

Essande se lumină la față.

— Toate mătăsurile și dantelele frumoase ale Domniței Aviendha, Doamna mea? Oh, da. Toate sunt periate și călcate și puse deoparte.

Făcu un gest spre șifonierele înșirate de-a lungul peretelui.

Elayne îi zâmbi peste umăr surorii ei. Aviendha se zgâi la șifoniere de parcă acestea ar fi conținut niște vipere, apoi înghiți cu noduri și se grăbi să își înfășoare în jurul capului eșarfa neagră.

După ce Elayne o concedie pe Essande, ea spuse:

— În caz că vei avea nevoie de ele.

— Prea bine, bombăni Aviendha, punându-i la gât colierul din argint. Nu mai glumesc pe seama faptului că femeia te îmbracă.

— Bine. Altminteri, am să-i spun să te îmbrace și pe *tine.* Asta chiar *ar fi* amuzant.

Era limpede că Aviendha nu era de acord, căci mormăia în barbă despre oamenii care nu știau de glumă. Elayne mai că se aștepta ca Aviendha să îi ceară să se descotorosească de toate veșmintele pe care le achiziționase. Era puțin mirată că Aviendha nu se gândise deja la asta.

Pentru Aviendha, micul dejun pregătit în salon era alcătuit din șuncă uscată cu stafide, ouă gătite cu prune uscate, pește uscat pregătit cu semințe de pin, pâine proaspătă unsă cu unt și ceai îndulcit cu miere. Ei bine, nu chiar îndulcit, dar așa părea. Elayne nu își unse pâinea cu unt, își puse foarte puțină miere în ceai, iar în schimbul celorlalte preparate, ea alese un terci din cereale și ierburi care trebuia să fie extrem de sănătos. Ea nu simțea că rămăsese grea, indiferent ce îi spusese Min Aviendhei, însă Min îi spusese și Birgittei de îndată ce cele trei începuseră să se îmbete. După deciziile luate împreună de Străjerul ei, Dyelin, și Reene Harfor, ea se trezi limitată la o dietă „potrivită pentru o femeie în condiția ei”. Dacă trimitea la bucătărie după vreo delicatesă, aceasta nu îi era adusă, iar dacă se furișa ea însăși acolo, bucătăresele îi aruncau niște priviri atât de dezaprobatoare, încât se întorcea de acolo cu mâna goală.

Nu tânjea cu adevărat după vinul aromat sau după dulciuri sau după alte lucruri care nu îi erau îngăduite – nu prea mult, oricum, decât atunci când Aviendha înfuleca tartine sau budinci –, însă *toată lumea* din Palat știa că ea era însărcinată. Firește că asta însemna că toată lumea știa cum ajunsese astfel, dacă nu și cu cine. Bărbații nu erau prea răi, în afară de faptul că ei *știau,* iar ea *știa* că ei știau, însă femeile nu se osteneau să ascundă faptul că știau. Fie că acceptau sau dezaprobau situația, jumătate se uitau la ea de parcă ar fi fost o ștrengăriță, iar cealaltă jumătate o privea cu suspiciune. Chinuindu-se să înghită terciul – nu avea un gust chiar atât de rău, însă ar fi servit cu mare plăcere din șunca pe care Aviendha o tăia în felii sau puțin din ouăle cu prune. Ducând la gură linguri din acel terci moale, ea mai că aștepta cu nerăbdare să înceapă grețurile, ca să poată împărți acea stare neplăcută cu Birgitte.

Primul vizitator care intră în apartamentul ei în acea dimineață, în afară de Essande, fu candidatul principal al femeilor din Palat pentru rolul de tată al copilului ei.

— Regina mea, zise Căpitanul Mellar, fluturându-și pălăria cu pană când făcu o plecăciune teatrală. Secretarul-șef o așteaptă pe Maiestatea Voastră.

Ochii negri și ficși ai căpitanului spuneau că el nu avea niciodată coșmaruri cu bărbații pe care îi ucidea, iar eșarfa de pe pieptul lui, prevăzută pe margini cu dantelă, precum și dantela din jurul grumazului și a încheieturilor îl făceau să pară încă și mai sever. Ștergându-și unsoarea de pe bărbie cu un șervețel din pânză, Aviendha îl privea cu o față inexpresivă. Cele două femei ale Gărzii care stăteau de strajă de o parte și de cealaltă a ușii se strâmbară ușor. Mellar avea deja reputația că le ciupea de fund pe cele din Garda femeilor, cel puțin pe cele mai frumoase, ca să nu mai pomenim că le denigra abilitățile prin tavernele din oraș. Din punctul de vedere al Gărzii femeilor, acest ultim aspect era mult mai grav.

— Încă nu sunt Regină, Căpitane, zise Elayne pe un ton concis. Ea încerca mereu să vorbească la obiect cu acest bărbat. Cum merge recrutarea gărzii mele de corp?

— Doar treizeci și două până acum, Doamna mea. Ținându-și în continuare pălăria în mână, bărbatul cu fața ca de topor își odihni ambele mâini pe mânerul sabiei, postura lui relaxată nefiind potrivită în fața unei femei pe care el o numea regină. Nici rânjetul lui nu era potrivit. Domnița Birgitte are standarde înalte. Nu multe femei le întrunesc. Dă-mi zece zile și-am să găsesc o sută de bărbați care se vor descurca mai bine decât ele și care te vor îndrăgi la fel de mult ca mine.

— Mai bine nu, Căpitane Mellar.

Ei îi era greu să nu îi vorbească pe un ton rece. El trebuie să fi auzit zvonurile care circulau despre el și despre ea. Oare chiar credea că doar pentru că ea nu le negase, l-ar putea găsi… atrăgător? Împingând castronul cu terci pe jumătate gol, abia se abținu să nu se cutremure. Treizeci și două, până acum? Cifrele creșteau repede. Unii dintre Vânătorii Cornului care ceruseră să primească un rang hotărâseră că a sluji în garda de corp a Elaynei aducea unele beneficii. Ea ajunse la concluzia că femeile nu puteau sta de strajă zi și noapte, însă, indiferent ce spunea Birgitte, o sută părea un număr exagerat. Femeia se împotrivea

cu încăpățânare de fiecare dată când i se sugera un număr mai mic.

— Spune-i Secretarului-șef să intre, rogu-te, îi spuse ea lui.

El îi făcu din nou o plecăciune teatrală.

Ea se ridică în picioare ca să îl urmeze, iar când el deschise una din ușile pe care era sculptat un leu, își puse mâna pe brațul lui și zâmbi.

— Îți mulțumesc din nou pentru că mi-ai salvat viața, Căpitane, zise ea, de astă dată pe un ton cald ca o mângâiere.

Bărbatul îi zâmbea cu toți dinții! Femeile Gărzii priveau drept în față, încremenite – cele pe care ea le văzu pe coridor înainte ca ușa să se închidă în urma lui, precum și cele din interior –, iar când Elayne se întoarse, Aviendha se holba la ea cu o față puțin mai expresivă. Acel puțin era uimire pură. Elayne oftă.

Traversând încăperea, se aplecă și o cuprinse pe sora ei cu brațul, vorbindu-i încet, ca să audă doar ea. Avea încredere să rostească în prezența gărzilor ei unele lucruri pe care le spunea doar anumitor persoane, însă pe câteva nu îndrăznea să le rostească nici măcar în fața lor.

— Am văzut trecând o servitoare, Aviendha. Servitoarele bârfesc mai rău decât bărbații. Cu cât cred mai mulți că acest copil este al lui Doilin Mellar, cu atât mai în siguranță voi fi. Ba chiar am să-l las să mă ciupească de fund, dacă va fi nevoie.

— Înțeleg, zise încet Aviendha, apoi privi încruntată farfuria de parcă ar fi văzut și altceva în afară de ouăle cu prune pe care începuse să le mute de colo colo cu lingura.

Jupânul Norry prezentă amestecul său obișnuit despre organizarea Palatului și a orașului, fragmente din corespondența sa cu capitalele străine și informații auzite de la negustori, bancheri și alții care treceau hotarele cu treburi, însă prima lui informație era de departe cea mai importantă pentru ea, dacă nu cea mai interesantă.

— Primii doi bancheri cei mai remarcabili din oraș sunt... maleabili, Doamna mea, zise el pe un ton sec. Strângându-și dosarul din piele la pieptul îngust, o privi pieziș pe Aviendha. Încă nu era obișnuit cu prezența ei în timp ce dădea raportul. Sau cu cea a femeilor Gărzii. Aviendha își dezveli dinții, iar el clipi, apoi tuși în mâna osoasă. Jupânul Hoffley și Jupâneasa Andscale au... șovăit... oarecum la început, însă ei cunosc piața alaunului la fel de bine ca mine. N-am putea zice că vă aparțin

cuferele lor acum, dar am aranjat ca douăzeci de mii de coroane de aur să fie mutate în vistieria Palatului, urmând să mai primim dacă va fi nevoie.

— Adu-i la cunoștință acest lucru Domniței Birgitte, îi spuse Elayne, ascunzându-și ușurarea.

Birgitte nu recrutase încă suficiente Gărzi care să supravegheze un oraș atât de mare cum era Caemlyn, cu atât mai puțin să facă altceva, dar Elayne nu se aștepta să primească vreun venit de pe urma domeniilor ei înainte de venirea primăverii, iar mercenarii *erau* costisitori. Nu avea de gând să îi piardă din cauza lipsei galbenilor înainte ca Birgitte să recruteze bărbați în locul lor.

— Altceva, Jupâne Norry?

— Mă tem că trebuie să devină o prioritate canalizările, Doamna mea. Șobolanii se înmulțesc în ele de parcă ar fi primăvară și…

Le amestecă pe toate, după importanța pe care le-o acorda el. Norry părea să ia ca pe un eșec personal faptul că nu aflase încă cine le eliberase pe Elenia și pe Naean, deși trecuse mai puțin de o săptămână de la salvarea lor. Prețul cerealelor înregistra o creștere exorbitantă, la fel și al celorlalte tipuri de alimente, și se părea că repararea acoperișului Palatului va dura mai mult și va fi mai costisitoare decât estimaseră la început zidarii, însă mâncarea devenea din ce în ce mai scumpă pe timpul iernii, iar zidarii costau întotdeauna mai mult decât spuneau la început. Norry recunoscu că ultima corespondență primită din New Braem era veche de câteva zile, însă cei din Ținuturile de Hotar păreau să se mulțumească să rămână locului, lucru pe care el nu îl pricepea. Orice oaste, darămite una atât de mare pe cât se vorbea că era aceasta, ar fi trebuit să invadeze deja ținutul. Nici Elayne nu înțelegea de ce, însă era mulțumită că n-o făcuse. Pentru moment. Zvonurile care circulau în Cairhien despre femei Aes Sedai care îi jurau credință lui Rand o îngrijorau pe Egwene, deși părea puțin probabil ca vreo soră să facă un asemenea lucru. După părerea lui Norry, aceasta era informația cel mai puțin importantă, deși nu și după părerea ei. Rand nu își putea permite să le îndepărteze pe surori de Egwene. Nu își putea permite să îndepărteze *nicio* soră. Deși el părea că găsise modalități pentru a face asta.

În scurt timp, Reene Harfor îi luă locul lui Halwin Norry,

salutând din cap gărzile când trecu pe lângă ele și zâmbindu-i larg Aviendhei. Dacă femeia durdulie și căruntă se îndoise vreodată despre faptul că Elayne o considera soră pe Aviendha, atunci ea nu arătase niciodată asta, iar acum părea să aprobe sincer acest lucru. Cu sau fără zâmbete, raportul ei era mult mai sumbru decât cel al Secretarului-șef.

— Jon Skellit este plătit de Casa Arawn, Doamna mea, zise Reene, iar fața ei rotundă era la fel de severă ca a unui călău. A fost văzut deja de două ori acceptând un săculeț de bani de la bărbați despre care se știe că favorizează Casa Arawn. Și nu încape nicio îndoială că și Ester Norham este plătită de cineva. Nu fură, dar ține ascunse peste cincizeci de coroane din aur sub o scândură desprinsă din podea. A mai adăugat zece coroane aseară.

— Procedează ca în cazul celorlalte, îi zise Elayne cu tristețe. Până acum, Prima Slujnică descoperise nouă iscoade de care era sigură, patru dintre ele aflându-se în slujba unor persoane pe care Reene nu le descoperise încă. Faptul că Reene descoperise iscoade era suficient ca să o înfurie pe Elayne, însă bărbierul și coafeza erau altceva. Ambii se aflaseră în slujba mamei ei. Păcat că ei nu consideraseră potrivit să rămână loiali față de fiica Morgasei.

Aviendha se strâmbă când Jupâneasa Harfor murmură că o va face, deși nu avea rost să se descotorosească de iscoade sau să le ucidă, cum sugerase Aviendha. Pur și simplu, vor fi înlocuite de iscoade pe care ea nu le cunoștea. „*O iscoadă este unealta dușmanului tău până când o cunoști*, îi spusese mama ei, *apoi devine unealta ta*.” „*Când descoperi o iscoadă*, îi spusese Thom, *cocolosește-o și hrănește-o cu lingura*.” Bărbaților și femeilor care o trădaseră li se va „îngădui” să descopere ceea ce Elayne voia ca ei să știe, nu toate adevărurile, cum ar fi numărul persoanelor pe care le recrutase Birgitte.

— Și cealaltă chestiune, Jupâneasă Harfor?

— Încă nimic, Doamna mea, dar am speranțe, zise Reene pe un ton încă și mai sumbru decât înainte. Am speranțe.

Imediat după plecarea Primei Slujnice, veniră două delegații de negustori, prima, un grup mare de kandori, cu cercei cu nestemate și lanțuri din argint pe piept, urmat îndeaproape de șase illianeri, cu puțină broderie pe hainele și rochiile de altfel sumbre. Ea folosea o sală de primire mai mică. Tapiseriile care

atârnau de-o parte și de cealaltă a șemineului din marmură descriau scene de vânătoare – dar nu pe Leul Alb –, iar lambriurile din lemn lustruite nu erau sculptate. Erau negustori, nu diplomați, însă unii păreau să se simtă ușor neglijați, având în vedere că ea le oferea doar vin, dar nu închina o cupă cu ei. Kandori sau illianeri, aceștia se uitară chiorâș la cele două Gărzi care o urmară în sală și se postară lângă ușă, deși, dacă nu aflaseră încă zvonurile despre încercarea de a o asasina, înseamnă că erau surzi. Alte șase gărzi așteptau în fața ușii, pe coridor.

Kandorii o studiau pe furiș pe Aviendha atunci când nu o ascultau pe Elayne, iar illianerii evitau să se uite la ea după ce, la început, făcuseră ochii mari de uimire. Fără îndoială că prezența unui Aiel li se părea importantă, chiar dacă ea ședea pe jos într-un colț și nu spunea nimic, însă, indiferent că erau kandori sau illianeri, negustorii își doreau același lucru: asigurarea că Elayne nu îl va mânia într-atât pe Dragonul Renăscut încât acesta să se amestece în treburile referitoare la negoț, trimițându-și oștirile și pe Aielii lui ca să răzbune Andorul, deși nu spuneau acest lucru pe șleau. Nici nu pomeniră că Aielii și Legiunea Dragonului își ridicaseră taberele numeroase la doar câțiva kilometri de Caemlyn. Întrebările lor politicoase despre planurile pe care le avea acum, după ce îndepărtase flamurile Dragonului și Flamura Luminii din Caemlyn, erau de-ajuns. Ea le spuse ce le spunea tuturor că Andorul se va alia Dragonului Renăscut, dar că nu se va lăsa cucerit de el. În schimb, ei îi urară multă sănătate, lăsând-o să înțeleagă că ei o sprijineau din toată inima ca să urce pe Tronul Leului, fără să rostească, de fapt, aceste cuvinte. La urma urmei, dacă ea eșua, ei voiau să fie primiți în Andor indiferent de cine va purta coroana.

După ce illianerii făcură plecăciuni și reverențe și plecară, închise ochii și își frecă tâmplele. Mai avea o întâlnire cu o delegație a sticlarilor înainte de masa de prânz, iar mai târziu, alte cinci cu negustori sau meșteșugari; o zi solicitantă, plină de banalități și ambiguități. Cum Nynaeve și Merilille erau plecate, era rândul ei să le învețe din nou pe Călăuzele Vânturilor în seara aceea, chiar dacă va fi o experiență mai puțin plăcută decât cea mai neplăcută întâlnire cu negustorii. Asta însemna că avea puțin timp la dispoziție ca să studieze *ter'angrealii* pe care îi adusese din Ebou Dar, înainte să fie atât de istovită, încât să

nu-și mai poată ține ochii deschiși. Era stânjenitor când Aviendha era nevoită să o ducă în brațe până în pat, însă nu se putea opri. Erau prea multe de făcut și prea puțin timp la dispoziție într-o singură zi.

Mai era aproape o oră până la întâlnirea cu sticlarii, însă Aviendha ignoră fără milă sugestia ei de a arunca o privire la acele obiecte aduse din Ebou Dar.

— Ai vorbit cu Birgitte? o întrebă Elayne în vreme ce sora ei mai că nu o târa în sus pe scările înguste din piatră.

Patru din Garda femeilor urcau în fața lor și altele în urma lor, ignorând de bunăvoie ceea ce se întâmpla între ea și Aviendha. Deși i se părea că Rasoria Domanche, o îndesată Vânătoare a Cornului, cu ochi albaștri și păr auriu, o raritate printre taireni, schița un zâmbet.

— Oare e nevoie ca ea să-mi spună că ai stat prea multe ore înăuntru și ai dormit prea puțin? răspunse Aviendha pe un ton disprețuitor. Ai nevoie de o gură de aer proaspăt.

Aerul de sus, din colonadă, era cu siguranță proaspăt. Și răcoros, în ciuda faptului că soarele se afla sus, pe cer. O briza răcoroasă sufla printre coloanele netede, astfel încât Garda femeilor, care erau pregătite să o apere de porumbei, fură nevoite să își țină cu o mână pălăriile cu pene. Elayne ignora cu încăpățânare frigul.

— Dyelin a vorbit cu tine, bombăni ea tremurând.

Dyelin susținea că o femeie însărcinată avea nevoie de plimbări lungi în fiecare zi. Ea se grăbise să îi reamintească Elaynei că, Domniță-Moștenitoare sau nu, ea era pentru moment doar Prima Înscăunată a Casei Trakand, iar dacă aceasta dorea să îi vorbească Primei Înscăunate a Casei Taravin, atunci o putea face străbătând în sus și-n jos coridoarele Palatului sau deloc.

— Monaelle a dat naștere la șapte copii, răspunse Aviendha. Zice că trebuie să am grijă să ai parte de aer proaspăt.

În ciuda faptului că nu avea decât șalul înfășurat în jurul umerilor, ea nu trăda niciun semn că ar fi simțit vântul. Însă Aielii se pricepeau la fel de bine ca surorile să nu ia în seamă elementele naturii. Cuprinzându-se cu brațele, Elayne se încruntă.

— Nu te mai bosumfla, soră, zise Aviendha. Arătă cu degetul spre una dintre curțile grajdurilor de jos, care abia se zărea

peste acoperișurile din țiglă albă. Uite, Reanne Corly verifică deja dacă Merilille Ceandevin s-a întors.

Bine cunoscuta fâșie verticală de lumină își făcu apariția în curtea grajdului și se învârti, descriind o gaură în aer, înaltă de trei metri și tot atât de lată.

Elayne privi în jos încruntată spre capul Reannei. Nu *era* bosumflată. Poate că n-ar fi trebuit să o învețe pe Reanne cum să Călătorească, din moment ce femeia Clanului nu era Aes Sedai încă, însă niciuna dintre celelalte surori nu era suficient de puternică pentru a țese firul. Dacă Călăuzele Vânturilor aveau voie să învețe, atunci, după părerea ei, și cele câteva femei ale Clanului care erau capabile ar trebui să învețe. Și-apoi, ea nu putea face totul de una singură. Lumină, iarna fusese atât de geroasă și înainte ca ea să învețe cum să împiedice căldura și frigul să o atingă?

Spre surprinderea ei, Merilille trecu călare prin poartă, scuturându-și zăpada de pe mantia neagră căptușită cu blană, urmată de gărzile cu coifuri, care fuseseră trimise cu ea în urmă cu șapte zile. Zaida și Călăuzele Vânturilor fuseseră mai mult decât nemulțumite de dispariția ei, însă Sora Cenușie profitase de ocazie ca să scape de ele pentru oricât de mult timp. Era nevoie să o verifice în fiecare zi, deschizând o poartă în același loc, cu toate că Elayne nu o aștepta să se întoarcă decât abia peste o săptămână. În timp ce ultimele zece Gărzi cu mantii roșii pătrundeau în curtea grajdului, Sora Cenușie măruntă și subțire coborî din șa, îi dădu hățurile unui grăjdar și intră repede în Palat, femeia de la grajduri abia apucând să se dea la o parte din calea ei.

— Mă *bucur* de aerul proaspăt, zise Elayne, abia abținându-se să nu clănțănească din dinți, dar dacă Merilille s-a întors, trebuie să cobor.

Aviendha își arcui o sprânceană de parcă ar fi ghicit că ea încerca să se eschiveze, însă fu prima care o luă înspre scări, întoarcerea Merilillei era importantă și, după graba sa, fie aducea vești foarte bune, fie foarte proaste.

Până când Elayne și sora ei pătrunseră în salon – urmate de două femei ale Gărzii, care se postară lângă ușă –, Merilille aștepta deja acolo. Mantia ei pătată de umezeală zăcea pe spătarul unui scaun, mănușile de călărie cenușii-deschis îi erau vârâte la spate, la cingătoare, iar părul negru îi era cam

dezordonat. Cu cearcăne adânci la ochii, fața palidă a Merilillei părea la fel de obosită cum se simțea Elayne.

Deși urcase repede din curtea grajdului, ea nu era singură. Birgitte, cu o privire încruntată și îngândurată, stătea în fața șemineului, rezemându-se cu o mână de polița sculptată a acestuia. Cu cealaltă, își strângea coada lungă și aurie, aproape la fel cum făcea Nynaeve. În ziua aceea, purta pantaloni largi, de un verde închis, cu haina scurtă și roșie, o combinație care atrăgea privirea. Căpitanul Mellar făcu o plecăciune teatrală în fața Elaynei, fluturându-și pălăria cu pană albă. Locul lui nu era acolo, însă ea îi îngădui să rămână, ba chiar îi oferi un zâmbet cald. *Foarte* cald.

Servitoarea tânără și durdulie, care tocmai pusese pe un bufet o tavă mare din argint, clipi și se holbă cu ochii cât cepele la Mellar, apoi își aduse aminte să facă o plecăciune înainte să se retragă. Elayne își păstră zâmbetul pe buze până când ușa se închise. Era dispusă să facă orice pentru a-și proteja pruncul. Pe tava cu model împletit se afla vin aromat pentru ceilalți și ceai slab pentru ea. Măcar era fierbinte.

— Am avut noroc, oftă Merilille odată ce se așeză, aruncându-i o privire nesigură lui Mellar peste cupa de vin.

Ea știa povestea despre cum el îi salvase viața Elaynei, dar plecase înainte să înceapă să circule zvonurile.

— Se pare că Reanne a deschis poarta la nici opt kilometri depărtare de Ținuturile de Hotar. Nu s-au pus în mișcare de când au sosit. Ea strâmbă din nas. Dacă n-ar fi fost frigul iernii, putoarea emanată de latrine și de bălegarul de cal ar fi fost insuportabilă. Ai avut dreptate, Elayne. Toți cei patru domnitori sunt acolo, în patru tabere, la câțiva kilometri una de cealaltă. Fiecare are o oaste. Am dat de shienarani în prima zi, iar de atunci mi-am petrecut cea mai mare parte din timp stând de vorbă cu Easar din Shienar și cu ceilalți trei. Ne întâlneam în zilnic, de fiecare dată în altă tabără.

— Nădăjduiesc că ai dedicat puțin timp și căutării, zise Birgitte pe un ton respectuos din fața șemineului. Ea era respectuoasă cu toate femeile Aes Sedai, în afară de cea de care era legată. Câți sunt în total?

— Bănuiesc că nu ai un număr precis, interveni Mellar pe un ton care lăsa să se înțeleagă că nici nu se aștepta la asta.

Pentru prima oară, pe fața lui îngustă nu apăru niciun zâmbet.

Ridică din umeri și se uită la cupa lui cu vin.

— Indiferent ce-ai văzut, trebuie să aibă vreo valoare, presupun. Dacă sunt suficient de mulți, ar putea muri de foame înainte să apuce să fie o amenințare pentru Caemlyn. Fără hrană și nutreț, cea mai mare oaste din lume nu este decât o oaste de cadavre umblătoare.

El râse. Birgitte îi privea încruntată spatele, însă Elayne își ridică ușor mâna pe care și-o ținea pe lângă corp, făcându-i semn celeilalte femei să păstreze tăcerea.

— Nu stau bine cu hrana, Căpitane, zise Merilille pe un ton rece, îndreptându-și și mai mult spatele, deși era limpede că era istovită, dar nici nu mor de foame încă. Că tot veni vorba, eu nu m-aș baza pe foamete pentru a-i înfrânge.

După puțin timp petrecut departe de Oamenii Mării, ochii ei mari nu mai erau mereu speriați și, în ciuda stăpânirii de sine, specifică oricărei Aes Sedai, era limpede că hotărâse să îl disprețuiască pe Doilin Mellar, indiferent a cui viață o salvase acesta.

— Cât despre numărul lor, aș zice că sunt în jur de două sute de mii, însă nu cred că altcineva în afară de ofițerii lor ar ști mai precis. Chiar și flămânde, tot sunt foarte multe săbii.

Mellar ridică din nou din umeri, nefiind tulburat de privirile fixe ale surorilor Aes Sedai.

Sora Cenușie subțirică nici nu se mai uită la el, nici nu îl ignoră într-un mod evident; el devenise o altă piesă de mobilier pentru ea când își continuă relatarea:

— Îi însoțesc cel puțin zece surori, Elayne, deși au făcut mari eforturi să ascundă acest lucru. Nu sunt adepte ale Egwenei, aș zice, dar nu trebuie să fie nici ale Elaidei. Mă tem că foarte multe surori preferă să stea deoparte până când frământările din Turn vor lua sfârșit.

Oftă din nou, probabil că nu din cauza oboselii de astă dată.

Făcând o grimasă, Elayne își puse ceașca de ceai deoparte. Nu îi fusese trimisă pic de miere de la bucătărie, iar ei nu îi plăcea ceaiul amar.

— Ce vor, Merilille? Domnitorii, nu surorile.

Zece surori făceau ca oastea aceea să fie de zece ori mai periculoasă, mai ales pentru Rand. Ba nu, pentru oricine.

— N-au stat în zăpadă în tot acest timp pentru că le place…

Cenușia își desfăcu puțin brațele subțiri.

— Pe termen lung, nu pot să fac decât presupuneri. Pe termen scurt, vor să se întâlnească cu tine, și cât mai repede cu putință. Și-au trimis călăreții spre Caemlyn când au ajuns în New Braem, dar, în perioada asta a anului, ar putea trece mai bine de o săptămână până când aceștia să ajungă aici. Tenobia din Saldaea a lăsat să-i scape, sau s-a prefăcut că-i scapă, faptul că știu că ai o oarecare legătură sau cel puțin cunoști bine o anume persoană de care și ei par a fi interesați. Cumva, ei știu că ai fost la Falme când s-au petrecut anumite evenimente acolo.

Mellar se încruntă nedumerit, însă nimeni nu îi dădu explicații.

— N-am divulgat nimic despre Călătorie, din cauza acelor surori, dar am spus că mă voi întoarce foarte curând cu un răspuns.

Elayne schimbă o privire cu Birgitte, care ridică și ea din umeri, însă, în cazul ei, nu era nici din cauza nepăsării, nici a disprețului. Cea mai mare problemă în ceea ce privea speranța Elaynei de a se folosi de Ținuturile de Hotar pentru a-și influența adversarii la tron fusese cum să îi abordeze pe domnitori câtă vreme ea era doar Prima Înscăunată a Casei Trakand și Domnița-Moștenitoare a unei regine decedate. Ridicatul din umeri al Birgittei însemna „fii recunoscătoare că această problemă se diminuează”, însă Elayne se întreba de unde aflaseră acești oameni din Ținuturile de Hotar ceea ce puțini știau. Iar dacă ei știau, câți alții mai aflaseră? Își va *proteja* pruncul nenăscut.

— Ai vrea să te întorci de îndată, Merilille? o întrebă ea.

Cealaltă soră acceptă fără tragere de inimă și făcând ochii mari, ceea ce sugera că ar fi fost în stare să suporte orice putoare, doar să nu se întoarcă o vreme la Călăuzele Vânturilor.

— Atunci, vom merge împreună. Dacă vor să se întâlnească cu mine în curând, atunci nimic nu e mai curând ca azi.

Aceia știau prea multe ca ea să mai tărăgăneze. Nu putea permite nimic ce punea în pericol viața pruncului ei. Nimic!

CAPITOLUL 27
A lua prin surprindere regi și regine

Desigur că nu era atât de simplu ca a anunța că va pleca.

— Nu este o decizie prea înțeleaptă, soră, spuse Aviendha pe un ton sumbru, după ce Merilille se duse în grabă să se schimbe.

În grabă, într-adevăr; Cenușia părea să fie cu ochii în patru la Oamenii Mării înainte să ajungă la ușa salonului. Când o soră care avea statutul Elaynei zicea să plece, Merilille executa. Cu brațele încrucișate la piept și cu șalul înfășurat în jurul ei, de parcă semăna foarte mult cu o Înțeleaptă, Aviendha stătea aplecată deasupra Elaynei, care ședea la masa de scris.

— Nu este o decizie deloc înțeleaptă.

— Înțeleaptă? mârâi Birgitte, care stătea cu picioarele depărtate și cu pumnii proptiți în șolduri. Înțeleaptă? Fata asta nu știe ce înseamnă cuvântul „înțelept” nici dacă ar mușca-o de nas! De ce atâta grabă? Las-o pe Merilille să facă ce fac Cenușiile, să stabilească o negociere peste câteva zile, sau o săptămână. Reginelor nu le place să fie luate prin surprindere, iar regii disprețuiesc asta. Crede-mă, am învățat-o pe pielea mea. Întotdeauna găsesc o cale prin care să te facă să regreți.

Legătura Străjerului oglindea mânia și frustrarea ei.

— *Vreau* să îi iau prin surprindere, Birgitte. M-ar putea ajuta să aflu cât de multe știu ei despre mine.

Făcând o grimasă, Elayne împinse deoparte pagina pătată cu cerneală și luă o alta din cutia incrustată din lemn de trandafir. Oboseala îi dispăruse odată cu veștile aduse de Merilille, însă îi era greu să scrie cu mâna tremurândă. Și exprimarea trebuia să fie corectă. Nu era doar o scrisoare din partea Domniței-Moștenitoare a Andorului, ci din partea Elaynei Trakand, Aes Sedai din Ajah Verde. Ei trebuiau să vadă ceea ce voia ea să vadă.

— Încearcă să-i bagi mințile-n cap, Aviendha, bombăni Birgitte. Dacă nu vei putea, atunci ar fi mai bine să văd dacă pot să strâng laolaltă o escortă potrivită.

— Fără escortă, Birgitte. În afară de tine. O Aes Sedai și Străjerul ei. Și Aviendha, desigur.

Elayne se opri din scris ca să-i zâmbească surorii ei, care nu îi răspunse la fel însă.

— Îți știu curajul, Elayne, zise Aviendha. Ți-l admir. Dar până și *Sha'mad Conde* știu când să fie precauți!

Ea vorbea de precauție? Aviendha nu știa ce era aceea precauție nici dacă… ei bine… nici dacă ar fi mușcat-o de nas!

— O Aes Sedai și Străjerul ei? răbufni Birgitte. Ți-am mai spus că nu mai poți merge de colo colo în căutare de aventuri!

— Fără escortă, zise Elayne pe un ton ferm, muind penița în cerneală pentru o nouă încercare. Aceasta nu este o aventură. Așa trebuie să procedăm.

Aruncându-și mâinile în aer, Birgitte bombăni câteva înjurături, însă nimic din ceea ce Elayne nu mai auzise până atunci.

Spre mirarea ei, Mellar nu obiectă că era lăsat în urmă. O întâlnire cu patru domnitori abia dacă era la fel de plictisitoare ca o întâlnire cu negustorii, însă el se scuză, zicând că se va întoarce la îndatoririle lui, din moment ce ea nu avea nevoie de el. Acest lucru fu pe placul ei. Prezența Căpitanului Gărzilor Regale i-ar fi făcut pe cei din Ținuturile de Hotar să o considere Domnița-Moștenitoare mai devreme decât voia ea. Ca să nu mai pomenim că Mellar s-ar putea să se hlizească la ea.

Însă lipsa de îngrijorare a Căpitanului Mellar nu era împărtășită de restul gărzii ei de corp. Se pare că una dintre femeile Gărzii dăduse fuga la Caseille, căci femeia arafellină înaltă intră cu pași hotărâți în salon când Elayne se afla încă la masa de scris, cerând să o însoțească pe aceasta, cu toată garda de corp. În cele din urmă, Birgitte fu nevoită să îi poruncească să iasă afară din încăpere ca să-i oprească protestele.

Pentru prima oară, Birgitte părea să își fi dat seama că Elayne nu avea să se lase înduplecată și plecă cu Caseille ca să-și schimbe hainele. Mă rog, bombăni înjurături și trânti cu zgomot ușa în urma ei, dar plecă. Ai fi crezut că va fi bucuroasă să-și dea jos haina aceea de Căpitan-General, însă legătura cu ea nu

era decât un ecou al înjurăturilor ei. Aviendha nu înjură, însă nu renunță la admonestări. Totul era făcut cu atâta grabă, încât Elayne avea o scuză ca să le ignore.

Essande fu chemată și începu să aleagă ținute potrivite, în vreme ce Elayne își lua masa de prânz în grabă, mai devreme. Nu ea trimisese să i se aducă mâncarea, ci Aviendha. Se pare că Monaelle zicea că a rata o masă era la fel de rău ca a mânca prea mult. Jupâneasa Harfor, informată că va trebui să se ocupe de sticlari și de celelalte delegații, schiță o grimasă când încuviință din cap. Înainte să plece, ea anunță că achiziționase niște capre pentru Palat. Elayne trebuia să bea mult lapte de capră. Careane gemu când află că urma să le învețe pe Călăuzele Vânturilor în seara aceea, dar femeia nu făcu niciun comentariu referitor la dieta ei. Adevărul fie spus, ea nădăjduia să se întoarcă la Palat până la căderea întunericului, dar se aștepta, de asemenea, să fie la fel de obosită ca și când ar fi predat ea însăși acea lecție. Vandene nu îi oferi niciun sfat de acel gen. Elayne studiase națiunile de la Hotar, precum și celelalte ținuturi, ca parte din educația ei și discutase intențiile sale cu Sora Verde cu părul alb, care îi cunoștea bine pe cei din Ținuturile de Hotar. Cu toate acestea, și-ar fi dorit foarte mult s-o poată însoți și Vandene. Cineva care chiar trăise în Ținuturile de Hotar ar fi putut observa anumite nuanțe care ei i-ar fi putut scăpa. Însă ea nu îndrăzni să facă mai mult decât să adreseze câteva întrebări în grabă în vreme ce Essande o îmbrăca, doar ca să se asigure asupra unor lucruri pe care Vandene i le spusese deja. Nu că ar fi avut nevoie de vreo asigurare, își dădu ea seama. Era la fel de concentrată ca Birgitte atunci când trăgea cu arcul.

Într-un final, fu nevoie ca Reanne să fie adusă din locul unde se afla, încercând să convingă din nou o *sul'damă* că și ea putea conduce. Reanne țesuse acel fir în curtea grajdului în fiecare zi de la început pentru a o trimite pe Merilille; putea deschide poarta în același loc în Pădurea Braem fără nicio dificultate. În Palat nu existau hărți cu regiunea aceea care să fie de-ajuns pentru Merilille ca să marcheze foarte bine pozițiile taberelor, iar dacă Elayne sau Aviendha ar fi țesut o poartă, aceasta s-ar fi putut deschide la cincisprezece kilometri sau mai mult de tabere, față de micul luminiș pe care îl știa Reanne. Încetase să mai ningă în Pădurea Braem înainte ca să se întoarcă Cenușia,

dar, chiar și așa, cincisprezece kilometri străbătuți prin zăpada proaspătă ar fi însemnat cel puțin două ore în plus. Elayne voia să termine treaba repede. Viteză. Toată lumea trebuia să se miște în viteză.

Oamenii Mării trebuie să își fi dat seama de forfota care se instalase în Palat, cu femeile Gărzii care alergau pe coridoare ca să transmită mesaje și să aducă o persoană sau alta, însă Elayne se asigură că nimeni nu le va spune nimic. Dacă Zaida ar fi hotărât să o însoțească, ea putea să îi poruncească unei Călăuze a Vânturilor să țeasă o altă poartă, în caz că Elayne o refuza, iar Stăpâna Valurilor reprezenta o complicație ce trebuia evitată. Femeia se comporta deja de parcă ar fi avut la fel de multe drepturi în Palat ca Elayne. Zaida încercând să controleze lucrurile, ar fi putut distruge totul la fel de sigur cum le-ar fi distrus și hlizitul lui Mellar.

Essande părea incapabilă să se grăbească. Toată lumea alerga de colo colo, iar când soarele ajunse fix deasupra capului, Elayne se trezi călărind încet pe Inimă Înfocată prin zăpada din Pădurea Braem, la o depărtare de aproape trei sute de kilometri spre miazănoapte de Caemlyn, după cum zburau gâștele sălbatice, deși nu făcuse decât să pășească prin poartă în pădurea deasă de pini înalți, ferigi și stejari amestecați cu copaci cu ramuri cenușii care își pierduseră frunzele. Din când în când, se ivea câte o pajiște întinsă, acoperită cu un covor de zăpadă imaculată, exceptând doar urmele de copite ale calului Merilillei. Aceasta fusese trimisă înainte cu scrisoarea, iar Elayne, Aviendha și Birgitte o urmară după un ceas ca să îi dea timp să ajungă la cei din Ținuturile de Hotar înaintea lor. Drumul de la Caemlyn la New Braem se afla la câțiva kilometri spre apus. Aici, se puteau afla la cinci mii de kilometri depărtare de orice așezare omenească.

Pentru Elayne, îmbrăcatul fusese la fel de serios ca alegerea armurii. Mantia îi era căptușită cu blană de jder, ca să-i țină mai bine de cald, însă materialul era din lână verde-închis, moale și totuși gros, iar rochia de călărie era din mătase verde, fără broderii. Chiar și mănușile de călărie erau din piele simplă, verde-închis. Dacă săbiile nu fuseseră scoase, aceasta era armura cu care o Aes Sedai îi înfrunta pe domnitori. Singura ei podoabă vizibilă era o mică broșă din chihlimbar, în formă de broască-țestoasă, iar dacă cineva o va considera ciudată, n-

avea decât. O oaste din Ținuturile de Hotar era mai mult decât o capcană pe care i-ar fi putut-o întinde rivalele ei, sau chiar Elaida. De fapt, acele zece surori – zece sau mai mult – puteau fi chiar ale Elaidei. Ea n-avea de gând să se lase dusă înapoi în Turnul Alb ca un sac de cartofi.

— Putem renunța fără să avem *toh,* Elayne.

Aviendha stătea încruntată, purtând în continuare veșmintele ei de Aiel, lanțul din argint și brățara grea din fildeș. Roibul ei îndesat era cu o palmă mai scund decât Inimă Înfocată sau calul cenușiu și zvelt al Birgittei, Săgeată, dar mult mai ușor de mânat. Călărea cu mai multă lejeritate decât o făcuse înainte. Deși i se vedeau picioarele acoperite de ciorapi negri, ea nu trăda niciun semn că i-ar fi frig, cu excepția șalului înfășurat în jurul capului. Spre deosebire de Birgitte, nu renunțase la a încerca să o descurajeze pe Elayne.

— Sunt de acord să-i luăm prin surprindere, dar ei te vor respecta mai mult dacă se vor întâlni cu tine la jumătatea drumului.

— N-o pot abandona pe Merilille, zise Elayne răbdătoare. Poate că nu se mai simțea atât de obosită, dar nici prea odihnită nu era și nu dorea cicăleală. Însă nu voia să se răstească la Aviendha. S-ar putea simți ca o proastă stând acolo cu o scrisoare în mână care anunță venirea mea, dacă nu îmi mai fac apariția. Mai rău, *eu* m-aș simți ca o proastă.

— Mai bine să te simți ca o proastă decât să fii una, bombăni Birgitte.

Mantia ei neagră se întindea peste șa, iar coada împletită îi atârna din glugă, ajungându-i aproape până la talie. Trasul glugii suficient cât să îi încadreze fața fusese singura concesie pe care o făcuse împotriva frigului și a rafalelor de vânt care, uneori, ridicau în aer fulgii de zăpadă ca pe niște pene. Nu voia să îi fie obstrucționată vederea. Pânza de pe tocul arcului prins de șa, menită să protejeze coarda arcului de umezeală, atârna astfel încât ea să îl poată înșfăca repede. Sugestia ca ea să poarte o sabie fusese respinsă cu la fel de multă indignare ca în cazul în care Elayne i-ar fi cerut Aviendhei să poarte una. Birgitte se pricepea să mânuiască arcul, însă pretindea că se putea împunge dacă ar încerca să tragă o sabie. Într-o altă perioadă a anului, haina ei scurtă și verde s-ar fi integrat perfect în peisajul împădurit. Ca prin minune, pantalonii ei largi erau de aceeași

culoare. Acum, ea era Străjer, nu Căpitanul-General al Gărzii Reginei. Cu toate acestea, nu era pe-atât de încântată de acest titlu pe cât era de dorit. Atât frustrarea, cât și vigilența erau legate.

Elayne oftă, respirația ei transformându-se în aburi.

— Voi două știți ce nădăjduiesc să înfăptuiesc aici. Ați știut de când am luat hotărârea. De ce mă tratați brusc de parcă aș fi din sticlă?

Cele două se priviră peste capul ei, fiecare așteptând să vorbească prima cealaltă, apoi, tăcând, își întoarseră capetele și priviră în față. Ea vorbi pe neașteptate:

— Când pruncul meu se va naște, zise ea pe un ton sec, puteți alege amândouă să fiți doica ei.

Dacă pruncul ei va fi o „ea”. Dacă Min spusese asta, atunci aceste vorbe se pierduseră în amintirile șterse de vin ale Aviendhei și Birgittei din acea noapte. Ar fi mai bine să aibă mai întâi un fiu, ca să își poată începe pregătirea înainte să vină pe lume sora lui. Cu toate acestea, o fiică ar fi asigurat succesiunea, în vreme ce fiul ar fi fost dat la o parte și, oricât de mult și-ar fi dorit să aibă și alți copii, nimic nu prevestea că va mai avea unul. Lumina să-i trimită mai mulți copii de la Rand, însă ea trebuia să fie pragmatică.

— Eu, una, n-am nevoie de doică.

Obrajii arși de soare ai Aviendhei deveniră și mai aprinși din cauza rușinii. Expresia Birgittei nu se schimbă, însă aceeași trăire se simțea în legătura cu Străjerul.

Ele călăreau încet, luând urma Merilillei, aproape două ceasuri, iar Elayne se gândea că una dintre tabere trebuia să fie foarte aproape, când Birgitte arătă brusc cu degetul în față și spuse:

— Shienarani.

Apoi își scoase puțin arcul din teacă. Vigilența copleșea frustrarea și alte trăiri transmise prin legătură. Aviendha atinse cu mâna mânerul pumnalului de la cingătoare ca și când ar fi vrut să se asigure că era acolo.

Așteptând dincolo de copaci, într-o parte față de urmele lăsate de Merilille, bărbați și cai deopotrivă stăteau atât de nemișcați, încât Elayne mai că îi confundă cu niște tufișuri până când observă crestele ciudate de pe coifurile lor. Caii lor nu purtau armură, așa cum erau echipate adeseori animalele

shienarane, însă bărbații purtau zale și platoșe, săbii cu mânere lungi în spate și săbii și buzdugane, care le atârnau de cingători și de șei. Ochii lor negri nu clipeau niciodată. Unul dintre cai își legănă coada, iar această mișcare păru surprinzătoare.

Un bărbat cu fața ascuțită și vocea aspră vorbi când Elayne și celelalte două femei își opriră caii în fața lui. Creasta de pe coiful lui semăna cu niște aripi înguste.

— Regele Easar te asigură că ești în siguranță, Elayne Sedai, și eu la fel. Eu sunt Kayen Yokata, Senior de Fal Eisen. Pacea să mă părăsească și Mana Pustiitoare să-mi mistuie sufletul dacă ți se va întâmpla vreun rău în tabăra noastră, ție sau celor care te însoțesc.

Nu era un lucru pe-atât de liniștitor pe cât își dorea Elayne. Toate aceste garanții referitoare la siguranța ei nu făceau decât să îi spună că existaseră unele îndoieli și că poate mai existau.

— O Aes Sedai are nevoie de asigurări de la shienarani? zise ea.

Ea începu să pună în aplicare un exercițiu al novicelor în ceea ce privea calmul, dar își dădu seama că nu avea nevoie de el. Foarte ciudat.

— Ne poți conduce, Seniore Kayen.

El încuviință pur și simplu din cap și își întoarse calul.

Câțiva shienarani îi aruncară o privire impasibilă Aviendhei, recunoscând un Aiel, însă majoritatea îi urmară. Doar zgomotul făcut de copitele care striveau zăpada întărită de sub stratul de zăpadă proaspătă rupea tăcerea în timpul scurtei lor călătorii. Ea avusese dreptate. Tabăra shienaranilor era foarte aproape. După câteva minute, zări santinelele călare și înarmate, iar la scurt timp ajunseră în tabăra lor.

Tabăra, cu corturile ei răsfirate, părea mai mare decât își imaginase ea. Fie că privea în stânga, dreapta sau în față, corturile și focurile de tabără, șirurile de cai priponiți și rândurile de căruțe cu coviltir se întindeau cât vedea cu ochii. În timp ce ea și escorta ei treceau, oștenii își ridicau privirile curioase; erau bărbați cu fețe aspre și cu capetele rase, exceptând moțul de păr din creștetul capului, care, uneori, era suficient de lung încât le ajungea până la umeri. Puțini purtau vreo piesă de armură, însă aceasta împreună cu armele le erau mereu la îndemână. Mirosul nu era atât de urât pe cât îl descrisese Merilille, deși simțea izul slab de latrine și de bălegar de cal pe lângă aromele

mâncărurilor care fierbeau în toate cratițele acelea. Nimeni nu părea înfometat, cu toate că mulți erau slabi. Însă nu era acea slăbiciune dată de foamete, ci cea a unor bărbați care nu fuseseră niciodată grași. Ea observă însă că nu exista niciun proțap deasupra focurilor. Carnea era mai greu de găsit decât cerealele, deși și proviziile de cereale erau puține la sfârșitul iernii. Supa de orz nu îi dădea forță unui bărbat așa cum o făcea carnea. Ei trebuiau să se pună în mișcare în curând; patru oști de o asemenea amploare nu puteau rezista prea mult niciunde. Ea nu trebuia decât să se asigure că acestea o vor lua în direcția corectă.

Nu toți cei pe care îi vedea ea erau oșteni cu capetele rase, deși acei bărbați păreau aproape la fel de dârji. Existau meșteri care făceau săgeți, rotari care se ocupau de căruțele cu coviltir, fierari care potcoveau caii, spălătorese care amestecau în niște oale mari care fierbeau pe foc, femei care lucrau cu acul și care ar fi putut fi cusătorese sau soții. Oștile erau însoțite mereu de un număr mare de oameni, uneori la fel de numeroși ca oștenii. Totuși, ea nu văzu pe nimeni care ar fi putut aduce cu o Aes Sedai; era puțin probabil să vezi vreo soră suflecându-și mânecile și frecând hainele pe grătarul din lemn de la spălătorie sau să îmbrace veșminte peticite din lână și să cârpească pantaloni. De ce voiau să rămână ascunse? Ea se împotrivi dorinței de a îmbrățișa Izvorul, de a extrage *saidarul* prin *angrealul* în formă de broască-țestoasă, prins pe pieptul ei. Câte o bătălie pe rând; prima oară trebuia să lupte pentru Andor.

Kayen descălecă și o ajută și pe ea să descalece în fața unui cort mai mare decât celelalte pe care le văzuse; era din pânză albă, cu un singur vârf. El șovăi, neștiind dacă să procedeze la fel cu Birgitte și cu Aviendha, însă Birgitte îl scăpă de aceasta dilemă descălecând cu ușurință și dându-i frâiele unui oștean care aștepta, iar Aviendha coborî aproape căzând din șa. Ea își îmbunătățise călăritul, dar încălecatul și descălecatul îi dădeau în continuare bătăi de cap. Privind încruntată în jurul ei ca să vadă dacă cineva râdea, își netezi poalele umflate, apoi își desfăcu șalul din jurul capului și și-l puse pe umeri. Birgitte privi cum calul ei era mânat de acolo. Și-ar fi dorit să își fi luat arcul și tolba de pe șa. Kayen dădu la o parte una din clapetele cortului și făcu o plecăciune.

Inspirând adânc încă o dată ca să se calmeze, Elayne le

conduse pe celelalte două femei înăuntru. Nu își permitea să le lase să o vadă ca pe un petiționar. Nu se afla aici ca să implore, sau să apere. „*Uneori*, îi spusese Gareth Bryne când ea era doar o copilă, *te vei trezi depășită numeric, fără cale de scăpare. Să procedezi mereu așa cum inamicul tău se așteaptă mai puțin. Adică să ataci.*” Ea trebuia să atace încă de la început.

Când pătrunseră, Merilille pluti spre ea peste covoarele întinse pe jos, care țineau loc de pardoseală. Zâmbetul schițat al Cenușiei nu era unul tocmai de ușurare, dar era limpede că se bucura că o vedea pe Elayne. Pe lângă ea, înăuntru mai erau prezente doar cinci persoane, două femei și trei bărbați, unul dintre aceștia fiind un cavalerist bătrân, după picioarele lui crăcănate și fața brăzdată de cicatrice, care veni să le ia mantiile și mănușile – clipind la vederea Aviendhei –, înainte să se retragă la o masă simplă din lemn pe care se aflau o tavă din argint cu o carafă cu gât înalt și câteva cupe. Ceilalți patru domneau peste națiunile din Ținuturile de Hotar. Câteva scaune fără spătare și patru mangaluri mari în care străluceau cărbunii completau mobilierul din cort. Nu era genul de primire la care s-ar fi putut aștepta Domnița-Moștenitoare a Andorului, cu curteni și mulți servitori, și conversație politicoasă înainte să înceapă discuțiile serioase, și bărbați și femei care să stea lângă acei domnitori ca să îi sfătuiască. Ea găsise ceea ce nădăjduia să găsească.

Datorită Tămăduirii, Merilille scăpase de cearcănele adânci de la ochi înainte să plece de la Palat, iar acum o prezentă pe Elayne cu multă demnitate.

— Ea este Elayne Trakand, din Ajah Verde, după cum vă spuneam.

Atât, nimic mai mult. Datorită informațiilor primite de la Vandene, Elayne reuși să îi deosebească pe cei patru domnitori care stăteau în fața ei.

— Îți urez bun venit, Elayne Sedai, zise Easar de Shienar. Pacea și Lumina fie cu tine.

Era un bărbat scund, nu mai înalt decât ea, și subțirel în haina de culoarea bronzului. Fața nu îi era brăzdată de riduri în ciuda moțului alb și lung, care îi atârna într-o parte a capului. Privindu-i ochii triști, ea își reaminti că el era cunoscut ca fiind atât un domnitor înțelept și un diplomat priceput, cât și un soldat bun. După înfățișare, nu părea să fie niciunul dintre aceste lucruri.

— Pot să îți ofer niște vin? Mirodeniile nu sunt proaspete, dar au căpătat un gust mai pronunțat de-a lungul anilor.

— Când Merilille ne-a spus că vei veni tocmai din Caemlyn azi, trebuie să mărturisesc că m-aș fi îndoit de spusele ei dacă n-ar fi fost Aes Sedai.

Ethenielle de Kandor, poate cu o jumătate de palmă mai înaltă decât Merilille, era dolofană, cu fire cărunte prin păru-i negru, însă nu avea deloc un aer matern, în ciuda zâmbetului ei. Demnitatea regală o înveșmânta la fel de bine ca lâna fină albastră. Ochii ei erau albaștri, limpezi și pătrunzători.

— Suntem încântați că ai venit, zise Paitar din Arafel cu o voce surprinzător de groasă și de caldă, care o făcu pe Elayne să se simtă oarecum confortabil. Avem multe de vorbit cu tine.

Vandene îi spusese că el era cel mai chipeș bărbat din Ținuturile de Hotar. Poate că fusese cândva, însă vârsta își lăsase amprenta adâncă pe fața lui, iar pe cap mai avea doar câteva fire cărunte. Era înalt și avea umerii lăți, purta veșminte verzi și părea puternic. Și deloc prost.

Unde ceilalți își purtau anii cu grație, Tenobia de Saldaea se lăuda cu tinerețea, dacă nu cu frumusețea, căci avea nasul ca un cioc de vultur și gura mare. Cea mai frumoasă trăsătură a ei erau ochii migdalați, aproape violeți, care priveau de la același nivel cu cei ai Elaynei. Poate singura ei trăsătură remarcabilă. Dacă ceilalți purtau veșminte simple, deși domneau peste națiuni, rochia ei albastră-deschis era cusută cu perle și safire, iar în păr avea și mai multe safire. O ținută potrivită pentru Curte, nu pentru o tabără. Și atunci când ei erau politicoși…

— Pe Lumină, Merilille Sedai, zise Tenobia cu o voce tare, încruntându-se. Știu că ai grăit adevărul, dar ea aduce mai mult cu o copilă decât cu o Aes Sedai. N-ai pomenit că va fi însoțită de o Aiel cu ochii negri.

Expresia de pe fața lui Easar nu se schimbă, însă Paitar strânse din buze, iar Ethenielle merse până într-acolo încât îi aruncă o privire Tenobiei potrivită pentru o mamă. O mamă foarte iritată și nemulțumită.

— Negri? bombăni Aviendha, nedumerită. Ochii mei nu sunt negri. Până să trec dincolo de Osia Lumii n-am văzut ochi negri decât la un negustor ambulant.

— Tenobia, știi că spun doar adevărul și te asigur… începu Merilille.

Elayne o readuse la tăcere atingându-i brațul.

— Este de-ajuns că știi că sunt Aes Sedai, Tenobia. Aceasta este sora mea, Aviendha, din Septul Șapte Văi a Clanului Aiel Taardad. Aviendha le zâmbi, sau cel puțin își dezveli dinții. Iar ea este Străjerul meu, Domnița Birgitte Trahelion.

Birgitte făcu o plecăciune scurtă, iar coada aurie i se legănă.

O introducere stârni la fel de multe priviri mirate precum cealaltă. O femeie Aiel era *sora* ei? Străjerul ei era *o femeie?* Tenobia și ceilalți domneau peste ținuturi aflate la hotarul cu Mana Pustiitoare, unde coșmarurile se puteau manifesta la lumina zilei și unde cei care se speriau prea tare de ele erau ca morți. Însă Elayne nu îi lăsă să își revină complet. „*Atacă înainte să-și dea seama ce faci*, îi spusese Gareth Bryne, *și continuă să-i ataci până când fie îi vei deruta, fie îi vei descumpăni*."

— Am terminat cu amabilitățile? zise ea, servindu-se cu o cupă, care emana miros de vin condimentat, de pe tava pe care i-o întinse bătrânul oștean.

Legătura cu Străjerul fu străbătută de un val de precauție, iar ea o văzu pe Aviendha privind pe furiș cupa, deși nu intenționa să bea din ea. Se bucură pur și simplu că niciuna nu spuse nimic.

— Doar un prost ar crede că ați bătut atât drum doar ca să invadați Andorul, continuă ea, apropiindu-se de scaune și așezându-se.

Domnitori sau nu, aceștia nu avură de ales decât să o urmeze sau să continue să se zgâiască la spatele ei. La spatele Birgittei, căci aceasta o seconda. Ca de obicei, Aviendha se așeză pe jos, cu picioarele încrucișate, aranjându-și poalele în formă de evantai. Ei le urmară.

— Dragonul Renăscut vă aduce aici, continuă Elayne. Ați cerut această audiență cu mine pentru că am fost la Falme, întrebarea este: De ce este acest lucru important pentru voi? Credeți că vă pot spune mai multe din cele petrecute acolo decât știți deja? S-a suflat în Cornul lui Valere, eroii din legende morți au venit călare să țină piept cotropitorilor Seanchani, iar Dragonul Renăscut s-a luptat cu Cel Întunecat pe cer, în văzul tuturor. Dacă cunoașteți toate astea, înseamnă că știți atât cât știu și eu.

— Audiență? zise Tenobia uimită, când fu pe punctul de a se așeza.

Scaunul scârțâi când ea se trânti pe el.

— *Nimeni* n-a cerut o *audiență!* Chiar dacă deții deja tronul Andorului…!

— Să nu ne abatem de la subiect, Tenobia, o întrerupse Paitar cu blândețe.

În loc să se așeze, el rămase în picioare, sorbind din când în când din vin. Elayne se bucura că îi putea vedea ridurile de pe față. Altminteri, vocea aceea ar fi putut zăpăci orice femeie.

Ethenielle îi mai aruncă o privire Tenobiei când se așeză și zise ceva în șoaptă. Elaynei i se păru că aude cuvântul „căsătorie”, pe un ton jalnic, însă nu avea nicio logică. Oricum, ea își întoarse privirea spre Elayne de îndată ce se așeză.

— În alte împrejurări, mi-ar fi plăcut ferocitatea ta, Elayne Sedai, însă nu este deloc plăcut să fii prins într-o ambuscadă pe care unul dintre aliații tăi a ajutat să fie pusă la cale.

Tenobia se încruntă, deși Ethenielle nici măcar nu își fixă acei ochi pătrunzători în direcția ei.

— Întâmplarea din Falme nu este atât de importantă ca urmările ei, îi spuse Regina Kandorului Elaynei. Nu, Paitar; trebuie să-i spunem. Oricum, deja știe prea multe. Știm că ai fost însoțitoarea Dragonului Renăscut în Falme, Elayne. O prietenă, poate. Și ai dreptate, n-am venit aici ca să invadăm ținutul. Am venit să dăm de urma Dragonului Renăscut și am mărșăluit atâta drum doar ca să aflăm că nimeni nu știe unde se află. Tu știi unde este?

Elayne își ascunse ușurarea la auzul acestei întrebări directe. Acestea n-ar fi fost niciodată adresate dacă ei ar fi crezut că era mai mult decât o însoțitoare sau o prietenă. Și ea putea fi la fel de directă. Să atace fără întrerupere.

— De ce vreți să-i dați de urmă? Emisarii sau mesagerii i-ar putea duce orice vorbă ați vrea să-i trimiteți.

Era ca și când ar fi întrebat de ce își aduseseră oștirile vaste.

Easar nu se servise cu vin, iar acum stătea cu pumnii proptiți în șolduri.

— Bătălia împotriva Celui Întunecat se poartă de-a lungul Manei Pustiitoare, zise el pe un ton serios. Ultima Bătălie se va purta în Mana Pustiitoare, dacă nu chiar în Shayol Ghul. Iar el îi ignoră pe cei din Ținuturile de Hotar și își face griji în privința locurilor care n-au mai văzut picior de Myrddraal de la Războaiele Troloce.

— *Car'a'carn* va hotărî unde vor dansa lăncile, om al ținuturilor umede, mârâi Aviendha. Dacă îl vei urma, vei lupta acolo unde îți va zice el.

Niciunul nu se uita la ea. Toți se uitau la Elayne. Nimeni nu continuă subiectul deschis de Aviendha.

Elayne se forță să respire calm și le întâlni privirile fără să clipească. O oaste din Ținuturile de Hotar era o capcană prea mare pe care să o întindă Elaida pentru a o prinde pe Elayne Trakand, însă când venea vorba despre Rand al'Thor, Dragonul Renăscut, era cu totul o altă poveste. Merilille se foi pe scaun, însă trebuia să asculte poruncile pe care le primise. Indiferent câte tratate încheiase Sora Cenușie, odată ce Elayne începea să vorbească, ea trebuia să păstreze tăcerea. Încrederea străbătea legătura cu Birgitte. Rand era o piatră indescifrabilă și îndepărtată.

— Ați aflat despre proclamația Turnului Alb în ceea ce îl privește? întrebă ea încet.

Trebuia să fi aflat deja.

— Turnul îi osândește pe toți aceia care se apropie de Dragonul Renăscut fără să respecte oficiile Turnului, zise Paitar la fel de încet. Așezându-se într-un final, el o privi pe Elayne cu ochi serioși. Tu ești Aes Sedai. Cu siguranță acest lucru contează.

— Turnul se amestecă peste tot, bombăni Tenobia. Nu, Ethenielle, n-am să tac! Toată lumea știe că Turnul este scindat. Tu o urmezi pe Elaida sau pe rebele, Elayne?

— Arareori lumea știe ceea ce crede că știe, zise Merilille pe un ton menit parcă să scadă temperatura din cort. Femeia măruntă care dădea fuga atunci când Elayne pocnea din degete și care se făcea mică atunci când Călăuzele Vânturilor se uitau la ea stătea acum dreaptă și o înfrunta pe Tenobia ca o Aes Sedai, expresia de pe fața ei netedă fiind la fel de rece ca tonul din vocea sa. Doar inițiatele trebuie să cunoască treburile Turnului, Tenobia. Dacă vrei să afli mai multe, cere să ți se treacă numele în cartea novicelor și, peste vreo douăzeci de ani, s-ar putea să afli câte ceva.

Maiestatea Sa Luminată, Tenobia și Bashere Kazadi, Scutul Nordului și Sabia Hotarului, Prima Înscăunată a Casei Kazadi, Doamna din Shahayni, Asnelle, Kunwar și Ganai, o privea pe Merilille cu toată furia unei furtuni. Dar nu zise nimic. Respectul

Elaynei față de ea crescu puțin.

Lipsa de supunere a Merilillei nu o nemulțumi. O împiedica să se eschiveze de la a spune adevărul în vreme ce se prefăcea că îl rostea. Egwene le spusese că trebuiau să încerce să se poarte ca și când ar fi rostit deja cele Trei Legăminte, dar, uneori, Elayne simțea povara lor. Aici, ea nu era Domnița-Moștenitoare a Andorului, care se lupta să revendice tronul mamei ei. Nu era doar asta. Era Aes Sedai din Ajah Verde, care avea mai multe motive să fie atentă la ce cuvinte rostea decât să ascundă ceea ce voia să rămână ascuns.

— Nu vă pot spune unde se află el exact.

Adevărul era că ea nu le-ar fi putut oferi decât o direcție vagă, undeva spre Tear, fără să știe cât de departe; adevărul era că ea nu avea suficientă încredere în ei nici măcar în această privință. Trebuia să fie atentă la ce zicea și cum zicea.

— Nu știu dacă el are de gând să rămână o vreme acolo unde se află.

El nu se mai mișcase de zile bune; era pentru prima oară de când o părăsise când zăbovea în același loc mai mult de o jumătate de zi.

— Vă voi spune ce voi putea, dar doar dacă veți conveni să mărșăluiți spre miazăzi într-o săptămână. Oricum, veți rămâne fără orz și carne dacă veți zăbovi aici prea mult. Veți mărșălui spre Dragonul Renăscut, vă făgăduiesc asta.

Cel puțin asta vor face la început.

Paitar dădu negativ din capul lui pleșuv.

— Vrei să intrăm în Andor, Elayne Sedai, sau ar trebui să-ți spun Domniță Elayne acum? Îți doresc ca Lumina să te binecuvânteze în încercarea ta de a obține coroana Andorului, dar nu este de-ajuns să le ceri oamenilor mei să lupte pentru ea.

— Elayne Sedai și Domnița Elayne sunt una și aceeași persoană, le spuse ea. Nu vă cer să luptați pentru mine. De fapt, nădăjduiesc din tot sufletul că veți străbate Andorul fără să aveți parte nici măcar de o încăierare.

Ridicându-și cupa din argint, ea își udă buzele, fără să bea. Un val de precauție străbătu legătura cu Străjerul, iar Elayne râse, fără să vrea. Aviendha o privea cu coada ochiului, încruntându-se. Chiar și-acum, ele aveau de gând să-i poarte de grijă viitoarei mame.

— Mă bucur că cineva găsește amuzantă toată treaba asta,

zise Ethenielle pe un ton sec. Încearcă să te gândești la unul din ținuturile de la miazăzi, Paitar. Acolo se joacă Jocul Caselor și cred că ea este foarte pricepută la el. Ar trebui să fie, zic eu; am aflat deja că Aes Sedai au creat *Daes Dae'mar.*

— Gândește strategic, Paitar. Easar o privea pe Elayne, care arbora un mic zâmbet. Ne vom deplasa spre Caemlyn ca invadator și tot andoranul va vedea asta. O fi iarna blândă aici, dar tot vom călători câteva săptămâni până să ajungem atât de departe. Până atunci, ea va fi adunat suficiente Case andorane împotriva noastră și de partea ei. Va pune mâna pe Tronul Leului, sau va fi pe-aproape. I se va făgădui suficientă putere, încât nimeni nu va putea să i se împotrivească prea mult timp.

Tenobia se foi pe scaun, încruntându-se și aranjându-și poalele, însă când o privi pe Elayne, în ochii ei se citea un respect care nu fusese acolo înainte.

— Și când vom ajunge în Caemlyn, Elayne Sedai, zise Ethenielle, vei… negocia… ca noi să părăsim Andorul fără să fie purtată nicio luptă. Aceasta nu era tocmai o întrebare, deși aducea cu una. O strategie foarte inteligentă, într-adevăr.

— Dacă totul va decurge conform planului ei, completă Easar, cu zâmbetul dispărându-i de pe buze. El își întinse mâna fără să se uite, iar bătrânul oștean îi dădu o cupă cu vin. Bătăliile arareori se desfășoară conform planurilor, chiar și cele fără vărsare de sânge cum este aceasta, bănuiesc.

— Îmi doresc foarte mult să nu existe vărsare de sânge, zise Elayne. Lumină, nu trebuia să existe, altminteri, în loc să își salveze țara de la un război civil, ea o va arunca în ceva și mai grav. Îmi voi da toată osteneala să nu se întâmple asta. Mă aștept ca și voi să faceți la fel.

— Știi cumva unde se află unchiul meu Davram, Elayne Sedai? întrebă brusc Tenobia. Davram Bashere? Îmi doresc să îi vorbesc la fel de mult cum îmi doresc să-i vorbesc Dragonului Renăscut.

— Seniorul Davram se află nu departe de Caemlyn, Tenobia. Însă nu-ți pot făgădui că va fi tot acolo pe când vei ajunge tu. Asta dacă vei consimți.

Elayne se forță să respire ca să-și ascundă neliniștea. Nu mai putea face cale-ntoarsă acum. Vor mărșălui spre miazăzi, era sigură de asta, dar fără consimțământul lor, va fi vărsare de sânge.

Tăcerea se așternu în cort o vreme și nu se auzi decât trosnetul unui cărbune într-unul dintre mangaluri. Ethenielle schimbă câteva priviri cu cei doi bărbați.

— Consimt, atâta vreme cât voi putea să-mi văd unchiul, zise Tenobia, înflăcărată.

— Consimt, pe onoarea mea, zise Easar pe un ton hotărât.

— Pe Lumină, consimt, zise Paitar, vorbind aproape peste Easar, dar pe un ton mai blând.

— Atunci, consimțim cu toții, zise încet Ethenielle. Și-acum, e rândul tău, Elayne Sedai. Unde îl putem găsi pe Dragonul Renăscut?

Un fior o străbătu pe Elayne, însă nu își dădea seama dacă era unul de încântare sau de teamă. Își atinsese scopul pentru care venise, riscase să fie atacată – și Andorul – și doar timpul va spune dacă ea luase hotărârea corectă. Ea răspunse fără șovăire:

— După cum spuneam, nu știu unde se află exact. Însă o căutare în Murandy ar fi benefică.

Era adevărat, doar că beneficiul va fi al ei, nu al lor, dacă va exista unul. Egwene plecase din Murandy în ziua aceea, luând cu ea oastea în care se aflau Arathelle Renshar și ceilalți nobili din sud. Poate că marșul celor din Ținuturile de Hotar spre miazăzi îi va obliga pe Arathelle, Luan și Pelivar să ia hotărârea la care spera Dyelin, să o sprijine pe ea. Facă Lumina să fie așa!

În afară de Tenobia, ceilalți domnitori din Ținuturile de Hotar nu fură la fel de încântați când auziră unde îl puteau găsi pe Rand. Ethenielle răsuflă prelung, ca și când ar fi oftat, iar Easar doar încuviință din cap și își țuguie buzele, îngândurat. Paitar dădu pe gât jumătate din vin, singura băutură adevărată pe care o consumase. Părea că oricât de mult și-ar fi dorit să îl găsească pe Dragonul Renăscut, nu erau nerăbdători să-l întâlnească. Pe de altă parte, Tenobia îi porunci bătrânului ostaș să-i mai aducă vin și continuă să spună cât de mult își dorea să-și revadă unchiul. Elayne n-ar fi crezut că femeia era atât de familistă.

În acea perioadă a anului, se întuneca devreme și nu erau decât câteva ore de lumină, după cum sublinie Easar când le oferi un loc unde să petreacă noaptea. Ethenielle sugeră că cortul ei era mai confortabil; cu toate acestea, niciunul nu se arătă prea dezamăgit atunci când Elayne anunță că trebuia să

plece de îndată.

— Este uimitor că poți străbate o asemenea distanță atât de repede, murmură Ethenielle. Le-am auzit pe Aes Sedai vorbind despre ceva ce se numește „Călătorie”. Este o înzestrare pierdută?

— Ai întâlnit multe Aes Sedai în drumul tău? o întrebă Elayne.

— Câteva, răspunse Ethenielle. Aes Sedai sunt peste tot, pare-se.

Până și fața Tenobiei deveni brusc inexpresivă.

Îngăduindu-i Birgittei să-i pună pe umeri mantia căptușită cu blană de jder, Elayne încuviință din cap.

— Așa se pare. Vreți să dați poruncă să ni se aducă caii?

Niciuna nu rosti o vorbă până când ieșiră din tabără și începură să înainteze călare printre copaci. Mirosul de cal și putoarea de latrină păruseră slabe în tabără, însă absența lor aici făcea cumva ca aerul să pară foarte proaspăt, iar zăpada mai albă.

— Ai fost foarte tăcută, Birgitte Trahelion, zise Aviendha, lovind flancurile calului cu călcâiele.

Ea credea că animalul se va opri dacă nu i se amintea mereu să meargă mai departe.

— Străjerul nu vorbește în numele femeii Aes Sedai de care este legat; nu face decât să tacă naibii din gură și să-i păzească spatele, răspunse Birgitte pe un ton sec.

Era puțin probabil ca în pădure să fie cineva care să fi fost o primejdie pentru ele, atât de aproape de tabăra shienarană, însă ea își ținea arcul la îndemână și cerceta cu privirea copacii.

— A fost o negociere mult mai grăbită decât cele cu care sunt eu obișnuită, Elayne, zise Merilille. În mod normal, aceste chestiuni necesită zile sau săptămâni de discuții, dacă nu luni, înainte să se obțină un consimțământ. Ai noroc că nu sunt domani sau cairhienini, recunoscu ea. Cei din Ținuturile de Hotar sunt reconfortant de deschiși și de direcți. Poți negocia foarte ușor cu ei.

Deschiși și direcți? Elayne clătină ușor din cap. Ei voiau să îl găsească pe Rand, dar ascundeau motivul. Ascundeau și prezența surorilor. Cel puțin se vor îndepărta de el, odată ce o vor lua spre Murandy. Trebuia să se mulțumească cu asta pentru moment, însă era necesar să îl avertizeze, odată ce va găsi o cale prin care să facă asta fără să îl pună în primejdie. *„Ai*

grijă de el, Min, gândi ea. *Ai grijă de el pentru noi*.”

Când ajunseră la câțiva kilometri depărtare de tabără, ea trase de hățuri ca să cerceteze pădurea cu o privire la fel de ageră ca a Birgittei. Mai ales în urma lor. Soarele era jos, deasupra vârfurilor copacilor. O vulpe albă se ivi pentru o clipă, apoi dispăru. Ceva se mișcă pe o ramură golașă, o pasăre sau o veveriță. Un șoim negru plonjă brusc din cer, apoi se auzi un chițăit, care încetă brusc. Nu erau urmărite. Nu shienaranii o îngrijorau, ci acele surori care stăteau ascunse. Oboseala care dispăruse mai devreme, odată cu veștile aduse de Merilille, revenise în forță acum, că întâlnirea cu cei din Ținuturile de Hotar luase sfârșit. Nu voia nimic mai mult decât să se întindă în patul ei cât mai repede, însă nu își dorea acest lucru suficient încât să lase împletitura pentru Călătorie în seama unor surori pe care nu le cunoștea.

Ar fi putut țese o poartă în curtea grajdului Palatului, dar ar fi riscat ca aceasta să omoare pe cineva care ar fi trecut prin locul unde s-ar fi deschis aceasta. Prin urmare, țesu una într-un alt loc pe care îl cunoștea la fel de bine. Era atât de obosită, încât depuse un oarecare efort ca să poată împleti firul; atât de obosită, încât nu se gândi la *angrealul* prins de rochia ei decât atunci când dunga argintie își făcu apariția în aer și se deschise, lăsând să se vadă un câmp acoperit cu iarbă uscată, culcată la pământ de zăpezile timpurii, un câmp care se afla la sud de Caemlyn, unde Gareth Bryne o dusese adeseori ca să privească Gărzile Reginei călărind la comandă, rupând rândurile pentru a forma un singur șir de câte patru la o singură poruncă.

— Ai de gând doar să te hlizești? vru să știe Birgitte.

Elayne clipi. Aviendha și Merilille o priveau îngrijorate. Deși pe fața Birgittei nu se citea nimic, legătura transmitea îngrijorare.

— Mă gândeam doar, zise Elayne, dându-i pinteni calului, care trecu prin poartă.

Ar fi preferat patul.

Era o distanță scurtă de la câmpul de instructaj până la porțile înalte și arcuite din zidurile albe ale orașului, înalte de cincisprezece metri. Clădirile lungi ale pieței care mărgineau intrarea erau goale la ora aceea, însă gărzile cu ochii ageri stăteau în continuare de strajă. Bărbații o priveau pe ea și pe celelalte apropiindu-se călare, părând să nu o recunoască. Erau mercenari, cel mai probabil. Aceștia nu ar recunoaște-o decât

dacă ar vedea-o pe Tronul Leului. Cu ajutorul Luminii și cu puțin noroc, o vor vedea acolo.

Înserarea se lăsa repede, cerul devenea din ce în ce mai întunecat, iar umbrele se prelungeau de-a lungul străzilor. Foarte puțini oameni mai erau pe străzi, câțiva care se grăbeau să-și termine treburile pe ziua respectivă ca să se poată duce acasă, să ia cina și să se încălzească la foc. Doi cărăuși care duceau lectica lăcuită cu negru a unui negustor trecură la trap pe strada din față, iar câteva clipe mai târziu, una dintre acele căruțe de pompieri mari se îndepărtă huruind în direcția cealaltă, trasă de opt cai, roțile de fier făcând zgomot pe pietrele cubice. Un alt incendiu, undeva. Acestea izbucneau mai ales noaptea. O patrulă alcătuită din patru gărzi își mânau de căpăstru caii spre ea, trecând mai departe, fără să-i arunce măcar o privire. Nici aceștia nu o recunoșteau mai mult decât cei de lângă porți.

Legănându-se în șa, ea călări mai departe cu gândul la patul ei.

Fu șocată când își dădu seama că era coborâtă din șa. Își deschise ochii, deși nu-și amintea când și-i închisese, și se trezi că era cărată în brațe de Birgitte în Palat.

— Lasă-mă jos, zise ea pe un ton obosit. Pot merge și singură.

— Abia dacă te mai ții pe picioare, mârâi Birgitte. Liniștește-te.

— Nu poți vorbi cu ea! zise tare Aviendha.

— Are nevoie de odihnă, Jupâne Norry, zise Merilille pe un ton hotărât. O poți face mâine.

— Iertare, dar mâine *nu* se poate, răspunse Norry pe un ton la fel de hotărât, ce mirare! Este *urgent* să vorbesc cu ea acum!

Elaynei mai că i se legănă capul când și-l ridică. Halwin Norry își ținea strâns la pieptul osos acel dosar din piele, ca de obicei, însă bărbatul uscățiv care vorbea despre capetele încoronate pe același ton sec cu care vorbea despre reparațiile acoperișurilor mai că bătea din picioare, încercând să scape de Aviendha și de Merilille, care îl țineau de câte un braț, încercând să-l pironească locului.

— Lasă-mă jos, Birgitte, zise ea din nou și, spre mirarea ei, aceasta îi dădu ascultare.

Își ținu brațul în jurul Elaynei, ca să o sprijine, gest pentru

care aceasta era recunoscătoare.

— Ce este, Jupâne Norry? Dați-i drumul omului, Aviendha. Merilille?

Secretarul-șef țâșni în față de îndată ce ele îi dădură drumul.

— Au început să vină vești de îndată ce ai plecat, Doamna mea, zise el, fără să vorbească deloc pe un ton sec. Era încruntat din cauza îngrijorării. Sunt patru oști... Mici, aș zice. Lumină, îmi aduc aminte când cinci mii de oameni *formau* o oaste. El își frecă țeasta cheală cu o mână, zburlindu-și smocurile de păr alb de după urechi. Patru oști mici se apropie de Caemlyn, dinspre răsărit, continuă el pe un ton care îi era mai specific. Aproape specific. Vor ajunge aici săptămâna aceasta, mă tem. Douăzeci de mii de ostași. Poate treizeci. Nu sunt sigur.

El mai că îi întinse Elaynei dosarul ca și cum s-ar fi oferit să îi arate hârtiile dinăuntru. *Era* agitat.

— Cine? întrebă ea.

Elenia avea domenii și ostași la răsărit. La fel și Naean. Dar niciuna nu putea strânge douăzeci de mii de ostași. Iar zăpada și noroiul ar fi trebuit să-i țină pe loc până la primăvară. *„Ar trebui* cu *trebuie* nu e același lucru”, părea să audă zicând vocea subțire a lui Lini.

— Nu știu, Doamna mea, răspunse Norry. Încă.

Nu avea importanță, gândi Elayne. Oricine ar fi fost, veneau acum.

— La ivitul zorilor, Jupâne Norry, vreau să cumperi toate alimentele pe care le găsești în afara zidurilor și să le aduci înăuntru. Birgitte, poruncește stegarului să anunțe că mercenarii au patru zile la dispoziție să se înroleze în Gardă, altminteri, trebuie să părăsească orașul. Anunță și oamenii, Jupâne Norry. Oricine vrea să plece înainte să înceapă asediul ar trebui s-o facă acum. Astfel, vom avea mai puțin guri de hrănit și i-ar putea determina pe unii să se înroleze în Gardă. Desprinzându-se de Birgitte, străbătu coridorul cu pași hotărâți, îndreptându-se spre apartamentul ei. Ceilalți fură nevoiți să o urmeze. Merilille, anunță-le pe Femeile Clanului și pe cele din neamul Oamenilor Mării. Poate că vor dori să plece înainte să înceapă lupta. Hărțile, Birgitte. Să fie aduse toate hărțile bune în apartamentul meu. Și încă ceva, Jupâne Norry...

N-avea timp de somn, nu se putea lăsa copleșită de oboseală. Trebuia să apere orașul.

CAPITOLUL 28
Vești într-un sac din pânză

În dimineața următoare după ce Mat făgăduise să o ajute pe Teslyn, dacă va putea – și pe Joline, precum și pe această Edesina pe care n-o văzuse încă! —, Tylin anunță că urma să plece din oraș.

— Suroth îmi va arăta cât din Altara se află sub stăpânirea mea, porumbel, zise ea.

Pumnalul ei era înfipt în piciorul sculptat al patului, iar ei stăteau în continuare întinși pe cearșafurile șifonate, printre așternuturile mototolite, el purtând doar eșarfa din mătase care ascundea cicatricea din jurul grumazului lăsată de ștreang, iar ea, în pielea goală. Avea o piele foarte frumoasă, atât de netedă cum el nu mai atinsese niciodată. Ea își plimbă leneș un deget lung, a cărui unghie era dată cu lac verde, de-a lungul celorlalte cicatrice ale lui. Într-un fel sau altul, el se pricopsise cu câteva, deși se străduise din răsputeri să evite acest lucru. Pielea lui n-ar fi strâns prea mulți bani la licitație, asta era sigur, dar cicatricele lui o fascinau.

— De fapt, n-a fost ideea ei. Tuon este de părere că mă va… ajuta… dacă voi vedea cu ochii mei în loc să mă uit doar pe o hartă, iar ceea ce sugerează fata, Suroth îndeplinește. I-ar fi plăcut ca asta să fie gata ieri. Vom călări pe spinarea *to'rakenilor,* astfel încât să putem acoperi cât mai mult teren. Câte trei sute cincizeci de kilometri pe zi, pare-se. Oh, nu te albi la față, porcușorule. N-am să te oblig să te urci pe una dintre acele creaturi.

Mat răsuflă ușurat. Nu gândul că va zbura îl tulburase, căci credea că i-ar fi plăcut. Dacă avea să lipsească din Ebou Dar o vreme, numai Lumina știa dacă Teslyn sau Joline sau chiar

această Edesina nu își vor pierde cumva răbdarea și vor face ceva nesăbuit sau vreo prostie pe care Beslan ar putea pune-o la cale. Beslan îl îngrijora la fel de mult ca aceste femei. Tylin, încântată că va zbura pe spinarea unei fiare Seanchan, semăna mai mult ca niciodată cu un vultur.

— Nu voi lipsi mai mult de o săptămână, drăguță. Hm. Ea își plimbă acea unghie verde de-a lungul cicatricei neregulate, lungă de vreo treizeci de centimetri, care îi brăzda coastele. Oare să te leg de pat ca să știu că vei fi în siguranță până când mă voi întoarce?

Lui îi fu foarte greu să răspundă zâmbetului ei viclean cu unul larg. Era aproape sigur că ea glumea. Aproape sigur. Veșmintele pe care ea le alese pentru el în ziua aceea erau de un roșu suficient de aprins încât să atragă toate privirile; erau toate roșii, exceptând florile brodate pe haină și pe mantie, pălăria și eșarfa, care erau negre. Dantela albă de la gât și de la încheieturi făcea ca totul să pară încă și mai roșu. Cu toate acestea, el le îmbrăcă, nerăbdător să plece din apartamentul ei. Când venea vorba de Tylin, un bărbat trebuia să fie suficient de înțelept, încât să nu fie sigur de nimic. Poate că ea *nu* glumea.

Se părea că Tylin nu exagerase când pomenise de nerăbdarea lui Suroth. În mai puțin de două ore, conform ceasului pe cilindru bătut în nestemate din salonul lui Tylin – un dar din partea lui Suroth –, el urma să o însoțească pe Regină la docuri. De fapt, Suroth și Tylin călăreau în fața a douăzeci sau mai mulți dintre Cei de Sânge care urmau să le însoțească, și a *so'jhinilor* lor, bărbați și femei care își plecau capetele pe jumătate rase în fața Celor de Sânge și priveau de sus pe restul oamenilor, în vreme ce el venea în urmă, călare pe Cimpoiaș. Un „drăguț" al Reginei altarane nu putea călări alături de Cei de Sânge, iar acest lucru era valabil acum și pentru Tylin. Nu era ca și când el ar fi fost un servitor ereditar sau ceva de genul acela.

Cei de Sânge și majoritatea *so'jhinilor* călăreau animale frumoase, iepe cu părul lucios, gâturile arcuite și pasul elegant, jugani cu pieptul lat, ochi fioroși și omoplați puternici. Deși nu părea să aibă noroc la cursele de cai, Mat ar fi pus rămășag că Cimpoiaș i-ar fi întrecut pe toți. Juganul cu botul turtit nu era o frumusețe, însă Mat era convins că le putea întrece într-un sprint pe aproape toate acele animale frumoase pe o distanță mai lungă. După ce stătuse atâta vreme în grajduri, Cimpoiaș

voia să zburde dacă nu putea galopa, iar Mat avu nevoie de toată priceperea – pe care o dobândise cumva din toate amintirile acelor bărbați – ca să stăpânească animalul. Însă, pe la jumătatea drumului, începu să simtă durere în șold. Dacă avea să părăsească Ebou Dar în viitorul apropiat, va trebui să o facă fie pe mare, fie cu circul lui Luca. Dacă se va ajunge acolo, el avea o idee cum să îl facă pe bărbat să plece înainte de venirea primăverii. Era o idee periculoasă, dar nu prea avea de ales. O altă variantă era încă și mai periculoasă.

Nu era singur în spatele coloanei. Mai mult de cincizeci de bărbați și femei, care, din fericire, purtau robe albe din lână groasă peste veșmintele subțiri cu care se îmbrăcau de obicei, mărșăluiau în spatele lui pe două rânduri, unii mânând cai de povară care cărau coșuri mari din răchită pline cu delicatese. Cei de Sânge nu se puteau descurca fără servitorii lor; de fapt, credeau că vor dormi rău cu atât de puțini. *Da'covale* își ridicau arareori ochii din pământ, iar expresiile de pe fețele lor erau smerite. Odinioară, el văzuse un *da'covale* care fusese trimis pentru a fi biciuit, un bărbat cu părul auriu, cam de aceeași vârstă cu el, care dăduse fuga să aducă unealta cu care urma să i se aplice pedeapsa. Bărbatul nu încercase să amâne sau să se ascundă, cu atât mai puțin să încerce să scape de biciuire. Mat nu înțelegea astfel de oameni.

În fața lui călăreau șase femei *sul'dam,* iar prin fustele despicate li se zăreau gleznele. Una sau două aveau glezne frumoase, însă toate stăteau în șa de parcă ar fi fost dintre Cei de Sânge. Glugile le erau lăsate pe spate, vântul suflându-le mantiile cu fulgere de parcă frigul nici măcar nu le atingea, sau nu îndrăznea s-o facă. Două dintre ele țineau în lesă niște *damane,* care pășeau pe lângă caii lor.

Mat se uita la femei pe furiș. Una din *damane,* o femeie scundă cu ochi albaștri deschiși, era legată printr-un *a'dam* din argint de femeia *sul'dam* durdulie, cu ten măsliniu, pe care o văzuse plimbând-o pe Teslyn. *Damana* cu părul negru răspundea la numele de Pura. Trăsăturile lipsite de vârstă ale femeii Aes Sedai ieșeau în evidență pe fața ei netedă. El nu o crezuse pe Teslyn când aceasta îi spusese că femeia devenise o adevărată *damană.* Femeia *sul'dam* cu părul cărunt se aplecă în șa ca să-i spună ceva femeii care fusese Ryma Galfrey și, indiferent ce i-o fi șoptit *sul'dama,* Pura râse și bătu încântată

din palme.

Mat se cutremură. Ea ar fi țipat ca din gură de șarpe dacă el ar fi încercat să-i desfacă *a’damul* din jurul grumazului. Lumină, ce-i trecea prin gând! Era și așa suficient de rău că trebuia să scoată el castanele din foc pentru trei Aes Sedai – arză-l-ar focu’, dar chiar părea să fie împovărat la fiecare pas! –, suficient de rău fără să se gândească să încerce să mai scoată și altele din Ebou Dar.

Ebou Dar era un oraș maritim mare, având poate cel mai mare port din lumea cunoscută, iar docurile se întindeau ca niște degete lungi din piatră din cheiul care se întindea pe toată lungimea orașului. Aproape toate locurile de acostare erau ocupate de vase de toate mărimile ale Seanchanilor, ale căror echipaje de pe tachelaje aclamară cu putere trecerea lui Suroth. Un cor de voci ca un tunet care striga numele ei. Bărbații de pe celelalte vase își fluturau brațele și aclamau și ei, cu toate că mulți păreau nedumeriți, neștiind pe cine sau ce aclamau. Credeau, fără îndoială, că asta se aștepta de la ei. Pe acele vase, vântul care sufla prin port flutura flamurile cu Albinele Aurii din Illian, cu Semilunile din Tear și cu Șoimul Auriu din Mayene. Se părea că Rand nu poruncise ca negustorii de acolo să nu mai facă comerț cu porturile ocupate de Seanchani sau poate că negustorii își desfășurau activitatea pe ascuns. Culorile străluceau în capul lui Mat, iar el și-l scutură ca să le alunge. Majoritatea negustorilor ar fi făcut comerț și cu ucigașul mamei lor numai să obțină profit.

Docul cel mai sudic fusese eliberat de vase, iar ofițerii Seanchani, cu pene subțiri la coifurile lăcuite, așteptau ca să le ajute pe Suroth și pe Tylin să urce într-una dintre bărcile mari cu vâsle care aștepta acolo, cu câte opt bărbați la fiecare rând de vâsle. Asta după ce Tylin îi dădu un ultim sărut lui Mat, smulgându-i iar părul când îi trase capul pe spate, și după ce îl ciupi de fund de parcă nimeni nu s-ar fi uitat! Suroth se încruntă nerăbdătoare până când Tylin urcă în barca lungă. Deși femeia Seanchan rămase în continuare la fel de iritată, pocni din degete spre Alwhin, *so’jhina* ei, astfel încât femeia cu fața ascuțită se agita întruna peste bănci, ca să-i dea un lucru sau altul.

Restul Celor de Sânge primiră doar plecăciuni din partea ofițerilor, fiind nevoiți să coboare scările ajutați de *so’jhinii* lor. Femeile *sul’dam* le ajutau pe *damane* să urce în bărci, însă

nimeni nu îi ajută pe servitorii în robe albe să golească coșurile și să urce în bărci. În scurt timp, bărcile traversau portul spre locul unde se aflau creaturile *raken* și *to'raken,* la sud de Rahad, înaintând printre vasele ancorate care formau flota Seanchană și nenumăratele vase capturate ale Oamenilor Mării care împânzeau portul. Multe dintre acestea păreau să fi fost reechipate cu velele striate Seanchane și diferite frânghii. Și echipajele lor erau tot Seanchane. Cu excepția Călăuzelor Vânturilor la care el încerca să nu se gândească și a câtorva care fuseseră vânduți, cei din neamul Atha'an Miere care supraviețuiseră erau cu toții în Rahad, alături de ceilalți *da'covale,* și curățau canalele pline de aluviuni. El nu putea face nimic în această privință. Nu le datora nimic, avea și așa prea multe pe cap și era legat de mâini și de picioare. Aceasta era situația!

El voia să plece imediat călare, să lase în urmă vasele Oamenilor Mării. Nimeni de pe docuri nu-i acorda nici cea mai mică atenție. Ofițerii plecaseră de îndată ce bărcile se îndepărtară. Cineva, nu știa cine, mânase caii de povară de-acolo. Mateloții coborâseră de pe tachelaje și se întoarseră la treburile lor, iar membri breslei încărcătorilor de mărfuri începură să împingă roabele grele, pline cu baloturi, lăzi și butoaie. Dacă avea să plece prea devreme, Tylin ar fi putut crede că el plănuia să plece din oraș și să trimită după el, prin urmare, rămase călare pe Cimpoiaș, la capătul docului, făcându-i cu mâna ca un tont până când ea ajunse suficient de departe încât să îl vadă doar printr-un ochean.

În ciuda durerii puternice pe care o simțea în picior, călări încet în sus, de-a lungul cheiului. Evită să se mai uite înspre port. Negustori în veșminte sobre stăteau și priveau cum marfa lor era încărcată sau descărcată, strecurând, uneori, câte un săculeț cu bani unui bărbat sau unei femei în vestă din piele verde, ca aceștia să le manevreze bunurile cu blândețe sau mai repede, deși părea puțin probabil ca membrii breslei să se miște mai rapid. Sudiștii păreau să se miște întotdeauna destul de repede înainte ca soarele să ajungă sus, pe cer, atunci când dogoarea putea prăji o rață, însă din cauza cerului mohorât și a vântului tăios care sufla dinspre mare, era rece indiferent de locul soarelui pe cer.

Până să ajungă aproape de Mol Hara, numărase mai mult de

douăzeci de femei *sul'dam* care patrulau pe docuri însoțite de *damane,* vârându-și nasurile în bărcile care părăseau vasele ancorate ce nu erau Seanchane, urcând la bordul vaselor nou-venite în port sau care se pregăteau să ridice ancora. El fusese aproape sigur că ele vor fi acolo. Va trebui să îl aleagă pe Valan Luca. Singura alternativă era prea riscantă și era doar în caz de urgență. Și Luc prezenta un risc, însă era singura variantă rămasă.

Când ajunse la Palatul Tarasin, descălecă de pe cal crispându-se de durere și își scoase bastonul din spatele chingii șeii. Lăsându-și calul în grija unui grăjdar, se dădu la o parte șchiopătând, abia reușind să-și sprijine greutatea corpului pe el. Poate că o baie fierbinte i-ar mai alina durerea. Poate că atunci va putea gândi limpede. Luca trebuia luat prin surprindere, însă până să se ocupe de el, mai erau câteva probleme de rezolvat.

— Ah, aici erai, zise Noal, apărând dinaintea lui.

De când îi făcuse rost de un loc unde să doarmă, Mat nu prea îl văzuse pe bărbatul în vârstă, însă acesta părea odihnit în haina lui cenușie periată, având în vedere că ieșea în oraș în fiecare zi și se întorcea la Palat abia noaptea. Aranjându-și dantela de la manșete, bărbatul zâmbi încrezător, dezvelindu-și dantura stricată.

— Pui ceva la cale, Jupâne Mat, și-aș vrea să-mi ofer serviciile.

— Am de gând să-mi odihnesc piciorul, zise Mat pe un ton cât se poate de calm.

Noal părea suficient de inofensiv. După spusele lui Harnan, bătrânul obișnuia să spună povești înainte de culcare, povești pe care Harnan și celelalte Brațe Roșii păreau să le creadă, chiar și pe aceea despre un loc numit Shibouya, care se afla dincolo de Pustiul Aiel și unde femeile care puteau conduce aveau fețele tatuate, peste trei sute de nelegiuiri aduceau pedeapsa cu moartea, și unde uriași trăiau sub munți, bărbați mai înalți decât Ogierii, care aveau fețele pe burți. El susținea că fusese acolo. Nimeni care putea susține un asemenea lucru nu putea fi decât inofensiv. Pe de altă parte, singura dată când Mat îl văzuse mânuind acele pumnale lungi pe care le ținea sub haină, bărbatul nu păruse deloc inofensiv. Felul în care un om mânuia o armă spunea cât de obișnuit era să o folosească.

— Dacă voi hotărî să pun altceva la cale, voi ține cont de tine.

Zâmbind în continuare, Noal bătu cu degetele strâmbe în

partea laterală a nasului său care semăna cu un cioc.

— Încă n-ai încredere în mine. Este de înțeles. Totuși, dacă voiam să-ți fac vreun rău, nu trebuia decât să stau deoparte în noaptea aceea, pe alee. Ai acea privire în ochi. Am văzut oameni mari punând la cale planuri și ticăloși la fel de întunecați ca Puțul Osândei. Când un om pune la cale planuri periculoase pe care nu le vrea cunoscute, are o anume privire în ochi.

— Ochii mei sunt doar obosiți. Mat râse, sprijinindu-se în baston.

Oameni mari punând la cale planuri? Probabil că bătrânul îi văzuse în Shibouya, cu uriașii.

— Chiar îți mulțumesc pentru ce-ai făcut pe alee. Dacă te mai pot ajuta cu ceva, cere-mi. Acum, am de gând să fac o baie fierbinte.

— *Gholamul* ăsta bea sânge? întrebă Noal, apucându-l pe Mat de braț când acesta dădu să treacă pe lângă el șchiopătând.

Lumină, își dorea să nu fi pomenit acest nume ca să-l audă bătrânul. Își dorea ca Birgitte să nu-i fi spus niciodată despre creatura asta.

— De ce întrebi?

Creaturile *gholam* se hrăneau cu sânge. Nu mâncau altceva.

— Azi-noapte, a mai fost găsit un om cu grumazul sfârtecat, doar că nu s-a găsit nici pic de sânge pe el sau pe așternuturi. Ți-am spus? Se afla într-un han de lângă Poarta Moldine. Dacă creatura aia a părăsit orașul, înseamnă că s-a întors. Aruncând o privire dincolo de Mat, făcu o plecăciune amplă și elaborată spre cineva. Dacă te răzgândești, eu sunt întotdeauna pregătit, zise el în șoaptă, apoi se îndreptă.

Mat aruncă o privire peste umăr când bătrânul se îndepărtă în grabă. Tuon stătea sub o lampă poleită, urmărindu-l prin văl. Privindu-l. Aruncându-i o privire? Cum se întâmpla mereu, în clipa în care el o zări, ea se întoarse și pluti de-a lungul coridorului, într-un foșnet ușor de poale plisate. Azi, ea nu era însoțită de nimeni.

Mat se cutremură, pentru a doua oară în ziua aceea. Păcat că fata nu plecase împreună cu Suroth și Tylin. Un bărbat care primea o bucată de pâine n-ar fi trebuit să se plângă că lipsesc câteva firimituri, însă femeile Aes Sedai și Seanchanii, o creatură *gholam* care îl vâna, bătrâni care-și vârau nasul unde nu le fierbea oala și fete slabe care se holbau la el erau de-ajuns

ca să-i dea fiori oricărui bărbat. Poate că trebuia să renunțe la gândul de a irosi timpul îngrijindu-și piciorul.

El se simți mai bine după ce îl trimisese pe Lopin să îi aducă restul hainelor din dulapul cu jucării al lui Beslan. Și pe Nerim să îl găsească pe Juilin. Piciorul încă îl durea crunt și șchiopăta atunci când pășea, dar tot n-avea de gând să irosească timpul. Era mai bine să pună lucrurile în mișcare. Voia să plece din Ebou Dar înainte să se întoarcă Tylin, iar asta însemna că avea zece zile la dispoziție. Mai puține, ca să fie sigur.

Când prinzătorul de hoți își vârî capul prin ușa dormitorului, Mat se privea cu atenție în oglinda lui Tylin de înălțime normală. Veșmintele... roșii... erau vârâte în șifonier, împreună cu celelalte haine țipătoare pe care i le dăduse ea. Poate că le va folosi următorul ibovnic al lui Tylin. Haina pe care o îmbrăcase era cea mai simplă din câte avea, din lână fină de culoare albastră, cu un fir de broderie. Era genul de haină pe care orice bărbat ar fi purtat-o cu mândrie, fără să se zgâiască toată lumea la el. Era o haină decentă.

— Poate puțină dantelă, bombăni el, pipăind gulerul cămășii. Doar puțină.

Dacă stătea să se gândească mai bine, era o haină foarte simplă. Aproape sobră.

— Nu știu nimic despre dantelă, zise Juilin. De-aia ai vrut să mă vezi?

— Nu, firește că nu. De ce rânjești?

Bărbatul nu numai că rânjea, dar zâmbetul lui mai că îi împărțea în două fața negricioasă.

— Sunt fericit, atâta tot. Suroth a plecat, iar eu sunt fericit. Dacă nu vrei să mă întrebi despre dantelă, atunci ce vrei?

Sânge și cenușă! Femeia care îl interesa trebuie să fi fost una dintre *da'covalele* lui Suroth! Una pe care ea o lăsase în urmă. Cu siguranță nu avea nici un alt motiv pentru care să-i pese că femeia plecase, darămite să fie fericit din cauza asta. Iar bărbatul voia să pună mâna pe una dintre proprietățile ei! Ei bine, poate asta nu însemna prea mult comparativ cu a lua câteva *damane.*

Mat se apropie șchiopătând ca să-i cuprindă umerii lui Juilin cu brațul și îl conduse în salon.

— Îmi trebuie o rochie de *damane* în care să încapă o femeie cam atât de înaltă, el își ridică mâna deasupra umerilor lui, și

zveltă. Îi oferi individului cel mai sincer zâmbet al său, însă lui Juilin îi dispăru aceeași expresie în mod simțitor. Îmi mai trebuie trei rochii de *sul'dame* și un *a'dam.* Mi-am dat seama că doar un prinzător de hoți știe cel mai bine cum să fure ceva fără să fie prins.

— Eu sunt *prinzător* de hoți, mârâi bărbatul, eliberându-și brațul din mâna lui Mat, nu hoț!

Lui Mat îi dispăru zâmbetul de pe față.

— Juilin, știi că singura cale de a le scoate pe acele surori din oraș este dacă gărzile vor crede că sunt *damane.* Teslyn și Edesina vor purta veșmintele necesare, dar pe Joline trebuie să o deghizăm. Suroth se va întoarce peste zece zile, Juilin. Dacă nu vom pleca până atunci, cel mai probabil ibovnica ta va rămâne în continuare proprietatea ei atunci când vom pleca.

Avea sentimentul că dacă nu vor pleca până atunci, niciunul nu va mai putea scăpa. Lumină, puteai muri de frig înăuntru în acest oraș.

Vârându-și pumnii în buzunarele hainei lui negre tairene, Juilin îl privi cu dușmănie. Mai degrabă privea prin el, la ceva ce prinzătorului de hoți nu îi plăcea. În cele din urmă, făcu o grimasă și bombăni:

— Nu va fi ușor.

Zilele ce urmară nu fură deloc ușoare. Servitoarele chicoteau și râdeau la vederea noilor lui veșminte. Vechile lui haine, adică. Acestea rânjeau și puneau rămășag, astfel încât să le audă și el, despre cât de repede s-ar putea schimba el atunci când Tylin avea să se întoarcă – majoritatea păreau să creadă că el va goni pe coridoare smulgându-și hainele de pe el de îndată ce va auzi că ea era pe drum. Însă el nu le băga în seamă, în afară de partea referitoare la întoarcerea lui Tylin. Prima oară când auzise o servitoare pomenind despre asta, lui mai că îi sărise inima din piept, gândindu-se că ea se întorsese dintr-un motiv sau altul.

Câteva femei și aproape toți bărbații interpretau schimbarea garderobei ca pe un semn că el avea de gând să plece. Să fugă, ziceau ei pe un ton dezaprobator, și făceau tot posibilul ca să-l împiedice. După părerea lor, el era alifia care o liniștea pe Tylin, și nu voiau ca aceasta să se întoarcă și să înceapă să îi pedepsească pentru că îl lăsaseră să scape. Dacă el nu s-ar fi asigurat că Lopin sau Nerim vor fi mereu în apartamentul lui

Tylin ca să-i păzească lucrurile, hainele i-ar fi dispărut din nou, și doar Vanin și Brațele Roșii reușeau să îl țină pe Cimpoiaș în grajd.

Mat încerca să încurajeze această convingere. Atunci când va pleca și două *damane* vor dispărea în același timp, sigur se va face legătura între cele două evenimente, însă cum Tylin era plecată, iar intenția lui era de a fugi înainte de întoarcerea ei, nimeni nu o va învinui pe ea. În fiecare zi, chiar și atunci când ploua, el îl călărea pe Cimpoiaș în cercuri, în grajd, cât mai mult timp posibil, ca și când ar fi încercat să îi sporească rezistența animalului. Ceea ce și făcea, de fapt, își dădu el seama după o vreme. Piciorul și șoldul îl dureau în continuare, însă credea că va reuși să reziste în șa în jur de cincisprezece kilometri înainte să simtă nevoia să descalece. Zece kilometri, cu siguranță.

Adeseori, când era senin, femeile *sul'dam* le plimbau pe *damane* atunci când el exersa. Femeile Seanchan știau că el nu era proprietatea lui Tylin, dar, pe de altă parte, le auzise pe câteva spunând că el era jucăria ei! „Jucăria lui Tylin", ziceau ele, de parcă acesta ar fi fost numele lui! Pentru ele, el nu era suficient de important ca să afle dacă avea un alt nume. Pentru ele, cineva era fie *da'covale,* fie nu, iar treaba asta nelămurită le amuza la culme. El călărea însoțit de râsetele femeilor *sul'dame* și încerca să își spună că totul mergea spre bine. Cu cât vedeau mai mulți oameni care puteau spune că el se pregătea să fugă înainte să se întoarcă Tylin, cu atât mai bine pentru ea. Atâta doar că nu era foarte plăcut pentru el.

Din când în când, el vedea fețe de Aes Sedai printre *damanele* care erau plimbate – trei pe lângă Teslyn –, însă habar nu avea cum arăta Edesina. Putea fi femeia scundă și palidă care îi aducea aminte de Moiraine, sau cea înaltă, cu părul auriu și fire argintii prin el, sau femeia zveltă, cu părul negru. Plutind alături de o *sul'damă,* oricare dintre ele s-ar fi putut plimba singură dacă nu ar fi fost zgarda lucioasă din jurul grumazului și lesa care o ținea legată de încheietura femeii. Teslyn părea din ce în ce mai posomorâtă de fiecare dată când o privea fix în față. De fiecare dată, pe fața ei se citea determinarea. Și ceva ce aducea cu panica. El începea să își facă griji în privința ei și a lipsei ei de răbdare.

Voia să o liniștească pe Teslyn – nu avea nevoie de acele amintiri care să îi spună că determinarea, combinată cu panica,

îți putea aduce moartea, însă acelea îi confirmau acest lucru –, doar că nu îndrăznea să se apropie din nou de acele cuști din pod. Tuon continua să fie acolo atunci când se întorcea, privindu-l fix sau pe furiș sau ce-o fi făcând, prea des pentru liniștea lui. Nu era suficient pentru a-l face să creadă că îl urmărea. De ce făcea asta? Atât de des. Uneori, *so'jhina* ei, Selucia, o însoțea și, câteodată, Anath, deși femeia înaltă și ciudată păru să fi dispărut din Palat după o vreme – cel puțin de pe coridoare. Descoperi că ea se afla „în refugiu”, indiferent ce-o fi însemnând asta, și nu își dorea decât ca aceasta s-o fi luat cu ea și pe Tuon. El se îndoia că fata va crede și a doua oară că îi ducea dulciuri unei Călăuze a Vânturilor. Poate își dorea încă să îl cumpere? Dacă era așa, tot nu înțelegea de ce. Nu reușise niciodată să înțeleagă ce găseau femeile atrăgător la un bărbat – acestea păreau să se holbeze la un individ cu înfățișarea cea mai banală –, însă el știa că nu era o frumusețe, indiferent ce spunea Tylin. Femeile mințeau ca să bage în pat un bărbat și mințeau încă și mai mult odată ce își atingeau scopul.

Oricum, Tuon era un disconfort minor. Ca o muscă pe ureche. Nimic mai mult. Era nevoie de mai multe femei care cleveteau sau de fete care se zgâiau ca să îl facă să asude. Tylin reușea însă chiar dacă lipsea. Dacă se întorcea și îl prindea pregătindu-se de plecare, ea se putea răzgândi în privința vânzării lui. La urma urmei, acum era și ea Înaltă Doamnă, iar el era convins că, în scurt timp, avea să se radă în cap și să-și lase doar o creastă, asemenea unui Seanchan dintre cei de Sânge. Cine știe ce avea să facă atunci? Tylin îl făcea să asude puțin, dar era mai mult decât suficient ca să ajungă să fie ud leoarcă.

El continua să afle vești de la Noal despre crimele creaturii *gholam* și, uneori, de la Thom. Avea loc una în fiecare noapte, deși nimeni, în afară de cei doi și de el, nu părea să facă vreo legătură între crime. Mat își petrecea timpul în spații deschise cât putea de mult, înconjurat de oameni. Nu mai dormea în patul lui Tylin și nu petrecea niciodată două nopți la rând în același loc. Dacă asta însemna să petreacă o noapte în grajd, ei bine, mai dormise pe paturi de fân și înainte, deși nu își amintea ca fânul să îl fi împuns atât de tare prin haine. Totuși, era mai bine să fie împuns de fân decât să îi fie sfâșiat grumazul.

Îl căutase de îndată pe Thom după ce hotărâse să încerce să o elibereze pe Teslyn și îl găsise în bucătărie, pălăvrăgind cu

bucătăresele în timp ce savura un pui condimentat cu miere. Thom Merrilin se înțelegea cu bucătăresele la fel de bine cum o făcea cu fermierii, negustorii și nobilii. Reușea să se înțeleagă bine cu toată lumea, să afle toate bârfele și să le potrivească, astfel încât să își facă o impresie. Vedea lucrurile dintr-o altă perspectivă și observa ce alții omiteau. De îndată ce își termină de mâncat puiul, Thom găsi singura cale de a le trece pe Aes Sedai de gărzi. Atunci, totul păruse destul de ușor de înfăptuit. Pentru o perioadă foarte scurtă de timp. Însă apărură alte obstacole.

Și Juilin avea acest mod diferit de a privi lucrurile, poate din vremea când fusese prinzător de hoți, iar în unele nopți, Mat se întâlnea cu el și cu Thom în cămăruța pe care cei doi bărbați o împărțeau în aripa servitorilor, încercând să găsească un plan pentru a depăși acele obstacole. Acestea erau cele care îl făceau pe Mat să asude.

La prima întâlnire, în noaptea în care plecase Tylin, Beslan dădu buzna înăuntru, pretinzând că îl căuta pe Thom. Din nefericire, mai întâi trăsese cu urechea în fața ușii și auzi suficient de mult, încât să fie nevoie să i se toarne pe gât o poveste. Din păcate, el voia să se implice. Ba chiar le spuse cum să procedeze.

— O răscoală, zise el, înghesuindu-se pe scăunelul cu trei picioare dintre cele două paturi înguste.

Un lighean lângă care se afla o carafa albă ciobită și un lighean, fără oglindă, făcea ca odaia să fie încă și mai îngrămădită. Juilin ședea pe marginea unui pat, îmbrăcat în cămașă și cu o față inexpresivă, iar Thom stătea întins pe celălalt, privindu-și încruntat degetele. Mat stătea rezemat cu spatele de ușă ca să nu mai poată da nimeni buzna înăuntru. Nu știa dacă să râdă sau să plângă. Era limpede că Thom știuse despre această nebunie în tot acest timp; de aceea încerca să calmeze lucrurile.

— Oamenii se vor răscula dacă voi da eu poruncă, zise Beslan. Prietenii mei și cu mine am vorbit cu bărbați din tot orașul. Sunt pregătiți să lupte!

Oftând, Mat își lăsă greutatea corpului pe piciorul sănătos. El bănuia că atunci când Beslan va da poruncă, el și prietenii săi se vor răscula. Cei mai mulți oameni preferau să vorbească despre luptă, nu să lupte efectiv, mai ales împotriva soldaților.

— Beslan, în poveștile menestrelilor, grăjdarii înarmați cu furci și brutarii înarmați cu pietre înfrâng oști pentru că vor să fie liberi. Thom pufni atât de tare, încât mustața lungă și albă îi tremură. Mat îl ignoră. În viața reală, grăjdarii și brutarii sunt uciși. Eu recunosc un oștean bun din vedere, iar Seanchanii sunt foarte buni.

— Dacă le vor elibera pe *damane* și pe Aes Sedai, acestea vor lupta alături de noi! insistă Beslan.

— Trebuie să fie mai mult de două sute de *damane* sus, în pod, Beslan, iar majoritatea dintre ele sunt Seanchane. Eliberează-le și, foarte probabil, toate vor da fuga să găsească o *sul'damă.* Lumină, nu putem avea încredere nici măcar în femeile care nu sunt Seanchane! Mat își ridică o mână ca să oprească protestele lui Beslan. Nu avem cum să ne dăm seama în care putem avea încredere și nici timp. Iar dacă am avea încredere, ar trebui să le ucidem pe celelalte. N-am de gând să ucid o femeie a cărei singură vină este aceea că poartă lesă. Tu?

Beslan privi în altă parte, deși își ținea fălcile încleștate. Nu avea de gând să renunțe.

— Indiferent dacă le vom elibera pe *damane* sau nu, continuă Mat, și dacă oamenii se vor răscula, Seanchanii vor transforma Ebou Dar într-o măcelărie. Sunt necruțători când trebuie să înăbușe o răscoală, Beslan. Foarte necruțători! Putem ucide toate *damanele* din pod, iar ei vor aduce altele din taberele lor. Când mama ta se va întoarce, va vedea doar ruine în interiorul zidurilor și capul tău înfipt într-o țeapă, în exteriorul lor. Unde va fi pus și al ei în scurt timp. Ai impresia că vor crede că ea n-a știut ce punea la cale fiul ei?

Lumină, oare ea *știa*? Femeia era suficient de curajoasă încât să încerce. El nu credea că ea era într-atât de proastă, dar...

— Ea zice că suntem niște șoareci, zise Beslan cu amărăciune. „Când trec ogarii, șoarecii se pitesc sau ajung să fie mâncați", cită el. Nu-mi place să fiu un șoarece, Mat.

Mat răsuflă puțin mai ușurat.

— Mai bine un șoarece viu decât unul mort, Beslan.

Nu era cel mai diplomat mod de a pune problema – Beslan făcu o grimasă –, însă era adevărat.

Îl încurajă pe Beslan să ia parte la întâlniri, fie doar ca să îl țină sub control, însă acesta venea arareori. Thom primi sarcina

de a încerca să îl calmeze pe bărbatul înflăcărat ori de câte ori avea ocazia. Reuși doar să îl convingă pe Beslan să îi promită că nu va porunci o răscoală decât atunci când ei vor fi plecat de o lună, ca să le îngăduie să ajungă suficient de departe. Era un lucru liniștitor, deși deloc satisfăcător. În rest, ei păreau să facă doi pași înainte, apoi se loveau de un zid de piatră. Sau de o capcană.

Ibovnica lui Juilin îl prinsese de tot în mrejele ei. Pentru ea, el nu părea deranjat să renunțe la hainele lui tairene și să îmbrace livreaua verde cu alb de servitor sau să nu doarmă câteva nopți la rând ca să măture pardoseala din apropierea scărilor care duceau sus, la cuști. Nimeni nu îi acorda atenție unui servitor cu mătura în mână, nici măcar ceilalți servitori. În Palatul Tarasin erau suficient de mulți servitori încât să nu se cunoască toți între ei, iar dacă vedeau un bărbat în livrea cu mătura în mână, presupuneau că trebuia să o folosească. Juilin își petrecu două zile dând cu mătura și, în cele din urmă, raportă că femeile *sul'dam* inspectau cuștile la prima oră a dimineții și imediat după lăsarea serii, și că puteau intra sau ieși în celelalte ore, însă noaptea, *damanele* rămâneau singure.

— Am auzit-o pe o *sul'damă* zicând că se bucura că nu se află în tabere unde…

Stând întins pe salteaua subțire, Juilin se opri ca să caște copios în dosul palmei. Thom ședea pe marginea patului său, iar scăunelul îi rămase lui Mat. Era mai bine decât să stea în picioare, deși nu cu mult. Majoritatea oamenilor dormeau la acea oră.

— Unde trebuie să facă de strajă în unele nopți, continuă prinzătorul de hoți când putu vorbi din nou. Zicea că îi plăcea că putea să le lase pe *damane* să doarmă toată noaptea, astfel încât acestea să fie odihnite când răsărea soarele.

— Așadar, trebuie să acționăm noaptea, murmură Thom, pipăindu-și mustața lungă și albă.

Nu era nevoie să adauge că noaptea orice mișcare atrăgea atenția. Seanchanii patrulau pe străzi în timpul nopții, lucru pe care Garda Civilă nu îl făcuse niciodată. De asemenea, Gărzile acceptaseră și mită, asta până când le desființară Seanchanii. Acum, Gărzile Morții patrulau cel mai probabil pe străzi în timpul nopții și oricine ar fi încercat să le mituiască n-ar fi trăit ca să mai fie judecat.

— Ai reușit să găsești un *a'dam,* Juilin? îl întrebă Mat. Sau rochiile? Nu cred că este la fel de greu să găsești niște rochii ca un *a'dam.*

Juilin căscă din nou în podul palmei.

— Când o să fac rost de ele, o să afli. Nu le lasă pe unde apucă, să știi.

Thom descoperi că nu era posibil să treci atât de simplu o *damane* prin porți. Sau, mai degrabă, Riselle descoperise acest lucru, după cum recunoștea el însuși. Se părea că unul dintre ofițerii de rang superior care stătea la hanul Femeia Rătăcitoare avea o voce melodioasă pe care ea o găsea extrem de distractivă.

— Unul dintre Cei de Sânge poate scoate o *damană* din oraș fără să i se pună vreo întrebare, zise Thom la următoarea lor întâlnire.

De astă dată, atât el, cât și Juilin ședeau pe paturile lor. Mat începea să deteste scăunelul acela.

— Sau câteva dintre ele. Însă femeile *sul'dam* au nevoie de un ordin semnat și parafat de unul dintre Cei de Sânge, un ofițer care este căpitan sau are rang superior, sau o *der'sul'dam.* Gărzile de lângă porți sau de pe docuri au liste cu toate sigiliile oficiale din oraș, așadar, nu pot inventa un sigiliu oarecare și să fie acceptat. Am nevoie de o copie după un ordin și un sigiliu corect. Mai rămâne să alegem care vor fi cele trei *sul'dame* ale noastre.

— Poate că Riselle va fi una, sugeră Mat.

Ea nu știa ce puneau ei la cale și ar fi reprezentat un risc dacă îi spuneau. Thom îi pusese tot felul de întrebări, de parcă ar fi încercat să afle mai multe despre cum era viața sub stăpânirea Seanchanilor, iar ea fusese suficient de bucuroasă ca să o întrebe pe prietena ei Seanchană, însă probabil că nu ar fi fost la fel de bucuroasă să riște să îi ajungă capul frumos într-o țeapă. Ea putea face mai rău decât să refuze.

— Dar ibovnica ta, Juilin?

El avea în gând o a treia femeie. Îi ceruse lui Juilin să facă rost de o rochie de *sul'damă* care să i se potrivească Setallei Anan, deși încă nu avusese ocazia să îi spună acesteia despre ce era vorba. El mai fusese la hanul Femeia Rătăcitoare doar o singură dată de când Joline intrase în bucătărie, ca să se asigure că ea înțelegea că el își dădea toată silința. Ea nu înțelese, însă

Jupâneasa Anan reușise să o liniștească pe femeia Aes Sedai care se înfuriase, înainte ca aceasta să înceapă să țipe. Ea va fi o *sul'damă* perfectă pentru Joline.

Juilin ridică din umeri, stânjenit.

— Mi-a fost foarte greu s-o conving pe Thera să fugă cu mine. Acum, ea este… sfioasă. În timp, o pot ajuta să treacă peste asta – știu că pot –, dar nu cred că este în stare să se prefacă a fi o *sul'damă.*

Thom se trăgea de mustață.

— Nu cred că Riselle va pleca sub nicio formă. Se pare că îi place vocea melodioasă a Seniorului Yamada, Generalul Stindardelor, suficient de mult, încât a hotărât să se mărite cu el. Oftă, plin de regret. Mă tem că nu vom mai obține vreo informație de la acea sursă.

Și nici nu-și va mai cuibări capul la pieptul lui, spunea expresia de pe fața lui.

— Gândiți-vă amândoi la cine am putea apela. Și vedeți dacă puteți pune mâna pe o copie a acelor ordine.

Thom reuși să găsească cerneala și pergamentul potrivit și era pregătit să imite orice scris de mână și sigiliu. Disprețuia sigiliile; oricine avea un nap și un cuțit le putea copia, zicea el. A imita scrisul de mână al cuiva astfel încât însăși persoana aceea să creadă că scrisese ordinul era o artă. Însă niciunul dintre ei nu reuși să găsească o copie a ordinelor cu sigiliul potrivit, pentru a le putea copia. La fel ca în cazul *a'damurilor,* Seanchanii nu lăsau ordinele la voia întâmplării. Nici Juilin nu părea să facă vreun progres în ceea ce privea *a'damul.* Doi pași înainte, apoi un zid din piatră. Șase zile se scurseră cât ai pocni din degete. Mai rămâneau patru. Lui Mat i se părea că trecuseră șase ani de când plecase Tylin și că mai rămăseseră patru ceasuri până când avea să se întoarcă.

În cea de-a șaptea zi, Thom îl opri pe Mat pe coridor de îndată ce se întoarse din călătoria lui. Zâmbind ca și când ar fi stat la taclale, menestrelul de odinioară își coborî vocea. Servitorii care trecură în grabă pe lângă ei auziră doar o șoaptă.

— După spusele lui Noal, creatura *gholam* a ucis din nou azi-noapte. Căutătorilor li s-a poruncit să găsească ucigașul, chiar dacă asta înseamnă să nu doarmă și să nu mănânce până când îl vor prinde. N-am reușit să aflu cine a dat această poruncă. Până și faptul că li s-a dat poruncă să facă ceva pare să fie un

secret. Practic, pregătesc scaunul de tortură și înroșesc deja fierul.

Chiar dacă Thom vorbea în șoaptă, Mat aruncă o privire în jur să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea. Singura persoană pe care o zări era un bărbat îndesat, cu părul cărunt, pe care îl chema Narvin. Acesta purta livreaua, dar nici nu se grăbea, nici nu căra nimic. Servitorii de rangul lui Narvin nici nu cărau nimic, nici nu se grăbeau. El clipi când îl zări pe Mat încercând să privească în toate direcțiile în același timp, și se încruntă. Lui Mat îi venea să rânjească, însă zâmbi cât putu de dezarmant, iar Narvin plecă, încruntându-se la rândul său. Mat era sigur că individul era responsabil pentru prima încercare de a-l scoate pe Cimpoiaș din grajd.

— Noal ți-a spus despre Căutători? îl întrebă el în șoaptă, nevenindu-i a crede, de îndată ce Narvin ajunse suficient de departe.

Thom își flutură mâna subțire.

— Firește că nu. Numai despre crimă. Deși pare să audă șoapte și să le înțeleagă însemnătatea. Ăsta-i un har rar. Mă întreb dacă a fost într-adevăr în Shara, cugetă el. A spus că el... Thom își drese glasul sub privirea pătrunzătoare a lui Mat. Lăsăm asta pe mai târziu. Am alte surse, nu doar pe Riselle, care-ți frânge inima. Câteva dintre ele sunt Ascultători. Ascultătorii chiar par să audă tot.

— Ai vorbit cu Ascultătorii?

Vocea lui Mat scârțâi ca o balama ruginită. I se părea că gâtlejul îi ruginise de-a binelea!

— Nu-i bai, atâta vreme cât ei nu știu că tu știi, chicoti Thom. Mat, când vine vorba de Seanchani, trebuie să presupui că toți sunt Ascultători. Astfel, afli ce vrei să știi fără să rostești cuvântul greșit la urechea nepotrivită. El tuși și își aranjă mustața cu noadele degetelor, fără să-și ascundă zâmbetul autocritic, ce cerea laude. Întâmplarea face să cunosc doi sau trei care sunt, într-adevăr, Ascultători. Oricum, nu strică niciodată să avem mai multe informații. Chiar vrei să pleci înainte să se întoarcă Tylin, nu-i așa? Pari cam... deznădăjduit... în lipsa ei.

Mat nu reuși să scoată decât un geamăt.

În noaptea aceea, creatura *gholam* ucise din nou. Lopin și Nerim îi aduseseră vestea la micul dejun, înainte ca Mat să

apuce să termine de mâncat peștele. Tot orașul clocotea, susțineau ei. Ultima victimă, o femeie, fusese descoperită la intrarea pe o alee și, brusc, oamenii începură să vorbească și să facă legătura între crime. Un nebun umbla liber pe străzi, iar oamenii cereau să existe mai mulți Seanchani care să patruleze pe străzi noaptea. Mat își împinse farfuria deoparte, pierzându-și pofta de mâncare. Mai multe patrule. Ca și când asta n-ar fi suficient de grav, Suroth se putea întoarce mai devreme la aflarea acestei vești, aducând-o cu ea și pe Tylin. Mai avea la dispoziție cel mult două zile. Îi venea să verse.

Își petrecu restul dimineții plimbându-se de colo colo, șchiopătând, pe covorul din iatacul lui Tylin, ignorând durerea din picior, în timp ce încerca să găsească o variantă, oricare, care să-l ajute să-și ducă planul imposibil la bun sfârșit în două zile. Durerea era, într-adevăr, o nimica toată. Renunțase la baston, forțându-se să își recapete puterea. Credea că va reuși să străbată trei sau patru kilometri pe jos fără să fie nevoit să își odihnească piciorul. Fără să și-l odihnească prea mult, de fapt.

La amiază, Juilin îi aduse singura veste cu adevărat bună pe care o auzise într-o Vârstă. Nu era tocmai o veste. Era un sac din pânză în care se aflau două rochii înfășurate în jurul unui *a'dam* de argint.

CAPITOLUL 29
Un alt plan

Pivnița cu tavanul brăzdat de grinzi al hanului Femeia Rătăcitoare era încăpătoare. Cu toate acestea, părea la fel de înghesuită ca odaia pe care o împărțeau Thom și Juilin, deși acolo stăteau doar cinci persoane. Lampa cu petrol așezată pe un butoi răsturnat arunca umbre pâlpâitoare. Mai încolo, pivnița era cufundată în întuneric. Culoarul dintre rafturi și peretele din piatră neprelucrată era lat cât era de înalt un butoi, însă nu asta o făcea să pară înghesuită.

— Ți-am cerut ajutorul, nu un lanț în jurul grumazului, zise Joline pe un ton rece.

După aproape o săptămână de când se afla în grija Jupânesei Anan și mânca mâncarea gătită de Enid, Sora Aes Sedai nu mai era trasă la față. Rochia zdrențuită în care o văzuse Mat prima oară dispăruse, fiind înlocuită de una cu guler înalt, din lână fină de culoare albastră, cu puțină dantelă la încheieturi și sub bărbie. În lumina pâlpâitoare, fața îi era pe jumătate ascunsă în umbră, însă ea părea furioasă, iar ochii ei păreau să sfredelească fața lui Mat.

— Dacă ceva va merge prost – orice! –, voi fi neputincioasă!

El nici nu voia să audă de asta. Ajută pe cineva doar de dragul de a ajuta – oarecum – și vezi cu ce te vei alege. Scutură *a’damul* sub nasul ei. Acesta se zvârcoli în mâna lui ca un șarpe lung din argint, strălucind în lumina slabă a lămpii. Zgarda și brățara zgâriară pardoseala din piatră, iar Joline își strânse poalele negre și făcu un pas în spate, ca să nu fie atinsă. Zici c-ar fi fost o viperă după felul în care se strâmba. El se întrebă dacă i se va potrivi; zgarda părea mai largă decât grumazul ei subțire.

— Jupâneasa Anan ți-o va scoate de îndată ce vom ajunge

dincolo de ziduri, mârâi el. Ai încredere în ea, nu? Și-a riscat viața ca să te ascundă aici. Este singura cale, ascultă-mă ce-ți spun!

Joline își ridică bărbia cu încăpățânare. Jupâneasa Anan bombănea furioasă.

— Nu vrea să poarte chestia aia, zise Fen pe un ton serios în spatele lui Mat.

— Dacă nu vrea s-o poarte, atunci n-o s-o poarte, zise Blaeric pe un ton încă și mai serios, stând lângă Fen.

Străjerii oacheși ai Jolinei semănau ca două picături de apă, deși erau foarte diferiți la trup. Fen, cu ochii lui negri și migdalați și bărbia cu care ar fi putut sparge piatra, era puțin mai scund decât Blaeric și poate mai mare la piept și la umeri. Cu toate acestea, aceștia și-ar fi putut purta hainele unul altuia fără nicio dificultate. Dacă părul negru și drept al lui Fen îi ajungea aproape până la umeri, părul foarte scurt al lui Blaeric cel cu ochi albaștri era puțin mai deschis la culoare. Blaeric era shienaran și își răsese moțul, lăsându-și părul să crească pentru a nu atrage atenția, deși nu îi plăcea. Lui Fen, care era saldaean, nu păreau să-i placă prea multe în afară de Joline. Amândurora le plăcea foarte mult de Joline. Cei doi vorbeau la fel, gândeau la fel, se mișcau la fel. Purtau cămăși sărăcăcioase și veste simple din lână specifice lucrătorilor, care le ajungeau până la șolduri; cu toate acestea, oricine i-ar fi luat drept salahori, chiar și în acea lumină slabă, era orb. Ziua, în grajduri, unde Jupâneasa Anan îi pusese la treabă… Lumină! Se uitau la Mat așa cum leii s-ar fi uitat la o capră care își dezvelea dinții către ei. El se mișcă, astfel încât să nu îi vadă pe Străjeri nici măcar cu coada ochiului. Cu ei în spatele lui, cuțitele pe care le ținea ascunse în mai multe locuri asupra lui îi aduceau puțină alinare.

— Dacă nu vrei să-l asculți pe el, Joline Maza, mă vei asculta pe mine. Proptindu-și pumnii în șolduri, Setalle se luă de sora Aes Sedai zveltă, aruncându-i o privire furioasă. Vreau să te văd înapoi în Turnul Alb și de va trebui să merg pe jos până acolo și să te împing de la spate! Poate pe drum îmi vei arăta ce înseamnă să fii Aes Sedai. M-aș mulțumi și cu o bucățică de femeie matură. Până acum, n-am văzut decât o novice care se smiorcăie în pat și face crize de isterie!

Joline se holba la ea, cu ochii mari și căprui cât cepele, ca și

când nu-și credea urechilor. Nici Mat nu era sigur că auzise bine. Hangițele nu săreau la gâtul surorilor Aes Sedai. Fen mormăi, iar Blaeric bombăni ceva ce nu părea deloc plăcut.

— Nu e nevoie să mergi mai departe, ci doar atât cât să nu te mai vadă gărzile de la porți, îi zise repede Mat Setallei, nădăjduind să înăbușe orice izbucnire a Jolinei. Îți vei ține gluga trasă pe cap… Lumină, trebuia să-i facă rost de una dintre acele mantii elegante! Ei bine, dacă Juilin putea să fure un *a'dam,* atunci putea să facă același lucru și cu o afurisită de mantie… iar gărzile nu vor vedea decât o altă *sul'damă.* Te vei putea întoarce aici până la ivitul zorilor, fără să știe nimeni. Asta dacă nu insiști să porți Cuțitul Căsniciei.

El râse la gluma făcută, însă ea, nu.

— Crezi că aș putea rămâne într-un loc unde femeile sunt transformate în animale doar pentru că pot conduce Puterea? întrebă ea, traversând încăperea cu pași mari până când ajunse în fața lui. Crezi că mi-aș lăsa familia aici? Dacă o privise cu ochi furioși pe Joline, acum îl sfredeleau pe Mat.

Adevărul fie spus, el nu se gândise niciodată la asta. Cu siguranță că voia să le vadă pe *damane* eliberate, dar de ce era atât de important pentru ea? Era limpede că era un lucru important; mâna ei aluneca de-a lungul mânerului pumnalului cu lamă lungă și curbată pe care îl ținea ascuns la spate, mângâindu-l. Locuitorii din Ebou Dar nu reacționau prea blând la insulte, iar din această privință, ea era o băștinașă get-beget.

— Am început negocierile ca să vând hanul Femeia Rătăcită la două zile după venirea Seanchanilor, când mi-am dat seama ce sunt aceștia. Ar fi trebuit să i-l dau lui Lydel Elonid acum câteva zile, dar am amânat. Lydel nu se așteaptă să găsească o Aes Sedai în pivniță. Când vei fi gata de plecare, voi putea preda cheile și vă voi putea însoți. Lydel începe să-și piardă răbdarea, adăugă ea, adresându-i-se peste umăr Jolinei.

Cum rămânea cu galbenii lui? vru să întrebe el, indignat. I-ar fi îngăduit Lydel să-și ia pleașca de sub pardoseala ei din gresie? Totuși, altceva îl făcea să înghită cu noduri. Dintr-odată, se văzu călătorind împreună cu întreaga familie a Jupânesei Anan, inclusiv cu fiii și fiicele ei căsătorite, cu tot cu copiii lor, și poate câteva mătuși și unchi și veri. Doisprezece. Mai multe zeci, poate. O fi fost ea din altă parte, dar soțul ei avea relații în tot orașul. Blaeric îl lovi cu palma pe spate atât de tare, încât el se

clătină.

Își dezveli dinții, nădăjduind că shienaranul va lua gestul său drept zâmbet de mulțumire. Expresia de pe fața lui Blaeric nu se schimbă deloc. Străjeri afurisiți! Aes Sedai afurisite! Hangițe afurisite!

— Jupâneasă Anan, zise el cu precauție, felul în care am de gând să plec din Ebou Dar nu lasă loc de prea mulți oameni.

Nu îi spusese încă despre circul lui Luca. La urma urmei, exista și posibilitatea să nu reușească să îl convingă. Cu cât mai mulți oameni trebuia să îl convingă pe Luca să ia cu el, cu atât mai greu avea să fie.

— Întoarce-te aici de îndată ce noi vom ajunge dincolo de zidurile orașului. Dacă vrei să pleci, ia una dintre bărcile de pescuit ale soțului tău. Însă te sfătuiesc să aștepți câteva zile. Poate o săptămână, sau mai mult. Odată ce Seanchanii vor afla că lipsesc două *damane,* vor fi cu ochii pe oricine va încerca să plece.

— Două? interveni Joline pe un ton aspru. Teslyn și mai cine?

Mat se crispă. Nu intenționase să-i scape această informație. Joline era iritată, și bosumflată, încăpățânată și răsfățată – acestea erau cuvintele care îi veneau cel mai repede în minte. Orice ar fi făcut-o să creadă că această evadare va fi dificilă, mai probabil sortită eșecului, ar fi putut-o determina să încerce să pună în aplicare un plan nebunesc născocit de ea. Ceva care, fără îndoială, l-ar fi distrus pe al lui. Cu siguranță ar fi fost prinsă dacă ar fi încercat să fugă de una singură, deși s-ar fi luptat. Când Seanchanii vor afla că exista o Aes Sedai în oraș, chiar sub nasul lor, își vor intensifica din nou căutările pentru *marath'damane,* vor spori rândul patrulelor pe străzi mai mult decât o făcuseră deja pentru a-l prinde pe „ucigașul nebun" și, cel mai rău dintre toate, ar putea impune reguli și mai stricte referitoare la cine trecea prin porți.

— Edesina Azzedin, zise el fără tragere de inimă. Nu știu mai mult despre ea.

— Edesina, zise încet Joline. Fruntea ei netedă se încreți puțin. Am auzit că ea a... Indiferent ce o fi auzit, tăcu mâlc și îl fixă cu o privire aspră. Mai țin prizoniere și alte surori? Dacă Teslyn va fi eliberată, n-am să las nici o altă soră pe mâna lor!

Mat făcu un efort foarte mare să nu o privească cu uimire. Bosumflată și răsfățată? Se uita la o leoaică pe măsura lui

Blaeric și a lui Fen.

— N-am să las nicio Aes Sedai în cușcă decât dacă va vrea ea să rămână, crede-mă, zise el, cu o voce cât se poate de sarcastică.

Femeia era în continuare încăpățânată. Ar putea insista să le salveze pe celelalte două, cum era Pura. Lumină, n-ar fi trebuit să se încurce *niciodată* cu Aes Sedai, și nu avea nevoie de nicio amintire care să îl avertizeze! Ale lui îi erau suficiente, foarte mulțumesc.

Fen îl împunse în omoplatul stâng cu degetul.

— Ai grijă cum vorbești, zise Străjerul pe un ton de avertizare.

Blaeric îl împunse în omoplatul celălalt.

— Nu uita cui i te adresezi!

Joline pufni când auzi tonul acestuia, însă nu zise nimic.

Mat simți o apăsare la ceafă, cam în locul unde ar lovi cu toporul călăul. Surorile Aes Sedai răstălmăceau cuvintele altor oameni; nu se așteptau să le vorbească ceilalți în același mod.

El se întoarse spre Setalle.

— Jupâneasă Anan, înțelegi de ce barca soțului tău ar fi mai potrivită...

— Așa o fi, îl întrerupse ea, doar că Jasfer a pornit în larg cu toate cele zece bărci ale lui și cu tot neamul nostru acum trei zile. Bănuiesc că breslele vor vrea să-i vorbească dacă se va întoarce vreodată. N-ar trebui să transporte pasageri. Vor ancora în Illian, unde mă vor aștepta și pe mine. Vezi tu, n-am de gând să merg atât de departe ca Tar Valon.

De astă dată, Mat nu-și putut înăbuși un suspin. Avea de gând să apeleze pe bărcile de pescuit ale lui Jasfer Anan în caz că nu reușea să îl convingă pe Luca. Era o variantă periculoasă. Mai mult decât periculoasă. Nebunească, poate. Cel mai probabil, femeile *sul'dam* de pe docuri vor vrea să verifice toate ordinele prin care *damanele* erau trimise cu bărci de pescuit, mai ales în timpul nopții. Aceste bărci îi stăruiseră mereu în minte. Ei bine, va trebui să îl strângă cu ușa pe Luca, atât de tare cât era nevoie.

— Ți-ai lăsat neamul să plece pe vremea asta? În vocea Jolinei se simțea atât neîncrederea, cât și dojana. Când se iscă cele mai puternice furtuni?

Stând cu spatele la Sora Aes Sedai, Jupâneasa Anan își ridică bărbia cu mândrie, deși, în sinea ei, nu era mândră.

— Sunt sigură că Jasfer va naviga și în interiorul unui *cemaros,* dacă va fi nevoie. Am la fel de multă încredere în el cum ai tu în Străjerii tăi, Soră Verde. Mai mult.

Încruntându-se brusc, Joline luă lampa de pe suportul din fier și o mișcă, luminând fața hangiței.

— Ne-am mai întâlnit cândva? Uneori, când nu-ți pot vedea fața, vocea ta îmi pare cunoscută.

În loc să răspundă, Setalle luă *a'damul* din mâna lui Mat și bâjbâi după brățara plată și segmentată de la un capăt al lesei rotunde din argint. Totul era făcut din segmente, îmbinate cu atâta pricepere, încât nu îți puteai da seama cum fusese construită.

— Ar fi mai bine să trecem la testare.

— Testare? zise el, iar ochii aceia căprui îi aruncară o privire încruntată.

— Nu orice femeie poate fi *sul'damă.* Trebuia să știi asta deja. Eu nădăjduiesc că voi putea fi, dar e mai bine să aflăm asta până nu va fi prea târziu. Încruntându-se la brățara care se încăpățâna să se desfacă, o întoarse pe toate părțile în mâini. Știi cum să deschizi drăcovenia asta? Nici măcar nu-mi dau seama *unde* se deschide.

— Da, zise el, încet.

Singurele dăți în care vorbise cu Seanchanii despre femeile *sul'dam* și *damane,* el le pusese întrebări prudente despre cum erau folosite acestea în bătălii. Nu se gândise niciodată la felul cum erau alese femeile *sul'dam.* Poate va fi nevoit să lupte împotriva lor – acele amintiri străvechi îl făceau să se gândească mereu la cum se purta o bătălie – dar, cu siguranță, nu se gândise niciodată să recruteze vreuna.

— Mai bine să facem testarea acum.

În loc… Lumină!

Prinzătorile fură o nimica toată pentru el, iar brățara o desfăcu încă și mai ușor. Nu trebuia decât să apeși în locul potrivit, sus și jos, nefiind cu mult diferit de lesă. Puteai face asta cu o singură mână și brățara se deschidea, scoțând un clic metalic. Zgarda era puțin mai complicat de deschis, necesitând ambele mâini. Punându-și degetele pe locurile potrivite de o parte și de alta, unde era prinsă lesa, el apăsă, apoi răsuci și trase, menținând presiunea. Nu se întâmplă nimic, din câte observă el, până când nu răsuci cele două părți în direcția

opusă. Atunci, acestea se desfăcură chiar în dreptul lesei, scoțând un clic metalic mai puternic decât în cazul brățării. Simplu. Firește, pe când se afla în Palat, avusese nevoie de aproape un ceas ca să-și dea seama cum funcționa sistemul, ajutat fiind de Juilin. Aici însă, nimeni nu îl lăudă. Expresiile lor nu trădau faptul că el reușise să facă ceva ce ei nu puteau!

Închizând brățara în jurul încheieturii, Setalle își înfășură lesa în jurul antebrațului, apoi ridică zgarda desfăcută. Joline se zgâi la ea cu dispreț, strângându-și în pumni poalele.

— Vrei să evadezi? o întrebă hangița încet.

După o clipă, Joline își îndreptă spatele și își ridică bărbia. Setalle închise zgarda în jurul grumazului femeii Aes Sedai. Se auzi același sunet metalic ca atunci când fusese deschisă. El trebuie să se fi înșelat în privința mărimii; zgarda îi era destul de fixă peste gulerul înalt al rochiei. Joline doar strânse din buze, însă Mat aproape că îi simțea pe Blaeric și pe Fen încordându-se în spatele lui. El își ținu respirația.

Cele două femei făcură împreună un pas mic, trecând pe lângă Mat, iar acesta începu să respire din nou. Joline se încrunta, nesigură. Apoi mai făcură un pas.

Scoțând un țipăt, Sora Aes Sedai se prăbuși pe jos, zvârcolindu-se și agonizând. Nu putea rosti cuvinte, scotea doar gemete din ce în ce mai puternice. Se chircea, sucindu-și brațele, picioarele, ba chiar și degetele într-un mod foarte ciudat.

Setalle se lăsă în genunchi de îndată ce Joline se prăbuși pe pardoseală, cu mâinile la zgardă, însă nu fu mai rapidă decât Blaeric și Fen, care făcură gesturi cam ciudate. Îngenunchind, Blaeric o ridică pe Joline, care gemea de durere, și o lipi de pieptul lui, apoi începu să îi maseze grumazul, înainte de toate. Fen îi masa brațele cu degetele. Zgarda fu desfăcută, iar Setalle se lăsă pe călcâie, însă Joline continua să se zvârcolească și să scâncească, iar Străjerii ei continuau să o maseze de parcă ar fi încercat să-i alunge crampele. Îi aruncau priviri reci lui Mat de parcă el ar fi fost vinovatul.

Văzând cum toate planurile lui i se zădărniciseră, Mat abia dacă îi vedea pe bărbați. Nu știa ce să facă în continuare, de unde să înceapă. Tylin se putea întoarce peste două zile, iar el era convins că trebuia să plece înainte ca ea să se întoarcă.

Strecurându-se pe lângă Setalle, el o bătu ușor pe umăr.

— Spune-i că vom încerca altceva, bombăni el.

Dar ce anume? Era limpede că doar o femeie cu abilități de *sul'damă* putea mânui *a'damul.*

Hangița îl prinse din urmă în întuneric, la baza scărilor care duceau sus, în bucătărie, când el își lua pălăria și mantia. Era o mantie simplă, din lână aspră, fără broderii. Bărbații n-aveau nevoie de broderii. Cu siguranță, el nu le ducea dorul. Și toată dantela aia… cu siguranță nu!

— Te-ai gândit la un alt plan? îl întrebă ea.

El nu îi vedea fața în întuneric, însă *a'damul* din argint străluci chiar și așa. Ea bâjbâia după brățara din jurul încheieturii sale.

— Întotdeauna am un alt plan, minți el, desfăcându-i brățara. Cel puțin, nu va mai trebui să-ți riști viața. De îndată ce o voi lua pe Joline din grija ta, te vei putea duce să te alături soțului tău.

Ea doar gemu. El bănuia că ea știa că nu exista nici un alt plan.

Mat voia să evite salonul plin de Seanchani; prin urmare, ieși prin bucătărie în curtea grajdului, apoi pe poarta ce dădea în Piața Mol Hara. Nu se temea că cineva îl va remarca sau se va întreba ce căuta acolo. După hainele lui ponosite, când intrase în han, oamenii păruseră să îl ia drept o persoană care îndeplinea un comision pentru hangiță. Însă printre Seanchani fuseseră și trei *sul'dame,* două dintre ele însoțite de *damane.* El începea să se teamă că va fi nevoit să le lase cu zgarda la grumaz pe Teslyn și pe Edesina, iar în acel moment nu voia să se uite la nicio *damane.* Sânge și cenușă, el doar făgăduise că va încerca!

Soarele slab era încă sus, pe cer, însă vântul plin de sare și rece care sufla dinspre mare începea să se întețească, aducând ploaia. În afară de o patrulă de Gărzi ale Morții care traversa piața, oameni, nu Ogieri, ceilalți oameni din Mol Hara se grăbeau să își termine treburile înainte să vină ploaia. Când el ajunse la baza statuii înalte, cu pieptul dezvelit, a Reginei Nariene, o mână îl atinse pe umăr.

— Nu te-am recunoscut la început, fără hainele alea elegante, Mat Cauthon.

Când se întoarse, Mat dădu nas în nas cu cel mai corpolent *so'jhin* illianer pe care îl văzuse în ziua în care Joline reapăruse în viața lui. Nu era o asociere plăcută. Individul cu fața rotundă avea o înfățișare ciudată, cu barba aia și cu jumătate din cap

ras, plus că mai și tremura în cămașa lui cu mâneci lungi.

— Mă cunoști? întrebă Mat pe un ton precaut.

Bărbatul solid îi zâmbi larg.

— Firește că da, să n-am noroc dacă n-o fi așa. Cândva, ai făcut o călătorie memorabilă pe corabia mea, cu Troloci și Shadar Logoth într-o parte și cu un Myrddraal și cu Whitebridge în partea cealaltă. Bayle Domon, Jupâne Cauthon. Acum îți amintești de mine?

— Îmi amintesc.

Își aminti, după un timp. Cea mai mare parte din acea călătorie îi stăruia vag în minte, presărată cu golurile pe care le umpleau amintirile celorlalți bărbați.

— Va trebui să stăm la o cupă de vin fiert și aromat și să depănăm amintiri.

Lucru care nu avea să se întâmple niciodată dacă l-ar fi văzut el primul pe Domon. Ceea ce îi rămăsese în amintire din acea călătorie era ciudat de neplăcut, ca amintirea unei boli mortale. Într-un fel, fusese bolnav. O altă amintire neplăcută.

— Nu este moment mai bun ca acum.

Domon râse, punându-și brațul gros pe după umerii lui Mat și întorcându-l înapoi spre hanul Femeia Rătăcitoare.

Nedorind să se împotrivească și neavând nici o altă cale de a scăpa de bărbat, Mat îl însoți. O încăierare ar fi atras atenția. Oricum, nu era convins că ar fi ieșit câștigător. Domon părea gras, însă grăsimea aceea ascundea niște mușchi tari. Oricum, nu-i strica să bea ceva. În afară de asta, Domon nu era un soi de contrabandist? Ar putea cunoaște moduri de a intra și de a ieși din Ebou Dar pe care alții nu le știau și le-ar putea dezvălui dacă îi punea câteva întrebări chibzuite. În special la un pahar de vin. Mat avea în buzunarul hainei o pungă plină cu galbeni și nu îl deranja să îi cheltuiască pe toți ca să-l îmbete criță pe bărbat. La beție, ți se dezlega limba.

Domon îl conduse prin salon, făcând plecăciuni în stânga și-n dreapta Celor de Sânge și ofițerilor care abia dacă îi acordau atenție, însă nu intră în bucătărie, unde Enid le-ar fi putut oferi o bancă într-un colț. În schimb, în conduse pe Mat sus pe scările fără balustradă. Până când îl invită într-o odaie din fundul hanului, Mat crezuse că Domon avea să-și aducă haina și mantia. Focul năprasnic care ardea în șemineu încălzea odaia, însă, brusc, Mat simți că îi era mai frig decât îi fusese afară.

Închizând ușa în urma lor, Domon se plantă în fața ei, încrucișându-și brațele la piept.

— Te afli în prezența Doamnei Egeanin Tamarath, Căpităneasa Verzilor, intonă el, apoi adăugă pe un ton mai normal: Acesta este Mat Cauthon.

Mat își mută privirea de la Domon la femeia înaltă care ședea țeapănă pe un scaun cu spătar. În ziua aceea, ea era îmbrăcată într-o rochie plisată de un galben-deschis, iar peste ea purta o robă cu flori brodate. Mat își aminti de ea. Fața ei palidă era aspră, iar ochii ei albaștri erau la fel de pătrunzători ca ai lui Tylin. Doar că ea nu urmărea să fie sărutată, bănuia el. Mâinile îi erau fine, dar aveau bătături ca un spadasin. El nu avu ocazia să întrebe despre ce era vorba, și nici nu fu nevoie.

— *So'jhinul* meu m-a informat că nu ești străin de pericol, Jupâne Cauthon, zise ea de îndată ce Domon termină de vorbit.

Accentul ei tărăgănat Seanchan era în continuare poruncitor și autoritar, dar, la urma urmei, ea făcea parte dintre Cei de Sânge.

— Am nevoie de astfel de bărbați pe corabia mea și te voi plăti bine în galbeni, nu în arginți. Dacă mai cunoști alții ca tine, îi voi tocmi. Însă vor trebui să știe să-ți țină gura. Este treaba mea ce fac. Bayle a pomenit de alte două nume. Thom Merrilin și Juilin Sandar. Dacă vreunul din ei se află în Ebou Dar, mi-ar fi de folos priceperea lui. Ei mă cunosc și știu că-și pot încredința viețile în mâinile mele. La fel și dumneata, Jupâne Cauthon.

Mat se așeză pe cel de-al doilea scaun din odaie și își dădu mantia pe spate. Nu s-ar fi cuvenit ca el să șadă nici măcar în prezența unuia dintre Cei de Sânge de rang inferior – părul ei tuns în formă de castron și unghiile date cu lac verde arătau că ea purta acest rang dar avea nevoie să se gândească.

— Ai o corabie? întrebă el, ca să tragă de timp.

Ea își deschise gura mânioasă. Când îi adresai întrebări unuia dintre Cei de Sânge, trebuia să o faci într-un mod delicat.

Domon mârâi și clătină din cap și, pentru o clipă, ea păru încă și mai mânioasă, apoi expresia severă de pe fața ei deveni mai blândă. Pe de altă parte, ea îl sfredelea pe Mat cu privirea, apoi se ridică și stătu cu picioarele depărtate și cu pumnii proptiți în șolduri, înfruntându-l.

— Voi avea o corabie până cel târziu la sfârșitul primăverii, de îndată ce îmi vor fi aduși galbenii din Cantorin, zise ea pe un ton

rece.

Mat oftă. Nu exista nicio șansă să le urce pe Aes Sedai la bordul unei corăbii deținute de un Seanchan.

— De unde îi știi pe Thom și pe Juilin?

Domon i-ar fi putut spune despre Thom, desigur, dar, Lumină, de unde îl cunoștea pe Juilin?

— Pui prea multe întrebări, zise ea pe un ton ferm, întorcându-se. Mă tem că n-am trebuință de tine, la urma urmei. Bayle, scoate-l afară.

Ultimele cuvinte fură rostite pe un ton poruncitor.

Domon nu se clinti din fața ușii.

— Spune-i! o îndemnă el. Mai devreme sau mai târziu, el va trebui să afle totul, altminteri, te va pune într-un pericol și mai mare decât te afli acum. Spune-i!

Chiar și pentru un *so'jhin,* el părea să scape basma-curată. Seanchanii țineau foarte mult ca proprietățile lor să-și vadă lungul nasului. Ca toți ceilalți să-și vadă lungul nasului, că veni vorba. Egeanin părea să nu fie pe atât de dură pe cât părea.

În acel moment, ea părea foarte dură, lovind cu picioarele poalele rochiei și plimbându-se de colo colo, încruntându-se când la Domon, cât la Mat. Într-un final, se opri.

— Le-am dat o mână de ajutor în Tanchico, zise ea. După o clipă, ea adăugă: Și pe cele două femei care îi însoțeau, Elayne Trakand și Nynaeve al'Meara.

Ea îl privea insistent, încercând să vadă dacă el cunoștea aceste nume.

Mat simțea o apăsare în piept. Nu era durere, ci, mai degrabă, era ca și când ar fi privit calul pe care pariase apropiindu-se de linia de sosire, urmat îndeaproape de ceilalți cai – finalul cursei incert. Lumină, ce făcuseră Nynaeve și Elayne în Tanchico de avuseseră nevoie de ajutorul unui Seanchan și îl și obținuseră? Thom și Juilin tăgăduiseră aceste detalii. Oricum, nu mai avea importanță. Egeanin avea nevoie de bărbați care să-i păstreze secretele și nu se temea de pericol. Ea însăși se afla în pericol. Pentru Cei de Sânge nu existau prea multe pericole, în afară de cineva dintre Cei de Sânge și de...

— Căutătorii sunt pe urmele tale, zise el.

Felul în care ea își ridică bărbia fu o confirmare. Își lăsă mâna pe lângă corp, de parcă ar fi vrut să-și scoată sabia. Domon își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt și își flexă mâinile

mari, cu ochii pironiți la Mat. Dintr-odată, ochii lui erau mai sfredelitori decât cei ai lui Egeanin. Bărbatul corpolent nu mai avea o înfățișare amuzantă; părea periculos. Mat își dădu seama că se putea să nu mai iasă viu din odaia aceea.

— Dacă vrei să scapi de Căutători, te pot ajuta eu, zise el repede. Va trebui să ajungi undeva unde Seanchanii nu sunt stăpâni. Oriunde sunt, Căutătorii te vor găsi. Și-ar fi bine să pleci cât mai repede. Poți face rost oricând de mai mulți galbeni. Dacă Seanchanii nu te vor înhăța mai întâi. Thom mi-a spus că se pregătesc de ceva. Înfierbântă fierul și își pregătesc scaunul de tortură.

Un timp îndelungat, Egeanin rămase nemișcată, privindu-l. Într-un final, ea și Domon se priviră îndelung în ochi.

— Poate-ar fi mai bine să plecăm cât mai repede, zise ea, suspinând. Însă tonul ei deveni pe loc ferm. Dacă pe fața ei se citise îngrijorarea o clipă, aceasta dispăru. Căutătorii nu mă vor împiedica să părăsesc orașul, căci cred că mă vor putea urmări, nădăjduind să îi conduc la ceva ce își doresc mai mult decât mă doresc pe mine. Aceștia mă vor urmări și până când nu voi părăsi ținuturile stăpânite deja de *Rhyagelle,* pot să le poruncească oștenilor să mă aresteze, lucru pe care îl vor face de îndată ce își vor da seama că *am de gând* să plec spre ținuturi care nu au fost recoltate încă. Atunci voi avea nevoie de priceperea prietenului tău Thom Merrilin, Jupâne Cauthon. Până atunci, Căutătorii nu trebuie să mă găsească. N-oi fi având galbenii din Cantorin, dar am suficienți ca să te răsplătesc regește pentru ajutorul tău. Poți fi sigur de asta.

— Spune-mi Mat, zise el, oferindu-i cel mai frumos zâmbet al lui.

Până și femeile cele mai severe se îmbunau când el le zâmbea. Ei bine, ea nu se îmbună în mod vizibil – ba chiar se încruntă puțin –, însă singurul lucru de care el era sigur când venea vorba despre femei era efectul pe care zâmbetul lui îl avea asupra lor.

— Știu cum să te fac să dispari acum. N-are rost să mai zăbovești, să știi. Căutătorii ar putea hotărî să te aresteze mâine. Aceste cuvinte avură rezultatul așteptat. Ea nu tresări – el bănuia că puține lucruri o făceau să tresară –, însă mai că încuviință din cap. Ar mai fi un lucru, Egeanin. Următoarele cuvinte i-ar putea exploda în față ca artificiile Aludrei, însă el nu

șovăi. Uneori, trebuia să arunci zarurile. N-am nevoie de galbeni, dar am nevoie de trei *sul'dame* care să-și țină gurile închise. Crezi că ai putea face rost de ele?

După o clipă care păru să dureze o veșnicie, ea încuviință din cap, iar el zâmbi în sinea lui. Calul lui trecuse primul linia de sosire.

— Domon, zise Thom cu voce egală, ținând muștiucul pipei între dinți.

El stătea întins, cu o pernă subțire și îndoită sub cap, părând să privească cu atenție ceața subțire și albastră care plutea în aer în odaia fără ferestre. Singura lampă din încăpere arunca o lumină jucăușă.

— Și Egeanin.

— Acum, ea este dintre Cei de Sânge. Șezând pe marginea patului, Juilin privi în vatra carbonizată a pipei lui. Nu știu dacă-mi place asta.

— Vrei să spui că nu putem avea încredere în ei? întrebă Mat, îndesând tutunul cu degetul mare. Își retrase repede degetul, bombănind o înjurătură, și și-l vârî în gură ca să domolească senzația de arsură.

Din nou avea de ales între scăunel sau să stea în picioare, dar, de astă dată, nu îl deranjă să șadă pe scăunel. Întâlnirea lui cu Egeanin durase mai toată după-amiaza, dar Thom lipsise din Palat până după lăsarea întunericului, în vreme ce Juilin își făcuse apariția încă și mai târziu. Niciunul nu părea atât de încântat de vestea adusă de Mat pe cât se așteptase acesta. Thom spusese oftând că doar ce apucase să se uite bine la unul dintre sigiliile acceptate, însă Juilin se încrunta ori de câte ori se uita la maldărul care zăcea într-un colț al odăii, unde îl azvârlise el. Nu era nevoie ca bărbatul să continue astfel doar pentru că ei nu mai aveau nevoie de rochiile de *sul'dame.*

— Amândoi sunt speriați de moarte de Căutători, ascultați ce vă zic, continuă Mat după ce-și răcori degetul mare. Poate nu chiar de moarte, dar speriați. Egeanin o fi dintre Cei de Sânge, dar nici măcar n-a clipit când i-am spus pentru ce aveam nevoie de *sul'dam.* Doar mi-a spus că știe trei care vor face cum le vom spune noi și că le va avea mâine.

— Egeanin este o femeie onorabilă, cugetă Thom. Din când în

când, se oprea ca să arunce în aer un inel de fum. Ciudată, adevărat, căci este totuși Seanchană. Cred că până și Nynaeve a ajuns să o placă, Elayne, cu siguranță. Și ea le place. Chiar dacă sunt Aes Sedai, cum a bănuit ea. Ne-a fost de mare folos în Tanchico. De mare folos. Mai mult decât capabilă. Chiar mi-ar plăcea să aflu cum a fost ridicată la rangul de Sânge, dar, da, cred că putem avea încredere în Egeanin. Și în Domon. E un om interesant, Domon ăsta.

— E contrabandist, bombăni Juilin cu dispreț. Iar acum îi *aparține* ei. *So'jhinii* nu sunt doar o simplă proprietate, să știți. Există *so'jhini* care le spun Celor de Sânge ce să facă. Thom îl privi, arcuindu-și o sprânceană stufoasă. Doar atât, apoi, după o clipă, prinzătorul de hoți ridică din umeri. Pentru un contrabandist, bănuiesc că Domon este de încredere, zise el fără tragere de inimă.

Mat pufni. Poate că cei doi erau invidioși. Ei bine, el era *ta'veren,* iar ei n-aveau decât să accepte asta.

— Atunci, mâine-seară, plecăm. Singura schimbare în plan este aceea că avem trei *sul'dame* adevărate și o femeie dintre Cei de Sânge care să ne treacă dincolo de porți.

— Iar aceste *sul'dame* vor scoate din oraș trei Aes Sedai, le vor lăsa să plece și nu se vor gândi nicio clipă să dea alarma, bombăni Juilin. Odată, pe când Rand al'Thor se afla în Tear, am văzut o monedă aruncată aterizând pe muchie de cinci ori la rând. În cele din urmă, am plecat, lăsând-o acolo, pe masă. Bănuiesc că se poate întâmpla orice.

— Ori ai încredere în ei, ori n-ai, Juilin, mârâi Mat. Prinzătorul de hoți se încruntă la maldărul de rochii din colț, iar Mat clătină din cap. Ce-au făcut de v-au ajutat în Tanchico, Thom? Sânge și cenușă, nu vă mai zgâiți așa la mine! Voi știți, ei știu, ar trebui să știu și eu.

— Nynaeve a zis să nu spunem *nimănui,* zise Juilin de parcă asta ar fi avut vreo importanță. La fel și Elayne. Le-am făgăduit. Ai putea spune că am jurat.

Thom își scutură capul pe pernă.

— Scopul scuză mijloacele, Juilin. Și în cazul acesta, n-a fost un jurământ. Suflă trei cercuri perfecte de fum, unul în interiorul celuilalt. Ne-au ajutat să punem mâna și să ne descotorosim de un soi de *a'dam* masculin, Mat. Se pare că Ajah Neagră a vrut să îl folosească pe Rand. Înțelegi de ce Nynaeve și Elayne au vrut

să păstreze tăcerea? Dacă s-ar răspândi zvonul că există un asemenea obiect, numai Lumina știe ce povești ar mai apărea.

— Cui îi pasă ce povestesc oamenii?

Un *a’dam* masculin? Lumină, dacă Ajah Neagră l-ar pune în jurul grumazului lui Rand, sau Seanchanii… Culorile acelea i se învârteau din nou în cap, iar el se forță să nu se mai gândească la Rand.

— Puțină bârfa nu strică… nimănui.

Fără culori de astă dată. Le putea evita atâta vreme cât nu se gândea la… Culorile începură să se învârtească din nou, iar el strânse muștiucul pipei între dinți.

— Nu-i adevărat, Mat. Poveștile au putere. Poveștile menestrelilor, baladele barzilor, dar și zvonurile care circulă pe străzi. Acestea stârnesc pasiuni și schimbă felul în care oamenii privesc lumea. Astăzi, l-am auzit pe un bărbat zicând că Rand i-a jurat credință Elaidei și că se află în Turnul Alb. Individul chiar credea asta, Mat. Dacă suficienți taireni vor începe să creadă, să zicem? Tairenii nu le plac pe Aes Sedai. Am dreptate, Juilin?

— Unii le plac, recunoscu Juilin, apoi adăugă ca și când Mat i-ar fi scos cuvintele cu cleștele: Majoritatea le plac. Însă nu mulți dintre noi au cunoscut o Aes Sedai ca să știe. Cum legea interzicea conducerea, puține Aes Sedai au venit în Tear și arareori lăsau să se știe cine erau.

— Asta n-are nicio legătură, dragul meu prieten tairen, iubitor de Aes Sedai. Argumentul meu este destul de puternic. Tearul ține cu Rand, cel puțin nobilii, deoarece se tem că, dacă nu sunt de partea lui, el se va întoarce, însă dacă vor crede că el se află în Turn, atunci poate el nu se va întoarce. Dacă vor crede că este o unealtă a Turnului, atunci vor avea încă un motiv să se întoarcă împotriva lui. Dacă suficient de mulți taireni vor crede cele două lucruri, atunci mai bine să plece din Tear la fel de repede cum scoate *Callandorul.* Acesta este doar un zvon, și doar în Tear, dar ar putea face la fel de mult rău și în Cairhien, sau Illian, sau oriunde altundeva. Nu știu ce povești s-ar putea naște din cauza unui *a’dam* masculin, într-o lume cu Dragonul Renăscut și Asha’mani, dar sunt prea bătrân ca să-mi doresc să aflu.

Mat înțelegea, oarecum. Un om încerca întotdeauna să îl facă pe cel care comanda trupele împotriva lui să creadă ce făcea cu totul altceva decât făcea în realitate, că mergea acolo unde nu

avea de gând să meargă, iar inamicul încerca să procedeze la fel cu el, dacă inamicul era priceput. Uneori, ambele tabere deveneau atât de derutate, încât se întâmplau lucruri foarte ciudate. Tragedii. Ardeau orașe pe care nimeni nu avea interes să le vadă arzând atunci când cei care le dădeau foc credeau ceea ce nu era adevărat, și mii de oameni mureau. Culturi erau distruse din același motiv și zeci de mii mureau de foamea care urma.

— N-am să suflu o vorbă despre acest *a'dam* pentru bărbați, zise el. Bănuiesc că cineva s-a gândit să-i spună și… lui?

Culorile străluceau. Poate că ar trebui să le ignore sau să se obișnuiască cu ele. Acestea dispărură la fel de repede cum apărură și nu îi provocară nicio durere. Pur și simplu, nu îi plăceau lucrurile pe care nu le putea înțelege. Mai ales când acestea puteau avea legătură cu Puterea, într-un fel sau altul. Poate că acel cap argintiu de vulpe de sub cămașa lui îl proteja împotriva Puterii, însă acea protecție avea la fel de multe lacune ca amintirile lui.

— Nu prea am ținut legătura, zise Thom pe un ton sec, arcuindu-și sprâncenele. Bănuiesc că Elayne și Nynaeve au găsit o cale prin care să-l anunțe, dacă au crezut că e important.

— De ce ar face-o? întrebă Juilin, aplecându-se cu un mormăit ca să-și scoată o cizmă. Obiectul se află pe fundul mării.

Încruntându-se, își azvârli cizma peste maldărul de rochii din colț.

— Ai de gând să ne lași să dormim în noaptea asta, Mat? Nu cred că vom avea parte de somn mâine-seară, iar mie-mi place să dorm măcar a doua noapte.

În noaptea aceea, Mat alese să doarmă în patul lui Tylin. Nu de dragul vremurilor de altădată. Acest gând îl făcu să râdă, deși râsul lui semănă mai mult cu un scâncet ca să fie prea amuzat. Doar că o saltea moale și o pernă cu pene de gâscă erau mai bune decât un așternut din paie atunci când nu știai când vei mai putea avea parte de un somn odihnitor.

Problema era că nu putea adormi. Stătea pe întuneric, cu un braț sub cap și cu șnurul din piele al medalionului înfășurat în jurul încheieturii, ca să îl aibă la îndemână în caz că *gholamul* s-ar fi strecurat pe sub ușă, însă nu creatura îl ținea treaz. Se gândea întruna la plan. Era un plan bun și simplu; cât se putea de simplu, având în vedere situația. Doar că nicio bătălie nu se

desfășura conform planului. Nici pe departe. Marii căpitani își câștigau reputația nu doar pentru conceperea unor planuri geniale, ci și pentru capacitatea lor de a ieși învingători atunci când se alegea praful de acele planuri. Prin urmare, atunci când prima geană de lumină pătrunse prin fereastră, el stătea întins în pat, plimbând medalionul printre degete și încercând să se gândească la ce ar putea merge prost.

CAPITOLUL 30
Picături de ploaie mari și reci

Se anunța o zi rece, cu nori cenușii care acopereau soarele ce răsărea, și vânturi puternice dinspre Marea Furtunilor, care făceau să zornăie panourile din sticlă desprinse din cadranele ferestrei. În povestiri, nu era clipa potrivită pentru salvări și evadări grandioase. Era o zi potrivită pentru crime. Nu era un gând plăcut când nădăjduiai să apuci ziua de mâine. Dar planul *era* simplu. Acum, că se putea folosi de un Seanchan de Sânge, nimic nu putea merge greșit. Mat încerca din răsputeri să se convingă de asta.

În timp ce se îmbrăca, Lopin îi aduse micul dejun: pâine, șuncă și un soi de brânză galbenă și tare. Nerim împăturea câteva haine care trebuiau duse la han, inclusiv unele dintre cămășile pe care i le oferise Tylin. Erau cămăși bune, la urma urmei, iar Nerim susținea că putea face ceva în privința dantelei, deși, ca de obicei, făcea să sune de parcă s-ar oferi să coasă un giulgiu. Individul mărunt, cu înfățișare lugubră și părul cărunt, era priceput cu acul, iar Mat știa asta prea bine, îi cususe multe răni lui Mat.

— Nerim și cu mine îl vom scoate pe Olver pe poarta pentru gunoi din spatele Palatului, zise Lopin, cu o răbdare exagerată, prinzându-și încheieturile cu mâinile.

Arareori se întâmpla ca servitorii din palat să sară peste mese, iar haina lui neagră tairenă îi venea strâns peste burta-i rotundă. Că veni vorba, partea de jos a hainei nu părea să îi mai fluture atât de mult cum o făcea odinioară.

— În afară de gărzi, nu stă nimeni niciodată acolo până când nu vin căruțele ca să ducă gunoiul după-masa și sunt obișnuiți să ne vadă ducând lucrurile Seniorului meu pe-acolo, așa că nici n-o să ne bage în seamă. Când vom ajunge la hanul Femeia

Rătăcitoare, vom lua galbenii și restul hainelor Seniorului meu, apoi ne vom întâlni cu Metwyn, Fergin și Gorderan, care vor aduce caii. Apoi, la amiază, împreună cu Brațele Roșii, îl vom scoate pe Olver prin Poarta Dal Eira. Jetoanele de loterie pentru cai, inclusiv pentru cei de povară, sunt în buzunarul meu, Seniore. Pe Drumul cel Mare al Nordului există un grajd abandonat, cam la un kilometru nord de Circuitul Cerului, unde vom aștepta până când îl vom vedea pe Seniorul meu. Am înțeles bine instrucțiunile Seniorului meu?

Mat înghiți ultima bucată de brânză și își șterse mâinile.

— Crezi că te pun să repeți totul prea des? zise el, ridicându-și umerii sub haină. Era o haină simplă, neagră. Voia să fie cât mai simplu îmbrăcat pentru treaba pe care o avea de făcut în acea zi. Vreau să fiu sigur că știi totul pe dinafară. Nu uita, dacă nu mă vei vedea mâine, până la răsăritul soarelui, mergi mai departe până când vei da de Talmanes și de Oaste.

Alarma va fi dată odată cu inspecția de dimineață a cuștilor, iar dacă el nu ieșea din oraș până atunci, se aștepta să afle dacă norocul îi va surde ca să oprească toporul călăului. I se spusese că soarta lui era aceea de a muri și a învia din nou – o profeție, sau pe-aproape –, însă el era aproape convins că acest lucru se întâmplase deja.

— Desigur, Seniore, zise Lopin pe un ton prietenos. Cum poruncește Seniorul meu.

— Desigur, Seniore, repetă murmurând Nerim, posomorât ca de obicei. Seniorul poruncește, iar noi îi dăm ascultare.

Mat bănuia că aceștia mințeau, însă nu mureau dacă așteptau două sau trei zile, pentru a vedea că el nu avea să vină. Metwyn și ceilalți doi oșteni îi vor convinge, dacă va fi nevoie. Cei trei erau dispuși să îl urmeze pe Mat Cauthon, dar nu erau atât de proști încât să-și pună grumajii pe buturugă dacă el își pierdea capul. Dintr-un oarecare motiv, el nu era la fel de sigur pe Lopin și pe Nerim.

Olver nu era destul de necăjit că trebuia să o părăsească pe Riselle pe cât se așteptase Mat. Deschise subiectul în timp ce îl ajuta pe băiat să își împacheteze lucrurile care trebuiau duse la han. Toate lucrurile lui Olver erau aranjate cu grijă pe patul îngust din salonul mic și anost din apartamentul care fusese odinioară al lui Mat.

— Se mărită, Mat, zise Olver pe un ton calm, ca și când i-ar fi

explicat cuiva care nu înțelegea.

Deschizând capacul cutiuței înguste și sculptate pe care i-o oferise Riselle, doar atât cât să se asigure că pana roșcată de șoim se afla în siguranță, el îl închise la loc și îl vârî în tolba din piele pe care avea s-o care pe umăr. El era la fel de grijuliu cu pana așa cum fusese și cu săculețul care conținea douăzeci de coroane din aur și un pumn de arginți.

— Nu cred că soțului ei i-ar plăcea ca ea să continue să mă învețe să citesc. Mie, unul, nu mi-ar plăcea dacă aș fi soțul ei.

— Oh, făcu Mat.

Riselle se mișca repede odată ce își punea ceva în gând. Căsătoria ei cu Yamada, Generalul Stindardelor, fusese anunțată public cu o zi în urmă și urma să aibă loc în ziua următoare, cu toate că obiceiul cerea să aștepte câteva luni. Se poate ca Yamada să fi fost un general bun – Mat nu știa –, însă nu avusese nicio șansă în fața Risellei și a pieptului ei minunat. În ziua aceea, vizitau o podgorie pe Dealurile Rhiannon pe care mirele urma să o cumpere drept cadou de nuntă.

— M-am gândit că poate ai vrea să… nu știu… s-o iei cu noi.

— Nu sunt copil, Mat, zise Olver pe un ton sec. Înfășurând o bucată de pânză în jurul carapacei de broască-țestoasă, el o vârî și pe aceasta în tolbă.

— Te *vei* juca Șerpi și Vulpi cu mine, nu-i așa? Risellei îi place să se joace, dar tu nu ai niciodată timp.

În ciuda hainelor pe care Mat le îngrămădea într-o mantie care urma să ajungă într-o desagă, băiatul mai avea un rând de pantaloni, câteva cămăși curate și câteva perechi de ciorapi în tolbă, precum și jocul de Șerpi și Vulpi pe care i-l făcuse tatăl lui, acum mort. Era mai puțin probabil să pierzi ceva ce aveai asupra ta, dar în cei zece ani, Olver o făcuse deja mai mult decât majoritatea oamenilor într-o viață, însă tot credea că putea câștiga la jocul de Șerpi și Vulpi fără să încalci regulile.

— Mă voi juca, îi făgădui Mat.

O va face dacă va reuși să scape din oraș. Cu siguranță încălca prea multe reguli ca să merite să câștige.

— Tu ai grijă de Vânt până voi ajunge eu acolo.

Olver zâmbi larg, iar pentru el era, într-adevăr, foarte larg. Băiatul îndrăgea juganul cenușiu cu picioare lungi aproape la fel de mult cum îndrăgea jocul Șerpi și Vulpi.

Din nefericire, și Beslan părea să creadă că putea câștiga la

Șerpi și Vulpi.

— În seara asta, mârâi el, plimbându-se de colo colo în fața șemineului din salonul lui Tylin.

Ochii bărbatului zvelt erau suficient de reci încât să anuleze căldura flăcărilor. Își ținea mâinile la spate, ca și când ar fi încercat să se abțină să nu apuce mânerul sabiei lui cu lamă îngustă. Ceasul în formă de cilindru și bătut în nestemate aflat pe polița din marmură sculptată în valuri bătu de patru ori, anunțând a doua oră a dimineții.

— Dacă mi-ai fi spus acum câteva zile, aș fi putut pune la cale ceva grandios.

— Nu vreau nimic grandios, îi spuse Mat.

Nu voia nimic de la el, însă din întâmplare Beslan îl văzuse pe Thom furișându-se în curtea grajdului hanului Femeia Rătăcitoare puțin mai devreme. Thom se dusese să o distreze pe Joline până când Egeanin o aducea pe *sul'damă* în seara aceea, să o liniștească și să o înveselească prin maniere curtenitoare, însă putea avea multe motive pentru care să viziteze hanul. Poate că nu atât de multe, cu atâția Seanchani înăuntru, dar câteva cu siguranță. Doar că Beslan se arunca cu capul înainte și refuza să fie lăsat pe dinafară.

— Va fi de ajuns dacă câțiva dintre prietenii tăi vor da foc prăvăliilor de pe Bay Road pe care Seanchanii le folosesc pe post de magazii. După miezul nopții sau cât de-aproape socotesc ei; mai bine un ceas mai târziu decât mai devreme. Cu puțin noroc, el va ieși din oraș înainte de miezul nopții. Asta le va atrage atenția spre miazăzi. Dacă își vor pierde prăvăliile, asta le va pricinui pagube, știi doar.

— Am spus c-am s-o fac, zise Beslan cu amărăciune în glas, dar nu poți spune că a da foc este un gest grandios.

Lăsându-se pe spate, Mat își puse mâinile pe brațele din bambus sculptat ale scaunului și se încruntă. Voia să-și odihnească brațele, însă inelul său cu sigiliu scotea un sunet metalic în timp ce bătea cu degetele în lemnul poleit.

— Beslan, vei fi văzut la han atunci când vor începe incendiile, nu-i așa? Celălalt bărbat făcu o grimasă. Beslan?

Beslan își agită mâinile în aer.

— Știu, știu. Nu trebuie s-o pun în pericol pe mama. Voi fi văzut. Până la miezul nopții, voi fi la fel de beat ca soțul unei hangițe! Îți garantez că voi fi văzut! Doar că nu este o faptă

prea eroică, Mat. Eu sunt în război cu Seanchanii, cu sau fără mama.

Mat se abținu să nu ofteze. Mai că reuși.

Nu aveau cum să îi ascundă pe cei trei bărbați ai Brațelor Roșii care scoteau caii din grajd. Dimineața, el le observă de două ori pe servitoare înmânând galbeni altora și de ambele dăți femeia care dădea galbenii se încruntă atunci când îl văzu. Chiar dacă Vanin și Haman păreau să fie instalați confortabil în odăile din cazărmile lungi de lângă grajduri, toți din Palat știau că Mat Cauthon avea să plece în curând și se strângeau deja bani pentru pariuri. El nu trebuia decât să se asigure că nimeni nu avea să afle cât de curând înainte să fie prea târziu.

Vântul începu să sufle din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia amiaza. Poruncise ca Cimpoiaș să fie înșeuat și începu să îl călărească în cercuri prin curtea grajdului Palatului, ghemuindu-se în șa și strângându-și mantia pe lângă trup. Călărea mai încet ca de obicei, iar potcoavele din oțel ale lui Cimpoiaș scoteau un clămpănit leneș pe piatra cubică. Din când în când, el făcea o grimasă când veneau norii negri și clătina din cap. Nu, lui Mat Cauthon nu îi plăcea să stea pe-afară pe o vreme ca asta. Mat Cauthon va sta undeva unde era cald și uscat până când cerul avea să se limpezească. Da, asta va face.

Și femeile *sul'dam* care le plimbau pe *damane* în cerc prin curtea grajdului știau că el avea să plece în curând. Poate că servitoarele nu li se adresau direct femeilor Seanchane, însă ce afla o femeie cunoșteau întotdeauna în curând și celelalte femei, pe o rază de un kilometru. Nici văpăile nu cuprindeau lemnul uscat atât de repede cum răspândeau zvonurile femeile. O *sul'damă* înaltă, cu părul auriu, privi în direcția lui și clătină din cap. O *sul'damă* scundă și îndesată râse zgomotos, cu fața la fel de întunecată ca a Oamenilor Mării. El nu era nimic mai mult decât Jucăria lui Tylin.

El nu își făcea griji în privința femeilor *sul'dam,* ci doar în privința lui Teslyn. Vreme de câteva zile, până în dimineața aceea, nu o văzuse printre *damanele* care erau plimbate. În ziua aceea, femeile *sul'dam* își lăsau mantiile să fluture în bătaia vântului, însă *damanele* și le strângeau pe lângă trup pe ale lor. Toate în afară de Teslyn, a cărei mantie cenușie flutura în toate direcțiile. Se împiedica acolo unde pietrele cubice nu erau egale. Ochii îi erau mari și îngrijorați pe fața ei de Aes Sedai. Din când

în când, îi arunca o privire femeii *sul'dam* durdulii, cu părul negru, care ținea celălalt capăt al lesei, iar când făcea asta, își lingea buzele, nesigură.

Mat simți cum i se strângea stomacul. Unde îi dispăruse determinarea? Dacă ea era pregătită să cedeze sub…

— E totul în regulă? zise Vanin când Mat descălecă și îi dădu hățurile calului.

Începuse să plouă, cu niște stropi mari și reci, iar femeile *sul'dam* își mânau repede *damanele* înăuntru, râzând și fugind ca să nu se ude. Câteva *damane* râdeau și ele, iar acest sunet îi îngheța sângele în vene lui Mat. Vanin nu voia să riște să îi vadă cineva și să se întrebe de ce stăteau la taclale în ploaie. Bărbatul gras se aplecă și ridică piciorul stâng din față al lui Cimpoiaș, verificându-i copita.

— Pari nițel mai tras la față decât de obicei.

— Totul este în regulă, îi spuse Mat.

Deși piciorul și șoldul îl dureau îngrozitor de tare, abia dacă băga în seamă acest lucru sau ploaia care se întețise. Lumină, dacă Teslyn avea să cedeze acum…

— Nu uita. Dacă vei auzi strigăte în Palat în noaptea asta sau orice sunet care te-ar duce cu gândul la necazuri, tu și Harnan să nu mai așteptați. Plecați călare imediat în căutarea lui Olver. El va…

— Știu unde-l voi găsi pe țânc. Lăsând jos piciorul lui Cimpoiaș și, ridicându-se, Vanin scuipă printr-un gol dintre dinți. Harnan nu-i atât de prost să nu-și poată pune cizmele singur, iar eu știu ce am de făcut. Tu fă ce ai de făcut și ai grijă ca norocul să-ți surâdă de astă dată. Haide, băiete, adăugă el pe un ton mai blând, adresându-i-se lui Cimpoiaș. Am pregătit niște ovăz gustos pentru tine. Și o tocană de pește delicioasă pentru mine.

Mat știa că ar trebui să mănânce și el ceva, însă avea senzația că înghițise un bolovan care nu mai lăsa loc pentru mâncare. Întorcându-se șchiopătând în apartamentul lui Tylin, își aruncă mantia udă pe un scaun și rămase o vreme în loc, privind îndelung colțul unde stătea proptită sulița lui cu mâner negru, alături de arcul fără coardă. Avea de gând să se întoarcă după *ashandarei* în ultima clipă. Cei de Sânge vor fi cu toții în paturile lor atunci când el se va pune în mișcare, la fel și servitorii, și doar gărzile vor sta de strajă afară, însă el nu voia să riște să fie văzut cu arcul mai repede decât era nevoie. Până

și Seanchanii care îi spuneau „Jucărie” ar fi observat că el ținea în mână o armă în timp ce străbătea coridoarele în toiul nopții. Intenționase să-și ia și arcul. Tisa neagră de calitate era aproape imposibil de găsit în afara Ținutului celor Două Râuri, și-apoi ei o tăiau prea scurt. Fără coardă, un arc trebuia să fie cu două palme mai lung decât cel care îl mânuia. Poate ar trebui să renunțe totuși la el. Va avea nevoie de ambele mâini ca să folosească sulița *ashandarei,* dacă va fi nevoie, iar în clipa în care ar fi lăsat arcul jos, ar fi putut fi ucis.

— Totul va decurge conform planului, zise el cu voce tare. Sânge și cenușă, zici că era la fel de nătâng ca Beslan! Nu-mi voi croi drum luptând ca să ies din Palatul ăsta afurisit!

Și la fel de naiv. Norocul era un lucru grozav atunci când aruncai zarurile. Însă, dacă te bazai pe el în alte situații, îți putea aduce moartea.

Întinzându-se încălțat pe pat, își puse un picior peste celălalt și privi cu atenție arcul și sulița. Deoarece ușa ce dădea înspre salon era deschisă, auzea cum ceasul cu cilindru marca încet fiecare oră care se scurgea. Lumină, norocul trebuia să-i surâdă în noaptea aceea.

Dincolo de fereastră, lumina începea să se estompeze încet, iar el mai că dădu să se ridice ca să vadă dacă soarele nu se oprise cumva. În cele din urmă, lumina cenușie fu înlocuită de purpuriul amurgului, apoi de întuneric. Ceasul bătu de două ori, apoi nu se mai auzi decât ploaia care lovea în geam și vântul care sufla cu putere. Lucrătorii care înfruntaseră vremea își vor arunca uneltele și se vor îndrepta spre casele lor, târându-și picioarele. Nu veni nimeni ca să aprindă lămpile sau să îngrijească focul din șemineu. Nu se aștepta nimeni ca el să fie acolo, având în vedere că dormise în patul acela noaptea trecută. Flăcările din șemineul din dormitor se diminuară și se stinseră. Totul era în plină desfășurare. Olver era la adăpost în acel grajd vechi, care avea mare parte din acoperiș. Ceasul marcă prima oră a nopții și, după mai bine de o săptămână, patru clopoței pentru a doua.

Coborând din pat, bâjbâi prin întunericul din salon și deschise cadranul prins în balamale al uneia dintre ferestrele înalte. Vântul puternic trimitea stropii de ploaie prin grilajul alb din fier forjat cu modele complicate, udându-i repede haina. Luna era ascunsă după nori, iar orașul era acoperit de o perdea de ploaie

și întuneric, prin care nu răzbătea nicio rază de lumină. Pe străzi, toate felinarele păreau să fi fost stinse de ploaie și vânt; întunericul nopții îi va ascunde atunci când vor pleca din Palat. Orice patrulă care îi va vedea pe-afară pe o astfel de vreme se va uita de două ori la ei. Tremurând după ce vântul îi pătrunse prin haina udă, închise fereastra.

Așezându-se pe marginea unui scaun din bambus sculptat, își propti coatele pe genunchi și privi ceasul de pe polița șemineului în care flăcările se stinseseră. Deși nu îl vedea pe întunericul de aici, îi auzea ticăitul constant. Rămase nemișcat, deși sunetul care marca trecerea unei alte ore îl făcu să tresară. Acum, nu avea de ales decât să aștepte. În scurt timp, Egeanin i-o va prezenta Jolinei pe *sul'damă.* Asta, dacă reușise, într-adevăr, să găsească trei dispuse să facă ce li se spunea. Și dacă Joline nu va intra în panică atunci când acestea îi vor pune *a'damul.* Thom, Joline și ceilalți de la han se vor întâlni cu el înainte să ajungă la Poarta Dal Eira. Iar dacă el nu va ajunge acolo, Thom avea să meargă mai departe; Mat era convins că bărbatul îi va scoate pe poartă cu ordinul lui falsificat. Măcar ei vor avea o șansă dacă se alegea praful de tot. Dacă. Erau prea mulți, dacă se gândea mai bine acum. Însă era prea târziu.

Dang, sună ceasul, ca și când ai fi lovit cu o lingură o bucată de cristal. *Dang.* Cam pe vremea asta, Juilin se va duce la iubita lui Thera și, cu puțin noroc, Beslan va începe să bea la greu într-un han, pe undeva. Inspirând adânc, el se ridică în picioare pe întuneric și începu să își pipăie cuțitele ascunse; pe cel din mânecă, pe cel de sub haină, pe cel vârât în marginea întoarsă a cizmelor sale, pe cel care îi atârna în partea din spate a gulerului. După ce făcu asta, ieși din apartament. Era prea târziu pentru altceva în afară de a începe.

Coridoarele pustii pe care le străbătea erau învăluite în semiîntuneric. Doar un lampadar din trei sau patru era aprins în fața oglinzilor; mici ochiuri de lumină care aruncau umbre slabe nu ajungeau în cotloanele întunecate. Cizmele lui făceau zgomot pe pardoseala din gresie. Acestea răsunară și pe scările din marmură. Era puțin probabil ca cineva să fi fost treaz la acea oră târzie, însă dacă l-ar fi văzut, el nu trebuia să pară că încerca să se furișeze afară. Vârându-și degetele mari la cingătoare, se forță să pășească normal. Era mai rău decât a fura o plăcintă de pe pervazul geamului de la bucătărie. Cu

toate că, dacă se gândea mai bine, acele amintiri vagi care îi rămăseseră din copilărie păreau să conțină frânturi în care el fusese cât pe ce să fie jupuit de viu o dată sau de două ori pentru asta.

Pătrunzând pe culoarul ce mărginea curtea grajdului, își ridică gulerul ca să se apere de stropii de ploaie pe care vântul îi sufla printre coloanele albe cu caneluri. Ploaie afurisită! Te puteai îneca în ea chiar dacă nu erai încă de-a binelea afară. Lămpile montate pe pereți se stinseseră, în afară de cele două care flancau porțile deschise, singurul punct luminos în ploaia torențială. Nu reușea să distingă în fața porților Gărzile Seanchane, care ar fi stat la fel de neclintite ca într-o după-amiază plăcută. Cel mai probabil, și locuitorii din Ebou Dar; nu le plăcea deloc să fie mânați de colo colo. După o clipă, el se retrase spre ușa anticamerei, ca să evite să se ude și mai mult. În curtea grajdului nu era nici țipenie de om. Unde erau? Sânge și cenușă, unde...?

Pe porți intrară niște călăreți, conduși de doi bărbați pe jos, care țineau în mâini niște felinare. Nu îi putea număra din cauza ploii, însă erau prea mulți. Oare mesagerii Seanchani aveau purtători de felinare? Poate, pe o vreme ca aceea. Făcând o grimasă, făcu un pas în spate, în anticameră. Lumina slabă de la singurul lampadar din spatele lui fu de ajuns ca să transforme întunericul de afară într-o pătură neagră pe care încercă să o străpungă cu privirea. În câteva minute, își făcură apariția patru siluete care purtau mantii și care se grăbeau spre ușă. Dacă erau mesageri, vor trece pe lângă el fără să-i arunce măcar o privire.

— Omul tău, Vanin, este un necioplit, anunță Egeanin, aruncându-și gluga de pe cap de îndată ce trecu de coloanele cu caneluri.

În întuneric, fața ei era doar o umbră, dar răceala din voce fu de ajuns ca Mat să își dea seama ce urma să vadă înainte ca ea să pășească în anticameră, obligându-l să se dea în spate. Sprâncenele ei erau unite, atât de încruntată era, iar ochii ei albaștri păreau niște sloiuri de gheață. Domon o urmă cu fața întunecată, scuturându-și ploaia de pe mantie, iar apoi două femei *sul'dam* – una palidă și cu părul auriu, iar cealaltă cu părul lung și șaten. Nu putea vedea mai mult, deoarece acestea își țineau capetele plecate, privind gresia de la picioarele lor.

— Nu mi-ai spus că ea e însoțită de doi bărbați, continuă Egeanin, scoțându-și mănușile.

Era ciudat cum reușea să facă acel accent tărăgănat să sune atât de vioi. Nu îi oferi bărbatului șansa să scoată niciun cuvânt.

— Sau că vine și Jupâneasa Anan. Din fericire, știu să mă adaptez. Planurile necesită mereu schimbări de îndată ce ancora se usucă. Că veni vorba de asta, ai fugit deja prin ploaie? Sper că nu te-a văzut nimeni.

— Cum adică ai schimbat planul? o întrebă Mat, trecându-și degetele prin păr. Lumină, *era* ud! Era totul pus la cale!

De ce stăteau atât de nemișcate cele două *sul'dame*? Dacă el văzuse vreodată statui ale reticenței, atunci ele erau acelea.

— Cine sunt ceilalți de-afară?

— Oamenii de la han, zise Egeanin, pierzându-și răbdarea. În primul rând, am nevoie de un alai potrivit ca să dau bine în ochii patrulelor de pe stradă. Cei doi – Străjeri? — sunt indivizi musculoși; se pricep de minune să poarte felinarele, în al doilea rând, n-am vrut să risc să-i pierd pe vremea asta. E mai bine să fim toți împreună de la bun început. Își întoarse capul, privind în direcția în care se uita și el, spre femeile *sul'dam.* Acestea sunt Seta Zarbey și Renna Emain. Cred că ele speră că vei uita aceste nume după seara aceasta.

Femeia palidă tresări la auzul numelui Seta, ceea ce însemna că cealaltă era Renna. Niciuna nu își ridică capul. Cu ce le avea la mână Egeanin? Nu că ar fi avut vreo importanță. Tot ce conta era că erau acolo și erau pregătite să facă ce trebuia.

— N-are rost să stăm aici, zise Mat. Să-i dăm bătaie!

El nu mai făcu niciun comentariu referitor la faptul că ea schimbase planul. La urma urmei, cât timp stătuse întins în patul lui Tylin, hotărâse să-și asume riscul și să facă o schimbare sau două.

CAPITOLUL 31
Ce a spus *aelfinnul*

Aristocrata Seanchană își exprimă mirarea, dar și iritarea când Mat o însoți în drum spre cuști. Seta și Renna cunoșteau drumul, iar el trebuia să-și ia mantia și alte lucruri pe care le voia. Cele două femei *sul'dam* îi urmau de-a lungul coridoarelor slab luminate, cu mantiile atârnând pe spate și cu ochii în pământ. Domon venea în urma lor, de parcă le-ar fi mânat pe cele două. Coada împletită care îi atârna într-o parte i se legăna, în timp ce ochii lui neliniștiți priveau spre toate coridoarele care le ieșeau în cale. Uneori, își ducea mâna la brâu de parcă s-ar fi așteptat să găsească o sabie sau o măciucă. Cu excepția lor, coridoarele cu pereții acoperiți de tapiserii erau tăcute și pustii.

— Am puțină treabă acolo, îi spuse Mat lui Egeanin, pe un ton cât putu de calm, și îi zâmbi. N-are rost să-ți bați capul. Nu va dura mult.

Zâmbetul lui larg nu păru să o impresioneze mai mult decât în ziua precedentă, în odaia ei de la han.

— Dacă mă vei face să naufragiez acum... mârâi ea pe un ton amenințător.

— Nu uita cine a plănuit totul, bombăni el, în timp ce ea mormăi.

Lumină, femeile păreau întotdeauna să creadă că puteau prelua controlul după bunul plac și să facă o treabă mai bună decât bărbatul care trebuia să îndeplinească acel lucru!

Bine măcar că ea nu se mai plânse. Urcară repede la ultimul etaj al Palatului, apoi mai sus, pe scările înguste și întunecate ce duceau spre podul întins. Doar câteva lămpi erau aprinse, mai puține decât pe coridoarele de jos, iar labirintul de holuri înguste dintre odăile mici din lemn alcătuia o masă de umbre palide.

Nimic nu mișca, iar Mat răsuflă nițel mai ușurat. Ar fi răsuflat încă și mai ușurat dacă Renna nu ar fi oftat, evident ușurată.

Ea și Seta știau unde erau închise în cuști anumite *damane* și chiar dacă nu grăbiră pasul, nu întârziară să pătrundă mai adânc în pod, poate pentru că Domon continua să le urmeze îndeaproape. Nu era o imagine care să le inspire încredere. Ei bine, dacă dorințele ar fi cai, cerșetorii le-ar călări. Trebuia să te mulțumești cu ce aveai. Mai ales când nu aveai nicio alternativă.

Egeanin îi mai aruncă o privire aspră și mârâi din nou, de astă dată fără cuvinte, apoi porni cu pași hotărâți în urma celorlalți, mantia fluturând în urma ei. El se strâmbă la spatele ei. După mers, femeia ar fi putut fi confundată cu un bărbat, dacă n-ar fi purtat rochie.

El avea, într-adevăr, treabă; și poate nu chiar atât de puțină. Nu era ceva ce își dorea să facă. Lumină, încercase să se convingă să n-o facă! Însă trebuia s-o facă. De îndată ce Egeanin dispăru după un colț, după Domon și celelalte femei, el se îndreptă în grabă spre cea mai apropiată odaie unde știa că se afla una dintre femeile din neamul Oamenilor Mării.

Deschizând încet și fără zgomot ușa simplă din lemn, se strecură în interiorul negru ca smoala. Femeia care dormea înăuntru sforăia zgomotos. Bâjbâi încet prin întuneric până când se lovi cu genunchiul de pat, apoi pipăi mai repede de-a lungul movilei de sub pături și apucă să-i pună mâna pe gură când ea se trezi speriată.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare, zise el în șoaptă.

Sânge și cenușă, dacă greșise odaia? Dacă femeia nu era o Călăuză a Vânturilor, ci una dintre afurisitele alea de femei Seanchan?

— Ce ai face dacă ți-aș scoate zgarda de la grumaz?

Ridicându-și mâna, el își ținu respirația.

— Mi-aș elibera surorile, dacă Lumina ar îngădui să se întâmple asta.

Accentul Oamenilor Mării pe care îl auzi în întuneric îl făcu să respire ușurat din nou.

— Cu voia Luminii, vom traversa portul până la locul unde sunt ținuți oamenii noștri și vom elibera cât vom putea de mulți. Femeia nevăzută vorbea cu o voce șoptită, care devenea din ce în ce mai fioroasă cu fiecare cuvânt. Cu voia Luminii, ne vom recupera corăbiile și vom lupta ca să ajungem în larg. Acum!

Dacă aceasta este o capcană, pedepsește-mă sau ucide-mă. Eram pe punctul de a ceda, de a renunța la mine, iar această rușine mă va mistui de-a pururi, dar tu mi-ai reamintit cine sunt și n-am să mai cedez niciodată. M-ai auzit? Niciodată!

— Și dacă îți voi cere să aștepți trei ceasuri? întrebă el, continuând să stea aplecat deasupra ei. Îmi amintesc că Atha’an Miere măsoară trecerea unui ceas în câteva minute.

Individul nu fusese el, dar acum amintirea era a lui – o călătorie pe un vas Atha’an Miere de la Allorallen la Barashta și o femeie din neamul Oamenilor Mării cu ochi strălucitori care plânsese atunci când refuzase să îl urmeze pe țărm.

— Cine ești? îl întrebă ea în șoaptă.

— Mi se spune Mat Cauthon, dacă are vreo importanță.

— Eu sunt Nestelle din Sakura Steaua de Sud, Mat Cauthon.

El o auzi scuipând și știu ce făcea. Scuipă și el în palmă, iar palmele lor se uniră în întuneric. A ei era la fel de plină de bătături ca a lui, iar strânsoarea, fermă.

— Voi aștepta, zise ea. Și te voi ține minte. Ești un om măreț și cumsecade.

— Sunt doar un simplu cartofor, îi spuse el.

Ea îi duse mâna la zgarda segmentată pe care o avea în jurul grumazului, iar aceasta se desfăcu scoțând un *clic* metalic. Inspiră adânc.

El nu trebui să-i pună degetele în locurile potrivite decât o singură dată și să îi arate trucul, înainte ca ea să se prindă, însă o puse să închidă și să deschidă zgarda de trei ori înainte să fie mulțumit. Dacă tot trebuia să facă asta, măcar să se asigure că o făcea cum trebuia.

— Trei ceasuri, rezistă cât poți de mult, îi reaminti el.

— Cât pot rezista de mult, zise ea în șoaptă.

Ea putea strica totul, dar dacă el nu risca, atunci cine o putea face? La urma urmei, pe el îl însoțea norocul peste tot. Poate că acesta nu se manifestase limpede în ultima vreme, dar Mat o găsise pe Egeanin chiar când avusese nevoie de ea. Pe Mat Cauthon nu îl părăsise norocul.

Strecurându-se afară din odaie la fel de încet cum intrase, închise ușa. Și mai că își înghiți limba. Se uita la spatele unei femei masive, cu părul cărunt, îmbrăcată într-o rochie cu fâșii roșii. Dincolo de ea se afla Egeanin, semeață și cu spatele drept, și Teslyn, legată de Renna prin lanțul argintiu al *a’damului.* Nici

urmă de Domon sau Seta sau această Edesina pe care el încă nu o văzuse ca o să recunoască. Egeanin părea la fel de fioroasă ca o leoaică ce își proteja prada, însă Teslyn avea ochii mari cât cepele și tremura, îngrozită de moarte, iar Renna strâmba din buze de parcă ar fi fost pe punctul să-și verse măruntaiele în orice clipă.

Neîndrăznind să sufle, el făcu un pas atent spre femeia cu părul cărunt, întinzându-și mâinile. Dacă reușea să o doboare înainte ca ea să apuce să țipe, ar putea-o ascunde… Unde? Seta și Renna vor vrea să o ucidă. Indiferent cu ce le avea la mână Egeanin, aceasta le putea numi.

Ochii albaștri și aspri ai lui Egeanin îi întâlni pe ai lui pentru o fracțiune de secundă, peste umărul femeii *sul'dam,* cu părul cărunt, înainte să se concentreze din nou asupra feței celeilalte femei.

— Nu! zise ea cu asprime în glas. Nu mai am timp de pierdut ca să-mi schimb planurile acum. Înalta Doamnă Suroth a spus că pot folosi orice *damane* poftesc, *Der'sul'dam.*

— Firește, Doamna mea, răspunse femeia cu părul cărunt, părând nedumerită. Spuneam doar că Tessi nu este cu adevărat pregătită. De fapt, am urcat să văd ce face. Se *descurca* destul de bine acum, Doamna mea, dar…

Ținându-și în continuare răsuflarea, Mat se retrase în vârful picioarelor. Începu să coboare scările înguste și întunecate, sprijinindu-se cu mâinile de pereți ca să nu-și lase toată greutatea pe picior. Nu își amintea ca vreo treaptă să fi scârțâit când urcase, dar nu voia să riște. Un bărbat își asuma doar riscurile necesare, fără să-și forțeze norocul. Doar așa putea avea parte de o viață lungă, un lucru pe care el și-l dorea foarte mult.

Când ajunse la baza scărilor, se opri ca să tragă aer în piept până când inima nu îi mai bubui. Până când aceasta își încetini puțin ritmul. S-ar putea să nu se oprească din bubuit până a doua zi. Nu era sigur că mai respirase de când o văzuse pe femeia cu părul cărunt. Lumină! Dacă Egeanin credea că putea controla situația, foarte bine! Dar, Lumină! Ea trebuie să le fi pus funia în jurul grumazului celor două *sul'dame*! Planul ei? Ea avusese dreptate când spusese că nu mai avea timp de pierdut. El o luă la fugă.

Fugi până când simți o durere ascuțită în șold și se împiedică

de o masă turcoaz, incrustată. Se prinse cu mâna de o tapiserie care descria un peisaj de vară ca să nu cadă, iar mătasea cu flori viu colorate se desprinse pe jumătate de cornișa galbenă din marmură. Vaza înaltă și albă din porțelan care se afla pe masă căzu și se făcu țăndări pe gresia albastră și roșie, iar zgomotul răzbătu de-a lungul coridorului. După aceea, începu să șchiopăteze. Însă șchiopăta mai repede decât ar fi reușit oricine. Dacă cineva ar fi venit să cerceteze cauza acelui zgomot, nu avea să îl găsească pe Mat Cauthon zăbovind acolo sau la două coridoare mai departe.

Șchiopătând tot restul drumului până la apartamentul lui Tylin, străbătu salonul și intră în dormitor înainte să își dea seama că toate lămpile erau aprinse. Focul din șemineul din dormitor fusese reaprins cu așchii din coșul de lemn poleit. Tylin, cu brațele îndoite la spate ca să-și închidă butonii, își ridică privirea când intră el și se încruntă. Rochia ei de călărie verde-închis îi era șifonată. Focul trosni și aruncă scântei în sus, pe horn.

— Nu mă așteptam să te întorci, zise el, încercând să gândească.

Dintre toate posibilitățile la care se gândise că ar putea merge greșit în seara aceea, întoarcerea ei nu se numărase printre acestea. Creierul parcă îi înghețase.

— Suroth a aflat că a dispărut o oaste în Murandy, răspunse Tylin încet, îndreptându-și spatele. Vorbea absentă, acordându-i atenție lui Mat Cauthon doar o fracțiune de secundă. Habar n-am ce oaste sau cum poate dispărea una întreagă, însă a hotărât că trebuie să se întoarcă de îndată. I-am lăsat pe toți ceilalți în urmă și-am venit cât ne-a putut căra de repede pe spinare una dintre fiare. Pe noi două și pe femeia care o mâna. Apoi am poruncit să ni se aducă doi cai și am venit călare singure de la docuri. Ea s-a dus la hanul acela din partea cealaltă a pieței, unde stau toți ofițerii lor, în loc să vină aici. Nu cred că are de gând să doarmă în noaptea asta sau să-l lase pe vreunul dintre ei…

Lăsând cuvintele să atârne în aer, Tylin pluti spre el peste covoare și îi pipăi haina simplă și verde.

— Problema este că atunci când ai o vulpe drept animal de companie, mai devreme sau mai târziu, își amintește că este vulpe, murmură ea. Își ridică ochii aceia mari și negri spre el.

Dintr-odată, își vârî mâinile în părul lui și îi trase capul în jos pentru un sărut care îl făcu să își îndoaie degetele în cizme. Asta este ca să-ți arăt cât de dor îmi va fi de tine, zise ea fără suflare, după ce îi dădu drumul. Fără să i se schimbe expresia de pe față, îl pălmui atât de tare, încât el văzu steluțe argintii dinaintea ochilor. Iar asta este pentru că ai încercat să fugi cât timp am fost plecată. Întorcându-se cu spatele, își trase părul bogat și negru ca pana corbului peste un umăr. Desfă-mi butonii, vulpița mea scumpă. Am ajuns atât de târziu, încât am hotărât să nu le trezesc pe servitoarele mele, dar mi-e imposibil să mi-i desfac cu unghiile astea. Încă o noapte împreună, iar mâine am să te trimit în drumul tău.

Mat își freca obrazul. Femeia i-ar fi putut rupe un dinte! Măcar reușise să-i dea frâu liber gândurilor. Dacă Suroth se afla la hanul Femeia Rătăcitoare, însemna că nu era în Palatul Tarasin ca să vadă ce nu trebuia. Nu îl părăsise norocul încă. Nu trebuia să-și facă griji decât în privința femeii din fața lui. Nu putea merge decât înainte.

— Voi pleca în seara asta, zise el, așezându-și mâinile pe umerii lui Tylin. Iar când o voi face, voi lua cu mine două Aes Sedai din pod. Vino cu mine. Îi voi trimite pe Thom și pe Juilin să-l găsească pe Beslan și...

— Să plec *cu* tine? zise ea mirată, apoi se mișcă și se întoarse cu fața la el. Fața ei mândră era încruntată. Porumbel, nu vreau să devin ibovnica *ta* și n-am de gând să devin o refugiată. Sau să las Altara pe mâinile unui oarecare ales de Seanchani ca să mă înlocuiască. Eu sunt Regina Altarei, să-mi ajute Lumina, și n-am de gând să-mi abandonez țara acum. Chiar vrei să încerci să le eliberezi pe Aes Sedai? Îți urez noroc, dacă asta trebuie să faci – le urez tot binele surorilor –, dar cred c-am să-ți văd capul înfipt într-o țeapă, drăguțule. Ai un cap prea frumos ca să fie retezat și acoperit cu gudron.

El încercă s-o apuce din nou de umeri, însă ea făcu un pas în spate și îi aruncă o privire pătrunzătoare care îl făcu să-și lase mâinile pe lângă corp. El încercă să pară cât mai convingător când vorbi.

— Tylin, am făcut în așa fel încât toată lumea să știe că am de gând să fug și că sunt nerăbdător să plec înainte ca tu să te întorci, pentru ca Seanchanii să știe că tu n-ai avut nicio legătură cu asta, dar acum...

— M-am întors și te-am luat prin surprindere, îl întrerupse ea cu înverșunare, iar tu m-ai legat și m-ai lăsat așa sub pat. Când mă vor găsi dimineața, eu voi fi mânioasă pe tine. Indignată! Ea zâmbi, însă ochii îi străluceau, căci nu era departe de a fi indignată, indiferent ce spusese despre vulpi și despre a-l trimite de acolo. Voi pune o recompensă pe capul tău și-i voi spune lui Tuon că te va putea cumpăra atunci când te va prinde, dacă te mai vrea. Voi fi întruchiparea Celor de Sânge în furia mea. Îmi vor da crezare, rățușcă. I-am spus deja lui Suroth că intenționez să mă rad în cap.

Mat schiță un zâmbet. O credea. Chiar avea de gând să-l vândă dacă era prins. „Femeile sunt ca un labirint printre mărăcini noaptea”, spunea o vorbă din bătrâni, și nici măcar ele nu cunosc calea.

Tylin insistă să supravegheze tot procedeul de legare. Părea să se mândrească cu el. Trebuia să fie legată cu fâșii tăiate din poalele ei, ca și când l-ar fi luat prin surprindere și fusese învinsă. Nodurile trebuiau să fie strânse, astfel încât ea să nu poată scăpa oricât s-ar fi zbătut, ba chiar se luptă cu ele odată ce acestea fuseseră strânse, zvârcolindu-se suficient de tare, încât părea că încerca să se elibereze cu adevărat. Poate chiar încerca; strânse din buze când nu reuși. Gleznele și încheieturile trebuiau să îi fie legate laolaltă la spate, iar grumazul să-i fie legat cu o lesă de unul dintre picioarele patului, astfel încât să nu se poată târî pe pardoseală și să iasă pe coridor. Firește, nu va putea striga nici după ajutor. Atunci când el îi vârî în gură cu blândețe una dintre batistele ei din mătase și legă o alta peste, ea zâmbi, însă ochii îi erau înverșunați. Un labirint prin mărăcini noaptea.

— Îmi va fi dor de tine, zise el încet când o împinse sub pat. Spre mirarea lui, își dădu seama că era adevărat. Lumină!

El își luă în grabă mantia, mănușile și sulița, apoi stinse lămpile înainte să plece. Femeile puteau prinde în labirintul acela un bărbat înainte ca el să-și dea seama.

Coridoarele erau pustii și tăcute, în afară de zgomotul făcut de cizmele lui în timp ce înainta șchiopătând, însă orice sentiment de ușurare pe care îl simțea dispăru atunci când ajunse în anticamera din curtea grajdului.

Singurul lampadar aprins arunca în continuare acea lumină pâlpâitoare pe tapiseriile înflorate, însă Juilin și femeia lui nu

erau acolo, nici Egeanin și ceilalți. În timpul pe care îl petrecuse cu Tylin, aceștia ar fi trebuit să îl aștepte. Dincolo de coloanele pasarelei, ploaia măruntă cădea ca o perdea neagră ce ascundea totul. Să se fi dus la grajduri? Egeanin părea să-i schimbe planul ori de câte ori avea chef.

Bombănind, își strânse mantia pe lângă corp și se pregăti să o ia spre grajduri prin ploaia torențială. În seara aceea, ajunsese la capătul răbdării în ceea ce le privea pe femei.

— *Chiar* ai de gând să pleci. Nu pot îngădui asta, Jucărie.

Înjurând, se roti pe călcâie și se trezi față în față cu Tuon, a cărei față întunecată și severă se zărea în spatele vălului lung și transparent. Cerculețul îngust care îi ținea vălul pe capul ras era un amestec de nestemate roșii și perle, care costau o avere împreună cu cingătoarea lată bătută în nestemate care îi înconjura mijlocul și cu colierul lung de la gât. Bun moment de a observa podoabele, oricât de prețioase ar fi fost! De ce era trează, Lumină? Sânge și cenușă, dacă dădea fuga ca să le strige gărzilor să îl oprească...!

Disperat, el își întinse mâna ca s-o apuce pe fata zveltă, însă aceasta se desprinse din strânsoarea lui și îi aplică o lovitură puternică care mai că îi amorți încheietura mâinii și îi aruncă *ashandarei*. El se așteptă ca s-o ia la fugă, însă ea continua să îl lovească cu pumnul și cu mâinile de parcă ar fi fost tăișuri de topor. El era iute de mână, cel mai iute din câți văzuse Thom, după spusele bătrânului menestrel, însă nu reușea decât să-i pareze loviturile, nu să o și înșface. Dacă n-ar fi încercat din răsputeri să o împiedice să-i rupă nasul – sau altceva, poate; loviturile ei erau foarte puternice pentru o creatură atât de firavă –, lui i s-ar fi părut amuzantă întreaga situație. Deși o domina, deși nu avea cu mult peste înălțimea medie, ea îl ataca cu o furie concentrată, ca și când ar fi fost mai înaltă și mai puternică și se aștepta să îl copleșească. Dintr-un anume motiv, după câteva clipe, pe buzele ei pline apăru un zâmbet, iar dacă el n-ar fi cunoscut-o, ar fi zis că acei ochi mari și lichizi aveau o strălucire de încântare. A se gândi într-un astfel de moment cât de frumoasă era femeia era la fel de rău ca a încerca să pună un preț pe podoabele ei, arză-l-ar focu'!

Dintr-odată, ea se îndepărtă de el plutind, folosindu-și ambele mâini ca să își aranjeze cerculețul de nestemate care îi ținea vălul. Cu siguranță, pe fața ei nu se citea deloc încântarea.

Expresia ei trăda doar concentrare. Proptindu-și picioarele cu grijă, fără să-și ia măcar o dată ochii de la fața lui, începu să își strângă încet cu mâinile poalele albe și plisate, ridicându-le puțin deasupra genunchilor.

El nu înțelegea de ce ea nu strigase încă după ajutor, însă știa că ea se pregătea să îl lovească cu piciorul. Ei bine, nu atâta timp cât el avea un cuvânt de spus în privința asta! Se năpusti asupra ei și totul se petrecu simultan. Durerea ascuțită pe care o simți în șold îl făcu să se lase într-un genunchi. Tuon își ridică poalele aproape până la șolduri și lovi cu piciorul cu ciorap alb peste capul lui, când, brusc, fu ridicată în aer.

Se gândi că el trebuia să fie la fel de mirat văzându-l pe Noal cuprinzând-o cu brațele pe fată cum era ea să vadă acele brațe încolăcite în jurul ei, însă reacționă mai repede decât ea. Când, în cele din urmă, ea își deschise gura ca să strige, Mat se ridică în picioare și începu să îi îndese vălul între dinți, azvârlind pe jos dintr-o lovitură cerculețul bătut în nestemate. Ea nu coopera așa cum o făcuse Tylin. Dacă n-ar fi apucat-o strâns de falcă, ea și-ar fi înfipt dinții în degetele lui. Sunete furioase îi ieșeau din gâtlej, iar în ochii ei se citea o furie atât de mare cum nu se citise nici în timpul celor mai înverșunate atacuri ale ei. Ea se zbătea în brațele lui Noal, dând din picioare, însă bătrânul zdrențuros reuși să își mute greutatea din brațe, astfel încât putu să evite fiecare lovitură de călcâi a ei. Zdrențuros sau nu, nu părea să-i fie greu să o imobilizeze.

— Ai adeseori astfel de probleme cu femeile? îl întrebă el cu blândețe, oferindu-i un zâmbet știrb.

Purta mantie, iar bocceaua cu hainele îi era legată pe spate, peste ea.

— Întotdeauna, răspunse Mat cu amărăciune, gemând când fu nimerit cu genunchiul în șoldul bolnav.

Reușind să-și desfacă eșarfa de la gât cu o mână, el o folosi ca să prindă mai bine vălul din gura lui Tuon cu prețul unui deget mare mușcat. Lumină, ce avea să *facă* cu ea?

— N-am știut că asta puneai la cale, zise Noal, fără să gâfâie, în ciuda faptului că femeia măruntă se zvârcolea în brațele lui, dar, după cum vezi, și eu plec în seara asta. M-am gândit că, peste o zi sau două, locul acesta ar putea deveni neplăcut pentru cineva căruia i-ai oferit găzduire.

– E o decizie înțeleaptă, bombăni Mat.

Ar fi trebuit să se gândească să-l avertizeze pe Noal.

Lăsându-se în genunchi, evită loviturile de picior ale lui Tuon – pe majoritatea – suficient de mult cât s-o apuce de unul. Scoțându-și un cuțit din mânecă, îi tăie tivul rochiei și rupse o fâșie lungă cu care să-i lege gleznele. Îi prinse bine toată practica de mai devreme cu Tylin. Nu era obișnuit să lege femei. Rupând o a doua fâșie de material din poalele ei, culese de pe jos cerculețul bătut în nestemate și se ridică în picioare gemând din cauza efortului, apoi scoase încă un geamăt, mai profund, din cauza ultimei lovituri de picior pe care o primi în șold. Când îi puse cerculețul la loc pe cap, Tuon îl privi fix în ochi. Încetase să se mai zvârcolească, însă nu îi era teamă. Lumină, dacă ar fi fost în locul ei, Mat ar fi făcut pe el.

Într-un final, își făcu apariția și Juilin, cu mantia pe umeri și complet echipat cu sabia lui scurtă și pumnalul de la brâu în teacă și cu toiagul lui subțire din bambus într-o mână. O femeie zveltă, cu părul negru, îmbrăcată în robă groasă și albă de lână pe care sclavii *da'covale* o purtau afară stătea agățată de brațul lui. Era frumoasă, așa îmbufnată cum era, avea buzele roșii, însă era mai în vârstă cu cinci sau șase ani decât se așteptase Mat. Ochii ei mari și negri aveau o căutătură timidă. La vederea lui Tuon, ea țipă și îi dădu drumul lui Juilin de parcă acesta ar fi fost un cuptor încins, apoi se ghemui pe jos, lângă ușă, cu capul pe genunchi.

— A trebuit s-o conving din nou pe Thera să fugim.

Prinzătorul de hoți oftă, aruncându-i o privire îngrijorată. Aceasta fu singura explicație pe care o dădu pentru că întârziase, înainte să își îndrepte atenția spre povara lui Noal. Dându-și pe spate pălăria conică și roșie, care arăta caraghios, se scărpină în cap.

— Ce-o să facem cu ea? întrebă el simplu.

— O lăsăm în grajd, răspunse Mat.

Asta vor face dacă Vanin îi va convinge pe grăjdari să-i lase pe el și pe Harnan să se ocupe de caii mesagerilor care soseau. Până în acel moment, acest lucru păruse doar o măsură de precauție suplimentară, nu neapărat necesară. Până în acel moment.

— În podul cu fân. N-ar trebui să fie găsită până dimineața, când vor coborî fânul cu furca pentru staule.

— Și eu care credeam că vrei s-o răpești.

Noal oftă, puse picioarele legate ale lui Tuon pe jos și se mișcă astfel încât să o apuce de partea superioară a brațelor. Ținându-și capul sus, femeia măruntă refuză cu dispreț să se mai zvârcolească. Chiar dacă avea căluș la gură, pe fața ei se citea limpede disprețul. Refuza să se lupte nu pentru că era în zadar, ci pentru că asta era alegerea ei.

Pe coridorul care ducea spre anticameră răsuna zgomot de pași, care devenea din ce în ce mai puternic. Putea fi Egeanin. Sau, după cum decurgeau evenimentele în seara aceea, puteau fi Gărzile Morții. Ogierii.

Mat le făcu în grabă semn celorlalți să se ascundă în ungherele întunecate, unde nu ar fi fost văzuți de cei care ar fi intrat pe ușă, apoi se duse șchiopătând ca să își ia sulița cu mânerul negru. Juilin o ridică în picioare pe Thera și o trase în partea stângă, unde se ghemui într-un colț, în vreme ce el se propti în fața ei, ținând toiagul în ambele mâini. Părea să fie o armă fragilă, însă prinzătorul de hoți o folosea cu multă îndemânare. Noal o târî pe Tuon în colțul opus al încăperii și își eliberă un braț ca să-și vâre mâna în interiorul hainei, unde-și ținea cuțitele cu tăiș lung. Mat se postă în mijlocul încăperii, cu spatele la noaptea udată de ploaie, ținând sulița *ashandrei* pe verticală, în fața lui. Indiferent cine ar fi intrat în încăpere, el nu se va putea mișca de colo colo, deoarece șoldul îl durea îngrozitor în urma loviturilor de picior încasate de la Tuon. Dacă situația avea să se agraveze, va putea măcar să rănească câțiva oameni.

Când Egeanin intră pe ușă, el se rezemă ușurat de suliță. Cele două *sul'dame* o urmau, cu Domon în urma lor. Mat îi aruncă o singură privire Edesinei. Știu la cine se uita, cu toate că și-o amintea dintr-o zi în care *damanele* erau la plimbare. Era o femeie frumoasă și zveltă, care purta una dintre acele robe cenușii simple și al cărei păr negru i se revărsa până la talie. Edesina privea în jurul ei calmă, în ciuda *a'damului* care o lega de încheietura Setei. O fi fost o Aes Sedai în lesă, poate, dar una încrezătoare că acea prinsoare avea să-i fie scoasă în curând. Teslyn, pe de altă parte, tremura toată de nerăbdare, lingându-și buzele și zgâindu-se la ușa ce dădea spre curtea grajdului. Renna și Seta le mânară repede pe cele două Aes Sedai în spatele lui Egeanin, fără să-și ia ochii de la ușa ce dădea în curtea grajdului.

— A trebuit s-o liniștesc pe *der’sul’damă,* zise Egeanin, de îndată ce intră în încăpere. Sunt foarte protectoare când vine vorba de supusele lor.

Când îi observă pe Juilin și pe Thera, se încruntă; nu existase niciun motiv pentru care să-i spună despre Thera, nu atâta vreme cât era dornică să le ajute pe *damane,* însă era limpede că nu îi plăcea surpriza de a vedea robe din lână.

— Faptul că ea le va vedea pe Seta și pe Renna va schimba câteva lucruri, continuă ea, dar…

Tăcu brusc, de parcă cuvintele i-ar fi fost tăiate cu cuțitul, atunci când dădu cu ochii de Tuon. Egeanin era o femeie palidă, însă deveni și mai palidă. Tuon o privea cu asprime peste căluș, cu ferocitatea unui călău.

— Oh, Lumină! exclamă Egeanin cu o voce răgușită, lăsându-se în genunchi. Nebunule! A pune mâna pe Fiica celor Nouă Luni înseamnă moarte lentă prin tortură!

Cele două *sul’dame* suspinară și îngenuncheară fără șovăire, nu doar trăgându-le pe cele două Aes Sedai cu ele, ci ținând *a’damurile* de zgardă, ca să le oblige să-și lipească frunțile de pardoseală.

Mat gemu ca și când Tuon i-ar fi tras un picior în stomac. Cel puțin așa se simțea. Fiica celor Nouă Luni. Aelfinnul îi spusese adevărul, oricât de mult detesta să îl cunoască. El va muri și va reînvia, dacă n-o făcuse deja. Va renunța la jumătate din lumina lumii ca să salveze lumea și nici nu voia să se gândească ce presupunea asta. Se va însura…

— Ea este soția mea, zise el încet.

Cineva scoase un sunet gutural; el credea că fusese Domon.

— Poftim? țipă Egeanin, întorcându-și capul atât de repede spre el, încât coada ei o plesni peste față ca un bici. El nu s-ar fi gândit că ea *putea* țipa. Nu poți spune asta! Nu *trebuie* să spui asta!

— De ce? vru el să știe. Aelfinnul dădea întotdeauna răspunsurile corecte. Întotdeauna. Ea este soția mea. Afurisita voastră de Fiică a celor Nouă Luni este soția mea!

Toți se holbară la el, în afară de Juilin, care își scoase pălăria și privi în interiorul ei. Domon clătină din cap, iar Noal râse încet. Egeanin rămase cu gura căscată. Cele două *sul’dame* se zgâiau la el ca la un nebun de legat. Tuon îl privea îndelung, însă expresia de pe fața ei era imposibil de citit și ascundea orice

gând ar fi fost în spatele acelor ochi negri. Oh, Lumină, ce-o să se facă? În primul rând, să se pună în mișcare înainte ca…

Selucia intră repede în încăpere, iar Mat gemu. Toți din nenorocitul ăla de Palat aveau să dea buzna înăuntru? Domon încercă s-o înșface, însă ea se feri de el, agitându-se de colo colo. Servitoarea *so'jhin* durdulie, cu părul auriu, nu mai era atât de impunătoare ca de obicei, ci își frângea mâinile și privea în jurul ei de parcă ar fi fost vânată.

— Să-mi fie cu iertare că vorbesc, zise ea cu o voce plină de teamă, dar ce faci e nebunie curată.

Scoțând un geamăt, ea țâșni în față și se lăsă pe vine între cele două *sul'dame* îngenuncheate, punându-și câte o mână pe umărul fiecăreia, ca și când ar fi căutat protecția lor. Ochii ei albaștri nu conteneau să se miște agitați.

— Oricare ar fi prevestirile, totul mai poate fi redresat dacă vei consimți să te retragi.

— Liniștește-te, Selucia, zise Mat pe un ton blajin.

Ea nu se uita la el, însă Mat încerca totuși să o liniștească, în niciuna dintre amintirile lui nu găsi o metodă prin care să știe cum să se ocupe de o femeie isterică. Decât să se ascundă.

— Nimeni nu va fi rănit. Nimeni! Îți făgăduiesc. Liniștește-te acum.

Dintr-un anume motiv, pe fața ei se citi consternarea. Se lăsă în genunchi și își împreună mâinile în poală. Brusc, toată teama ei dispăru, iar ea deveni maiestuoasă ca întotdeauna.

— Îți voi fi supusă atâta vreme cât nu îi vei face vreun rău stăpânei mele. Dacă o vei răni, te voi ucide.

Venind de la Egeanin, aceste cuvinte l-ar fi făcut să șovăie. Venind de la această femeie durdulie, cu obrajii rumeni, scundă chiar dacă era mai înaltă decât stăpâna ei, aceste cuvinte fură ignorate de Mat. Lumina știa că femeile erau periculoase, însă el credea că putea face față slujnicei unei doamne. Cel puțin, nu mai era isterică. Ciudat cum femeile treceau de la o stare la alta.

— Bănuiesc că vrei să le lași pe *amândouă* în podul cu fân? zise Noal.

— Nu, răspunse Mat, privind-o pe Tuon.

Ea îl privea fix, cu aceeași expresie întipărită pe față, pe care el nu o putea citi. Era o femeie măruntă și slabă ca un băiețandru, când lui îi plăceau femeile care aveau carne pe

oase. Era moștenitoarea tronului Seanchan, când aristocratele îi făceau pielea de găină. O femeie care voise să îl *cumpere* și care acum probabil că voia să-i înfigă cuțitul în coaste. Iar ea va fi soția lui. Aelfinnul dădea întotdeauna răspunsurile corecte.

— Le vom lua cu noi, zise el.

Într-un final, pe fața lui Tuon se citi o emoție. Ea zâmbi ca și când ar fi știut brusc un secret. Ea zâmbi, iar el se înfioră. Oh, Lumină, cum se înfioră.

CAPITOLUL 32
Un dram de înțelepciune

Roata de Aur era un han mare, chiar lângă Piața Avharin, cu un salon cu tavanul lung, prevăzut cu grinzi și plin cu mese mici și pătrate. Chiar și la amiază, doar o masă din cinci era ocupată, însă de obicei de vreun negustor străin care ședea față în față cu o femeie în veșminte sobre, cu părul strâns în vârful capului sau adunat în coc la ceafă. Femeile erau și ele negustorese sau cămătărese; în Far Madding, bărbaților le era interzis să se ocupe de cămătărie sau de negoț. Toți străinii din salon erau bărbați, având în vedere că femeile care se numărau printre ei puteau ocupa Salonul Femeilor. Mirosul de mâncăruri din pește și carne de oaie care erau gătite în bucătărie plutea în aer, iar uneori se auzea câte un strigăt de la una dintre mese prin care era chemat unul dintre servitorii care așteptau în partea din spate a încăperii. Altminteri, negustorii și cămătarii vorbeau în șoaptă. Zgomotul ploii de afară era mai puternic.

— Ești sigur? întrebă Rand, luând înapoi desenele unse de la un servitor cu obrajii scofâlciți, pe care îl trăsese într-o parte a încăperii.

— Cred că el este, ștergându-și mâinile de un șorț lung pe

care era brodată o roată de căruță galbenă. Seamănă cu el. Ar trebui să se întoarcă în curând. Bărbatul aruncă o privire peste umărul lui Rand și oftă. Ar fi bine să cumperi ceva de băut sau să pleci. Jupânesei Galiger nu îi place să ne vadă stând la taclale când ar trebui să muncim. Și nu i-ar plăcea deloc să mă audă vorbind despre clienții ei.

Rand aruncă o privire peste umăr. O femeie zveltă, cu un pieptene înalt din fildeș înfipt în cocul negru de la ceafă, stătea sub bolta vopsită în galben care ducea în Salonul Femeilor. După felul în care își plimba privirea prin salon – pe jumătate ca o regină care își supraveghea regatul, pe jumătate ca o fermieră care își supraveghea câmpurile, nemulțumită de lipsa clientelei –, îți puteai da seama că ea era hangița. Când dădu cu ochii de individul cu obrajii scofâlciți și de Rand, se încruntă.

— Vin fiert, zise Rand, dându-i bărbatului câteva monede, gologani pentru vin și un argint pentru informațiile oferite, oricât de îndoielnice ar fi fost.

Trecuse mai bine de o săptămână de când îl omorâse pe Rochaid, iar Kisman scăpase. În tot acest timp, era prima oară când el obținuse mai mult de o simplă ridicare din umeri sau un dat din cap atunci când arătase desenele.

Putea alege dintr-o duzină de mese goale, însă vru să se așeze într-un colț din partea din față a salonului, de unde putea vedea cine intra fără ca el să fie văzut. În timp ce își croia drum printre mese, surprinse frânturi de conversații.

O femeie înaltă și palidă, înveșmântată în mătase verde-închis, îi răspunse bărbatului îndesat, care purta o haină tairenă strânsă pe corp, dând negativ din cap. Cocul ei cenușiu o făcea să semene puțin cu Cadsuane din profil. Bărbatul părea să fie din piatră, însă pe fața lui întunecată se citea îngrijorarea.

— Poți să te liniștești în privința Andorului, Jupâne Admira, zise ea pe un ton blajin. Andoranii vor țipa și vor amenința cu săbiile, dar nu vor ajunge niciodată să se lupte cu adevărat, crede-mă. Cel mai bine pentru dumneata ar fi să păstrezi ruta actuală pentru bunurile tale. Cei din Cairhien îți vor cere taxe de cinci ori mai mari decât cei din Far Madding. Gândește-te la cheltuielile suplimentare.

Tairenul se strâmbă de parcă s-ar fi gândit la asta. Sau s-ar fi întrebat dacă interesele lui coincideau, într-adevăr, cu ale ei.

— Am auzit că trupul era vinețiu și umflat, zise un illianer

zvelt, cu barba albă și haina bleumarin, care ședea la o altă masă. Consiliile, am auzit, au dispus arderea lui.

El își arcui sprâncenele în mod semnificativ și se bătu ușor cu degetul pe partea laterală a nasului ascuțit, care îl făcea să semene cu o nevăstuică.

— Dacă ar fi existat o *molimă* în oraș, Jupâne Azereos, Consiliile ar fi anunțat acest lucru, zise pe un ton calm femeia zveltă care ședea în fața lui.

Cu cei doi piepteni din fildeș cu model elaborat în părul ei strâns, ea era frumoasă ca o vulpiță și calmă ca o Aes Sedai, deși avea câteva riduri în jurul ochilor căprui.

— Chiar îți sugerez să *nu* îți muți negoțul în Lugard. Murandy este o națiune *extrem* de instabilă. Nobilii nu îl vor ajuta *niciodată* pe Roedran să strângă o oaste. Plus că sunt implicate și câteva *Aes Sedai,* după cum sunt sigură că ai aflat. Numai Lumina știe de ce *sunt* în stare.

Illianerul ridică din umeri, stânjenit. Zilele astea, nimeni nu știa sigur de ce erau în stare surorile Aes Sedai – dacă știuse vreodată.

Un kandori cu fire albe în barba-i bifurcată și cu o perlă mare în urechea stângă stătea aplecat spre o femeie voinică, înveșmântată în mătase de un cenușiu-închis, care își purta părul negru strâns în coc în creștetul capului.

— Am auzit că Dragonul Renăscut a fost încoronat Regele Illianului, Jupâneasă Shimel. Când se încruntă, fruntea lui se încreți și mai tare. Având în vedere proclamația Turnului Alb, mă gândesc să-mi trimit primăvara căruțele de-a lungul râului Erinin spre Tear. Drumul Râului o fi o rută mai dificilă, însă Illian nu se dă în vânt după blănuri ca să vreau să-mi asum atât de multe riscuri.

Femeia voinică zâmbi. Un zâmbet foarte mic pentru o față atât de rotundă.

— Mi s-a spus că bărbatul a fost văzut deja în Illian de când a acceptat coroana, Jupâne Posavina. Oricum, Turnul se va ocupa de el, dacă n-a făcut-o deja, iar azi-dimineață am primit vești că Stânca din Tear se află sub asediu. Nu cred că acest context îți va deschide o piață pentru blănuri, nu? Nu, Tear nu este locul potrivit ca să eviți riscurile.

Încrețiturile de pe fruntea Jupânului Posavina se adânciră.

Când ajunse la o măsuță din colț, Rand își aruncă mantia pe

spătarul scaunului și se așeză cu spatele la perete, ridicându-și gulerul. Individul cu obrajii scofâlciți îi aduse o cupă din cositor cu vin fierbinte și aromat, îi mulțumi în șoaptă pentru argint și plecă în grabă, fiind chemat de cineva de la o altă masă. Două șemineuri mari amplasate de o parte și de cealaltă a salonului încălzeau aerul, însă dacă cineva observă că Rand își păstră mănușile pe mâini, nu îi mai aruncă o a doua privire. El se prefăcea că se uita la cupa de vin de pe masă, pe care o ținea între mâini, în vreme ce era atent la ușa care dădea înspre stradă.

Majoritatea frânturilor de conversație pe care le auzi nu îl interesau prea mult. Mai auzise și altele, iar uneori știa mai mult decât oamenii la ale căror conversații trăgea cu urechea. Elayne era de acord cu femeia palidă, de pildă, și trebuia să cunoască Andorul mai bine decât orice negustor din Far Madding. Însă vestea că Stânca se afla sub asediu era nouă. Totuși, nu era nevoie ca el să-și bată capul cu asta, încă. Stânca nu cedase niciodată, decât sub asediul lui, iar el știa că Alanna se afla undeva în Tear. O simțise făcând un salt dintr-un loc aflat la nord de Far Madding spre un loc ce se găsea mult mai la nord, apoi, o zi mai târziu, spre un loc mai îndepărtat, spre miazăzi și răsărit. Ea se afla suficient de departe încât el să nu își poată da seama dacă ea se găsea în Haddon Mirk sau chiar în orașul Tear. Cu toate acestea, el era încrezător că ea se afla pe undeva, însoțită de alte patru surori în care putea avea încredere. Dacă Merana și Rafela obțineau ce voiau de la Oamenii Mării, puteau obține și de la taireni. Rafela era tairenă, iar asta ar trebui să le fie de ajutor. Lumea putea să se descurce fără el încă puțin. Trebuia.

Un bărbat înalt înfășurat într-o mantie lungă și udă, cu fața ascunsă de glugă, intră din stradă și o luă spre scările din partea din spate a salonului. Rand îl urmări cu privirea. Când începu să urce, bărbatul își dădu pe spate gluga, lăsându-și la vedere părul rar și cărunt și fața palidă, ciupită de vărsat. Nu putea fi cel despre care pomenise servitorul. Nimeni cu vederea bună nu îl putea confunda cu Peral Torval.

Rand privi din nou în cupa cu vin, gândurile lui devenind amare. Min și Nynaeve refuzaseră să mai petreacă un ceas bătând străzile, cum spusese Min, iar el bănuia că Alivia arăta desenele la repezeală. Atunci când făcea asta. Toate trei

ieșiseră din oraș pentru restul zilei, pe dealuri, din câte îi spunea legătura lui cu Min. Ea era foarte încântată despre ceva. Toate trei credeau că Kisman fugise după tentativa eșuată de a-l ucide pe Rand, iar ceilalți renegați fie plecaseră cu el, fie nu îl însoțiseră deloc. De câteva zile bune, ele încercau să îl convingă să plece. Măcar Lan nu renunțase.

„*De ce n-ar putea avea dreptate femeile?*, îi șoptea cu înverșunare Lews Therin în cap. *Orașul ăsta e mai rău ca orice temniță. Aici nu există* Izvor*! De ce-ar vrea să zăbovească aici? De ce ar zăbovi* orice *om întreg la minte? Am putea pleca călare, dincolo de barieră, doar pentru o zi, pentru câteva ceasuri. Lumină, doar pentru câteva ceasuri!* Vocea izbucni într-un râs incontrolabil, dezlănțuit. *Oh, Lumină, de ce am un nebun în cap? De ce? De ce?*”

Mânios, Rand înăbuși vocea lui Lews Therin până când aceasta deveni un zumzet enervant. Se gândise să le însoțească pe femei în plimbarea lor călare, doar ca să simtă Izvorul din nou, deși doar Min păruse entuziasmată. Nynaeve și Alivia nu spuseseră de ce voiau să iasă la plimbare călare când cerul dimineții prevestise ploaia care cădea acum cu găleata afară. Nu era pentru prima oară când plecau. Ca să simtă Izvorul, bănuia el. Să absoarbă din nou Puterea Supremă, fie și pentru scurtă vreme. Ei bine, el putea rezista fără să conducă. Putea suporta absența Izvorului. Putea! Trebuia, ca să îi poată ucide pe bărbații care încercaseră să-l ucidă pe el.

„*Nu acesta este motivul!* strigă Lews Therin, forțând să depășească eforturile lui Rand de a-l face să tacă. *Ți-e teamă! Dacă ți se va face rău atunci când vei încerca să folosești* ter’angrealul *de acces, te-ar putea omorî, sau mai rău! Ne-ar putea omorî pe toți!*”, gemu el.

Vinul se revărsă pe încheietura lui Rand, pătându-i mâneca. Încetă să mai strângă cupa în mână. Obiectul nu era tocmai rotund, iar el nu credea că îl îndoise într-atât încât să se observe. *Nu* îi era teamă! Refuza să se lase mânat de teamă. Lumină, trebuia să moară, în cele din urmă. Acceptase asta.

„Au încercat să mă omoare și vreau să-i văd morți pentru asta, gândi el. Dacă va mai dura o vreme, ei bine, poate că boala va trece până atunci. Arză-te-ar focu’, trebuie să trăiesc până la Ultima Bătălie!” În capul lui, râsul lui Lews Therin răsună încă și mai sălbatic ca înainte.

Un alt bărbat înalt intră țanțoș prin ușa dinspre curtea grajdului, care se afla aproape la baza scărilor din fundul încăperii. Scuturându-și stropii de ploaie de pe mantie, își dădu pe spate gluga și se îndreptă cu pași mari spre Salonul Femeilor. Cu rânjetul de pe buze și cu nasul lui ascuțit și o privire care îi cuprindea disprețuitoare pe ceilalți oameni așezați la mese, bărbatul semăna cu Torval, însă părea cu douăzeci de ani mai în vârstă și cu treisprezece kilograme mai gras. Aruncând o privire prin bolta galbenă, strigă cu o voce ascuțită și pedantă, în care se simțea un pronunțat accent illian.

— Jupâneasă Galiger, de dimineață voi pleca întradevăr. Devreme, așa că mă aștept să nu-mi iei bani pentru ziua de mâine!

Torval era taraboner.

Luându-și mantia, Rand își lăsă cupa de vin pe masă și nu privi în urmă.

Cerul amiezii era cenușiu și rece. Ploaia se mai domolise nițel, dar nu cu mult, și, mânată de vântul puternic ce sufla dinspre lac, alungase mai toți oamenii de pe străzi. El își strângea mantia pe lângă trup cu o mână, mai mult ca să ferească desenele din buzunarul hainei decât să nu se ude, iar cu cealaltă își ținea gluga, ca să nu fie suflată de rafalele de vânt. Stropii de ploaie împrăștiați de vânt îi biciuiau fața ca niște țurțuri de gheață. O lectică trecu pe lângă el, iar cărăușii, al căror păr le atârna ud leoarcă pe spinări, împroșcau cu cizmele apa din bălțile formate pe pietrele cubice. Câțiva oameni își târau picioarele pe străzi, înfășurați în mantiile lor. Mai erau câteva ore de lumină. Trecu pe lângă un han numit Inima Câmpiei fără să intre, apoi pe lângă Cele Trei Doamne din Maredo. Își spunea că de vină era ploaia. Nu era vremea potrivită ca să intre din han în han. Însă știa că se mințea.

O femeie scundă și voinică ce venea pe stradă înfofolită într-o mantie neagră viră brusc spre el. Când aceasta se opri în fața lui și își ridică capul, descoperi că era Verin.

— Așadar, aici erai, zise ea.

Stropii de ploaie îi aterizau pe față, dar nu părea să-i observe.

— Hangița ta credea că te-ai dus pe jos până în Piața Avharin, dar nu era sigură. Mă tem că Jupâneasa Keene nu este prea atentă când vin și pleacă bărbații. Și iată-mă aici, cu condurii și ciorapii uzi leoarcă. Când eram copil, îmi plăcea să mă plimb

prin ploaie, dar, pe parcurs, aceste plimbări și-au pierdut farmecul.

— Cadsuane te-a trimis? o întrebă el, încercând să-și ascundă speranța din glas.

El își păstrase odaia de la hanul Capul Consilierei după plecarea Alannei, astfel încât Cadsuane să-l poată găsi. N-avea să-i stârnească interesul dacă trebuia să îl vâneze din han în han. Mai ales că nu lăsase să se înțeleagă că îl vâna.

— Oh, nu, ea n-ar face niciodată asta! Verin părea mirată de această presupoziție. Mă gândeam că poate ai vrea să afli vestea. Cadsuane a plecat la plimbare cu fetele. Ea se încruntă îngândurată, înclinându-și capul într-o parte. Deși cred că n-ar trebui s-o numesc pe Alivia „fată”. E o femeie interesantă. Mult prea bătrână ca să devină novice, din păcate; oh, da, mare păcat. E captivată de tot ceea ce învață. Cred că s-ar putea să știe toate modalitățile de a distruge ceva cu Puterea, dar, în afară de asta, nu știe mai nimic.

El o trase spre marginea străzii, unde streșinile late ale clădirii cu un singur etaj ofereau oarecare adăpost de ploaie, dar nu și de vânt. Cadsuane era împreună cu Min și cu celelalte? S-ar putea să nu însemne nimic. Mai văzuse și alte Aes Sedai fascinate de Nynaeve și, după spusele lui Min, Alivia era încă și mai puternică.

— Ce veste, Verin? întrebă el repede.

Sora Aes Sedai măruntă și dolofană clipi ca și când ar fi uitat că avea vreo veste, apoi zâmbi brusc.

— Ah, da! Seanchanii! Sunt în Illian. Nu în oraș. Încă nu. N-are rost să pălești la față. Dar au trecut hotarul. Își ridică taberele fortificate de-a lungul coastei și pe uscat. Nu mă prea pricep la chestiuni militare. Întotdeauna sar peste bătălii atunci când citesc o istorie. Dar mi se pare că, indiferent dacă au ajuns în oraș sau încă nu, acesta este ținta lor. Bătăliile tale nu par să-i fi încetinit prea mult. Tocmai de aceea nu citesc despre bătălii. Arareori par să schimbe ceva pe termen lung. Poate doar pe termen scurt. Te simți bine?

El se forță să-și deschidă ochii. Verin îl privea ca o vrăbiuță durdulie. Toate acele lupte, toți acei oameni morți, bărbați pe care îi ucisese el, și nu se schimbase nimic. Nimic!

„*Se înșală*, murmură Lews Therin în capul lui. *Bătăliile pot schimba istoria.* Nu părea mulțumit cu asta. *Problema e că,*

uneori, nu poți spune cum se va schimba istoria decât atunci când este prea târziu.”

— Verin, dacă m-aș duce la Cadsuane, ar vorbi cu mine despre altceva în afară de faptul că manierele mele nu sunt pe placul ei? Doar de asta pare să-i pese.

— Vai de mine! Mă tem că Cadsuane este cam tradiționalistă în unele privințe, Rand. N-am auzit-o niciodată zicându-i unui bărbat că este obraznic, dar… Ea își duse îngândurată degetele la buze o clipă, apoi încuviință din cap, lăsând stropii de ploaie să i se prelingă pe față. Cred că va fi dispusă să asculte ce ai de zis dacă vei reuși să ștergi impresia proastă pe care și-a făcut-o despre tine. Sau să o corectezi cât poți de mult. Puține surori sunt impresionate de titluri sau coroane, Rand, iar Cadsuane este cea mai puțin dintre toate pe care le cunosc eu. Pe ea o interesează mai mult dacă oamenii sunt sau nu proști. Dacă îi poți arăta că nu ești prost, ea te va asculta.

— Atunci spune-i… El inspiră adânc. Lumină, îi venea să-i strângă de gât cu propriile-i mâini pe Kisman și pe Dashiva, pe toți. Spune-i că voi pleca din Far Madding mâine și nădăjduiesc că mă va însoți în calitate de sfătuitoare.

Lews Therin răsuflă ușurat când auzi prima parte; dacă nu ar fi fost decât o voce, Rand ar fi zis că acesta se blocă atunci când auzi a doua parte.

— Spune-i că îi accept condițiile, că îmi cer iertare pentru purtarea mea din Cairhien și că îmi voi da toată silința să am grijă la manierele mele pe viitor.

Rostirea acestor cuvinte abia dacă îl râcâi. De fapt, nițel, însă, dacă Min nu se înșela, el avea nevoie de Cadsuane. Min nu se înșela niciodată când venea vorba de viziunile ei.

— Așadar, ai găsit ce urmărești aici? El se încruntă la Verin, iar ea îi zâmbi și îl bătu ușor pe braț. Dacă ai fi venit în Far Madding crezând că poți să cucerești orașul doar trâmbițând cine ești, ai fi plecat de îndată ce ți-ai fi dat seama că nu poți conduce Puterea aici. Asta înseamnă că vrei să găsești ceva sau pe cineva.

— Poate că am găsit ce-mi trebuie, zise el pe un ton tăios.

Doar că nu ce voia.

— Atunci, vino la Palatul Barsalla de pe Culmi în seara asta, Rand. Oricine îți poate spune cum să ajungi acolo. Chiar sunt convinsă că ea va fi dornică să te asculte. Aranjându-și mantia,

ea păru să observe lâna udă pentru prima oară. Vai de mine. Trebuie să plec și să mă usuc. Îți sugerez să faci la fel.

Dădu să plece, apoi se opri și-i aruncă o privire peste umăr. Ochii ei negri nu clipeau. Dintr-odată, ea nu mai păru deloc zăpăcită.

— Rand, ai putea alege mai rău decât Cadsuane ca sfătuitoare, dar mă îndoiesc că ai putea alege mai bine. Dacă ea va accepta, iar tu nu ești un prost, vei da ascultare sfaturilor ei.

Ea pluti prin ploaie aducând foarte mult cu o lebădă foarte durdulie.

„Uneori, femeia aia mă înspăimântă”, murmură Lews Therin, iar Rand încuviință din cap. Cadsuane nu îl înspăimânta, dar îl făcea să fie cu băgare de seamă. Orice Aes Sedai care nu îi jurase credință îl făcea să fie precaut. În afară de Nynaeve, dar nici de ea nu era întotdeauna sigur.

Ploaia se opri cât timp el parcurse pe jos cei trei kilometri până la hanul Capul Consilierei, însă vântul se întețise, iar táblia de deasupra ușii, pe care era pictat chipul unei femei severe care purta cununa bătută în nestemate a Primei Consiliere, se legăna în balamalele ruginite, care scârțâiau. Salonul era mai mic decât cel de la Roata de Aur, însă lambriurile de pe pereți erau sculptate și lustruite, iar mesele de sub grinzile roșii de pe tavan nu erau atât de îngrămădite. Și bolta ce dădea spre Salonul Femeilor era roșie și gravată cu modele complicate, ca o dantelă, la fel și buiandrugii șemineurilor din marmură albă. La Capul Consilierei, servitorii își țineau părul prins cu agrafe din argint lustruite. Doar doi dintre ei stăteau la vedere, lângă ușa de la bucătărie, iar la mese se aflau trei bărbați, negustori străini care ședeau departe unul de celălalt, fiecare preocupat de cupa lui cu vin. Probabil că erau rivali, având în vedere faptul că, uneori, unul sau altul se foia pe scaunul lui și îi privea încruntat pe ceilalți doi. Unul, un bărbat cărunt, purta o haină de mătase gri-închis, iar un individ zvelt, cu fața aspră, avea în ureche o piatră roșie de mărimea unui ou de porumbel. Capul Consilierei era pe placul negustorilor străini bogați, însă, în prezent, nu erau prea mulți în Far Madding.

Ceasul de pe o poliță din Salonul Femeilor – era un ceas cu cadranul din argint, după spusele lui Min – marcă ora cu un sunet de clopoței în momentul în care intră în salon și, înainte să termine de scuturat stropii de ploaie de pe mantie, intră Lan. De

îndată ce ochii Străjerului îi întâlniră pe cei ai lui Rand, bărbatul clătină din cap. Ei bine, Rand nu se așteptase ca el să-i găsească. Acest lucru putea fi imposibil chiar și pentru un *ta'veren.*

De îndată ce amândoi avură în față cupele cu vin fiert și se așezară pe o bancă lungă și roșie din fața unuia dintre șemineuri, îi spuse lui Lan ce hotărâse și motivul. O parte din motiv. Partea importantă.

— Dac-aș pune mâna pe ei în clipa asta, i-aș omorî și mi-aș încerca norocul fugind, dar uciderea lor nu va schimba nimic. Nu schimbă suficient de mult, se corectă el, privind încruntat flăcările. Pot aștepta încă o zi, sperând că îi voi găsi mâine, timp de mai multe săptămâni. Luni. Doar că lumea nu va aștepta după mine. Am crezut că le voi veni de hac până acum, dar evenimentele se desfășoară mai repede decât m-am așteptat. Doar evenimentele despre care am cunoștință. Lumină, oare ce evenimente se întâmplă despre care eu n-am habar pentru că n-am auzit vreun negustor străin povestind despre ele la o cupă de vin?

— N-ai cum să știi totul mereu, zise Lan încet, iar o parte din ceea ce știi este întotdeauna eronată. Poate chiar cea mai importantă parte. Un dram de înțelepciune provine din a ști asta. Un dram de curaj înseamnă să mergi mai departe oricum.

Rand își întinse picioarele spre foc.

— Nynaeve ți-a spus că ea și celelalte își petrec timpul în compania Cadsuanei? Chiar acum se află la plimbare împreună cu ea.

Sau, mai degrabă, fac cale-ntoarsă. O simțea pe Min apropiindu-se. N-ar trebui să întârzie prea mult. Era în continuare încântată de ceva, un sentiment care ieșea la suprafață, ce era apoi înăbușit ca și când ea ar fi încercat să îl stăpânească.

Lan zâmbi, o raritate atunci când Nynaeve nu era de față, însă nu îi atinse și ochii reci.

— Mi-a interzis să-ți dezvălui acest secret, dar dacă tot ai aflat... Ea și Min au convins-o pe Alivia că, dacă îi vor stârni interesul Cadsuanei, poate vor reuși să o apropie mai mult de tine. Au aflat unde stă și au rugat-o să le învețe.

Zâmbetul îi dispăru, iar fața îi deveni ca de piatră.

— Soția mea a făcut un sacrificiu pentru tine, păstorule, zise

el încet. Sper să nu uiți asta. Deși nu spune nimic, cred că Cadsuane se poartă cu ea ca și când ar fi una dintre Alese, dacă nu o novice. Știi cât de greu i-ar fi Nynaevei să suporte asta.

— Cadsuane se poartă cu toate de parcă ar fi novice, bombăni Rand.

Obraznic? Lumină, cum avea să-i facă față femeii? Totuși, trebuia să găsească o cale. Șezură în tăcere, zgâindu-se la flăcări până când din talpa cizmelor lor începu să se ridice fumul.

Legătura îl avertiză; își întoarse privirea tocmai când Nynaeve intră pe ușa dinspre curtea grajdului, urmată de Min și de Alivia, care își scuturau stropii de ploaie de pe mantii și își netezeau poalele despicate, strâmbându-se la vederea petelor umede de parcă s-ar fi așteptat să poată ieși la o plimbare călare pe vremea asta fără să nu se ude. Ca de obicei, Nynaeve purta *ter'angrealul* bătut în nestemate, cingătoarea și colierul, brățări și inele, precum și acel *angreal* ciudat compus din brățară și inele.

Continuând să se aranjeze, Min se uită la Rand și zâmbi, deloc mirată să-l vadă acolo. Căldura răzbătea de la ea de-a lungul legăturii ca o mângâiere, deși încerca în continuare să-și suprime încântarea. Celorlalte două femei le luă mai mult timp ca să îi observe pe Lan și pe Rand, însă când o făcură, ele îi dădură unui servitor mantiile ca să le ducă sus, în odăile lor, apoi li se alăturară celor doi bărbați lângă foc, întinzându-și mâinile ca să și le încălzească.

— V-a plăcut plimbarea prin ploaie în compania Cadsuanei? întrebă Rand, ducându-și cupa la gură ca să ia o înghițitură zdravănă de vin aromat.

Min își întoarse brusc capul spre el, iar prin legătură se simți o umbră de vinovăție, deși pe fața ei se citea doar indignare. El mai că se înecă atunci când înghiți. Cum de era întâlnirea ei pe ascuns cu Cadsuane vina lui?

— Nu te mai hlizi la Lan, Nynaeve, zise el când reuși să vorbească. Mi-a spus Verin.

Nynaeve își întoarse privirea întunecată spre el, iar Rand clătină din cap. El le auzise pe femei spunând că asta, ce-o mai fi fost și acest „asta”, era întotdeauna din vina bărbatului, dar uneori femeile chiar păreau să creadă asta!

— Îmi pare rău pentru ce a trebuit să îndurați din partea ei din

cauza mea, continuă el, dar nu mai este nevoie s-o faceți. Am rugat-o să fie sfătuitoarea mea. Sau, mai degrabă, am rugat-o pe Verin să îi spună că vreau acest lucru. În seara asta. Cu puțin noroc, ea va pleca cu noi mâine.

El se aștepta la exclamații de ușurare, însă nu asta primi.

— Cadsuane este o femeie remarcabilă, zise Alivia, aranjându-și părul auriu, cu fire albe. În vocea ei răgușită părea impresionată. Este o supraveghetoare strictă și ne poate învăța.

— Uneori, poți vedea pădurea, cap-sec, dacă te lași condus de mână, zise Min, încrucișându-și brațele pe piept. Legătura transmitea aprobarea, însă el nu credea că era pentru hotărârea de a renunța la a le mai da de urmă renegaților. Nu uita că așteaptă să-ți ceri iertare pentru ce s-a întâmplat în Cairhien. Gândește-te la ea ca la o mătușă care nu acceptă prostii și ai să îndrepți lucrurile cu ea.

— Cadsuane nu este atât de rea pe cât pare. Nynaeve se încruntă la cele două femei și își duse mâna spre coada împletită întinsă peste umăr, deși ele nu făcuseră decât să se uite la ea. Ei bine, nu este! Ne vom rezolva… problemele… în timp. Doar de atât va fi nevoie. De puțin timp.

Rand schimbă o privire cu Lan, care ridică ușor din umeri și mai luă o gură de vin. Respiră încet. Nynaeve avea probleme cu Cadsuane, pe care avea să le rezolve în timp, Min vedea în femeie o mătușă severă, iar Alivia, o profesoară strictă. În prima variantă, vor ieși scântei până când problema va fi rezolvată, din câte o știa pe Nynaeve, iar pe celelalte două nu le voia. Însă n-avea încotro. Mai luă o gură de vin.

Bărbații de la mese nu erau suficient de aproape ca să audă decât dacă ea ar fi vorbit tare, însă Nynaeve își coborî vocea și se aplecă spre Rand:

— Cadsuane mi-a arătat ce fac două dintre *ter'angrealurile* mele, zise ea în șoaptă, cu o strălucire de încântare în ochi. Pun rămășag că podoabele pe care le poartă ea sunt tot *ter'angrealuri.* Le-a recunoscut pe ale mele de îndată ce le-a atins. Zâmbind, Nynaeve își pipăi unul dintre cele trei inele de pe mâna dreaptă, cel cu piatră verde-deschis. Știam că acesta va detecta pe cineva care conduce *saidarul* de la o depărtare de cinci kilometri, dacă îl folosesc, dar ea zice că poate detecta și *saidinul.* Ea părea să creadă că acesta ar trebui să îmi arate și locul unde se află, dar nu ne-am dat seama cum.

Întorcându-se cu spatele la șemineu, Alivia pufni zgomotos, dar își coborî și ea vocea atunci când zise:

— Iar tu ai fost satisfăcută atunci când ea n-a reușit! Am citit pe fața ta. Cum te poate satisface neștiința, ignoranța?

— Doar atunci când *ea* nu știe totul, bombăni Nynaeve, aruncându-i o privire dușmănoasă peste umăr femeii mai înalte, însă, după o clipă, zâmbetul îi reveni pe buze. Cel mai important lucru este acesta, Rand. Ea își puse mâinile pe cingătoarea subțire, bătută în nestemate, care îi cuprindea mijlocul. Ea i-a spus „Fântâna”. El tresări, ca și când ceva i-ar fi mângâiat fața, iar ea chicoti. Nynaeve chicoti! *Este* o fântână, zise ea, râzând în spatele mâinii cu care își acoperea gura, sau un butoi. Plină de *saidar.* Nu e cine știe ce, dar nu trebuie decât să o umplu din nou îmbrățișând *saidarul* prin intermediul ei ca și cum ar fi un *angreal.* Nu-i așa că e minunat?

— Minunat, zise el, deloc entuziasmat.

Așadar, Cadsuane se plimba cu *ter’angrealuri* prin păr și, cel mai probabil, cu una dintre aceste „fântâni” printre ele, altminteri nu ar fi recunoscut-o. Lumină, el credea că nimeni nu găsise vreodată *două ter’angrealuri* care să facă același lucru. Întâlnirea cu ea din acea seară ar fi fost suficient de rea și fără să știe că ea putea conduce Puterea, chiar și acolo.

Tocmai vroia să îi ceară lui Min să îl însoțească, când Jupâneasa Keene își făcu apariția, agitată. Cocul alb din creștetul capului îi era atât de strâns, încât ai fi zis că încerca să își întindă pielea de pe față. Ea aruncă o privire bănuitoare și dezaprobatoare în direcția lui Rand și a lui Lan și își țuguie buzele, ca și cum s-ar fi gândit cu ce greșiseră aceștia. O văzuse aruncându-le aceeași privire negustorilor care ședeau la han. La bărbați. Dacă odăile n-ar fi fost atât de confortabile și mâncarea atât de gustoasă, n-ar fi avut niciun client.

— Asta a fost adusă pentru soțul tău azi-dimineață, Jupâneasă Farshaw, zise ea, întinzându-i lui Min o scrisoare sigilată cu o picătură neglijentă de ceară roșie. Iar o femeie a întrebat de el.

— Verin, zise repede Rand, ca să împiedice alte întrebări și să scape de femeie.

Cine știa că era acolo, ca să-i trimită o scrisoare? Cadsuane? Unul dintre Asha’manii care o însoțeau? Poate una din celelalte surori? El privi încruntat la hârtia împăturită din mâna lui Min, așteptând cu nerăbdare să plece hangița.

Min strâmbă din buze și se străduia atât de mult să se uite la el, încât Rand știu că el o făcea să zâmbească. Amuzamentul ei răzbătea prin legătură.

— Mulțumesc, Jupâneasă Keene. Verin este o prietenă.

Femeia își ridică și mai mult bărbia aceea ascuțită.

— Dacă mă întrebi pe mine, Jupâneasă Farshaw, atunci când ai un soț chipeș, trebuie să fii cu ochii în patru și la prietenele tale.

În timp ce o privea pe femeie mărșăluind spre bolta roșie, ochii lui Min scânteiau, plini de o veselie care se simțea prin legătură. Abia se abținea să nu izbucnească în râs. În loc să-i dea scrisoarea lui Rand, rupse sigiliul cu degetul mare și desfăcu scrisoarea, întocmai ca un băștinaș al acestui oraș nebun.

Se încruntă ușor în timp ce citea, însă o sclipire scurtă în legătură fu singurul avertisment pe care el îl primi. Mototolind scrisoarea, se întoarse spre șemineu; el sări de pe băncuță ca să i-o smulgă din mână înainte ca ea să apuce să o arunce în foc.

— Nu fi prost, zise ea, apucându-l de încheietură. Se uită la el cu o privire serioasă în ochii ei mari și negri. El nu simți prin legătură decât o intensitate sumbră. Nu fi prost, te rog.

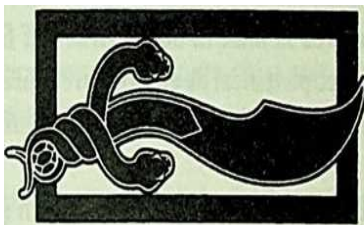
— I-am făgăduit lui Verin că voi încerca să nu fiu, zise el, însă Min nu zâmbi.

El netezi hârtia pe piept. Scrisul de mână era înghesuit, iar el nu îl recunoscu. Plus că nu exista semnătură.

> Știu cine ești, și îți doresc tot binele, dar mai doresc și să te văd plecat din Far Madding. Dragonul Renăscut lasă moarte și distrugere în urma lui. Acum știu și de ce te afli aici. L-ai ucis pe Rochaid, iar Kisman este și el mort. Torval și Gedwyn ocupă ultimul etaj de deasupra prăvăliei unui cizmar pe care îl cheamă Zeram, de pe Strada Crapul Albastru, chiar deasupra Porții Illian. Ucide-i și pleacă, lasă Far Madding în pace.

Ceasul din Salonul Femeilor semnală o nouă oră. Mai rămâneau câteva ceasuri de lumină, înainte ca el să o întâlnească pe Cadsuane.

CAPITOLUL 33
Strada Crapul Albastru

Min ședea cu picioarele încrucișate pe pat, deși nu era o poziție la fel de confortabilă în rochie de călărie cum era în pantaloni, și își trecea unul dintre cuțite printre degete. Era o îndemânare absolut inutilă, îi spusese Thom, dar, uneori, atrăgea privirile oamenilor și îi făcea atenți fără a fi nevoie să facă mai mult. Rand stătea în mijlocul odăii, ținând în aer sabia în teacă și cercetând cu atenție tăieturile pe care le făcuse în legătura-păcii, fără să-i acorde ei nici cea mai mică atenție. Capetele de Dragon de pe dosul palmelor lui aveau o strălucire, roșu și auriu metalic.

— Recunoști că trebuie să fie o capcană? mârâi ea. Lan recunoaște. Până și o capră pe jumătate oarbă din Seleisin are mai multă minte să nu cadă în capcană! „Numai proștii sărută viespi sau își bagă mâna în foc!”, cită ea.

— O capcană nu este cu adevărat capcană dacă știi că se află acolo, zise el absent, îndoind puțin capătul unuia dintre firele separate ca să îl alinieze cu perechea lui. Dacă știi că se află acolo, poate vei găsi o cale să o folosești astfel încât să nu pară că este defel o capcană.

Ea azvârli cuțitul cu toată forța. Acesta zbură prin fața lui și se împlântă tremurând în ușă, apoi ea tresări ușor când își aminti ce se întâmplase data trecută când făcuse asta. Ei bine, de astă dată, ea nu stătea întinsă peste el, iar, din păcate, Cadsuane nu avea să intre în odaie. Arză-l-ar focu’ pe bărbat! Acel amestec pietrificat de emoții din capul ei nici măcar nu fremătă atunci când cuțitul trecu prin fața lui. Nici măcar nu tresări!

— Chiar dacă doar îi vei vedea pe Gedwyn și pe Torval, știi prea bine că ceilalți vor sta ascunși acolo. Lumină, ar putea avea cincizeci de mercenari pregătiți de atac!

— În Far Madding? El nu se mai uită la cuțitul înfipt în ușă, ca să clatine negativ din cap și să cerceteze din nou cu atenție legătura-păcii. Mă îndoiesc că există doi mercenari în tot orașul, Min. Crede-mă, n-am de gând să mă las ucis. Dacă nu voi găsi o cale să declanșez capcana fără să fiu prins în ea, nici n-am să mă apropii de ea.

El nu avea pic de teamă! Și pic de rațiune! Nu intenționa să se lase ucis, de parcă cineva și-ar fi dorit asta în mod intenționat!

Dându-se jos de pe pat, ea deschise sertarul noptierei doar atât cât să scoată biciul pe care Jupâneasa Keene îl punea în fiecare odaie, chiar dacă le închiria și străinilor. Obiectul era lung cât brațul ei și gros cât mâna sa. La un capăt era prevăzut cu un mâner din lemn, iar capătul celălalt era despicat în trei fâșii.

— Poate că, dacă am să-ți aplic câteva lovituri, ai să revii cu picioarele pe pământ ca să vezi realitatea! țipă ea.

În acel moment, Nynaeve, Lan și Alivia intrară în odaie. Nynaeve și Lan purtau mantii, iar Lan avea sabia la șold. Nynaeve își scosese toate podoabele în afară de o brățară cu nestemate și cingătoarea cu pietre prețioase, Fântâna. Lan închise ușa încet. Nynaeve și Alivia o priveau pe Min, care ținea biciul deasupra capului.

Ea îl aruncă repede pe covorul cu motive florale și îi trase un șut cu partea laterală a piciorului, trimițându-l sub pat.

— Nu pricep de ce-l lași pe Lan să facă asta, Nynaeve, zise ea pe un ton cât se poate de ferm.

Însă, la acel moment, nu era chiar atât de ferm. De ce oamenii intrau *întotdeauna* într-o încăpere la momentul nepotrivit?

— Uneori, o soră trebuie să aibă încredere în judecata Străjerului ei, răspunse Nynaeve pe un ton rece, trăgându-și mănușile pe mâini.

Fața ei semăna cu a unei păpuși din porțelan, deoarece nu trăda nicio emoție. Oh, era Aes Sedai până în măduva oaselor.

„Nu este Străjerul tău, este soțul tău, vru să spună Min, și poți să îl însoțești ca să ai grijă de el. Nu știu dacă Străjerul meu se va căsători *vreodată* cu mine și m-a amenințat că mă va lega fedeleș dacă voi încerca să merg cu el!” Nu că ea s-ar fi împotrivit prea mult. Dacă el avea de gând să fie prost făcut

grămadă, existau moduri mai bune de a-l salva decât să încerci să împlânți cuțitul în cineva.

— Dacă vrei să facem asta, păstorule, zise Lan pe un ton sever, ar fi mai bine să plecăm cât mai este lumină afară.

Ochii lui albaștri păreau mai reci ca niciodată și aspri ca o piatră. Nynaeve îi aruncă o privire îngrijorată care aproape că o făcu pe Min să o compătimească. Aproape.

Rand își prinse centura cu sabia peste haină, apoi își puse mantia pe umeri, gluga atârnându-i pe spate, și se întoarse spre ea. Fața lui era la fel de aspră ca a lui Lan, iar ochi albaștri-cenușii aproape la fel de reci, însă în capul ei acea piatră încremenită ardea brăzdată de vene aurii. Ea vru să își vâre mâinile în părul lui vopsit în negru, care aproape că îi ajungea până la umeri și să îl sărute, indiferent cât de mulți oameni i-ar fi privit. În schimb, își încrucișă brațele pe piept și își ridică bărbia, arătându-și limpede dezaprobarea. Nici ea nu voia ca el să-și găsească moartea aici și nu avea de gând să îl lase să creadă că va ceda doar pentru că el era încăpățânat.

El nu încercă să o îmbrățișeze. Dând din cap de parcă ar fi înțeles, își luă mănușile de pe măsuța de lângă ușă.

— Mă voi întoarce cât voi putea de repede, Min. Apoi vom merge la Cadsuane.

Acele vene aurii continuară să strălucească chiar și după ce el ieși din odaie, urmat de Lan.

Nynaeve se opri, ținând ușa.

— Voi avea grijă de amândoi, Min. Alivia, rămâi cu ea și ai grijă să nu facă ceva necugetat.

Atitudinea ei era una controlată și demnă, ca a unei Aes Sedai. Asta până când aruncă o privire pe coridor.

— Arză-i-ar focu’! țipă ea. Pleacă!

Apoi o luă la fugă, lăsând ușa întredeschisă.

Alivia o închise.

— Vrei să jucăm un joc ca să ne treacă timpul, Min? Traversând odaia, se așeză pe scăunelul din fața șemineului și scoase o bucată de sfoară din săculețul de la brâu. Jocul cu sfoara?

— Nu, mulțumesc, Alivia, zise Min și mai că îi veni să dezaprobe din cap când simți nerăbdarea din vocea femeii.

Poate că Rand era mulțumit în legătură cu ceea ce urma să facă Alivia, însă Min își pusese în gând să o cunoască, iar ceea

ce descoperise era uimitor. La suprafață, fosta *damană* era o femeie matură care părea să fi ajuns deja la vârsta mijlocie, căci era severă, aprigă, ba chiar intimidantă. Cu siguranță, ea reușea să o intimideze pe Nynaeve. Arareori se întâmpla ca Nynaeve să spună „te rog” cuiva, cu excepția Aliviei. Însă ea fusese făcută *damană* la vârsta de paisprezece ani, iar plăcerea ei de a se juca jocuri de copii nu era singurul lucru ciudat care o caracteriza.

Min și-ar fi dorit să existe un ceas în odaie, deși singurul han pe care și-l putea imagina având un ceas în fiecare odaie ar fi fost un han pentru regine și regi. Plimbându-se de colo colo sub privirea atentă a Aliviei, număra secundele în gând, încercând să calculeze cât timp le va lua lui Rand și celorlalți să se îndepărteze de han. După ce hotărî că trecuse suficient de mult timp, își luă mantia din dulap.

Alivia se repezi și-i blocă accesul la ușă, cu mâinile în șolduri, iar expresia de pe fața ei nu avea nimic copilăresc.

— N-ai să mergi după ei, îi zise ea pe un ton ferm. Vei pricinui doar necazuri, iar eu n-am de gând să îngădui una ca asta.

Cu ochii aceia albaștri și cu părul acela auriu, coloritul ei era neinspirat. Îi aducea aminte lui Min de mătușa ei Rana, care părea să știe întotdeauna când făceai vreo prostie și care avea întotdeauna grijă să n-o repeți.

— Îți mai amintești discuțiile noastre despre bărbați, Alivia? Cealaltă femeie se înroși ca racul, iar Min se grăbi să adauge: Mă refer la cea despre cum aceștia nu gândesc întotdeauna cu creierul.

Ea le auzise adeseori pe femei insinuând că alte femei nu știau nimic despre bărbați, însă nu cunoscuse niciuna dintre acestea până când o întâlnise pe Alivia. Ea chiar nu știa nimic!

— Rand o să aibă suficiente necazuri și fără mine. *Eu* o voi găsi pe Cadsuane, iar dacă vei încerca să mă oprești… își ridică pumnul.

Alivia o privi îndelung, încruntată. În cele din urmă, ea spuse:

— Stai să-mi iau mantia și te voi însoți.

Pe Strada Crapul Albastru nu se vedeau nici lectici și nici servitori în livrele. Nicio trăsură nu ar fi încăput pe acea străduță îngustă și șerpuitoare. Prăvălii și case din piatră, cu acoperișuri

de ardezie, erau înșirate de-a lungul străzii. Majoritatea aveau două etaje, uneori îngrămădite unele într-altele, alteori despărțite de o mică alee. Pietrele cubice erau alunecoase din cauza ploii, iar vântul rece încerca să-i smulgă mantia lui Rand, însă oamenii ieșiseră din nou pe stradă și își vedeau de treburile lor. Trei Gărzi ale Străzii, una ținând un lasou pe umăr, se opriră și aruncară o privire spre sabia lui Rand, apoi își văzură mai departe de drum. Nu departe, pe partea cealaltă a străzii, clădirea care găzduia prăvălia cizmarului Zeram se ridica înaltă cât trei etaje, fără a pune la socoteală podul de sub acoperișul ascuțit.

Un bărbat deșirat, cu bărbia mică, aruncă gologanul lui Rand în săculețul lui, apoi, cu ajutorul unei bucăți subțiri de lemn, luă o plăcintă cu carne rumenită de pe grătarul cu cărbuni din taraba lui. Fața îi era ridată, haina neagră, zdrențuită, iar părul lung și cărunt îi era legat cu un șnur din piele. Își aruncă ochii spre sabia lui Rand, apoi privi repede în altă parte.

— De ce întrebi de cizmar? Aici e cea mai gustoasă carne de oaie. Zâmbetul lui cu toți dinții făcu să îi dispară bărbia și, dintr-odată, ochii lui părură foarte vicleni.

— Nici Prima Consilieră nu mănâncă mai bine.

„*Pe vremea când eram băiat, plăcintele cu carne se numeau pateuri*, murmură Lews Therin. *Le cumpăram de la țară și...”*

Jonglând cu plăcinta dintr-o mână în cealaltă, deoarece simțea fierbințeala prin mănuși, Rand îl întrerupse pe bărbat:

— Vreau să știu cum e omul care-mi croiește cizmele. E bănuitor când vine vorba de străini, de pildă? Un om nu face treabă prea bună atunci când te privește cu suspiciune.

— Da, Jupâneasă, zise individul fără bărbie, plecându-și capul în fața unei femei voinice, cu părul cărunt, și uitându-se pieziș la ea. Învelind patru plăcinte cu carne într-o bucată de hârtie aspră, îi întinse pachetul femeii înainte să-i ia banii. E o plăcere, Jupâneasă. Lumina să strălucească asupra ta.

Femeia se îndepărtă legănându-se fără să rostească un cuvânt, ținând plăcintele învelite în hârtie sub mantie, iar bărbatul se strâmbă cu amărăciune în urma ei înainte să-și îndrepte din nou atenția spre Rand.

— Zeram nu-i bănuitor din fire, iar dac-ar fi, Milsa nu i-ar îngădui asta. Este nevasta lui. De când s-a căsătorit și ultimul lor copil, Milsa închiriază ultimul etaj. Ori de câte ori găsește pe

cineva care nu-i deranjat să stea încuiat acolo peste noapte. El râse. Milsa a tocmit pe cineva să monteze scări până la cel de-al treilea etaj, ca să existe intimitate, dar n-a vrut să plătească să-i taie o nouă ușă în perete, așa că scările coboară în prăvălie, iar ea n-are suficientă încredere ca să lase ușa descuiată peste noapte. Ai de gând să mănânci plăcinta aia sau doar te uiți la ea?

Mușcând repede din ea, Rand își șterse sosul fierbinte care i se prelinse pe bărbie și se duse să se adăpostească sub streașina prăvăliei mici a unui cuțitar. Pe stradă, mai erau și alți oameni care înfulecau din mers mâncarea cumpărată de la vânzătorii ambulanți: plăcinte cu carne sau pește prăjit, sau boabe prăjite de mazăre în conuri din hârtie. Trei sau patru bărbați la fel de înalți ca el și două sau trei femei la fel de înalte ca majoritatea celorlalți bărbați de pe stradă puteau fi Aieli. Poate că individul fără bărbie nu era pe-atât de șiret pe cât părea sau poate că era doar faptul că Rand nu mai mâncase nimic de la micul dejun, însă își dădu seama că voia să înfulece plăcinta aceea și să mai cumpere una. Dar se strădui s-o mănânce încet. Zeram părea să aibă o afacere prosperă. Un flux constant de oameni intrau în prăvălia lui, majoritatea ducând o pereche de cizme la reparat. Chiar dacă îi lăsa pe vizitatori să urce la etaj fără să trimită vorbă înainte, îi putea identifica mai târziu.

Dacă renegații închiriaseră ultimul etaj de la soția cizmarului, faptul că erau încuiați acolo peste noapte nu i-ar fi încurcat prea mult. Spre miazăzi, o alee despărțea prăvălia cizmarului de o casă cu un etaj – un salt periculos dar în partea cealaltă, o clădire cu două etaje, cu atelierul unei croitorese la parter, era lipită de prăvălia cizmarului. Clădirea lui Zeram nu avea ferestre decât în partea din față; în spate, exista o altă alee, pentru scoaterea gunoiului, pe care Rand o cercetase deja. Trebuia să existe un alt acces spre acoperiș, în caz că acesta avea nevoie de reparații. De acolo, saltul pe acoperișul atelierului croitoresei era mai puțin periculos, apoi mai trebuia să străbați alte trei acoperișuri până să ajungi la o altă clădire joasă, prăvălia unui lumânărar, de unde puteai sări cu ușurință pe stradă sau pe o alee din spatele clădirilor. Riscul nu era prea mare noaptea, nici chiar ziua, dacă te țineai departe de stradă sau erai atent la patrulele Gărzilor atunci când voiai să cobori. După felul în care

cotea Strada Crapul Albastru, cele mai apropiate turnuri de veghe nu se vedeau.

Când zări doi bărbați apropiindu-se de prăvălia cizmarului, Rand se întoarse și se prefăcu că se uită la vitrina cu rame scorojite a prăvăliei cuțitarului, unde erau expuse foarfeci și cuțite prinse de un panou. Unul din bărbați era înalt, deși nu la fel ca un Aiel. Glugile mari le ascundeau fețele, însă niciunul nu avea asupra lui o pereche de cizme și, deși își țineau mantiile cu ambele mâini, vântul le flutura partea din spate suficient cât să lase la vedere vârfurile săbiilor vârâte în teci. O rafală de vânt îi suflă gluga de pe cap bărbatului mai scund, iar el și-o trase la loc pe ochi, însă nu înainte ca răul să fie făcut. Charl Gedwyn prinsese obiceiul de a-și purta părul strâns la ceafă cu o agrafă din argint, prevăzută cu o nestemată mare și roșie, însă rămăsese un bărbat cu fața aspră și privire sfidătoare. Prezența lui Gedwyn făcea ca bărbatul celălalt să fie Torval. Rand era gata să pună rămășag. Niciunul dintre ceilalți nu era la fel de înalt.

Așteptând până cei doi intraseră în prăvălia lui Zeram, Rand își linse câteva firimituri unsuroase de pe mănuși și se duse în căutarea Nynaevei și a lui Lan. Îi găsi înainte să ajungă la cotitura străzii, moment în care pierdu din vedere prăvălia cizmarului. Prăvălia lumânărarului pe care el o identificase ca o cale de a coborî de pe acoperișuri se afla puțin mai în spate. De la ea pornea o alee, pe lateral. În față, străduța îngustă cotea în direcția cealaltă. La mai puțin de cincizeci de pași mai încolo, văzu un turn de veghe în care se afla o Gardă a Străzii, însă o altă clădire de trei etaje, prăvălia unui tâmplar care împărțea aleea cu lumânărarul, îi bloca vederea. Nu mai vedea celelalte acoperișuri.

— O jumătate de duzină de oameni i-au recunoscut pe Torval și pe Gedwyn, dar nu și pe ceilalți, zise Lan.

El vorbea în șoaptă, deși niciun trecător nu le aruncă mai mult de o privire celor trei. Vederea a doi bărbați care purtau săbii pe sub mantii era suficientă să facă pe oricine care îi observa să grăbească puțin pasul.

— Măcelarul din josul străzii zice că cei doi cumpără carne de la el, zise Nynaeve, dar niciodată mai multă decât pentru două persoane.

Ea se uită pieziș la Lan ca și când răspunsul ei era adevărata

dovadă.

— I-am văzut, zise Rand. Acum sunt înăuntru. Nynaeve, ne-ai putea ridica pe mine și pe Lan pe acoperișul de pe aleea din spatele clădirii?

Nynaeve se încruntă spre clădirea lui Zeram, frecând cu o mână cingătoarea de la mijloc.

— Aș putea, câte unul pe rând, zise ea într-un final. Dar va fi nevoie de mai mult de jumătate din puterea Fântânii. Nu voi putea să vă dau și jos.

— E suficient să ne ridici, îi spuse Rand. Vom trece peste acoperișuri și vom coborî chiar lângă prăvălia lumânărarului.

Ea se împotrivi, bineînțeles, în timp ce străbătură împreună strada spre prăvălia cizmarului. Nynaeve se împotrivea întotdeauna unei idei care nu îi aparținea ei.

— Ar trebui să vă ridic pe acoperiș și să aștept cu mâinile-n sân? bombăni ea, privind atât de încruntată în stânga și în dreapta, încât trecătorii se fereau de ea la fel de mult ca de cei doi bărbați care o flancau, cu sau fără săbii. Își scoase mâna de sub mantie, lăsând la vedere brățara cu nestemate roșii. Asta mă poate proteja ca o armură mai bine decât orice oțel. Abia dacă simt o lovitură de sabie. *Credeam* că vă voi însoți înăuntru.

— Și ce să faci? o întrebă cu blândețe Rand. Să-i imobilizezi cu Puterea ca să-i putem ucide? Să-i ucizi cu mâna ta?

Ea privea încruntată pietrele cubice de sub picioarele ei.

Trecând dincolo de prăvălia lui Zeram, Rand se opri în fața clădirii joase și privi în jurul lui cu un aer cât se poate de degajat. Nu era nici țipenie de Gărzi ale Străzii, însă când o mână pe Nynaeve pe aleea îngustă, el se mișcă repede. Nu văzuse vreo Gardă nici înainte să îl urmărească pe Rochaid.

— Ești foarte tăcută, zise Lan, urmându-i îndeaproape.

Ea mai făcu repede trei pași înainte să răspundă, fără să încetinească ritmul sau să arunce vreo privire în urmă.

— Nu m-am gândit înainte, zise ea încet. Am considerat-o ca pe o aventură confruntarea cu Iscoadele Celui Întunecat, cu Asha'manii renegați. Urcați acolo ca să îi executați. Îi veți ucide înainte ca ei să afle că vă aflați acolo, nu-i așa?

Rand îi aruncă o privire peste umăr lui Lan, însă bărbatul mai în vârstă doar clătină nedumerit din cap. Firește că îi vor ucide fără să-i avertizeze dacă vor putea. Acesta nu era un duel, ci o execuție, cum o numise ea. Cel puțin Rand nădăjduia foarte

mult că așa va fi.

Aleea din spatele clădirilor era nițel mai lată decât cea care dădea în stradă. Pietrișul purta urmele lăsate de butoaiele cu gunoi care erau târâte de-a lungul ei dimineața. Pereții simpli din piatră se înălțau în jurul lor. Nimeni nu își dorea o fereastră prin care să vadă căruțele care cărau gunoiul.

Nynaeve privi partea din spate a clădirii lui Zeram, apoi, dintr-odată, oftă:

— Ucideți-i în somn dacă veți putea, zise ea foarte încet pentru niște cuvinte atât de înspăimântătoare.

Ceva nevăzut începu să se încolăcească în jurul pieptului lui Rand, pe sub brațele lui, și îl ridică încet în aer. Pluti tot mai sus, până când trecu de marginea streșinii. Hamul invizibil dispăru, iar el ateriză pe acoperișul înclinat, alunecând puțin pe plăcile umede de ardezie cenușie. Lăsându-se pe vine, înaintă în patru labe. După câteva clipe, Lan pluti și el în aer și ateriză pe acoperiș. Străjerul se lăsă și el pe vine și aruncă o privire spre aleea de jos.

— A plecat, zise Lan într-un final. Întorcându-se cu fața la Rand, el arătă cu degetul. Pe-acolo putem intra.

Era o trapă montată sus, printre plăcile de ardezie, aproape de vârf, cu înveliș din metal care să împiedice apa să pătrundă în pod. Rand coborî într-un spațiu prăfuit și slab luminat de razele care pătrundeau prin trapă. Pentru o clipă, rămase atârnat de mâini, apoi își dădu drumul, căzând câțiva metri. Cu excepția unui scaun cu trei picioare și a unui cufăr cu capacul ridicat, încăperea lungă era la fel de goală ca acel obiect de mobilier. Se părea că Zeram încetase să mai folosească podul pentru depozitare în momentul în care soția lui începuse să primească chiriași.

Pășind în vârful picioarelor, cei doi bărbați cercetară podelele până când descoperiră o altă trapă plată, mai mare, în pardoseală. Lan pipăi țâțânile de alamă, apoi spuse în șoaptă că acestea erau uscate, dar nu ruginite. Rand își scoase sabia și dădu din cap, iar Lan ridică brusc trapa.

Rand nu știa ce va găsi atunci când avea să țâșnească prin deschizătură, ținându-se cu o mână de antablament ca să își poată controla căderea. Ateriză în vârful picioarelor într-o încăpere care părea să fi luat locul podului, căci era plină cu șifoniere și comode lipite de pereți, cufere din lemn suprapuse și

mese cu scaune puse peste ele. Ultimul lucru la care se aștepta erau cei doi bărbați morți și întinși pe jos de parcă ar fi fost târâți în magazie și uitați acolo. Fețele lor înnegrite și umflate erau de nerecunoscut, însă cel mai scund dintre cei doi purta o agrafă din argint bătută cu o nestemată mare și roșie.

Sărind fără zgomot din pod, Lan se uită la cadavre și își arcui o sprânceană. Doar atât. Pe el, nimic nu îl mai mira.

— Fain este aici, șopti Rand. Ca și când rostirea acestui nume ar fi fost un declanșator, cele două răni gemene din partea laterală începură să îi zvâcnească, cea veche ca un disc de gheață, iar cea nouă ca o bară de foc peste el. El a trimis scrisoarea.

Lan arătă spre trapă cu sabia, însă Rand dădu negativ din cap. Voise să îi ucidă pe renegați cu mâinile lui, dar acum, că Torval și Gedwyn erau morți – și mai mult ca sigur și Kisman pentru că negustorul de la Roata de Aur pomenise despre un cadavru umflat –, își dădea seama că nu îi păsa cine îi ucisese. Dacă un străin i-ar veni de hac lui Dashiva, acest lucru nu ar fi avut importanță. Cu Fain însă era cu totul altceva. Fain umpluse Ținutul celor Două Râuri cu Troloci și îi cauzase cea de-a doua rană care nu avea să se mai vindece niciodată. Dacă Fain era pe-aproape, Rand nu avea de gând să-l lase să scape. El îi făcu semn lui Lan să procedeze la fel ca în pod și se postă în fața ușii, ținând sabia în ambele mâini. Când celălalt bărbat deschise ușa, el dădu năvală într-o încăpere mare, luminată de lămpi, cu un pat cu baldachin lipit din fund și un foc care trosnea într-un șemineu mic.

Doar repeziciunea cu care se mișcă îl salvă. Surprinse o mișcare cu coada ochiului, ceva îl trase de mantia care îi flutura în spate, dar el se roti cu stângăcie la timp să pareze loviturile unui pumnal curbat. Fiecare mișcare era un act de voință. Rănile din partea laterală nu mai zvâcneau, ci îl strângeau ca niște gheare din fier încins și gheață care amenințau să îl sfâșie. Lews Therin urla. Rand abia mai putea să gândească din cauza durerii agonizante.

— Ți-am spus că el este al meu! țipă bărbatul osos, ferindu-se din calea loviturilor de sabie ale lui Rand.

Fața lui schimonosită de furie, nasul și urechile lui mari îl făceau să semene cu o creatură născocită ca să sperie copiii, dar ochii lui aveau o căutătură ucigătoare. Rânjind cu toți dinții,

bărbatul semăna cu o nevăstuică înfuriată de moarte. O nevăstuică turbată, gata să sfâșie chiar și un leopard. Înarmat cu acel pumnal, putea ucide oricâți leoparzi ar fi dorit.

— Al meu! țipă Padan Fain, făcând din nou un salt când Lan dădu buzna în încăpere. Ucide-l pe cel urât!

Abia când Lan se întoarse cu spatele la Fain, Rand își dădu seama că mai era cineva în încăpere, un bărbat înalt și palid, aproape la fel de nerăbdător să pareze loviturile de sabie ale Străjerului. Deși era tras la față, Toram Riatin intră în dansul săbiilor cu grația spadasinului care era. Lan i se alătură cu aceeași grație. Un dans al oțelului și al morții.

Oricât de mirat era Rand să îl vadă pe bărbatul care încercase să revendice tronul din Cairhien într-o haină ponosită din Far Madding, nu își luă ochii de la Fain, amenințându-l cu sabia pe negustorul ambulant de odinioară. Iscoadă a Celui întunecat și mai rău, Moiraine îl chemase cu multă vreme în urmă. Durerea orbitoare pe care Rand o simțea în partea laterală îl făcu să se împleticească atunci când avansă spre Fain, ignorând tropăitul cizmelor și sunetul metalic de oțel din spatele lui, așa cum ignora și gemetele lui Lews Therin care îi răsunau în cap. Fain dansa și fanda, încercând să se apropie suficient de mult încât să poată folosi pumnalul care îi provocase rana lui Rand care nu avea să se mai vindece niciodată. Înjura în șoaptă când sabia lui Rand îl obliga să se retragă. Brusc, se întoarse și o luă la fugă spre partea din spate a clădirii.

Durerea care îl sfâșia pe Rand se transformă doar într-o simplă zvâcnire când Fain dispăru din încăpere, însă îl urmări chiar și așa. Însă, când ajunse în prag, văzu că Fain nu încerca să scape. Bărbatul îl aștepta în capul scărilor ce duceau jos, cu pumnalul curbat în mână. Rubinul mare bătut în mâner străluci, surprinzând lumina lămpilor așezate pe mesele din încăperea fără ferestre. De îndată ce Rand păși în încăpere, simți o durere sfâșietoare ca de foc și gheață în partea laterală până când simți cum îi tremură inima. Avu nevoie de o voință de fier ca să se țină pe picioare. A face un pas înainte făcea ca acel efort să pălească. Însă el făcu un pas, apoi pe al doilea.

— Vreau ca el să știe cine îl va ucide, scânci Fain, îmbufnat. Deși îl sfredelea cu privea pe Rand, părea să vorbească singur. Vreau ca el să știe! Dacă va muri, n-are să-mi mai bântuie visele. Da. Atunci se va opri.

Zâmbind, își ridică mâna liberă.

Torval și Gedwyn urcară scările, cu mantiile împăturite pe brațe.

— Eu zic să nu ne apropiem de el până când nu vom ști unde sunt ceilalți, mârâi Gedwyn. M’Hael ne va ucide dacă…

Fără să stea pe gânduri, Rand își răsuci încheietura, făcând mișcarea Tăierea vântului, care fu imediat urmată de Desfacerea evantaiului.

Imaginea celor doi bărbați morți readuși la viață dispăru. Fain sări în spate scoțând un țipăt. Sângele i se prelinse pe obraz. Dintr-odată, își înclină capul ca și când ar fi ciulit urechea la ceva și, o clipă mai târziu, scoțând un țipăt înfuriat, o luă la fugă pe scări, în jos.

Mirat, Rand dădu să pornească în urma zgomotului scos de cizmele lui Fain care cobora, însă Lan îl apucă de braț.

— Strada din față se umple de Gărzi, păstorule. O pată udă se zărea pe partea stângă a hainei lui Lan, însă sabia pe care o ținea în teacă dovedea cine fusese mai priceput la dansul săbiilor. Ar fi bine să urcăm pe acoperiș dacă vrei să plecăm.

— Nici măcar nu poți să te plimbi pe o alee cu sabia la șold în orașul ăsta, bombăni Rand, vârându-și sabia în teacă.

Lan nu râse. Arareori o făcea și doar pentru Nynaeve. Țipete și strigăte răzbăteau pe scara de la parter. Poate că Gărzile Străzii îl vor prinde pe Fain. Poate că va fi spânzurat pentru cadavrele din pod. Nu era de ajuns, dar trebuia să se mulțumească și cu atât. Rand se săturase să se mulțumească cu puțin.

Când ajunseră în pod, Lan sări ca să prindă mânerul trapei din tavan, apoi se ridică și ieși afară, pe acoperiș. Rand nu era sigur că va reuși să facă acel salt. Durerea agonizantă dispăruse odată cu Fain, însă partea laterală îl durea de parcă ar fi fost bătut cu ciomagul. Pe când se pregătea să încerce, Lan își vârî capul prin trapă și îi întinse mâna.

— Poate n-or veni pe dată sus, păstorule, dar are rost să așteptăm ca să ne convingem?

Rand îl prinse de mână pe Lan și se lăsă ridicat până când putu să apuce cu mâna antablamentul și să se ridice pe acoperiș. Lăsându-se pe vine, înaintară pe plăcile de ardezie umede spre spatele clădirii, apoi începură să urce spre vârf.

Poate că erau Gărzi pe stradă, dar mai puteau încă să scape nevăzuți, mai ales dacă îi făceau semn lui Nynaeve să creeze o diversiune.

Rand își întinse mâna spre vârful acoperișului, iar în spatele lui, Lan alunecă cu cizmele pe plăcile de ardezie, scoțând un țipăt. Răsucindu-se, Rand îl apucă de încheietură pe celălalt bărbat, însă greutatea lui Lan îl trase în jos, pe panta cenușie și alunecoasă. În zadar căutară ei să se apuce cu mâinile libere de marginea unei plăci, de orice. Niciunul nu rosti un cuvânt. Lan trecu peste margine mai întâi cu picioarele, apoi cu restul corpului. Rand se prinse de ceva cu degetele înmă nușate; nu știa ce era și nici nu-i păsa. Atârna cu capul și un umăr peste marginea acoperișului, iar Lan se ținea de mâna lui, la zece pași înălțime față de aleea de lângă casa cea joasă.

— Dă-mi drumul, zise Lan încet. Când își ridică privirea spre Rand, ochii lui erau reci și aspri, iar fața îi era lipsită de expresie. Dă-mi drumul.

— Când s-o înverzi soarele, îi spuse Rand.

Dacă l-ar fi putut trage în sus pe bărbat… doar puțin, atât cât acesta să se apuce de marginea streșinii…

Obiectul de care se prinse cu degetele se rupse cu un pocnet puternic și alea începu să se apropie cu viteză de ei.

CAPITOLUL 34
Secretul păsării Colibri

Încercând să nu pară prea evident că supraveghea aleea de lângă prăvălia lumânărarului, Nynaeve puse la loc pe tava negustoresei împletitura verde, împăturită, și își strecură mâna în interiorul mantiei ca să nu i-o desfacă vântul. Mantia ei era mai fină decât cele purtate de oamenii care treceau pe lângă ea, dar suficient de simplă încât să nu-i arunce nimeni nici măcar o privire, în trecere. Ar fi făcut-o însă dacă i-ar fi văzut cingătoarea. Femeile care purtau podoabe nu frecventau Strada Crapul Albastru și nici nu cumpărau de la negustătorii ambulanți. După ce stătuse în loc ca ea să poată pipăi fiecare bucată de împletitură de pe tavă, femeia zveltă se strâmbă, deși Nynaeve cumpărase deja trei bucăți, împreună cu două fâșii de panglică și o cutie cu ace, doar ca să aibă un motiv să zăbovească pe-acolo. Acele erau întotdeauna folositoare, dar nu știa ce avea să facă cu restul.

Dintr-odată, auzi zarvă pe stradă, în direcția turnului de veghe. Strigătele Gărzilor Străzii deveneau din ce în ce mai puternice. Garda coborî din turn. Trecătorii din apropierea turnului de veghe priveau în direcția străzii încrucișate și mai departe, în direcția Străzii Crapul Albastru, apoi se dădură repede în lături când își făcură apariția în fugă Gărzile Străzii, legănând clopoțeii din lemn deasupra capurilor. Nu era o patrulă formată din două sau trei gărzi, ci un grup de bărbați în armuri care inundau Strada Crapul Albastru, cărora li se alăturară alții care veneau de pe cealaltă stradă. Oamenii care nu apucară să se ferească din calea lor fură îmbrânciți și împinși la o parte, iar un bărbat căzu sub cizmele lor. Aceștia nu încetiniră ritmul când îl călcară în picioare.

O negustoreasă își vărsă jumătate din împletiturile de pe tavă

când se grăbi să se dea în lături, iar Nynaeve se lipi și ea de fațada din piatră a casei, lângă femeia care gâfâia. Strada se umplu de prăjini și bâte care se înălțau ca niște sulițe, iar valul de Gărzi se izbea cu umerii în ea, făcând-o să se zgârie de perete. Negustoreasa țipă când tava îi fu smulsă din mâini și dispăru, însă Gărzile priveau doar în față.

Când ultimul bărbat trecu în fugă pe lângă ea, Nynaeve se afla la zece pași mai departe pe stradă, față de locul unde stătuse la început. Negustoreasa țipa mânioasă și îi amenința cu pumnii pe bărbații care se îndepărtau. Indignată, Nynaeve își aranjă cât de cât mantia, având în gând să facă ceva mai mult decât să țipe. Mai că îi trecea prin gând să...

Brusc, i se tăie răsuflarea. Gărzile Străzii se opriră grămadă. Poate erau în jur de o sută de bărbați care strigau unul la altul de parcă, brusc, nu mai știau ce să facă în continuare. Se opriseră în fața prăvăliei cizmarului. Oh, Lumină, Lan! Și Rand, întotdeauna Rand, însă mai întâi de toate, lumina ochilor ei, Lan.

Ea se forță să respire. O sută de bărbați. Atinse cingătoarea bătută în nestemate, Fântâna, din jurul taliei. Aceasta păstrase mai puțin de jumătate din *saidar,* însă putea să fie suficient. Trebuia să ajungă, cu toate că nu știa încă pentru ce anume. Punându-și gluga pe cap, o luă spre bărbații strânși în fața prăvăliei cizmarului. Niciunul nu se uită în direcția ei. Ar fi putut să...

Niște mâini o apucară, târând-o înapoi și întorcând-o cu fața în direcția cealaltă.

Își dădu seama că o ținea de un braț Cadsuane, iar Alivia de celălalt. Cele două o mânară repede de-a lungul străzi, departe de prăvălia cizmarului. Pășind alături de Alivia, Min continua să privească îngrijorată peste umăr. Dintr-odată, tresări.

— El... cred că a căzut, zise ea în șoaptă. Cred că este inconștient și rănit, deși nu știu cât de grav.

— Nu-i vom fi de folos aici nici lui, nici nouă, zise Cadsuane pe un ton calm.

Ornamentele aurii care îi atârnau în partea din față a cocului se legănară în interiorul glugii când își rotea capul, căutând din priviri printre oamenii din fața lor. Cu mâna liberă, își trăgea gluga pe față ca să se ferească de vânt. Mantia îi flutura.

— Vreau să plecăm de-aici înainte ca unuia dintre băieții aceia să-i treacă prin minte să le ceară femeilor să își arate fețele.

Orice Aes Sedai care se va afla în apropierea Străzii Crapul Albastru în după-masa aceasta va fi luată la întrebări din cauza acestui copil.

— Dați-mi drumul! izbucni Nynaeve, smucindu-se. Lan. Dacă Rand își pierduse cunoștința, ce se întâmplase cu Lan? Trebuie să mă întorc și să îi ajut!

Cele două femei o trăgeau după ele cu niște mâini ca de fier. Toți cei pe lângă care treceau priveau în direcția prăvăliei cizmarului.

— Ai făcut deja destul, prostuțo. Vocea Cadsuanei era rece ca fierul. Ți-am *spus* despre câinii de pază din Far Madding. Pfui! Ai produs panică în rândul Consilierilor cu conducerea ta, într-un loc unde *nimeni* nu poate conduce. Dacă Gărzile îi vor înhăța, va fi din cauza ta.

— Am crezut că *saidarul* nu va conta, zise încet Nynaeve. Am folosit doar puțin și nu pentru mult timp. Am… am crezut că poate nici măcar nu vor observa.

Cadsuane îi aruncă o privire dezgustată.

— Pe-aici, Alivia, zise ea, trăgând-o pe Nynaeve după colțul unde se afla turnul de veghe abandonat.

Mici grupuri de oameni încântați se zăreau pe stradă, stând la taclale. Un bărbat gesticula viguros de parcă ar fi mânuit un arcan. O femeie arăta cu degetul spre turnul de veghe părăsit, dând din cap a mirare.

— Spune ceva, Min, pledă Nynaeve. Nu îi putem lăsa așa.

Nici nu se gândi să i se adreseze Aliviei, care avea o figură care o făcea pe Cadsuane să pară blândă.

— Să nu te aștepți la compătimire din partea mea. Vocea șoptită a lui Min era aproape la fel de rece ca a Cadsuanei. Când se uită la Nynaeve, îi aruncă o privire furioasă înainte să-și întoarcă ochii negri spre strada din fața lor. Te-am implorat să mă ajuți să îi opresc, dar a trebuit să fii la fel de încăpățânată ca ei. Acum, suntem nevoite să depindem de Cadsuane.

Nynaeve pufni.

— Ce-ar putea face ea? Oare este nevoie să-ți reamintesc că Lan și Rand au rămas în urmă și ne îndepărtăm de ei cu fiecare clipă?

— Nu doar băiatul are nevoie de lecții de etichetă, bombăni Cadsuane. Încă nu mi-a cerut iertare, dar i-a spus lui Verin că o va face și presupun că pot să mă mulțumesc cu asta pentru

moment.

— Pfui! Acest băiat îmi cauzează mai multe necazuri decât zece laolaltă. Voi face ce voi putea, fetițo, ceea ce înseamnă mult mai mult decât puteai face tu încercând să-ți croiești drum cu coatele printre Gărzile de Stradă. De-acum înainte, vei face întocmai ce îți voi spune eu, altminteri, am s-o pun pe Alivia să stea cu ochii pe tine!

Alivia încuviință din cap. La fel făcu și Min!

Nynaeve făcu o grimasă. Femeia *trebuia* să se încline în fața ei! Cu toate acestea, o musafiră a Primei Consiliere *putea* face mai mult decât simpla Nynaeve al'Meara, chiar dacă își punea pe deget inelul cu Marele Șarpe. Pentru Lan, putea să o tolereze pe Cadsuane.

Însă când o întrebă pe Cadsuane care era planul ei pentru a-i elibera pe bărbați, singurul răspuns pe care îl dădu femeie fu:

— Mult mai multe decât îmi doresc, fetițo, asta dacă voi putea face ceva. Însă i-am făgăduit băiatului, iar eu îmi țin făgăduințele. Nădăjduiesc că el nu va uita asta.

Rostit cu o voce rece ca gheața, acest răspuns nu insufla încredere.

Rand se trezi întins pe spate, în întuneric și cu dureri. Mănușile îi dispăruseră și simțea o saltea aspră sub el. Îi luaseră și cizmele. Mănușile îi dispăruseră. Știau cine era. Se ridică cu grijă în capul oaselor. Își simțea fața învinețită și toți mușchii din corp îl dureau de parcă ar fi fost bătut, însă nu părea să aibă nimic rupt.

Ridicându-se încet în picioare, înaintă bâjbâind pe peretele de piatră de lângă saltea. Ajunse la un colț aproape imediat, apoi la o ușă acoperită cu grilaj din fier. Descoperi cu degetele prin întuneric o clapă mică, însă nu reuși să o împingă și să o deschidă. Nici cea mai mică rază de lumină nu pătrundea înăuntru pe lângă marginile acesteia. În capul lui, Lews Therin începu să gâfâie. Rand merse mai departe, bâjbâind, simțind pardoseala din piatră rece sub picioare. Găsi următorul colț aproape imediat, apoi pe al treilea, unde lovi cu degetele de la picioare ceva ce zornăi pe pardoseala din piatră. Sprijinindu-se cu o mână de perete, se aplecă și descoperi o găleată din lemn. O lăsă acolo, apoi își continuă investigația până la capăt,

ajungând din nou la ușa din fier. Până la capăt. Se afla în interiorul unei cuști lungă de trei pași și lată de doi. Când își ridică mâna, dădu de tavanul din piatră, care se înălța la vreo treizeci de centimetri deasupra capului său.

„*Încarcerați*, zise Lews Therin cu o voce răgușită, gâfâind. E cutia din nou. *Când femeile alea ne-au pus în cutie. Trebuie să ieșim de-aici!* se tânguia el. *Trebuie să ieșim de-aici!*”

Ignorând vocea tânguitoare din capul lui, Rand se îndepărtă cu spatele de ușă până când crezu că se afla în mijlocul cuștii, apoi se așeză cu picioarele încrucișate pe pardoseală. Se afla cât se putea de departe de pereți, și, în întuneric, încercă să se imagineze cât mai departe de ei, însă i se părea că dacă și-ar fi întins brațele, nu ar fi fost nevoit să și le întindă de tot până ar fi atins piatra. Se simțea pe sine însuși cum tremură de parcă ar fi fost trupul altcuiva care tremura incontrolabil. Avea senzația că pereții se aflau chiar lângă el, iar tavanul deasupra capului său. Până când avea să vină cineva să îl scoată de-acolo, va trebui să lupte, altminteri, va ajunge la fel de nebun ca Lews Therin. Vor trebui să-l scoată de-acolo, în cele din urmă, fie doar și să îl dea pe mâna persoanei pe care o trimisese Elaida. De câte luni era nevoie ca un mesaj să ajungă în Tar Valon, iar emisarii Elaidei să revină? Dacă existau surori loiale Elaidei aproape de Tar Valon, atunci acest lucru se putea întâmpla mai devreme. Groaza se alătură fiorilor care îl străbăteau atunci când își dădu seama că nădăjduia ca acele surori să se afle prin apropiere, să se afle deja în oraș, ca să vină și să îl scoată din cutia aceea.

— N-am să capitulez! strigă el. Voi fi cât voi putea de îndârjit!

În spațiul acela închis, vocea lui bubui ca un tunet.

Moiraine murise pentru că el nu fusese suficient de îndârjit ca să facă ceea ce trebuia. Numele ei se afla întotdeauna în capul listei din mintea lui, femeile care muriseră din cauza lui. Moiraine Damodred. Fiecare nume de pe acea listă îi provoca o suferință care îl făcea să uite de durerile trupești, de pereții de piatră care se aflau atât de aproape de el. Colavaere Saighan, care murise pentru că el îi luase tot ceea ce avusese mai de preț. Liah, Fecioara Lăncii, din Cosaida Chareen, care murise de mâinile lui pentru că îl urmase în Shadar Logoth. Jendhilin, Fecioară din Vârful Rece Miagoma, care murise pentru că dorise să aibă onoarea de a sta de strajă la ușa lui. Trebuia să fie îndârjit! Chemă unul câte unul aceste nume de pe lista lui lungă,

întărindu-și sufletul cu răbdare pentru focurile durerii.

Pregătirile durară mai mult decât sperase Cadsuane, în mare parte pentru că trebuia să convingă anumite persoane că ieșea din discuție o salvare grandioasă, conform poveștilor tradiționale spuse de menestreli. Prin urmare, se lăsase înserarea până când ea străbătea coridoarele luminate de lămpi îndreptându-se spre Sala Consilierilor. Pășea agale, fără să se grăbească. Grăbește-te, și oamenii te cred nerăbdătoare, că avantajul e de partea lor. Dacă avusese vreodată nevoie în viața ei să fie în avantaj încă de la început, atunci acest lucru trebuia să se întâmple în seara aceea.

Coridoarele ar fi trebuit să fie pustii la acea oră, însă evenimentele petrecute în ziua aceea schimbaseră cursul firesc al lucrurilor. Secretari în haine albastre alergau de colo colo peste tot, uneori oprindu-se ca să se holbeze la însoțitoarele ei. Cel mai probabil, aceștia nu văzuseră niciodată patru Aes Sedai laolaltă – ea nu avea de gând să îi acorde Nynaevei acest titlu până când aceasta nu rostea cele Trei Legăminte. Zarva din acea zi trebuie să îi fi nedumerit încă și mai mult. Cei trei bărbați care le urmau îndeaproape atrăgeau aproape la fel de multe priviri. Secretarii n-or fi știind ei însemnătatea acelor haine negre sau a insignelor de pe gulerele lor înalte, dar era foarte puțin probabil să fi văzut vreodată trei bărbați înarmați cu săbii pe coridoarele acelea. În orice caz, cu puțin noroc, nimeni nu va da fuga să o informeze pe Aleis cine venea să întrerupă ședința închisă a Consilierilor. Păcat că nu reușise să îi aducă pe bărbați; până și Daigian dăduse dovadă de coloană vertebrală când auzise această sugestie. Mare păcat că toate însoțitoarele ei nu afișau același calm ca Merise și celelalte două surori.

— N-are să meargă, bombăni Nynaeve, poate pentru a zecea oară de când plecaseră de pe Culmi. Ar trebui să lovim tare încă de la început!

— Ar fi trebuit să ne mișcăm mai repede, bombăni Min, posacă. Simt cum el se schimbă. Dacă înainte a fost din piatră, acum este din fier! Lumină, ce îi fac?

Însoțindu-le doar pentru că reprezenta legătura cu băiatul, ea nu contenise cu rapoartele, fiecare mai sumbru decât cel precedent. Cadsuane nu îi spusese cum arătau celulele, mai

ales când fata se pierduse cu firea doar spunându-i ce îi făcuseră surorile care îl răpiseră.

Cadsuane oftă. Adunase o oaste de neroade, dar până și o asemenea grupare improvizată avea nevoie de disciplină. Mai ales pentru lupta care le aștepta. Ar fi fost și mai rău dacă nu le-ar fi obligat pe femeile din neamul Oamenilor Mării să rămână în urmă.

— Pot face asta și fără voi, dacă va fi nevoie, zise ea pe un ton ferm. Nu! Nu spune nimic, Nynaeve. Merise sau Corele poate purta cingătoarea la fel de bine ca tine. Așadar, copilelor, dacă nu veți înceta cu smiorcăielile, o s-o pun pe Alivia să vă ducă înapoi pe Culmi și să vă dea un motiv pentru care să vă smiorcăiți.

Acesta era singurul motiv pentru care o adusese pe sălbatica aceea ciudată. Alivia avea tendința de a deveni foarte blajină în preajma celor pe care nu îi putea intimida cu privirea, însă le privea cu asprime pe cele două coțofene care pălăvrăgeau.

Ele își întoarseră capetele deodată spre femeia cu părul auriu, apoi coțofenele tăcură din gură. Deși nu spuneau nimic, asta nu însemna că și acceptau. Min n-avea decât să scrâșnească din dinți cât voia, însă privirea furioasă a Nynaevei o irita pe Cadsuane. Fata era făcută din plămadă bună, dar perioada ei de pregătire fusese scurtată prea mult. Abilitatea ei de a Tămădui era aproape miraculoasă, dar în alte lucruri era dezgustătoare. Fusese supusă testelor referitoare la ce trebuia să îndure, la ce putea să îndure. Adevărul fie spus, Cadsuane empatiza cu ea. Oarecum. Era o lecție pe care nu oricine din Turn o putea învăța. Ea însăși, mândră de noul ei șal și de noua ei putere, fusese învățată de o sălbatică aproape știrbă la o fermă din inima Dealurilor Negre. Oh, era o oaste mică și improvizată pe care o strânsese ca să încerce să înfrunte Far Madding.

Secretari și mesageri umpleau pe jumătate anticamera prevăzută cu coloane a Camerei Consilierilor, dar, la urma urmei, aceștia erau doar secretari și mesageri. Secretarii șovăiră într-o nedumerire oficioasă, fiecare așteptând să vorbească celălalt, însă mesagerii în haine roșii, care știau că nu era treaba lor să zică ceva, se retraseră pe pardoseala din gresie albastră spre pereții încăperii, iar secretarii îi făcură loc să treacă, niciunul îndrăznind să fie primul care să deschidă gura. Chiar și așa, ea auzi un suspin colectiv atunci când deschise una din

ușile înalte, pe care erau sculptate Mâna și Sabia.

Camera Consilierilor nu era mare. Patru lampadare cu oglindă erau de ajuns pentru a o lumina, iar un covor mare tairen, cu roșu, albastru și auriu, mai că acoperea întreaga pardoseală din gresie. Un șemineu mare din marmură situat într-o parte a încăperii încălzea destul de bine aerul înăuntru, deși ușile din sticlă ce dădeau spre colonada de afară zăngăneau în bătaia vântului nopții, care sufla suficient de tare încât să acopere ticăitul ceasului illianer înalt și poleit de pe poliță. Treisprezece jilțuri sculptate și poleite, semănând cu niște tronuri, formau un semicerc cu fața la ușă, toate ocupate de femei pe ale căror fețe se citea îngrijorarea.

Aleis, care ședea în mijlocul semicercului, se încruntă când o văzu pe Cadsuane conducându-și micul alai în încăpere.

— Ședința aceasta este închisă, Aes Sedai, zise ea pe un ton formal și rece. Poate îți vom cere să ne vorbești mai târziu, dar…

— Știi cine se află în temnița voastră, o întrerupse Cadsuane.

Nu era o întrebare, însă Aleis încercă să se eschiveze.

— Câțiva bărbați, cred. Bețivani, diverși străini arestați pentru încăierare sau furt, un bărbat din Ținuturile de Hotar arestat azi, care se poate să fi ucis trei bărbați. Nu țin o evidență personală a arestărilor, Cadsuane Sedai.

Nynaeve inspiră adânc la pomenirea bărbatului arestat pentru crimă, iar ochii ei aveau o strălucire periculoasă. Cu toate acestea, copila avea suficientă minte ca să-și țină gura.

— Așadar, încerci să ascunzi faptul că îl ții prizonier pe Dragonul Renăscut, zise încet Cadsuane.

Ea sperase din toată inima ca, pregătind terenul, Verin să fi reușit să le înduplece. Poate că va reuși să facă asta printr-o cale mai simplă.

— Ți l-aș putea lua de pe cap. De-a lungul anilor, am înfruntat mai bine de douăzeci de bărbați care pot conduce. Nu mi-e frică de el.

— Îți mulțumim pentru oferta ta, răspunse Aleis cu blândețe, dar am prefera să ne consfătuim cu Tar Valon mai întâi.

Să-i negocieze prețul, adică. Ei bine, ce trebuia făcut, trebuia făcut.

— Ai vrea să ne spui cum ai aflat…

Cadsuane o întrerupse.

— Poate ar fi trebuit să pomenesc despre asta mai devreme… acești bărbați din spatele meu sunt Asha’mani.

În acel moment, cei trei bărbați pășiră în față, cum fuseseră instruiți, iar ea fu nevoită să recunoască faptul că aceștia păreau periculoși. Căruntul Damer semăna cu un urs sur pe care îl dureau dinții, chipeșul Jahar semăna cu un leopard negru și viclean, iar căutătura fixă a lui Eben era deosebit de amenințătoare pe fața lui tânără. Cu siguranță produceau un efect asupra Consilierelor. Unele se foiau în jilțuri ca și când ar fi dat să se retragă, însă Cyprien rămase cu gura căscată, lăsând din nefericire să i se vadă dinții ieșiți în afară. Sybaine, cu părul la fel de cărunt ca al Cadsuanei, se făcu mică în jilț și începu să-și facă vânt cu mâna-i subțire, în vreme ce Cumere strâmbă din buze de parcă i-ar fi venit să-și verse măruntaiele.

Aleis era plămădită dintr-un aluat mai tare, deși își duse ambele mâini la stomac.

— Ți-am spus cândva că Asha’manii sunt liberi să ne viziteze atâta vreme cât se supun legii. Nu ne temem de Asha’mani, Cadsuane, deși trebuie să recunosc că sunt surprinsă să te văd în compania lor. Mai ales ținând cont de oferta pe care tocmai ne-ai făcut-o.

Așadar, acum era simpla Cadsuane? Cu toate acestea, regreta că era nevoită să o facă pe Aleis să cedeze. O fi conducând bine Far Madding, însă era posibil ca ea să nu își mai revină după ceea ce avea să se întâmple în seara aceea.

— Ai uitat ce s-a mai întâmplat azi, Aleis? Cineva a condus Puterea în oraș.

Consilierele se foiră din nou și nu doar o frunte se încreți din cauza îngrijorării.

— E o aberație.

Calmul dispăruse din vocea lui Aleis, fiind înlocuit de mânie și poate de o umbră de teamă. Ochii îi scăpărau.

— Poate că paznicii s-au înșelat. Niciunul dintre cei întrebați nu a văzut ceva care să sugereze…

— Chiar și ceea ce credem că este perfect poate avea cusururi, Aleis.

Cadsuane își folosi Fântâna, sorbind din *saidar* într-o cantitate controlată. Avea practică; micuța pasăre Colibri din aur nu era pe-atât de încăpătoare ca cingătoarea Nynaevei.

— Cusururile pot trece neobservate secole la rând înainte să

fie descoperite.

Firul de Aer pe care îl împleti fu de ajuns ca să-i ridice lui Aleis de pe cap diadema bătută în nestemate și să o așeze pe covor, la picioarele femeii.

— Cu toate acestea, odată ce sunt descoperite, se pare că oricine le poate vedea.

Treisprezece perechi de ochi șocați se holbau la diademă. Absolut toate Consilierele păreau încremenite. Abia dacă mai respirau.

— Mie mi se pare că seamănă mai mult cu o ușă de hambar decât cu un cusur, anunță Damer. Cred că arată mai bine pe capul tău.

Dintr-odată, Nynaeve fu înconjurată de strălucirea Puterii, iar diadema zbură spre Aleis, încetinind în ultima clipă, astfel încât, în loc să îi spargă țeasta, i se așeză deasupra feței ei albe ca varul. Lumina *saidarului* încă o înconjura pe fată. Ei bine, n-avea decât să-și sece Fântâna.

— Va...? Aleis înghiți, însă când vorbi din nou, vocea îi tremura în continuare. Va fi de ajuns dacă îl vom da pe mâinile voastre?

Nu era limpede dacă se referea la Cadsuane sau la Asha'mani, nici măcar ei însăși.

— Cred că va fi, răspunse Cadsuane pe un ton calm, iar Aleis se înmuie ca o păpușă din cârpe.

Oricât de șocate erau de această demonstrație de conducere, celelalte Consiliere schimbau priviri întrebătoare. Cu ochii ațintiți la Aleis și cu fețele severe, acestea încuviințau cu o mișcare a capului. Cadsuane inspiră adânc. Îi făgăduise băiatului că, indiferent ce avea să facă, va fi spre binele lui, nu spre binele Turnului sau a altcuiva, iar acum distrusese o femeie cumsecade pentru binele lui.

— Îmi pare nespus de rău, Aleis, zise ea.

„*Datoria ta e din ce în ce mai mare, băiete*”, gândi ea.

CAPITOLUL 35
Cu Choedan Kal

Rand străbătu călare podul lat din piatră ce ducea spre nordul Porții Caemlyn, fără să arunce vreo privire în urmă. Soarele palid semăna cu un disc auriu care răsărise la orizont pe un cer fără nori, însă aerul era suficient de rece încât să îi iasă aburi din gură, iar vântul ce sufla dinspre lac îi flutura mantia. El nu simțea răcoarea decât ca pe ceva îndepărtat, de parcă nu îl atingea. Înlăuntrul lui simțea o răceală mai aprigă decât orice iarnă. Gărzile care veniseră să îl scoată din celulă cu o seară în urmă fuseseră mirate când îl văzuseră cu un mic zâmbet pe buze. Îl mai avea și acum – o mică arcuire a buzelor. Nynaeve îi Tămăduise rănile folosind ultima fărâmă de *saidar* din cingătoarea ei, însă ofițerul cu coif pe cap care își făcu apariția în drum, la capătul podului, un bărbat voinic, cu trăsături aspre, tresări când îl văzu, ca și când fața i-ar fi fost încă umflată și vineție.

Cadsuane se aplecă din șa ca să îi adreseze câteva cuvinte șoptite ofițerului și să îi înmâneze un răvaș împăturit. El se încruntă și începu să citească, apoi își ridică brusc capul și îi privi mirat pe bărbații și pe femeile care așteptau răbdători pe cai, în spatele ei. Uitându-se din nou în susul paginii, lectură mișcându-și buzele, de parcă ar fi vrut să se asigure de fiecare cuvânt, și se minună. Semnat și sigilat de toate cele treisprezece Consiliere, ordinul spunea că nu trebuia să existe nicio verificare a legăturii de pace și nicio percheziție a cailor de povară. Numele celor din grup nu trebuiau trecute în niciun registru, iar ordinul trebuia ars. Aceștia nu veniseră niciodată în Far Madding. Nici Aes Sedai, nici Atha'an Miere, niciunul.

— S-a terminat, Rand, zise Min cu blândețe, mânându-și iapa cafenie și robustă mai aproape de juganul lui cenușiu, cu toate

că ea stătea deja la fel de aproape de el cum stătea Nynaeve de Lin.

Îi Tămăduise vânătăile și brațul rupt lui Lan înainte să se ocupe de Rand. Pe chipul lui Min se citea îngrijorarea care trecea prin legătură. Lăsându-și mantia în bătaia vântului, îl bătu ușor pe braț.

— Nu mai e nevoie să te gândești la asta.

— Le sunt recunoscător celor din Far Madding, Min. Vocea lui era lipsită de emoție, distantă, ca în zilele de început, când îmbrățișase *saidinul.* Pentru ea, și-ar fi făcut vocea mai caldă, însă acest lucru părea să fie peste puterile lui. Aici am găsit, într-adevăr, ceea ce am nevoie.

Dacă o sabie ar fi avut memorie, i-ar putea fi recunoscătoare focului din forjă, dar nu s-ar atașa niciodată de el. Când li se făcu semn să treacă mai departe, el își mână juganul cenușiu pe drumul de pământ întărit, apoi în sus, pe deal, și nu aruncă nici măcar o privire în urmă până când copacii ascunseră în întregime orașul.

Drumul urca și șerpuia pe dealurile împădurite și acoperite cu zăpadă, unde doar pinii și ferigile rămăseseră verzi, și unde majoritatea ramurilor erau golașe și cenușii, apoi, brusc, simți din nou prezența Izvorului, zărindu-l parcă cu coada ochiului. Acesta pulsa și îl chema, stârnindu-i o foame uriașă. Fără să stea pe gânduri, îmbrățișă Izvorul și umplu acel vid lăuntric cu *saidin* – o avalanșă de foc, o furtună de gheață, toate mânjite cu acea mană murdară care făcea să-i pulseze rana mai mare din partea laterală. Se legănă în șa, amețind, iar stomacul i se strânse chiar în clipa în care încercă să împiedice acea avalanșă care încerca să îi prăjească creierul, să înfrunte acea furtună care încerca să îi rănească sufletul. Nu exista nici iertare, nici milă în jumătatea masculină a Puterii. Fie bărbatul se lupta, fie murea. Îi simți și pe cei trei Asha'mani din spatele lui umplându-se, bând din *saidin* ca niște bărbați care tocmai ieșiseră din Pustiu și găsiseră apă. În capul lui, Lews Therin oftă ușurat.

Min își aduse calul atât de aproape de al lui, încât își atinseră picioarele.

— Te simți bine? îl întrebă ea, îngrijorată. Pari bolnav.

— Mă simt la fel de bine ca apa de ploaie, îi spuse el, iar minciuna nu se referea doar la stomacul lui.

El era de oțel și, spre mirarea lui, nu suficient de tare.

Avusese de gând să o trimită în Caemlyn, împreună cu Alivia, care să o protejeze. Dacă femeia cu părul auriu urma să îl ajute să moară, atunci el va trebui să poată avea încredere în ea. Se gândise ce să îi spună, însă când privi în ochii negri ai lui Min, nu avu suficientă putere ca să le rostească. Mânându-și calul printre copacii desfrunziți, i se adresă Cadsuanei peste umăr.

— Acesta este locul.

Ea îl urmă, desigur. Cu toții îl urmară. Noaptea trecută, Harine îl scăpă din ochi doar atunci când dormi câteva ore. El ar fi lăsat-o în urmă, însă, referitor la asta, Cadsuane îi dăduse un prim sfat: „*Ai făcut o înțelegere cu ele, băiete, care înseamnă același lucru cu a semna un tratat. Sau a-ți da cuvântul de onoare. Ține-te de ea sau spune-le că s-a anulat. Altminteri, nu ești decât un simplu hoț*.” Direct, la obiect, și pe un ton care nu lăsa loc de îndoială în ceea ce privea părerea ei despre hoți. El nu făgăduise niciodată că îi va urma sfatul, însă ea șovăise prea mult încă de la început să-i fie sfătuitoare, iar el nu voia să o alunge atât de devreme. Prin urmare, Stăpâna Valurilor și celelalte două femei din neamul Oamenilor Mării călăreau alături de Alivia, în fața lui Verin și a celorlalte cinci Aes Sedai care îi juraseră credință lui, și a celorlalte patru, care o însoțeau pe Cadsuane. El era convins că ea avea să îl părăsească la fel de curând cum urmau să o facă și celelalte, poate și mai devreme.

În ochii celorlalți, nimic nu scotea în evidență locul unde săpase el înainte să intre în Far Madding. În ochii lui, un puț subțire care strălucea ca un felinar se ridica asemenea unei movile de compost pe solul pădurii. Chiar și un bărbat care putea conduce ar fi putut trece pe lângă acel puț fără să știe de existența lui. El nu se obosi să descalece. Folosind firele de Aer, dădu la o parte stratul gros de frunze moarte și surcele și săpă solul ud până când lăsă la vedere un pachet lung și îngust, legat cu cordoane din piele. Bulgări din noroi atârnau de învelitoarea din pânză când el făcu să plutească spre mâna lui sabia *Callandor.* Nu îndrăznise să o ia în Far Madding. Fără teacă, ar fi fost nevoit să o lase în fortăreața de pe pod, o flamură periculoasă așteptând să îi anunțe prezența. Era puțin probabil să existe încă o sabie făurită din cristal în lume și prea mulți oameni știau că Dragonul Renăscut deținea una. Iar lăsând-o aici, el tot ajunsese într-o cutie întunecată și înghesuită din piatră de sub… Nu. Asta se încheiase. Gata. Lews Therin gâfâia

în umbrele minții lui.

Vârând *Callandor* sub chinga șeii, își întoarse calul spre ceilalți. Caii își țineau cozile lipite de corp, ca să se apere de vânt, însă, din când în când, câte unul bătea din picior sau își dădea capul pe spate, nerăbdător să pornească la drum după atât de mult timp petrecut în grajd. Tolba din piele care atârna pe umărul Nynaevei părea a nu se potrivi cu *ter'angrealurile* bătute în nestemate pe care le purta. Acum, că sosise vremea, mângâia tolba umflată, aparent fără să-și dea seama ce făcea. Deși încerca să-și ascundă frica, bărbia îi tremura. Cadsuane îl privea nepăsătoare. Gluga îi căzuse pe spate, iar, uneori, o rafală de vânt mai puternică decât celelalte îi legăna peștii și păsările aurii, stelele și lunile, care îi atârnau din coc.

— Voi înlătur mana din jumătatea masculină a Izvorului, anunță el.

Cei trei Asha'mani care acum purtau haine negre și simple și mantii ca ale Străjerilor schimbară câteva priviri încântate, însă un freamăt trecu printre Aes Sedai. Lui Nesune îi scăpă un suspin care păru prea zgomotos pentru sora zveltă, cu înfățișare de pasăre.

Expresia de pe fața lui Cadsuane nu se schimbă.

— Cu ce? zise ea, arcuindu-și cu suspiciune o sprânceană când privi legătura de sub piciorul lui.

— Cu Choedan Kal, răspunse el. Numele acela era un alt dar de la Lews Therin și stăruia în mintea lui Rand de parcă ar fi existat dintotdeauna acolo. Voi le știți ca pe niște statui uriașe, *sa'angreal,* una îngropată în Cairhien, cealaltă pe insula Tremalking.

Harine își întoarse repede capul la auzul numelui insulei Oamenilor Mării, iar medalioanele din aur de pe lanțul din nas se ciocniră unele de altele, scoțând un clinchet.

— Sunt prea mari ca să poată fi mutate cu ușurință, dar am o pereche de *ter'angreali* care se numesc „chei de acces". Cu ajutorul lor, Choedan Kal poate fi folosit de oriunde din lume.

„*Periculos*, gemu Lews Therin. *Nebunie*."

Rand nu îl băgă în seamă. Pentru moment, doar Cadsuane avea importanță.

Murgul ei își scutură o ureche neagră, părând a fi mai încântat decât stăpâna lui.

— Unul dintre aceste *sa'angrealuri* este făurit pentru o

femeie, zise ea pe un ton rece. Cine propui să îl folosească? Sau aceste chei îți îngăduie să le accesezi singur pe amândouă?

— Nynaeve se va lega cu mine.

Doar în Nynaeve avea încredere ca să se lege. Deși era Aes Sedai, ea fusese Meștereasa din Emond's Field; el trebuia să aibă încredere în ea. Ea îi zâmbi și încuviință din cap, iar bărbia nu îi mai tremura.

— Nu încerca să mă oprești, Cadsuane.

Ea nu spuse nimic, doar îl privea cu atenție, cântărindu-l cu ochii ei negri.

— Iartă-mă, Cadsuane, zise Kumira, întrerupând tăcerea și mânându-și calul pestriț mai aproape. Tinere, te-ai gândit că ai putea eșua? Te-ai gândit la *urmările* unei nereușite?

— Trebuie să pun și eu aceeași întrebare, zise Nesune cu asprime în glas. Ședea foarte dreaptă în șa, privindu-l fix pe Rand cu ochii ei negri. Din câte am citit eu, încercarea de a folosi acele *sa'angrealuri* ar putea fi dezastruoasă. Împreună, ar putea fi atât de puternice, încât să spargă lumea ca pe o coajă de ou.

„*Ca pe o coajă de ou!* încuviință Lews Therin. *N-au fost niciodată testate, n-au fost niciodată încercate. E o nebunie!* țipă el. *Ești nebun! Nebun!*"

— Din câte am auzit, le spuse Rand surorilor, unul din cincizeci de Asha'mani a înnebunit și a fost nevoie să fie omorât ca un câine turbat. Vor mai fi fost și alții până acum. Există un risc dacă voi face asta, dar nu se știe nimic sigur. Dacă nu voi încerca, este cert că din ce în ce mai mulți bărbați vor înnebuni, poate cu sutele, poate toți, și, mai devreme sau mai târziu, vor fi prea mulți ca să poată fi omorâți cu ușurință. Ați prefera să așteptați până la Ultima Bătălie, când o sută de Asha'mani nebuni vor hoinări de colo colo, sau două sute, sau cinci sute? Și poate că mă voi număra și eu printre ei? Cât timp va supraviețui atunci lumea?

Cu toate că li se adresa celor două surori Brune, el nu își luă privirea de la Cadsuane. Ochii ei aproape negri îl priveau fix. Avea nevoie să o țină de partea lui, însă, dacă ea încerca să îl facă să se răzgândească, atunci îi va respinge sfatul indiferent de urmări. Dacă ea încerca să îl oprească...? *Saidinul* clocotea înlăuntrul lui.

— O vei face aici? îl întrebă ea.

— În Shadar Logoth, răspunse el, iar ea încuviință din cap.

— Este un loc potrivit, zise ea, dacă vrem să riscăm să distrugem lumea.

Lews Therin țipă – un urlet pipernicit care răsună în capul lui Rand, după care vocea se ascunse în unghere întunecate. Nu avea unde să se ascundă, însă. Nu exista niciun loc sigur.

Poarta pe care el o împleti nu se deschise în orașul aflat în ruine, Shadar Logoth, ci pe coama unui deal denivelat, cu copaci răzleți, aflat la câțiva kilometri depărtare spre miazănoapte. Aici, copitele cailor răsunară pe solul împietrit care oprea din creștere copacii desfrunziți și unde se zărea câte un petic de zăpadă pe ici, pe colo. Când descălecă, lui Rand îi fu atrasă atenția de crâmpeie îndepărtate ale locului numit odinioară Aridhol, care se zărea deasupra copacilor; turnuri care se terminau abrupt în pietre zimțate și domuri în formă de ceapă albă, care ar fi putut adăposti un sat dacă ar fi rămas întregi. El nu zăbovi prea mult cu privirea. În ciuda cerului senin al dimineții, acele domuri spălăcite nu străluceau cum ar fi trebuit, ca și când ceva arunca o umbră peste vastele ruine. Chiar dacă se afla departe de oraș, a doua lui rană din partea laterală, care nu avea să se vindece niciodată, începu să îi zvâcnească încet. Tăietura pumnalului lui Padan Fain, pumnal ce provenea din Shadar Logoth, nu zvâcnea împreună cu rana mai mare pe care o brăzdase, ci, mai degrabă, în contratimp, alternând.

Cadsuane prelua inițiativa, împărțind porunci cu vioiciune, așa cum era de așteptat. Într-un fel sau altul, surorile Aes Sedai mereu făceau asta atunci când aveau o jumătate de ocazie, iar Rand nu încercă să o oprească. Lan, Nethan și Bassane plecară călare în recunoaștere, afundându-se în pădure, în vreme ce ceilalți Străjeri se grăbiră să lege caii de ramurile joase, astfel încât să nu fie văzuți. Min se ridică în scărițele șeii și îi luă lui Rand capul între mâini, ca să îi poată săruta ochii. Fără să rostească un cuvânt, se duse să li se alăture bărbaților care legau caii. Prin legătură se simțea iubirea ei pentru el, încrederea de sine și încrederea în el atât de desăvârșite, încât el o urmări cu privirea, mirat.

Eben, cu un zâmbet până la urechi, veni să-i ia calul lui Rand. Împreună cu nasul, acele urechi păreau să-i ocupe jumătate din față. Acum era mai degrabă un tânăr zvelt decât stângaci.

— Ar fi minunat să putem conduce fără mana aceea, Seniore

Dragon, zise el, încântat. Rand credea că Eben ar putea avea în jur de șaptesprezece ani, deși părea mai tânăr. Când mă gândesc la asta, îmi vine să-mi vărs măruntaiele.

El se îndepărtă la trap împreună cu cenușiul, continuând să zâmbească.

Puterea vuia înlăuntrul lui Rand, iar mizeria care întina viața pură a *saidinului* se strecura în interiorul său, ca niște râulețe care aduc nebunie și moarte.

Cadsuane le strânse pe femeile Aes Sedai în jurul ei, dar și pe Alivia, și pe Călăuzele Vânturilor din neamul Oamenilor Mării. Harine bombăni pentru că fu exclusă, până când degetul ridicat al Cadsuanei o trimise la plimbare pe coama dealului. Moad, în haina lui albastră matlasată, o făcu pe Harine să se așeze pe un bolovan și începu să îi vorbească cu blândețe, deși, uneori, își arunca ochii spre copacii care îi înconjurau și își plimba mâna de-a lungul mânerului lung de fildeș al sabiei. Jahar își făcu apariția din direcția în care erau priponiți caii, desfăcând fâșiile din pânză în care era înfășurat *Callandorul.* Sabia din cristal cu mânerul său lung și transparent și tăișul nițel curbat străluci la lumina slabă a soarelui. La un gest poruncitor al Merisei, el grăbi pasul ca să i se alăture. Damer făcea parte din acel grup, la fel și Eben. Cadsuane nu ceruse să folosească *Callandorul.* Acest lucru putea fi trecut cu vederea, pentru moment.

— Femeia aia are o răbdare de fier! bombăni Nynaeve, apropiindu-se cu pași mari de Rand.

Cu o mână ținea strâns cureaua tolbei de pe umăr, în vreme ce cu cealaltă își prinsese la fel de strâns coada groasă și împletită care îi atârna de sub glugă.

— În Puțul Osândei cu ea, asta zic eu! Ești sigur că Min nu s-a înșelat de data asta? Ei bine, bănuiesc că nu. Dar totuși...! Încetează să te mai hlizești așa! Ai putea intimida și o pisică!

— Ar trebui să începem, îi zise el, iar ea clipi.

— N-ar trebui s-o așteptăm pe Cadsuane?

Nimeni n-ar fi bănuit că în urmă cu o clipă ea se plânsese de femeia Aes Sedai. Ba, mai mult, părea îngrijorată că ar putea-o mânia.

— Ea va face ceea ce va face, Nynaeve. Iar eu, cu ajutorul tău, voi face ceea ce trebuie să fac.

Ezită în continuare, strângând la piept tolba și aruncând priviri îngrijorate în direcția femeilor adunate în jurul Cadsuanei. Alivia

părăsi grupul și veni în grabă înspre ei, peste terenul accidentat, ținându-și strâns mantia cu ambele mâini.

— Cadsuane a zis să-mi dai *ter'angrealurile,* Nynaeve, zise ea cu acel accent tărăgănat și blând al Seanchanilor. Nu te împotrivi pentru că n-avem timp. Și-apoi, nu-ți vor fi de folos dacă vei fi legată de el.

De astă dată, privirea pe care Nynaeve le-o aruncă femeilor din jurul Cadsuanei fu aproape ucigătoare, însă își dădu jos inelele și brățările, bombănind, oferindu-i Aliviei și cingătoarea bătută în nestemate, și colierul de la gât. După o clipă, oftă și își desfăcu acea brățară aparte legată de inele prin zalele plate.

— Ia-o și pe asta. Cred că nu voi avea nevoie de un *angreal* când urmează să folosesc cel mai puternic *sa'angreal* făurit vreodată. Dar le vreau înapoi, ai priceput? termină ea pe un ton fioros.

— Nu sunt hoață, îi spuse femeia cu ochi de vultur pe un ton afectat, punându-și cele patru inele pe degetele de la mâna stângă.

În mod ciudat, *angrealul* care se potrivea atât de bine pe mâna Nynaevei se potrivea la fel de bine și pe mâna lungă a femeii. Ambele femei se holbau la acel obiect.

În acel moment, el își dădu seama că niciuna din ele nu accepta faptul că exista posibilitatea ca el să eșueze. Își dorea să poată fi sigur. Însă trebuia să facă ceea ce trebuia.

— Ai de când să aștepți toată ziua, Rand? îl întrebă Nynaeve când Alivia se îndreptă din nou spre Cadsuane, încă și mai repede decât venise.

Netezindu-și mantia sub ea, Nynaeve se așeză pe un bolovan cenușiu de mărimea unei băncuțe, își trase tolba în poală și dădu deoparte clapa din piele.

Rand se așeză cu picioarele încrucișate pe jos în fața ei când ea scoase cele două chei de acces – două statuete albe și netede, lungi de treizeci de centimetri, fiecare ținând în mâna ridicată o sferă transparentă. Figurina bărbatului cu barbă, înveșmântat în robă, i-o dădu lui. Pe cea a femeii înveșmântate în robă o așeză pe pământ, la picioarele ei. Expresiile de pe fețele celor două figurine erau senine, puternice și înțelepte.

— Trebuie să ajungi aproape de a îmbrățișa Izvorul, îi spuse ea, netezindu-și poalele care nu necesitau a fi netezite. Atunci mă voi putea lega de tine.

Oftând, Rand puse jos statueta bărbatului cu barbă și eliberă *saidinul.* Focul mistuitor și gheața dispărură, la fel și mana scârnavă și, odată cu ele, viața păru pâlpâitoare, făcând ca lumea să devină palidă și mohorâtă. Atinse pământul cu mâinile, pe lângă el, ca să lupte cu starea de greață care l-ar fi putut copleși atunci când avea să îmbrățișeze din nou Izvorul, însă fu cuprins de un alt soi de amețeală. Pentru o clipită, dinaintea ochilor îi apăru o altă față, acoperind-o pe Nynaeve. O față de bărbat, aproape familiară. Lumină, dacă asta s-ar întâmpla când el va îmbrățișa cu adevărat *saidinul…* Nynaeve se aplecă spre el, pe fața ei citindu-i-se îngrijorarea.

— Acum, zise el, sorbind din Izvor prin bărbatul cu barbă.

Îl sorbi, dar nu îl îmbrățișă. Stătea pe margine, dorind să țipe de durere, în vreme ce flăcările pâlpâitoare păreau să îl frigă, chiar dacă vânturile năprasnice îi suflau pe piele particule de nisip înghețat. Privind-o pe Nynaeve cum inspiră adânc, știu că acest lucru dura doar o clipă, deși i se părea că suferea de o veșnicie…

Valuri de *saidin* îl inundau, toată furia oarbă și tumulturi înghețate, toată nebunia, iar el nu reușea să controleze nici măcar un fir. Vedea firul ieșind din el și intrând în Nynaeve. Era un chin să simtă cum acesta clocotea în el, acele valuri perfide și pământul mișcător care îl putea distruge într-o clipită și toate acestea fără a putea lupta sau controla situația. Era conștient de ea, așa cum era conștient și de Min, însă nu se putea gândi decât la *saidin,* care curgea prin el incontrolabil.

Nynaeve trase adânc aer în piept și se cutremură.

— Cum poți îndura… *asta,* întrebă cu o voce răgușită. Nu e decât haos, furie și moarte. Lumină! Acum, trebuie să încerci din răsputeri să stăpânești firele cât timp eu… Disperat să își recapete echilibrul în acel război nesfârșit cu *saidinul,* el îi dădu ascultare, iar ea scânci și sări în sus. Trebuia să aștepți până când eu… începu ea pe un ton mânios, apoi continuă cu o voce iritată. Bine măcar c-am scăpat de el. De ce căști ochii așa? Mie mi-a fost jupuită pielea!

— *Saidar,* murmură el, mirat.

Era atât de… diferit.

Pe lângă *saidinul* tumultuos, *saidar* era un râu liniștit care curgea lin. El se scufundă în acel râu și, dintr-odată, se trezi împotrivindu-se curenților care încercau să-l ducă mai departe,

cu vârtejurile ameţitoare care încercau să îl tragă la fund. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai puternici deveneau curenţii schimbători. Din următoarea clipă când încercă să controleze *saidarul,* el se simţi deja de parcă s-ar fi înecat în el, fiind spulberat în eternitate. Nynaeve îl avertizase, spunându-i ce trebuia să facă, însă totul i se părea atât de străin, încât nu crezuse nimic cu adevărat până în acel moment. Făcând un efort, încercă să nu se mai împotrivească curenţilor şi râul deveni brusc din nou lin.

Aceasta fu prima dificultate, să se împotrivească *saidinului* în timp ce se lăsa pradă *saidarului.* Prima dificultate şi prima cheie pentru ceea ce trebuia să facă. Jumătăţile masculină şi feminină ale Izvorului Adevărat erau asemănătoare şi diferite, atrăgând şi respingând, luptând una împotriva celeilalte în vreme ce îşi uneau puterile pentru a face să se învârtă Roata Timpului. Mana de pe jumătatea masculină avea şi o latură geamănă. Rana provocată de Ishamael îi zvâcnea odată cu mana, în vreme ce cealaltă, provocată de pumnalul lui Fain, era în contrapunct cu răul care distrusese naţiunea Aridhol.

Forţându-se să acţioneze cu blândeţe, să folosească forţa uriaşă şi necunoscută a *saidarului* ca să o ghideze după bunu-i plac, împleti cu stângăcie un canal care atinse jumătatea masculină a Izvorului cu un capăt şi oraşul care se zărea în depărtare cu capătul celălalt. Canalul trebuia să fie din *saidar* nepătat. Dacă aceasta avea să funcţioneze după cum nădăjduia el, un tub de *saidin* se putea spulbera atunci când mana începea să se scurgă din el. Şi-l imagina ca pe un tub, deşi nu era. Împletitura nu se forma deloc aşa cum se aştepta el. Ca şi când *saidarul* ar fi avut o minte proprie, împletitura începu să formeze spirale care îl duseră cu gândul la o floare. Nu era cine ştie ce; din cer nu cădeau împletituri impresionante. Izvorul se afla în inima creaţiei. Izvorul era pretutindeni, chiar şi în Shadar Logoth. Canalul străbătea distanţe inimaginabile, deşi nu avea o lungime proprie. Trebuia să fie un canal, indiferent de înfăţişarea sa. Dacă nu era…

Trăgând *saidinul,* împotrivindu-i-se, stăpânindu-l în acel dans mortal pe care îl cunoştea atât de bine, îl vârî cu forţa în acea împletitură înflorită de *saidar.* Acesta începu să o străbată. *Saidinul* şi *saidarul,* asemănare şi deosebire, nu se puteau amesteca. Firul de *saidin* se îngrămădea, ferindu-se de *saidarul*

înconjurător, iar *saidarul* îl împingea din toate părțile, comprimându-l și mai mult și făcându-l să curgă mai repede. *Saidinul* pur – pur cu excepția manei – ajunse în Shadar Logoth.

Rand se încruntă. Oare se înșelase? Nu se întâmpla nimic. Cu excepția… Rănile din partea laterală păreau să-i zvâcnească mai repede. În mijlocul furtunii de foc și de gheață a *saidinului,* murdăria părea să freamăte și să se miște. Era doar o mișcare ușoară care ar fi trecut neobservată dacă el nu s-ar fi chinuit să găsească ceva. Fremătări ușoare în mijlocul haosului, însă toate în aceeași direcție.

— Continuă, îl îndemnă Nynaeve.

Ochii îi străluceau de parcă simplul fapt că era străbătută de *saidar* ar fi fost o bucurie.

Trase și mai tare de ambele jumătăți ale izvorului, îndreptând canalul, în timp ce forță și mai mult *saidinul* în el. Trase din Putere până când nu mai avu de unde. Îi venea să strige, atât de multă Putere trecea prin el; atât de multă, încât părea să nu mai existe. Era doar Puterea Supremă. O auzi pe Nynaeve gemând, însă lupta ucigătoare cu *saidinul* îl mistuia.

Pipăindu-și inelul cu Marele Șarpe de pe degetul arătător stâng, Elza îl privea îndelung pe bărbatul căruia îi jurase să îl slujească. Acesta ședea pe pământ, întunecat la față, și privea drept în față de parcă nu o putea vedea pe sălbatica Nynaeve stând în fața lui și strălucind ca soarele. Poate că nici nu putea. Simțea *saidarul* trecând prin Nynaeve ca niște torenți inimaginabili. Toate surorile din Turn laolaltă ar fi putut țese doar o fracțiune din acel ocean. O invidia pe sălbatică pentru asta, dar, în același timp, credea că ar fi putut înnebuni de atâta bucurie. În ciuda frigului, Nynaeve avea broboane de sudoare pe frunte. Își ținea buzele despărțite și privea cu ochii căscați dincolo de Dragonul Renăscut.

— Mă tem că va începe în curând, anunță Cadsuane. Întorcându-se de la cei doi care ședeau pe jos, sora cu părul cărunt își propti mâinile în șolduri și aruncă o privire pătrunzătoare spre coama dealului. Vor simți asta în Tar Valon. Poate și în partea cealaltă a lumii. Fiecare la locul său.

— Vino, Elza, zise Merise, în timp ce lumina *saidarului* o învălui brusc.

Elza se lăsă trasă în legătura cu sora cu chip aspru, însă tresări când Merise îl aduse și pe Străjerul ei Asha'man în cerc. Era chipeș, cu un aer misterios, iar sabia din cristal pe care o ținea în mână strălucea ușor. Ea simțea tumultul incredibil care trebuie să fi fost *saidinul.* Cu toate că Merise controla firele, scârnăvia *saidinului* îi întorcea Elzei stomacul pe dos. Semăna cu o hazna care se descompunea într-o vară toridă. Cealaltă Verde era o femeie încântătoare, în ciuda firii ei severe. Și ea strânse din buze de parcă încerca să nu vomite.

Pe coama dealului începeau să se formeze cercuri, Sarene și Corele se legară cu bărbatul bătrân, Flinn, iar Nesune, Beldeine și Daigian, cu băiatul Hopwil. Verin și Kumira formară un cerc cu sălbatica din neamul Oamenilor Mării; aceasta era destul de puternică, și toată lumea trebuia să se implice. De îndată ce se formară, toate cercurile se mișcară de pe coama dealurilor, fiecare dispărând printre copaci într-o altă direcție. Alivia, acea sălbatică atât de ciudată, care nu părea să aibă alt nume, o luă cu pași hotărâți spre miazănoapte, cu mantia fluturând în urma ei și învăluită în strălucirea Puterii. Era o femeie *tulburătoare,* cu acele linii fine în jurul ochilor, și incredibil de puternică. Elza ar fi dat orice să pună mâna pe acele *ter'angrealuri* pe care le purta femeia.

Alivia și cele trei cercuri aveau să formeze o împrejmuire protectoare, dacă avea să fie nevoie, deși cea mai mare nevoie se afla chiar acolo, pe coama dealului. Dragonul Renăscut trebuia protejat cu orice preț. Firește, Cadsuane luase asupra ei această sarcină, însă cercul Merisei avea să rămână acolo. Cadsuane trebuie să fi avut un *angreal* al ei, judecând după cantitatea de *saidar* pe care o sorbea, mai mare decât a Elzei și a Merisei laolaltă. Cu toate acestea, până și aceasta păli în fața Puterii care trecea prin *Callandor.*

Elza îi aruncă o privire Dragonului Renăscut și trase adânc aer în piept:

— Merise, știu că n-ar trebui să întreb asta, dar aș putea contopi firele?

Se aștepta să fie nevoită să implore, însă femeia mai înaltă șovăi doar o clipă, înainte să încuviințeze din cap și să lase totul în seama ei. Aproape imediat, chipul Merisei se îmblânzi, deși nu îl puteai numi niciodată astfel. Elza fu inundată de foc, gheață și spurcăciune și se cutremură. Dragonul Renăscut trebuia să

apuce Ultima Bătălie cu orice preț. Cu orice preț.

În vreme ce își mâna teleaga pe drumul acoperit cu zăpadă spre Tremonsien, Barmellin se întreba dacă bătrâna Maglin de la hanul Nouă Inele îi va plăti cât îi va cere pentru rachiul de prune pe care îl transporta. Nu era optimist. Maglin nu stătea bine cu arginții, iar rachiul nu era foarte bun, iar în această perioadă a iernii, ea dorea să aștepte până la venirea primăverii. Dintr-odată, el își dădu seama că ziua era foarte luminoasă. Aproape ca o amiază de vară, și nu ca o dimineață de iarnă. Cel mai ciudat era că strălucirea părea să vină din groapa uriașă de pe marginea drumului, unde lucrătorii din Oraș săpaseră până mai anul trecut. Acolo trebuia să fie o statuie uriașă, însă el nu fusese niciodată suficient de interesat ca să verifice personal.

Acum, aproape împotriva voinței lui, trase de hățurile iepei sale voinice și coborî de pe capra telegii în zăpadă, apropiindu-se de marginea gropii. Aceasta era adâncă de o sută de pași, cu un diametru de zece ori mai mare. Fu nevoit să își ducă mâna streașină la ochi ca să și-i ferească de lumina orbitoare care izvora de pe fundul gropii. Privind printre degete cu ochii mijiți, reuși să discearnă o sferă strălucitoare, ca un al doilea soare. Brusc, își dădu seama că aceasta trebuie să fie Puterea Supremă.

Scoțând un țipăt sugrumat, se întoarse anevoie prin zăpadă la teleaga lui și urcă pe capră, apoi o lovi pe Nisa cu frâiele ca să o facă să se miște, încercând să o întoarcă spre ferma lui. Avea de gând să stea în casă și să bea rachiul ăla el însuși. Pe tot.

Plimbându-se cufundată în gânduri, Timna abia dacă vedea câmpurile nelucrate de pe pantele dealurilor, cu excepția unuia din jurul ei. Tremalking era o insulă mare și, aflându-se atât de departe de mare, vântul nu aducea niciun fir de sare. Cu toate acestea, cei din Atha’an Miere o nelinișteau pentru că refuzau Calea Apei. Cu toate acestea, Timna era una dintre Călăuzele alese ca să îi apere de ei înșiși, dacă se putea. Acum, acest lucru era foarte greu, având în vedere faptul că făceau atâta zarvă cu acest Coramoor al lor. Foarte puțini rămaseră pe insulă. Până și Guvernatorii care se agitau întruna pentru că erau departe de mare, așa cum o făceau și Atha’an Miere, ridicaseră ancora

pentru a pleca în căutarea lui pe puntea ambarcațiunilor pe care le găsiseră la îndemână.

Dintr-odată, acel deal nelucrat îi atrase atenția. O mâna mare de piatră ieși din pământ ținând o sferă transparentă mare cât o casă. Iar sfera strălucea ca soarele în timpul verii.

Uitând complet de Atha'an Miere, Timna își strânse mantia și se așeză pe pământ, zâmbind când se gândi că ar putea vedea îndeplinirea profeției și sfârșitul Iluziei.

— Dacă ești cu adevărat una dintre cei Numiți, te voi sluji, zise pe un ton neîncrezător bărbatul bărbos din fața lui Cyndane, însă ea nu îi mai auzi și celelalte cuvinte.

Îl simțea. Atât de mult *saidar* care era atras spre un singur loc era o chemare pe care orice femeie din lume ce putea conduce o putea simți și localiza. Așadar, el găsise o femeie ca să poată folosi și cealaltă cheie de acces. Ea ar fi stat în fața Marelui Senior – în fața Creatorului! — alături de el. Ar fi împărțit puterea cu el, l-ar fi lăsat să conducă lumea alături de ea. Însă el îi respinsese iubirea, o respinsese pe ea!

Prostul care turuia lângă ea era un om de vază, după cum se zvonea, însă ea nu avea timp să se convingă că e de încredere. Fără această încredere, nu îl putea lăsa să turuie în continuare, nu când simțea mâna lui Moridin mângâind *cour'souvra* care îi conținea sufletul. Un fir de Aer subțire ca un tăiș îi despică în două barba bărbatului când îi reteză capul. Un alt fir împinse trupul neînsuflețit mai încolo, astfel încât sângele care țâșnea din rană să nu îi păteze rochia. Înainte ca trupul și capul să cadă la pământ, ea își țesuse deja o poartă. Un far pe care îl putea indica, o chema.

Când păși în pădurea în care se zăreau pe ici, pe colo petice de zăpadă sub ramurile golașe, în afară de lianele groase ale plantelor cățărătoare maronii, se întrebă unde o adusese farul. Nu avea importanță. La sud de ea, farul strălucea, suficient *saidar* cât să razi la pământ un continent întreg dintr-o lovitură. El se va afla acolo. El și oricine ar fi fost femeia cu care o trădase. Îmbrățișă cu mare grijă Puterea, astfel încât să țească o pânză pentru moartea lui.

Cadsuane văzu fulgere cum nu mai văzuse niciodată. Coborau

din cerul senin. Nu erau zimțate, ci sulițe de un albastru-argintiu care loveau coama dealului unde stătea ea, sau, mai degrabă, loveau scutul inversat pe care îl țesuse, explodând cu un sunet asurzitor la cinci metri deasupra capului ei. Chiar și cu acel scut, aerul sfârâia, iar părul i se mișca și i se ridica. Fără ajutorul *angrealului* care aducea puțin cu un sfrâncioc ce îi atârna din coc, ea nu ar fi putut să țină scutul.

O a doua pasăre de aur, o rândunică, îi atârna din mână de un lanț subțire.

— Acolo, zise ea, arătând cu degetul în direcția în care părea să zboare.

Păcat că nu își putea da seama cât de departe fusese condusă Puterea sau dacă fusese condusă de un bărbat sau de o femeie. Trebuia să se mulțumească cu direcția. Nădăjduia că nu vor exista… incidente nefericite. Și oamenii ei se aflau acolo. Dacă avertismentul era însoțit de un atac, nu existau prea multe îndoieli.

De îndată ce rosti acel singur cuvânt, o fântână de foc țâșni în pădurea dinspre miazănoapte, urmată de o alta, apoi de o alta, o explozie succesivă care gonea către miazănoapte. *Callandor* strălucea ca o flacără în mâinile tânărului Jahar. În mod surprinzător, după concentrarea de pe chipul Elzei și după felul în care își strângea în pumni poalele, ea era cea care direcționa acele fire.

Merise își vârî mâna în părul negru al băiatului și îi scutură capul cu blândețe.

— Încetișor, frumușelul meu, șopti ea. Încetișor, frumușelul meu puternic.

El îi zâmbi răvășitor.

Cadsuane clătină încet din cap. Era greu de înțeles orice relație dintre o soră și Străjerul ei, mai ales pentru o Verde, însă ea nici nu își închipuia ce se întâmpla între Merise și băieții ei.

Însă atenția ei era concentrată asupra unui alt băiat. Nynaeve se legăna, gemând extaziată datorită cantității incredibile de *saidar* care o inunda, însă Rand stătea înmărmurit ca o piatră. Broboane de sudoare i se rostogoleau pe față. Ochii îi erau ficși, ca niște safire lustruite. Oare era conștient de ceea ce se petrecea în jurul lui?

Rândunica se întoarse pe lanțul pe care îl ținea în mână.

— Acolo, zise ea, arătând cu degetul spre ruinele orașului

Shadar Logoth.

Rand nu o mai vedea pe Nynaeve. Nu mai vedea nimic, nu mai simțea nimic. Înota în valuri de flăcări, care se strecurau printre munți de gheață care se prăbușeau. Mana plutea ca o maree, încercând să îl ia cu ea. Dacă ar fi pierdut controlul doar o clipă, i-ar fi luat toată ființa și ar fi mânat-o pe canal. La fel de rău, sau poate mai rău, în ciuda valului de spurcăciune care năvălea prin acea floare ciudată, mana care păta jumătate masculină a Izvorului nu părea mai puțină. Era ca și când uleiul ar fi plutit la suprafața apei într-un strat atât de subțire, încât nu îl puteai observa decât atunci când îl atingeai. Cu toate acestea, vastitatea jumătății masculine părea acoperită de un ocean. Trebuia să reziste. Trebuia. Dar pentru câtă vreme? Câtă vreme va putea rezista?

Dacă ar putea desface brusc și rapid ceea ce al'Thor făcuse izvorului, gândi Demandred când păși prin poarta lui în Shadar Logoth, asta l-ar putea ucide pe bărbat sau, cel puțin, să îi ardă abilitatea de a conduce. Își dăduse seama care era planul lui al'Thor de îndată ce realiză unde se afla cheia de acces. Era un plan genial și nu îl deranja să recunoască acest lucru, oricât de nebunesc și de periculos se anunța. Și Lews Therin fusese întotdeauna un planificator genial, deși nu cum îl lăuda lumea. Nici pe-aproape la fel de genial cum era Demandred.

Însă o singură privire spre drumul distrus îl făcu să se răzgândească și să nu facă nicio schimbare. Lângă el se înălța o jumătate de dom spălăcit, al cărui vârf distrus se înălța la șaizeci de metri sau mai mult deasupra străzii, iar deasupra lui, cerul era luminat de lumina dimineții. Pornind de la capătul ruinei de pe stradă, totul era cufundat în întuneric, de parcă s-ar fi lăsat deja înserarea. Orașul… vibra. Simțea asta prin cizme.

În pădure izbucni focul. Explozii uriașe de *saidin* care azvârleau copacii în aer formând vârtejuri de flăcări veneau rotindu-se spre el, însă țesea deja o poartă. Sărind prin ea, o lăsă să se stingă în urma sa și fugi printre copacii cu liane cât putu de tare, trecând prin peticele de zăpadă, împiedicându-se de pietrele ascunse sub compost, dar fără să încetinească, niciodată. Pânza fusese inversată, din prudență, dar la fel fusese

și prima, iar el fusese oștean. Continuând să fugă, auzi exploziile la care se aștepta și știa că acestea năvăleau spre locul unde el deschisese poarta la fel de sigur cum acestea năvăliseră spre el când se aflase printre ruine. Însă acum se aflau suficient de departe de el ca să prezinte un pericol. Fără să încetinească, o luă în direcția în care se afla cheia de acces. Cu cantitatea de *saidin* care curgea prin ea, aceasta ar fi putut fi o săgeată de foc pe cer care arăta locul în care se afla al'Thor.

Așadar, dacă cineva din această Vârstă blestemată nu descoperise încă o altă abilitate necunoscută, al'Thor trebuie să fi pus mâna pe un dispozitiv, un *ter'angreal* care putea detecta un bărbat care conducea. Din ce știa despre ceea ce înțelegeau oamenii de prin „Frângere” acum, după ce el însuși fusese întemnițat în Shayol Ghul, orice femeie care știa cum să făurească *ter'angreal* ar fi încercat să creeze unul care să facă acest lucru. În luptă, cealaltă tabără născocea întotdeauna ceva la care nu te așteptai și împotriva căruia trebuia să lupți. El fusese întotdeauna priceput în luptă. Mai întâi, trebuia să ajungă mai aproape.

Dintr-odată, zări oameni printre copaci, chiar în fața lui, și se ascunse după un trunchi de copac cenușiu. Un bărbat bătrân și chel, cu câteva fire răzlețe de fire albe, mergea șchiopătând între două femei. Una din ele avea o frumusețe sălbatică, iar cealaltă era splendidă. Ce făceau aici, în pădure? Cine erau? Prieteni ai lui al'Thor sau doar niște simpli oameni care se aflau în locul nepotrivit la momentul nepotrivit? Ezită să îi ucidă, indiferent cine or fi fost. Orice folosire a Puterii l-ar fi avertizat pe al'Thor. Va trebui să aștepte până când aceștia se vor îndepărta. Bătrânul își întorcea capul de parcă ar fi căutat ceva printre copaci, însă Demandred se îndoia că un individ atât de ramolit ar fi putut vedea până departe.

Bătrânul se opri brusc și își întinse mâna în direcția lui Demandred, iar acesta se trezi că parează cu frenezie o pânză de *saidin* care îi lovea scutul mult mai tare decât ar fi trebuit, la fel de tare cum ar fi făcut-o împletitura lui. Bătrânul acela olog era Asha'man! Cel puțin una din acele femeie trebuie să fi fost ceea ce însemna în vremurile alea Aes Sedai, unită cu individul într-un cerc.

El încercă să atace la rândul lui și să îi nimicească, însă bătrânul azvârlea neîncetat pânză după pânză în direcția lui. Nu

avu încotro decât să le pareze. Acelea care nimereau copacii îi mistuiau în flăcări sau fărâmițau trunchiurile în mii de așchii. El era general, un mare general, însă generalii nu luptau cot la cot cu oamenii aflați sub comanda lor! Rânjind, începu să se retragă printre copacii cuprinși de flăcări care trosneau și exploziile puternice. Se îndepărta de cheie. Mai devreme sau mai târziu, bătrânul va obosi, iar atunci el va avea grijă să îl ucidă pe al'Thor. Dacă unul dintre ceilalți nu ajungea primul acolo. Nădăjduia din toată inima să n-o facă.

Cu poalele ridicate până la genunchi și blestemând, Cyndane se îndepărtă în fugă de cea de-a treia poartă deschisă de îndată ce trecu prin ea. Auzea exploziile năvălind spre acel loc, dar, de astă dată, își dădu seama de ce acestea veneau direct spre ea. Continua să fugă, împiedicându-se de lianele ascunse sub zăpadă și lovindu-se de trunchiurile copacilor. Ura pădurile! Măcar câțiva dintre ceilalți se aflau acolo – văzuse acele fântâni de foc năvălind și în altă direcție decât locul unde se afla ea; simțea cum *saidarul* era împletit în mai mult locuri, împletit cu mânie, însă se ruga Marelui Senior să ajungă prima la Lews Therin. Își dădu seama că voia să îl vadă murind, iar pentru asta trebuia să se apropie și mai mult.

Ghemuindu-se după un buștean căzut, Osan'gar gâfâia, fiind ostenit de atâta alergat. După atâtea luni în care se dăduse drept Corlan Dashiva, tot nu ajunsese să îi placă această activitate. Exploziile care mai că îl omorâseră încetară, apoi izbucniră din nou undeva, în depărtare. Își ridică cu precauție capul ca să privească peste buștean. Nu că ar fi crezut că o bucată din lemn i-ar fi oferit cine știe ce pavăză. Nu fusese niciodată oștean adevărat. Abilitățile lui, mintea lui sclipitoare îl ajutaseră altfel. Trolocii erau creația lui și, astfel, Myrddraalul care se născuse din ei, precum și multe alte creaturi care cutreieraseră lumea și îi făcuseră numele cunoscut. Cheia de acces strălucea de *saidin,* însă el simțea cantități mai mici care erau țesute și în alte direcții.

Se așteptase ca alți Numiți să ajungă aici înaintea lui. Nădăjduise că ei își vor fi terminat treaba înainte de venirea lui, însă era limpede că nu se întâmplase acest lucru. Era limpede

că al'Thor îi adusese cu el pe acei Asha'mani, iar după cantitatea de *saidin* care fusese folosită în exploziile care îl avuseseră drept țintă, sabia *Callandor* era întreagă. Și, poate, câteva dintre însoțitoarele lui îmblânzite, așa-zisele Aes Sedai.

Ghemuindu-se la loc, își mușcă buza. Pădurea aceea era un loc foarte periculos, mai periculos decât se așteptase, deloc potrivit pentru un geniu. Însă adevărul rămânea același, Moridin îl îngrozea. Bărbatul îl îngrozise mereu, încă de la bun început. Era înnebunit de putere înainte să fie întemnițați în Puț, iar de când fuseseră eliberați, acesta părea să creadă că *el* era Marele Senior. Moridin va afla cumva dacă o lua la fugă și îl va ucide. Mai rău, dacă al'Thor reușea, Marele Senior ar putea hotărî să îi ucidă pe amândoi, dar și pe Osan'gar. Lui nu îi păsa dacă aceștia mureau, ci dacă i se întâmpla lui. Foarte mult.

Deși nu se pricepea să își dea seama ce oră era uitându-se la soare, era limpede că lipsea puțin până la prânz. Ridicându-se de jos, încercă să își înlăture noroiul de pe haine, apoi renunță dezgustat și începu să se pitească pe după copaci pe furiș, așa își imagina el. Se furișa înspre locul unde se afla cheia. Poate că unul dintre ceilalți îi va veni de hac bărbatului, înainte ca el să se apropie de cheie, iar dacă nu, poate va avea ocazia să devină erou. Cu mare grijă, desigur.

Verin se încruntă când văzu silueta care își croia drum printre copacii din stânga ei. Nu găsea nici o altă denumire pentru o femeie care se plimba prin pădure purtând podoabe și o rochie care își schimba culoarea, de la negru până la alb, și care, uneori, devenea chiar străvezie! Femeia nu se grăbea, dar se îndrepta spre dealul pe care se afla Rand. Iar dacă pe Verin nu o înșela vederea, femeia era una dintre Rătăciți.

— Ai de gând doar să te zgâiești la ea? șopti furioasă Shalon.

Se mâniase pentru că nu fusese ea cea care să țeasă firele, de parcă forța unei sălbatice ar fi contat pentru o Aes Sedai, iar ceasurile petrecute cutreierând prin pădure nu îi schimbaseră starea de spirit.

— Trebuie să facem *ceva,* zise cu blândețe Kumira, iar Verin încuviință din cap.

— Tocmai mă gândeam la ce anume.

Un scut, hotărî ea. Un Rătăcit captiv putea fi de mare folos.

Folosind toată forța cercului, ea țesu scutul și privi îngrozită cum acesta ricoșă. Femeia îmbrățișa deja *saidarul* și, cu toate că nu era învăluită de nicio strălucire, era extrem de puternică!

Apoi ea nu mai avu timp să gândească, deoarece femeia cu părul auriu se roti pe călcâie și începu să conducă. Verin nu putea vedea firele, însă știa când para un atac asupra vieții sale. Ajunsese prea departe ca să moară aici.

Eben își înfășură mantia strâns pe lângă corp, dorindu-și să se fi priceput mai bine la a ignora frigul. Putea ignora frigul, dar nu și vântul care se iscase de când soarele ajunsese la zenit. Cele trei surori legate de el își lăsau mantiile să fâlfâie în bătaia vântului în timp ce încercau să privească în toate direcțiile. Daigian conducea cercul – din cauza lui, gândi el – însă ea trăgea cu atâta blândețe, încât el abia dacă simțea un fir de *saidin* trecând prin el. Ea nu voia să înfrunte asta decât atunci când va fi nevoită. El îi puse la loc gluga pe cap, iar ea îi zâmbi din umbra acesteia. Legătura transporta afecțiunea și grija ei față de el. Asta era bănuiala lui. Credea că va ajunge să o iubească pe această Aes Sedai măruntă cu timpul.

Torentul de *saidin* care se afla undeva departe, în spatele lui, avea tendința să îl facă să uite de ceilalți care conduceau, deși îi simțea și pe alții țesând Puterea. Bătălia se dădea altundeva, iar până în acel moment, toți patru nu făcuseră nimic decât să se plimbe. Adevărul fie spus, el nu era prea deranjat de asta. Fusese la Fântânile din Dumai și luptase împotriva Seanchanilor și descoperise că bătăliile erau mai amuzante în cărți decât pe câmpul de luptă. Ceea ce îl supăra cu adevărat era faptul că nu primise controlul asupra cercului. Nici Jahar nu îl primise, însă credea că Merise se amuza punându-l pe Jahar să mențină în echilibru un fursec pe nas. Însă Damer primise controlul cercului doar pentru că bărbatul era cu câțiva ani mai în vârstă – ei bine, mai mult decât câțiva; era mai în vârstă decât tăticul lui Eben – nu era un motiv pentru care Cadsuane să îl privească de parcă ar fi…

— Mă puteți ajuta? Cred că m-am rătăcit și mi-am pierdut și calul.

Femeia care ieși de după un copac în fața lor nici măcar nu avea mantie. În schimb, purta o rochie din mătase verde-închis,

cu un decolteu atât de adânc, încât jumătate din pieptul voluptuos îi era expus. Părul bogat și negru îi încadra chipul frumos, iar ochii verzi străluciră când zâmbi.

— E un loc ciudat pentru o plimbare călare, zise Beldeine, bănuitoare.

Frumușica Soră Verde nu fusese încântată atunci când Cadsuane îi îngăduise lui Daigian să preia frâiele și se folosise de orice ocazie ca să își exprime părerea cu privire la deciziile luate de Daigian.

— N-aveam de gând să ajung atât de departe, zise femeia, apropiindu-se. Văd că sunteți toate Aes Sedai. Însoțite de un… grăjdar? Știți cumva ce-i cu zarva asta?

Brusc, Eben simți cum pălește la față. Ceea ce simțea era imposibil! Femeia cu ochii verzi se încruntă surprinsă, iar el făcu singurul lucru pe care putea să îl facă.

— Ține *saidin*! strigă el și se năpusti asupra ei, simțind în tot acest timp cum Daigian îmbrățișa cu sete Puterea.

Cyndane încetini pasul la vederea femeii care stătea printre copaci la o sută de pași în fața ei. Era o femeie înaltă, cu părul auriu, care o privea cum se apropia. Impresiile altor bătălii care erau duse cu ajutorul Puterii în alte locuri o făceau să fie precaută, dar, în același timp, îi dădea speranță. Deși femeia purta veșminte simple din lână, era împopoțonată cu podoabe, un lucru nepotrivit, de parcă ar fi fost vreo mare doamnă. Cu *saidarul* în ea, Cyndane putea vedea micile încrețituri de la colțurile ochilor femeii. Însemna că nu era una dintre acelea care își ziceau Aes Sedai. Dar cine era? Și de ce stătea nemișcată acolo de parcă îi aținea calea Cyndanei? Nu prea avea importanță. Dacă ar fi condus Puterea în acel moment, s-ar fi dat de gol, însă avea timp să o facă. Cheia strălucea în continuare ca un far al Puterii. Lews Therin era încă în viață. Indiferent cât de fioroși erau ochii femeii, un cuțit i-ar fi făcut felul, dacă avea de gând să-i ațină calea. Iar dacă aceasta se dovedea a fi o sălbatică, Cyndane îi pregăti un mic cadou, o pânză inversată pe care femeia nu avea să o vadă decât atunci când avea să fie prea târziu.

Brusc, lumina *saidarului* o învălui pe femeie, însă mingea de foc pregătită deja țâșni din mâna lui Cyndane, suficient de mică

încât să nu fie observată nădăjduia ea, de ajuns însă ca să sfredelească o gaură prin această femeie care…

Când mingea de foc ajunse în dreptul femeii, suficient de aproape încât să îi pârlească veșmintele, pânza de Foc se destramă. Femeia nu făcu nimic, iar pânza se destrămă, pur și simplu! Cyndane nu auzise niciodată să fi existat vreun *ter'angreal* care să destrame o pânză, însă asta trebuia să fie cauza.

Apoi femeia o atacă la rândul ei, iar Cyndane avu parte de un al doilea șoc. Era mai puternică decât fusese Cyndane înainte ca Aelfinnii și Eelfinnii să o înhațe! Nu era cu putință; nicio femeie *nu putea* fi mai puternică. Trebuie să fi avut și ea un *angreal.* Starea de șoc dură doar atât cât îi luă ei să reteze firele femeii. Nu știa cum să le inverseze. Poate acesta va fi un avantaj suficient de mare. Îl *va* vedea pe Lews Therin murind! Femeia mai înaltă se clătină atunci când firele ei tăiate o plesniră, însă chiar în momentul în care își regăsi echilibrul, începu să conducă din nou. Rânjind, Cyndane ripostă, iar pământul se cutremură sub picioarele ei. Îl *va* vedea murind! Îl *va* vedea!

Coama dealului nu era foarte aproape de cheia de acces, dar, chiar și așa, aceasta strălucea atât de tare în capul lui Moghedien că tânjea fie doar și după o sorbitură din valul uriaș de *saidar.* Să țină în ea atât de mult *saidar,* a mia parte din acea imensitate, ar fi însemnat extaz. Tânjea după asta, însă nu avea de gând să meargă mai departe de locul acela împădurit. Doar amenințarea că mâinile lui Moridin îi vor mângâia *cour'souvra o* făcuse să Călătorească aici. Întârziase, rugându-se ca totul să ia sfârșit înainte să fie obligată s-o facă. Acționase întotdeauna în taină, însă se văzuse nevoită să fugă din calea unui atac de îndată ce sosise, iar în locuri răzlețe din pădurea care se întindea dinaintea ochilor ei, fulgere și focuri țesute din *saidar* și altele care trebuie să fi fost din *saidin* străluceau și pâlpâiau sub soarele amiezii. Fumul negru se ridica din pâlcurile de copaci care ardeau și explozii puternice bubuiau în aer.

Pe ea nu o interesa cine se lupta, cine trăia și cine murea, deși ar fi fost încântată dacă Cyndane sau Graendal ar fi pierit. Sau amândoi. Moghedien nu o va face, nu s-ar fi azvârlit în toiul unei bătălii. Și, ca și când asta n-ar fi fost suficient de rău, mai

era ceea ce se afla dincolo de cheia strălucitoare, acea cupolă uriașă și turtită de întuneric din pădure, de parcă noaptea s-ar fi transformat în piatră. Tresări când suprafața neagră se undui, iar cupola se umflă, înălțându-se vizibil. Ar fi fost o nebunie să se apropie de ea, indiferent ce-o fi fost. Moridin n-avea cum să afle ce făcea sau nu făcea ea aici.

Retrăgându-se în partea din spate a coamei dealului, departe de cheia strălucitoare și de acea cupolă ciudată, se așeză ca să facă ceea ce făcuse întotdeauna. Să privească din umbră și să supraviețuiască.

În capul lui, Rand țipa. Era convins că țipa, că Lews Therin țipa, însă nu puteau auzi nicio voce din cauza vacarmului. Oceanul murdar de mană îl inunda, vuind din cauza vitezei. Valuri puternice de scârnăvie se izbeau de el. Vânturi puternice de mizerie îl plesneau. Singurul motiv pentru care știa că încă mai ținea Puterea era mana. *Saidinul* putea fi schimbător, pâlpâitor, pe punctul de a-l ucide. El nu va fi niciodată sigur. Potopul acela putred acoperea totul, iar el se ținea cu toată forța ca să nu fie luat odată cu el. Mana se mișca. Doar asta conta în acel moment. Trebuia să reziste!

— Ce-mi poți spune, Min?

Cadsuane reușea să se țină pe picioare în ciuda oboselii. A ține scutul acela mai toată ziua ar fi obosit pe oricine.

Nu mai existaseră atacuri pe coama dealului de ceva vreme. De fapt, părea că singura conducere activă pe care ea o putea simți era cea făcută de Nynaeve și de băiat. Elza descria întruna un cerc pe coama dealului, legată în continuare de Merise și de Jahar, însă nu avea nimic de făcut în acel moment decât să cerceteze cu privirea dealurile înconjurătoare. Jahar ședea pe un bolovan, iar sabia *Callandor* strălucea slab în îndoitura brațului. Merise ședea pe pământ, lângă el, cu capul pe genunchiul lui. El îi mângâia părul.

— Ei bine, Min? insistă Cadsuane.

Fata își ridică mânioasă privirea spre ea din adâncitura făcută în solul întărit, unde Tomas și Moad o îngrămădiseră alături de Harine. Bărbații aveau suficientă minte ca să accepte faptul că nu puteau lua parte în această luptă. Harine stătea bosumflată

și nu o dată bărbații fuseseră nevoiți să o împiedice pe Min să nu meargă la tânărul al'Thor. De fapt, aceștia fuseseră nevoiți să îi ia cuțitele după ce ea încercase să îi atace cu ele.

— Știu că este în viață, bombăni fata, și cred că suferă. Doar că, dacă simt suficient ca să gândesc că suferă, înseamnă că este într-o stare de agonie. Lasă-mă să mă duc la el.

— N-ai face decât să-l încurci acum.

Ignorând geamătul de frustrare al fetei, Cadsuane străbătu terenul accidentat spre locul unde ședeau Rand și Nynaeve, însă, pentru o clipă, nu se uită la ei. Chiar și de la o depărtare de câțiva kilometri, cupola aceea neagră părea uriașă, ajungând la o înălțime de trei sute de metri. Și continua să se umfle. Suprafața semăna cu oțelul negru, deși nu lucea sub soarele amiezii. Ba, mai mult, lumina părea să se estompeze în jurul lui.

Rand ședea în aceeași poziție încă de la început, ca o statuie împietrită și oarbă, pe al cărei chip se rostogoleau broboane de sudoare. Dacă se afla într-o stare de agonie, așa cum spusese Min, atunci nu trăda niciun semn. Iar dacă era adevărat, Cadsuane nu știa ce ar fi putut face, ce ar fi putut îndrăzni să facă. Dacă l-ar fi deranjat în acel moment, ar fi putut exista urmări cumplite. Aruncând o privire spre acea cupolă neagră ca smoala care continua să se umfle, Cadsuane icni. Și faptul că îi îngăduise să înceapă ar putea avea urmări cumplite.

Scoțând un geamăt, Nynaeve alunecă pe pământ de pe bolovanul pe care ședea. Rochia îi era udă de transpirație și șuvițele de păr îi erau lipite de fața lucioasă. Clipea cu greu, iar pieptul i se umfla în timp ce inspira cu disperare.

— Atât, scânci ea. Nu mai rezist.

Cadsuane șovăi, un lucru pe care nu obișnuia să-l facă. Fata nu putea ieși din cerc până când tânărul al'Thor nu o elibera, iar dacă aceste Choedan Kal nu vor avea aceleași cusururi ca sabia *Callandor,* ea va fi împiedicată să soarbă suficientă Putere care să o distrugă. Doar că ea acționa ca un canal pentru o cantitate mult mai mare de *saidar* decât ar fi putut mânui întreg Turnul Alb, chiar dacă ar fi folosit toate *angrealurile* și *sa'angrealurile* pe care le deținea. După ce fusese străbătută de acel val ore în șir, epuizarea fizică i-ar fi putut aduce moartea.

Îngenunchind lângă fată, Cadsuane așeză rândunica pe pământ, lângă ea, îi luă capul fetei în mâini și reduse cantitatea de *saidar* pe care o trimitea în scut. Abilitățile ei într-ale

Tămăduirii erau medii, însă putea să alunge o parte din oboseala fetei fără să-și dea prea multă osteneală. Era totuși conștientă de scutul slăbit de deasupra lor și se grăbi să formeze firele.

Urcând în patru labe spre coama dealului, Osan'gar se întinse pe burtă și zâmbi în timp ce se târa într-o parte ca să se ascundă în spatele unui copac. De acolo, cu *saidinul* în el, putea vedea limpede următoarea coamă de deal și oamenii de pe ea. Nu erau atât de mulți pe cât se așteptase. O femeie descria încet un cerc în jurul coamei, aruncându-și ochii spre copaci, însă restul stăteau nemișcați. Narishma ședea și ținea sabia *Callandor* strălucitoare în mâini, iar capul unei femei se odihnea pe genunchiul lui. Osan'gar mai putea vedea alte două femei, una stând în genunchi în fața celeilalte, însă erau ascunse de spatele unui bărbat. Nu fu nevoie să-i vadă chipul ca să știe că bărbatul era al'Thor. Cheia care zăcea pe jos, lângă el, îl identifica. În ochii lui Osan'gar, cheia avea o strălucire intensă. În mintea lui, aceasta copleșea strălucirea soarelui, a o mie de sori. Câte ar fi putut face cu ea! Păcat că trebuia distrusă odată cu al'Thor. Totuși, putea să pună mâna pe *Callandor* după ce al'Thor avea să moară. Niciunul dintre Numiți nu poseda nici măcar un *angreal.* Până și Moridin se va teme de el odată ce va ține în mână sabia aceea de cristal. Nae'blis? Osan'gar va fi numit Nae'blis după ce îl va fi distrus pe al'Thor și va fi desfăcut tot ceea ce făcuse aici. Râzând pe înfundate, țesu focul-răului. Cine ar fi crezut că el va deveni eroul zilei?

Pășind încet și cercetând din priviri dealurile împădurite din jurul lor, Elza se opri brusc când surprinse o mișcare cu coada ochiului. Își întoarse capul încet, dar nu mai departe de dealul unde ea zărise sclipirea. Avusese o zi foarte grea. Când fusese captivă în corturile Aielilor din Cairhien, își dăduse seama că era foarte important ca Dragonul Renăscut să apuce Ultima Bătălie. Dintr-odată, totul deveni atât de limpede, încât fu șocată că nu își dăduse seama de asta mai devreme. În acel moment, totul deveni atât de limpede pentru ea, la fel de limpede ca fața bărbatului care încerca să se ascundă pe dealul acela în timp ce arunca câte o privire de după trunchiul copacului. În ziua aceea,

ea fusese obligată să se lupte cu Numiții. Cu siguranță că Marele Senior va înțelege dacă ea îl va omorî pe unul dintre ei, însă Corlan Dashiva nu era decât unul dintre Asha'mani. Dashiva își ridică mâna spre dealul pe care se afla ea, iar Elza trase cât putu de tare de sabia *Callandor,* care se afla în mâinile lui Jahar. Ei i se părea că *saidinul* era potrivit pentru a distruge. O minge uriașă de foc scânteietor înconjură celălalt deal, flăcări roșii, aurii și albastre. Când focul dispăru, celălalt deal se transformă într-o suprafață netedă, cu cincisprezece metri mai jos decât vechea coamă.

Moghedien nu știa de ce zăbovise atât de multă vreme. Mai erau vreo două ceasuri de lumină, iar în pădure domnea liniștea. În afara cheii, ea nu simțea ca *saidarul* să fie condus în altă parte. Asta nu însemna că cineva nu folosea cantități mici în altă parte, însă nimic pe măsura furiei dezlănțuite mai devreme. Bătălia luase sfârșit, iar ceilalți Numiți fie erau morți, fie o luaseră la fugă, înfrânți. Era categoric o înfrângere din moment ce cheia încă mai strălucea în mintea ei. Era uimitor că Choedan Kal rezistase acestei folosiri continue atâta vreme și la acea intensitate.

Stând întinsă pe burtă în locul înalt care îi oferea un avantaj, cu bărbia proptită în mâini, privea cupola uriașă. Negru nu mai părea a fi cuvântul potrivit pentru a o descrie. Acum nu mai exista niciun termen pentru ea, însă, prin comparație, negru era o culoare ștearsă. Acum era doar o jumătate de sferă, care se înălța ca un munte trei kilometri sau mai mult înspre cer. Era înconjurată de un strat gros de umbră, ca și când ar fi înghițit ultima rază de lumină din văzduh. Ea nu înțelegea de ce nu îi era teamă. Chestia aceea ar fi putut crește până când ar fi acoperit întreaga lume sau, poate, ar fi spulberat-o, așa cum spusese Aran'gar că avea să se întâmple. Însă dacă se întâmpla asta, nu va mai exista niciun loc sigur, nicio umbră unde să se ascundă Păienjenița.

Dintr-odată, ceva țâșni în sus de pe suprafața neagră și netedă, ca o flacără – dacă flăcările erau mai negre decât negrul –, apoi încă una, și încă una, până când cupola începu să clocotească într-un foc infernal. Bubuitul a zece mii de tunete o făcu să își acopere urechile cu mâinile și să țipe. Un țipăt mut

acoperit de acel vacarm, apoi cupola se prăbuși într-o fracțiune de secundă, până când deveni un punct, apoi nimic. Apoi începu să sufle vântul, gonind înspre cupola care dispăruse, târând-o pe pământul pietros, în ciuda încercărilor disperate să se apuce cu mâinile de ceva. O izbi de copaci și o ridică în aer. Totuși, ciudat, ea tot nu simțea teamă. Își zise că dacă va supraviețui, nu va mai simți niciodată teamă.

Cadsuane lăsă să cadă pe pământ obiectul care fusese *ter'angreal.* Nu mai putea fi numit statuia unei femei. Chipul acesteia era la fel de senin, însă figurina era ruptă în două și umflată ca bulele de ceară pe partea care se topise, inclusiv brațul care ținuse sfera din cristal, care acum zăcea ruptă în bucăți pe lângă figurina distrusă. Figurina masculină rămăsese intactă; o vârî în desaga ei. Și *Callandor* se afla în siguranță. Era mai bine să nu lase nicio tentație în aer liber, pe coama dealului. Unde fusese Shadar Logoth, acum nu mai rămăsese decât un spațiu deschis și vast în mijlocul pădurii, perfect rotund și atât de larg încât, chiar dacă soarele apunea la orizont, ea îi putea discerne partea îndepărtată coborând în pământ.

Lan, care își mâna calul de război șchiop pe pantă, în sus, aruncă din mâini hățurile armăsarului său negru atunci când o văzu pe Nynaeve întinsă pe jos și acoperită până la bărbie cu mantia ei. Tânărul al'Thor zăcea și el întins pe jos lângă ea, acoperit cu mantia lui. Min stătea ghemuită lângă el, odihnindu-și capul pe pieptul lui. Își ținea ochii închiși, însă, după zâmbetul discret, ea nu dormea. Lan abia dacă le aruncă o privire în timp ce străbătea în fugă ultima porțiune de drum și căzu în genunchi, apoi îi ridică cu blândețe capul Nynaevei. Ea nu se mișcă deloc.

— Sunt doar inconștienți, îi spuse Cadsuane. Corele zice că e mai bine să îi lăsăm să-și revină singuri.

Cât timp avea să dureze, Corele nu știuse să zică. Nici Damer. Rănile din partea laterală a băiatului erau neschimbate, deși Damer se așteptase ca acestea să se schimbe. Era o scenă tulburătoare.

Puțin mai încolo, sus, pe deal, Asha'manul chel stătea aplecat deasupra Beldeinei care gemea, mișcându-și degetele deasupra ei în timp ce țesea acele fire ciudate ale Tămăduirii. Fusese

ocupat în ultima oră. Alivia se holba mirată și își mișca brațul care îi fusese rupt și ars până la os. Sarene pășea clătinându-se, dar asta se datora oboselii. Fusese cât pe ce să-și piardă viața în pădure, iar în ochii ei se citea încă mirarea datorată acestei experiențe. Albele nu erau obișnuite cu astfel de lucruri.

Nu toată lumea fusese la fel de norocoasă. Verin și femeia din neamul Oamenilor Mării ședeau lângă trupul învelit în mantie al Kumirei, mișcându-și buzele în tăcere în timp ce rosteau o rugăciune pentru sufletul ei, iar Nesune încerca cu stângăcie să o liniștească pe Daigian care plângea și legăna în brațele ei trupul neînsuflețit al tânărului Eben. Îl legăna ca pe un prunc. Verzile erau obișnuite cu astfel de lucruri, dar lui Cadsuane nu îi plăcea că pierduse doi dintre oamenii ei în schimbul a câtorva Rătăciți răniți și a unui renegat mort.

— Este curat, zise din nou Jahar cu blândețe.

De astă dată, Merise era cea care ședea, iar capul lui se odihnea în poala ei. Ochii ei albaștri erau la fel de aspri ca întotdeauna, însă ea îi mângâia părul cu blândețe.

— Este curat.

Cadsuane schimbă o privire cu Merise peste capul băiatului. Damer și Jahar spuseseră amândoi același lucru, că mana dispăruse, dar cum puteau fi siguri că nu mai rămăsese o fărâmă? Merise îi îngăduise să se lege cu băiatul, iar Cadsuane nu simțise nimic din ceea ce descrisese cealaltă Verde. Cu toate acestea, cum puteau fi siguri? Saidin era atât de străin, încât orice putea fi ascuns în acel haos nebun.

— Vreau să plecăm de îndată ce se vor întoarce ceilalți Străjeri, anunță ea.

Existau prea multe întrebări la care nu avea răspunsuri care să fie pe placul ei, dar acum îl avea pe tânărul al’Thor, și nu avea de gând să-l scape din mâini.

Se lăsă înserarea. Pe coama dealului, vântul sufla praful peste fragmentele a ceea ce fusese odinioară un *ter’angreal.* La poale, se găsea mormântul orașului Shadar Logoth, deschis pentru a da speranță lumii, iar pe îndepărtata insulă Tremalking începu să circule zvonul cum că Vremea Iluziei se apropia de sfârșit.

SFÂRȘITUL
CĂRȚII A NOUA
DIN
Roata Timpului

GLOSAR

Remarcă asupra datelor din acest glosar. Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat Aes Sedai s-a stins din viață și consemnează anii de după Frângerea Lumii (DF). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârșitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de amenințarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârșitul Războaielor, calendarul Cazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Șoim a încercat să impună un nou calendar ce începea la data întemeierii imperiului său (DÎ, De la Întemeiere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După prăpădul și moartea aduse de Războaiele de O Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Pescăruș-în-Zbor, un învățat din rândul Oamenilor Mării, și a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci și până în zilele noastre se folosește calendarul Farede, care începe cu sfârșitul stabilit arbitrar al Războiului de O Sută de Ani și consemnează anii Noii Ere (NE).

Apărători ai Stâncii: Formațiune militară de elită din Tear. Actualul Căpitan al Stâncii (comandantul Apărătorilor) este Rodrivar Tihera. Doar tairenii sunt acceptați în rândul Apărătorilor, iar ofițerii sunt, de obicei, de viță nobilă, deși provin din Case mai puțin importante sau din ramuri mai puțin însemnate ale Caselor puternice. Apărătorii au sarcina de a proteja fortăreața numită „Stânca din Tear”, din orașul Tear, și să apere orașul și să patruleze în locul Gărzilor Orașului sau altele asemenea. Exceptând vremurile de război, îndatoririle lor îi îndepărtează rareori de oraș. Ca și în cazul altor formațiuni de elită, ei reprezintă nucleul în jurul căruia se formează oastea.

Uniforma Apărătorilor este alcătuită dintr-o haină neagră cu mâneci căptușite și dungi negre și aurii, cu manșete negre, o platoșă lustruită și un coif cu boruri și protecție cu bare de oțel. Căpitanul Stâncii poartă trei pene scurte și albe pe coiful său, iar pe manșetele hainei trei împletituri aurii pe o fâșie de material albă. Căpitanii poartă două pene albe și o singură împletitură aurie pe manșetele albe, locotenenții, o pană albă și o singură împletitură neagră pe manșete albe, iar sublocotenenții, o pană scurtă și neagră și manșete albe și simple. Stegarii au manșete de culoarea aurului la haine, iar soldații au manșete prevăzute cu dungi negre și aurii.

asha'man: (1) în Limba Străveche, „Păzitor" sau „Păzitori", întotdeauna un apărător al adevărului și al dreptății. (2) Nume dat, atât colectiv cât și ca rang, bărbaților care au venit la Turnul Negru, lângă Caemlyn în Andor, pentru a învăța să conducă Puterea. Pregătirea lor constă în a găsi căi prin care Puterea Supremă poate fi folosită ca armă și, ca o excepție de la obiceiurile Turnului Alb, odată ce învață să îmbrățișeze *saidinul,* jumătatea masculină a Puterii, acestora li se cere să își îndeplinească toate sarcinile folosind Puterea. Când este proaspăt înrolat, un bărbat devine „Soldat"; acesta poartă o haină neagră, simplă, cu guler înalt, după moda andorană. Când este ridicat la rangul de „Consacrat", acesta are dreptul să poarte o insignă de argint, numită „Sabie", pe gulerul hainei. Când ajunge la nivelul superior denumit „Asha'man", are dreptul să poarte o insignă în formă de Dragon, din aur și email roșu, pe guler, în partea opusă „Sabiei". Cu toate că multe femei, chiar și soțiile, fug atunci când află că bărbații lor pot conduce Puterea, mulți bărbați din Turnul Negru sunt căsătoriți și folosesc versiunea legăturii cu Străjerul pentru a crea o legătură cu soțiile lor. Aceeași legătură, schimbată pentru a impune supunerea, a fost folosită de curând pentru a le lega și pe surorile Aes Sedai luate prizoniere.

Balwer, Sebban: Odinioară secretar al lui Pedron Niall, ca funcție publică, și șeful spionilor lui Niall, în taină. A ajutat-o pe Morgase să fugă din Amador, din calea Seanchanilor, având motivele lui, iar în prezent este secretar în slujba lui Perrin t'Bashere Aybara și a lui Faile ni Bashere t'Aybara.

Căpitan-Lăncier: în multe țări, femeile de viță nobilă nu își conduc personal soldații în luptă în circumstanțe normale. În schimb, angajează un soldat de meserie, aproape întotdeauna un om din popor, care îi pregătește și îi conduce pe soldații acestora. În funcție de regiune, acest bărbat este denumit „Căpitan-Lăncier”, „Căpitanul-Spadasin”, „Maestrul Cailor”, sau „Maestrul Lăncilor”. Adeseori, se zvonește că între Domniță și servitor ar exista o relație mai apropiată. Uneori, aceste zvonuri sunt adevărate.

Căpitanul-Spadasin: vezi *Căpitan-Lăncier.*

Cei de Sânge: Termen folosit de Seanchani pentru a desemna nobilimea. O persoană poate fi ridicată la rangul de „Cel de Sânge” sau se poate naște cu el.

Cercul de Croșetat: Sunt conducătoarele Clanului. Din moment ce nicio membră a Clanului nu a cunoscut vreodată ierarhia surorilor Aes Sedai – cunoștințele sunt divulgate doar atunci când o Aleasă a trecut testul pentru a primi șalul –, acestea nu pun accent pe Putere, ci pe vârstă. Prin urmare, femeia mai în vârstă este întotdeauna mai presus decât cea tânără. „Cercul de Croșetat” (o denumire aleasă, la fel precum „Clanul”, pentru că este neutră) este alcătuit din treisprezece cele mai în vârstă femei ale Clanului rezidente în Ebou Dar, cea mai în vârstă deținând titlul de „Fruntașă”. Conform regulilor, toate trebuie să se retragă atunci când le vine vremea, dar atât timp cât locuiesc în Ebou Dar, ele dețin autoritatea supremă asupra Clanului la un nivel care ar stârni chiar și invidia Supremei Înscăunate Amyrlin. Vezi, de asemenea, *Clanul.*

Cha Faile: (1) în Limba Străveche, „Gheara Șoimului”. (2) Denumire adoptată de tinerii cairhieni și taireni, adepți ai *ji’e’toh,* care i-au jurat supunere oarbă lui Faile ni Bashere t’Aybara. În taină, aceștia sunt iscoadele și spionii ei personali.

Clanul: Chiar din timpul Războaielor Troloce, cu mai bine de două mii de ani în urmă (aproximativ 1000-1350 FL), Turnul Alb a continuat să-și mențină standardele, alungându-le pe femeile care nu se ridicau la nivelul așteptărilor. Un grup alcătuit din

aceste femei, temându-se să revină acasă în mijlocul războiului, a fugit în Barashta (lângă Ebou Darul din zilele noastre), cât mai departe de lupte cu putință în acele vremuri. Spunându-și „Clanul”, și „Femei ale Clanului”, acestea au continuat să se ascundă și să ofere adăpost celorlalte femei care erau alungate. În timp, abordând femei cărora li se spusese să părăsească Turnul Alb, ele au intrat în legătură și cu fugare, și, deși motivele exacte poate că nu vor fi aflate niciodată, Clanul a început să le accepte și pe acestea. Aveau grijă ca noile fete recrutate să nu afle nimic despre Clan până când nu erau convinse că surorile Aes Sedai nu vor veni să le captureze. La urma urmei, toată lumea știa că fugarele erau prinse întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, iar membrele Clanului știau că, dacă nu rămâneau ascunse, vor fi aspru pedepsite și ele.

Deși era ceva necunoscut Clanului, surorile Aes Sedai din Turn știuseră de existența lor aproape de la început, dar fiind sub presiunea războiului, nu aveau timp să se ocupe de ele. La sfârșitul războaielor, Turnul și-a dat seama că poate ar fi spre avantajul său să nu elimine Clanul. Înainte de aceasta, mai toate fugarele reușiseră să scape, indiferent de propaganda Turnului, însă odată ce Clanul a început să le ajute, Turnul a știut exact încotro se îndreptau fugarele și a revendicat nouă din zece. Având în vedere că femeile Clanului ieșeau și intrau în Barashta (și ulterior în Ebou Dar), încercând să păstreze secretul asupra existenței și numărului lor, și fără a sta mai mult de zece ani în același loc, ca nu cumva cineva să observe că nu îmbătrâneau într-un ritm normal, Turnul credea că erau puține la număr și că voiau, cu siguranță, să rămână ascunse. Pentru a folosi Clanul ca pe o capcană pentru fugare, Turnul a hotărât să îl lase în pace, spre deosebire de orice alt grup din istorie, și să păstreze secretă existența Clanului, aceasta fiind cunoscută doar de surorile Aes Sedai cu drept deplin.

Clanul nu are legi, ci mai degrabă reguli care se bazează, pe de o parte, pe regulile pentru novicele și Alesele din Turnul Alb și, pe de altă parte, pe nevoia de a păstra taina. După cum este de așteptat, având în vedere originea Clanului, regulile acestuia sunt foarte stricte pentru toate membrele lui.

Legăturile deschise din ultima vreme dintre Aes Sedai și femeile Clanului, cunoscute doar de câteva surori, au produs

mai multe surprize, descoperindu-se, de exemplu, că există de două ori mai multe femei ale Clanului decât Aes Sedai și că unele sunt mai în vârstă cu mai bine de o sută de ani decât orice Aes Sedai în viață de dinainte de Războaiele Troloce. Efectul acestor descoperiri, atât asupra surorilor Aes Sedai, cât și a femeilor Clanului, rămâne doar o simplă speculație. Vezi, de asemenea, *Fiicele Tăcerii; Cercul de Croșetat.*

Companioni: Formațiune militară de elită din Illian, aflată, în prezent, sub comanda Prim-Căpitanului Demetre Marcolin. Companionii sunt garda de corp a Regelui din Illian și apără punctele-cheie de pe teritoriul țării. Conform tradiției, Companionii erau folosiți în luptă pentru a ataca cele mai puternice posturi ale inamicului, pentru a exploata punctele slabe și, dacă era nevoie, pentru a acoperi retragerea Regelui. Spre deosebire de majoritatea a astfel de formațiuni de elită, străinii (cu excepția tairenilor, altaranilor și a murandianilor) nu sunt doar bine-veniți, ci se pot ridica la cel mai înalt rang, la fel ca oamenii din popor. Uniforma Companionilor este alcătuită dintr-o haină verde, o platoșă pe care sunt imprimate cele Nouă Albine din Illian și un coif conic, cu protecție din bare din oțel. Prim-Căpitanul poartă pe manșetele hainei patru inele împletite din aur și trei pene subțiri și aurii pe coif. Căpitanul Secund poartă trei inele împletite de aur pe fiecare manșetă și trei pene aurii cu vârfurile verzi pe coif. Locotenenții poartă două inele galbene pe manșete și două pene subțiri și verzi. Stegarii au două inele galbene, rupte, pe manșete, și o singură pană galbenă, iar soldații, un singur inel galben, rupt.

Consolidare: Când oștirile trimise de Artur Aripă-de-Șoim, sub comanda fiului său, Luthair, au ajuns în Seanchan, au descoperit mai multe națiuni ce se aflau adesea în război unele cu celelalte și care erau conduse adesea de Aes Sedai. Fără a fi vorba de un echivalent al Turnului Alb, surorile Aes Sedai acționau fiecare pe cont propriu pentru a se impune, folosind Puterea. Organizate în grupuri mici, unelteau mereu una împotriva celeilalte. În mare parte, aceste uneltiri neîncetate spre avantajul personal și războaiele ce au rezultat le-au îngăduit oștirilor de la răsărit de Oceanul Aryth să înceapă cucerirea unui continent întreg și descendenților acestora să o

ducă la bun sfârșit. Această cucerire, în timpul căreia descendenții oștirilor originale au devenit Seanchani, a durat mai bine de nouă sute de ani și a fost numită „Consolidare”.

Corenne*:* în Limba Străveche, „Reîntoarcerea”. Nume dat de Seanchani atât flotei alcătuite din mii de corăbii și sutelor de mii de soldați, meșteșugari și alții asemenea care se aflau pe punțile acestor corăbii, ce vor veni în urma Înaintașilor pentru a revendica pământurile furate de la descendenții lui Artur Aripă-de-Șoim. Vezi, de asemenea, *Înaintași.*

da’covale: (1) în Limba Străveche, „cel care este deținut” sau „persoană care este proprietate”. (2) În neamul Seanchan, acest termen este folosit adesea, împreună cu proprietatea, pentru a desemna sclavi. Sclavia are o istorie lungă și neobișnuită în neamul Seanchan, unde sclavii pot să se ridice în poziții de mare putere sau autoritate, inclusiv peste cei care sunt liberi. Vezi, de asemenea, *so’jhin.*

der’morat: (1) în Limba Străveche, „maestru dresor”. (2) În neamul Seanchan, sufixul este folosit pentru a indica un nobil și un dresor foarte priceput al uneia dintre creaturile exotice, unul care îi pregătește pe alții, cum ar fi *der’morat’raken. Der’morat* poate avea un statul social destul de înalt, cel mai înalt numindu-se *der’sul’dam.* Acesta le desemnează pe cele care le pregătesc pe *sul’dame* și care se numără printre ofițerii militari de rang destul de înalt. Vezi, de asemenea, *morat.*

Fain, Padan: Odinioară Iscoadă a Celui Întunecat, în prezent mai mult și mai rău decât o Iscoadă a Celui Întunecat și un dușman atât al Rătăciților, cât și al lui Rand al’Thor, pe care îl urăște din tot sufletul. Ultima oară când a fost văzut, folosea numele de Jeraal Mordeth și l-a sfătuit pe Seniorul Toram Riatin în lupta lui împotriva Dragonului Renăscut în Cairhien.

Fiicele Tăcerii: De-a lungul istoriei Turnului Alb (de peste trei mii de ani), numeroase femei care au fost alungate nu au vrut să-și accepte soarta și au încercat să se strângă laolaltă. Astfel de grupuri – majoritatea – au fost distruse de către Turnul Alb de îndată ce au fost descoperite și aspru pedepsite în public, fiind

astfel date drept exemplu. Ultimul grup care a fost dispersat s-a autobotezat „Fiicele Tăcerii” (794-798 NE). Grupul era alcătuit din două Alese alungate de la Turn și douăzeci și trei de femei pe care le racolaseră și le antrenaseră. Toate au fost duse înapoi în Tar Valon și pedepsite, iar cele douăzeci și trei au fost înscrise în cartea novicelor. Doar una dintre ele a reușit să obțină șalul. Vezi, de asemenea, *Clanul.*

Femeie Înțeleaptă: Denumire onorifică folosită în Ebou Dar pentru femeile cunoscute pentru abilitățile lor incredibile de a tămădui aproape orice rană. Conform tradiției, o Femeie Înțeleaptă se distinge după cingătoarea roșie. Cu toate că unii au observat că multe, dacă nu majoritatea Femeilor Înțelepte din Ebou Dar nu se trăgeau din Altara, darămite din Ebou Dar, ceea ce nu se știa decât de curând, și doar de către puțini oameni, este faptul că toate Femeile Înțelepte sunt femei ale Clanului și folosesc diferite versiuni ale Tămăduirii, oferind ierburi și comprese doar ca acoperire. Odată cu fuga Clanului din Ebou Dar, după ce Seanchanii puseseră stăpânire pe oraș, aici nu a mai rămas nicio Femeie Înțeleaptă. Vezi, de asemenea, *Clanul.*

Gărzile Morții: Formațiune militară de elită a Imperiului Seanchan, incluzând atât oameni, cât și Ogieri. Oamenii care fac parte din Gărzile Morții sunt toți *da’covale,* născuți în sclavie și aleși de tineri pentru a sluji Imperiului, a cărui proprietate personală sunt. Loiali până la fanatism și extrem de mândri, ei lasă la vedere adesea corbii tatuați pe umeri, însemnul pentru *da’covale* aparținând împărătesei. Coifurile și armurile lor sunt lăcuite cu verde-închis și roșu-sângeriu, scuturile sunt lăcuite cu negru, sulițele și săbiile fiind prevăzute cu ciucuri negri. Vezi, de asemenea, *da’covale.*

Hailene: în Limba Străveche, „Înaintași” sau „Cei care au venit înainte”. Termen folosit de Seanchani pentru forța expediționară uriașă trimisă dincolo de Oceanul Aryth pentru a cerceta tărâmurile unde domnise odinioară Artur Aripă-de-Șoim. Aflată sub comanda Înaltei Doamne Suroth, Hailene și-a depășit cu mult scopurile inițiale.

Hanlon, Daved: Iscoadă a Celui Întunecat, odinioară comandant al Leilor Albi, aflați în slujba Rătăcitului Rahvin cât timp acesta a stăpânit orașul Caemlyn, folosind numele de Seniorul Gaebril. Din Caemlyn, Hanlon i-a dus pe Leii Albi în Cairhien cu porunca de a continua rebeliunea împotriva Dragonului Renăscut. Leii Albi au fost nimiciți de „o bulă malefică”, iar Hanlon a primit poruncă să se întoarcă în Caemlyn pentru scopuri necunoscute încă.

Ierarhia Oamenilor Mării: Atha’an Miere sau Oamenii Mării sunt conduși de Stăpâna Corăbiilor din neamul Atha’an Miere. Ea este ajutată de Călăuza Vânturilor aparținând Stăpânei Corăbiilor și de către Maestrul Spadasin. Aceasta este urmată în ierarhie de clanul Stăpânelor Valurilor, fiecare ajutată de o Călăuză a Vânturilor și de către un Maestru Spadasin. Acestea sunt urmate de Stăpânele Velelor (căpitani de corăbii) din clanul ei, fiecare ajutată de către o Călăuză a Vânturilor și de către un Stăpânul-Calei. Călăuza Vânturilor aparținând Stăpânei Corăbiilor deține autoritatea peste toate Călăuzele Vânturilor din clanul Stăpânelor Valurilor, care, la rândul ei, deține fiecare autoritatea peste toate Călăuzele Vânturilor din clanul ei. De asemenea, Maestrul Spadasin deține autoritatea peste toți Maeștrii Săbiilor, iar aceștia, la rândul lor, peste Stăpânii Calei din clanurile lor. În neamul Oamenilor Mării, rangul nu se moștenește. Stăpâna Corăbiilor este aleasă pe viață de către „Primele Douăsprezece” din neamul Atha’an Miere, cele mai în vârstă douăsprezece Stăpâne ale Valurilor din clan. Stăpâna Valurilor dintr-un clan este aleasă de Stăpânele Velelor cele mai în vârstă din clanul ei, numite simplu „Primele Douăsprezece”, termen folosit, de asemenea, pentru a desemna cele mai în vârstă Stăpâne ale Velelor prezente pretutindeni. Aceasta poate fi demisă tot printr-un vot al Primelor Douăsprezece. De fapt, oricare dintre ele, în afară de Stăpâna Corăbiilor, poate fi retrogradată până la poziția de matelot dacă este acuzată de abuz, lașitate sau orice altă ilegalitate. Totodată, dacă o Stăpână a Valurilor sau Stăpâna Corăbiilor moare, atunci Călăuza Vânturilor ei trebuie să slujească, de nevoie, o femeie de rang inferior, retrogradând ea însăși în rang.

Ishara: Prima Regină din Andor (aproximativ AL 994-1020).

La moartea lui Artur Aripă-de-Șoim, Ishara și-a convins soțul, unul dintre cei mai importanți generali ai lui Artur, să ridice asediul Tar Valonului și să o însoțească în Caemlyn cu cât mai mulți oșteni din armată. Dacă alții au încercat să pună stăpânire pe întreg imperiul lui Aripă-de-Șoim și au eșuat, Ishara a preluat o mică parte din acesta și a reușit să-l mențină. În ziua de azi, aproape fiecare Casă nobilă din Andor este descendentă pe linie sanguină a Isharei, iar dreptul de a revendica Tronul Leului depinde atât de descendenții ei direcți, cât și de numărul de legături ce duc la ea.

Înaintași: vezi, *Hailene.*

Legiunea Dragonului: O formațiune militară numeroasă, constând doar din pedestrași, ce i-a jurat credință Dragonului Renăscut și care este pregătită de Davram Bashere respectând liniile puse la punct de el și de Mat Cauthon, linii ce pleacă de la folosirea picioarelor. Deși mulți bărbați se oferă voluntari, mulți dintre cei din Legiune sunt aleși de recrutorii din Turnul Negru, care mai întâi îi strâng laolaltă pe bărbații ce doresc să îl urmeze pe Dragonul Renăscut și abia după ce îi trec prin porți, lângă Caemlyn, îi selectează pe cei ce pot fi învățați să conducă Puterea. Cei care rămân, de departe majoritatea, sunt trimiși în taberele de pregătire ale lui Bashere.

Maestrul Cailor: Vezi *Căpitan-Lăncier.*

Maestrul Lăncilor: Vezi *Căpitan-Lăncier.*

marath'damane: în Limba Străveche, „cele care trebuie înlănțuite", și, de asemenea, „cineva care trebuie să poarte lesă". Termen folosit de Seanchani pentru orice femeie capabilă să conducă Puterea și care nu poartă zgarda de *damane.*

Mera'din: în Limba Străveche, „Cei fără frați". Denumire adoptată, ca societate, de acei Aieli care și-au abandonat clanul și septul și s-au alăturat clanului Shaido pentru că nu îl acceptă pe Rand al'Thor drept *Car'a'carn,* sau pentru că au refuzat să accepte revelațiile lui referitoare la istoria și originile neamului Aiel. Părăsirea clanului și a septului pentru orice motiv este

considerată o blasfemie printre Aieli, prin urmare, grupurile războinice ale clanului Shaido au refuzat să îi primească și astfel aceștia au înființat această gintă denumită „Cei fără frați”.

morat-: în Limba Străveche, „dresor”. În neamul Seanchan, acest termen este folosit pentru cei care dresează ființe exotice, cum ar fi *morat'raken,* un dresor de *raken,* denumit în termeni uzuali „zburător”. Vezi, de asemenea, *der'morat-.*

Profetul: Mai formal, Profetul Seniorului Dragon. Odinioară cunoscut ca Masema Dagar, soldat shienaran, el a avut o revelație și a hotărât că fusese chemat pentru a duce mai departe vestea despre Renașterea Dragonului. Crede că nimic – nimic! — nu este mai important decât să-l recunoască pe Dragonul Renăscut ca Lumină întrupată și să răspundă la chemările Dragonului Renăscut. El și adepții lui sunt în stare să întrebuințeze orice mijloace pentru a-i obliga pe alții să îl glorifice pe Dragonul Renăscut. Luându-și numele de „Profetul”, a adus haosul în Ghealdan și în Amadicia, pe care le controlează în mare parte.

Pumnii Cerului: Infanterie seanchană, cu arme și armuri ușoare, care luptă călare pe creaturile zburătoare numite *to'raken.* Toți membrii infanteriei sunt bărbați și femei scunde, în mare, pentru că există o limită de greutate pe care *to'rakenii* o pot suporta pe anumite distanțe. Considerați a fi unii dintre cei mai iscusiți soldați, aceștia sunt folosiți în principal în raiduri, la atacarea prin surprindere a inamicului din spate și atunci când este nevoie de mobilizarea rapidă a soldaților.

Răscolire: (1) Abilitatea de a folosi Puterea Supremă pentru a diagnostica starea fizică și boala. (2) Abilitatea de a descoperi zăcăminte de minereuri metalice folosind Puterea Supremă. Surorile Aes Sedai au pierdut de mult această abilitate probabil, motiv pentru care denumirea a fost utilizată pentru altă abilitate.

Rătăciții: Numele dat celor mai puternici treisprezece bărbați și femei Aes Sedai cunoscuți vreodată, care s-au alăturat Umbrei în timpul Vârstei Legendelor, fiind închiși în temnița

Celui Întunecat, atunci când aceasta a fost pecetluită. Deși se credea că doar aceștia au renunțat la Lumină în timpul Războiului Umbrei, au mai existat și alții; cei treisprezece aveau doar rangul cel mai înalt. În prezent, numărul Rătăciților (care își spun „Numiți”) s-a împuținat de la trezirea lor. Cei care au supraviețuit sunt Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana, Moghedien și încă doi care s-au reîncarnat în alte trupuri și și-au luat nume noi, Osan’gar și Aran’gar. De curând, un alt bărbat, care își spune Moridin, și-a făcut apariția, probabil un alt Rătăcit mort ce a fost înviat de Cel Întunecat. În aceeași situație s-ar putea afla Cyndane, însă din moment ce Aran’gar a fost bărbat reîncarnat în trup de femeie, speculațiile referitoare la identitatea lui Moridin și Cyndane sunt neîntemeiate până când se vor afla mai multe despre ei.

Reîntoarcerea: vezi *Corenne.*

sei’mosiev: În Limba Străveche, „ochi coborâți” sau „ochi plecați”. În neamul Seanchan, a spune despre cineva că a „devenit *sei’mosiev”,* înseamnă că persoana aceea „și-a pierdut chipul”. Vezi, de asemenea, *sei’taer.*

sei’taer: În Limba Străveche, „privire îndrăzneață” sau „privire ochi în ochi”. În neamul Seanchan, acest termen se referă la onoare sau la chip, la abilitatea de a privi pe cineva în ochi. Este posibil să „fi” sau să „ai” *sei’taer,* ceea ce înseamnă că ai onoare și chip. Mai înseamnă, de asemenea, „a dobândi” sau „a pierde” *sei’taer.* Vezi, totodată, *sei’mosiev.*

Shen an Calhar: În Limba Străveche, „Oastea Mâinii Roșii”. (1) Câțiva eroi legendari care au înfăptuit multe fapte de vitejie și, în cele din urmă, au murit apărând neamul Manetheren atunci când țara lor a fost distrusă în timpul Războaielor Troloce. (2) O formațiune militară formată aproape din întâmplare de Mat Cauthon și organizată după modelul forțelor militare din perioada în care artele militare au atins culmea, pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim și în veacurile anterioare cele mai apropiate.

so’jhin: Cea mai apropiată traducere din Limba Străveche ar

fi „sus printre cei de jos”, deși unii îl traduc prin „atât cer, cât și vale”. *So'jhin* este termenul pe care Seanchanii îl întrebuințează pentru servitorii care moștenesc rangul superior. Aceștia sunt *da'covale,* proprietate, deși ocupă o poziții de autoritate considerabilă și, adesea, de putere. Până și Cei de Sânge se comportă cu băgare de seamă atunci când se află în preajma *so'jhinilor* familiei Imperiale și li se adresează *so'jhinilor* Împărătesei ca unor egali. Vezi, de asemenea, *Cei de Sânge; da'covale.*

Soldați: Soldați care datorează credință sau loialitate unui anume senior sau unei anume domnițe.